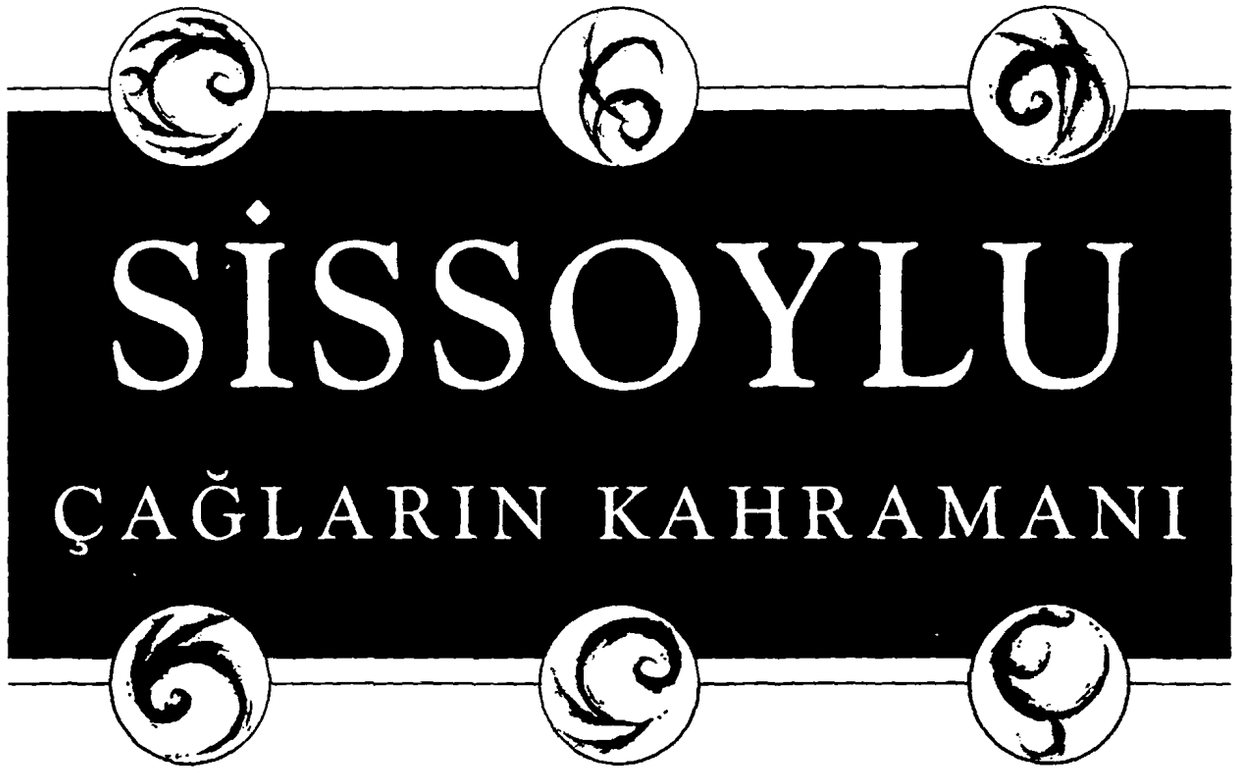
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

ÇAĞLARIN KAHRAMANI

AKILÇELEN kitaplar

BRANDON SANDERSON

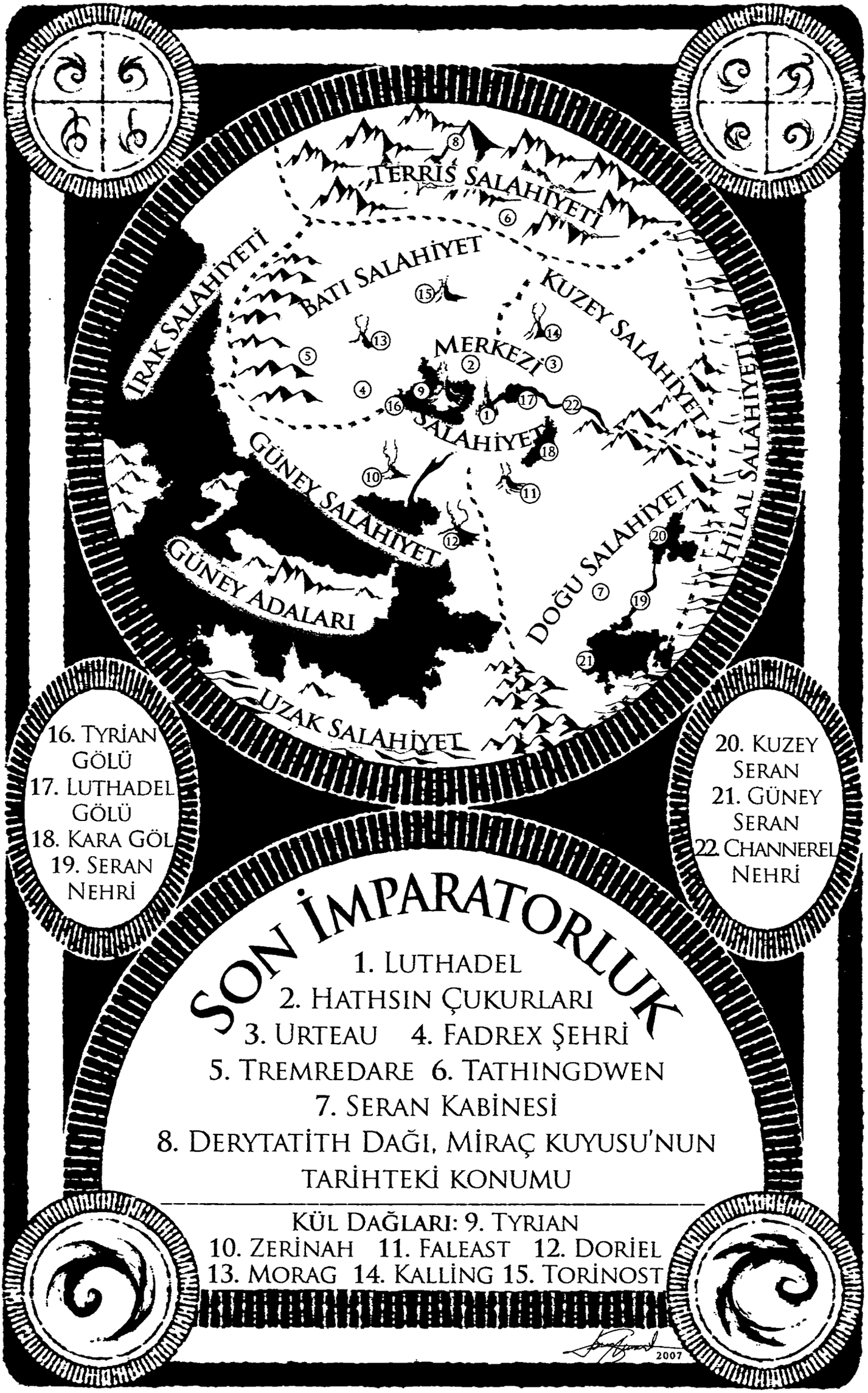
Çeviri: Utku Tönel

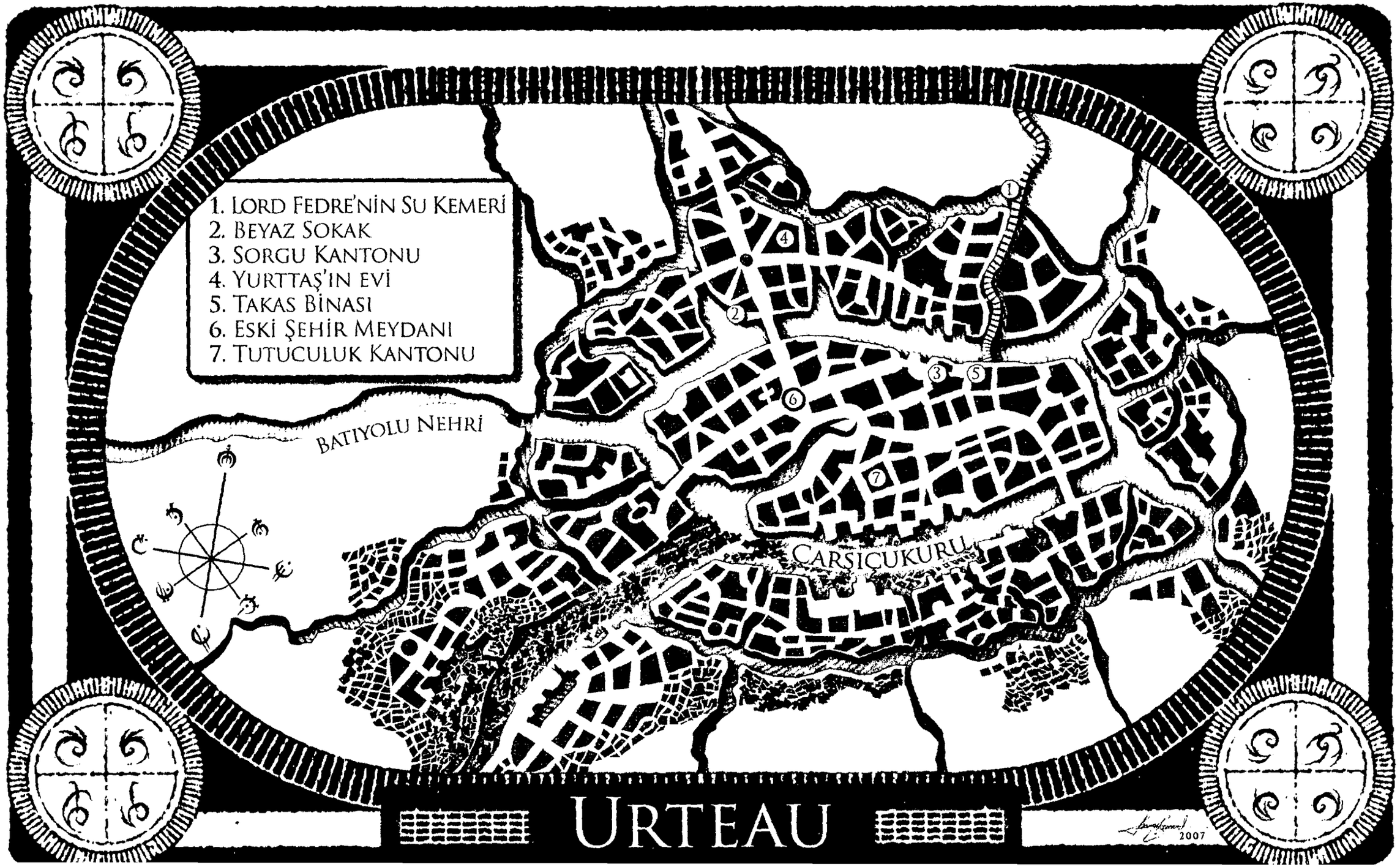
AKILÇELEN
kitaplar

Zamanının çoğunu hayal kurarak geçiren
bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu soranlara
bunu açıklayabilen

JORDAN SANDERSON İÇİN

(Bana katlandığın için teşekkürler)

TERRİS SALAHİYETİ
BATI SALAHİYET
KUZEY SALAHİYETİ
IRAK SALAHİYETİ
MERKEZİ
SALAHİYET
HİLAL SALAHİYETİ
GÜNEY SALAHİYET
DOĞU SALAHİYET
GÜNEY ADALARI
UZAK SALAHİYET
16. TYRİAN GÖLÜ
17. LUTHADEL GÖLÜ
18. KARA GÖL
19. SERAN NEHRİ
20. KUZEY SERAN
21. GÜNEY SERAN
22. CHANNEREL NEHRİ
SON İMPARATORLUK
1. LUTHADEL
2. HATHSIN ÇUKURLARI
3. URTEAU 4. FADREX ŞEHRİ
5. TREMREDARE 6. TATHINGDWEN
7. SERAN KABİNESİ
8. DERYTATİTH DAĞI, MİRAÇ KUYUSU'NUN TARİHTEKİ KONUMU
KÜL DAĞLARI: 9. TYRIAN
10. ZERİNAH 11. FALEAST 12. DORİEL
13. MORAG 14. KALLİNG 15. TORİNOST
2007

1. Lord Fedre'nin Su Kemeri
2. Beyaz Sokak
3. Sorgu Kantonu
4. Yurttaş'ın evi
5. Takas Binası
6. Eski Şehir Meydanı
7. Tutuculuk Kantonu
Batıyolu Nehri
Çarşıçukuru
Urteau
2007

1. Varlık Kantonu
2. Revir
3. Slowshift'in Evi
4. Orielle Hanesi
5. Şehir Kapıları

Ⓚ Kuyular

2007

FADREX

1

ÖNDEYİŞ

MARSH KENDİNİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIYORDU.

Sırtındaki kazığı çıkarıp bu berbat yaşamını sonlandırmak üzere gücünü toplamaya çalışırken eli titredi. Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Üç yıl. Kendi düşüncelerinin esiri olduğu, Sorgucu olduğu üç yıl. Bu yıllar ona kaçışı olmadığını göstermişti. Şimdi bile zihni bulanıktı.

Ardından hâkimiyeti O ele geçirdi. Önce, tüm dünyası sarsılıyor gibiydi, ardından her şeyi tüm açıklığıyla görebiliyordu. Neden çabalamıştı ki? Niçin endişelenmişti? Her şey olması gerektiği gibiydi.

İlerledi. Sıradan insanlar gibi göremiyor olmasına karşın –ne de olsa gözlerine iki koca çelik kazık delip geçirilmişti– çevresini saran odayı algılayabiliyordu. Kazıklar ensesinden çıkıntı yapıyordu, uzanıp dokunduğunda kazıkların sivri uçlarını hissedebiliyordu. Kan yoktu.

Kazıklar ona güç veriyordu. Her şey dünyayı aydınlatan ince mavi Allomantik çizgilerle belirgin bir haldeydi. Oda orta büyüklükteydi ve yanında –kanlarındaki metali işaret eden Allomantik mavi çizgilerin gösterdiği– birkaç eşlikçi vardı. Her birinin göz çukurlarına kazıklar çakılıydı.

Tek istisna; önündeki masaya bağlı bir hâlde duran adamdı. Marsh, arkasındaki masadan bir kazık alıp gülümsedi, ardından avcundaki kazığın ağırlığını tarttı. Tutsağının ağzı bağlı değildi. Bu çığlıkları önlerdi.

Tutsak korkudan titreyerek "lütfen," diye fısıldadı. Terrisli bir vekilharç bile kendi vahşi ölümüyle yüzleştiğinde yıkılırdı. Adam cılızca karşı koydu. Çok garip bir şekilde masaya bağlı olmasının nedeni altında bir başkasının oluşuydu. Masa bu biçimde, altta bir bedenin yer almasına olanak tanıyacak oyuklarla tasarlanmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Terrisli. "Sana Sinod hakkında daha fazla bir şey söyleyemem!"

Marsh parmağını pirinç kazığın sivri ucunda gezdirdi. Yapılacaklar vardı, ama adamın sesindeki dehşet ve acı hoşuna gidince duraksadı. Duraksadı ki...

Marsh kendi zihninin hâkimiyetini ele geçirdi. Odadaki kokular hoşluklarını yitirdi ve yerlerini kan ve ölümün pis kokusuna bıraktı. Keyfi korkuya dönüştü. Tutsağı bir Terris Sırdaşıydı –ömrünün tümünü başkalarının iyiliğine harcamış biri– bu adamı öldürmek, suçtan öte bir trajedi olurdu. Marsh hâkimiyetini sağlamaya, kolunu kaldırıp ensesindeki mil kazığını kavramaya çalıştı ; bunun çıkarılması sonu olurdu.

Yine de, O fazlasıyla güçlüydü. Güç. Bir şekilde, Marsh'a hükmediyordu. Üstelik O'nun Marsh'ın ve diğer Sorgucuların kendisine hizmet etmesine ihtiyacı vardı. O özgürdü, –Marsh, O'nun bu özelliğiyle övündüğünü hâlâ sezebiliyordu– ama bir şey onun dünyayı bir başına etkilemesini önlüyordu. Bir karşıtlık. Diyarı bir kalkan gibi kaplayan bir güç.

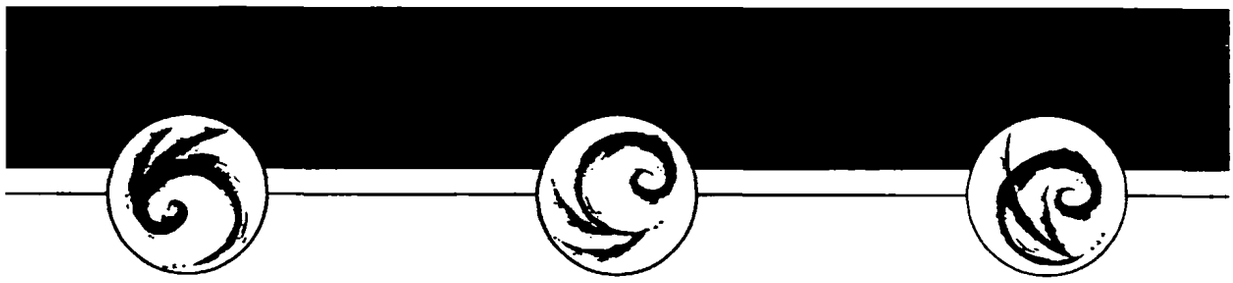
O henüz bütün değildi. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Saklı bir şeye. Marsh da o şeyi bulup efendisine getirecekti. Vin'in azat ettiği efendi. Miraç Kuyusu'nda tutsak edilmiş olan öz.

Kendisine *Harap* diyordu.

Tutsağı ağlamaya başladığında Marsh gülümsedi, ardından elindeki kazığı kaldırarak ilerledi. Elindekini hıçkırıklar içindeki adamın göğsüne dayadı. Kazık adamın bedenini delmeli, kalbinden geçmeli ve sonra altında bağlı olan Sorgucu'nun bedenine girmeliydi. Hemalurji pis bir işti.

İşi keyifli kılan da buydu. Marsh bir tokmak alıp çakmaya koyuldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

FİRARİNİN MİRASI

Ne yazık ki, Çağların Kahramanı benim.

1

FATREN EBEDİ BİR PUSUN ARDINDA gizlenen güneşe gözlerini kısarak baktı. Son günlerde çoğunlukla olduğu gibi usulca kül yağıyordu. Fatren'in keyfini yerine getirecek bir esintinin bile olmadığı durgun ve sıcak havada küller doğruca yere düşüyordu. Toprak sete yaslanıp kasabası Vetitan'ı incelerken iç geçirdi.

"Ne kadar?" diye sordu.

Druffel burnunu kaşıdı. Yüzü isten kapkara olmuştu. Son zamanlarda temizliğe fazla dikkat etmemişti. Elbette, son birkaç ayın gerginliği de hesaba katılırsa, Fatren kendisinin de pek yüzüne bakılacak bir hâlde olmadığını biliyordu.

Druffel, setin çamurlarına tükürürken "Bir saat kadar," diye yanıtladı.

Fatren gözlerini yağan küllere çevirip iç geçirdi. "Sence doğru mu, Druffel? Konuşulanlar?" Druffel, "Ne?" diye sordu. "Dünyanın sonunun geldiği mi?"

Fatren başıyla onayladı.

"Bilmem," dedi Druffel. "Umurumda değil zaten."

"Nasıl böyle dersin?"

Druffel omuzlarını silkip kaşındı. "Kolosslar gelir gelmez ölmüş olacağım. Bu da benim için dünyanın sonu demek."

Fatren sus pus oldu. Şüphelerini dile getirmek istemedi, güçlü olması gerekiyordu. Lordlar, kuzeydeki bir plantasyona göre biraz daha kentli bir çiftçi topluluğu olan kasabadan ayrıldığında skaaları ekim işlerini sürdürmelerine ikna eden Fatren olmuştu. Çeteleri savuşturan da Fatren olmuştu. Köylerin ve plantasyonların çoğunun sağlam adamlarının tümünü orduya kaptırdığı bir zamanda Vetitan'ın halen çalışan bir nüfusu vardı. Hasadın çoğu rüşvete gitmişti, ama Fatren halkın güvenliğini sağlamıştı.

Çoğunlukla.

"Bugün sisler öğleye dek kaldı," dedi Fatren usulca. "Git gide daha çok kalıyor. Ekinleri gördün, Druff. İyi değil, sanırım yeterince güneş görmüyor. Bu kış yiyeceğimiz olmayacak."

Druffel "Kışa çıkmayız," dedi. "Akşamüstüne bile."

Asıl acı ve umut kırıcı olan ise Druffel'in bir zamanlar ekibin iyimseri oluşuydu. Fatren aylardır kardeşinin gülüşünü duymamıştı. O gülüş Fatren'in en sevdiği sesti.

Lord Hükümdar'ın fabrikaları bile Druff'un kahkahasını öğütememişti, diye düşündü Fatren. *Ama bu son iki yıl bunu başardı.*

Birisi "Fats!" diye seslendi. "Fats!"

Fatren sete tırmanan genç bir çocuk gördü. Seti güçlendirmeyi ancak bitirmişlerdi, bu Druffel'in henüz tamamıyla pes etmemişken ortaya çıkardığı bir fikirdi. Kasabalarında yedi bin kadar kişi vardı; bu da kasabayı hayli büyük yapıyordu. Tüm kasabayı müdafaa için toprak bir setle çevirmek çok emek gerektirmişti.

Fatren'in ancak bin kadar gerçek askeri, belki bin tane de savaşmak için ya fazla genç, ya fazla yaşlı ya da fazla beceriksiz olan adamı vardı. Bu kadar az bir nüfustan bin asker çıkartmak çok zor olmuştu. Koloss ordusunun büyüklüğünü tam olarak bilmiyordu, ama iki bin kişiden fazla olmalıydı. Kumdan bir duvar pek bir işe yaramayacaktı.

Çocuk –Sev– sonunda Fatren'in burnunun dibinde bitti. "Fats!" dedi. "Biri geliyor!" Fatren "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Druff kolossların daha yakınlarda olmadığını söylemişti!"

Çocuk "Bir koloss değil, Fats," dedi. "Bir adam. Gel de gör!"

Fatren Druff'a döndü, o da burnunu silip omuz silkti. Sev'in peşinde, siperin içinden ön kapıya ilerlediler. Kül, toz ve toprak yığınlarının üzerinde girdaplar oluşturup köşelerde toplanıyor, sürükleniyordu. Son zamanlarda temizliğe ayıracak pek vakit kalmamıştı. Erkekler eğitim ve savaş hazırlıklarıyla meşgulken kadınların tarlalarda çalışması gerekmişti.

Savaş hazırlıkları. Fatren kendisine iki bin "askerden" oluşan bir kuvveti olduğunu hatırlattı, ama aslında sahip olduğu kuvvet, kılıcı olan iki bin skaaydı. Evet, iki yıl eğitim görmüşlerdi ama çok az gerçek savaş deneyimine sahiptiler.

Toprak setin üzerinde ya da yanı başında dikilen bir grup adam ön kapı etrafında kümelenmişti. Fatren, Belki de kaynaklarımızın çoğunu askerleri eğitmeye ayırmakla hata yaptım, diye düşündü. *Eğer bin adam bunun yerine madenlerde çalışmış olsaydı rüşvet için cevherimiz olurdu.*

Ama kolosslar rüşvet kabul etmiyordu. Yalnızca öldürüyorlardı. Farten, Garthwood'u düşünüp ürperdi. Kendisininkinden daha büyük bir kasabaydı, ancak yüz kadar kişi kaçıp Vetitan'a sığınabilmişti. Bu üç ay önceydi. Anlamsızca, kolossların o kasabayı yok ederek tatmin olmuş olmalarını ummuştu.

Bundan daha akıllı davranmalıydı. Kolosslar asla tatmin olmazdı.

Fatren toprak setin üzerine tırmandı, yamalı elbiseler ve deri paçavralar kuşanmış askerler ona yol verdi. Kül yağmurunun ardında, kara bir karla örtülüymüş gibi görünen derin karanlık manzaraya göz gezdirdi.

Koyu renk, kapüşonlu bir pelerin giyen, tek bir atlı yaklaşıyordu.

"Ne diyorsun, Fats?" diye sordu askerlerden biri. "Koloss gözcüsü mü?" Fatren burnundan soluyarak "Kolosslar gözcü göndermez, özellikle de insan bir gözcü."

Druffel "Bir atı var," diye homurdandı. "İşimize yarayabilir." Kentte yalnızca beş tane at vardı. Hepsi de açlıktan bitap düşmüştü.

Askerlerden biri "Tüccar," dedi.

"Hiç malı yok," dedi Fatren. "Üstelik buralara bir başına gelmek için cesur bir tüccar olmak gerek."

Adamlardan biri "Daha önce atı olan bir sığınmacı görmedim," dedi. Fatren'e bakarak yayını doğrulttu. Fatren başını salladı. Yabancı acelesi yokmuşçasına yaklaşırken kimse ateş açmadı. Atını kentin kapısının hemen önünde durdurdu.

Fatren bu kapılarla gurur duyuyordu. Topraktan bir sete tutturulmuş gerçek ahşap kapılar. Lordun kent merkezindeki malikânesinden hem ahşap hem de ince işlenmiş taşlar getirmişti.

Kendisini külden korumak için giydiği, kalın, koyu renk pelerinin altında yabancı pek seçilmiyordu. Fatren toprak setin üzerinden bakarak yabancıyı süzdü, ardından kardeşine dönüp omuz silkti. Kül usulca yağıyordu.

Yabancı atından indi.

Fırlatılmışçasına yükseldi, süzülürken pelerini ardında özgürce dalgalanıyordu. Altında ise parlak beyaz bir üniforma vardı.

Yabancı toprak setin üzerinden aşıp ahşap kapının üzerine inerken Fatren geri çekilip küfretti. Adam bir Allomanser'di. Bir soyluydu. Fatren hepsinin kuzeydeki önemsiz didişmelerine gömülüp halkını rahat bırakacaklarını ummuştu.

Ya da en azından rahat bir ölüme bırakacaklarını.

Yeni gelen döndü. Kısa bir sakalı vardı ve koyu renk saçları da kısa kesilmişti. "Pekâlâ, beyler" dedi, alışılmışın dışında bir denge ile kapı boyunca ilerlerken. "Fazla vaktimiz yok. Haydi, işe koyulalım." Kapının üzerinden toprak sete atladı. Druffel tereddütsüzce kılıcını çekerek yeni gelene döndü.

Görünmeyen bir güç kılıcı Druffel'in elinden çekip aldı. Kılıç başının üzerinden geçerken yabancı silahı yakaladı. Silahı incelercesine savurdu. "İyi çelik" dedi, başıyla onaylayarak. "Etkilendim. Askerlerinizden kaç tanesi tam teçhizatlı?" Silahı elinde döndürüp Druffel'e kabzasını uzattı.

Druffel şaşırmış gözlerle Fatren'e döndü.

Fatren, tüm cesaretini toplayıp "Sen *kimsin*, yabancı?" diye sordu. Allomansi hakkında fazla bir şey bilmiyordu, ama bu adamın bir Sissoylu olduğundan emindi. Yabancının toprak set üzerindeki herkesi öldürmesi için muhtemelen bunu aklından geçirmesi yeterliydi.

Yabancı soruyu duymazlıktan gelip kente bakmak üzere döndü. Askerlerden birine dönüp "Bu set kentin tamamını çevreliyor mu?" diye sordu.

"Şey... Evet, efendim" dedi adam. "Kaç kapı var?"

"Yalnızca bir, efendim."

"Kapıyı açıp atımı getirin," dedi yeni gelen. "Ahırınız var diye umuyorum." Asker, "Var efendim," diye yanıtladı.

Asker hızla uzaklaşırken Fatren hoşnutsuzca, pekâlâ, bu yeni gelen insanları yönetmeyi kesinlikle biliyor, diye düşündü. Fatren'in askeri, izinsizce bir yabancıya itaat ettiğini aklından bile geçirmemişti. Fatren diğer askerlerin ihtiyatı elden bırakıp çoktan doğrulduklarını görebiliyordu. Bu yeni gelen itaat edilmeyi bekliyorcasına konuşuyordu, üstelik askerler de buna uyuyordu. Yabancı, Fatren'in lordun malikânesinde bir hizmetçiyken tanıdığı soylular gibi değildi. Bu adam farklıydı.

Yabancı kenti dikkatle izlemeyi sürdürdü. Güzel, beyaz üniformasının üzerine kül düşüyordu, Fatren, yazık, diye düşündü. Yeni gelen düşünceli bir biçimde başını salladı, ardından set duvarından aşağı inmeye koyuldu.

"Bekle," dedi Fetran, bu sözüyle yabancıyı durdurmuştu. *"Kimsin sen?"*

Yeni gelen döndü ve Fatren'in gözlerinin içine baktı. "Adım Elend Venture. İmparatorunum."

Sözünü bitirir bitirmez adam arkasını döndü ve setten aşağı inmeyi sürdürdü. Askerler ona yol veriyorlardı, ardından pek çoğu peşinden yürümeye başladı.

Fatren kardeşine baktı. Druffel "İmparator mu?" diye söylenip tükürdü.

Fatren bu düşünceye katıldı. Ne yapmalıydı? Daha önce hiç bir Allomanser ile dövüşmemişti, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "İmparatorun" Druffel'i kolaylıkla etkisiz hale getirdiği ortadaydı.

İleriden yabancı –Elend Venture– "Kentlileri örgütleyin," dedi. "Koloss kuzeyden gelecek, kapıya aldırış etmeyip setin üzerinden tırmanacaklar. Çocukların ve yaşlıların kasabanın en güneyinde toplanmasını istiyorum."

Fatren "Bu ne işe yarayacak?" diye sordu. "İmparatorun" peşinden gidiyordu. Başka bir seçeneği yok gibiydi.

Venture yürümeye devam ederken "Kolosslar kudurduklarında çok tehlikelidirler," dedi. "Eğer kenti ele geçirirlerse, halkını ararken olabildiğince oyalanmalarını isteyeceksin. Eğer kolosslar aranırken kudurmuşlukları dinerse, sinirlenip yağmaya başlayacaklardır. Sonrasında halkın, peşlerine kimse takılmadan kaçabilir."

Venture duraksadı, ardına döndüğünde Fatren ile göz göze geldi. Yabancının yüzündeki ifade ümitsizdi. "Uzak bir ihtimal. Ama, bu da bir şeydir." Sözünü bitirince yürümeyi sürdürüp kentin ana caddesi boyunca ilerledi.

Arkadan, Fatren askerlerin fısıldaşmalarını duyabiliyordu. Hepsi Elend Venture adında bir adamdan haberdardı. İki yıl önce Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra Luthadel'de yönetimi ele geçiren kişi oydu. Kuzeyden pek az haber ulaşıyordu; ulaşanlar ise güvenilir değildi. Ancak çoğu Venture'dan bahsediyordu. Taht yolunda tüm rakiplerini yenmiş, hatta öz babasını öldürmüştü. Sissoylu doğasını gizlemişti ve söylentiye göre Lord Hükümdar'ı öldüren kadınla evlenmişti. Fatren böylesine önemli –gerçekten bir efsane olan– birinin Güney Salâhiyetteki önemsiz bir kasabaya, hem de bir başına gelebileceğinden şüphe duyuyordu. Artık madenlerin bile pek değeri yoktu. Yabancı yalan söylüyor olmalıydı.

Ama Allomanser olduğu *apaçıktı*...

Fatren yabancıya yetişmek için hızlandı. Venture –ya da her kimse– kentin merkezindeki büyük bir yapının önünde durdu. Çelik Nezâret'in eski binası. Fatren kapıların ve pencerelerin tahtalarla kapatılmasını emretmişti.

Venture, Fatren'e dönerek "Silahları orada mı buldunuz?" diye sordu.

Fatren bir an durdu. Ardından başını salladı. "Lordun köşkünden." Venture şaşkınlıkla "Silahları bırakıp gitmiş mi?" diye sordu.

"Onlar için geri dönmeyi planladığını düşünüyoruz," dedi Fatren. "Bıraktığı askerler zamanla firar ederek, geçmekte olan bir orduya katıldılar. Giderken yanlarında götürebildiklerini aldılar. Kalanlara ise biz el koyduk."

Venture başıyla onayladı, ardından sakallı çenesini düşünceli bir biçimde kaşırken eski Nezaret binasına baktı. Terk edilmişliğine karşın –beki de tam da bu yüzden– heybetli ve uğursuz görünüyordu. "Adamların iyi eğitim almış gibi görünüyorlar. Bunu beklemiyordum. Muharebe deneyimleri var mı?"

Yabancının bu kadar meraklı olma hakkının olmadığını düşünen Druffel homurdandı.

"Adamlarımız tehlikeli olmalarına yetecek kadar çarpıştılar, yabancı," dedi Fatren. Bazı eşkıyalar kentin hâkimiyetini bizden almayı düşündüler. Zayıf olduğumuzu ve kolayca korkutulabileceğimizi düşündüler."

Eğer yabancı bu sözleri bir tehdit olarak algıladıysa da bunu belli etmiyordu. Başını sallamakla yetindi. "Hiç bir kolossla çarpıştınız mı?"

Fatren, Druffel ile göz göze geldi. Sonunda "Kolosslarla çarpışanlar hayatta kalamaz, yabancı," dedi.

Venture "Bu dediğin doğru olsaydı, düzinelerce ölümüm olurdu," dedi. Etraflarına toplanmakta olan askerlere ve kasaba halkına döndü. Kolosslarla çarpışmak hakkında bildiklerimi öğreteceğim, ama fazla vaktimiz yok. Bölük ve manga komutanları on dakika içinde kent kapısında olsun. Diğer askerler toprak set boyunca saflar halinde dizilsinler. Bölük ve manga komutanlarına birkaç numara öğreteceğim, onlar da bunları adamlarına aktarabilirler."

Bazı askerler hareketlendi ancak –haklarını vermek gerekirse– çoğu oldukları yerde kaldı. Yeni gelen emirlerine uyulmamasına alınmamış görünüyordu. Silahlı kalabalığa bakarak sessizce dikildi. Kızgın görünmüyordu, korkmuş ya da onaylamıyor da değildi. Yalnızca... Kral gibi görünüyordu.

Rütbeli askerlerden biri sonunda "Lordum," dedi. "Bize yardım için bir ordu getirdiniz mi?"

"Aslında iki tane getirdim," dedi Venture. "Ama onları bekleyecek vaktimiz yok." Fatren'le göz göze geldi. "Haber gönderip yardımımı istedin. Ben de, *efendiniz* olarak size bunu getirdim. Hâlâ bunu istiyor musunuz?"

Fatren somurttu. Ne bu adamdan, ne de bir başkasından yardım istememişti. İtiraz etmek üzere konuşacak oldu, ancak duraksadı. Ona haber göndermişim gibi davranmama olanak tanıyor, diye düşündü. *En başından beri plan buymuş gibi davranabilirim.* Bunun bir başarısızlık gibi görünmesine olanak tanımadan buradaki hâkimiyeti bırakabilirim.

Öleceğiz. Ama bu adamın gözlerine bakınca, bir şansımız olduğuna neredeyse inanacağım.

Fatren kendisini "Yalnız... gelmenizi beklemiyordum, efendim," derken buldu. "Sizi gördüğüme şaşırdım."

Venture başıyla onayladı. "Bu anlaşılabilir. Gel, askerlerin toplanırken biz de plan hakkında konuşalım." Fatren "Pekâlâ" dedi. Ancak ileriye atıldığında Druffel onu kolundan kavradı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye söylendi öfkeyle. "Bu adama haber mi saldın? Buna inanmıyorum." Fatren, "Askerleri topla, Druff," dedi.

Druffel bir an durdu, ardından sessizce küfretti ve uzaklaştı. Askerleri toplamaya gidiyormuş gibi bir hali yoktu, bu yüzden Fatren emrindeki iki komutana bu işi halletmelerini işaret etti. Bunun ardından Venture'ye katıldı ve ikisi birlikte kapılara doğru yürüdüler. Venture birkaç askere önden yürüyüp insanları uzaklaştırmalarını emretmişti; böylelikle Fatren ile baş başa konuşabilecekti. Kül yağmaya, sokakları siyaha boyamaya, kentin tek katlı, kambur yapılarının tepelerinde birikmeye devam ediyordu.

"Kimsin sen?" Fatren sessizce sordu. "Dediğim kişiyim," diye yanıtladı Venture.

"Sana inanmıyorum."

Venture "Ama bana güveniyorsun," dedi.

"Hayır. Sadece bir Allomanser ile tartışmak istemiyorum."

"Şimdilik bu kadarı da yeter," dedi Venture. "Bak dostum, kentine doğru gelen *on bin* koloss var. Bulabildiğin bütün yardıma ihtiyacın var."

Fatren şaşkınlıkla, *on bin mi,* diye düşündü.

Venture "Bu şehrin idaresinden sen sorumlusun, değil mi?" diye sordu.

Fatren şaşkınlığını üzerinden attı. "Evet," dedi. "Adım Fatren."

"Pekâlâ Lord Fatren, biz–"

Fatren, "ben Lord değilim," dedi.

"Öyleyse artık bir Lordsun," dedi. "Daha sonra kendine bir soyadı seçebilirsin. Şimdi, devam etmeden önce, sana yardım etmemin şartlarını öğrenmelisin."

"Ne tür şartlar?"

"Pazarlık payı olmayan türden," diye yanıtladı. "Eğer kazanırsak, bana bağlılık yemini edeceksin."

Fatren somurttu, yolun ortasında durakladı. Kül dört bir yanına yağıyordu. "Bu mu yani? Bir çarpışmadan önce, büyükbaş bir lord havalarında etrafta boş boş dolanacak, böylece de zaferimizden kendine pay mı çıkaracaksın? Daha az önce tanıştığım bir adama neden bağlılık yemini edeyim?"

Venture sessizce "Çünkü, etmezsen bile, komutayı ben devralacağım," dedi. Ardından yürümeye devam etti.

Fatren bir an durdu; ardından ileri atılıp Venture'ye yetişti. "Ah, anladım. Bu muharebeden sağ çıksak bile, başımızda bir zorba olacak."

Venture "Evet," dedi.

Fatren somurttu. Adamın bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu.

Venture, yağan külün ardından kente bakarken başını salladı. "Eskiden işleri farklı yapabileceğimi düşünürdüm. Hâlâ da bir gün bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Ama şimdilik, bir seçeneğim yok. Askerlerine ve kentine ihtiyacım var."

"Kentime mi?" Fatren'in suratı asılmıştı. "Niye?"

Venture parmağını kaldırdı. "Öncelikle bu savaştan sağ salim çıkmalıyız," dedi. "Diğer meseleleri sonra ele alacağız." Fatren duraksadı, yabancıya *güvenmiş* olduğunu fark ederek şaşırdı. Tam olarak neden böyle hissettiğini açıklayamamıştı.

Bu ardından gidilmesi gereken bir adamdı, Fatren'in her zaman olmak istediği gibi biriydi.

Venture, Fatren'in "şartlarını" kabul etmesini beklememişti. Bir teklif değil, bir ültimatomdu. Venture kent kapısının önündeki küçük meydana girerken Fatren ona yetişmek üzere hızlandı. Askerler etrafa koşuşturuyordu. Hiçbirinde üniforma yoktu. Bir komutanı sıradan bir askerden ayıran tek şey kırmızı bir pazu bandıydı. Venture toplanmaları için fazla vakit tanımamıştı, ne de olsa kentin saldırıya uğramak üzere olduğunu hepsi biliyordu. Zaten toplanmışlardı.

Venture yüksek bir sesle "Vakit az," dedi. "Size sadece birkaç şey öğretebilirim, ama fark yaratacaktır."

Kolossların küçükleri bir metre iken kocaman olanları dört metreye kadar çıkabilir. Ancak küçük olanlar bile sizden güçlüdür. Buna hazırlıklı olun. Şanslıyız ki, bu yaratıklar kendi aralarında bir düzen olmaksızın savaşıyor. Eğer bir kolossun başı dertteyse, bir diğeri ona yardım etmekle uğraşmayacaktır."

"Doğrudan, hilesizce saldırırlar ve üstün gelmek için kaba kuvvete güvenirler. Buna izin vermeyin! Adamlarınıza her bir kolossa gruplar halinde saldırmalarını söyleyin; küçükler için iki, büyükler için ise üç ya da dört kişi birlikte. Çok büyük bir cephede dayanamayız, ama en uzun süre ancak bu şekilde çarpışarak hayatta kalabiliriz."

"Hattımızı yaran ya da kente giren yaratıkları dert etmeyin.Sivil halk kentin en gerisinde, gizlenmiş olacak; hattımızı aşan kolosslar ise talana koyulup diğerlerinin yalnız çarpışmasına sebep olacak. Bizim istediğimiz tam da bu! Onların peşine düşmeyin. Aileleriniz güvende olacak."

"Eğer büyük bir kolossla dövüşüyorsanız, bacaklarına saldırın; öldürmeye kalkışmadan önce onu yere devirin. Eğer küçük bir kolossla dövüşüyorsanız kılıcınızın ya da mızrağınızın, yaratığın gevşek derisine saplanıp kalmadığından emin olun. Kolossların aptal olmadığın anlayın. Yalnızca basitler. Tahmin edilebilirler. Size mümkün olan en kolay şekilde saldıracaklar ve bunu apaçık yapacaklar."

"Anlamanız gereken en önemli şey ise şu; *yenilebilirler*. Biz de bugün onları yeneceğiz. Gözünüz korkmasın! Düzenli bir biçimde çarpışın, soğukkanlı olun ve size söz veriyorum ki *hayatta kalacağız*."

Komutanlar, Venture'nin etrafında çember olmuş, ona bakıyorlardı. Bu konuşma sonunda coşmamışlardı, ancak kendilerine güvenleri biraz daha artmıştı. Venture'nin talimatlarını adamlarına aktarmak üzere dağıldılar.

Fatren İmparatora sessizce yaklaştı. "Eğer söylediğin sayı doğruysa, bizden beş kat fazlalar." Venture başıyla onayladı.

"Bizden daha büyük, daha güçlü ve daha iyi eğitimliler." Venture tekrar başıyla onayladı.

"Öyleyse, sonumuz geldi."

Venture sonunda Fatren'e baktı, suratı asıktı ve omuzlarında is birikmişti. "Sonunuz gelmedi. Sizde onlarda olmayan bir şey var. Çok önemli bir şey."

"Nedir o?"

Venture gözlerinin içine baktı. "Ben."

Toprak setin üzerinden bir ses "İmparatorum!" diye bağırdı. "Kolosslar göründü!"

Fatren, daha şimdiden onu üstün kabul ediyorlar, diye düşündü. Fatren hakarete uğramış mıydı yoksa etkilenmiş miydi; karar veremedi.

Venture Allomansi gücünü kullanarak bir çırpıda aradaki mesafeyi aşıp setin üzerine çıktı. Askerlerin çoğu eğilmiş ya da istihkâm duvarının üzerine saklanmış, düşmanla aralarındaki uzak mesafeye karşın dikkat çekmekten sakınıyorlardı. Ancak Venture beyaz pelerini ve üniforması içinde dik duruyor, elini gözlerine siper ederek ufka kısık gözlerle bakıyordu.

Gülümseyerek "Kamp kuruyorlar," dedi. "Güzel. Lord Fatren, adamlarınız taarruza hazırlansın." Fatren, Venture'ın arkasından "Taarruz mu?" diye sordu.

İmparator başıyla onayladı. "Kolosslar yürümekten bitkin düşmüş olacaklar, ayrıca kamp kurmakla meşguller. Saldırmak için daha iyi bir şansımız olmayacak."

"Ama biz müdafaadayız!"

Venture başıyla buna katılmadığını gösterdi. "Beklersek, kudurup bize saldıracaklar. Öldürülmeyi beklemektense saldırmamız gerek."

"Seti boşaltacak mıyız?"

"İstihkâm duvarınız etkileyici, Lord Fatren, ama en nihayetinde faydasız. Tüm alanı savunmaya yetecek kadar adamınız yok ve kolosslar insanlara kıyasla daha uzun ve daha dengeliler. Toprak setinizi ele geçirecek, sonra da sizi kente doğru püskürtürken avantaja sahip olacaklar."

"Ama–"

Venture ona döndü. Gözleri sakindi, ama bakışı kararlı ve beklenti doluydu. Mesaj açıktı. *Artık hâkimiyet bende.* Tartışma bitmişti.

"Evet, efendim," dedi Fatren, emirleri iletmek üzere habercilere seslenirken.

Haberciler hızla uzaklaşırken Venture etrafı izliyordu. Adamlar arasında bir kargaşa var gibi görünüyordu, saldırmayı beklemiyorlardı. Bakışlar setin üzerinde dikilen Venture'ye çevriliyordu.

Fatren kendisini, gerçekten de bir imparator gibi görünüyor, diye düşünmekten alıkoyamadı.

Emirler tüm askerlere ulaşırken zaman geçiyordu. Sonunda; tüm ordu onu izliyordu. Venture kılıcını çekti ve onu külle kaplı gökyüzüne doğru kaldırdı. Ardından, insanüstü bir sıçramayla setten inerek koloss kampına doğru hücuma kalktı.

Bir an için tek başınaydı. Sonra ise, kendisini şaşırtan bir şekilde, gergin sinirlerini yatıştırmak üzere dişini sıkarak Fatren onun peşinden gitti.

Setin her yerinden hareket yayılıyordu; askerler hücuma kalkarken hep bir ağızdan bağırıyor silahları ellerinde ölüme koşuyorlardı.

Güce sahip olmak zihnime garip şeyler yaptırıyordu. Birkaç dakika içinde, gücü, geçmişini ve nasıl kullanılabileceğini tanır hâle gelmiştim.

Yine de, bu bilgi deneyimden hatta bu gücü kullanma becerisinden farklıydı. Örneğin gökyüzünde bir gezegeni nasıl harekete geçireceğimi biliyordum. Ancak ne güneşe çok yakın ne de ondan çok uzak olacak bir yerde olmayacağı bir konuma getirmeyi bilmiyordum.

2

HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ; TENSOON'IN GÜNÜ karanlıkla başlamıştı. Bunun nedenlerinden biri de, tabii ki, gözlerinin olmayışıydı. Üçüncü nesildi –ve bu bir kandra için bile eski sayılırdı– yenilerini yaratabilirdi. Kopyalayacağı bir model olmadan, sezgiyle duyu organları yaratmayı öğretecek kadar çok ceset özümsemişti.

Ne yazık ki gözler pek işine yaramazdı. Bir kafatası yoktu ve tam bir beden ve bunu destekleyecek bir iskelet olmaksızın pek çok organın iyi çalışmadığını anlamıştı. Eğer yanlış hareket edecek olursa kendi kütlesi gözlerini ezerdi, üstelik görmek için gözlerini hareket ettirmesi epey zor olurdu.

Aslında görülecek pek fazla bir şey de yoktu. TenSoon kıpırdandı, hücresinde usulca dönüyordu. Bedeni yarı saydam bir kas öbeğini andırıyordu; her biri birbirine bağlı bir yığın salyangoz gibiydi; bir yumuşakçanın bedeninden daha narin görünüyordu. Odaklandığında, kaslardan birini bozup onu bir başkasıyla birleştirebilir ya da yeni bir tanesini oluşturabilirdi. Yine de, bir iskeleti olmadığından, acizdi.

Hücresinde tekrar döndü. Teninin bile kendine özgü bir duyusu; bir tür tadı vardı. Şu anda hücrenin kenarlarındaki kendi pisliğinin kötü kokusunu alıyordu, ama bu algısını kapatmaya cesaret edemedi. Etrafındaki dünyayla kurduğu sınırlı bağlantılarından biri de bu algıydı.

Hücresi, demir parmaklıklarla kaplı, taştan bir çukurdan başka bir şey değildi. Kütlesini güçlükle alabilecek büyüklükteydi. Onu esir alanlar yukarıdan yiyecek

atıyor, hem susuzluğunu gidermek hem de dipteki küçük bir giderden pisliğini akıtmak için yukarıdan düzenli aralıklarla su döküyordu. Hem bu delik hem de yukarıda, kilitli olan parmaklıklardaki delikler arasından geçmesi için fazlasıyla küçüktü. Bir kandranın bedeni esnekti, ama bir kas yığınının bile sıkışıp küçülebilmesinin bir sınırı vardı.

Çoğu kimse, bu kadar uzun süre –ne kadar olduğunu bile bilmiyordu– tutsak kalmanın geriliminden delirirdi. Aylar mı geçmişti? TenSoon Varoluş Kayrası'na sahipti. Zihni kolay kolay pes etmeyecekti.

Bazen, deliliğin huzurlu rahatlığından alıkoyduğu için kayrasına lanet ediyordu.

Odaklan, dedi kendi kendine. İnsanlardaki gibi bir beyne sahip değildi, ama düşünebiliyordu. Bunu anlamıyordu. Herhangi bir kandranın da anlayacağından şüpheliydi. Belki de ilk nesilden olanlar daha bilgeydi ama eğer öyleyse, herkesi aydınlatmamışlardı.

Kendi kendisine, seni burada sonsuza dek tutamazlar, diye düşündü. *İlk Ahit der ki...*

Ama İlk Ahit'ten ya da ilk neslin buna dikkat edip etmediğinden şüphe duymaya başlıyordu. Fakat onları suçlayabilir miydi? TenSoon bir Ahitbozan'dı. Kendi kabul ettiği gibi; efendisine karşı gelmiş ve bir başkasına yardım etmişti. Bu ihanet efendisinin ölümüyle sonuçlanmıştı.

Yine de, bu utanç verici davranış, suçlarının en hafifiydi. Ahitbozmanın cezası ölümdü, TenSoon'un suçları burada sona ermiş olsaydı, diğerleri onu çoktan öldürmüş ve bu meseleyi kapatmış olurdu. Ne yazık ki, çok daha fazlası tehlikedeydi. TenSoon'un kapalı bir oturumda ikinci nesle verdiği ifadesi çok daha tehlikeli, çok daha önemli bir kusuru açığa çıkarmıştı.

TenSoon halkının sırrına ihanet etmişti.

Beni idam edemezler, diye düşündü; bu düşünceyi odaklanmak için kullandı. *Kime söylediğimi öğrenene dek.*

Sır. Kıymetli, büyük sır.

Hepimizin sonunu hazırladım. Tüm halkımın. Yeniden köle olacağız. Hayır, biz zaten köleydik. Zihinlerimiz başkalarının hâkimiyetindeyken, başka bir şeye dönüşeceğiz; otomatlara. Esir düşüp kullanılan bedenlerimiz, artık bizim olmayacak.

Yaptığı –harekete geçirdiği– şey buydu. Tutsaklığı ve ölümü hak etmesinin nedeni. Yine de, yaşamak istiyordu. Kendisinden nefret ediyor olmalıydı. Ama bir sebepten, yine de doğru şeyi yaptığını düşünüyordu.

Tekrar kıpırdandı, yapış yapış kas kütleleri birbirleri üzerinde kayıyordu. Ancak, dönüşünü tamamlayamadan duraksadı. Titreşimler. Biri geliyordu.

Kaslarını kuyunun kenarlarına itip bedeninin ortasında bir çukur oluşturdu. Yakalayabildiği kadar yiyeceğe ihtiyacı vardı, onu çok az besliyorlardı. Ancak, parmaklıklardan aşağıya hiçbir şey dökülmedi. Ümitle, parmaklıklar açılana dek bekledi. Kulakları olmamasına karşın, parmaklığın geriye sürülüşünün ve sonunda demirin yukarıdaki zemine çarpışının güçlü titreşimlerini hissedebiliyordu.

Ne?

Ardından kancalar geldi. Kaslarına dolanıp onu kavradı, onu kuyudan yukarı çekerken etini delip geçti. Can yakıcıydı. Bunun tek nedeni kancalar değildi; bendeni zindanın zeminine aniden saçıldığında istemsizce pisliği ve kurumuş yemek artıklarını tatmıştı. Kasları titredi, hücrenin dışında olmanın getirdiği serbestlik hissi garipti; gövdesini neredeyse unutmuş olduğu biçimlerde hareket ettirerek gerindi.

Ardından o geldi. Tadını havada hissedebiliyordu. Muhtemelen altın kaplamalı bir kovada, zindancıların getirdiği yoğun ve keskin bir asit. Sonunda, onu öldüreceklerdi.

Ama öldüremezler, diye düşündü. *İlk Ahit, halkımızın yasası, ona göre–*

Üzerine bir şey düştü. Asit değildi, sertti. Merakla ona dokundu, kaslar birbiri üzerinde oynaşıyor, onun tadına bakıyor, onu sınıyor ve hissediyordu. Delikleri, birkaç keskin kenarı olan yuvarlak bir şeydi; bir kurukafa.

Asit kokusu giderek daha da keskin bir hâl aldı. Karıştırıyorlar mıydı? TenSoon hızla hareketlendi, kafatası etrafında toparlanıyor, onu dolduruyordu. Organ benzeri bir kesenin içinde çözülmüş bir miktar et oluşturmuştu bile. Kafatasını bununla kaplayarak, hızla deri dokudu. Yalnızca gözlerini bırakarak ciğerler üzerinde çalıştı; bir dil yarattı; şimdilik dudaklara gerek yoktu. Asidin tadı yoğunlaştıkça, bir çaresizlik hissiyle kafatasını işliyordu; ardından...

Üzerine çarptı. Bedeninin bir yanındaki kasları yakıp kavurdu; gövdesini kaplayıp çözülmesine neden oldu. Görünüşe göre, ikinci nesil sırlarını ondan öğrenme fikrinden vazgeçmişti. Ancak, onu öldürmeden önce ona konuşma fırsatı vermeleri gerektiğini biliyorlardı. İlk Ahit böyle buyuruyordu. Bu yüzden de kurukafayı ona vermişlerdi. Ancak kendini savunmak adına bir şey söylemesine izin vermeden önce onu öldürmeleri konusunda gardiyanların emir aldığı açıktı. Şeklen yasayı uyguluyorlardı; ancak aynı zamanda amacını görmezden geliyorlardı.

Ancak çok geçmeden TenSoon'un kafatasını ne kadar hızla işlediğini anladılar. Pek az kandra ahitlere bağlı olarak çalışmakta bu kadar zaman harcamıştı. İkinci neslin tamamı ve üçüncünün pek çoğu– bu hizmetlerden çok önceleri çekilmişti. Anayurt'larında kolay yaşamlar sürüyorlardı.

Kolay bir yaşamın öğreteceği pek bir şey olmuyordu.

Pek çok kandra için bir beden oluşturmak saatler alıyordu; hatta genç olanlar için günlerce sürüyordu. Ancak birkaç saniye içinde TenSoon'un basit bir dili oluşmuştu bile. Asit bedenine tırmanırken bir soluk borusu oluşturdu, ciğerlerini doldurdu ve feryadında tek bir sözcük yankılandı:

"Yargı!"

Yukarıdan dökülen asit kesildi. Bedeni yanmayı sürdürüyordu. Acıya rağmen kafatasının içinde ilkel işitme organları oluşturmaya devam etti.

Yakınlarda bir ses fısıldadı. "Aptal." TenSoon tekrar bağırdı. "Yargı!"

Ses tekrarladı. "Ölümü kabullen."

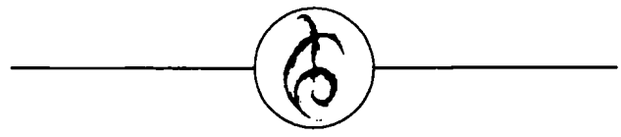
"Kendini, halkımıza daha fazla zarar verecek bir konuma sokma. Fazladan hizmet verdiğin yıllarından ötürü ilk nesil sana bu ölüm şansını tanıdı."

TenSoon duraksadı. Yargılama herkese açık olurdu. Şimdiye dek, ihanetinin boyutunu yalnızca birkaç kişi biliyordu. Ahitbozan olarak ölebilir ve geçmişte yaptıkları için bir nebze olsun saygı görmeye devam edebilirdi. Bir yerlerde –muhtemelen o odanın içindeki bir kuyuda– sonsuz esarette olan, Varoluş Kayrası'na sahip olan zihinleri bile paramparça edebilecek şekilde işkence gören kandralar vardı.

Bunlar biri olmak istiyor muydu? Yaptıklarını herkese açık bir toplantıda ortaya dökerek sonsuz bir acı çekecekti. Yargılanma talep etmek aptalca olurdu; çünkü suçsuzluğunu kanıtlama gibi bir umudu yoktu. İtirafları ise onu çoktan lanetlemişti.

Eğer konuşursa, kendisini savunmak için değil tamamıyla başka nedenlerden dolayı olacaktı. "Yargı," diye tekrarladı, bu kez sesi güçlükle duyulabilen bir fısıltıya dönüşmüştü.

Bazı yönlerden böyle bir güce sahip olmak fazlasıyla eziciydi, sanırım. Bu, anlaması bin yıl sürecek bir güçtü. Eğer gücü iyi tanıyor olsaydım dünyayı yeniden yapmak kolay olurdu. Yine de, bilmezliğimdeki tehlikeyi fark etmiştim. Ansızın müthiş bir güce kavuşan bir çocuk gibi, çok fazla kurcalayıp, dünyayı bir daha asla tamir edilemeyecek bir oyuncak gibi bırakabilirdim.

3

SON İMPARATORLUK'UN İKİNCİ İMPARATORU ELEND VENTURE, bir savaşçı olarak doğmamıştı. Bir soylu olarak doğmuştu; bu da Lord Hükümdar'ın devrinde Elend'i kaymak tabakanın daimi bir üyesi yapıyordu. Gençliğini, Büyük Hanedanların anlamsız oyunlarında yer alıp, imparatorluğun seçkinlerinin şatafatlı yaşam tarzını sürdürmüştü.

Sonunda bir siyasetçi olmuş olması garip değildi. Her zaman siyaset kuramlarıyla ilgilenmişti; çoğunlukla gerçek bir devlet adamından çok bir âlim olsa da bir gün kendi hanedanını yöneteceğini biliyordu. Yine de, başlangıçta pek iyi bir kral olmamıştı. Önderliğin iyi fikirler ve dürüst niyetlerden öte olduğunu anlamamıştı. Çok daha ötesi vardı.

Düşmana karşı bir saldırıya önderlik edebilecek türden bir önder asla olamayacaksın, Elend Venture. Onu uygulamalı siyaset konusunda eğiten kadın olan Tindwyl'in dudaklarından dökülmüştü. Askerleri koloss kampına girerken Elend bu sözü hatırlayıp gülümsedi.

Elend lehim harladı. Göğsünde, ona artık tanıdık gelen, sıcak bir his canlandı ve kasları bu fazladan güç ve enerjiyle iyice gerildi. Güçlerinden muharebe esnasında faydalanabilsin diye, metali önceden yutmuştu. Bir Allomanser'di. Buna hâlâ zaman zaman şaşırıyordu.

Tahmin etmiş olduğu gibi, kolosslar saldırıyı beklemiyorlardı. Elend'in yeni edindiği ordusunu hücum ederken görmüş olmalıydılar, ancak yine de birkaç

dakika şaşkınlıkla hareketsiz kaldılar. Kolosslar beklenmedik şeylerle mücadele etmekte zorlanırlardı. Zayıf, sayıca az insanların kamplarına hücum etmesini kavramakta zorlanmışlardı. Bu yüzden toparlanmaları zaman almıştı.

Elend'in ordusu bu zamanı iyi kullanmıştı. İlk saldıran Elend'in kendisi olmuştu; ilk kolossu yere devirirken daha fazla güç için lehimini harlamıştı. Küçüklerinden bir yaratıktı. Türünün diğer örnekleri gibi, biçim olarak insanımsıydı, bedeninin geri kalanından ayrıymış gibi görünen, fazlasıyla büyük, sarkık mavi bir derisi vardı. Kırmızı, boncuk gözleri, Elend kılıcını yaratığın göğsünden hızla çektiğinde insan ötesi bir şaşkınlık ile dolmuştu.

Kolosslar ateşlerinin başından dönerlerken "Hızla saldırın!" diye bağırdı. "Kudurmalarından önce öldürebildiğiniz kadar öldürün!"

Etrafındaki –korkmuş ama davalarına bağlı– askerleri ileri atılıp ilk koloss gruplarını alt etmişti. Kamp ise kolossların külü ve külün altındaki bitkileri ezip ateş yakmak üzere kazdıkları bir yerden ibaretti. Elend, başlangıçtaki başarının ardından adamlarının kendilerine güvenlerinin arttığını görebiliyordu, ardından onların duygularını Allomansi ile Çekerek daha cesur olmalarını sağladı. Bu tür bir Allomansi'de daha deneyimliydi. Hâlâ Vin'in yaptığı gibi metallerle oradan oraya sıçramayı tamamıyla kavrayamamıştı. Ancak duygulardan anlıyordu.

Elend bir grup askere kalabalık bir koloss sürüsüne doğru öncülük ederken kentin irikıyım lideri Fatren yanına geldi. Elend adamı dikkatle izledi. Fatren bu küçük kentin yöneticisiydi, eğer o ölecek olursa, ordunun morali büyük bir darbe alırdı. Birlikte şaşkın haldeki bir koloss grubuna hücum ettiler. Gruptaki en büyük yaratık yaklaşık üç buçuk metreydi. Tüm büyük kolosslar gibi, bu yaratığın bir zamanlar sarkık olan derisi fazla büyümüş bedeni etrafında gerilmişti. Kolossların büyümesi durmazdı, fakat derileri daima aynı boyutta kalırdı. Genç olanlarında kat kat sarkardı. Büyük olanlarında ise, gerilip yırtılırdı.

Elend çelik yaktı, ardından havaya bir avuç sikke savurdu. Ağırlığını sikkeler üzerine vererek onları İtti ve kolossların üzerine savurdu. Yaratıklar basit sikke yaralarıyla devrilmek için fazlasıyla dayanıklıydı, fakat metal parçaları onları yaralıyor ve zayıflatıyordu.

Sikkeler uçuşurken, Elend büyük kolossa saldırdı. Yaratık sırtındaki büyük kılıcı çekti, görünüşe göre bu çarpışma fırsatı onu mutlu etmişti.

İlk saldıran koloss oldu; çok geniş bir mesafeye dek uzanabilmişti. Elend geri sıçramak zorunda kalmıştı, lehim onu daha çevik kılıyordu. Koloss kılıçları devasa boyutta ve kabaydı, öylesine kör kılıçlardı ki onlara tokmak demek daha uygun olurdu. Savrulmanın şiddeti havayı sarstı; Elend, lehiminin gücünü kullanırken bile kılıcı yana savuşturma şansı olmazdı. Ayrıca, kılıç –daha doğrusu onu tutan koloss– öylesine ağırdı ki Elend onu yaratığın ellerinden Çekmek için Allomansi kullanamazdı. Çelik Çekmenin bütün marifeti ağırlıkta ve güçteydi. Eğer Elend kendinden daha ağır bir şeyi Çekerse, geriye savrulurdu.

Bu yüzden, Elend lehimin getirdiği fazladan hız ve çevikliğe bel bağlamak zorundaydı. Yana atılarak kendisini kolossun hamlesinden kurtardı ve bu kez ters

saldırısını kolladı. Yaratık sessizce döndü, Elend'i dikkatle izledi ama hamle yapmadı. Henüz yeterince kudurmamıştı.

Elend irikıyım düşmanına tepeden baktı. Buraya nasıl geldim, diye düşündü; üstelik bu ilk değildi. *Ben bir âlimim, savaşçı değil.* Bazen insanlara önderlik etmekle hiçbir işi olmadığını düşünürdü.

Bazen ise, gereğinden fazla düşündüğüne kanaat getirirdi. Öne doğru eğilip hamle yaptı. Koloss hamleyi bekliyordu ve silahını Elend'in kafasına indirmeye çalıştı. Ancak Elend uzandı ve bir başka kolossun kılıcını Çekti; o yaratığın dengesini bozarak iki adamının onu öldürmesini sağladı; bu, aynı zamanda kendisini de yana İtmesine olanak tanımıştı. Rakibinin silahından güçlükle kaçınabilmişti. Ardından havada döndü, lehim harladı ve yaratığa yandan saldırdı.

Diz hizasından, yaratığın bacağını tamamen kesti ve onu yere devirdi. Vin her zaman Elend'in Allomantik güçlerinin olağanüstü bir kuvvete sahip olduğunu söylerdi. Elend bundan pek emin değildi. Allomansi deneyimi fazla değildi, ama hamlesinin kuvveti sendelemesine sebep olmuştu. Ancak tekrar dengesini sağladı ve ardından yaratığın kafasını kopardı.

Askerlerden bazıları onu izliyordu. Beyaz üniforması artık parlak koloss kanıyla kaplıydı. Bu ilk sefer değildi. Kampta işitilen gaddar çığlıkları duyduğunda derin bir nefes aldı. Kolosslar kudurmak üzereydi.

"Toplanın!" diye bağırdı. "Saflar oluşturun, ayrılmayın, saldırıya hazırlanın!"

Askerler emirlere yavaş tepki veriyordu. Elend'in alışık olduğu birliklere göre daha disiplinsizlerdi, ama yine de emri üzerine bir araya gelmişlerdi. Elend önlerindeydi, etraflarına göz gezdiriyordu. Birkaç yüz kolossu alt etmeyi başarmışlardı; bu büyük bir başarıydı.

Ancak, işin kolay kısmı sona ermişti.

Ön saf boyunca koştururken "Sıkı durun!" diye bağırdı. "Ama çarpışmaya devam edin!" Olabildiğince çok kolossu bir an önce öldürmeliyiz! *Her şey* buna bağlı! Öfkenizi gösterin!"

Pirinç yaktı ve adamların duygularını İterek korkularını teskin etti. Bir Allomanser zihinlere –en azından insan zihinlerine– hâkim olamazdı ancak bazı duyguları bastırıp bazılarını körükleyebilirdi. Vin Elend'in mümkün olması gerekenden çok daha fazla sayıda insanı etkileyebildiğini söylemişti. Elend güçlerini, Allomansi'nin asıl kaynağı olduğundan şüphelendiği bir yerden yeni kazanmıştı.

Teskin edilmenin etkisiyle askerlerin başları daha dik duruyordu. Elend bu basit skaalara saygı duyuyordu. Onlara cesaret verip korkularının birazını alıyordu, ama kararlılıkları tamamen onlarındı. Bunlar iyi insanlardı.

Şansı iyi giderse, bazılarını kurtarabilirdi.

Kolosslar saldırdı. Ummuş olduğu gibi, yaratıklardan büyük bir grup ana kamptan ayrıldı ve kasabaya hücum etti. Askerlerden bazıları feryat etti ancak kendilerini korumaktan onları izleyemediler. Savunma hattı çatırdadığında Elend çarpışmanın ortasına atılıp zayıf noktayı destekliyordu. Bu esnada da pirinç yakıyor ve yakınlardaki bir kolossun duygularını Çekmeye çalışıyordu.

Hiçbir şey değişmedi. Yaratıklar duygusal Allomansi'ye dirençliydi; özellikle de hâlihazırda biri tarafından yönlendiriliyorken. Ancak, aşabildiğinde, yaratıklara tamamıyla hâkim olabilirdi. Bu zaman, şans ve yorulmaksızın savaşma kararlılığı gerektiriyordu.

O da gerekeni yaptı. Adamlarıyla omuz omuza çarpıştı, ölürlerken yanlarındaydı, savunma hattı yalpalarken kolossları öldürüyor, çepeçevre kuşatılmamak için birliklerini hilal şeklinde yeniden düzenliyordu. Yine de, kanlı bir çarpışmaydı. Git gide daha fazla koloss kudurup hücuma kalkarken işler hızla Elend'in birliklerinin aleyhine dönüyordu. Kolosslar ise hâlâ onun duygusal yönlendirmesine karşı koyuyordu. Ama yaklaşıyordu.

Fatren "Sonumuz geldi!" diye bağırdı.

Elend, irikıyım lordu yanı başında ve hala hayatta gördüğüne biraz şaşırmış bir halde döndü. Adamlar savaşmaya devam ediyordu. Kolosslar kudurmaya başlayalı yalnızca on beş dakika kadar geçmişti, ama savunma hattı çoktan açık vermeye başlamıştı.

Gökte küçük bir leke belirdi.

Fatren "Bizi sonumuza sürükledin!" diye bağırdı. Üstü başı koloss kanı olmuştu, ancak omzundaki kan lekesi kendi kanı gibi görünüyordu. "Niye?" dedi. Bilmek istiyordu.

Elend parmağıyla gökte giderek büyüyen lekeyi işaret etti. Fatren "O ne?" diye sordu savaşın tüm hengâmesinin ortasında.

Elend gülümsedi. "Sana sözünü verdiğim o orduların ilki."

At nallarından bir sağanağm içinde Vin, gökten doğruca koloss ordusunun göbeğine indi.

Derhal, iki at nalını dönmekte olan bir kolossa doğru Allomansi kullanarak İtti. Biri yaratığın alnına çarpıp onu geri savururken diğeri de başının üzerinden uçup gitti ve bir başka kolossa isabet etti. Vin döndü, bir başka nalı irice bir yaratığın üzerinden, arkasındaki daha küçük bir kolossu alt etmek için savurdu.

Demir harlayıp fırlattığı nalı geri Çekerek, iri olan kolossun bileği etrafında yakaladı. Çekişi Vin'i derhal yaratığa doğru fırlattı, fakat bu yaratığın da dengesini bozdu. Vin yaratığm göğsüne vururken devasa demir kılıcı yere düştü. Ardından düşen kılıcı Çekti, bir başka koloss ona saldırırken havaya yükselip ters bir dönüş yaptı.

Beş metre kadar yükseldi. Saldırı Vin'i ıskalamış ve Vin'in altındaki kolossun kafasım koparmıştı. Kılıcı savuran koloss bir silah arkadaşmı öldürmüş olduğuna pek üzülmüş görünmüyordu; kan kırmızı gözlerindeki nefretle Vin'i izliyordu.

O da, düşen kılıcı Çekti. Kılıç yalpalayarak Vin'e doğru ilerliyor ama bir yandan da ağırlığı nedeniyle onu kendisine doğru çekiyordu. Düşerken kılıcı yakaladı silah neredeyse Vin kadar uzundu ama harladığı lehim kılıcı kolaylıkla kavramasını sağlamıştı; yere inerken saldıran kolossun kolunu gövdesinden ayırdı.

Yaratığm diz hizasından ayaklarını kesti, ardından başka bir düşmana saldırmak üzere atılırken geride bıraktığı koloss hâlâ canlıydı. Her zamanki gibi, kolosslar

öfkeli bir şaşkınlıkla birlikte Vin'e hayran gibi görünüyordu. Kolosslar için irilik tehlikeyle eşdeğerdi ve Vin gibi küçük –yirmi yaşındaydı, bir buçuk metre ancak vardı ve söğüt dalı gibi zayıftı– bir kadının nasıl böylesi tehlikeli olduğunu anlayamıyorlardı. Ama onun nasıl öldürdüğünü görüyorlardı ve bu da kolossları ona çekiyordu.

Vin bu durumdan şikâyetçi değildi.

Saldırırken, sadece fazlasıyla sessiz savaş alanına biraz olsun ses katmak için çığlık atıyordu. Kudurduklarında kolosslar bağırıp çağırmayı kesiyor, yalnızca öldürmeye odaklanıyorlardı. Bir avuç sikkeyi savurup onları ardındaki gruba doğru İtti, sonra öne atılıp bir kılıcı Çekti.

Önündeki koloss sendeledi. Vin yaratığın sırtına çıkıp yanındaki bir başkasına saldırdı. Bu seferki ise devrildi, Vin de kılıcını altındaki kolossun sırtına sapladı. Kendisini kenara doğru İtip ölmekte olan kolossun kılıcını Çekti. Silahı yakaladı, üçüncü bir kolossu biçti, kılıcı fırlatıp bir dördüncüsünün göğsüne dev bir ok gibi saplanmasını sağlayacak şekilde İtti. Bu İtmenin tepmesiyle bir saldırıdan kurtulmuştu. Daha önce bir kolossun sırtına saplamış olduğu kılıcı kavrayıp, saplandığı yerden çıkardı; bu sırada yaratık henüz ölmemişti. Sonra, tek bir hamlede kılıcı başka bir yaratığın köprücük kemiğine ve ardından da göğsüne indirerek beşinci kolossu öldürdü.

Yere indi. Etrafı ölü kolosslarla çevriliydi.

Vin öfkeli değildi. Vin dehşet içinde de değildi. Bunları aşmıştı. Elend'in ölümünü görmüştü –kollarında ölmüştü– buna sebep olanın kendisi olduğunu biliyordu. İsteyerek.

Yine de, hayatta kalmıştı. Her soluk beklenmedikti, belki de haksız yereydi. Bir keresinde, onu başarısızlığa uğratacağından korkmuştu. Ama onun yaşamını tehlikeye atmasını önleyemeyeceğini anladığında, her nasılsa, huzur bulmuştu. Onun yaşamını tehlikeye atmasını önlemek *istemediğini* anladığında.

Bu yüzden, artık sevdiği adam için endişelendiğinden savaşmıyordu. Bunun yerine, bir idrak ile savaşıyordu. Bir hançerdi; Elend'in, Son İmparatorluk'un hançeri. Tek bir adamı korumak adına değil, bu adamın yarattığı yaşam biçimini ve savunmak için uğraştığı insanları korumak adına savaşıyordu.

Barış ona güç veriyordu.

Etrafında kolosslar ölüyor, insana ait olmak için fazla parlak olan kızıl kan kokusu havayı kaplıyordu. Bu orduda on bin tanesi vardı –Vin için bu sayı çok fazlaydı–ancak ordudaki her kolossu öldürmesine gerek yoktu.

Onları korkutması yeterliydi.

Çünkü bir zamanlar sandığının aksine kolosslar *korkabilirdi*. Etrafındaki yaratıkların içlerinde alevlenen, öfke ve hüsranın altındaki korkuyu görebiliyordu. Bir koloss Vin'e saldırdı, lehimin verdiği takviyeli hızla kenara doğru çekilerek yaratığın saldırısından sıyrıldı. Hareket halindeyken yaratığın sırtına bir kılıç sapladı; kalabalığı yararak ilerleyen dev bir kolossun kendisine doğru geldiğini fark edince döndü.

Harika, diye düşündü. İriydi, belki de şimdiye dek gördüğü en büyük kolosstu. Neredeyse dört metre yüksekliğindeydi. Kalp yetmezliğinden çoktan ölmüş olması gerekirdi; ayrıca derisinin bir kısmı yırtılmış, iri parçalar halinde serbestçe sallanıyordu.

Canavar böğürdü; sesi garip bir biçimde sakin olan savaş alanında yankılandı. Vin gülümsedi, ardından düralümin yaktı. Hemen ardından, içinde yanmakta olan lehim çakarak ona ani ve büyük bir güç verdi. Başka bir metal ile birlikte kullanıldığında düralümin ikinci metali güçlendirip tek bir çakmada yanmasını sağlıyor; böylelikle de tüm gücünü bir kerede aktarıyordu.

Vin çelik yaktı, ardından her yöne doğru İtti. Düralüminle güçlendirilmiş İtişi Vin'e doğru hücum etmekte olan yaratıklara bir dalga gibi çarptı. Silahlar etrafa saçıldı, kolosslar savruldu ve devasa bedenler kan kırmızı güneşin altında kül gibi savruldu. Düralüminle güçlendirilen lehim bu esnada Vin'in ezilmesini engellemişti.

Lehimi ve çeliği bitmiş, tek bir güç parlamasıyla yanıp tükenmişti. Küçük bir şişe çıkardı ve içindekini –metal tanecikleriyle dolu alkol çözeltisi– bir yudumda içerek metallerini tazeledi. Ardından lehim yaktı ve devrilmiş, dağınık kolossların üzerinden az önce gördüğü devasa yaratığa doğru atıldı. Küçük bir koloss onu durdurmaya çalıştı ama yaratığı bileğinden yakalayıp bükerek eklemini paramparça etti. Yaratığın kılıcını aldı; bir başka kolossun savurduğu saldırıdan eğilerek kurtuldu ve dönerek yaratıkların dizlerini kesti; böylelikle tek bir hamlede üç kolossu yere devirdi.

Dönüşünü tamamladığında kılıcını toprağa sapladı. Beklediği gibi, büyük, dört metrelik yaratık bir an sonra saldırdı; savurduğu kılıcı o kadar büyüktü ki havayı yararken bir ıslık duyuluyordu. Vin kılıcını tam zamanında saplamıştı çünkü lehimin verdiği güçle bile bu dev yaratığın silahını asla savuşturamazdı. Ancak; yaratığın silahı, yere sabitlenmiş kılıcının ağzına çarpmıştı. Ellerinin altındaki metal titredi; fakat darbeye dayanabilmişti.

Bu kadar güçlü bir darbenin şokuyla hâlâ parmakları sızlarken Vin kılıcı bırakıp sıçradı. İtmedi –buna ihtiyacı yoktu– ama kılıcının balçağı üzerine basarak sıçradı. Yaratık, Vin'in ayağı gergin bir halde püsküllü sis pelerini uçuşurken dört metre yükseğe sıçramasını şaşkınlıkla izledi.

Vin tekmesini doğrudan kolossun kafasına savurdu. Kafatası çatırdadı. Kolosslar insanüstü bünyeye sahiptiler, ancak harladığı lehim yeterli olmuştu. Yaratığın boncuk gibi gözleri döndü ve koloss yere devrildi. Vin kılıcı hafifçe İterek biraz daha havada kaldı; düştüğünde doğrudan yere devrilmiş olan kolossun göğsüne inecekti.

Etrafındaki kolosslar donakaldı. Gözlerini kan bürümüşken bile, böylesine devasa bir yaratığı tek bir tekmeyle devirdiğini görüp şaşırmışlardı. Belki de az önce gördükleri şeyi idrak etmekte zorlanıyorlardı. Ya da, belki korkunun yanı sıra ihtiyatlı olma gereği de hissediyorlardı. Vin kolossları bunu anlayacak kadar iyi tanımıyordu. Düzenli bir koloss ordusunda az önce yapmış olduğu şeyin kendisini izleyen her yaratığın itaatini sağlayacağını biliyordu.

Ne yazık ki, bu ordu dış bir güç tarafından yönetiliyordu. Vin doğruldu, uzakta Elend'in küçük ve çaresiz ordusunu seçebiliyordu. Elend'in önderliğinde direniyorlardı. Savaşan insanlar kolosslar üzerinde Vin'in gizemli gücünün bıraktığınınkine benzer bir etki bırakmış olmalıydı. Yaratıklar böylesine küçük bir kuvvetin onlara nasıl direnebildiğini anlayamıyorlardı. Kayıpları ya da Elend'in grubunun içinde bulunduğu vahim durumu anlamıyorlardı; sadece küçük, önemsiz bir ordunun direnip savaştığını görüyorlardı.

Vin çarpışmaya devam etmek üzere döndü. Kolosslar ona artık endişeyle yaklaşıyorlardı; ama yine de yaklaşıyorlardı.

Kolossların böyle bir garipliği vardı. Asla geri çekilmezlerdi. Korkuyu hissederlerdi; ancak bu onları harekete geçirmezdi. Yine de onları zayıflatırdı. Ona yaklaşmalarında, bakışlarında bunu görebiliyordu. Zihinsel olarak yıkılmaya yakındılar.

Bu yüzden, Vın pirinç yaktı ve daha küçük olan kolosslardan birinin duygularını İtti. Başlangıçta yaratık direndi. Vin biraz daha yüklendi. Sonunda yaratığın içinde bir şeyler yıkıldı ve koloss Vin'in oldu. Yaratığa hükmetmekte olan çok uzaktaydı; üstelik aynı anda çok fazla sayıda kolossa odaklanmıştı. Zihni kudurmuşluk yüzünden karışık, duyguları şok, korku ve hüsrandan alt üst olmuş bu yaratık artık tamamen Vin'in zihinsel hâkimiyeti altındaydı.

Derhal yaratığın diğerlerine saldırmasını emretti. Çok geçmeden öldürülmüştü; ama öncesinde iki yaratığı devirmeyi başarmıştı Vin çarpışırken, önce bir kolossa hâkim oldu, sonra bir başkasına. Gruplarından bazılarını seçip onlara hâkim olurken kolossların dikkatini dağıtmak için kılıcını rastgele olarak savuruyordu. Kısa sürede, tüm çevresi kargaşa içindeydi; ayrıca küçük bir grup koloss ise artık onun için çarpışıyordu. Bir tanesi öldürüldüğünde, Vin yerine iki tanesini hâkimiyeti altına alıyordu.

Çarpışırken Elend ve adamlarına şöyle bir baktı; insanların yanında büyük bir grup kolossun da çarpıştığını görünce rahatladı. Elend yaratıkların arasında ilerliyordu; artık çarpışmıyor git gide daha fazla sayıda kolossu hâkimiyeti altına alıyordu. Elend bu kente tek başına gelmekle bir kumar oynamıştı; Vin'in pek onaylamadığı bir kumar. Bir an, zamanında yetiştiğine memnun olmakla yetindi.

Elend'i örnek alarak çarpışmayı bıraktı ve küçük koloss grubunu yönetmeye ve grubuna yeni yaratıklar eklemeye odaklandı. Kısa sürede; yüz kadar kolosstan oluşan bir gruba hükmeder hale gelmişti.

Az kaldı, diye düşündü. Beklediği gibi, gökte, kül yağmurunun içinden kendisine doğru yaklaşmakta olan bir leke seçiliyordu. Leke koyu renk cübbesinin içindeki bir siluete dönüştü; koloss kılıçlarını İterek ordunun üzerinden sıçrayarak geliyordu. Uzun siluet keldi, yüzünde ise dövmeler vardı. Öğle vaktinin küllü, karanlık havasında Vin, siluetin gözlerine çakılmış iki kalın kazığı seçebiliyordu. Bir Çelik Sorgucu'ydu, tanımadığı bir tanesi.

Sorgucu, Vin'in çaldığı kolosslardan birini, bir çift obsidyen baltayla biçti. Kör bakışlarını ona çevirdiğinde Vin istemsizce telaşlandı. Zihninde bazı belirgin anılar

canlandı. Karanlık bir akşam, yağmurlu ve gölgeli. Kuleler. Böğründe bir ağrı. Lord Hükümdar'ın sarayında esir olarak geçirdiği uzun bir gece.

Hathsin Firarisi Kelsier'in Luthadel sokaklarında ölüşü.

Vin elektrum yaktı. Bu etrafında görüntülerden, gelecekte yapması olası şeylerin gölgelerinden bir bulut oluşturdu. Elektrum, altın, Allomantik bir tümleyici. Elend elektruma "fakir atiyum"u diyordu. Vin'i atiyumdan etkilenmez hâle getirmekten başka muharebeye pek bir etkisi olmayacaktı –tabii Sorgucu'nun atiyumu varsa.

Koloss ordusu, Vin'in ele geçirdiği son birkaç yaratığı da alt ederken bu durumu kabullenip ileri atıldı. Yerdeki bir kılıcı hafifçe İterek sıçradı, deviniminin onu Sorgucu'ya taşımasını sağladı. Sorgucu baltalarını kaldırıp savurdu, ancak Vin son anda kendisini kenara İtmeyi başarmıştı. İtişi şaşkın bir kolossun ellerinden kılıcı hızlı çekip almıştı, Vin silahı hızla havada yakaladı ve Sorgucu'ya doğru İtti.

Dev silahı İtmesi için gözünün ucuyla bakması yetmişti. Kelsier bir Sorgucu'yu ancak büyük bir çaba sonucu yenmeyi başarmıştı. Kendisi de çok geçmeden, Lord Hükümdar tarafından öldürülmüştü.

Artık anılar yok, dedi Vin kendi kendine, zorla. Bu ana odaklan.

Dönerken, az önce kılıcı İtmesiyle havalanmış, uçuşan küller üzerine çarpıyordu. Yere indi, koloss kanına bastığı için ayağı kaydı; ardından da Sorgucu'ya doğru atıldı. Sorgucu'nun kolosslarını öldürüp onlara hükmederek, onu kasten kendine doğru çekmiş, kendisini açık etmeye zorlamıştı. Şimdi onun defterini dürmek zorundaydı.

Camdan bir hançer çıkardı –Sorgucu bir koloss kılıcını itebilirdi– ve lehimini harladı. Bedeni hız, güç ve denge ile doldu. Ne yazık ki Sorgucu'da da lehim vardı; bu da onları eşit kılıyordu.

Tek bir şey dışında. Sorgucu'nun bir zaafı vardı. Vin üzerine savrulan baltaya karşı eğildi; bir koloss kılıcını çekerek kurtulmak için ihtiyacı olan hızı sağladı. Sonra, aynı silahı İtip Sorgucu'nun boynuna doğru hamle yaparak kendisini öne doğru fırlattı. Sorgucu ise onu eliyle savuşturarak Vin'in hançeri tuttuğu elini engelledi. Ama diğer eliyle Vin cübbesinin kenarını kavradı.

Sonra, demir harladı ve arkasından Çekerek bir anda bir düzine koloss kılıcını Çekip aldı. Ani Çekme onu geri savurdu. Çelikitme ve Demirçekme sarsıcıydı; incelikten çok güce dayalıydı. Harlanmış lehim sayesinde Vin cübbeye asıldı, Sorgucu da önündeki koloss silahlarını Çekerek dengesini sağladı.

Cübbe dayanamayıp yana doğru yırtıldı; kıyafetin çoğu Vin'in ellerinde kalmıştı. Sorgucu'nun sırtı açıkta kalmıştı; yaratığın sırtından çıkan, göz deliklerindekilere benzer, tek bir kazığı görebiliyor olmalıydı. Ancak bu kazık Sorgucu'nun sırtını koruyan ve kollarının altından önüne dek uzanan metal bir kalkanın altında gizliydi. Vücudunu saran bir göğüs zırhı gibi, sırtını kaplıyordu; pürüzsüz bir kaplumbağa kabuğunu andırıyordu.

Sorgucu döndü, gülümsüyordu; Vin ise küfretti. Her birinin sırtında kürek kemiklerinin arasına çakılı bu kazık Sorgucuların zayıf noktasıydı. Bu kazığı çekip

çıkarmak yaratığı öldürürdü. Zırh kuşanmış olmasının nedeni de buydu; Vin Lord Hükümdar'ın bunu yasaklamış olduğunu düşünüyordu. Hizmetkârlarının zayıf noktalarının olmasını *isterdi*, böylece onlara hükmedebiliyordu.

Vin'in düşünecek fazla vakti yoktu, çünkü kolosslar hâlâ saldırıyordu. Yere iner inmez elinde kalan kumaşı kenara fırlattı, bir an sonra iri mavi derili bir canavar ona doğru atıldı. Vin sıçrayıp kılıcın üzerinden atladı, sonra yükselmek için silahı İtti.

Sorgucu ardından geldi, şimdi saldırma sırası ondaydı. Vin savaş alanında sekerek ilerleyip düşünmeye çalışırken oluşan hava akımlarında küller uçuşuyordu. Bir Sorgucu'yu öldürmenin başka bir yolunu daha biliyordu; onun kafasını koparmak. Düşmanının lehimle güçlendiğini hesaba kattığında bunu düşünmesi, yapmasından daha kolaydı.

Vin, savaş alanının kenarlarında çorak bir tepenin üzerine kondu. Sorgucu, Vin'in ardındaki külleşmiş toprağa sertçe indi. Hançerini saplamak için yaklaşmayı deniyordu; bu sırada üzerine savrulan bir baltadan sıyrılmayı başardı. Ama Sorgucu diğer baltayı da savurdu; hançeriyle silahı savuşturan Vin'in ise kolunda bir yarık açıldı.

Sıcak kanı bileklerinden süzülüyordu. Kızıl güneş renginde kan. İnsanüstü rakibine bakarak homurdandı. Sorgucuların gülümsemesi sinirine dokunuyordu. Tekrar saldırmak üzere ileri atıldı.

Havada bir şey parıldadı.

Hızla hareket eden mavi çizgiler –yakınlarda metal parçaları olduğunu gösteren Allomantik işaretler– Vin bir avuç dolusu sikkeyle Sorgucu'ya arkasından beklemediği bir saldırı yaparak düşmanının bedenini bir düzine farklı yerden keserken, kendisini güçlükle kurtardı.

Elend tepenin üzerine inerken yaratık çığlıklar atıyor, kıvranıyor ve kanıyordu. Elend'in parlak beyaz üniforması kan ve külle lekelenmişti; ancak yüzü temiz, bakışları ise ışıl ışıldı. Bir elinde düello bastonu vardı, diğer eli ise Çeliksıçrayışından sonra dengesini sağlamak üzere yerdeydi. Fiziksel Allomansi'si hâlâ acemiceydi.

Yine de, tıpkı Vin gibi, o da bir Sissoyluydu. Üstelik Sorgucu da artık yaralıydı. Kolosslar tepenin etrafında toplanıyor, tepeye tırmanıyorlardı, ancak Vin ve Elend'in hala birkaç dakikası vardı. Hançerini kaldırıp ileri atıldı, onun ardından Elend de geliyordu. Sorgucu ikisini birden izlemeyi denedi; gülümsemesi sonunda yok oluyordu. Sıçramak üzere hareketlendi.

Elend havaya bir sikke attı. Kül taneleri arasında tek bir gümüş sikke dönerken parıldıyordu. Sorgucu bunu gördü ve tekrar gülümsedi; Elend'in İtişini bekliyordu. Elend de İtiyor olacağından kendi ağırlığının sikkeden geçeceğini, Elend'in ağırlığına çarpacağını varsayıyordu. Birbirine yakın ağırlıkta, itişen Allomanserler. Her ikisi de –Sorgucu Vin'e saldırmak üzere, Elend ise bir koloss yığınına doğru– geriye savrulurdu.

Ancak, Sorgucu Elend'in Allomantik gücünü hesaba katmadı. Nasıl katabilirdi ki? Elend sendeledi, ama Sorgucu ani, sert bir İtmeyle öteye savrulmuştu.

Şaşkın Sorgucu'nun düşüşünü izlerken Vin, çok güçlü, diye düşündü. Elend sıradan bir Allomanser değildi. Henüz hâkimiyetini mükemmelleştirememiş olabilirdi, ama metallerini harladığında ve İttiğinde, İtişi gerçekten de güçlüydü.

Sorgucu toparlanmaya çalışırken Vin saldırmak üzere ileri atıldı. Hançeri inerken Vin'i kolundan yakalamayı başardı; güçlü kavrayışı yaralı koluna acı dalgası yaymıştı. Sorgucu onu yana savururken haykırdı.

Vin yere düştü ve yuvarlandı, ardından tekrar ayağa kalktı. Dünyası dönüyordu; Elend'in düello bastonunu Sorgucu'ya doğru savurduğunu görebiliyordu. Yaratık bu saldırıyı koluyla engelledi, ahşap bastonu parçaladı ardından da öne doğru eğilip Elend'in göğsüne dirseğini geçirdi. İmparator homurdandı.

Vin artık iyice yaklaşmış olan kolosslara doğru İtme gücünü kullanarak kendisini tekrar sorgucuya doğru fırlattı. Hançerini düşürmüştü, ama önemi yoktu, ne de olsa Sorgucu da baltalarına sahip değildi. Sorgucu'nun etrafa, silahların düşmüş olduğu yere doğru baktığını görebiliyordu; ama ona uzanma şansı vermedi. Tekrar yere devirmeye çalışarak Sorgucu'nun üzerine atıldı. Ne yazık ki, Vin'den çok daha iri ve çok daha güçlüydü. Onu ayakları dibine fırlattı; Vin yerde kıvranıyordu.

Kolosslar iyice yaklaşmıştı. Elend düşmüş olan baltalardan birini kavradı ve Sorgucu'ya saldırdı.

Sorgucu ani bir hızla hareketlendi. Biçimi bir bulanıklığa dönüştü ve Elend kendisini baltayı boşluğa savururken buldu. Sorgucu elinde bir balta değil de, garip bir şekilde, bedenine saplı kazıklara benzer, ancak daha ince daha uzun bir metal kazıkla belirdiğinde Elend yüzündeki şaşkınlıkla döndü. Yaratık insanüstü bir hızda hareket ederek kazığı kaldırdı; hızı bir Allomanser'in ulaşabileceğinden bile fazlaydı.

Vin, bu lehim koşusu değil, diye düşündü. Bu düralümin bile değil. Gözlerini Sorgucu'dan ayırmadan doğruldu. Yaratığın garip hızı azaldı, ancak hâlâ Elend'e doğruca arkadan, kazıkla vurabilecek bir konumdaydı. Vin yardım etmek için fazlasıyla uzaktaydı.

Ama kolosslar değildi. Tepeye çıkmak üzereydiler, Elend ve rakibi ile aralarında bir metre kadar vardı. Vin çaresizce pirinç harladı ve Sorgucu'ya en yakın olan kolossun duygularını ele geçirdi. Sorgucu Elend'e saldırmak üzere hareketlenirken, Vin'in kolossu dönüp kamayı andıran kılıcıyla onun doğruca yüzüne vurdu.

Başını bedeninden ayırmadı. Kafayı tamamen paramparça etti. Görünüşe göre, bu yeterli olmuştu; çünkü Sorgucu sessizce, hareketsizce yere devrildi.

Koloss ordusu dehşete kapılmıştı. Vin "Elend!" dedi. "Şimdi!"

İmparator can çekişen Sorgucu'yu geride bıraktı; Vin, gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Bir keresinde Vin Lord Hükümdar'ın bir meydan dolusu insanı duygusal Allomansi gücüyle etkilediğini görmüştü. Vin'den güçlüydü; Kelsier'den bile çok daha güçlüydü.

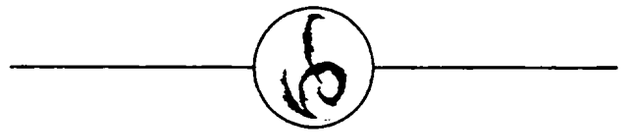
Elend'in önce düralümin, ardından da pirinç yaktığını görmemişti, ama hissedebiliyordu. Elend etrafa genel bir güç dalgası yayıp binlerce kolossu bir kerede teskin ederken Vin; onun duygularını bastırdığını hissedebiliyordu. Hepsi savaş-

mayı bıraktı. Uzakta, Vin Elend'in köylülerden oluşan ordusundan geriye kalan küçük grubu cansız bedenlerle çeviri bir çemberin içinde dikilirken seçebiliyordu. Kül yağmuru başladı. Bu günlerde pek durmak bilmiyordu.

Kolosslar silahlarını indirdi. Elend kazanmıştı.

Sanırım, Rashek'in başına gelenler bunlar. Fazla ileri gitti. Gezegeni Güneşe yaklaştırarak sisleri yok etmeyi denedi; ama fazla ileri gitti; gezegeni, üzerinde yaşayan insanlar için fazlasıyla sıcak hâle getirdi.

Buna çözümü yanardağlardı. Bir gezegeni yerinden oynatmanın fazlasıyla hassas bir iş olduğunu öğrenmişti, bu yüzden volkanları oluşturarak, onların havaya kül ve duman saçmasını sağladı. Yoğunlaşan atmosfer dünyayı soğuttu, Güneşi ise kızıla döndürmüştü.

4

YENİ İMPARATORLUĞUN BAŞELÇİSİ SAZED önündeki kâğıdı inceledi. *Canzi halkının öğretileri*, yazıyordu. *Faniliğin güzelliği, ölümün önemi ve ilahi bütünün bir paçası olarak insan bedeninin yaşamsal işlevi üzerine*

Sözcükler kendi el yazısından çıkmış, binlerce kitap sakladığı Ferusimyasal metalzihinlerin birinden kopyalanmıştı. Başlığın altında, sayfanın çoğunu okunaksız bir yazıyla, Canzilerin ve dinlerinin temel inanışlarını listelemişti.

Sazed sandalyesinde yaslandı; kâğıdı kaldırıp notlarını bir kez daha gözden geçirdi. Bu dine odaklanalı bir gün olmuştu; artık bununla ilgili bir karara varmak istiyordu. Bir günlük çalışmadan önce bile Canzi inancı hakkında pek çok şey biliyordu; çünkü yaşamı boyunca Miraç öncesi dinlerin tümünü olduğu gibi Canzi inanışını da incelemişti. Bu dinler onun tutkusu, tüm araştırmalarının odağı olmuştu.

Ardından, tüm bu öğreniminin anlamsız olduğunu fark ettiği gün gelmişti.

Canzi inanışı kendisiyle çelişiyor, diye karar kıldı; bunu kâğıdın kenarına not ederken. *Tüm canlıların "ilahi bütün"ün bir parçası olduğunu söylüyor ve her bedenin bu dünyada yaşamaya karar vermiş bir ruhun eseri olduğunu ekliyor.*

Ancak, inanışlarından biri de kötülerin doğru işlemeyen bedenlerle cezalandırıldıklarını söylüyor. Sazed'in zihninde bu tatsız bir öğreti. Zihinsel ya da bedensel kusurlarla doğmuş olanların şefkate, belki acımaya gereksinimi vardı, aşağılamaya

değil. Ayrıca, bu dinin ideallerinden hangisi doğruydu? Ruhlar bedenlerini diledikleri gibi seçip tasarladılar mı yoksa kendilerine verilen bedenlerle cezalandırıldılar mı? Ayrıca bir çocuğun özelliklerini ve karakterini etkileyen soyunun etkisi ne olacaktı?

Başını sallayıp sayfanın sonuna bir not düştü. *Mantıksal açıdan tutarsız. Asılsız olduğu ortada.*

Breeze, "Orada neyle uğraşıyorsun?" diye sordu.

Sazed başını kaldırdı. Breeze küçük bir masanın yanında oturmuş şarabını yudumlayıp üzüm yiyordu. Koyu renk bir ceket, parlak kırmızı bir yelek ve bir düello bastonundan oluşan geleneksel soylu kıyafetlerinden birini giymişti; konuşurken elindeki bastonu sallıyordu. Luthadel kuşatması ve sonrasında verdiği kiloların çoğunu geri almıştı ve artık yeniden "heybetli" olarak tanımlanabilirdi.

Sazed tekrar önündeki kâğıda döndü. Sayfayı dosyasının içindeki yüzlerce sayfanın arasına dikkatle yerleştirdi; ardından kumaş kaplı kapağını kapadı ve düğümledi. "Neticesiz, Lord Breeze," dedi.

Breeze sessizce şarabını yudumladı. "Neticesiz mi? Hep şu kâğıtlarınla uğraşıp duruyorsun. Ne zaman boş bir vaktin olsa bir tanesini çekip çıkarıyorsun."

Sazed dosyasını sandalyesinin yanına koydu. Nasıl açıklamalıydı? Kalın dosyasındaki sayfalardan her biri Sırdaş'ın toplamış olduğu üç yüzü aşkın farklı dinin özetini içeriyordu. Bundan bin yıl kadar önce, Lord Hükümdar iktidarının ilk zamanlarında hepsini bastırdığı için bu dinlerden her biri artık "ölüydü."

Bir yıl önce Sazed'in sevdiği kadın ölmüştü. Şimdi bilmek istiyordu... Hayır, bilmek zorundaydı.

Dünyadaki dinlerin ona vereceği bir yanıt var mıydı, öğrenmeliydi. Doğruyu bulacak ya da tüm inançları eleyecekti.

Breeze'in bakışları hâlâ onun üzerindeydi.

"Bunun hakkında konuşmamayı yeğlerim, Lord Breeze," dedi.

"Nasıl istersen," dedi Breeze, kadehini kaldırırken. "Belki de Ferusimya gücünü yan odadaki konuşmayı dinlemek için kullanabilirsin."

"Bunun nazik bir davranış olacağından emin değilim."

Breeze gülümsedi. "Aziz Terrisli dostum, ancak sen bir kenti fethetmeye gelip, tehdit ettiğin diktatöre karşı 'nazik' olmak konusunda endişelenebilirsin."

Sazed utanır gibi oldu, bakışlarını yere çevirdi. Ama Breeze'in sözlerini yok sayamazdı. İkisi Lekal kentine ordu getirmemiş olsa da, gerçekten de onu fethetmeye gelmişlerdi. Yalnızca bunu kılıçla değil kâğıtla yapmayı umuyorlardı.

Her şey yan odada olup bitene bağlıydı. Kral anlaşmayı imzalayacak mıydı? Breeze ve Sazed'in tek yapabildikleri beklemekti. Dosyasını çıkarmak, istifindeki başka bir dini incelemek istiyordu. Bir gündür Canzileri düşünüyordu ve bunu bir karara bağladığına göre, bir sonraki sayfaya geçmeyi istiyordu. Geçen yıl boyunca, dinlerin üçte ikisini gözden geçirmişti. Yüz kadar sayfa kalmıştı; ancak mezhepleri ve tarikatları de hesaba katacak olursa iki yüz kadar inanç vardı.

Yaklaşmıştı. Birkaç ay içinde; diğer dinleri de gözden geçirmiş olacaktı. Her

birini adilce değerlendirmek istiyordu. Elbette, geriye kalanlardan bir tanesi aramakta olduğu hakikatin özünü barındırdığını ona gösterecekti. Elbette bir tanesi bir düzine farklı noktada çelişkili olmadan Tindwyl'in ruhuna ne olmuş olduğunu söyleyebilirdi.

Ama şu anda, Breeze'in karşısında bunu yapmaktan çekiniyordu. Bu yüzden, Sazed kendisini oturup sabırla beklemeye zorladı.

İçinde bulundukları oda, eski imparatorluk soylularının tarzında; gösterişli bir yerdi. Sazed böyle şatafata alışık değildi. Elend gösterişli süslerinin çoğunu ya satmış ya da yakmıştı; halkı kış vakti yiyeceğe ve sıcak bir yere ihtiyaç duyuyordu. Kral Lekal ise, görünüşe göre, böyle yapmamıştı; belki de bunun nedeni Güney'de kışların daha ılıman geçmesiydi.

Sazed sandalyesinin yanındaki pencereden dışarı baktı. Lekal kentinin gerçek bir sarayı yoktu; birkaç yıl öncesine dek bir yurtluktu. Ancak malikânenin gelişmekte olan kenti gören güzel bir manzarası vardı. Ancak gerçek bir kentten çok büyük bir gecekondu mahallesini andırıyordu.

Yine de, bu gecekondu mahallesi Elend'in savunma hattının tehlikeli denebilecek kadar içerinde yer alan bir bölgeyi yönetiyordu. Kral Lekal'in sadakatinin getireceği güvenceye ihtiyaçları vardı. Bu sebeple, Elend Lekal Kralı'nın sadakatini garantilemek için, büyükelçisi Sazed ile birlikte bir heyet göndermişti. Bu kral da yan odada yaverleriyle bu anlaşmayı kabul edip etmemeyi karara bağlamak konusunda tartışıyorlardı. Eğer kabul ederlerse bu onları Elend Venture'ın tebaası yapacaktı.

Yeni İmparatorluğun Büyükelçisi...

Sazed bu unvandan pek memnun değildi; çünkü bu imparatorluğun bir vatandaşı olduğu anlamına da geliyordu. Halkı; Terrisliler, bir daha asla bir başkasını efendi olarak kabul etmemeye ant içmişlerdi. Bin yıl zulüm görmüşler, evcil hayvanlar gibi bakılıp beslenmişler ve muazzam, uysal hizmetçilere dönüştürülmüşlerdi. Son İmparatorluk'un çöküşüyle Terrisliler kendi kendilerini yönetebilme özgürlüğüne kavuşmuşlardı.

Şimdiye dek, Terrisliler bunda pek başarılı olamamıştı. Elbette ki, Çelik Sorguçların tüm Terris idari divanını yok ederek Sazed'in halkını öndersiz ve hedefsiz bırakmasının da bunda bir payı vardı.

Bir bakıma, biz de ikiyüzlüyüz, diye düşündü. *Lord Hükümdar'ın bir Terrisli olduğu gerçeği ise gizliydi. İçimizden biri bize korkunç şeyler yapmıştı. Ne hakla hiçbir yabancıyı efendi bilmemekte ısrar ediyoruz ki? İnsanlarımızı, kültürümüzü ve dinimizi yok eden bir yabancı değildi.*

Kısacası, Sazed Elend Venture'nin baş elçiliğini üstlenmişti. Elend bir arkadaştı; Sazed'in saygı gösterdiği pek az kişiden biriydi. Sazed'in zihninde Firari'de bile Elend Venture'deki güçlü karakter yoktu. Mültecileri topraklarına kabul ettikten sonra bile İmparator, Terrisliler üzerinde hüküm kurmaya çalışmamıştı. Sazed halkının özgür olup olmadığından emin değildi, Elend Venture'ye çok şey borçluydular. Sazed memnuniyetle onun elçisi olurdu.

Yapması gereken başka işler olduğunu– İnsanlarına önderlik etmek gibi–düşünse bile.

Gözleri dosyasına kayarken, hayır, diye düşündü. *Hayır. İnançsız biri onlara önderlik edemez. Önce kendim için doğruyu bulmalıyım. Elbette böyle bir şey gerçekten varsa.*

Ağzına bir üzüm atan Breeze, "İşlerini ağırdan alıyorlar," dedi. "Bu noktaya gelinceye dek tüm konuşmalardan sonra insan anlaşmayı imzalayıp imzalamayacaklarını bilebileceklerini düşünmeden edemiyor."

Sazed odanın öbür ucunda ustalıkla işlenmiş kakma ahşap kapıya döndü. Kral Lekal'in kararı ne olacaktı? Gerçekten bir seçeneği var mıydı? Sazed kendisini "Sizce doğru olanı mı yaptık, Lord Breeze, ne dersiniz?" diye sorarken buldu.

Breeze gülecek gibi oldu. "Doğru ve yanlış bu hesaba dâhil değil. Eğer *biz* Kral Lekal'in başına çökmemiş olsaydık, bir başkası bunu yapacaktı. Temel stratejik bir gereklilik; hepsi bu. Ya da, ben bu durumu böyle görüyorum; belki de diğerlerine kıyasla daha çıkarcıyım."

Sazed tıknaz adamı süzdü. Breeze bir Teskinci'ydi; aslında Sazed'in tanıdığı en pişkin, en pervasız Teskinci oydu. Teskincilerin çoğu bu güçlerini incelik ve ustalıkla kullanır; duyguları yalnızca en uygun zamanlarda hafifçe itelerlerdi. Ancak Breeze *herkesin* duygularıyla oynuyordu. Aslında Sazed adamın o anda kendi hisleri üzerindeki dokunuşunu hissedebiliyordu; bunun tek nedeni ise nereye bakacağını bilmesiydi.

"Eğer maruz görürseniz bir gözlemimi sizinle paylaşmak isterim, Lord Breeze," dedi. "Beni sandığınız kadar kolaylıkla kandıramazsınız."

Breeze kaşını kaldırdı.

"İyi biri olduğunuzu biliyorum," dedi Sazed. "Bunu gizlemek için çok uğraşıyorsunuz. Duygusuz ve bencil görünmek için uğraşıyorsunuz. Ancak yalnızca söylediklerinizi değil, yaptıklarınızı da görenler için çok daha şeffaf bir hâl alıyorsunuz."

Breeze kaşlarını çattı. Sazed Teskinci'yi şaşırtmış olmanın keyfiyle neşelendi. Sazed'in bu kadar açık sözlü olmasını beklemediği ortadaydı.

"Aziz dostum," dedi Breeze, şarabından bir yudum alırken, "beni hayal kırıklığına uğrattın. Daha az önce nazik olmaktan bahsetmiyor muydun? Yaşlı, huysuz bir kötümserin karanlık sırrını açığa çıkarmak hiç de nazikçe *değil*."

Sazed "Karanlık sırrı mı?" diye sordu. "İyi kalpli olduğunuz mu?"

Breeze, sessizce "Bastırmak için fazlasıyla çabaladığım bir özelliğim," dedi. "Ne yazık ki, fazlasıyla zayıf çıktım. Şimdi, *fazlasıyla* rahatsızlık verici bulduğum konumuzu tamamıyla değiştirmek üzere az önceki soruna döneceğim. Doğru şeyi yapıp yapmıyor olduğumuzu sormuştun. Nasıl bir doğru? Kral Lekal'i Elend'in bir tebaası olmaya zorlayarak mı?

Sazed başıyla onayladı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Breeze, "O hâlde doğru şeyi yaptığımızı söylemek zorundayım. Anlaşmamız Lekal'e Elend'in ordularının korumasını sağlayacak."

"Kendi yönetme özgürlüğünden vazgeçmesi karşılığında."

Breeze elini savurarak "Peh!" dedi. "İkimiz de Elend'in Lekal'in olmayı isteyeceğinden bile çok daha iyi bir yönetici olduğunu biliyoruz. Halkını çoğu yapımı bitmemiş barakalarda kalıyor, Lord Hükümdar aşkına!"

"Evet, ama onun başına çöktüğümüzü kabul etmelisiniz."

Breeze somurttu. "Siyasetin tamamı böyle. Sazed, bu adamın yeğeni Luthadel'i yok etmek üzere bir koloss ordusu gönderdi! Karşılığında Elend gelip kentin tamamını yok etmediği için şanslı sayılır. Daha büyük ordularımız, daha fazla kaynağımız ve daha iyi Allomanserler'imiz var. Lekal bu anlaşmayı imzaladığında bu insanların durumu çok daha iyi olacak. Neyin var, aziz dostum? Daha iki gün önce, müzakerelerde bunları söyleyen sendin."

Sazed "Özür dilerim, Lord Breeze," dedi. "Son zamanlarda kendimi... Tersini düşünür hâlde buluyorum." Breeze önce yanıt vermedi. "Hâlâ acıyor, değil mi?" diye sordu.

Sazed, bu adam başkalarının duygularını anlamakta fazlasıyla iyi, diye düşündü. Nihayet "Evet," diye fısıldadı.

Breeze "Geçecek," dedi. "Er ya da geç."

Sazed bakışlarını kaçırırken, *geçecek mi*, diye düşündü. Bir yıl olmuştu. Hâlâ... Hâlâ hiçbir şey tekrardan iyi olmayacakmış gibi geliyordu. Bazen, kendisini bu denli dinlere vermesinin acısını gizlemenin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu.

Eğer öyleyse, bununla baş etmek için kötü bir yol seçmişti; çünkü acı daima orada onu bekliyor olacaktı. Başaramamıştı. Hayır, *inancı onu* yüzüstü bırakmıştı. Hiçbir şeyi kalmamıştı.

Tamamı. Yitip gitmişti.

"Bak," dedi Breeze, dikkatini çekmek için, "Burada böylece oturup Lekal'in kararını vermesini beklemek bizi geriyor. Neden başka bir şeyden bahsetmiyoruz? Ezberlediğin şu dinlerden birini bana anlatmaya ne dersin? Aylardır dinimi değiştirmeye çalışmadın!"

"Bakırzihinlerimi takmayı bir yıl kadar önce bıraktım, Breeze," dedi.

Breeze "Ama eminim ki bir şeyler hatırlıyorsundur," diye karşılık verdi. "Neden beni dinimden döndürmeye çalışmıyorsun?" Bilirsin, eski günler hatırına falan."

"Sanmıyorum, Breeze."

İhanet gibi gelmişti. Bir Sırdaş –Terrisli bir Ferusimyacı– olarak bakır parçaları içinde anılar saklayabilir, sonra da bunları geri çağırabilirdi. Son İmparatorluk zamanında, Sazed gibi olanlar muazzam bilgi depolarını toplamak için çok çile çekmişlerdi. Üstelik bu bilgiler yalnızca dinlerle sınırlı değildi. Lord Hükümdar'dan önceki dönem ile ilgili bulabildikleri tüm bilgi kırıntılarını toplamışlardı. Bunları ezberlemiş, başkalarına aktarmış ve bunu yaparken de Ferusimya'dan faydalanmışlardı.

Ancak en çok gereksinim duydukları şeyi asla bulamamışlardı; arayışlarını başlatan o şeyi: Terrislilerin dinini. Hükümranlığının ilk asrında Lord Hükümdar tarafından ortadan kaldırılmıştı.

Yine de, Sazed'in devraldığı muazzam birikim uğruna pek çokları ölmüş, çalışmış ve yaralanmıştı. O da bunları çıkarmıştı. Her bir din hakkında notlarını elden geçirip onları artık dosyasında taşıdığı kâğıtlara yazarken metalzihinlerin her birini çıkarmış ve kaldırmıştı.

Artık... Önemli gelmiyorlardı. Kimi zaman, her şey önemsiz gibiydi. Bunun üzerinde fazla düşünmemeye çalıştı. Ama düşünce zihninde bir yerlerde dolanıyordu; korkunçtu ve ondan kurtulmak imkânsızdı. Değersiz, lekelenmiş hissediyordu. Sazed'in bildiği kadarıyla hayattaki son Ferusimyacı kendisiydi. Şu anda bunu araştıracak kaynakları yoktu; ama bir yıldır Elend'in topraklarına hiçbir Sırdaş mülteci girmemişti. Bir tek Sazed vardı. Ayrıca, tüm Terrisli vekilharçlar gibi; çocukken hadım edilmişti. Ferusimya'nın kalıtsal gücü onunla birlikte yitip gidecekti. Terrislilerde küçük bir izi kalabilirdi, ama Lord Hükümdar'ın bunu yok etme uğraşları ve Sinodların ölümleri... Manzara iyi değildi.

Metalzihinler hâlâ kaldırıldıkları yerdeydi; gittiği yere onları da götürüyor ama asla kullanmıyordu. Bir daha onları kullanacağından emin değildi.

Breeze "Pekâlâ?" diye sordu, ayağa kalkıp Sazed'in yanındaki pencereye dek yürüdü ve yaslandı. "Bana bir dinden bahsetmeyecek misin? Hangisi olacak? İnsanların haritalar yaptığı din mi acaba? Bitkilere tapanların olduğu mu yoksa? Eminim şaraba tapınanların olduğu bir tanesi vardır. O bana uygun olabilir."

Sazed "Rica ediyorum, Lord Breeze," dedi kente bakarak. Kül yağıyordu. Bugünlerde durmak bilmiyordu. "Bunlardan bahsetmek istemiyorum."

Breeze "Ne?" diye sordu. "Nasıl olur?"

"Eğer bir tanrı varsa, Breeze," dedi, "Lord Hükümdar'ın bu kadar çok insanı öldürmesine izin verir miydi? Dünyanın bugünkü haline gelmesine müsaade eder miydi dersin? Sana, ya da bir başkasına, sorularıma yanıt veremeyen bir dini öğretmeyeceğim. Bir daha asla."

Breeze sessiz kaldı.

Sazed eğilip karnına dokundu. Breeze'in söyledikleri onu incitmişti. Zihnini bir sene öncesine, Tindwyl'in öldürüldüğü zamana götürmüştü. Sazed'in Miraç Kuyusu'nda Marsh'la dövüştüğü ve ölümden döndüğü zamana. Giydikleri üzerinden bile karnındaki yaraları hissedebiliyordu; Marsh'ın ona metal yüzüklerle vurarak derisini yardığı ve neredeyse öldürdüğü zamanda açılan yaraları.

Hayatta kalmak, iyileşmek için bu yüzüklerin Ferusimyasal gücünden faydalanmış, yüzükler ise bedeninde kalmıştı. Ancak çok geçmeden biraz toparlanmış ve bir cerraha karnındaki yüzükleri çıkarttırmıştı. Vin'in, yüzükleri bedeninde bulundurmasının fayda sağlayacağına dair söylediklerine karşın Sazed, bunları etine gömülü halde saklamanın sağlıksız olduğundan endişe duyuyordu. Ayrıca, onlardan kurtulmak da istiyordu.

Breeze pencereden bakmak üzere döndü. "Her zaman en iyimiz sendin, Sazed," dedi usulca. "Çünkü bir şeye inanıyordun."

"Üzgünüm, Lord Breeze," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Breeze "Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedi. "Çünkü söylediklerine inanmıyorum. Sen bir ateist olamazsın, Sazed.

İçimden bir his senin bunu beceremeyeceğini söylüyor, sana hiç uymuyor. Eninde sonunda dediğime geleceksin."

Sazed pencereden dışarı baktı. Bir Terrisliye göre fazla atılgandı, ama daha fazla tartışmak istemedi.

Breeze "Sana hiç teşekkür edemedim," dedi. "Ne için, Lord Breeze?"

Breeze "beni kendime getirdiğin için," dedi. "Bir yıl önce beni ayağa kalkıp devam etmeme zorladığın için. Eğer bana yardım etmemiş olsaydın, olanları geride bırakabilir miydim, bilmiyorum.

Sazed başıyla onayladı. Ancak içten içe, düşünceleri çok daha acıydı. *Evet, benim yok oluşumu ve ölümümü gördün, dostum. Ama sevdiğin kadın hâlâ hayatta. Eğer ben de onu kaybetmemiş olsam, kendime gelmiş olurdum. Senin gibi, iyileşmiş olurdum.*

Kapı açıldı.

İkisi birden döndü. Tek bir yaver içeri girdi, elinde süslü bir parşömen vardı. Kral Lekal'in imzası ise sayfanın altında yer alıyordu. Ayrılan onca yere rağmen imzası küçüktü, neredeyse okunaksızdı. Mağlup edildiğini biliyordu.

Yaver anlaşmayı masaya bıraktı ve sonra odayı terk etti.

Rashek ne zaman işleri yoluna koymaya kalksa, daha da berbat ediyordu. Yeni, zorlu çevrede hayatta kalabilmek için dünyanın bitkilerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Ancak bu değişim bitkileri insanlar için daha az besleyici bir hâle sokmuştu. Gerçekten de, kül yağmurları insanları hasta ediyor, onların yer altında uzun süre madencilik yapanlar gibi öksürmelerine sebep oluyordu. Böylelikle Rashek insanoğlunu da değiştirdi ve hayatta kalmasını sağladı.

5

ELEND ÖLÜ SORGUCU'NUN YANINDA DİZLERİ ÜZERİNE ÇÖKTÜ, adamın kafasından geriye kalan pisliği görmezden gelmeye çalışıyordu. Vin yaklaştı; Elend onun alnındaki yarayı fark etti. Her zaman olduğu gibi yaralarına aldırış etmiyordu.

Çevrelerinde, savaş alanına yayılmış koloss ordusu sessizce duruyordu. Elend yaratıklara hükmetme fikrine hâlâ alışamamıştı. Onlarla ilişkilendirildiğinde bile kendini kirlenmiş hissediyordu. Ancak, tek yolu da buydu.

Vin "Bir şeyler yolunda değil, Elend," dedi.

Başını cesetten kaldırdı. "Ne? Etrafta bir başkası daha olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu değil. O Sorgucu sonunda fazlasıyla hızlı hareket ediyordu. Allomanser olsun ya da olmasın bu kadar hızla hareket eden birini hiç görmedim."

Elend "Düralümin yakmış olmalı" dedi, bakışlarını yere çevirirken. Bir süre boyunca, Sorgucuların bilmedikleri Allomantik metallere erişimleri olduklarından Vin ile birlikte özel bir üstünlükleri vardı. Haberler bu üstünlüğün artık yitirildiği yönündeydi.

Neyse ki, hâlâ elektrum vardı. Aslında bunun için Lord Hükümdar'a minnettardılar. Zavallı adamın atiyumu. Genellikle, atiyum yakmakta olan bir Allomanser neredeyse yenilmezdi, yalnızca bu metali yakan başka bir Allomanser onunla

dövüşebilirdi. Tabii ki, elektrumu yoksa. Elektrum, bir Allomanser'in geleceği bir parça görmesini sağlayan atiyum ile aynı yenilmezliği sunmuyordu ama kişiyi atiyuma karşı dokunulmaz kılıyordu.

Vin dizleri üzerinde eğilirken "Elend," dedi, "Düralümin değildi. Sorgucu bunun için bile fazlasıyla hızlı hareket ediyordu." Elend kaşlarını çattı. Sorgucu'nun hareket ettiğini yalnızca göz ucuyla görmüştü ama *o kadar* da hızlı olacak değildi.

Vin'in paranoyak olma ve en kötüsünü düşünme gibi bir huyu vardı.

Elbette, haklı olma gibi bir alışkanlığı da vardı.

Uzanıp cesedin üzerindeki cübbenin önünü kavradı ve yırtıp aldı. Elend arkasını döndü. "Vin! Ölüye saygı göster!"

"Bu şeylere saygım yok," dedi, "Asla da olmayacak. Onun seni öldürmek için kazıklarından birini nasıl da kullanmaya çalıştığını gördün mü?"

Bu *garipti*. Belki de baltaları zamanında erişemeyeceğini düşünmüştü. "İşte, bak."

Elend arkasına döndü. Sorgucu'nun standart kazıkları vardı; göğsün her iki yanında kaburgalarının arasına çakılı üç metal kazık. Ama bu yaratığın göğsünün tam ortasında çakılı bir tane daha vardı. Elend daha önce hiçbir Sorgucu cesedinde buna benzer bir şey görmemişti.

Elend, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. *Bu doğrudan kalbinden geçmiş olmalı. Nasıl hayatta kaldı?* Elbette beynini delip geçen iki kazık onu öldürmediyse, kalbinden geçen bir tanesi de öldürmezdi.

Vin eğildi ve kazığı yerinden çıkardı. Elend yüzünü buruşturdu. Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle elindekini kaldırdı. "Lehim," dedi.

Elend "Gerçekten mi?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Bu on kazık yapıyor. İki tane gözlerinde bir tane omuzlarında: hepsi de çelikten. Altı tane kaburgalarında, ikisi çelik, dördü ise tunç. Bu ise lehimden. Tabii bir de senin üzerinde kullanmak istediği çelik kazık var.

Elend, Vin'in elindeki kazığı inceledi. Allomansi ve Ferusimya'da farklı metaller farklı şeylere sebep olurdu. Sorgucular için kazıkların hangi metallerden olduğunun da önemli olduğunu düşünüyordu. "Belki de Allomansi değil de, başka, üçüncü bir gücü kullanıyorlardır."

"Belki," dedi Vin elindeki kazığı sıkı sıkıya kavrayıp doğrulurken. "Karnını deşip atiyum var mı, bir görmeliyiz."

"Belki sonunda bunun içinde buluruz." Önlem olarak daima elektrum yakıyorlardı, şimdiye dek karşılaştıkları Sorgucuların hiçbirinde atiyum yoktu.

Vin başını olumsuz anlamda sallayıp, külle kaplı savaş alanını izlemeye koyuldu. "Bir şeyleri kaçırıyoruz, Elend. Ebeveynlerimizi oynarken izlediğimiz bir oyunu oynayan çocuklar gibiyiz; fakat kuralların hiçbirini bilmiyoruz. Üstelik oyunun yaratıcısı da rakibimiz."

Elend cesedin etrafından dolaşıp Vin'e yaklaştı. "Vin, olup olmadığını bile bilmiyoruz. Kuyu'da bir yıl önce gördüğümüz şey... belki de gitmiştir. Belki artık özgür olduğu için ayrılmıştır. İstediği tek şey bu olabilir."

Vin dönüp ona baktı. Gözlerinde kendisine inanmadığını görebiliyordu. Belki de Vin, kendi söylediklerine Elend'in de inanmadığını görüyordu.

"Orada bir yerlerde, Elend" diye fısıldadı. "Sorguculari yönlendiriyor; ne yaptığımızı biliyor. Kolossların daima bizim gittiğimiz kentlere yönelmesinin nedeni de bu. Dünya üzerinde etkisi var, yazılanları değiştirebiliyor; iletişimi bozuyor ve kargaşa yaratıyor. Planlarımızı biliyor."

Elend bir elini Vin'in omzuna koydu. "Ama bugün onu yendik; üstelik bize bu elverişli koloss ordusunu da gönderdi."

"Peki, bu kuvveti ele geçirebilmek için kaç insan kaybettik?"

Elend'in bu soruyu yanıtlamasına gerek yoktu. *Çok fazla.* Sayıları giderek azalıyordu. Sisler –Zifir– daha da güçleniyor, insanları gelişigüzel öldürüyor ve hayatta kalanların ise mahsullerini öldürüyordu. Dış Salâhiyetler çorak topraklardı; yalnızca başkent Luthadel'e yakın olanlar tarım yapmaya yetecek kadar gün ışığı alıyordu. Üstelik bu yaşanabilir alan bile daralıyordu.

Elend, umut, diye düşündü. *Benden beklediği bu; benden daima bunu bekliyordu.* Omzunu biraz daha sıkıca kavradı, ardından onu kendisine çekerek sarıldı. "Onu yeneceğiz, Vin. Bir yolunu bulacağız."

Ona karşı çıkmadı, ama Vin ikna olmamıştı. Yine de, sarılmasına izin verdi; gözlerini kapatıp başını Elend'in göğsüne yasladı. Yendikleri düşmanlarının başında, savaş alanının ortasındalardı; ama Elend pek de muzaffer hissetmiyordu. Dünyaları yok olurken bunu hissedemezdi.

Umut, diye düşündü yine. *Artık Firari Cemaati'nin bir üyesiyim. Tek bir emri var. Hayatta kal.*

Vin, kendisini Elend'in kollarından söküp "Bana kolosslardan birini ver," dedi.

Elend orta büyüklükteki yaratıklardan birini serbest bırakıp Vin'in hâkimiyetine girmesini sağladı. Yaratıklara nasıl hükmettiklerini hâlâ tam olarak anlamıyordu. Bir kez bir kolossu hâkimiyetine alınca; ister uyuyor olsun, isterse uyanık –metal yaksın ya da yakmasın– onu belirsiz bir süreliğine yönetebiliyordu. Allomansi ile ilgili anlamadığı pek çok şey vardı. Güçlerini yalnızca bir yıldır kullanıyordu ve bir imparatorluğu yönetmek ve halkını doyurmak bir yana bir de savaşlarla uğraşıyordu; bu da dikkatini Allomansi'ye vermesini önlüyordu. Çalışmak için pek az vakti olmuştu.

Elbette, Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmeden önce çalışmak için çok daha az vakti vardı. Ancak Vin'in durumu çok daha özeldi. Allomansi'yi diğer insanların nefes alıp vermesi kadar kolaylıkla kullanıyordu; onun için bir yetenekten çok varlığının bir parçası gibiydi. Elend daha güçlü –Vin bu konuda ısrarcıydı– olabilirdi ama bunda asıl usta olan Vin'di.

Vin'in hâkimiyetindeki koloss dolanıp yerde yatan Sorgucu'yu ve kazığı aldı. Ardından Elend ve Vin, peşlerinde Vin'in hizmetkâr kolossuyla birlikte, tepeden inip adamlarına doğru yürüdüler. Koloss birlikleri ayrılıp Elend'in emrine girdiler. Onlara hükmederken ürperiyordu.

Kasabayı yöneten pis adam Fatren bir ilk yardım ekibi kurmayı düşünmüştü, ancak Elend skaa cerrahların yeteneklerine pek güvenmiyordu.

Fatren adamlarının önünde "Neden durdular?" diye sordu, Vin ve Elend külün örttüğü toprak üzerinde ilerlerlerken.

Elend "Sana ikinci bir ordu sözü vermiştim, Lord Fatren," dedi. "İşte burada."

"Kolosslar mı?" diye sordu.

Elend başıyla onayladı.

"Ama bunlar bizi yok etmeye gelen ordu."

Elend "Artık bize ait," dedi. "Adamların iyi iş çıkardı. Bu zaferin onlara ait olduğunu bilsinler. Sorgucu'yu açığa çekmek zorunda kaldık ve bunu yapmanın tek yolu kendi ordusunu ona karşı kullanmaktı. Kolosslar büyük bir şeyin dev gibi şeyleri yendiğini görünce korktu. Adamların cesurca çarpıştı; onlar sayesinde kolosslar bizim oldu."

Fatren çenesini kaşıdı. "Yani," dedi yavaşça, "Bizden korktular ve tarafa değiştirdiler, öyle mi?" Elend askerlere doğru dönüp "Onun gibi bir şey," dedi. Zihninde kolosslara öne çıkmalarını emretti.

"Bu yaratıklar, bu gruptaki adamlardan aldıkları emirlere uyacaklar. Onları, yaralıları kente taşımak için kullan. Ama adamların kolosslara saldırmasın. Onlar artık bizim hizmetkârlarımız, anlıyor musun?"

Fatren başıyla onayladı.

Vin, küçük kente göz gezdirirken hevesle "Gidelim," dedi.

Elend, "Lord Fatren, bizimle gelmek ister misin, yoksa adamlarının başında mı olacaksın?" diye sordu. Fatren gözlerini kıstı. "Ne yapacaksınız?"

"Kasabanda almamız gereken bir şey var."

Fatren duraksadı. "Öyleyse geliyorum" Vin sabırsızlıkla beklerken adamlarına bazı emirler verdi. Elend Vin'e gülümsedi, ardından Fatren onlara katıldı ve üçü birlikte Vetitan kapısına doğru yürüdüler.

Yürürlerken "Lord Fatren, bundan böyle bana 'efendim' diye hitap etmelisin," dedi. Fatren gergin bakışlarla etraflarındaki kolossları incelemesine son verip döndü.

Elend onunla göz göze gelip "Anlıyor musun?" diye sordu. "Şey... Evet... Efendim."

Elend başıyla onayladı ve Fatren farkında olmadan, hürmet edercesine ikisinin biraz gerisinde kaldı. İsyankâr görünmüyordu, şimdilik yaşadığına minnettardı. Belki sonradan Elend'in kentin hâkimiyetini almasına kızacaktı, ancak o zaman dek yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Fatren'in halkı daha büyük bir imparatorluğun bir parçası olmanın getirdiği güvenliğe alışacaklar ve Elend'in kolossları anlaşılmaz bir biçimde yönetmesiyle ilgili hikâyeler –kentin kurtuluşu– fazlasıyla güçlü olacaktı. Fatren bir daha asla hüküm süremeyecekti.

Elend, çok kolayca hükmediyorum, diye düşündü. *İki yıl önce, bu adamınkilerden daha fazla hata yaptım. En azından kriz anında kentinin halkını bir arada tutmayı başardı. Tahtımı kaybettim, ta ki Vin benim için onu geri kazanıncaya dek.*

Vin "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Savaşa bensiz başlamak zorunda mıydın?" Elend gözlerini kaçırdı. Vin'in sesinde sitem yoktu. Yalnızca endişe vardı.

"Ne zaman geleceğinden –hatta gelip gelmeyeceğinden– emin değildim," dedi. "Çok iyi bir fırsattı. Kolosslar bütün gün boyunca yoldaydı. Saldırmaya karar vermelerinden önce muhtemelen beş yüz kadarını öldürdük."

Vin "Peki ya Sorgucu?" diye sordu. "Gerçekten onu tek başına alt edebileceğini mi düşündün?"

Elend "Peki ya sen?" diye sordu. "Ben oraya gelip yardım etmeden önce beş dakika onunla çarpıştın."

Vin asıl savı öne sürmemişti; açık ara en iyi Sissoylu oydu. Bunun yerine sessizce yürümekle yetindi. Artık onu tehlikeden uzak tutmaya çalışmıyor olsa da hâlâ onun için endişeleniyordu. Hem endişesi hem de onun risk almasına izin vermeye razı oluşu, ona olan sevgisinin birer parçasıydı. Elend ikisini de minnetle karşılıyordu.

İkisi olabildiğince birlikte kalmaya çalışıyorlardı ama bu her zaman gerçekleştirilebilecek bir şey değildi; örneğin Elend savunmasız bir kente doğru ilerleyen bir koloss ordusu keşfettiğinde Vin Luthadel'de Penrod'a emir veriyordu. Elend, Vin'in ordugâha, kendisinin nereye gittiğini öğrenmesine olanak tanıyacak kadar erken dönmesini, ardından yardım için peşinden gelmesini ummuştu ama bekleyememişti. Binlerce yaşam tehlikedeyken bunu yapamazdı.

Binlerce yaşam ve daha fazlası.

Sonunda kentin kapılarına vardılar. Savaşa geç katılmış ya da hücum etmekten korkmuş bir grup asker toprak set üzerinde durmuş, aşağıdakileri şaşkınlıkla izliyordu. Binlerce koloss Elend'in adamlarını aşmış ve kente saldırmayı denemişti. Ama bunlar hepsi –sessiz komutu sayesinde– hareketsizdi; toprak setin dışında bekliyorlardı.

Askerler kapıları açarak Vin, Elend, Fatren ve Vin'in hizmetkâr kolossunun içeri girmesine izin verdiler. Pek çoğu Vin'in kolossuna şüpheyle bakıyordu –bu da anlaşılabilirdi– Vin hizmetkâr kolossa Sorgucu'yu yere bırakmasını emretti, ardından üçü birlikte külle kaplı sokaklarda ilerlerken peşlerinden gelmesini sağladı. Vin'in bir felsefesi vardı; insanlar kolossları ne kadar çok görüp bu yaratıklara alışırlarsa o kadar iyiydi. Halkı yaratıklara karşı daha cesur hale getiriyordu ve savaşta kolosslarla mücadele etmek zorunda kalmaları durumunda bu yaratıklarla çarpışmayı kolaylaştırırdı.

Elend'in kente ilk girdiğinde incelediği Nezâret binasına yaklaştılar. Vin'in kolossu öne geçip binanın kapılarına çakılı tahtaları parçalamaya koyuldu.

Fatren "Nezâret binası mı?" diye sordu. "Özelliği ne? Biz onu aramıştık zaten." Elend adama ters bir bakış attı.

Fatren geç de olsa "Efendim," diye ekledi.

Elend "Çelik Nezâret doğrudan Lord Hükümdar'a bağlıydı," dedi. "Obligatörleri imparatorluktaki gözleriydi, onlar sayesinde soyluları kontrol ediyor, ticareti izliyor ve kendisine olan inancın korunduğundan emin oluyordu".

Koloss kapıyı yarıp açtı. İçeri giren Elend kalay yakarak görüşünü güçlendirdi; böylelikle loş ortamda daha iyi görebilecekti. Vin de aynısını yaptığından, yerlere

saçılmış kırık tahtalar ve mobilyalar arasında yolunu kolaylıkla buluyordu. Görünüşe göre Fatren'in halkı binayı "aramakla" kalmamış, onu yağmalaımştı da.

Fatren "Evet, Obligatörleri biliyorum," dedi. "Burada hiç Obligatör yok, efendim. Soylularla birlikte gittiler."

Elend "Obligatörler bazı çok önemli projeleri gözetiyorlardı, Fatren," dedi. "Allomantik metallerin nasıl kullanacağının keşfedilmesi ya da saf kalan bir Terris soyunu aramak gibi şeyler. Projelerinden biri bizim için özellikle ilgi çekici."

Vin "İşte," dedi yerde duran bir şeyin arkasından. Gizli bir kapı.

Fatren gün ışığına dönüp baktı; belki yanında birkaç asker getirmiş olmadığından hayıflanarak. Gizli kapının ardında, Vin bir yerlerden bulduğu bir feneri tutuşturdu. Bodrumun karanlığında kalay bile görmesine yardımcı olamazdı. Vin gizli kapağı açtı ve merdivenlerden aşağı indiler. Basamaklar bir şarap mahzenine çıkmıştı.

Elend küçük mahzeninin ortasına doğru ilerleyip etrafına bakınırken Vin duvarları kontrol etmeye başladı. Bir an sonra "Buldum," dedi, yumruğunu taş duvarın belirli bir noktasına vururken. Elend ilerleyip onun yanına vardı. Bekledikleri gibi taşların arasında güçlükle seçilebilen, ince bir yarık vardı. Çelik yakan Elend taşın arkasında gizli iki metal plakaya işaret eden, belli belirsiz çizgileri görebiliyordu. Daha güçlü iki çizgi ise arkasını, duvara dev cıvatalarla sağlam bir biçimde sabitlenmiş büyük bir metal plakayı işaret ediyordu.

Vin "Hazır mısın?" diye sordu.

Elend demirini harlarken başıyla onayladı. Taş duvara gömülü olan plakayı birlikte İterlerken arka duvardaki plakaları da İterek dengelerini sağladılar.

Nezaret'in tedbirleri Elend'i bir kez daha etkilemişti. Bir gün bir grup skaanın kenti ele geçireceğini nasıl bilmiş olabilirler. Üstelik bu kapı yalnızca gizli olmakla kalmıyordu; onu ancak Allomansi gücüne sahip birinin açabileceği biçimde tasarlanmıştı. Elend aynı anda iki yöne İtmeye devam ederken bedeni iki atın farklı yönlere çekilmesiyle geriliyor gibiydi. Neyse ki bedenini kuvvetlendirmek ve parçalanmasını önlemek için kalayın gücüne sahipti. Vin yanında zorlukla inliyordu, çok geçmeden duvarda bir kesit açılıp kaymaya başladı. Bu kalın taşı hiçbir kuvvet kaba kuvvetle açamazdı; belki zor, uzun süren ve zahmetli bir çalışmanın ardından delinebilirdi. Ancak Allomansi ile kapıyı birkaç saniye içinde açtılar.

Sonunda İtmeyi bıraktılar. Vin yorgunlukla soluyordu, Elend bunun Vin için daha zor olduğunu fark etmişti. Bazen Vin'den daha fazla bir güce sahip olmasını haklı görmüyordu. Ne de olsa ona kıyasla çok daha yeni bir Allomanser'di.

Vin feneri aldı ve birlikte açılmış olan odaya doğru ilerlediler. Elend'in önceden gördüğü diğer iki mağara gibi bu da çok büyüktü. Uzayıp gidiyordu; fenerlerinin ışığı karanlıkla yalnızca cılız bir leke oluşturuyordu. Peşlerinden gelen Fatren şaşkınlığını gizleyemedi. Oda raflarla doluydu.

Yüzlerce raf. Binlerce. Fatren "Bu ne?" diye sordu.

Elend "Yiyecek," dedi. "Bir de temel ihtiyaçlar. İlaçlar, giysiler, su." Fatren "Çok fazla," diye karşılık verdi. "İşte, her yer..."

Elend, "Gidip biraz daha adam getir," dedi. "Asker. Girişi korumaları, insanların içeri girip hırsızlık yapmalarını önlemek için onlara ihtiyacımız var."

Fatren'in yüzü sertleşti. "Bu yer halkıma ait."

Elend "*Benim* halkım, Fatren," diye yanıtladı Vin elindeki fenerle odaya girerken. "Bu kent artık benim, içindekiler de öyle."

Fatren "Bizi soymaya geldin," diye suçladı. "Tıpkı geçen yıl kenti ele geçirmeye çalışan eşkıyalar gibi."

Elend "Hayır," dedi, üstü başı is içindeki Fatren'e dönüp. "Ben sizi fethetmeye geldim. Arada fark var."

"Ben bir fark görmüyorum."

Elend ona saldırmamak için dişlerini sıktı; yorgunluk, sonu gelmiş gibi görünen bir imparatorluğu yönetmenin insanı bitiren yanı son zamanlarda sıkça tepesini attırıyordu. Kendi kendine, hayır, diye düşündü. *Fatren gibilerinin bir tirandan fazlasına ihtiyacı var. Saygı duyacakları birine ihtiyaçları var.*

Elend ona yaklaştı ve Fatren'in üzerinde duygusal Allomansi'yi bilerek kullanmadı. Teskin pek çok durumda işe yarıyordu, ancak kolaylıkla etkisini yitiriyordu. Kalıcı müttefikler edinmenin yolu bu değildi.

Elend "Lord Fatren," dedi. "Neyi öne sürdüğünü iyice düşünmeni istiyorum. Seni bir başına bıraksam ne olurdu, bir düşün. Burada, bu kadar yiyecek ve servetle birlikte bıraksam. Halkının burayı talan etmeyeceğine, askerlerinin buradan çalıp başka şehirlere mal satmayacağına güvenebilir misin? Peki ya yiyecek stokun duyulunca ne olacak? Buraya üşüşecek binlerce mülteciyi kabul edecek misin? Onları ve bu mağarayı, peşlerinden gelecek olan haydutlara ve istilacılara karşı koruyacak mısın?"

Fatren sus pus oldu.

Elend elini adamın omzuna koydu. "Yukarıda söylediklerimde samimiydim, Lord Fatren. Halkın iyi savaştı çok etkilendim. Bugün hayatta kaldılarsa bunu sana, ileri görüşlülüğüne ve onları eğitmiş olmana borçlular. Daha birkaç saat önce kolosslara yem olacaklarını düşünüyorlardı. Şimdi ise hem güvendeler hem de çok daha büyük bir ordunun himayesi altındalar.

"Buna karşı mücadele etme. Bunda iyiydin, ama artık müttefik edinme vakti geldi. Sana yalan söylemeyeceğim. Bu mağaradakileri alacağım; bana karşı koysan da koymasan da. Ancak ordularımın korumasını, yiyecek kaynaklarımın istikrarını ve benim himayemde halkını yönetmeye devam edebileceğine dair şeref sözümü vermeyi düşünüyorum. Birlikte hareket etmemiz gerek, Lord Fatren. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatta kalmamızın tek yolu bu."

Fatren başını kaldırdı. "Elbette, haklısın," dedi. "İstediğiniz adamları gidip getireyim, efendim." Elend "Teşekkür ederim," dedi. "Bir de, yazı yazabilen birisi varsa, onu bana getir. Burada olanların bir listesini çıkarmamız gerekiyor." Fatren başıyla onayladı ve ayrıldı.

Vin geniş mağarada yankılanan sesiyle az öteden "Bir zamanlar böyle şeyler yapamazdın," dedi.

"Nasıl şeyler?"

"Birine böyle sert emirler vermek gibi şeyler," dedi. "Ondan hâkimiyeti almak. Bu insanlara senin imparatorluğuna katılmayı isteyip istemedikleri konusunda söz hakkı verirdin."

Elend bakışlarını geriye, kapıya çevirdi. Bir an sadece sessizce durdu. Duygusal Allomansi kullanmamıştı ama yine de Fatren'e zorbalık yapmış gibi hissediyordu. "Bazen, başarısız olmuş gibi hissediyorum, Vin. Başka bir yolu olmalı."

Vin ona doğru yaklaşırken "Şu anda yok," dedi ve onu kolundan kavradı. "Sana ihtiyaçları var, Elend. Bunu sen de biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Daha iyi birinin kendi iktidarıyla halkın iradesini birlikte işletecek bir yol bulabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Vin "Sen buldun," dedi. "Parlamenton hâlâ Luthadel'de, ayrıca himayen altındaki krallıklar skaaların temel hak ve önceliklerini hâlâ koruyor."

"Tavizler," dedi Elen. "Yalnızca, onlara karşı çıkmadığım müddetçe istediklerini yapabiliyorlar."

"Bu yeterli. Elend, gerçekçi olmalısın."

Arkadaşlarım ve ben bir araya geldiğimizde mükemmel düşlerden, başaracağımız büyük işlerden bahseden ben olurdum. İdealist olan her zaman bendim."

Vin usulca "İmparatorların böyle bir lüksü yok," dedi. Elend ona döndü, iç geçirip bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

Vin, Elend'i mağaranın soğuk fener ışığında öylece izledi. Onu böylesine bir pişmanlık ve hayal kırıklığı içinde görmekten nefret ediyordu. Bir bakıma, şimdiki sorunları eskiden baş etmekte zorlandığı kendinden duyduğu şüpheden bile daha beter görünüyordu. Başarmış olduklarına karşın kendisini başarısız olarak görüyordu.

Yine de başarısızlığının içinde debelenmekle zaman kaybetmedi. Pişmanlığına karşın çalışmaya devam etti. Bir zamanlar olduğundan daha sert bir adama dönüşmüştü. Bu pek de kötü bir şey sayılmazdı. Eski Elend pek çoklarının kolaylıkla görmezden geldiği biri; muhteşem fikirleri olan fakat önderlik yeteneğinden yoksun bir dâhiydi. Yine de Vin, eski Elend'in bazı yanlarını özlüyordu. Basit idealizmini. Elend iyimser biriydi, âlimdi de, fakat bu iki özellik katlanmaya zorlandığı şeylerin altında eziliyor gibiydi.

Tozlanmış raflar üzerinde parmağıyla iz bırakarak yürüyüşünü izliyordu. Parmağını kaldırıp bir an için inceledi, sonra şaklatarak havada bir tutam tozun uçuşmasına sebep oldu. Sakal onu sert; bir savaş kumandanı gibi gösteriyordu. Allomansi ve kılıç ustalığı üzerine bir yıllık sıkı bir eğitim bedenini güçlendirmişti, üzerine tam oturması için üniformalarının yeniden elden geçmesi gerekiyordu. O anda üzerindeki üniforma ise savaştan kalan izlerle kirlenmişti.

Elend "Burası muhteşem, değil mi?" diye sordu.

Vin döndü, ambar olarak kullanılan mağaranın karanlığına baktı. "Sanırım."

"Biliyordu, Vin," dedi. "Lord Hükümdar. Bu günün; sislerin geri geleceği ve yiyecek kıtlığının çıkacağı bir günün geleceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden, bu ambarları hazırladı."

Vin bir rafın yanındaki Elend'e katıldı. Önceki mağaralardan yiyeceklerin hâlâ bozulmamış olduğunu biliyordu; pek çoğu Lord Hükümdar'ın konserve fabrikalarında işlenmişti ve bu yüzden yıllarca depolanabilirdi. Bu mağaradaki miktar, yukarıdaki kasabayı yıllarca besleyebilirdi. Ne yazık ki Vin ve Elend'in dertleri bir kasabadan daha büyüktü.

Elend avucunda bir kutu haşlanmış et konservesini döndürürken "Bunun için gereken işçiliği bir düşünsene" dedi. "Birkaç yılda bir bu yiyecekleri değiştirmek, sürekli yenilerini paketleyip depolara aktarmak zorundaydı. Üstelik bunu yüzlerce yıl boyunca, hiç kimsenin haberi olmadan yaptı."

Vin ürperdi. "Fanatik bir ruhban sınıfına sahip bir Tanrı–Hükümdarken sır saklamak pek de zor değil."

"Evet, ama emek... Tüm bunların boyutu..." Elend duraksadı, Vin'e baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Neyin?"

"Lord Hükümdar yenilebileceğini düşünüyordu. Zifir; serbest bıraktığımız şey. Lord Hükümdar sonunda kazanacağını düşünüyordu."

Vin söylendi. "Bu anlama gelmiyor, Elend."

"Öyleyse neden tüm bunlar için uğraşsın ki? Mücadelenin umutsuz olmadığını düşünmüş olmalı."

"İnsanlar çabalar, Elend. Ölmek üzere olan bir hayvan bile dövüşmeye devam eder, hayatta kalmak için her şeyi yapar." Elend "Ancak bu mağaraların iyiye bir işaret olduğunu kabul etmelisin," dedi.

Vin "İyiye işaret mi?" diye sordu biraz daha yaklaşırken. "Elend, tüm bunlarda bir umut aradığını biliyorum ama son zamanlarda 'iyi işaretler' görmekte zorlanıyorum. Artık güneşin kararıyor olduğunu kabul etmek durumundasın. Daha da kızıllaştığını. Burada, güneyde daha da kötü."

"Aslında," dedi Elend, "Güneşin değiştiğinden bile şüphe ediyorum. Hepsi sadece havadaki duman ve külden olmalı."

Vin "Bu da başka bir sorun," dedi. "Artık kül neredeyse sürekli olarak yağıyor. İnsanlar sokaklarını temizlemekte bile zorlanıyorlar. Işığı engelleyerek her şeyi daha da karanlık kılıyor. Sisler bile bir sonraki yılın mahsulünün canına okumuyor; ama kül bunu yapacak. İlk kez iki kış önce –Luthadel'de kolosslara karşı çarpışırken Merkezi Salâhiyet'te görmüştüm; geçen kış ise daha beterdi. Ordumuz ne kadar büyük olursa olsun bunlar savaşabileceğimiz şeyler değil Elend!"

Elend "Ne yapmamı bekliyorsun, Vin?" diye sorarken elindeki konserveyi yere fırlatmıştı. "Kolosslar Dış Salâhiyetlerde toplanıyor. Eğer savunmamızı oluşturmazsak insanlarımız açlıktan ölmek için bile yeterince uzun süre hayatta kalamayacaklar."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Ordular kısa sürelidir. Bu," dedi, bir eliyle mağarayı işaret ederek

"*Bu*, kısa süreli bir çözüm. Burada ne yapıyoruz?"

"Hayatta kalıyoruz. Kelsier–"

Vin hemen sözünü kesti. "Kelsier *öldü*, Elend!"

"Bundaki ince alayı gören bir tek ben miyim? Ona Firari diyoruz ama firar etmeyen yalnızca o oldu! Kendisinin şehit olmasına *izin verdi*. İntihar etti. Bu nasıl firar etmek?"

Bir an öylece durup Elend'e baktı ve derin derin soludu. Elend de gözlerini ona çevirdi; görünüşe göre Vin'in bu çıkışından etkilenmemişti.

Ne yapıyorum, diye düşündü Vin. *Daha az önce Elend'in umuduna nasıl hayranlık beslediğimi düşünüyordum. Şimdi ne diye onunla tartışıyorum?*

Sinirleri laçka olmuştu. İkisinin de.

Elend karanlık mağaranın içinden "Sana verecek cevabım yok, Vin" diye seslendi. "Sis gibi bir şeyle nasıl savaşılacağını anlayamıyorum. Ancak ordularla baş edebilirim. En azından, öğreniyorum."

Arkasını dönerken Vin "Üzgünüm," dedi. "Tekrar tartışmak istemedim. Sadece sinir bozucu." Elend "İlerleme kaydediyoruz." dedi. "Bir yolunu bulacağız, Vin. Hayatta kalacağız."

Vin dönüp Elend'in gözlerinin içine bakarak "Gerçekten bunu başarabilecek miyiz sence?" diye sordu. Elend "Evet," dedi.

Vin de bu söylediğine inanıyordu. Elend'in umudu vardı, her zaman da olacaktı. Onu bu kadar sevmesinin en büyük nedenlerinden biri de buydu.

"Haydi," dedi, elini Vin'in omzuna koyarken. "Uğruna geldiğimiz şeyi bulalım."

Vin kolossunu geride bırakıp ona katıldı; dışarıda ayak sesleri işitirlerken mağaranın derinliklerine yürüdüler. Bu yere gelmelerinin birden çok nedeni vardı. Sonsuz gibi görünen raflar boyunca uzanan erzaklar önemliydi. Ancak dahası vardı.

Kabaca oyulmuş bu mağaranın arka duvarına büyük bir metal plaka yerleştirilmişti. Vin bu levha üzerinde yazılanları yüksek sesle okudu.

"'Bu sana bahsedeceğim son metal'" dedi. "'Amacını belirlemekte güçlük çekiyorum. Bir şekilde, geçmişi görmeni sağlıyor. Farklı seçimler yapmış olsaydı kişinin neler yapabilecek olduğunu, kime dönüşebilecek olduğunu gösterir. Altın gibi, ama başkaları için.'"

"'Şimdiye dek, sisler yeniden gelmiş olmalı. Öylesine kötü, menfur bir şey. Hor gör. Dışarıya, onun içine çıkma. Hepimizi yok etmek için uğraşıyor. Eğer sorun olursa bil ki, birkaç kişinin onların duygularını birlikte Çekmesiyle kolosslara ve kandralara hükmedebilirsin. Bu zayıflıkları onlara ben koydum. Bu sırrı akıllıca sakla.'"

Bunun altında ise Allomantik metal alaşımları listelenmişti; bunlardan biri Vin'e tanıdık geliyordu. Malatiyum adım verdikleri atiyum alaşımıydı –Kelsier'in On Birinci Metali– öyleyse Lord Hükümdar bundan *haberdardı*. Amacı konusunda diğerleri gibi o da şaşkın olmalıydı.

Levha, elbette ki Lord Hükümdar tarafından yazılmıştı. Ya da, en azından üzerindekilerin yazılmasını emreden oydu. Her bir zula çeliğe işlenmiş bilgiler de içeriyordu. Örneğin Urteau'da elektrumu öğrenmişti. Doğudakinde alüminyumun bir tanımıyla karşılaşmışlardı; ancak bu metalden zaten haberdarlardı.

Elend "Burada yeni pek bir şey yok," dedi, hayal kırıklığını yansıtan bir sesle.

"Malatiyum ve kolosslara hükmetme meselelerini zaten biliyoruz. Ancak birçok Teskinci'nin aynı anda İtebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu işimize yarayabilir." Başlarda, kolosslara hükmetmek için düralümin yakan bir Sissoylu gerektiğini sanıyorlardı.

Levhanın diğer tarafını işaret eden Vin "Fark etmez," dedi "*Bu* bizde var."

Levhanın diğer yarısında ise, daha önce buldukları diğer üç ambar mağarasındaki gibi, çeliğe işlenmiş bir harita yer alıyordu. Salâhiyetlere ayrılmış Son İmparatorluk'u resmediyordu. Luthadel merkezde bir kareydi. Doğuda yer alan bir "X" aramaya geldikleri asıl şeyi işaret ediyordu; son mağaranın yerini.

Beş tane olduğunu düşünüyorlardı. İlkini Luthadel'in altında, Miraç Kuyusu yakınlarında bulmuşlardı. Doğudaki ikincisinin yerini buradan öğrenmişlerdi. Üçüncüsü ise Urteau'nun altındaydı. Vin buna sızmayı başarmış ancak henüz yiyecekleri alamamışlardı. O mağara ise onları buraya; güneye getirmişti.

Her haritanın üzerinde iki numara vardı; bir tane beş ve daha küçük bir başka sayı. Luthadel bir numaraydı. Bu mağara ise dört numara.

"Bu kadar," dedi Vin, parmaklarını levha üzerindeki oyma işaretlerde gezdirirken. "Tahmin ettiğin gibi Batı Salâhiyeti'nde.

Chardees yakınlarında mı?" Elend "Fadrex kenti," dedi.

"Cett'in memleketi değil mi?"

Elend başıyla onayladı. Coğrafya konusunda Vin'den çok daha fazlasını biliyordu. Vin, "Öyleyse aradığımız yer orası," dedi. "Orada."

Elend Vin ile göz göze geldi, demek istediğini anlamıştı. Gizli mahzenler giderek daha da büyüyor ve daha değerli şeyler içeriyordu. Her birinin kendinse has bir yanı da vardı; ilkinde erzakın yanı sıra silahlar da vardı, ikincisinde ise çok sayıda kereste. Her bir mahzende, sonuncusunda neler bulacaklarıyla ilgili daha da heyecanlanmışlardı. Muhakkak ki olağanüstü bir şey vardı. Belki tam da *o* şey.

Lord Hükümdar'ın atiyum zulası.

Son İmparatorluk'taki en kıymetli hazine oydu. Yıllarca süren arayışa karşın kimse yerini bulamamıştı. Bazılar var olmadığını söylüyordu. Ama Vin mutlaka var olduğunu hissediyordu. Son derece nadir bulunan bu metali çıkaran tek madeni bin yıldır kontrol etmiş olmasına karşın, çok az sayıda atiyumun piyasaya sürülmesine izin vermişti. Lord Hükümdar'ın asırlar boyunca kendisine ayırdığı kısımla ne yaptığını kimse bilmiyordu.

Elend "Fazla heveslenme," dedi. "Son mağarada atiyum bulacağımıza dair hiçbir kanıt yok."

Vin "Orada olmalı," dedi. "Öyle görünüyor. Lord Hükümdar atiyumunu başka nerede saklasın ki?"

"Eğer bunu cevaplayabilseydim, onu bulmuş olurduk."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Güvenli bir yerde, ama eninde sonunda bulunabilecek bir yerde. Bir şekilde yenilmesi durumunda destekçileri için bu haritaları hazırlamış. Bu mağaralardan birini ele geçiren bir düşmanın böylelikle hepsini bulmuş olmasını istemiyordu."

Sonunda tek, nihai bir zulaya işaret eden bir dizi ipucu. En önemli olan. Öyle görünüyordu. Öyle olmak *zorundaydı*. Elend ikna olmamış gibiydi. Çenesindeki sakalını kaşıyarak fenerin ışığında parıldayan levhayı inceliyordu. "Bulsak bile," dedi "Pek işimize yarayacak mı, emin değilim. Artık para ne işimize yarayacak?"

Vin "Paradan fazlası, dedi. "Güç. Savaşmak için kullanabileceğimiz bir silah." "Sislerle savaşmakta mı?" diye sordu.

Vin sus pus oldu. Sonunda "Belki de değil," diyerek sessizliğini bozdu. "Ama atiyum sayesinde imparatorluğun kolosslar ve diğer ordulara karşı güvende... Ayrıca atiyum tüm bunların bir parçası, Elend. Allomansi yüzünden değerli ama Allomansi Miraç'a değin yoktu.

Elend "Yanıtlanmamış bir başka soru," dedi. "Yuttuğum o metal parçası neden beni Sissoylu yaptı? Nereden geldi? Neden Miraç Kuyusu'ndaydı ve onu oraya kim koymuştu? Neden yalnızca bir taneydi ve diğerlerine ne olmuştu?"

Vin "Belki Fadrex'i alınca bu soruların yanıtlarını bulabiliriz," dedi.

Elend başıyla onayladı. Vin, Elend için bu zulalardaki bilginin, erzakla birlikte, bu gizli ambarları bulmaları için en önemli neden olduğunu görebiliyordu. Ona göre, atiyum bulma olasılığı o denli önemli değildi. Vin bu konuda Elend'in neden böylesine yanlış olduğunu düşündüğünü açıklayamıyordu. Atiyum önemliydi. Bunu biliyordu. Haritaya göz gezdirirken önceki umutsuzluğu hafiflemişti. Fadrex'e gitmek zorundaydılar. Biliyordu. Yanıtlar oradaydı.

Elend "Fadrex'i ele geçirmek kolay olmayacak," dedi. "Cett'in düşmanları oraya iyice yerleştiler. Duyduklarıma göre eski bir nezaret Obligatörü başlarındaymış."

Vin "Atiyum buna değecek," dedi. Elend "Eğer varsa tabii," diye ekledi.

Vin ona ters bir bakış attı.

Elend ise elini kaldırdı. "Sadece bana söylediğini yapmaya, gerçekçi olmaya çalışıyorum, Vin. Ama Fadrex'in buna değeceğine katılıyorum. Atiyum orada olmasa bile o ambardaki erzaka ihtiyacımız var. Lord Hükümdar'ın bize ne bıraktığını öğrenmeliyiz."

Vin başıyla onayladı. Onda başka atiyum kalmamıştı. Kalan son atiyumu bir buçuk yıl önce tüketmişti ve o olmadan kendisini savunmasız hissediyordu. Elektrum bu korkuyu bir nebze de olsa yatıştırıyordu.

Mağaranın öbür ucundan sesler geliyordu, Elend döndü. "Gidip onlarla konuşayım," dedi. "Burada işleri hızla ayarlamamız gerekecek."

"Onları Luthadel'e götürmemiz gerekeceğini söyledin mi?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Hoşlarına gitmeyecek," dedi. "Hep olmalarını umut ettiğim gibi bağımsız oluyorlar."

Vin "Elend, bu gerekli," dedi. "Bu kent savunma hattımızın çok dışında. Dahası, bu kadar uzaktayken, birkaç saatten fazla sissiz gün ışığı göremezler. Mahsulleri çoktan telef olmuş."

Elend başıyla onayladı, ama karanlığa bakmayı sürdürdü. "Geldim, kentin hâkimiyetini aldım, ganimetlerine el koydum şimdi de onları evlerini terk etmeye zorluyorum. Şimdi de Fadrex'e gidip aynısını yapacağız."

"Elend–"

Elend elini kaldırdı. "Biliyorum, Vin. Yapılması gerekiyor." Arkasını döndü, feneri bıraktı ve girişe doğru yürüdü. Yürürken duruşunu dikleştirdi, yüzü ise daha katı bir ifadeyle kaplandı.

Vin levhaya dönüp Lord Hükümdar'ın sözlerini bir kez daha okumaya koyuldu. Buradakine benzeyen farklı bir levhada Sazed, Çağların Kahramanı'nı bularak dünyayı değiştirdiğini iddia eden, çok önceleri yaşamış bir Terrisli olan Kwaan'ın sözlerini bulmuştu. Kwaan sözlerini hatalarının bir itirafı olarak bırakmış, bir tür gücün insanlığın tarihini ve dinlerini değiştirmeye çalıştığı konusunda uyarıda bulunmuştu. Gücün, "Kahraman"ın kuzeye gelip onu serbest bırakmasını sağlamak için Terrislilerin inanışlarını bozmaya çalıştığından endişeleniyordu.

Vin'in yapmış olduğu tam da buydu. Kendisine kahraman demişti ve düşmanı serbest bırakmıştı, tüm bunları yaparken dünyanın iyiliği için kendi ihtiyaçlarını feda ettiğini düşünüyordu.

Parmaklarını kocaman levha üzerinde gezdirdi.

Lord Hükümdar'a kızarken aklından, *savaşmaktan fazlasını yapmalıyız,* diye geçirdi. *Madem bu kadar çok biliyordun neden bize bundan fazlasını bırakmadın? Etrafta, erzakla dolu ambarlara saçılmış birkaç haritadan fazlasını? İşe yaradığı bile su götürür metallerden bahseden birkaç paragraftan fazlasını? Doyurmamız gereken koca bir imparatorluk varken yiyecek dolusu bir mağara neye yarar ki?*

Vin duraksadı. Karanlık mağarada görüşünü arttırmak için yaktığı kalayın yardımıyla hassaslaşmış olan parmakları levhanın yüzeyindeki izlerde geziniyordu. Dizleri üzerine çöküp öne eğildi, metal levhanın altına işlenmiş kısa bir yazıt fark etti; harfler diğerlerine kıyasla çok daha küçüktü.

Söylediklerine dikkat et, yazıyordu. *Seni duyabilir. Yazdığını okuyabilir. Yalnızca düşüncelerin güvende.*

Vin ürperdi.

Yalnızca düşüncelerin güvende.

Aşkınlık anlarında Lord Hükümdar ne öğrenmişti? Bilgisini açık edeceğinden korkarak, o geri döndüğünde sonunda gücü ele geçirecek olanın kendisi olduğu düşüncesiyle neleri asla yazıya dökmemiş, sonsuza dek zihninde saklamıştı? Yoksa bu gücü Vin'in serbest bıraktığı o şeyi yok etmek için kullanmayı mı planlamıştı?

Kendi sonunuzu hazırladınız... Vin Lord Hükümdar'ın kalbine mızrağı saplamadan önceki son sözleri. Biliyordu. O zaman bile, –sisler gündüz vakti gelmeye başlamadan, Vin onu Miraç Kuyusu'na yönelten atışları duymaya başlamadan önce, o zaman bile – endişeleniyordu.

Söylediklerine dikkat et... Yalnızca düşüncelerin güvende.

Bunu çözmek zorundaydım. Elimizdekilerden bir anlam çıkarmalı,serbest bıraktığım bu şeyi yenmeli ya da ondan daha akıllıca davranmalıyım.

Üstelik bu konuda kimseye bir şey söyleyemem, aksi takdirde planlarımdan haberdar olacak.

Rashek kısa sürede Dünyada sebep olduğu değişimlerde bir denge tutturdu. Bunda şanslıydı, çünkü gücü kısa sürede yitip gitti. Sahip olduğu güç ona sonsuz gibi geldiyse de, çok daha büyük bir şeyin önemsiz bir parçasıydı.

Elbette; kendisini kendi dininde "Ebediyetin Kıymığı" olarak adlandırmıştı. Belki sandığımdan fazlasını anlamıştı.

Her ne olursa olsun çiçeksiz, bitkilerin yeşil değil kahverengiye döndüğü, insanların gökten sürekli kül yağdığı bir ortamda hayatta kalabildiği bir dünya için ona teşekkür etmeliyiz.

6

FAZLASIYLA GÜÇSÜZÜM, diye düşündü Marsh.

Harap onu yakından izlemediği zamanlarda sıklıkla olduğu gibi üzerine aniden bir berraklık çöktü. Neler olup bittiğini bildiğin ancak hareketlerinin altında yatanları anlayamadığın bir kâbustan uyanmak gibiydi.

Koloss kampında ilerlemeyi sürdürdü. Her zaman olduğu gibi *Harap* hala ona hükmediyordu, Yine de, Marsh'ın zihnine fazla baskı yapmadığında –ona odaklanmadığında– bazen, Marsh'ın kendi düşünceleri geri geliyordu.

Onunla baş edemem, diye düşündü. *Harap* düşüncelerini okuyamazdı, bundan emindi. Yine de Marsh hiçbir şekilde onunla baş edemiyor ya da karşı koyamıyordu. Denediğinde, *Harap* derhal hâkimiyeti ele alıyordu. Marsh bunu defalarca yaşamıştı. Bazen bir parmağı kıpırdatabiliyor, ya da bir adımı durdurabiliyordu ama yapabildiğinin en fazlası buydu.

Bunaltıcıydı. Ancak Marsh her zaman kendisini gerçekçi biri olarak görmüştü; kendisini gerçeği kabullenmeye zorladı. Asla bedenine, kendisini öldürmesine izin verecek kadar hükmedemeyecekti.

Kampta dolaşırken kül yağmuru devam ediyordu. Bugünlerde hiç kesiliyor muydu ki? *Harap*'ın zihnini serbest bırakmamasını istiyor gibiydi. Zihni kendi hâkimiyetine girdiğinde, Marsh yalnızca acı ve yıkım görüyordu. *Harap* ona hük-

mederken ise kül yağmuru güzel, kızıl güneş muhteşem bir zafer, dünya ise yitik hali içinde hoşluk dolu bir yer gibi görünüyordu.

Kampın merkezine yaklaşırken, delilik, diye düşündü. *Delirmem gerek. O zaman bunların hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmam.*

Kampın merkezine geldiğinde cübbelerinin hışırtıları ile yaklaşan diğer Sorgucular da ona katıldı. Konuşmadılar. Asla konuşmazlardı. *Harap* hepsine hükmediyordu, bu yüzden neden konuşmakla vakit kaybetsinlerdi ki? Sorgucuların başlarında, kafataslarına çakılmış normal kazıklar vardı. Ama göğüslerinden ve sırtlarından çıkıntı yapan yeni kazıkların izlerini de görebiliyordu. Bunlardan pek çoğunu Marsh kendisi çakmış, kuzeyde ele geçirilen ya da izi sürülen Terrislileri öldürmüştü.

Marsh'ın da kimisi kaburgaları arasında, kimisi ise göğsünü delip geçen yeni bir takım kazıkları vardı. Güzel görünüyorlardı. Neden olduğunu bilmiyordu, ama onu heyecanlandırıyorlardı. Kazıklar ölümü deşip geçmişti, bu yeterince memnun ediciydi ancak fazlası vardı. Her nasılsa, Sorgucuların tamamlanmamış olduğunu biliyordu. Lord Hükümdar sorgucuların kendisine muhtaç olmasını sağlamak adına bazı özellikleri onlardan sakınmıştı. Kendisi için tehdit oluşturmayacaklarından emin olmak için. Şimdi ise Sorgucular dan saklı tutulan onlara verilmişti.

Yağan küle bakıp teninde hafif, rahatlatıcı külü hissederken, ne de güzel bir dünya, diye düşündü.

Kendimden "biz" diye bahsediyorum. Grup. Harap'ı bulup yenmeye çalışanlar. Belki düşüncelerim yanlış, hepimiz farklı süreçler ve planlara dâhil olsak da geçmişe bakıp yaptığımız şeyi tek, bütün bir saldırı olarak görmeyi tercih ediyorum.

Birdik. Yaptığımız, dünyanın sonunu gelmesini engellemedi ama bu o kadar da kötü bir şey değil.

7

ONA KEMİK VERDİLER.

TenSoon kemikler etrafında aktı, kasları çözüldü, ardından organlar, sinirler ve deri olarak yeniden şekil aldı. Asırlar boyu insanları yiyip sindirerek edindiği becerileri kullanarak kemikler etrafında bir beden ördü. Elbette ki sadece cesetleri yemişti –asla birini öldürmemişti–Ahit bunu yasaklıyordu.

Tutsak edildiği kuyuda geçirdiği bir yıldan sonra bedeni nasıl kullanacağını unutmuş gibiydi. Taşlarla çevirili bir kuyuda akıp duran bir beden yerine katı parmaklarla dünyaya dokunmak nasıl bir histi? Derinin havayla temas eden her yeriyle değil de yalnızca dilinden tat, yalnızca burnundan koku almak nasıl bir histi? Görmek nasıldı? Gözlerini açtı ve iç çekerek yeniden yapılmış, tam boyuttaki ciğerlerini ilk kez havayla doldurdu. Dünya harikalar ve ışıkla dolu bir yerdi. Deliliğin sınırlarında dolaştığı aylar boyunca bunu unutmuştu. Dizleri üzerine çöküp ellerine baktı. Ardından elini kaldırıp çekingen bir hareketle yüzüne dokundu.

Bedeni herhangi birinin değildi, böyle bir kopya yapmak için bir modele ihtiyaç duyuyordu. Bunun yerine kemikleri yapabildiği en iyi biçimde kas ve deriyle kaplamıştı. İnsana benzer, makul bir şey yaratmayı bilecek kadar yaşlıydı. Pek göze hitap etmeyebilirdi, hatta biraz grotesk bile olabilirdi. Ancak bu durum o an için fazlasıyla yeterliydi. Yeniden gerçek hissediyordu.

Hala elleri ve dizleri üzerindeyken başını kaldırıp kendisini esir alana baktı. Kuyuyu yalnızca bir ışıltaş aydınlatıyordu; kalın bir sütun kaidesinin üzerine yer-

leştirilmiş gözenekli bir kayaydı. Kayanın üzerinde büyüyen mavi mantar görmeye olanak tanıyacak kadar aydınlık sağlıyordu, özellikle de loş mavi ışıkta görmek için tasarlanmış özel gözlere sahipseniz.

TenSoon kendisini tutsak alanı tanıyordu. Kandraların çoğunu, en azından Altıncı ve Yedinci Nesillere kadar olanları tanıyordu. Bu kandranın adı VarSell'di. Anayurdunda Varsell bir hayvanın ya da bir insanın kemiklerini taşımıyor bunun yerine bir som beden –bir kandra zanaatkârı tarafından yapılmış bir dizi yapay insan kemiği – kullanıyordu. VarSell'in som bedeni kuvarstandı, derisini ise yarısaydam bırakmıştı; o TenSoon'u dikkatle incelerken taş da mantarın yaydığı cılız ışık altında parıldıyordu.

TenSoon, kendime opak bir beden yaptım, diye aklından geçirdi. *İnsanlarınki gibi, alttaki kasların görünmesini engelleyen koyu renk bir deri.* Bu neden ona bu kadar normal görünmüştü? Bir zamanlar insanlar arasında geçirdiği, bir som beden yerine insan kemikleri kullandığı zamana lanet ediyordu. Belki onu esir alanlar kendisine bir som beden vermediği için aklı her zaman alışık olduğu şeye kaymıştı. İnsan kemiklerine. Bir tür hakaret.

TenSoon ayağa kalktı. VarSell'in gözlerine bakarken "Ne?" diye sordu.

"Sadece ardiyeden rastgele kemik aldım," diye yanıtladı öteki. "Senin getirdiğin kemikleri sana vermem biraz ironik."

TenSoon sinirlendi. *Ne?*

Sonra, ne demek istediğini anladı. TenSoon'un kemikler üzerine ördüğü beden ikna edici olmalıydı; kemiklerin gerçek sahibi oymuşçasına ikna edici. VarSell, TenSoon'un bu denli gerçekçi bir benzer yapmasının, kemiklerin asıl sahibi olan insanı sindirmiş olmasından kaynaklandığını ve bu yüzden kemikler üzerine doğru bedeni örmeyi bildiğini düşünüyordu.

TenSoon gülümsedi. "Daha önce bu kemikleri hiç kuşanmadım."

VarSell ona ters bir bakış attı. Beşinci nesildendi, TenSoon'dan iki asır daha gençti. Gerçekten de üçüncü nesil olanlar arasında bile pek azı TenSoon kadar dış dünya deneyimine sahipti.

VarSell "Anlıyorum," dedi nihayet.

TenSoon dönüp küçük hazneye baktı. Kapının ağzında beşinci nesilden üç kişi daha duruyor, onu izliyordu.

VarSell gibi pek azı giyinikti; bir şey giyenler ise yalnızca önü açık cübbeler kuşanmıştı. Kandralar anayurtlarında fazla giyinmezlerdi, çünkü bu onların som bedenlerinin daha fazlasını sergileme olanağı sunardı.

TenSoon beşinci nesildekilerin her birinin omuz kaslarına yerleştirilmiş, parıldayan metal çubukları gördü. Üçünün de Kudret Kayrası vardı. İkinci nesil onun kaçması riskini göze alamıyordu. Elbette ki bu bir başka hakaretti. TenSoon kaderine kendi rızasıyla gelmişti.

"Pekâlâ?" VarSell'e arkasını dönerek sordu. "Gidecek miyiz?"

VarSell yanındakilerden birine baktı. "Bedeninin örülmesinin daha uzun süreceğini sanıyorduk." TenSoon gülümsedi. "İkinci nesil deneyimsiz. Kendilerinin bir

beden örmesi saatler sürüyor diye diğerlerinin de aynı süreye ihtiyaç duyacağını sanıyorlar."

VarSell "Onlar senin ata soyun," dedi. "Onlara saygı duymalısın."

"İkinci nesil bu mağaralarda asırlardır tecritte," dedi TenSoon, "Geri kalanımız ise Ahitlere hizmet etmek üzere gönderilirken onlar burada tembellikte. Becerim onlarınkini aşalı çok oldu."

VarSell memnuniyetsizliğini belirten bir ses çıkardı, bir anlığına TenSoon genç kandranın kendisin tokatlayacağını düşündü. VarSell kendisine güçlükle hâkim oldu, TenSoon ise gördükleri karşısında eğleniyordu. Ne de olsa üçüncü neslin bir üyesi olarak TenSoon VarSell'den kıdemliydi; tıpkı ikinci neslin TenSoon'dan üstün olması gerektiği gibi.

Ancak üçüncü nesil ise ayrı bir vakaydı. Hep öyle olmuşlardı. İkinci neslin onları Ahitlerin dışında tutmasının nedeni buydu; astlarının her zaman ayakaltında olup küçük ve mükemmel kandra ütopyasını bozmaları olmazdı.

VarSell "Öyleyse gidelim," dedi ve gardiyanlardan ikisine önden gitmeleri için başıyla işaret etti. Diğeri ise VarSell'le birlikte TenSoon'un ardından yürüyordu. VarSell gibi, diğer üçü de taştan yapılmış som bedenleri vardı. Bunlar gösterişli som bedenler sipariş etmeye ve kullanmaya vakti olan beşinci nesil arasında yaygındı. İkinci neslin ayrıcalıklı emir erleriydiler; anayurtta pek çoklarından fazla vakit geçiriyorlardı.

TenSoon'a giysi vermemişlerdi. Yürürlerken üreme organlarını yok etmiş ve yerine kandralar arasında yaygın olan düz bir kasık örmüştü. Gurur ve güvenle yürümeye çalışıyordu; ama bedeninin pek göz korkutucu olmadığını biliyordu. Zayıftı. Hapiste zayıflamış ve asit yüzünden ağırlıktan fazlasını kaybetmişti; çok büyük kaslar oluşturamamıştı.

Düz taştan tünel bir zamanlar muhtemelen doğal bir oluşumdu ancak asırlar boyunca genç nesillerin sindirim sıvıları taşı pürüzsüzleştirmek için kullanılmıştı. TenSoon çok sayıda kandra görmüyordu. VarSell arka koridorda kalmayı tercih ediyor, muhtemelen fazla dikkat çekmek istemiyordu.

TenSoon, çok uzun zamandır ortalıkta yokum, diye düşündü. *On birinci nesil çoktan seçilmiş olmalı. Dokuz ya da on şöyle dursun, sekizinci neslin bile çoğunu tanımıyorum.*

On ikinci neslin olup olmayacağından şüphe duymaya başlıyordu. Olsa bile işler her zamanki gibi devam etmeyecekti. Ata ölmüştü. Öyleyse, İlk Ahit'e ne olacaktı? Halkı insanların elinde köle olarak on asır geçirmiş, kendi güvenlikleri adına Ahitlere bağlı kalmışlardı. Kandraların çoğu durumlarından dolayı insanlardan nefret ederdi. Yakın bir zamana dek TenSoon'da bunlardan biriydi.

İronik, diye düşündü TenSoon. *Som bedenler kuşanmışken bile onları insan biçiminde giyiyoruz. İki kol, iki bacak; yüzler bile insanlarınkilere benziyor.*

Bazen doğmamışların –insanların sishortlağı dediği yaratıkların– kardeşleri kandralardan daha dürüst olup olmadıklarını düşünürdü. Sishortlakları dilledikleri gibi bir beden örebilirler, kemikleri garip düzenlemelerle birbirlerine bağlayarak

hem insan hem de hayvan kemiklerinden neredeyse sanatsal eserler meydana getirirlerdi. Ancak kandralar insana benzeyen bedenler örüyordu. Üstelik insanları, kendilerini köle yaptıkları için lanetlemelerine rağmen.

Kandralar garipti. Ama TenSoon bu halka aitti. Onlara ihanet etmiş olsa da.

Şimdi de ilk nesli ihanetimde haklı olduğuma ikna etmek zorundayım. Kendim için değil. Onlar için. Hepimiz için.

Koridorlardan ve odalardan geçip sonunda anayurdun TenSoon'a daha tanıdık gelen kısımlarına vardılar. Çok geçmeden gittikleri yerin Güvenağılı olduğunu anladı. Savunmasını halkının en kutsal mekânında yapacaktı.

Tahmin etmeliydi.

Hapiste geçirilen işkenceyle dolu bir yıl ona ilk nesil önünde bir yargılanma getirmişti. Ne söyleyeceğini düşünmesi için bir yılı olmuştu. Eğer başarısız olursa ise, nerede yanlış yaptığını düşünmek üzere sonsuza dek vakti olacaktı.

Herkesin Harap'ı bir yıkım gücü olarak düşünmesi fazlasıyla kolay. Harap'ı akıllı bir bozulma olarak düşünmeli. Kaos değil, her şeyi en temel biçimine dek parçalamanın akılcı –ve tehlikeli– bir yolunu arayan bir güç.

Harap, eğer iki tanesini yerle bir etmesine sebep olacaksa, bir şeyin inşaasını dikkatle planlayıp bu uğurda harekete geçebilir. Dünyanın doğasında şu vardır; bir şey yaratırken genellikle bu süreçte bir başkasını yok ederiz.

8

VETITAN'DAN AYRILDIKLARI İLK GÜN Vin ve Elend yüzlerce köylüyü öldürmüştü. Ya da, en azından Vin böyle hissediyordu.

Kampın ortasında, çürümekte olan bir kütüğün üzerine oturmuş uzak ufukta güneşin yaklaşmasını izliyor, birazdan olacakları düşünüyordu. Etrafa usulca kül yağıyordu. Ardından sisler belirdi.

Bir zamanlar –üstelik çok eskiden de değildi– sisler yalnızca gece gelirdi. Lord Hükümdar'ın ölümünün ardından ise bu değişmişti. Binlerce yıl boyunca karanlığa hapsolmak sisleri daha da atak kılmış gibiydi.

Bu yüzden; gündüzleri de gelmeye başlamışlardı. Bazen, büyük dalgalar halinde geliyor, aniden beliriyor ve geldiği gibi çabucak kayboluyordu. Ancak çoğunlukla binlerce hayalet gibi beliriyor, havada dönüp duruyor, büyüyordu. Sisler filizleniyor, büyüyen sarmaşıklar gibi gökyüzünü kuşatıyordu. Her geçen gün biraz daha geç saatte geri çekiliyor ve akşam biraz daha erken saatte beliriyordu. Pek yakında –belki yılsonu gelmeden– tüm coğrafyayı kaplayacaktı. Bu da bir sorun teşkil ediyordu; Vin'in Miraç Kuyusu'nun gücünü aldığı geceden beri sisler can alıyordu.

Elend, Sazed'in iki yıl önce, Luthadel'e dehşete kapılmış köylüler ve can alan sis ile ilgili anlattığı hikâyelere inanmakta güçlük çekmişti. Vin de Sazed'in yanılıyor olduğunu düşünmüştü. Bir yandan Vin açıklıkta bir araya toplanmış ve etrafları askerler ve kolosslarla çevrili köylüleri izlerken bu yanılsamanın devam ediyor olmasını da diliyordu.

Sis belirir belirmez ölümler başladı. Sis pek çoklarını rahat bırakıyor olsa da bazılarını rastgele seçiyor ve titremelerine yol açıyordu. Sonra bunlar yere düşüyor ve bir nöbet geçiriyorlardı; dostları ve aileleri ise dehşet ve şaşkınlıkla onları izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Vin bunlar karşısında hâlâ dehşete kapılıyordu. Bir de hayal kırıklığına. Kelsier sisin bir müttefik olduğuna, Vin'i koruyacağına ve ona güç vereceğine dair ona söz vermişti. Sis kendisine yabancı gibi gelmeye, gölgeli hayaletleri barındırıp ölüm saçmaya başlayana dek bunun doğruluğuna inanmıştı.

Sis korkunç emellerini gerçekleştirirken Vin "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sevdiğin eski bir akrabanın bir kalabalığın içinden rastgele birilerini seçip, teker teker boğazlarını kesişini izlemek gibiydi. Üstelik yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elend'in âlimleri her şeyi denemişti; sisi solumamak için başlıklar, dışarı çıkmadan önce sislerin iyice çökmesini beklemek, titremeye başladıklarında insanları derhal içeri almak. Bir sebepten hayvanlar bundan etkilenmiyordu; ancak istisnasız her insan etkilenebilirdi. Eğer biri sislere karışırsa, ölümü göze almalıydı ve buna hiçbir şey engel olamazdı.

Çok geçmeden sona erdi. Sisler altıda bir kişiden daha azına etki etmişti ve bunların yalnızca küçük bir kısmı ölmüştü. Ayrıca kişinin bir kez sislere karışmayı göze alması yeterliydi; sonrasında size etki etmiyordu. Etkilenenlerin çoğu da iyileşecekti. Ölenlerin yakınlarını rahatlatacak hiçbir şey yoktu.

Kütüğünde oturup batmakta olan güneşin aydınlattığı sisi izliyordu. Garip bir şekilde karanlık olsaydı daha rahat görebilirdi. Günışığı kör edebilir diye düşünüp fazla kalay yakmamıştı, ama o olmadan sisin ötesini göremezdi.

Sonucunda gördüğü ise bir zamanlar neden sisten korkmuş olduğunu anımsatan bir manzaraydı. Görüşü on metreye kadar düşmüştü, gölgelerden fazlasını göremiyordu. Belirsiz şekiller bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, bağrışıyorlardı. Diz çökmüş ya da korku içinde donup kalmış siluetler vardı. Sese güven olmuyordu; görünmeyen nesnelerden yansıyor, görünmeyen kaynaklardan çığlıklar geliyordu.

Vin bunlar arasında oturuyordu, alevli damlalar gibi yağan kül etrafını sarmıştı; başını eğdi.

Elend "Lord Fatren!" diye seslendi, Vin de başını kaldırdı. Bir zamanlar sesi bu kadar kudretli değildi. Bu çok önceleri gibi geliyordu. Sisin içinden belirmişti; üzerinde ikinci bir beyaz üniforma –hâlâ temiz olan– vardı, yüzündeki ifade kayıplardan ötürü sertleşmişti. Yaklaşırken etrafındakilere Allomansi ile dokunduğunu hissedebiliyordu, teskini insanları biraz olsun yatıştırıyordu ama tüm gücüyle İtmemişti. Sevdiği biri öldüğünde kişinin tüm acısını kaldırmanın doğru olmadığını düşünüyordu.

"Lordum," diye seslenerek yaklaşan Fatren'i gördü. "Bu bir felaket!"

Elend "Aslında olduğundan çok daha kötü görünüyor Lord Fatren," dedi. "Söylediğim gibi, rahatsızlananların çoğu iyileşecek."

Fatren, Vin'in oturduğu kütüğün yanı başında durdu. Sonra, döndü ve sisin derinliklerine baktı, halkının ağlayışını ve acısını dinledi. "Bunu yaptığımıza ina-

namıyorum. İnanamıyorum. Beni onları sisler içinde bekletmeye ikna ettiğinize inanamıyorum."

Elend "Halkının buna karşı bağışıklık kazanması gerekiyordu," dedi.

Söylediği doğruydu. Herkes için çadır yoktu ve bu da geriye yalnızca iki seçenek bırakıyordu. Onları sonu gelmekte olan köylerinde bırakmak ya da kuzeye doğru götürmek ve sise çıkarıp kimin ölüp kimin kaldığını görmek. Korkunçtu, acımasızcaydı ama eninde sonunda olacaktı. Yine de, yaptıkları bu şeyin arındaki mantığı bilse de, Vin bunun bir parçası olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Fatren "Nasıl birer canavara dönüştük?" diye sordu usulca.

Elend "Olmamız gereken türden canavara", diye yanıtladı. "Gidip sayım yap. Kaç kişi ölmüş, öğren. Hayatta kalanları sakinleştir ve artık sisten zarar gelmeyeceğine dair söz ver."

Fatren giderken "Evet, efendim" diye yanıtladı.

Vin onun gidişini izledi. "Onları katlettik, Elend," diye fısıldadı. "Sorun olmayacağını söyledik. Köylerini terk edip buraya, ölmeye gelmeleri için zorladık."

Elini Vin'in omzuna atarken "Her şey yoluna girecek," dedi. "O köyde yavaş bir ölümden daha iyidir."

"Onlara seçme şansı tanıyabilirdik."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Seçenek yoktu. Birkaç ay içinde kentleri tamamen sisin içinde kalacak. Evlerinin içine tıkılıp açıklıktan ölmek ya da dışarıya, sise çıkmak zorunda kalacaklardı. Onları mahsul yetiştirmek için yeteri kadar sissiz günışığının olduğu Merkezi Salâhiyete götürmemiz daha iyi."

"Doğru olması bunu daha kolay kılmıyor."

Kül yağmuru altında Elend sisler içindeydi. "Hayır," dedi. "Daha kolay değil. Ölüleri gömmeleri için kolossları toplayacağım."

"Peki ya yaralılar?" Sislerin saldırdığı fakat öldürmedikleri birkaç gün –belki de daha fazla– boyunca hasta ve hareket edemez bir halde olacaklardı. Her zamanki gibi olursa, bin kadar köylü bu durumda olacaktı.

"Yarın yola çıkarken onları kolosslara taşıtacağız. Kanala varabilirsek pek çoğunu mavnalarla taşıyabiliriz."

Vin korunmasızca ortalıkta olma fikrinden hoşlanmamıştı. Çocukluğunu köşe başlarında saklanarak, yeniyetmeliğini ise sessiz suikastçıyı oynayarak geçirmişti. Beş bin yorgun köylüyle Güney Salâhiyetin en bilindik yollarında ilerlerken ortalıkta *görünmüyormuş* gibi hissetmemek son derece zordu.

Köylülerden biraz uzaklaştı –asla ata binmiyordu– ve dün geceki ölümleri biraz olsun aklından çıkarmak için oyalanacak bir şeyler aramayı denedi. Ne yazık ki Elend, Fatren ve kasabanın diğer önde gelenleriyle birlikte at sürüyor ve ilişkilerini yoluna koymaya çalışıyordu. Bu da Vin'i yapayalnız yapıyordu.

Tabii bir kolossu vardı.

Dev cüsseli yaratık yanı başında hantalca ilerliyordu. Köylüleri kendisinden uzak tutacağını bildiği için onu yanı başında tutuyordu. Kafasını dağıtacak bir şey-

ler arıyordu; ancak köylülerin korkmuş ve ihanete uğramış bakışlarını görmek de istemiyordu. Şimdi olmazdı.

Kimse kolossları anlamazdı, hele ki Vin. Gizli bir Allomantik tetiklemeyi kullanarak onlara nasıl hükmedileceğini keşfetmişti. Yine de, Lord Hükümdar bin yıllık saltanatında kolossları insanlardan ayrı tutmuş, kolossların savaştaki vahşi güçleri ve basit hayvani doğalarından başka pek az şeyin bilinmesini sağlamıştı.

Şimdi bile Vin kolossunun kendisini zorladığını, kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Hükmedilmekten hoşlanmıyordu. Vin'e saldırmak istiyordu. Neyse ki bunu yapamazdı; Vin ona hükmediyordu ve uyanık ya da uyuyor olsun, metal yaksa ya da yakmasın, bir başkası yaratığı ondan çalana dek buna devam edecekti.

Birbirlerine bağlı olsalar da, Vin'in bu yaratıklar hakkında anlamadığı çok şey vardı. Başını kaldırdığında kendisine kan kırmızı gözlerle bakan kolossla göz göze geldi. Yüzündeki derisi iyice gerilmiş ve burnunu dümdüz yapmıştı. Sağ gözünün kenarındaki derisi yırtılmıştı ve ağzının kenarından tırtıklı bir yarık uzanıyor; buradan sarkan mavi derisi sallanıyordu. Derinin altındaki kırmızı kaslar ve kanlı dişler ise açıkça görülebiliyordu.

Yaratık tembelce "Bana bakma" diye homurdandı. Dudaklarının gergin olmasından ötürü geveleyerek konuşuyordu.

Vin "Ne?" diye sordu.

Koloss "İnsan olmadığımı düşünüyorsun," dedi, bilerek yavaşça konuşuyordu, tıpkı Vin'in daha önce duymuş oldukları gibi. Muhtemelen her bir sözcükten sonra epey düşünmeleri gerekiyordu.

"Sen insan *değilsin*," diye karşılık verdi. "Başka bir şeysin."

Koloss "İnsan olacağım," dedi. "Sizi öldüreceğiz. Kentlerinizi ele geçireceğiz. Sonra insan olacağız."

Vin ürperdi. Kolosslar arasında yaygın bir kanıydı. Başkalarının da benzer şeyler söylediğini işitmişti. Kolossların insanları katletmekten bahsederkenki sıradan, duygusuz hallerinde tüyler ürperten bir şeyler vardı.

Lord Hükümdar tarafından yaratılmışlardı, diye düşündü. *Bu yüzden sapkın olmaları normal. Tıpkı Lord Hükümdar'ın kendisi gibi.*

Kolossa "Adın ne?" diye sordu.

Yaratık Vin'in yanı başında yürümeye devam etti. Nihayet ona döndü. "İnsan." Vin, "İnsan olmak istediğini biliyorum," dedi. "Senin adın nedir?"

"Benim adım bu. İnsan. Bana İnsan de."

Yürürlerken Vin kaşlarını çattı. *Neredeyse akıllılar, diyeceğim.* Daha önce kolosslarla konuşma fırsatı olmamıştı. Hep tek tip bir zihniyete sahip olduklarını düşünmüştü, aynı aptal yaratıklardan binlercesi.

"Pekâlâ, İnsan," dedi merakla. "Ne zamandır hayattasın?"

Koloss bir dakika kadar yürüdü, Vin yaratığın soruyu unuttuğunu düşündü. Ancak sonunda konuştu. "Büyüklüğümü görmüyor musun?"

"Büyüklüğünü mü? Boyutunu mu?" İnsan yürümeyi sürdürdü.

"Yani, hepiniz aynı oranda mı büyüyorsunuz?"

Yanıtlamadı. Vin başını salladı, sorunun bu yaratık için fazla soyut kaldığından endişeleniyordu. İnsan "Bazılarından daha büyüğüm," diye yanıtladı. "Bazılarından küçüğüm, ama pek çoğundan değil." Bu da yaşlıyım demek." Kaşlarını kaldırırken, *bir başka zekâ işareti*, diye düşündü. Vin'in diğer kolosslarda gördüğü kadarıyla mantığı etkileyiciydi.

Kısa bir süre yürüyüşten sonra İnsan "Senden nefret ediyorum," dedi. "Seni öldürmek istiyorum. Ama öldüremem." Vin "Hayır," dedi. "Sana izin vermem."

"İçin büyük. Çok büyük."

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "İnsan, kız kolosslar nerede?" Yaratık birkaç dakika boyunca sadece yürüdü. "Kız mı?"

Vin "benim gibiler," dedi.

"Sizin gibi değiliz," dedi. "Bizim sadece dışımız büyük."

Vin, "Hayır," dedi. "Boyutum değil. Benim..." Cinsiyeti nasıl tanımlayabilirdi? Soyunmanın dışında aklına başka bir yöntem gelmiyordu. Bu yüzden farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Bebek kolosslar var mı?"

"Bebek mi?"

"Küçük olanlar," diye yanıtladı.

Koloss, yürümekte olan koloss ordusunu işaret etti. Bir buçuk metre kadar olanları işaret ederek "Küçük olanlar," dedi.

Vin, "Daha küçük," diye yanıtladı.

"Daha küçük yok."

Kolossların üremesi, Vin'in bildiği kadarıyla kimsenin çözemediği bir gizemdi. Bu yaratıklarla mücadeleyle geçen bir yıldan sonra bile yenilerinin nereden geldiğini asla öğrenememişti. Elend'in koloss ordusu ne zaman sayıca azalsa, Sorgucular dan yenilerini çalıyorlardı.

Yine de, kolossların üremediğini düşünmek saçmaydı. Allomanserler'in hâkim olmadığı koloss kampları görmüştü ve yaratıklar birbirlerini korkunç bir istikrarla öldürüyorlardı. Bu hızla, birkaç yıl içinde kendilerini bitirmiş olurlardı. Ancak on asırdır vardılar.

Bu da çocukluktan yetişkinliğe geçişin çok hızlı olduğu anlamına geliyordu; en azından Sazed ve Elend böyle düşünüyordu. Kuramlarını teyit etme şansları olmamıştı, üstelik bu konudaki bilgisizlikleri Elend'in canını sıkıyordu; özellikle de imparator olduğundan beri keyif aldığı bu tür çalışmaları pek az vakti vardı.

Vin, "Eğer daha küçükleri yoksa yeni kolosslar nereden geliyor?" diye sordu. İnsan sonunda "Yeni kolosslar bizden geliyor," diye yanıtladı.

Vin yürürken "Sizden mi?" diye sordu. "Bu pek bir şey ifade etmiyor." İnsan yanıtlamadı. Görünüşe göre artık konuşmak istemiyordu.

Vin, *bizden*, sözü üzerine düşündü. *Belki biri diğerinden tomurcuklanıyordur?* Doğru biçimde kesildiğinde her parçasından yeni birer hayvanın büyüdüğü bazı yaratıklardan haberdardı. Ama kolosslar için bu söz konusu olamazdı. Koloss cesetleriyle dolu savaş alanları görmüştü ve hiçbir parçadan yeni kolosslar oluşmamıştı. Aynı zamanda hiç dişi bir koloss görmemiş olduğunu da biliyordu. Bu yara-

tıkların çoğu derme çatma kıyafetler giymelerine karşın, Vin'in bildiği kadarıyla hepsi erkektiler.

Önlerindeki safın sıklaştığını görünce bu konu üzerinde düşünmeyi bıraktı; kalabalık yavaşlıyordu. Merakla yere bir sikke atıp İnsan'ı geride bıraktı, diğerlerinin üzerinden ileriye sıçradı. Sis saatler önce çekilmişti ve tekrar gecenin yaklaşıyor olmasına karşın hava henüz aydınlık ve sissizdi.

Bu yüzden kül yağmurunun içinden fırlarken ilerideki kanalı rahatlıkla seçebiliyordu. Bir nehre göre fazlasıyla düz bir biçimde uzanıyordu. Elend çok geçmeden durmaksızın yağan külün kanal sistemlerinin çoğunu işe yaramaz hale getireceğini düşünüyordu. Kanalları düzenli olarak temizleyen skaa işçiler olmadığında, kanal zemininde kül birikecek ve sonunda ise kullanılamaz bir hâlde tıkanıp kalacaklardı.

Vin havada yükselip çizdiği eğriyi tamamlarken kanalın yanı başında öbeklenmiş çadırlara doğru ilerliyordu. Öğleden sonra göğünü dumanla kaplayan binlerce ateş yanıyor ve insanlar eğitimle, çalışmakla ya da hazırlanmakla uğraşıyorlardı. Burada elli bin kadar asker konaklıyordu; kanal yolunu Luthadel'e dek uzanan bir tedarik hattı olarak kullanıyorlardı.

Vin bir sikke daha atıp kez daha sıçradı. Çok geçmeden Elend'in yürümekten yorgun düşmüş skaalarından ayrılmış olan küçük bir grup atlıya yetişti. Bir sikke atıp inişini yavaşlatmak üzere onu usulca çekerek yere indiğinde külle karışık bir toz bulutu oluşturmuştu.

Elend atını dizginledi, kampa göz gezdirirken gülümsüyordu. Yüzündeki ifade bu günlerde o kadar az bulunan bir türdendi ki Vin de gülümsemeden edemedi. İleride bir grup adam onları bekliyordu; gözcüleri çoktan kasabalıların yaklaşmakta olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Birliğin başındaki adam "Lord Elend!" dedi. "Planlanandan öndesiniz." Elend "Sanırım siz zaten hazırsınız, general," dedi attan inerken.

Demoux yaklaşırken "Şey, beni bilirsiniz," dedi yüzünde bir gülümseyişle. General deri ve çelikten, çok muharebe gördüğü belli olan bir zırh giyiyordu; bir yanağında yara izi vardı, bir koloss kılıcının kafasını güçbela ıskalamış olmasından dolayı saçlarının ortasında büyük bir bölüm keldi. Daima ciddi görünen bu kır saçlı adam Elend'i eğilerek selamladı; karşılığında ise Elend sevgiyle onun omzuna dokundu.

Vin'in gülüşmeyişini korudu. *Bu adamın silahaltına alınan bir yeniyetme olarak tünelde ürkekçe dikilişini hatırlıyorum.* Kavruk teni ve nasırlı elleri farklı bir izlenim çizse de Demoux aslında Vin'den pek de yaşlı değildi.

Fatren ve kardeşi onlara katılırken Demoux "Savunmada kaldık, lordum," dedi. "Gerçi karşı koyacak pek fazla bir şey de yoktu. Yine de, adamlarımın bir kampı savunma için güçlendirmiş olması iyiydi."

Gerçekten de kanalın yanı başındaki ordugâh toprak yığınları ve kazıklarla çevriliydi, ordunun boyutu düşünüldüğünde önemli bir iş sayılırdı.

Elend arkasını dönüp kasabalılara bakarken "İyi etmişsin, Demoux," dedi. "Görevimizi başarıyla tamamladık."

Demoux "Bunu görebiliyorum, efendim," dedi gülümseyerek. "Epey bir koloss toplamışsınız. Umarım onların başındaki Sorgucu da gitmelerine *fazla* üzülmemiştir."

Elend "Bununla pek ilgilenmiş olacağını sanmıyorum," dedi. "Çünkü bu esnada ölmüştü. Erzak ambarını da bulduk."

Demoux "Firari'ye şükürler olsun!" dedi.

Vin suratını astı. Demoux'nun boynunda, kıyafetlerinin üstünde küçük, gümüş bir mızrak kolyesi vardı: Firari Cemaati'nin giderek yaygınlaşan simgesi. Kelsier'i öldürmüş olan silahın onun takipçilerinin simgesi olması Vin'e garip geliyordu.

Elbette, diğer olasılığı düşünmek istemiyordu; mızrağın Kelsier'i öldürmüş olan silahı temsil etmeyebileceğini. Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmekte kullandığı mızrağı da pekâlâ temsil ediyor olabilirdi. Demoux'a bunu hiç sormamıştı. Üç yıldır cemaatin gücünün artmasına karşın Vin, öğretideki yerine asla alışamamıştı.

Ordunun ikmal mavnalarına bakarken Elend "Gerçekten de Firari'ye şükürler olsun," dedi. "Projen nasıl gitti?"

Demoux "Güney yolunu temizlemek mi?" diye sordu. "İyi gitti. Neyse ki beklerken yapacağımız başka bir şey yoktu. Artık güney yolu üzerinden mavnaları geçirebilirsiniz."

Elend "Güzel," diye yanıtladı. "Beş yüz kişilik iki ekip kur. Birini o mağarada bırakmak zorunda kaldığımız erzaklar için mavnalarla birlikte Vetitan'a gönder. Erzakları mavnalara yükleyip Luthadel'e göndersinler."

Demoux "Evet efendim," dedi.

"İkinci ekibi ise bu mültecilerle birlikte Luthadel'e gönder." Bir yan da Fatren'e bakıyordu. "Bu Lord Fatren. Kasabalıların lideri. Adamların onun dileklerini –mantıklı olduğu müddetçe– yerine getirsin; onu Lord Penrod ile tanıştırın."

Kısa bir süre önce Fatren birine emanet edilmekten muhtemelen şikâyet ederdi. Ancak Elend'le geçirdiği zaman onu şaşılacak bir hızla değiştirmeyi başarmıştı. Üstü başı kir içinde olan Fatren refakatçiler için memnuniyetle teşekkür etti. "Siz... Bizimle gelmiyorsunuz, öyle mi efendim?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Yapmam gereken işler var, halkının çiftçilik yapabilecekleri Luthadel'e gitmesi gerek. Eğer adamlarından orduma katılmak isteyenler olursa, gelebilirler. İyi birliklere her zaman ihtiyacım var, ayrıca her şeye rağmen işe yarar bir birlik eğitmeyi başardın."

"Efendim, neden onları buna zorlamıyorsunuz?" Beni mazur görün ama şimdiye dek böyle yapmıştınız."

"Halkını güvenliği için zorladım, Fatren," dedi. "Bazen boğulan biri kendisine yardım etmek isteyenle bile boğuşacaktır ve zor kullanmak gerekir. Ordum ise başka bir mesele. Savaşmak istemeyenlere muharebede güvenemezsin, ben de ordumda böylelerini istemiyorum. Senin Luthadel'e gitmen gerek; halkının sana ihtiyacı var; ama askerlerine söyle, bize katılmak isteyenler için saflarımızda yer var."

Fatren başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ayrıca... Teşekkür ederim, efendim."

"Önemli değil. Şimdi, General Demoux; Sazed ve Breeze hâlâ dönmedi mi?"

"Bu akşam dönmeleri gerekir, efendim," dedi. "Adamlarından bir öncü gönderip bize haber verdiler."

Elend "Güzel," diye yanıtladı. "Çadırım hazırdır diye umuyorum." Demoux "Evet efendim," dedi.

Elend başıyla onayladı, Vin bir an için Elend'in fazlasıyla yorgun göründüğünü fark etmişti.

Demoux merakla sordu: "Efendim?"

"Aradığınız diğer... şeyi de buldunuz mu? Son zulanın yerini?" Elend başıyla onayladı. "Fadrex'te."

Demoux "Cett'in kentinde mi?" diye gülerek sordu. "Bunu duyunca sevinecek. Bir yıldır kentini fethedemiyoruz diye söyleniyordu."

Elend hafifçe gülümsedi. "Fethetmiş olsaydık Cett'in –ve askerlerinin– artık bize ihtiyaçları olmadığını düşüneceğinden neredeyse eminim."

Demoux "Kalacaktır, efendim," dedi. "Geçen yıl Vin Hanım'ın ona saldığı korkudan sonra..."

Demoux Vin'e şöyle bir bakıp gülümsemeyi denedi; ancak onun gözlerinden okuyabiliyordu. Saygı, hem de fazlasıyla. Onunla, Elend'le şakalaştığı gibi şakalaşmıyordu. Elend'in onların saçma dinine girmiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Elend'in amacı siyasiydi; skaaların inancını kabul ederek Elend halk ile kendi arasında bir bağ oluşturmuştu. Yine de, Vin bu durumdan rahatsız oluyordu.

Bir yıllık evliliğinde görmezden gelinmesi gereken şeyler olduğunu öğrenmişti. Tersini yapmış olduğunu düşünse bile Elend'i doğruyu yapma arzusu yüzünden sevebilirdi.

"Bu akşam bir toplantı düzenleyin, Demoux," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var, ayrıca Sazed geldiğinde bana haber verin."

"Lord Hammond ve diğerlerini toplantı gündemi hakkında bilgilendireyim mi efendim?"

Elend duraksadı ve külle kaplı gökyüzüne döndü. Sonra "Dünyanın fethi, Demoux," dedi. "En azından, geriye kalan kısmının."

Allomansi gerçekten de sislerle doğmuştu. Ya da en azından Allomansi sislerin ilk belirişiyle başlamıştı. Rashek Miraç Kuyusu'nda gücü ele geçirince bazı şeylerin farkına varmıştı. Kimisini ona Harap fısıldıyordu, kimisi ise gücünün içgüdüsel bir parçası olarak ona verilmişti.

Bunlardan biri de Üç Metal İlmi'nin kavrayışıydı. Örneğin; Miraç Odası'ndaki metal külçelerin, onları yutan kimseleri Sissoylu yaptığını biliyordu. Ne de olsa bunlar Kuyu'nun gücünün birer parçasıydı.

9

TENSOON DAHA ÖNCE DE GÜVENAĞILI'NI ZİYARET ETMİŞTİ; o üçüncü nesildi. Yedi asır önce, kandralar yeniyken doğmuştu; ancak o zamanlar ilk nesil yenilerin yetiştirilmesi işini çoktan ikinci nesle devretmişti.

İkinci nesil ise bunda pek başarılı olamamıştı; en azından ikinci nesil böyle olduğunu düşünüyordu. Saygı ve kıdeme dayalı katı kurallara bağlı bireylerden oluşan bir toplum oluşturmak istemişlerdi. Ahitlerine hizmet için yaşayan "mükemmel" bir halk. Elbette ki; aynı zamanda ikinci neslin üyelerine de.

Dönüşüne değin TenSoon üçüncü neslin en az sıkıntı verenleri arasında görülüyordu. Anayurttaki siyasi oyunlara pek aldırış etmeyen, Ahitlerine bağlı, ikinci nesilden ve onların entrikalarından olabildiğince uzak durmaya kararlı bir kandra olarak biliniyordu. TenSoon'un kandra suçlarından en iğrencini işlemekten ötürü yargılanacak olması gerçekten de ironikti.

Gardiyanlar onu Güvenağılı'nın ortasına, platformun üzerine getirdi. TenSoon gururlanmalı mıydı, yoksa utanmalı mıydı, emin değildi. Üçüncü neslin bir üyesi olarak bile Güvenağılı'na bu kadar yaklaşmamıştı.

Oda büyük ve daireseldi, metal duvarları vardı. Platform kaya zemin üzerine oturtulmuş devasa bir çelik diskti. Çok yüksek değildi; iki karış kadardı, ancak çapı üç metreydi. Metalin pürüzsüz yüzeyine adım atınca TenSoon ürperdi ve

çıplaklığını bir kez daha hatırladı. Ellerini bağlamamışlardı; bu onun için bile fazla aşağılayıcı olurdu. Kandralar Ahit'e bağlıydı; üçüncü nesil olanlar bile. Kaçmazdı; ya da içlerinden birini öldürmezdi. O kadar alçak değildi.

Odayı ışıltaşlar değil lambalar aydınlatıyordu; her biri mavi camla kaplıydı. Yağ elde etmek zordu; ikinci neslin insanların dünyasından gelecek kaynaklara bel bağlamamaları gerektiğinde ısrarcı olmakta haklıydı. Yukarıdakiler, hatta Ata'nın hizmetkârlarının çoğu bile merkezi bir kandra yönetimi olduğunu bilmiyorlardı. Böylesi çok daha iyiydi.

Mavi ışık altında TenSoon ikinci neslin üyelerini kolaylıkla seçebiliyordu; yirmisi de orada, kürsünün ardında, odanın uzak tarafında sıralanmışlardı. Görüp incelemek ve konuşmak için yeterince yakın, TenSoon'un platformun ortasında bir başına dikilerek yalnız hissetmesine olanak verecek kadar uzaktılar. Ayakları üşüyordu. Başını eğdi ve ayak parmaklarının yanında, yerde küçük bir delik gördü. Platformun çelik diskini delip geçiyordu.

Güven, diye düşündü. Tam olarak altındaydı. "Üçüncü nesilden TenSoon" diye seslendi biri.

TenSoon başını kaldırdı. Elbette ki bu KanPaar'dı. Uzun bir kandraydı, ya da uzun bir som beden kullanmayı tercih etmişti. Tüm ikinci nesiller gibi kemikleri saf kristaldendi; onunkiler ise koyu kırmızıydı. Pek çok açıdan kullanışsız bir bedendi. O kemikler cezalandırılmaya fazla dayanamazdı. Yine de Anayurt'taki bir yönetici için kemiklerin zayıflığı, göz kamaştırıcı bir güzellik karşılığında kabul edilebilir bir takastı.

TenSoon, "Buradayım," dedi.

KanPaar "Bu duruşmada ısrarcı mısın?" diye kibirli bir üslupla, belirgin aksanı ile sordu. İnsanlardan bu kadar uzun süre uzak kalınca, konuşması onların lehçelerinden etkilenmemişti. İkinci nesillerin aksanları Ata'ya daha yakındı.

TenSoon "Evet," dedi.

KanPaar taş kürsünün ardında dikiliyordu; iç çekti. Sonunda, başını odanın üst katlarına çevirip selamladı. İlk nesil yukarıdan olup biteni izlemekteydi. Odanın üst kısmı boyunca yayılmış olan localarında oturuyorlardı; gölgeler içinden şekilleri belli belirsiz seçiliyordu. Konuşmuyorlardı. Bu ikinci neslin işiydi.

TenSoon'un arkasında kapılar açıldı, alçak sesli konuşmalar, aceleci adımlar duyuluyordu. Arkasını döndü, girişlerini izlerken gülümsedi. Farklı boyutlarda ve yaşlarda kandralar. En genç olanların bu denli önemli bir olaya katılmalarına izin verilmezdi, ancak yetişkin nesilden olanlar –dokuzuncu nesle kadar herkes– içeri alınabilirdi. Bu onun zaferiydi, belki de tüm duruşma boyunca elde edeceği tek zaferdi.

Eğer sonsuz bir hapse mahkûm edilirse, halkının gerçeği bilmesini istiyordu. Daha da önemlisi, yargılanışını görmelerini, söylemesi gerekenleri duymalarını istiyordu. İkinci nesli ikna edemezdi, birincilerin ise karanlık localarında sessizce otururken akıllarından neler geçtiğini kim bilebilirdi? Genç kandralar ise belki dinleyebilirdi. Belki, TenSoon'dan sonra bir şeyler yaparlardı. İçeri girip taş sıralara dizilişlerini izledi. İçeride yüzlercesi vardı. Pek çoğu ilk zamanlarda, insanla-

rın onlardan korktukları dönemde, öldürülmüş olduğundan eski nesiller –birinci, ikinci ve üçüncüler– sayıca azdı. Ancak sonraki nesiller kalabalıktı; onuncu nesil binden fazlaydı. Güvenağılı'nın sıraları tüm kandraları alacak şekilde inşa edilmişti; ancak şimdi bu sıralarda yalnızca işi ya da ahdi olmayanlarca doldurulmuştu.

MeLaan'ın onlar arasında olmamasını umuyordu. Ancak kapıda ilk belirenler arasında o vardı. Bir an, MeLaan'ın ileri atılacağından; yalnızca en kutsal ya da en lanetlilerin üzerinde bulunabildiği platforma çıkacağından endişelendi. Bunun yerine kapı ağzında donakalmıştı; diğerleri ise yerlerine oturmak için memnuniyetsiz bir tavırla onu iteklemek zorunda kalıyorlardı.

Onu tanımamış olması gerekirdi. Yeni bir som bedeni vardı; ahşaptan kemikleri olan tuhaf bir bedendi. Abartılı ve doğal olmayan bir biçimde ince ve narindiler; ahşap kafatası sivri üçgen bir çeneye sahipti; gözleri fazlasıyla büyüktü ve büklüm büklüm kumaş parçaları kafasından aşağı saçı andırır bir biçimde dökülüyordu. Genç nesiller edep kurallarını zorluyorlar ve ikinci nesilleri kızdırıyorlardı. Eskiden olsa TenSoon onlara hak verirdi. Şimdi bile gelenekçi sayılırdı. Ancak bugün MeLaan'ın isyankâr bedeni onu gülümsetmişti.

Som bedeni MeLaan'a güven veriyor gibiydi, bir grup yedinci neslin yanında, önlere yakın bir yer buldu ve oturdu. Hepsinin biçimsiz som bedenleri vardı; birininki kalıbı andırıyordu, bir diğerininki ise dört kolu vardı.

KanPaar resmiyetle, "Üçüncü nesilden TenSoon," diyerek izleyici kandraları susturdu. "İnatla, birinci nesil önünde yargılanma talep etti. İlk Ahit'e göre, birinci nesil önünde kendini savunma hakkı tanımadan seni cezalandıramayız. Cezalandırılmaman gerektiğine karar verirlerse, serbest bırakılacaksın. Aksi takdirde, İkinci Nesil Divanı'nın sana biçeceği kadere razı olmalısın."

TenSoon "Anlıyorum," dedi.

Kürsüye doğru eğilen KanPaar "Öyleyse," dedi. "Başlayalım."

TenSoon, onun hiç endişelenmediğini fark etmişti. *Bundan keyif alacakmış gibi görünüyor.*

Neden olmasın? Üçüncü neslin ahlaksızlarla dolu olduğunu asırlardır anlatmakta olduğundan; neden olmasın? Bizde yaptıkları hataları aşmak için kaç zamandır uğraşıyorlar? Bize fazla özgürlük vermek; kendileri kadar iyi olduğumuzu düşünmemize olanak tanımak gibi hatalar. Bir tehlike olduğumu –üçüncü neslin en "ılımlısını"– kanıtlayarak KanPaar yaşamının çoğunu uğrunda harcadığı mücadeleyi kazanacak.

TenSoon ikinci neslin üçüncü nesli bir tehdit olarak görmesini her zaman garip bulmuştu. Hatalarını anlamaları için bir nesil yetmişti –birkaç sapkın dışında– dördüncü nesil neredeyse beşinciler kadar sadıktı.

Yine de, genç nesillerden –MeLaan ve onun arkadaşları buna birer örnekti– bazılarının davranışları ise... Belki de ikinci nesillerin tehdit altında hissetmelerinde haklı bir yan vardı. TenSoon da kurbanları olacaktı. Düzeni ve alışılmış olanı böyle koruyacaklardı.

Onları bir sürpriz beklediği ise kesindi.

Saf Allomansi külçeleri, Muhafaza'nın gücünden külçeler. Rashek bu külçelerden birini neden Miraç Kuyusu'nda bırakmıştı, bilmiyorum. Belki görmedi, belki de onu şanslı bir hizmetkâr için saklıyordu.

Belki bir gün güçlerini yitireceğinden korkuyor ve bu külçe ile Allomansi'ye sahip olacağını düşünüyordu. İki türlü de, bu ileri görüşlülüğü için Rashek'e minnettarım; çünkü o külçe olmasaydı Elend o gün Kuyu'da ölmüş olurdu.

10

SAZED İÇİN LARSTAİZM'İ değerlendirmek zordu. Din masum görünüyordu. Hakkında fazlaca şey biliniyordu; dördüncü asırda bir Sırdaş, bir zamanlar bu dinin yüksek mevkiden bir inananına ya da inançlısına ait dualar, yazıtlar, notlar ve yazmalarla dolu bir define bulmuştu.

Yine de, dinin kendisi pek... Dindar görünmüyordu. Alışıldık anlamda kutsala odaklanmamış bunun yerine sanatı merkezine almıştı ve resim yapıp şiir yazabilsinler, yeni heykeller tıraşlayabilsinler diye keşişlere sadaka vermek etrafında şekilleniyordu. Bu da Sazed'in bu dini gözden çıkarmasını önlüyordu; çünkü öğretileri arasında bir çelişki bulamıyordu. Birbirleriyle çelişebilecek kadar çok öğretisi de yoktu.

Önündeki kâğıt elinde, başını sallıyor, yazılanları tekrar tekrar okuyordu. Rüzgâra kapılıp gitmesini önlemek için önündeki dosyasına tutturulmuştu ve külün kâğıdı lekelemesini önlemek için eyerine bir güneşlik bağlıydı. Vin'in insanların at binerken nasıl okuyabildikleri konusunda söylendiğini duymuştu, fakat bu oldukça kolay bir yöntemdi.

Sayfaları çevirmesine gerek kalmıyordu. Aynı cümleleri tekrar tekrar okuyor, aklında evirip çeviriyor, onlarla oynuyordu. Karar vermeye çalışıyordu. Gerçek bu dinde miydi? Kelsier'in eşi Mare'in inandığı dindi. Mare, Sazed'in tanıdığı ve bahsetmiş olduğu eski dinlerden birine inanan çok az sayıdaki kişiden biriydi.

Larstalar yaşamın kutsal olanı aramak olduğuna inanırlardı, diye yazıyordu. *Sanatın, kutsallığı anlamaya yaklaştırdığını öğretirlerdi. Herkes sanatla uğraşa-*

mayacağından, bir grup sanatçıyı muhteşem eserleri yaratmada desteklemenin toplumun yararına olduğunu, böylece bu eserlerin diğerlerini daha iyi kılacağını düşünüyorlardı.

Sazed'e göre bunda kötü bir yan yoktu, ama yaşam ve ölüm ile ilgili sorular ne olacaktı? Peki ya ruh? Kutsal neydi ve eğer ilahi bir güç varsa dünyada olup biten onca korkunç şey nasıl gerçekleşiyordu?

Breeze atından "Biliyor musun, tüm bunun harika bir yanı var," dedi.

Duydukları Sazed'in dikkatini dağıttı. İç çekip başını kâğıttan kaldırdı. Atı ilerlemeye devam ediyordu. "Harika olan nedir, Lord Breeze?"

Breeze "Kül," dedi. "Şuna bir baksana. Her yeri kaplıyor; dünyayı kapkara yapıyor. Tabiatın bu kadar kasvetli bir hâl alması hayret verici. Lord Hükümdar'ın saltanatında her şey kahverengiydi; dışarıda büyüyen bitkilerin çoğu da hastalıklı bir ölümün kıyısındaymış gibi görünüyordu. Ben *bunun* iç karartıcı olduğunu düşünürdüm. Ama her gün yağan, tüm coğrafyayı örten kül..." Teskinci başını salladı, gülümsüyordu. "Lord Hükümdar yokken işlerin gerçekten de daha kötü olmasının mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ama gerçekten de işleri berbat ettik! Dünyayı mahvettik. Düşünürsen aslında o kadar da sıradan bir iş değil. Kendimiz ile gurur duysak mı diye düşünüyorum."

Sazed kaşlarını çattı. Alışıldık bir koyu pusla kaplı gökten usulca kül yağıyordu. Kül yağmuru sürekli ama hafifti, neredeyse iki aydır düzenli olarak yağıyordu. Güneye ilerlerken atları yerden iki karış yüksekliğindeki kül yığını içinden geçiyordu; hemen arkalarında ise Elend'in yüzlerce askeri vardı. Ne zaman küller iyice birikip yolculuğu imkânsız kılacaktı? Bazı yerlerde yüksekliği bir metreye yaklaşıyordu.

Her şey, her yer simsiyahtı; tepeler, yollar; tüm kırsal. Dallarında ve yapraklarında biriken külün ağırlığıyla ağaçlar eğilmişti. Bitkilerin çoğu muhtemelen ölüydü. Lekal Kenti'ne iki atla gitmek bile zor olmuştu; çünkü otlayabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Askerler yem götürmek zorunda kalmıştı.

Breeze "Ancak şunu eklemeliyim," diye sürdürdü; eyerinin arkasına iliştirilmiş bir güneşlikle küllerden korunarak her zamanki gibi konuşuyordu, "Kül gerçekten de biraz hayal gücünden yoksun."

"Hayal gücünden yoksun mu?"

Breeze "Evet, öyle," dedi. "Siyahı giysiler için uygun bir renk olarak görsem de, diğer durumlar için yavan bir renk olarak gördüğümü söylemeliyim."

"Kül başka nasıl olabilir ki?"

Breeze omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Vin tüm bunların arkasında bir şeyler var diyor, değil mi? Uğursuz bir yıkım gücü ya da onun gibi bir şey, öyle değil mi? İşte, eğer bu yıkım gücü *ben* olsaydım, bu gücümü kesinlikle her yeri siyaha boyamak için kullanmazdım. Zarif değil. Kırmızı. İşte *bu* ilginç bir renk olabilirdi. Olasılıkları bir düşünün; eğer kül kırmızı olsaydı nehirler kan kırmızı akardı. Siyah o kadar monoton ki unutabilirsiniz, ama kırmızı... Herzaman, 'Şuna bak. Kırmızı bir tepe. Beni yok etmeye çalışan bu uğursuz yıkım gücünün kendine has bir tarzı var,' diye düşünürsün."

Sazed "'Uğursuz bir yıkım gücü' olduğundan emin değilim, Breeze" dedi. "Öyle mi?"

Sazed hayır der gibi başını salladı. "Yanardağlar *her zaman* kül kusuyordu. Önceye kıyasla çok daha aktif olduklarını düşünmek gerçekten de fazla o kadar zorlama bir fikir mi? Belki de tüm bunlar doğal süreçlerin bir sonucu."

"Peki ya sisler?"

Sazed "Havalar değişir, Lord Breeze," dedi. "Belki önceleri gündüz vakti belirmeleri için fazla sıcaktı. Yanardağlar artık daha fazla kül püskürtüyor; günlerin soğuduğunu ve bu yüzden de sislerin daha uzun kaldıklarını söylemek yanlış olmaz."

"Öyle mi? Eğer böyle olmuş olsaydı, sevgili dostum; kış vakti sisler neden daha uzun kalmıyordu? Yazdan daha soğuktu; ama gün ağardığında sisler hep çekilmişti." dedi Breeze

Sazed sessizleşti. Breeze doğru bir noktaya işaret etmişti. Yine de Sazed her yeni dini listesinden elerken, Vin'in hissettiği bu "güçte" git gide bir düşman *yaratıp yaratmadıklarını* merak ediyordu. Artık bilmiyordu. Vin'in anlattıklarını uydurmuş olabileceğine bir an bile olasılık vermemişti. Yine de, dinlerde bir doğruluk payı yoksa dünyanın yalnızca vaktinin geldiğinden ötürü son bulmak üzere olduğunu düşünmek çok mu aykırıydı?"

Breeze "Yeşil" diyerek sessizliğini bozdu. Sazed döndü.

Breeze "Tarzı olan bir renk diye buna derim," dedi. "Farklı. Yeşili gördün mü unutamazsın, siyah ya da kahverengi gibi değil. Kelsier bir zamanlar tüm bitkilerin yeşil olduğundan bahsetmiyor muydu? Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce, Zifir'in dünyada ilk belirişinden önce?"

"Tarihçiler öyle diyor."

Breeze düşünceli bir edayla başını salladı. "Gerçekten de tarz sahibi," dedi. "Bence güzel görünürdü."

Sazed "Öyle mi?" diye sordu; gerçekten şaşırmıştı. "Konuştuğum insanların çoğu yeşil bitki fikrini acayip buluyor."

"Bir zamanlar ben de böyle düşünüyordum ama şimdi; her gün her gece, her yerde siyah gördükten sonra... Biraz değişikliğin hoş olabileceğini düşünüyorum. Yeşil araziler... Küçük renkli izler... Kelsier onlara ne diyordu?"

Sazed "Çiçek," diye yanıtladı. Larstalar çiçekler hakkında şiirler yazmıştı. Breeze "Evet," dedi. "Onlar döndüğünde güzel olacak."

"Döndüğünde mi?"

Breeze omuzlarını silkti. "Pekâlâ, Firari Cemaati Vin'in bir gün gökyüzünü külden, havayı da sislerden temizleyeceğini öğretiyor. Bence hazır eli değmişken, bitkileri ve çiçekleri de geri getirebilir. Nedense, kadınsı bir şey gibi geliyor."

Sazed iç çekerken başını sallıyordu. "Lord Breeze," dedi, "beni yüreklendirmeye çalıştığınızı görebiliyorum. Ancak Firari Cemaati'nin öğretilerini kabul ettiğinizi inanmakta büyük güçlük çekiyorum."

Breeze duraksadı. Ardından gülümsedi. "Biraz abarttım, değil mi?"

"Eh."

"Seni anlamak zor, aziz dostum. Duygularını etkilediğimin o kadar farkındasın ki fazla Allomansi kullanamıyorum, üstelik son zamanlarda epey... Farklısın." Breeze'in sesi efkârlı bir hal aldı. "Yine de, Kelsier'in her zaman bahsettiği şu yeşil bitkileri görmek güzel olurdu. Altı aydır süren külden sonra... İnsanı en azından inanmaya *itiyor*. Belki bu benim gibi eski bir münafık için yeter de artar bile."

Sazed'in içindeki çaresizlik hissi yalnızca *inanmanın* yeterli olmadığını haykırmak istiyordu. Ummanın ve inanmanın kendisine pek yararı dokunmamıştı. Bitkilerin ölmekte ve dünyanın yok olmakta olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Uğraşmaya değmezdi, çünkü hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Sazed bu fikri aklından atmaya çalıştı; ama bunu yapmak zordu. Bazen üzerindeki bu kasvet yüzünden endişeleniyordu. Ne yazık ki, çoğu zaman kendi kötümser eğilimlerini önemseme çabalarında bile zorlanıyordu.

Larstalar, diye düşündü. *Bu dine odaklan. Bir karar vermen gerekiyor.*

Breeze'in söyledikleri Sazed'i düşündürmüştü. Larstalar güzellik ve sanatın "kutsal" olduğuna odaklanmışlardı. Eğer kutsallığın sanatla bir ilişkisi varsa, bir tanrının dünyanın başına gelenler ile ilgisi kesinlikle olamazdı. Kül yağmuru, iç karartıcı ve kasvetli bu manzara... Breeze'in de belirtmiş olduğu gibi "hayal gücü kıt" birinin eseriydi. Tamamıyla tatsızdı. Sıkıcıydı. Tekdüzeydi.

Sazed sayfanın altına, *doğru din değil,* yazdı. *Öğretiler gözlemlenen olaylarla doğrudan çelişiyor.*

Dosyasının kayışlarını çözüp sayfayı içine koydu; tüm dinleri gözden geçirmiş olmaya bir adım daha yaklaşmıştı. Sazed Breeze'in göz ucuyla kendisini izlediğini görebiliyordu; Teskinci sırları seviyordu. Sazed, bütün bu uğraşının ne ile ilgili olduğunu öğrendiğinde bundan etkilenip etkilenmeyeceğini düşündü. Her halükarda, Sazed Breeze'in bu uğraşında kendisini rahat bırakmasını umuyordu.

Sazed, ama ona ters davranmamalıyım, diye düşündü. Teskinci'nin kendine özgü yoluyla, yardım etmeye çalıştığını biliyordu. İlk tanışmalarından bu yana Breeze değişmişti. İlk zamanlar –arada şefkat izleri belirse de– Breeze şimdilerde, gerçekten de öyleymiş gibi yaptığı bencil, katı yürekli numaracı biriydi. Sazed Breeze'in Kelsier'in ekibine skaalara yardım etme arzusuyla değil de Kelsier'in vaat ettiği cömert ödül ve bu dümenin zorluğu nedeniyle katıldığını düşünüyordu.

Ödülün; Lord Hükümdar'ın atiyum zulasının bir efsane olduğu ortaya çıkmıştı. Breeze bunun yerine başka ödüller bulmuştu.

Yukarıda, Sazed küllerin içinden gelen birini fark etmişti. Siyah giyiyordu, ama külle kaplı arazide; ten rengi kolaylıkla seçilebiliyordu. Görünüşe bakılırsa gözcülerinden biriydi. Yüzbaşı Goradel kıta dur emri verdi, ardından adamlarından birini gözcüyle görüşmek üzere gönderdi. Sazed ve Breeze sabırla bekledi.

Kısa bir süre sonra Yüzbaşı Goradel Sazed'in atına yaklaşarak "Gözcü raporu, sayın elçim," dedi. "İmparatorun ordusu yalnızca birkaç tepe ötede, bir saatten az bir mesafede."

Kasvetli kara tepelerden başka bir şey görmenin verdiği rahatlıkla Sazed "İyi,"

dedi. Goradel "Görünüşe göre bizi fark ettiler, Sayın Elçim," dedi. "Atlılar yaklaşıyor. Aslında,

Burada"

Başıyla tepeyi aşmakta olan bir atlıyı işaret ederek "Buradalar," dedi. Siyah arka planda oldukça kolay seçilebiliyordu. Hem çok hızlı hareket ediyordu –zavallı atını dörtnala sürüyordu– hem de pembeydi.

Breeze iç geçirirken "Ah," dedi.

Hareketli figür sapsarı saçları olan, parlak pembe elbise giyen genç bir kadına dönüştü, yirmili yaşlarında olmasına karşın giysisi onu daha genç gösteriyordu. Alrianne dantelli ve fırfırlı giysileri seviyordu, ayrıca fark edilmesini sağlayan renkleri tercih ediyordu. Sazed onun gibi birinin kötü bir binici olmasını bekleyebilirdi. Ancak Allrianne fırfırlı bir elbise ile dörtnala giden bir atın üzerinde kolayca sergilediği bir ustalıkla yaklaşıyordu.

Bu genç kadın Sazed'in askerleri önünde atını şaha kaldırıp fırfırlı kumaşlar ve sarı saçlardan bir rüzgârmışçasına hayvanı döndürdü. Attan inmek üzereyken yerde diz hizasına yaklaşan külü görünce duraksadı.

Breeze, kısa bir sessizlikten sonra "Allrianne?" diye seslendi.

"Şşşt," dedi. "Gelip sana sarılmamın elbisemi kirletmeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum."

"Kampa dönene dek bekleyebiliriz..."

"Seni bu şekilde askerlerinin önünde utandıramam," dedi. Breeze "Teknik olarak, pek sevgili Alrianne, onlar *benim* değil Sazed'in askerleri."

Sazed'in varlığının hatırlatılmasıyla Allrianne başını kaldırdı. Sazed'e gülümsedi, ardından at sırtında yapılabildiği kadarıyla reverans yaparak onu selamladı. "Sayın Elçim," dedi ve Sazed aniden –ve tuhaf bir şekilde– genç kadına karşı bir yakınlık hissetti. Sazed'i körüklüyordu. Eğer Allomantik güçleri konusunda Breeze'den daha arsız biri varsa o da Allrianne'di.

Sazed başıyla onu selamlarken "Prenses," dedi.

Allrianne nihayet kararını verdi ve atından indi. Elbisesini pek kirletiyor sayılmazdı; bir hanımefendiye yakışmayacak bir biçimde eteklerini toplamıştı. Eğer birkaç kat dantelli iç eteklik giymemiş olsa yaptığı edepsiz bir görüntü çizebilirdi.

Çok geçmeden Yüzbaşı Goradel gelip Allrianne'e, Breeze'in atına binerek onun önüne oturmasına yardım etti. İkisi resmi olarak evlenmemişti; bunun nedenlerinden biri de muhtemelen Breeze'in kendisine kıyasla bu kadar genç bir kadınla ilişkisi olmasından utanıyor olduğuydu. Bu konuyla ilgili sıkıştırıldığında, Breeze ölünce geride bir dul bırakmak istemediğini söylüyordu. Kırklı yaşlarının ortasında olmasına karşın her an olabilecek bir şeymiş gibi görüyordu.

Sazed, işlerin gidişine bakılırsa hepimiz çok geçmeden öleceğiz, diye düşündü. *Kaç yaşında olduğumuzun bir önemi yok.*

Belki Breeze'in nihayet Allrianne ile bir ilişkiyi kabul etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Her halükarda, Allrianne'e bakışından, ona nazikçe ve saygıyla sarılışından onu çok sevdiği ortadaydı.

Sazed kıtalar yürümeye koyulduğunda, toplumsal yapımız parçalanıyor, diye düşündü. *Bir zamanlar resmi bir evlilik mührü gerekirdi, özellikle de onun gibi bir zümreden gelen genç bir kadınla bir ilişki için.*

Tabii, şimdi "resmi" olacak olan kimdi? Obligatörler yok olmuştu. Elend ve Vin'in yönetimi bir savaş gereksinimiydi; kentler arası cesur ve pratik bir ittifaktı. Hepsinden daha beteri ise dünyada büyük bir şeylerin ters gittiği konusunda gittikçe artan bir his vardı.

Yıl bitmeden dünyanın sona ereceğini düşünüyorsanız evlenmekle neden vakit kaybedesiniz ki?

Sazed hayır der gibi başını salladı. İnsanların devam etmek için yapıya *–inanca–* ihtiyaç duydukları bir zamandı bu. Onlara bunu verecek olan kendisi olmalıydı. Firari Cemaati bunu denedi ancak çok yeniydi ve takipçileri de din konusunda fazla acemiydi. Öğreti ve yöntemler arasında çoktan tartışmalar çıkmıştı ve Yeni İmparatorluk'un her kenti dine kendi yorumunu katıyordu.

Geçmişte Sazed hiçbirine inanma ihtiyacı duymaksızın dinleri öğretmişti. Her birinin kendi içinde özel olduğunu kabul etmiş ve bir garsonun mezeleri servis etmesi gibi her birini sunmuş fakat cazibelerine kapılmamıştı.

Ama şimdi böyle yapmak Sazed'e ikiyüzlü bir tavır gibi geliyordu. Eğer bu insanların ihtiyaç duyduğu şey inançsa; onlara bunu verecek olan kendisi olmamalıydı. Artık yalanları öğretmeyecekti.

Çanaktaki soğuk suyla yüzünü yıkadı ve bunun verdiği ürpertiden keyif aldı. Yanaklarından ve çenesinden akan su külün izini siliyordu. Yüzünü temiz bir havluyla kuruladı, ardından kafasını tıraş etmek üzere usturasını ve aynasını çıkardı.

Beklemediği bir ses "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Sazed döndü. Kamptaki çadırı daha biraz önce bomboştu. Ancak şimdi ardından biri dikiliyordu. Sazed gülümsedi. "Leydi Vin."

Vin kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını kaldırdı. Her zaman sessizce hareket eden biri olmuştu, ama artık ustalığı Sazed'i bile şaşırıyordu. Girişiyle neredeyse çadırın kumaşını bile titretmemişti. Üzerinde her zamanki gömleği ve pantolonu vardı. Bir erkeği andırıyordu ancak son iki yılda kuzgun karası saçlarını kadınsı bir edayla omuzlarına dek uzatmıştı. Eskiden Vin yürürken eğilir gibi görünür, gizlenmeye çalışır ve başını yerden pek kaldırmazdı. Bu değişmişti. Sessiz halleri, zayıflığı ve çelimsizliğiyle onu hâlâ gözden kaçırabilirdiniz. Ancak şimdi başı hep dikti.

Bu da büyük bir fark yaratıyordu.

"General Demoux dinlendiğinizi söylemişti Leydi Vin," diye karşılık verdi. "Demoux senin geleceğin zaman uyumama izin verecek kadar saf değil."

Sazed gülümsedi, ardından Vin'e oturması için bir sandalyeyi işaret etti. "Tıraşına devam edebilirsin," diye karşılık verdi. "Sorun değil."

Sazed "Lütfen," diye oturması için ısrar etti.

Vin otururken iç geçirdi. "Sorumu yanıtlamadın, Sazed," dedi. "Neden vekilharç kıyafetlerini giymeye devam ediyorsun? Neden bir Terrisli hizmetkâr gibi

kafanı tıraşlamayı sürdürüyorsun? Neden ben buradayken tıraş olursan saygısızlık edeceğini düşünüyorsun? Sen artık bir hizmetkâr değilsin."

Sazed iç geçirdi, ardından Vin'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Artık *ne* olduğumdan tam olarak emin değilim, Leydi Vin."

Çadır hafif rüzgârda sallanıyor; Vin'in girerken bağlamadığı girişten bir tutam kül içeri doluyordu. Sazed'in söyledikleri karşısında kaşlarını çattı. "Sen Sazed'sin."

"İmparator Venture'un büyükelçisi."

Vin, "Hayır," dedi. "Yaptığın şey *bu* olabilir, ama *sen* bu değilsin."

"Peki ya neyim öyleyse?"

Vin "Sazed," diye yineledi. "Terrisli Sırdaş."

"Artık bakırzihinlerini takmayan bir Sırdaş mı?"

Vin odanın köşesine, Sazed'in bakırzihinlerini tuttuğu çantaya baktı. Bakırzihinleri içinde çoktan yitip gitmiş halkların dinlerin, tarihlerini, hikâyelerini ve efsanelerini barındıran Ferusimyasal depolardı. Hepsi öylece öğretilmeyi, kendilerine yenilerinin eklenmesini bekliyordu. Sazed sessizce "Korkarım oldukça bencil birine dönüştüm Leydi Vin," dedi.

"Bu saçmalık," diye yanıtladı. "Tüm yaşamını başkalarına hizmet ederek geçirdin. Senden daha özverili birini tanımıyorum."

"Duyarlılığınıza müteşekkirim," dedi. "Ama korkarım katılamayacağım. Leydi Vin, biz kederle yeni tanışan kimseler değiliz. Bunu herkesten daha iyi siz bilebilirsiniz; Son İmparatorluk'ta yaşamın zorluklarını. Hepimiz bizim için değerli kimseleri kaybettik. Yine de kaybımı aşamayan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Çocuk gibi hissediyorum. Evet, Tindwyl öldü. Açıkçası, ölmeden önce onunla pek vakit geçirmedim. Böyle hissetmem için bir neden yok.

"Yine de, sabah uyanınca kendimi ufuktaki karanlığı görmekten alıkoyamıyorum. Metalzihinleri kollarıma geçirince tenim üşüyor ve onunla geçirdiğim zamanı hatırlıyorum. Hayatta umuttan eser yok. Geride bırakabilmem gerek; ama yapamıyorum. Sanırım irademzayıf."

Vin "Bu doğru değil, Sazed," dedi. "Katılmıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Eğer gerçekten iradesiz olsaydın, bana itiraz edebilir miydin?" Sazed önce duraksadı, ardından gülümsedi. "Mantıkta ne ara bu kadar ilerledin?"

Vin, "Elend'le yaşamaktan," diye iç geçirerek yanıtladı. "Eğer mantıksız savlar istiyorsan bir âlim ile evlenme."

Neredeyse evleniyordum. Düşünce Sazed'i beklemediği bir anda bulmuştu, gülümseyişini yatıştırmıştı. Vin fark etmiş olacaktı ki yaptığından pişmanlık duyar gibi iki büklüm oldu.

Başka bir yöne bakarken "Affedersin," dedi.

"Sorun değil Leydi Vin," dedi. "Sadece... Hiç hâlim yok. Halkımın benden olmasını istediğim kişi olamam. Belki de Sırdaşların sonuncusuyum. Sorgucular yurduma saldırıp çocuk olanlar dâhil tüm Ferusimyacıları öldüreli bir yıl oldu ve

başka bir Sırdaş'ın hayatta olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok. Kesinlikle kentte olmayan başkaları da vardır; ama ya Sorgucular ya da bir bela onları buldu. Sanırım son zamanlarda bu epey oluyor."

Vin ellerini önüne alıp oturdu; loş ışık altında alışılmışın dışında zayıf görünüyordu. Sazed Vin'in yüzündeki acılı ifadeyi görüp kaşlarını çattı. "Leydi Vin?"

"Üzgünüm," dedi. "Sadece... Tavsiye veren her zaman sen olmuşsundur, Sazed. Ama şimdi seninle ilgili tavsiyeye ihtiyacım var."

"Korkarım verilecek bir tavsiye yok." Birkaç dakika sessizce oturdular.

"Depoyu bulduk," dedi. "Sondan bir önceki mağarayı." Bulduğumuz sözcüklerin bir kopyasını senin için hazırladım; ince bir çelik plaka üzerindeler, böylece güvenle onları saklayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Vin emin olmayan bir ifadeyle oturdu. "Göz atmayacaksın, değil mi?" Sazed duraksadı, sonra başını hayır der gibi salladı. "Bilmiyorum."

Vin, "Bunu bir başıma yapamam Sazed," diye fısıldadı. "Onunla tek başıma mücadele edemem. Sana *ihtiyacım var.*"

Çadır sessizleşti. "Elimden geleni yapıyorum, Leydi Vin," dedi sonunda. "Kendime özgü bir biçimde. Başkasına bir yanıt vermeden önce kendi yanıtlarımı bulmalıyım. Yine de o levhayı çadırıma gönderin. En azından bir göz atacağıma söz veriyorum."

Vin başını salladı ve ayağa kalktı. "Elend bu akşam bir toplantı düzenliyor. Bir sonraki hareketimizi planlamak için. Seni de çağırıyor." Çadırdan çıkmak üzere hareketlenirken ardından hafif bir parfüm kokusu bırakıyordu. Sazed'in sandalyesinin başında duraksadı. "Bir zamanlar, Miraç Kuyusu'nda gücü aldıktan sonra, Elend'in öleceğini düşünmüştüm," dedi.

Sazed "Ama ölmedi," diye yanıtladı. "Hâlâ yaşıyor."

Vin "Fark etmez," dedi. "Onu öldü sanmıştım. Ölmekte olduğunu biliyordum. Gücüm vardı, Sazed, ***hayal edemeyeceğin*** bir güç. Asla hayal edemeyeceğin bir güç. Dünyaları yok edip yeniden yaratma gücü. Görüp anlama gücü. Onu gördüm, öleceğini biliyordum. Üstelik onu kurtarma gücünün de elimde olduğunu biliyordum."

Sazed başını kaldırdı.

Vin, "Ama yapmadım," dedi. "Kanamasına izin verdim, böylece gücü serbest bıraktım. Onu ölüme gönderdim." Sazed "Nasıl?" diye sordu. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

"Çünkü gözlerine baktım ve benden ne yapmamı istediğini anladım," dedi. "Bunu bana sen verdin, Sazed. Onu ölmesine izin verecek kadar sevmeyi sen öğrettin."

Vin Sazed'i çadırda yalnız bırakıp gitti. Birkaç dakika sonra Sazed tıraş olmaya devam etti ve su çanağının yanında bir şeyi fark etti. Küçük, katlanmış bir kâğıt parçası.

Üzerinde garip bir bitkinin eski, solmuş bir resmi vardı. Bir çiçeğin. Resim bir zamanlar Mare'indi.

Ondan Kelsier'e, Kelsier'den de Vin'e geçmişti.

Sazed kâğıdı eline aldı, Vin'in bunu burada bırakarak ne demeye çalıştığını düşünüyordu. Sonunda katlayıp cübbesinin koluna sıkıştırdı; ardından tıraşına kaldığı yerden devam etti.

Kandraların bahsettiği İlk Ahit; ilk neslin Lord Hükümdar'a verdiği bir dizi sözden başka bir şey değildi. Bu sözleri kaleme almışlar ve böylelikle de ilk kandra yasalarını oluşturmuşlardı. Kendilerini Lord Hükümdar ve onun imparatorluğundan bağımsız olarak yönetme konusunda endişeliydiler. Kaleme aldıklarını ona götürüp onayını istediler.

Lord Hükümdar da bunların çelikle yazılmasını buyurdu, ardından altına kendi imzasını attı. Bunlar bir kandranın sishortlağı hayatından uyandığında öğrendiği ilk şeydi. Kendisinden önceki nesillere saygı duymasını söylüyor, her kandraya basit yasal haklar veriyor, yeni kandralar oluşturma hükümlerini içeriyor, ve Lord Hükümdar'a mutlak bir bağlılık emrediyordu.

En korkuncu ise; İlk Ahit, yürürlüğe konulduğunda tüm kandraların toplu bir şekilde intiharını gerektiren bir hüküm de içeriyordu.

11

KANPAAR KÜRSÜYE YASLANDI, kızıl billur kemikleri lambanın ışığıyla parıldıyordu. "Öyleyse pekâlâ, vatan haini TenSoon. Bu yargılanmayı sen talep ettin. Savunmanı yap."

TenSoon derin bir nefes aldı –bunu tekrar yapabiliyor olmak çok güzel bir histi– ardından konuşmak üzere ağzını açtı.

KanPaar "Neden bizlerden birini öldürdüğünü, eğer yapabilirsen açıkla; anlat," diye sözünü sürdürdü. "Bir kandrayı nasıl öldürdüğünü."

TenSoon tutulmuştu. Güvenağılı sessizdi, kandra nesilleri insanlar gibi homurdanıp gürültü yapmak için fazlasıyla terbiyeliydi. Taştan, ağaçtan, hatta metalden kemikleriyle oturup TenSoon'un yanıtını beklediler.

KanPaar'ın sorusu, TenSoon'un beklediği gibi değildi.

TenSoon, "Evet, bir kandrayı öldürdüm," dedi, platformda üşümüş ve çıplak bir haldeydi. "Bu yasak değil."

KanPaar elini uzatıp "Yasak olmasına gerek mi var?" diye suçladı. "İnsanlar

birbirlerini öldürüyor. Kolosslar da. Ama her ikisi de *Harap*'tan olmalar. Biz *Muhafaza*'dan olmayız; Ata'nın seçilmişleri. Biz birbirimizi öldürmeyiz!"

TenSoon sinirlendi. Bu garip bir sorgulamaydı. Neden bunu soruyor, diye düşündü. *Halkımıza ihanetim birini öldürmemden daha büyük bir günah.*

"Ahidim bunu gerektiriyordu," diye kısaca yanıtladı. "Bunu biliyor olmalısın, KanPaar. Straff Venture adlı adama beni atayan *sendin.* Onun nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz."

İkinci nesillerden biri "Diğer *insanlardan* hiçbir farkı yok," diye söylendi.

TenSoon da bir zamanlar böyle düşünüyordu. Yine de, en azından bazı insanların *farklı* olduğunu biliyordu. Vin'e ihanet etmişti, ama Vin bu yüzden ondan nefret etmiyordu. Anlıyordu ve vicdanlıydı. Arkadaş olmamış olsalardı bile, Vin'e büyük bir saygı duymuyor olsaydı bile, o bir an Vin'in, onun sadakatini kazanması için yeterliydi.

Bilmese bile ona güveniyordu. KanPaar'ın gözlerine bakarak duruşunu dikleştirdi. TenSoon "Paralı bir ahit ile Straff Venture adlı insanın hizmetinde görevlendirilmiştim," dedi. "Beni sapkın oğlu Zane'in keyfi hizmetine vermişti. Bana kandra OreSeur'u öldürüp yerine geçmemi söyleyen Zane idi, böylelikle Vin denen kadını gözetleyebilecektim."

Adının duyulmasıyla bazı fısıldaşmalar oldu. *Evet, onu duydunuz. Ata'yı öldüren kadın.*

KanPaar yüksek sesle "Sen de bu Zane denen kişinin dediğini mi yaptın?" diye sordu. "Bir kandrayı öldürdün. *Kendi neslinden birini* katlettin!"

TenSoon "Bundan keyif aldığımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştı. "OreSeur benim neslimden bir kardeşimdi, yedi asırdır tanıdığım bir kandraydı! Ama... Ama Ahit..."

KanPaar "Öldürmeyi yasaklar," dedi.

"İnsanların öldürülmesini yasaklar."

"Peki ya bir kandranın yaşamı insanınkinden daha mı az kıymetli?"

"Yasa açık, KanPaar," diye yanıtladı. "Yasayı iyi bilirim yazılırken oradaydım! İlk Ahit'i örnek alarak oluşturulan bu hizmet ahitleri oluşturulurken ikimiz de oradaydık. İnsanları öldürmeyi yasaklıyorlar, ama kandraları değil."

KanPaar tekrar öne eğildi. "Bu Zane ile tartıştın mı? Bu cinayeti kendisinin işlemesi gerektiğini söyledin mi? Halkımızdan birini öldürmekten kaçınmaya çalıştın mı?"

TenSoon "Efendilerimle tartışmam," dedi. "Ayrıca, Zane'e bir kandranın nasıl öldürüleceğini kesinlikle söylemek istemedim. Dengesizliği herkesçe biliniyordu."

KanPaar, "Öyleyse tartışmadın," dedi. "Doğruca OreSeur'u öldürdün. Ardından onun yerine geçtin ve oymuş gibi davrandın."

TenSoon isteksizce "Yaptığımız bu," dedi. "Başkalarının yerine geçip, ajanlık yapıyoruz." Ahit'in temel *noktası* da bu zaten!"

"Bunları *insanlara* yapıyoruz," dedi ikinci nesilden bir başkası. "Bu, bir kandranın bir başka kandrayı taklit etmekte kullanıldığı ilk vaka. Rahatsız edici bir örnek teşkil ediyorsun."

TenSoon, harikaydı, diye düşündü. *Beni bunu yapmaya zorladığı için Zane'den nefret ediyorum, ama bundaki dehayı hâlâ görebiliyorum. Vin benden asla şüphelenmedi. Kim şüphelenirdi ki?*

KanPaar "Bunu yerine getirmeyi reddetmeliydin," dedi. "Ahdinin açıklığa kavuşturulması ihtiyacını dile getirmeliydin. Eğer başkaları da bizi bu şekilde kullanmaya, bize birbirimizi öldürtmeye başlarsa, birkaç yıl içinde hiçbirimizden eser kalmayabilir!"

"Düşüncesizliğinle hepimize ihanet ettin," dedi bir başkası.

TenSoon, *ah*, diye düşündü. *Demek ki planları bu. Öncelikle beni hain ilan edip söylediklerimi itibarsız kılmak istiyorlar.* Gülümsedi. Üçüncü nesildi; buna uygun davranmaya başlamasının vakti gelmişti.

"Düşüncesizliğime ihanet mi ettim?" diye sordu. "Peki ya siz, şanlı ikinci nesiller? Bir ahdin Kelsier'in kendisine atanmasına izin veren kimdi? *Ata'yı öldürmeyi planlayan adamın kendisine* bir kandra hizmetkâr verdiniz!"

KanPaar tokat yemişçesine kendisine çeki düzen verdi, yarı saydam yüzü mavi ışıkta kızgınca ışıldıyordu. "Suçlamalar yapacak bir konumda değilsin, üçüncü nesil!"

TenSoon, "Görünüşe göre artık bir konumum yok," dedi. "Hiçbirimizin yok, Ata öldü. Söylenmeye hakkımız yok, çünkü bunun olmasına biz de katkıda bulunduk."

İkinci nesillerden biri "Başkalarının başarısız olduğu bu işte bu adamın başarılı olabileceğini nasıl bilebilirdik ki?" diye çıkıştı. "Öyle yüklü ödeme yapıyordu ki–"

KanPaar onun sözünü elinin sert bir hareketiyle kesti. İkinci nesillerin kendilerini savunmaları iyiye bir işaret değildi. Ancak az önce konuşan kandra HunFoor neslinin içinde bile farklıydı. Biraz daha... Aptaldı.

KanPaar TenSoon'u işaret ederek "Artık bundan bahsetme, üçüncü nesil," dedi. "O hâlde kendimi nasıl savunaca–"

KanPaar "Buraya kendini savun diye getirilmedin," dedi. "Bu bir mahkeme değil.Sen suçunu çoktan kabul ettin. Bu karar. Yaptıklarını açıkla, sonra da ilk nesil kaderini belirlesin!"

TenSoon sessizleşti. Zorlamanın sırası değildi. Henüz erkendi.

KanPaar, "Şimdi, kardeşlerinden birinin yerine geçmek için yaptığın bu şey başlı başına kötü. Daha fazla konuşmamıza gerek var mı, yoksa kararı şimdi kabul edecek misin?"

TenSoon "İkimiz de OreSeur'un ölümü yüzünden burada olmadığımı biliyoruz," dedi.

KanPaar "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse, devam edelim. Mademki Ahde bu denli bağlı bir kandrasın neden ilk nesle, efendinin çıkarlarına ters düşecek biçimde onun düşmanına yardım ederek ahdini bozduğunu açıklamıyorsun?"

KanPaar'ın suçlamaları odada yankılandı. TenSoon, bir yılı aşkın bir süre önceki o günü düşünmek üzere gözlerini kapadı. Venture Kalesi'nde sessizce oturmuş Zane ile Vin'in dövüştüğü o anı hatırladı.

Hayır. Bir dövüş değildi. Zane atiyum yakıyordu, bu da onu yenilmez kılmıştı. Zane Vin ile oynuyor, onunla alay ediyordu.

Vin TenSoon'un efendisi değildi,

TenSoon onun kandrasını öldürmüş ve yerine geçmişti; Zane'in emriyle Vin'i gözetliyordu. Zane. TenSoon'un efendisi *oydu*. TenSoon'un ahdi *onun* elindeydi.

Ama tüm eğitimine karşın TenSoon Vin'e yardım etmişti. Böyle yaparak, kandraların büyük sırrını Vin'e açık etmişti. Zayıflıklarını. Bir Allomanser bir kandranın bedenine tamamıyla hâkim olmak için güçlerini kullanabilirdi. Kandra bu sırrı gizli tutmak üzere ahitlerine bağlı kalıyordu; köle olmamak adına hizmetkârlığı seçiyorlardı. TenSoon gözlerini açtığında kendini sessiz odada buldu. En başından beri beklediği an buydu.

"Ahdimi bozmadım," diye seslendi.

KanPaar güldü. "Geçen yıl bize geldiğinde aksini söylemişti, üçüncü nesil."

TenSoon, dik durarak "Size olanları anlattım," dedi. "Söylediklerim yalan değildi. Zane yerine Vin'e yardım ettim. Kısmen eylemlerimden ötürü, efendim Vin'in önünde öldü. Ama ben ahdimi bozmadım."

KanPaar "Zane'in düşmanına yardım etmeni istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

TenSoon "Hayır," diye yanıtladı. "Daha büyük bir ahde hizmet etmek adına ahdimi bozmadım. İlk Ahde!"

İkincilerden biri "Ata öldü!" diye çıkıştı. "Ona olan ahdimize nasıl uyabilirsin?"

TenSoon, "O öldü," dedi. "Bu doğru. Ama İlk Ahit onunla ölmedi!" Lord Hükümdar'ı öldüren Firari'nin Varisi Vin'di. Artık bizim Ana'mız *o*. İlk Ahdimiz onunla!"

Küfür ve ayıplama haykırışları duymayı beklemişti. Ancak şaşkınlık dolu bir sessizlik vardı. KanPaar şaşırmış bir hâlde, taş kürsüsünün ardında duruyordu. İlk neslin üyeleri her zamanki sessizce gölgeli localarında oturuyorlardı.

TenSoon, *sanırım bu konuşmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyor*, diye düşündü. "Vin denen kadına yardım etmeye ***mecburdum***," dedi. "Zane'in onu öldürmesine izin veremezdim, çünkü ona karşı bir sorumluluğum vardı; Ata'nın yerini aldığı anda başlayan bir sorumluluk."

KanPaar sonunda konuşabildi. "O mu? Ana'mız mı? O Lord Hükümdar'ı öldürdü!" TenSoon "Onun yerine geçti," dedi. "Bir anlamda, bizden biri."

KanPaar "Saçmalık!" diye çıkıştı. "Bahaneler, belki de yalanlar bekliyordum, TenSoon. Ama bu hayaller? Bu küfürler?"

"Son zamanlarda hiç dışarı çıktın mı, KanPaar?" diye sordu. "Geçtiğimiz asırda hiç Anayurt'tan dışarı çıktın mı? Neler olup bittiğinin farkında mısın? Ata *öldü*. Her yerde kargaşa var. Geçen yıl anayurda dönerken sislerdeki değişimi gördüm. Artık her zamanki gibi davranmıyorlar. Olduğumuz gibi devam edemeyiz. İkinci nesil belki bunun farkına varmadı ama *Harap* döndü! Yaşam sona erecek. Cihanelçilerinin bahsettiği zaman, belki de Karar zamanı geldi!"

"Hayal görüyorsun, TenSoon. "İnsanlar arasında fazla kal–"

Sesini yükselten TenSoon "Onlara asıl meselenin ne olduğunu söyle, KanPaar," dedi. "*Asıl* günahımın bilinmesini istemiyor musun? Diğerlerinin duymasını istemiyor musun?"

KanPaar "Bunu zorlama, TenSoon", dedi, eliyle yine onu işaret ediyordu. "Yaptığın yeterince kötü. İşleri daha da zorla–"

TenSoon yine sözünü keserek "Kadına söyledim," dedi. "Ona *sırrımızı* söyledim. Sonunda, beni kullandı. Eski zamanlardaki Allomanserler gibi. Kusurdan faydalanıp bedenime hükmetti; beni Zane'e karşı savaşmaya zorladı! Yaptığım *bu*. Hepimize ihanet ettim. O biliyor, diğerlerine de söylediğinden eminim. Pek yakında hepsi bize nasıl hükmedeceğini biliyor olacak. Peki, bunu *niye* yaptığımı biliyor musunuz? Bu kararlaştırmanın amacı amaçlarımı anlatmam değil mi?"

KanPaar'ın kendi sesini bastırmaya çalışmasına rağmen konuşmasını sürdürdü. "Bunu yaptım çünkü onun sırrımızı bilmeye *hakkı* vardı," diye bağırdı. "Ana odur! "Lord Hükümdar'ın sahip olduğu her şeyi o devraldı. O olmadan hiçbir şeyimiz yok. Yeni kutsamalar ya da yeni kandralar yaratamayız! Artık Güven onundur! Ona gitmeliyiz. Eğer gerçekten her şeyin sonu geldiyse, Karar çok yakındır. O–"

KanPaar "Yeter!" diye bağırdı. Salon tekrar sessizliğe büründü.

Soluk soluğa, TenSoon ayağa kalktı. Bir yıldır bir delikte tutsakken bunu nasıl söyleyeceğini planlamıştı. Halkı Ahit'in öğretileri peşinde bin yıl, on asır geçirmişti. Ona ne olduğunu bilmeye hakları vardı.

Yine de, bunu gözü dönmüş bir insan gibi bağırarak söylemek çok... Uygunsuz gelmişti. Halkı buna gerçekten inanır mıydı? Hiçbir şey değişir miydi?

KanPaar "Kendin de kabul ettiğin gibi, bize ihanet ettin," dedi. "Ahit'i bozdun, kendi neslinden birini öldürdün ve bir insana bize nasıl hükmedeceğini öğrettin. Karar istedin. Karar verilsin."

TenSoon ilk neslin izlediği localara doğru sessizce döndü.

Belki... Belki söylediklerimin doğru olduğunu görürler. Belki sözlerin onları şaşkına çevirir ve bu mağaralarda oturup dışarıda dünyanın sonunun gelişini izlemektense Vin'e hizmet etmemiz gerektiğini anlarlar.

Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir hareket, ne de bir ses. Bazen, TenSoon orada birilerinin olduğundan bile şüphe duyuyordu. Asırlardır birinci nesilden biriyle konuşmamıştı. İletişimleri yalnızca ikinci nesillerle kısıtlıydı.

Hâlâ hayattalarsa da, hiçbiri TenSoon'a merhamet sunma şansını değerlendirmedi. KanPaar gülümsedi. "Birinci nesil senin savunmanı yok saydı," dedi. "Bu yüzden, hizmetkârları olarak biz ikinci nesiller onlar adına hüküm vereceğiz. Cezan bir ay içinde gerçekleştirilecek."

TenSoon anlam veremedi. *Bir ay mı? Niye bekliyorlar ki?*

Her ne olursa olsun, sonu gelmişti. İç çekerek başını eğdi. Sözünü söylemişti. Artık kandralar sırlarının açık edildiğinden haberdardı. İkinci nesiller artık bu gerçeği saklayamazdı. Belki söyledikleri halkını harekete geçirirdi.

Muhtemelen TenSoon bunu asla göremeyecekti.

Rashek Miraç Kuyusu'nu taşımıştı.

Çok zekice bir hareketti. Muhtemelen yaptığı en zekice şeydi. Günün birinde gücün kuyuya döneceğini biliyordu; çünkü böylesi –dünyanın kendisini şekillendiren temel bir güç– bir güç öylece yok olup bitmez. Kullanılabilir, dağılabilir ama her zaman yenilenecektir.

Bu yüzden söylentiler ve hikâyelerin bitmek bilmeyeceğinin farkında olarak, Rashek dünyanın tabiatını değiştirdi. Kuzey'e dağları yerleştirdi ve oraya Terris dedi. Ardından anavatanını düzleştirdi ve buraya başkentini inşa etti.

Merkezinde o odanın olduğu sarayını inşa etti; burada tefekküre dalabilirdi; Terris'teki eski ağılının bir kopyasıydı. Gücü tükenmeden önceki son anlarda yaratılmış bir sığınak.

12

VIN "ONUN İÇİN ENDİŞELENİYORUM," dedi, yatağın üzerinden. Elend bakışlarını aynadan kurtarıp "Kim için?" diye sordu. "Sazed mi?"

Vin başıyla onayladı. Elend uykusundan uyandığında Vin çoktan kalkmış, yıkanmış ve giyinmişti. Bazen Vin için de endişeleniyordu; kendisini fazla yoruyordu. Artık Sissoylu olduğundan lehimin sınırlarını biliyor ve onun için daha da endişeleniyordu. Metal bedeni güçlendiriyor ve kişinin yorgunluğunu erteliyordu, ancak bunun bir bedeli vardı. Lehim söndüğünde yorgunluk geri geliyor ve kişiyi yıkılan bir duvar gibi çökertiyordu.

Buna rağmen Vin böyle yapmaya devam ediyordu. Elend de lehim yakıyor, kendisini zorluyordu, ama görünüşe göre Vin Elend'in uyuduğunun yarısı kadar bile uyumuyordu. Elend'den daha güçlüydü, onun asla anlayamayacağı bir biçimde güçlüydü.

Giyinmeye koyulurken "Sazed kendi sorunlarıyla ilgilenecektir," dedi. "Daha önce de birilerini kaybetmiştir."

Vin, "Bu farklı," dedi. Aynada onu, sıradan kıyafetleri içinde bağdaş kurmuş

halde otururken görebiliyordu. Elend'in parlak beyaz üniforması ise bunun tam tersiydi. Altın sarısı ahşap düğmeleri ışıldıyordu; Allomansi'den etkilenmesin diye olabildiğince az metal kullanarak dikilmişti. Giysi külden arındırması daha kolay olan özel bir kumaştan yapılmıştı. Bazen, kral gibi görünmek için altına girdiği onca çaba karşısında suçlu hissediyordu. Ancak gerekliydi. Gösteriş için olmasa da imajı için gerekliydi. Adamlarının uğruna savaşa gittiği imajı için. Siyahlar diyarında Elend beyaz giyiyordu ve bir simge olmuştu.

"Farklı mı?" diye sordu, bir yandan ceketinin kol düğmelerini ilikliyordu. "Tindwyl'in ölümünde farklı olan nedir? Luthadel'e yapılan saldırıda öldürüldü. Tıpkı Clubs ve Dockson gibi. O savaşta sen babamı öldürdün ve bundan hemen önce ben en yakın arkadaşımın kafasını kestim. Hepimiz birilerini kaybettik."

Vin "Kendisi de buna benzer bir şey söyledi," dedi. "Ama bu onun için bir ölümden fazlası. Tindwyl'in ölümünü bir tür ihanet olarak görüyor. İçimizde inancı olan tek kişi hep o olmuştu. Her nasılsa, Tindwyl ölünce onu yitirdi."

Elend masasından ahşap, gümüş rengi bir iğneyi alıp ceketine takarken "İçimizde inancı olan tek kişi mi?" diye sordu. "Peki ya bu?"

"Sen Firari Cemaati'nin bir üyesisin, Elend," dedi. "Ama senin inancın yok. Sazed'inki gibi değil. Onunkisi... Her şeyi yoluna gireceğini *biliyor* gibiydi. Bir şeylerin dünyaya göz kulak olduğunu düşünüyordu."

"Bununla başa çıkacaktır."

"Sadece o değil, Elend," dedi. "Breeze kendisini fazla yoruyor." Elend "Bu da ne demek oluyor?" diye merakla sordu.

"Herkesin duygularını İtiyor," dedi. "Bunu çok fazla yapıyor, diğerlerini mutlu etmeye çalışıyor ve aşırı gülüyor. Korkuyor ve endişeli. Bunu da aşırıya kaçarak gösteriyor."

Elend gülümsedi. "Sen de onun kadar kötüleşiyorsun, herkesin duygularını okuyor ve onlara nasıl hissettiklerini söylüyorsun."

"Onlar benim arkadaşlarım, Elend."

"Onları *tanıyorum*. Sana diyorum ki; pes ediyorlar. Tek tek, bu sefer galip çıkamayacağımızı düşünmeye başlıyorlar."

Elend son düğmeyi de ilikledi, ardından aynada kendini inceledi. Bazen, canlı beyaz rengi ve kraliyet makamını temsil eden haliyle hâlâ tören kıyafetinin üzerine olup olmayacağını merak ediyordu. Kendi gözlerine, kısa sakalından, savaşçı bedeninden ve yaralı teninden öteye baktı. Gözlerinin içine, onların ardındaki kralı görmek istercesine baktı. Her zamanki gibi gördüklerinden tam olarak etkilenmemişti.

Yine de devam etti, çünkü ellerindekinin en iyisi oydu. Bunu ona Tindwyl öğretmişti. "Pekâlâ," dedi. "Sanırım diğerleri konusunda haklısın, bunu çözmek için bir şeyler yapacağım."

Ne de olsa bu onun işiydi. İmparatorun tek bir görevi vardı. Her şeyi daha iyi kılmak.

* * *

Elend, "Tamam," dedi, toplantı çadırında asılı imparatorluk haritasını işaret ediyordu. "Her gün sislerin gelişini ve gidişini belirledik, ardından Noorden ve yazıcıları da bunları inceledi. Sonucunda rehber olarak bize bu çevre hesabını verdiler."

Ekip öne eğilip haritayı inceledi. Vin çadırın arka kısmında oturmayı tercih etmişti. Gölgelere daha yakındı. Çıkışa da. Daha kendinden emin olduğu doğruyu, ama bu onu dikkatsiz kılmamıştı. Onlara güveniyor olsa da, odadaki herkesi görebilmekten hoşlanıyordu.

Onlara güveniyordu. Belki Cett hariç. İnatçı adam grubun önünde oturmuştu; ergen oğlu ise her zamanki gibi sessizce yanında duruyordu. Cett –*Kral* Cett Elend'e bağlılık yemini etmiş krallardan biriydi– demode bir sakala, daha da nahoş bir ağza ve bir işe yaramayan iki bacağa sahipti. Bu durum bir yıl kadar önce onun Luthadel'i neredeyse fethetmesine engel olmamıştı.

Cett "Lanet olsun," dedi. "Bu şeyi okuyabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Elend parmağıyla haritaya vurdu. İmparatorluğun kaba bir çizimi; mağarada bulduklarının bir benzeri, sadece daha güncel bir hâli. Üzerine işlenmiş birkaç eşmerkezli büyük daire vardı.

"En dıştaki çember sislerin tamamen ele geçirdiği topraklar; artık gündüz vakti bile oradalar." Elend parmağını daha içteki bir çembere doğru kaydırdı. "Bu çember yeni ziyaret ettiğimiz köyden geçiyor; zulayı bulduğumuz yer. Dört saatlik gün ışığını gösteriyor. Bu çemberin içinde kalan her yer dört saatten fazla gün ışığı görüyor. Dışında kalanlar ise daha az."

Breeze "Peki ya son çember?" diye sordu. Allrianne ile birlikte Cett'ten olabildiğince uzağa oturmuşlardı. Cett, Breeze'e bir şeyler savurma huyundan hâlâ kurtulamamıştı; bunlar genellikle hakaretti, zaman zaman ise bıçak.

Elend haritaya göz gezdirdi. "Sislerin aynı hızda Luthadel'e ilerlediğini sayarsak; bu çember ise yazıcıların bu yaz tahıl yetiştirmeye olanak tanıyacak kadar günışığı alacak olan yerleri gösteriyor."

Oda sessizleşmişti.

Vin'in zihninin derinliklerinde Reen'in, umut aptallar içindir, diye fısıldadığı duyuluyor gibiydi. Başını hayır anlamında salladı. Kardeşi Reen onu sokaklar ve yeraltı için eğitmiş; kimseye güvenmeyen ve paranoyak biri olmayı öğretmişti. Böylelikle ona hayatta kalmayı öğretmişti. Hem güvenip hem de hayatta kalınabileceğini ise Kelsier'den öğrenmişti; üstelik bu zor bir ders olmuştu. Yine de, zihninin derinliklerinde Reen'in fısıltılarını –bir hatıra gibiydi– hâlâ duyuyordu; ona güvensizlik aşılıyor, Vin'e öğrettiği acımasız şeyleri hatırlatıyordu.

Haritayı incelemekte olan Ham "Bu oldukça küçük bir çember, El," dedi. İri kıyım adam Cett ile Breeze arasında General Demoux ile birlikte oturuyordu. Sazed ise sessizce kenarda oturuyordu. Vin, önceki konuşmalarının Sazed'in üzerindeki sıkıntıyı biraz olsun hafifletip hafifletmediğini görmek üzere ona göz gezdirdi; ama bir sonuca varamadı.

Küçük bir gruptu; Cett'in oğlu Gneorndin ile birlikte dokuz kişiydiler. Kelsier'in çetesinden geriye kalan hemen herkes buradaydı. Yalnızca kuzeyde keş-

fe çıkmış olan Spook yoktu. Herkes haritaya odaklanmıştı. Son çember gerçekten de çok küçüktü; imparatorluk başkenti Luthadel'in yer aldığı Merkezi Salâhiyet kadar bile büyük değildi. Haritada görülen ve Elend'in anlatmaya çalıştığı şey imparatorluğun yüzde doksanında bu yaz mahsul yetiştirilemeyeceğiydi.

Elend, "Bir dahaki kışa bu küçük balon bile kalmayacak," dedi.

Vin diğerlerinin düşünceler dalışını ve –eğer çoktan fark etmemişlerse– yaklaşmakta olan dehşetin farkına varmalarını izledi. *Alendi'nin günlüklerindeki gibi, diye düşündü. Zifir'e karşı ordularla savaşamadılar. Kentleri yok ederek yavaş ve korkunç bir ölüm saldı. Çaresizdiler.*

Zifir. Sislere bu adı vermişlerdi, ya da en azından geriye kalan kayıtlarda böyle adlandırılıyordu. Belki de, Vin'in salıvermiş olduğu ilksel güç, mücadele ettikleri bu şey perdenin ardındaydı. Bir zamanlar neler olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu; çünkü bu varlığın kayıtları değiştirme gücü de vardı.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Pekâlâ millet," diye seslendi. "Seçeneklere ihtiyacımız var. Kelsier sizi, imkânsızı yapabileceğiniz için tuttu. Başımızdaki bu tatsız durum da pekâlâ imkânsız."

Cett "O beni tutmadı," diye itiraz etti. "Kasıklarımdan yakalanıp bu fiyaskonun içine zorla çekildim."

Elend ona ters bir bakış atarak "Keşke özür dileyecek kadar bunu umursayabilsem," dedi. "Haydi. Fikirleriniz olduğunu biliyorum."

Breeze "Aziz dostum, Miraç Kuyusu en bariz seçenek olarak ortada duruyor. Görünüşe bakılırsa oradaki gücün varoluş sebebi sislerle mücadele etmek."

Cett "Ya da sisler içindeki şeyi özgür bırakmak," diye ekledi.

Vin "Bunun önemi yok," diyerek çıkıştığında gözler ona döndü. "Kuyunun bir gücü yok. Bitti. Tükendi. Geri gelirse bile, sanırım başka bir milenyumda olacak."

Elend, "Bu süre, ambarlardaki erzakları tutumlu kullanmak için fazla uzun bir süre," dedi.

Ham "Peki ya pek ışığa ihtiyaç duymayan bitkiler yetiştirsek?" diye sordu. Her zamanki gibi basit bir pantolon ve bir yelek giyiyordu. Bir hayduttu ve lehim yakabiliyordu; bu da onu soğuğa ve sıcağa karşı dirençli kılıyordu. Pek çoklarının soğuktan korunaklı bir yere sığınmak isteyeceği bir günde kolsuz giysilerle keyifle etrafta dolaşıyordu.

Doğrusu pek keyifli olduğu da söylenemezdi. Sazed'in aksine Ham bir gecede değişmemişti. Ancak Ham neşesinin bir kısmını *yitirmişti*. Sık sık, yüzünde odaklanmış bir ifadeyle, bir şeyleri dikkatle düşünüyormuş ve elde ettiği yanıtlardan hoşlanmıyormuşçasına, öylece oturuyordu.

Allrianne başını çevirip "Işığa ihtiyaç duymayan bitkiler mi var?" diye sordu. Ham "Mantar gibi bitkiler," dedi.

Elend, "Bir imparatorluğu yalnızca mantarla doyurabileceğimizden emin değilim," dedi. "Ancak yine de iyi bir fikir." Ham "Başka bitkiler de olmalı," dedi. "Tüm gün boyunca sisler olsa bile bunu aşacak günışığı da olacaktır. Bu, bazı bitkiler için yeterli olabilir." Breeze "Aziz dostum, korkarım o bitkiler yenmiyor,"

diye açıkladı. Ham, "Evet, ama belki hayvanlar yiyebilir," diyerek açıklık getirdi.

Elend düşünceli bir biçimde başıyla onayladı.

Cett "Bahçecilik için çok az vaktimiz kaldı," diye açıkladı. "Yıllar öncesinden bununla uğraşmaya başlamalıydık."

Ham, "Birkaç ay öncesine dek bunların çoğundan bihaberdik," diye çıkıştı.

Elend "Doğru," dedi. "Ama Lord Hükümdar'ın hazırlanmak için bin yılı vardı. Ambar olarak kullandığı mağaraları da bu yüzden tasarlamıştı, sonuncusunda ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Breeze, başını olumsuz anlamda sallarken "Lord Hükümdar'a güvenme fikri pek hoş değil, Elend," dedi. Cett "Zulaları, birinin onları kullanmak zorunda kaldığı bir durumda kendisinin ölü olacağını bilerek hazırlamış olmalı," dedi.

"Aptal Teskinci' haklı. Eğer ben Lord Hükümdar olsaydım, bu ambarları zehirli yiyecekler ve içine işediğim suyla doldururdum. Ben ölmüşsem, diğer herkes de benimle gelmeli."

Elend itiraz eden bir edayla "Şanslıyız ki, Cett, Lord Hükümdar kendisinden bekleyebileceğimizden daha fedakâr biri çıktı."

Ham, "Ondan böyle bir şey duymayı beklemezdim," diye ekledi.

Elend "O imparatordu," diye yanıtladı. "Hükümranlığını sevmemiş olabiliriz ama onu kısmen anlayabiliyorum. Zalim değildi, aslına bakılırsa kötü bile değildi. Sadece... Kendisini fazla kaptırmıştı. Ayrıca, savaşmakta olduğumuz şu şeye direniyordu."

Cett "'Şu şey' mi?" diye sordu. "Sisler mi?"

Elend "Hayır," dedi. "Miraç Kuyusu'nda hapsedilmiş olan şey."

Vin aniden, onun adı *Harap*, diye aklından geçirdi. *Her şeyi yok edecek.*

Elend "Son zulayı ele geçirmemize karar verişimin nedeni de bu," dedi. "Lord Hükümdar bunu bir kez yaşadı, nasıl hazırlanması gerektiğini biliyordu. Belki güneş ışığına ihtiyaç duymadan büyüyen bitkiler bulacağız. Şimdiye dek zulaların her birinde aynı şeyler vardı –yiyecek, su– fakat her birinde yeni bir şeyler de bulduk. Vetitan'da Allomantik metallerin ilk sekizinden yüklü miktarlarda depolanmıştı. Son zuladaki ise hayatta kalmamız için tam da ihtiyaç duyduğumuz şey olabilir."

Cett sakalının ardından koca bir gülümsemeyle "Öyleyse tamam!" dedi. "Fadrex'e yürüyoruz, öyle değil mi?"

Elend başıyla onayladı. "Evet. Buradaki ordugâhı dağıtınca ordunun büyük bir kısmı Batı Salâhiyeti'ne ilerleyecek."

Cett "Ha!" dedi. "Penrod ve Janarle birkaç gün *bununla* uğraşsınlar bakalım."

Vin belli belirsiz gülümsedi. Penrod ve Janarle Elend'in imparatorluk yönetimi altındaki en önemli diğer iki kraldı. Penrod Luthadel'i idare ediyordu; bu sebeple aralarında değildi, Janarle ise Venture Hanedanlığı'na ait toprakların yer aldığı Kuzey Salâhiyeti'ni yönetiyordu.

Ancak kuzeydeki en büyük kent Janarle –Elend'in babası Straff Venture ile birlikte– Luthadel'i kuşatmak için orada değilken bir isyanla ele geçirilmişti. Şimdiye dek, Elend Urteau'yu muhaliflerin elinden alacak kadar askeri bu işe ayı-

ramamıştı, bu sebeple Janarle sürgünde bir idareciydi; az sayıdaki birlikleri ise hâkimiyeti altındaki kentlerde düzeni sağlamak için kullanılıyordu.

Hem Janarle hem de Penrod asıl orduyu Cett'in yurduna göndermek gibi bir uğraş içindeydiler.

Cett "O kalleşler bunu duyduklarında hiç de mutlu olmayacaklar," dedi.

Elend hayır der gibi başını salladı. "Söylediğin her şeyde bir edepsizlik olmak zorunda mı?" Cett omuz silkti. "İlginç bir şeyler söyleyemeyeceksem konuşmanın ne anlamı var ki?" Elend de "Küfretmek ilginç değil," diye yanıtladı.

Cett "Bu senin kahrolası fikrin," dedi gülümseyerek. "Ayrıca senin gerçekten de şikâyet etmemen gerek, İmparator. Eğer *benim* söylediklerimin edepsiz olduğunu düşünüyorsan, Luthadel'de fazla kalmışsın demektir. Bizim orada insanlar 'kahrolası' gibi ince sözcükleri söylemeye utanırlar."

Elend iç geçirdi. "Her neyse, diyoru–"

Yerin sallanışı sözünü yarıda kesti. Vin hemen ayağa fırlamış etrafı kolaçan ediyordu, diğerleri de söylenip doğrulmaya çalışıyorlardı. Çadırın girişini örten bezi kaldırıp sislere göz gezdirdi. Sallantı çabucak dinmişti ve ordugâhta pek kargaşaya yol açtığı söylenemezdi. Devriyeler –Elend'in komutasındaki subaylar ve Allomanserler– etrafta dolanıp sorun olup olmadığını kontrol ediyordu. Ancak askerlerin büyük bir kısmı çadırlarındaydı.

Vin yüzünü tekrar çadırın içine döndü. Birkaç sandalye devrilmiş, seyyar mobilyalar ise depremden dolayı ise yerlerinden oynamıştı. Diğerleri yavaş yavaş yerlerine oturuyorlardı. Ham "Bu sıralar bunlar epey sıklaştı," dedi. Vin Elend ile göz göze geldi, endişelendiğini görebiliyordu.

Ordularla savaşabilir, kentleri fethedebiliriz; peki ya kül, sis ve depreme karşı ne yapacağız? Dünyanın yok oluşu ne olacak?

Elend "Her neyse," dedi, sesinde Vin'in hissettiğinden emin olduğu kaygılardan eser yoktu. "Bir sonraki hedefimiz Fadrex olmalı. Zulayı kaybetmeyi göze alamayız, tabii içindekileri de."

Vin arkasına yaslanırken kafasının içinde Reen, *atiyum gibi*, diye fısıldadı. Vin "Atiyum," dedi. Bunu duyan Cett keyiflendi. "Zulada atiyum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elend "Bazı ihtimaller var," dedi, gözü Vin'deydi. "Ama kanıtımız yok."

Vin, "Orada olacak," dedi. *Olmak zorunda. Neden bilmiyorum, ama ona sahip olmak zorundayız.*

Cett "Umarım yoktur," dedi. "Bu atiyumu çalmak için kahrolası imparatorluğun öte ucundan geldim.Eğer bunu kendi kentimin altında bıraktığım ortaya çıkarsa..."

Ham "El, sanırım önemli bir noktayı atlıyoruz," dedi. "Fadrex kentini fethetmekten mi bahsediyorsun?"

Oda sessizliğe büründü. Bu noktaya dek Elend'in orduları savunmadaydı, yalnızca koloss karargâhlarına ya da küçük çaplı lordların ve haydutların kamplarına saldırmışlardı. Birkaç kenti kendilerine katılmaya zorlamışlardı, ama hiçbir kente saldırıp onu zorla ele geçirmemişlerdi.

Elend dönüp arkadaki haritaya göz gezdirdi. Yandan bile, Vin gözlerini görebiliyordu.İki yıldır sürekli savaşmakta olan bir adamın sertleşmiş bakışlarına sahipti.

"Temel hedefimiz kenti diplomasi ile ele geçirmek olacak," dedi.

Cett "Diplomasi mi?" diye sordu. "Fadrex *benim*. O kahrolası obligatör onu benden çaldı! Saldırmak için vicdan yapmana gerek yok, Elend."

Elend dönüp "Gerek yok mu?" diye sordu. "Cett, kente girmek için öldürmek zorunda olmamız gerekenler senin halkın, askerlerin."

Cett, "Savaşta insanlar ölür," dedi. "Bu konuda vicdan yapmak ellerindeki kanı temizlemez, öyleyse neden bunu dert edinelim ki? O askerler bana karşı geldi, başlarına gelecek olanı hak ediyorlar."

Ham, "O kadar da kolay değil," dedi. "Eğer askerlerin bu istilacı ile savaşmalarının bir yolu yoksa, neden onların hayatlarını feda etmelerini bekliyoruz ki?"

Elend, "Özellikle de kendisi de bir istilacı olan bir adam için," diye ekledi.

"Her halükarda," dedi Ham, "Haberler kentin savunmasının çok güçlü olduğu yönünde. Zorlu bir uğraş olacak, El."

Elend bir an sessiz kaldı, ardından kendinden son derece memnun görünen Cett'le göz göze geldi. İkisinin paylaştığı bir şeyler –bir anlayış– var gibiydi. Elend bir kuram ustasıydı ve muhtemelen savaş üzerine herkesten fazlasını okumuştu. Cett'in ise savaş ve taktiklerle ilgili bir altıncı hissi var gibiydi; imparatorluğun baş askeri stratejisti olarak Clubs'ın yerini almıştı.

Cett "Kuşatma," dedi.

Elend başıyla onayladı. "Eğer Kral Yomen diplomasiye olumlu yanıt vermezse, o kente girmemizin tek yolu –kenti girmeyi zorlayıp adamlarımızın yarısını kaybetmeyi saymazsak– kenti kuşatıp onu çaresiz bırakmak."

Ham kaşlarını kaldırıp "Bunun için vaktimiz var mı?" diye sordu.

Elend "Urteau'nun yanı sıra, Fadrex kenti ve çevresi, İç Salâhiyetlerin tehdit oluşturabilecek kadar güce sahip tek önemli bölümü. Bu, zula ile birlikte düşünüldüğünde, buraları kendi haline bırakamayacağımız anlamına geliyor."

Cett "Bir bakıma zaman bizden yana," dedi sakalını kaşırken. "Fadrex gibi bir kente öylece saldıramazsın, Ham. Surları var, Luthadel dışında bir orduyu püskürtebilecek az sayıdaki kentten biri. Ama Merkezi Salâhiyet dışında olduğundan muhtemelen çoktan yiyecek sıkıntısı çekmeye başladı."

Elend başıyla onayladı. "Bizde ise depolarda bulduğumuz tüm kaynaklar var. Eğer ana yolları kesip kanalı tutarsak, eninde sonunda kenti teslim etmek *zorundalar*. Zulayı bulmuş olsalar bile ki bundan şüpheliyim onlardan daha uzun süre dayanabiliriz."

Ham suratını astı. "Sanırım..."

Elend, "Ayrıca," diye ekledi, "Eğer işler kötüye giderse, faydalanabileceğimiz yirmi bin kadar koloss var."

Ham bir şey söylemedi, ama kaşını kaldırdı. Söylenmek istenen açıktı. *Kolossları başkalarına karşı mı kullanacaktık?*

Sazed usulca "Bunun başka bir yönü daha var," dedi. "Henüz tartışmadığımız

bir kısmı." Bazıları, sanki varlığını unutmuşlarcasına, ona doğru döndüler.

Sazed "Sisler," dedi. Fadrex Kenti sis çemberinin çok ötesinde yer alıyor, İmparator Venture. Kente daha varmadan ordunuzun yüzde on beşini kaybetmeyi göze alıyor musunuz?"

Elend sessiz kaldı. Şimdiye dek askerlerinin çoğunu sisten uzak tutmayı başarmıştı. Köylüler sislere çıkmaya zorlanırken ordunun bundan sakınılması Vin'e yanlış geliyordu. Yine de, konakladıkları yerde hatırı sayılır miktarda sissiz gün ışığı mevcuttu; ayrıca askerlerin tamamını barındırmaya yetecek kadar çadırları vardı, köylüleri naklederken bundan yoksundular.

Sisler kumaştan bile olsalar binaların içine nadiren giriyordu. Askerlerden bazılarının ölümünü göze almanın bir anlamı yoktu, ne de olsa bunu önlemeyi başarmışlardı. Bu şimdiye değin Vin'e ikiyüzlü gelmişti, ama hâlâ mantıklıydı.

Elend Sazed ile göz göze geldi. "İyi bir noktaya parmak bastın," dedi. "Askerleri bundan sonsuza dek koruyamayız. Vetitan halkını bağışıklık kazanmaya zorladım, sanırım aynı nedenlerden ötürü orduya da aynısını yapmak zorunda kalacağım."

Vin sessizce arkasına yaslandı. Sıklıkla böyle kararlara işinin olmadığı, ya da Elend'in böyle kararlara zorlanmadığı günleri özlüyordu.

Elend gruba arkasını dönüp tekrar "Fadrex'e yürüyoruz," dedi. Haritayı işaret etti. "Eğer bunu becerebilirsek –biz derken tüm Yeni İmparatorluk halkını kastediyorum– bir araya toplanıp halkı Merkezi Salâhiyet çevresinde bir araya getirmemiz gerekecek. Bu yaz mahsul yetiştirilebilecek tek yer orası olacak, ayrıca tarlaları hazırlayıp külleri temizlemek için olabildiğince fazla adama ihtiyacımız var. Bu da Fadrex halkını korumamız altına almak demek."

Haritanın kuzeydoğusunu işaret ederek "Bu ayrıca Urteau'daki isyanı da bastırmamız gerekeceği anlamına da geliyor," dedi. "Oradaki kentte Merkezi Salâhiyette ikinci bir ekim için mutlaka ihtiyaç duyduğumuz tohumların olduğu depo mevcut, bunun yanı sıra kentin yeni yöneticileri yeni bir ordu topluyor. Babamın bize saldırdığında öğrendiğimiz üzere Urteau Luthadel'in menzilinde. Bunun tekrarlanmasına izin *vermeyeceğim*."

Ham "Aynı anda iki cepheye birden saldıracak kadar askerimiz yok, El," dedi.

Elend başıyla onayladı. "Biliyorum. Aslında, Urteau'ya saldırmaktan kaçınmayı yeğlerim. Orası babamın tahtının bulunduğu yerdi, halkın ona ayaklanması için pek çok neden vardı. Demoux, rapor ver?"

Demoux ayağa kalktı. "Majesteleri, siz burada değilken Spook'tan gelen çeliğe kazınmış bir mesaj aldık," dedi. "Çocuklar Urteau'yu kontrol eden grubun skaa isyancılarından oluştuğunu söylüyor."

Breeze "Bu ümit verici," dedi. "Bizim gibi birileri."

Demoux "Lord Breeze; onlar soylularla karşı... Serttirler," dedi. "Ayrıca, soylu ana-babadan olan herkesi de bu grupta kabul ediyorlar."

Ham "Sanırım biraz aşırı," diye yorum yaptı.

Breeze "Pek çok kimse Kelsier'in aşırı olduğunu düşünüyordu," dedi. "Bu soylulara konuşarak makul bir sonuca ulaşabileceğimizden eminim."

Elend "Güzel," diye yanıtladı "Çünkü güç kullanmaksızın Urteau'yu hâkimiyetimiz altına alma konusunda sana ve Sazed'e güveniyorum. Bu zulalardan yalnızca beş tane var ve birini kaybetmeyi göze alamayız. Fadrex'te neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Gözden kaçırdığımız bir şey için tekrar diğer zulalara dönmemiz gerekebilir. Ardından dönüp önce Breeze'e ardından Sazed'e baktı.

"Yiyeceği öylece Urteau'dan gizlice kaçıramayız," dedi. "Eğer o kentteki isyan yayılırsa, tüm imparatorluğun tekrar paramparça olmasına sebep olabilir. Oradakileri kendi tarafımıza çekmek *zorundayız*."

Vin de dâhil olmak üzere odadakiler bunu başlarıyla onayladılar. Küçük bir isyanın bir imparatorluğu nasıl zor durumda bırakabileceğini kendi deneyimlerinden biliyorlardı.

Elend "Fadrex kuşatması biraz zaman alabilir," dedi. "Yaz gelmeden çok önce, kuzey zulasını ele geçirmiş ve isyanı bastırmış olmanızı istiyorum. Tohum stokunu Merkezi Salâhiyete ekim için gönderin."

Breeze, "Endişelenmeyin," dedi. "Skaaların kurduğu türden yönetimler gördüm, biz oraya vardığımızda kent çoktan yıkımın eşiğine gelmiş olacak bile. Dahası, Yeni İmparatorluk'a katılma teklifi aldıklarında muhtemelen rahatlayacaklar!"

Elend, "Temkinli olun," dedi. "Spook'tan fazla rapor gelmedi, ama kentteki gerilim hat safhada gibi görünüyor. Koruma olarak senin yanında birkaç yüz asker göndereceğiz." Arkaya dönüp haritaya kısık gözlerle baktı. "Beş zula, beş kent. Bir şekilde Urteau bunun bir parçası olmalı. Bunun elimizden kayıp gitmesine izin veremeyiz."

Sazed "Majesteleri," diye söze başladı. "Bu yolculukta benim de bulunmam gerekiyor mu?"

Elend Sazed'e dönerek yüzünü astı. "Yapman gereken başka bir şey mi var, Sazed?"

"Yapacağım bir araştırmam var." dedi Sırdaş.

Elend "Her zamanki gibi dilediğince davranabilirsin," dedi. "Bu araştırmanın önemli olduğunu düşünüyorsan..."

"Hususiden bir araştırma, Majesteleri," dedi Sazed.

Elend "Urteau'ya gideceklere yardım ederken bir yandan da araştırmanı yapabilir misin?" diye sordu. "Sen bir Terrislisin, bu da sana hiç birimizde olmayan bir güvenilirlik veriyor. Ayrıca, insanlar sana saygı duyuyor ve güveniyor, Sazed -bu boşuna da değil üstelik- öte yandan Breeze'in de... Farklı bir namı var."

Breeze, "Biliyorsun, bunun için çok çalıştım," dedi.

"Bu ekibin başında senin olmanı gerçekten isterim, Sazed," dedi Elend. "Kutsal Şahit'in kendisinden daha iyi bir elçi düşünemiyorum."

Sazed'in yüzünde bir ifade yoktu. Sonunda "Pekâlâ," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

Elend "Güzel," diye yanıtladı, grubun geri kalanıyla ilgilenmek üzere döndü. "Öyleyse hepinizden istemem gereken son bir şey kaldı."

Cett "Peki nedir?" diye sordu.

Elend bir süre duraksadı, dalgın ve düşünceliydi. Sonunda, "Bana Firari'den bahsetmenizi istiyorum," dedi.

Demoux "O sislerin efendisiydi," diye atıldı.

Elend "Retorikle ilgilenmiyorum," dedi. "Biri bana insan olarak Kelsier'den bahsetsin. Biliyorsunuz, onunla hiç karşılaşmadım. Onu bir kez gördüm, ölmeden hemen önce, ama hiç tanımadım."

Cett "Amaç ne?" diye sordu. "Hepimiz hikâyeleri duyduk. Skaalara bakacak olursan neredeyse bir tanrı."

Elend, "Sadece dediğimi yap," dedi.

Çadır birkaç dakika sessiz kaldı. Sonunda, Ham söz aldı. "Kell... Büyüktü. Sıradan biri değildi, bundan daha fazlasıydı. Yaptığı her şey de kendisi gibi büyüktü; düşleri, konuşması, düşünceleri..."

Breeze "Bunlar boş da değildi," diye ekledi. "Bir adamın numara yapıp yapmadığını anlayabilirim. Kelsier'le ilk işime de bu yüzden başladım. Tüm o yapmacık ve kasıntıların arasında gerçek biriydi. Herkes en iyi olmak isterdi. Kelsier ise en iyisiydi."

Vin usulca, "Bir adamdı," dedi. "Sadece bir adam. Yine de her zaman başarıya ulaşacağını bilirdiniz. Sizi olmanızı istediği şey yapardı."

Breeze "Ki sizi kullanabilsin," diye ekledi.

Ham ise "Ama sizinle işi bittiğinde öncekine kıyasla daha iyi bir halde olurdunuz," diye ekledi.

Elend başıyla yavaşça onayladı. "Keşke onu tanıyabilmiş olsaydım. Kariyerimin başlarında, onu hep kendimle kıyaslardım. Kelsier'i duyduğumda o çoktan efsaneye dönüşmeye başlamıştı. Kendimi onun gibi olmaya zorlamak adil değildi, ama yine de bunu dert ediyordum. Her neyse, belki onu tanıyanlarınız başka bir soruma yanıt verebilir. Şimdi bizi görse ne derdi?"

Ham, beklemeden "Gurur duyardı," diye yanıtladı. "Lord Hükümdar'ı yendik ve bir skaa idaresi kurduk."

Elend "Peki ya bizi bu toplantıda görseydi?" dedi.

Çadır yeniden sessizliğe büründü. Herkesin aklından geçeni söyleyen ise Vin'in beklemediği biriydi.

Sazed, "Bize daha fazla gülmemizi söylerdi," diye fısıldadı.

Breeze gülmemek için kendini tuttu. "Tamamen çılgın biriydi. İşler kötüye sardıkça daha da şakacı olurdu. En kötü mağlubiyetlerimizden birini yaşadığımız, o aptal Yeden'in skaa ordumuzun çoğunu yendiğinin ertesi günü ne kadar da keyifliydi. Kell içeri dalmış ve neşeyle o çılgın şakalarından birini yapmıştı.

Allrianne "Duyarsız gibi görünüyor," dedi.

Ham hayır dercesine başını salladı. "Hayır. Yalnızca kararlıydı. Her zaman, kahkahanın Lord Hükümdar'ın ondan alamayacağı bir şey olduğunu söylerdi. Bin yıllık bir imparatorluğun devrilmesini planladı ve uyguladı Bunu da karısının Kell'in ondan nefret ettiğini düşünerek ölmesine izin verişinin bir bakıma kefareti

olarak yaptı. Ama tüm bunları yüzünde bir sırıtışla yaptı. Sanki her şakası kaderin yüzünde patlayan bir şamarmış gibi."

Elend, "Bizim de buna ihtiyacımız var," dedi.

Odadakilerin bakışları tekrar ona çevrilmişti.

Elend, "Buna devam edemeyiz," dedi. "Kendi içimizde tartışıyoruz, canımız sıkkın, kül yağmurunu izleyip sonumuzun geldiğinden emin oluyoruz."

Breeze gülmemek için kendini tuttu. "Birkaç dakika önceki depremi fark ettiniz mi bilmem ama, sevgili dostlarım, dünyanın sonu geliyor gibi görünüyor. Bu tartışılmaz bir biçimde iç karartıcı bir olay."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Bundan sağ çıkabiliriz. Ama bunu yapabilmemizin tek yolu halkımızın pes etmemesi. Gülen, bu mücadelenin *kazanılabileceğini* düşünen önderlere ihtiyaçları var. Bu yüzden, sizden bunu istiyorum. İyimser ya da kötümser olmanız önemli değil. Gizliden gizliye bu ayın sonunu göremeyeceğimizi düşünüyor olabilirsiniz, bu umurumda değil. Dışarıdan, gülümsediğinizi görmek istiyorum. Gerekirse her şeye rağmen de olsa bunu yapın. Eğer sonumuz gelecek olursa, bu grubun sonu gülümseyerek karşılamasını istiyorum. Firarinin bize öğrettiği gibi."

Yavaşça, eski çetenin üyeleri başlarıyla onayladı, Sazed bile. Ancak endişeli görünüyordu. Cett ise başını hayır anlamında sallıyordu. "Siz delisiniz. Kendimi nasıl sizlerin arasında buldum, asla anlayamayacağım." Breeze güldü. "Bu doğru değil, Cett. Bizim aramıza nasıl katıldığını *gayet* iyi biliyorsun. Bunun için seni öldürmekle tehdit ettik de ondan!"

Elend Vin'e bakıyordu. Vin de ona baktı ve başıyla onayladı. İyi bir konuşma olmuştu. Söylediklerinin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değildi. Çete bir daha asla başlangıçta olduğu gibi, akşamları Clubs'ın masasında özgürce gülemezdi. Kelsier'in gülüşünü akıllarından çıkarmazlarsa, neden bu çabayı sürdürdüklerini unutmaları daha da zorlaşır.

Elend sonunda "Pekâlâ millet," dedi. "Hazırlıklara başlayalım. Breeze, Sazed ve Allrianne; siz yazmanlarla yolculuğunuzun ikmal ihtiyaçları ile ilgili olarak görüşün. Ham, Luthadel'e haber gönder ve Penrod'a âlimlerimizi çok az gün ışığı altında bile yetişebilen bitkiler yetiştirmek üzerinde çalıştırmasını söyle; Demoux adamlara haber et. Yarın yola çıkıyoruz."

Kanla ilişkisinden ötürü hemalurji olarak bilinir. Hemalurji ile aktarılan güçlerde her zaman ölümün yeri olduğuna inanmam bir tesadüf değildir. Marsh bir keresinde bunu "pis" olarak tanılamıştı. Benim seçeceğim bir tanımlama değil. Yeterince rahatsız edici değil.

13

MARSH, BİR ŞEYLERİ GÖZDEN KAÇIRIYORUM, DİYE DÜŞÜNDÜ.

Koloss kampında oturuyordu. Sadece oturuyordu. Saatlerdir yerinden kıpırdamamıştı. Yağan kül onu bir heykele çevirmişti. *Harap*'ın dikkati son zamanlarda başka bir yöne çevrilmişti; bu yüzden Marsh'ın kendine ayıracak daha çok vakti olmuştu.

Hâlâ zorlamıyordu. Zorlamak *Harap*'ın dikkatini çekerdi.

İstediğim bu değil mi, diye düşündü. *Hükmedilmek? Harap* onun her şeyi kendisi gibi görmeye zorladığında, ölmekte olan dünya harika görünmüştü. Kütüğün üzerinde oturup yavaşça küle gömülürken hissettiklerine kıyasla bu mutluluk çok daha yüceydi.

Hayır. Hayır, istediğim bu değil! Mutluydu, evet, ama sahteydi. Bir zamanlar *Harap*'la mücadele ediyordu, şimdi ise kendi çaresizliğiyle mücadele ediyordu.

Gözden kaçırdığım ne, diye düşündü, kendi dikkatini dağıtarak. Üç bin kişilik koloss ordusu haftalardır yerinde duruyordu. Ordudakiler yavaşça fakat durmadan birbirlerini öldürüyorlardı. Yaratıklar hayatta kalmak için kül tabakasının altındaki ölü bitkileri yiyebiliyor olsa bile ordunun olduğu yerde durması kaynak israfı gibi görünüyordu.

Bununla uzun süre hayatta kalamazlar, öyle değil mi? Yılın çoğunu onlarla geçirmiş olmasına karşın kolosslar hakkında fazla bilgisi yoktu. Hemen her şeyi yiyebiliyor gibiydiler, sanki midelerini dolu tutmak beslenmekten önemliydi.

Harap neyi bekliyordu? Ordusuyla neden saldırmıyordu? Marsh Son

İmparatorluk'un coğrafyasını, kuzeyde, Terris yakınlarında konuşlandığını bilecek kadar tanıyordu. Neden güneye inip Luthadel'e saldırmıyor?

Kampta başka Sorgucu yoktu. *Harap* onları başka görevlere göndermiş, Marsh'ı yalnız bırakmıştı. Tüm Sorgucular içinde en fazla yeni kazığa Marsh sahipti; bedeninin çeşitli yerlerinde on adet yenisi çakılmıştı. Bu onu görünüşte Sorgucular arasında en güçlü kılıyordu. Neden onu geride bırakmıştı?

Yine de, bunun bir önemi var mı, diye düşündü. *Son geldi. Harap'ı yenmenin bir yolu yok. Dünya sona erecek.*

Böyle düşündüğü için suçlu hissetti. Eğer utançla bakışlarını önüne düşürebilseydi, bunu yapardı. Bir zamanlar tüm skaa isyanını yönetmişti. Binlercesi onun önderliğindeydi. Sonra... Kelsier ele geçirilmişti. Tıpkı, hem Kelsier'in hem de Marsh'ın sevmiş olduğu kadın olan Mare gibi.

Kelsier ve Mare Hathsin Madenleri'ne atıldığında, Marsh isyandan ayrılmıştı. Mantığı basitti. Eğer Lord Hükümdar zamanın en parlak hırsızı Kelsier'i ele geçirebilirse, eninde sonunda Marsh'ı da ele geçirebilirdi. Marsh'ı emekliliğe sürükleyen korku değil çıplak bir gerçekçilik olmuştu. Marsh her zaman pratik biri olmuştu. Savaşmanın faydasız olduğunu görmüştü. Öyleyse buna devam etmenin anlamı neydi?

Ardından Kelsier dönmüş ve bin yıldır isyancı skaaların yapamadığını yapmıştı: İmparatorluğu devirmiş ve Lord Hükümdar'ın ölümüne yol açmıştı.

Marsh, bunu yapan ben olmalıydım, diye düşündü. *Tüm yaşamım boyunca isyana hizmet ettim, ardından kazanmalarından hemen önce vazgeçtim.*

Bir trajediydi, Marsh'ın bunu tekrarlaması ise durumu daha da kötü kılıyordu. Vazgeçiyordu.

Kahrolası, Kelsier, diye söylendi. *Ölümünde bile beni rahat bırakmadın!*

Ancak, rahatsız edici, reddedilemez bir gerçek vardı. Mare haklı çıkmıştı. Marsh yerine Kelsier'i seçmişti. Ardından, ikisi de onun ölümüyle yüzleşmeleri gerektiğinde, biri vazgeçmişti.

Diğeri ise Mare'in düşlerini gerçeğe çevirmişti.

Marsh, Kelsier'in Son İmparatorluk'u neden devirmeye karar verdiğini biliyordu. Para, şöhret, ya da pek çoklarının sandığı gibi intikam için bile değildi. Kelsier Mare'nin yüreğini biliyordu. Onun, bitkilerin yeşerdiği ve gökyüzünün kızıl olmadığı günler düşlediğini biliyordu. Mare her zaman yanında o bir kopyadan kopya edilmiş o küçük çiçek resmini taşırdı. Uzun zaman önce Son İmparatorluk'a yenik düşmüş bir şeyin tasviriydi.

Ama onun düşlerini gerçekleştirmedin, Kelsier, diye acıyla düşündü. *Başarısız oldun. Lord Hükümdar'ı öldürdün ama bu hiçbir şeyi düzeltmedi. İşleri daha da kötü yaptı.*

Kül yağmaya devam ediyor, Marsh'ın etrafında usul bir esintide uçuşuyordu. Kolosslar homurdanıyor ve yakınlarda bir yerde, bir benzeri tarafından öldürülmekte olan bir tanesi inliyordu.

Kelsier ölüydü. Ama Mare'in düşü uğruna ölmüştü. Mare onu seçmiş olmakta

haklıydı, ama o da ölmüştü. Marsh ise hayattaydı. Henüz erkendi. Kendi kendine, hâlâ savaşabilirim, diye düşündü. *Ama nasıl?* Parmağını oynattığında bile *Harap*'ın dikkatini çekerdi.

Ancak son birkaç haftadır, hiç mücadele etmemişti. Belki *Harap*'ın Marsh'ı bu kadar uzun süre rahat bırakmasının altında yatan neden de buydu. Yaratığın gücü ya da artık her neyse, her şeye yetmiyordu. Ancak Marsh onun özgürce hareket edebildiğinden, dünyayı izleyip çeşitli yerlerde neler olup bittiğini görebildiğinden şüpheleniyordu. Görüşünü duvarlar önleyemezdi; hemen her şeyi izleyebiliyor gibiydi.

Zihinler haricinde.

Belki... Belki... Eğer yeterince uzun süre mücadele etmeden beklersem, nihayet saldırmaya karar verdiğimde onu şaşırtabilirim.

Fena bir plan gibi görünmüyordu. Ayrıca, Marsh zamanı geldiğinde tam olarak ne yapacağını biliyordu. *Harap*'ın en işe yarar aracını ortadan kaldıracaktı. Sırtındaki kazığı çekip çıkaracak ve kendisini öldürecekti. Hüsrandan ya da çaresizlikten değil. *Harap*'ın planında önemli bir yer tuttuğunu biliyordu. Eğer kendisini doğru zamanda ortadan kaldırırsa başkalarına ihtiyaç duydukları fırsatı verebilirdi.

Yapabileceğinin tümü buydu. Yine de, bu uygun görünüyordu, yeni kazandığı kendine güven ise doğrulup gururla kendini dünyaya gösterebilmeyi istemesini sağlıyordu. Kelsier skaaların özgürlüğü için kendisini feda etmişti. Marsh da aynısını yapacaktı; böylelikle dünyayı yok olmaktan kurtarmayı umuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

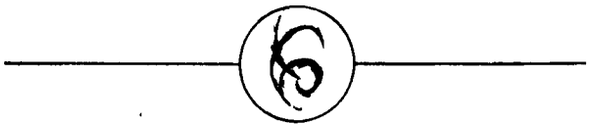

BEZ VE CAM

Harap'ın bilinci Miraç Kuyusu'nda hapsedilmişti; büyük ölçüde güçsüzdü. O gece, Kuyu'yu keşfettiğimizde, anlamadığımız bir şey bulduk. Odalardan birini doldurmuş olan kara bir duman.

Sonrasında bunu tartışsak da, ne olduğuna karar veremedik. Nereden bilebilirdik ki?

Bir tanrının bedeni, ya da gücü; ne de olsa ikisi de aslında aynı şey. Tıpkı bir insanın etten kemikten oluşması gibi, Harap ve Muhafaza da güç ve enerjiden oluşuyordu.

14

SPOOK KALAY HARLADI.

Kalayı içinde gür ve güçlü bir şekilde yaktı. Artık asla söndürmüyordu. İçinde özgürce yanar halde bırakıyordu. Kalay metaller arasında en yavaş yananlarından biriydi ve Allomansi için gereken miktarlarda edinmesi zor değildi.

Sessiz sokakta ilerledi. Kelsier'in şimdilerde meşhur olan skaaların sislerden korkmalarına gerek olmadığında dair sözlerine rağmen bile pek azı geceleri dışarıya çıkıyordu. Çünkü geceleri sisler gelirdi. Derin ve gizemli, karanlık ve her yeri kaplayan sisler Son İmparatorluk'un değişmezlerinden biriydi. Her gece gelirlerdi. Sıradan bir sisten daha kalındı, belirli biçimlerde kıvrılırdı; sislerin farklı kıyıları, akış yolları ve cepheleri âdeta canlıydı. Neredeyse oyunbaz, bir o kadar da gizemli.

Ancak Spook için bunlar pek bir engel oluşturmuyordu. Her zaman kalayını fazla harlamaması tembihlenmişti; ona fazla bağımlı olmaması konusunda uyarılmıştı. İnsanlar, bunun bedenine zarar vereceğini söylemişlerdi. Açıkçası, haklılardı da. Bir yıldır aralıksız olarak kalayını harlamıştı –asla söndürmemiş ve duyularını sürekli üst bir keskinlikte tutmuştu– ve bu onu *gerçekten de* değiştirmişti. Değişikliklerin gerçekten de tehlikeli olmasından endişeleniyordu.

Ama buna ihtiyacı vardı, çünkü Urteau halkının ona ihtiyacı vardı.

Üstünde, gökteki yıldızlar milyonlarca küçük güneş gibi ışıldıyordu. Geçen yıl donuk, şeffaf ve zayıf bir hâl alan sislerin ötesinde parıldıyorlardı. Başlangıçta Spook dünyanın değiştiğini sanmıştı. Ardından, değişenin yalnızca algısı olduğunu fark etti. Bir şekilde, kalayı bu kadar uzun süre harladığından, algılarını diğer Allomanserler'in erişebileceği noktadan çok ötesine dek keskinleştirmişti.

Neredeyse duracaktı. Harladığı kalay Clubs'ın ölümüne bir tepki olarak başlamıştı. Luthadel'den kaçıp amcasını ölüme terk edişi konusunda hâlâ kendisini suçlu hissediyordu. İlk birkaç hafta boyunca, Spook metallerini neredeyse bir kefaret olarak harlıyordu –çevresindeki her şeyi hissetmek, tümünü fark etmek istiyordu –bunlar acı verici olsa bile. Belki de acı verici olduğu için.

Ama sonra, değişmeye başlamıştı ve bu da onu endişelendirmişti. Öte yandan, çete her zaman Vin'in kendisini ne kadar zorladığından bahsediyordu. Nadiren uyuyor, uyanık ve tetikte kalmak için lehim yakıyordu. Spook bunun nasıl çalıştığını bilmiyordu, bir Sissoylu değildi, yalnızca bir metal yakabiliyordu, ama eğer yaktığı tek metal ona bir avantaj sağlayabiliyorsa, bunu sonuna kadar kullanacaktı. Çünkü elde edebildikleri tüm avantajlara ihtiyaç duyacaklardı.

Yıldızların ışığı onun için gün ışığı gibiydi. Gündüz ise, gözlerini bir bezle bağlayarak koruması gerekiyordu; bu durumda bile dışarı çıkmak bazen kör edici olabiliyordu. Teni o kadar hassaslaşmıştı ki yerdeki her çakıl taşı, her çatlak, her taş parçası, ayakkabılarının tabanından saplanan bıçaklar gibi geliyordu. Bahar ayazı dondurucu geliyordu ve kalın bir pelerin giyiyordu.

Ancak bu sıkıntıların, dönüştüğü şey her neyse, ona dönüşmenin getireceği fırsatlarla kıyaslandığında önemsiz olduğuna kanaat getirmişti. Sokakta ilerlerken insanların yataklarında döndüğünü, duvarların ardından bile işitebiliyordu. Metrelerce ötedeki bir adımı duyabiliyordu. Karanlık bir gecede hiçbir insanın göremediği kadar iyi görebiliyordu.

Belki de diğerlerine faydalı olmanın bir yolunu bulmuştu. Her zamanki gibi, çetenin en önemsiz üyesi olmuştu. Ayak işlerine koşturan ya da diğerleri plan yaparken gözcülük eden, gözden çıkarılabilir çocuk. Bu yüzden onlara içerlemiyordu, ona böyle basit görevler vermekte haklıydılar. Sokak ağzı nedeniyle anlaşılması güç biriydi ve diğerleri bizzat Kelsier tarafından seçilmişken Spook, Clubs'ın yeğeni olması dolayısıyla aralarına katılmıştı.

Spook fazlasıyla aydınlık olan sokakta ilerlerken ellerini pantolonunun ceplerine sokarak iç geçirdi. Kumaştaki her bir ipliği hissedebiliyordu.

Tehlikeli şeyler oluyordu; bunu biliyordu; sislerin gündüz ortalıkta olması, yerin kötü bir kâbus gören uykudaki bir adam gibi aralıklarla sallanması. Spook yaklaşmakta olan kritik günlerde pek işe yaramayacağından endişeliydi. Bir yıl kadar önce amcası, Spook kenti terk ettikten sonra ölmüştü. Spook korkudan kaçmıştı, aynı zamanda zayıflığının bilinciyle de. Kuşatma sırasında yardım edememişti.

Tekrar bu konuma düşmek istemiyordu. Bir şekilde yardım edebilmek istiyordu. Ormana kaçmayacak, dünya yitip giderken saklanmayacaktı. Elend ve Vin onu Urteau'ya Yurttaş ve kentteki yönetimi hakkında olabildiğince bilgi toplamak

üzere göndermişti; Spook da elinden gelenin en iyisini yapmayı istiyordu. Eğer bu bedenini riske atmak anlamına geliyorsa, buna vardı.

Büyük bir kavşağa geldi. Kesişen yolların her ikisine de göz attı, onun için gündüz gibi aydınlıktı. Sissoylu ya da imparator olmayabilirim, diye düşündü. *Ama bir şeyim. Yeni bir şey. Kelsier'in gurur duyacağı bir şey.*

Belki bu kez yardım edebilirim.

Her iki yönde de bir hareket yoktu, bu yüzden sokağa sapıp kuzeye doğru ilerledi. Aydınlık gibi görünen bir sokakta sessizce, usul usul ilerlemek bazen garip geliyordu. Yine de, yıldız ışığı ve sislerin örtüsü altında başkaları için bunun karanlık olduğunu biliyordu. Kalay bir Allomanser'in sisleri yarmasına yardımcı oluyordu, Spook'un gittikçe hassaslaşan gözleri ise bunda çok daha iyiydi. Sisi yarıp geçmişti, onun niçin sis örtüsü yok gibiydi.

Devriye görünmeden çok önce onların gelişini işitmişti. Nasıl olurda insanlar o zırhın tangırdamasını, ayakların kaldırım taşları üzerindeki takırtısını duymazdı? Sırtını, sokak boyunca ilerleyen toprak duvara dayayarak duraksadı; devriyeyi izlemeye koyuldu.

Bir meşale taşıyorlardı, Spook'un hassas gözleri için bu neredeyse kör edici parlaklıkta bir fener gibiydi. Meşale ahmak olduklarına bir işaretti. Işığı yardımcı olmazdı, aksine engel olurdu. Işık sislerden yansır ve nöbetçileri, karanlıkta görme şanslarını ortadan kaldıran bir ışık halesinin içine sarardı.

Spook olduğu yerde hareketsizce durdu. Devriye ilerleyip sokağın ötesine yürümeyi sürdürdü. Spook'un bir metre kadar yakınından geçtiler, ancak onun orada olduğunu fark etmediler. Tamamen açıkta fakat kusursuzca gizlenmiş hissederken etrafı izleyebilmenin verdiği canlandırıcı bir his vardı. Yeni Urteau yönetiminin neden devriye dolaştırmakla uğraştığını merak ediyordu. Elbette, yönetimin skaa yetkililerinin sisler hakkında fazla bir deneyimi yoktu.

Devriye gezen nöbetçiler ellerindeki parlak meşaleleriyle köşeyi döndüğünde Spook görevine kaldığı yerden devam etti. Eğer programına uygun davranırsa bu akşam yaverleriyle bir toplantı yapacaktı. Spook konuşulanları dinlemeyi planlıyordu. Sokak boyunca dikkatle ilerledi.

Hiçbir kent Luthadel kadar büyük değildi, ama Urteau yakın bir ikinciydi. Venture hanesinin soydan kalan yeri olarak bir zamanlar şimdi olduğundan çok daha önemli –ve çok daha iyi bakılan– bir kentti. Gerileyişi Lord Hükümdar'ın öldürülüşünden de önceleri başlamıştı. Bunun en büyük göstergesi Spook'un üzerinde yürümekte olduğu yoldu. Bir zamanlar kent, su dolu sokaklar olarak kullanılan kanallarla kaplıydı. Bu kanalar bir süre önce kurumuş, yağmur da çamurla kaplanan, derin, tozlu kanallarla kaplamıştı. Bunları doldurmak yerine halk bu boş kanalları yol olarak kullanmaya başlamışlardı.

Spook'un üzerinde bulunduğu sokak bir zamanlar büyük mavnaların bile geçişine izin veren geniş bir suyoluydu. Batık sokağın her iki yanında üç metrelik duvarlar yükseliyordu; bunların üzerinde ise kanal kıyıları boyunca binalar yer alıyordu. Kimse Spook'a kanalların neden boşaldığına dair kesin ve tutarlı bir açık-

lama yapamamıştı; kimileri depremleri, kimileri ise kuraklığı sorumlu tutuyordu. Ancak, kanallar kuruduktan sonraki yüz yıl içinde kimse onları doldurmanın hesaplı bir yolunu bulamamıştı.

Böylece, Spook derin bir olukta yürüyormuş gibi hissederek, sokakta ilerlemeyi sürdürdü. Birçok yerde merdivenler ya da rampalar yukarıdaki kaldırımlara ve binalara uzanıyordu, fakat pek az kimse oralara çıkıyordu. Kent halkının değişiyle sokakolukları normalleşmişti.

Spook yürürken bir duman kokusu aldı. Yukarı baktığında binalarla kaplı ufukta bir açıklık fark etti. Yakın bir zaman önce sokaktaki bir bina yanmıştı. Soylu birinin evi. Diğer duyuları gibi koku duyusu da son derece hassastı. Bu yüzden, Straff Venture'ın ölümünün ardından gerçekleşen ilk taşkınlıklarda yakılan binalardan birinin kokusunu alıyor olabilirdi. Yine de, koku bunun için fazlasıyla güçlüydü. Fazlasıyla da taze.

Spook hızlandı. Urteau yavaşça ölüyor, çürüyordu ve bunun sorumluluğu büyük oranda yöneticisi Yurttaş'a aitti. Uzun zaman önce Elend Luthadel halkına bir konuşma yapmıştı. Lord Hükümdar'ın öldüğü, Kelsier'in isyanının gecesiydi. Spook Elend'in sözlerini olduğu gibi hatırlıyordu, çünkü o nefretten, isyandan ve bunlarla ilgili tehlikelerden bahsetmişti. Halkı eğer yeni yönetimlerini nefret ve kan dökme üzerine kurarlarsa korku, kıskançlık ve kargaşa ile kendi kendini yiyip bitireceği konusunda uyarmıştı.

Spook o gece dinleyiciler arasındaydı. Elend'in haklı olduğunu şimdi anlamıştı. Urteau'daki skaalar başlarındaki soyluları bir bakıma devirmişlerdi ve Spook bununla gurur duyuyordu. Kente giderek daha da ısınıyordu, bunun nedenlerinden bir ide Firari'nin öğretisine ısrarla sadık kalmaktaki uğraşlarıydı. Yine de, isyan soyluların devrilmesiyle durulmamıştı. Elend'in tahmin ettiği üzere kent korku ve ölümün beşiği haline gelmişti.

Mesele bunun neden olduğu değil, nasıl durdurulacağıydı.

Şimdilik, bu Spook'un işi değildi. Yalnızca bilgi toplamak için oradaydı. Yaklaştığını yalnızca kenti inceleyerek geçirdiği haftalardan kalma aşinalıktan anlayabiliyordu, çünkü sokakoluklarında tam olarak nerede olduğunu kestirmek epey zordu. Başlangıçta buralardan kaçınmaya çalışmış ve yukarıdaki küçük ara sokaklardan ilerlemişti. Ne yazık ki, oluklar tüm şehri kaplıyordu ve inip çıkarak o kadar çok zaman kaybediyordu ki sonunda olukların etrafta dolaşmanın en uygun yolu olduğuna kanaat getirdi.

Elbette ki Sissoylu değilsen. Ne yazık ki Spook Allomantik gücünü kullanarak binalar üzerinden sıçrayamıyordu. Oluklarla yetinmek zorundaydı. Elinden geleni yapıyordu.

Bir merdivene çıkıp tırmanmaya başladı. Deri eldivenler giymesine karşın ahşabın dokusunu hissedebiliyordu. Yukarıda, sokakoluk boyunca uzanan dar bir kaldırım vardı. Önünde bir arka sokak vardı, bir grup eve varıyordu. Hedefi dar sokağın sonundaki binaydı, ama o yöne ilerlemedi. Bunun yerine sessizce bekleyip orada olduğunu bildiği işaretleri kolladı. Çok geçmeden, birkaç bina ötedeki bir

pencerede bir hışırtı işitti. Başka bir binadan ise ayak sesleri geliyordu. Önündeki sokak gözetleniyordu.

Spook yana döndü. Gözcüler arka sokağı dikkatle izlerken, istemeden başka bir yeri açık bırakmışlardı; kendi binalarını. Spook sinsice sağa sokuldu, altlarındaki her bir taşı hisseden adımlarla, bir adamın sıra dışı bir şey gördüğünde artan soluk alıp verişini işitebilecek duyularla ilerliyordu. Binanın etrafından dolaşıp tetikteki gözlerden kaçındı ve diğer taraftaki çıkmaz sokağa girdi. Orada, elini binanın duvarına koydu.

Odanın içinde titreşimler vardı; içeride birileri olmalıydı, bu yüzden ilerlemeyi sürdürdü. Sonraki oda onu derhal uyardı; çünkü içeride fısıltılar duyuyordu. Ancak üçüncü odada hiçbir şey hissetmedi. Titreşim yoktu. Ya da fısıltı. Bir kalbin boğuk atışı bile yoktu; hava yeterince durgun olduğunda bazen bunu bile işitebiliyordu. Derin bir nefes alıp usulca pencerenin kilidini açtı ve içeri girdi.

İçerisi, beklediği gibi boş olan bir yatak odasıydı. Daha önce hiç bu odadan geçmemişti. Panjurları kaparken kalbi hızla atıyordu, ardından usulca ilerledi. İçerisi neredeyse tamamen karanlık olmasına karşın görmekte zorlanmıyordu. Ona göre içerisi ancak loştu.

Odanın dışında daha tanıdık gelen bir koridor buldu. Kolayca, sokağı gözleyen iki gözcü odasını geride bıraktı. Bu sızmaları yapmanın bir heyecanı vardı. Spook Yurttaş'ın karakollarından birinin içinde, çok sayıda silahlı askerden yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı. Kendi binalarını daha iyi korumalıydılar.

Basamakları tırmanarak üçüncü katta pek kullanılmayan küçük bir odaya vardı. Titreşimleri kontrol etti, ardından içeri girdi. Gösterişsiz oda fazladan yataklardan ve tozlu pek çok üniformadan oluşan bir yığınla kaplıydı. Spook dikkatle ve sessizce adım atıp ilerlerken gülümsedi, son derece hassas ayakları gevşek, gıcırdayan ya da eğri döşemeleri hissedebiliyordu. Pencere pervazına oturdu, dışarıdan kimsenin kendisini göremeyeceğinden emindi.

Yurttaş'ın evi birkaç metre ötedeydi. Quellion gösterişten hazzetmezdi ve karargâh olarak orta büyüklükte bir yapı seçmişti. Bir zamanlar muhtemelen küçük bir soylunun eviydi, Spook'un bulunduğu yerden görebildiği küçük bir avlusu vardı. Binanın kendisi ışıldıyor, her çatlaktan ve pencereden ışık sızıyordu. Bina muazzam bir güçle doluymuş ve patlamak üzereymiş gibiydi.

Ama bu Spook fazla harlanmış kalayı yüzünden içinde ışık olan herhangi bir binayı görüyordu.

Arkasına yaslandı, bacakları pervazdaydı, sırtı ise çerçeveye dayalıydı. Ahşabın kenarında, eskiden burada bir şeyler olduğuna işaret eden çivi delikleri olsa da pencerede ne cam ne de panjur vardı. Panjurların neden söküldüğünün Spook için önemi yoktu, olmayışları bu odaya gece birilerinin girme olasılığının az olduğunu gösteriyordu. Sis çoktan odaya dolmuştu, ancak o kadar cılızdı ki Spook'un gözleri sisi fark etmekte zorluk yaşamıştı.

Bir süre, hiçbir şey olmadı. Bina ve çevresi gece ayazında sessiz ve hareketsizdi. Ancak sonunda, o belirdi.

Spook doğruldu, genç kadının evden çıkıp bahçeye girişini izledi. Sıradan bir skaa elbisesi giymişti; garip bir şekilde bu elbise üzerinde çok zarif duruyordu. Saçları elbiseden biraz daha koyuydu. Spook bu kadar koyu kumral saçlara sahip pek az kişi görmüştü; külden ve isten temiz tutabilen pek az kişi.

Kentteki herkes Yurttaş'ın kardeşi Beldre'i biliyor olmasına karşın pek azı onu görmüştü. Güzel olduğu söyleniyordu. Bu durumda söylenenler doğruydu. Ancak kimse onun kederinden bahsetmemişti. Fazlasıyla harlanmış kalay sayesinde, Spook onun yanı başındaymış gibi hissediyordu. Derin, kederli gözlerinde ardındaki aydınlık binadan yansıyan ışığı görebiliyordu.

Bahçede bir bank bulunuyordu. Küçük bir çalılığın önündeydi. Bahçedeki tek bitki bu çalıydı; diğerleri sökülmüş, toprak ise bellenmişti; geriye ise kara bir toprak kalmıştı. Spook'un duyduğu kadarıyla, Yurttaş süs bahçelerinin soylulara özgü bir iş olduğunu belirtmişti. Böyle yerlerin yalnızca skaa kölelerin teriyle inşa edildiğini öne sürüyordu; soyluların hizmetkârları için çok zorlu işler yaratarak lüks hayatlarını sürdürüşlerinin bir başka yoluydu.

Urteau halkı kentin tüm duvar resimlerini badanalayıp tüm mozaik camlarını kırıp dökerken, tüm süs bahçelerini de sökmüşlerdi.

Beldre bankına oturmuş, elleri önünde hareketsiz duruyor, üzgün bir şekilde çalıya öylece bakıyordu. Spook, Yurttaş'ın akşam toplantılarına gizlice katılmasının nedeninin o kadın olmadığı konusunda kendini ikna etmeyi denedi, bunda epey de başarılı oldu. Bunlar Spook'un yakaladığı en iyi casusluk fırsatlarındandı. Beldre'i görebilmek de bir ödüldü. Elbette, çok umursadığından değildi. Onu tanımıyordu bile.

Orada oturmuş kadına bakıyor, onunla konuşabilmeyi diliyorken bile böyle düşünüyordu.

Ama bunun sırası değildi. Beldre'in bahçe sürgünü kardeşinin toplantısının başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Onu hep yanında tutuyordu ama görünüşe göre devlet sırlarını işitmesini istemiyordu. Ne yazık ki penceresi Spook'un görüş açısına doğru açılıyordu. Sıradan biri, sıradan bir Kalaygöz ya da Sissoylu bile, içeride neler konuşulduğunu duyamazdı. Ama Spook kelimenin hiçbir anlamıyla sıradan değildi.

Gizli saklı konuşulanları dinlerken kararlılıkla, artık işe yaramaz biri olmayacağım diye düşündü. Duvarları ve aralarındaki mesafeyi aşıp kulaklarına varıyordu.

"Pekâlâ, Olid" dedi bir ses. "Haberler nedir?" Ses artık Spook için tanıdıktı. Urteau'nun Yurttaşı Quellion.

"Elend Venture bir başka şehri daha ele geçirdi," dedi ikinci bir ses; bu kez konuşan dışişleri nazırı Olid'di. Quellion "Nereyi?" diye sordu. "Hangi kenti?"

"Önemsiz bir tanesi," dedi Olid. Güneyde. Beş bin kişi ancak var."

Üçüncü bir ses, "Anlamı yok," dedi. "Şehir halkını da yanına alıp kenti çok geçmeden terk etmiş."

Olid "Ama bir başka koloss ordusu daha edinmiş, her nasılsa," diye ekledi.

Spook, güzel, diye düşündü. Ambar olarak kullanılan dördüncü mağara da elle-

rine geçmişti. Luthadel bir süre daha kıtlık çekmeyecekti. Bu da geriye yalnızca iki tane kaldığı anlamına geliyordu; Urteau'daki ve her neredeyse sonuncusu.

Quellion, "Despotların bir nedene ihtiyacı yoktur," diye ekledi. Genç bir adamdı ama aptal değildi. Zaman zaman, Spook'un tanımış olduğu başka adamlara benziyordu. Bilge adamlara. Öyleyse fark uçlardaydı.

Ya da belki zamanlamada?

"Bir despot yalnızca hükmetme coşkusu için bile fetheder," diye ekledi. "Ele geçirdiği yerler Venture'a yetmiyor, asla da yetmeyecek. Fetihlerine devam edecek. Sıra bize gelene dek."

Oda sessizleşmişti.

"Haberlere göre Urteau'ya bir elçi gönderiyormuş," dedi üçüncü ses. "Firari'nin çetesinin bir üyesini."

Spook doğruldu.

Quellion güldü. "Yalancılardan biri mi? Buraya mı geliyormuş?"

"Söylentilere göre bize bir anlaşma teklif etmek için," dedi Olid.

Quellion "Yani?" diye sordu. "Bunu bize niye anlatıyorsun, Olid? Bu despotla bir anlaşma yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Olid "Onunla savaşamayız, Quellion," dedi.

Quellion "Firari de Lord Hükümdar ile savaşamazdı," dedi. "Ama yine de yaptı. Öldü ama yine de kazandı; skaalara isyan edip soyluları devirecek cesareti verdi."

"O piç kurusu Venture çıkıp başa geçene kadar," dedi üçüncü ses. Oda yeniden sessizleşti.

Sonunda Quellion "Venture'a teslim olamayız," dedi. "Bu kenti bir soyluya bırakmayacağım, Firari'nin bizim için yaptıklarından sonra olmaz. Son İmparatorluk'ta yalnızca Urteau Kelsier'in skaa idaresi hayalini gerçekleştirebildi. Yalnızca biz soyluların evlerini yaktık. Yalnızca biz kentimizi ve toplumumuzu onlardan arındırdık. Yalnızca biz uyduk. Firari bizi kollayacaktır."

Spook usulca ürperdi. Tanımadığı kimselerin Kelsier hakkında böyle bahsettiğini işitmek çok garipti. Spook Kelsier ile beraber yürümüş, ondan çok şey öğrenmişti. Onların Firari'si olan bu adamı tanıyorlarmış gibi konuşmaya ne hakları vardı?

Konuşma daha önemsiz konulara yönelmişti. Eskiden soyluların tercih ettiği giyim kuşam tarzlarını yasaklayan yeni yasalardan bahsettiler ve ardından şecere teftiş heyetinin kaynağını arttırmaya karar verdiler. Kentte soylu ailelerden geldiğini gizleyen herkesi bulup çıkarmaları gerekiyordu. Spook diğerlerine aktarmak üzere notlar aldı. Ancak gözlerini bahçedeki genç kadına çevirmemekte zorlanıyordu.

Ona bu kadar acı veren ne, diye düşündü. Bir yandan sormak istiyordu; tıpkı Firari'nin olacağı gibi arsızca, bir çırpıda aşağı inip bu bir başına, ciddiyetle duran kızın çalıya neden böylesi bir kederle baktığını öğrenmek istiyordu. İstemsizce doğrulduğunu fark etti.

Eşsiz olabilirdi, güçlü olabilirdi, ama kendine hatırlatması gerektiği gibi, bir Sissoylu değildi. Onu yolu sessizlik ve gizlilikten geçiyordu.

Bu yüzden tekrar oturdu. Şimdilik eğilip onu izlemekten ve aralarındaki mesafeye, ya da kendi bilmezliğine rağmen gözlerindeki o hissi anlamaktan memnundu.

Kül yağmuru.

İnsanların ne kadar şanslı olduklarını gerçekten anladıklarını sanmıyorum. Çöküş'ten önceki bin yılda, külleri nehirlere döktüler ve kentlerin dışına yığdılar; öylece bıraktılar. Rashek'in külleri parçalamak için geliştirdiği mikroplar ve bitkiler olmadan toprağın çabucak küller altında yitip gideceğini asla anlamadılar.

Tabii elbette sonunda olan buydu.

15

SİS YANIYORDU. Parlak, alev kırmızı gün ışığı altında onu kaplayan bir ateş gibi görünüyordu.

Gündüz vakti sis alışıldık değildi. Ama gece sisi bile artık Vin'e yabancıydı. Eskiden onu gizleyip korurlardı. Şimdi ise onlara git gide daha da fazla yabancılaşıyordu. Allomansi kullandığında sisler ondan uzaklaşır gibiydi; parlak ışıktan sakınan yabani bir hayvan gibi.

Gün saatler önce ağarmış olmasına karşın sessizliğini bozmamış olan kampın önünde bir başına dikiliyordu. Şimdiye dek Elend çadırlarını terk etmemelerini emrederek ordusundakileri sislerden koruyabilmişti. Ham onları sise çıkarmalarına gerek olmadığını savunmuştu ama Vin içinde bir ses Elend'in askerleri sise çıkarma planına sadık kalacağını söylüyordu. Bağışıklık kazanmaları gerekiyordu.

Güneşte parıldayan sise bakan Vin, neden, diye düşündü. *Neden değiştin? Farklı olan ne?* Sis etrafında oynaşıyor, her zamanki garip, hareketli haliyle dönüp duruyordu. Sis artık daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyordu. Titreşiyordu. Oynaşıyordu.

Hava ısındı ve sonunda sis geri çekilip bir tavada buharlaşan su gibi ortadan kayboldu. Gün ışığı yüzüne bir dalga gibi çarptı; dönüp sisin yankılanan bir çığlık gibi yok oluşunu izledi.

Nöbetçiler tehlikelin geçtiğini haber verirken Vin, doğal değiller, diye düşündü. Çok geçmeden kamp hareketlendi, askerler çadırlarından çıkıp telaşla sabah işlerine

koşturdular. Vin kampın başında toprak yol üzerinde hareketsizce duruyordu; sağ yanında ise kanal yer alıyordu. Sis çekildiğinde her ikisi de daha *gerçek* geliyordu.

Sazed ve Elend'e sislerin doğal olup olmadıkları konusunda fikirlerini sormuştu. İkisi de âlimce yanıtlar verip her iki yönden de görüşleri destekleyen kuramlar ortaya atmışlardı. En azından Sazed bir karara varmıştı; sislerin doğal olduğunu düşünüyordu.

Sislerin bazılarını boğup bazılarını sağ bırakması açıklanabilir, Leydi Vin, demişti. Ne de olsa böcek ısırığı da kimilerini öldürürken kimilerini rahatsız etmiyor, diye eklemişti.

Vin kuramlar ve görüşlerle ilgilenmiyordu. Yaşamının çoğunu sisin sıradan bir hava olayı olduğunu düşünerek geçirmişti. Reen ve diğer hırsızlar ise sisi doğaüstü olduğuna dair hikâyelerin çoğuna gülüp geçmişlerdi. Yine de Vin bir Allomanser olmuş ve sisi tanımıştı. Onları *hissediyordu* ve bu his Miraç Kuyusu'ndaki güce dokunduğundan beri giderek güçleniyordu.

Sis fazlasıyla hızlı bir biçimde ortadan kayboldu. Gün ışığında kaybolurken sisler güvenli bir yere kaçan bir kimse gibiydi. Tüm gücünü savaşmakla harcamış ve sonunda geri çekilmeye karar vermiş biri gibi. Ayrıca, sisler kapalı yerlerde yoktu. İçindekileri korumak için basit bir çadır bile yeterliydi. Sisler, her nasılsa, orada istenmediğini anlıyor gibiydi.

Vin göklerdeki pusun ardından kor gibi parıldayan güneşe döndü. TenSoon'un yanında olmasını, onunla konuşabilmeyi, endişelerini paylaşabilmeyi diledi. Kandrayı çok özlüyordu, hem de düşündüğünden de fazlasıyla. Açık sözlülüğü onunkiyle uyumluydu. Halkına döndükten sonra başına neler geldiğini hala bilmiyordu; ona bir mesaj iletmesi için bir başka kandra bulmaya çalışmıştı ama son zamanlarda kandraları bulmak epeyce zorlaşmıştı.

İç geçirip döndü ve sessizce kampa doğru yürümeye koyuldu.

Askerlerin orduyu bu kadar çabuk harekete geçirmesi etkileyiciydi. Sabahları çadırlarda, zırhları ve silahlarıyla ilgilenmek zorundaydılar; aşçılar da bulabildiklerini pişirmekle uğraşıyorlardı. Vin kısa bir mesafe kat ettiğinde, ocaklar yanıyordu ve çadırlar sökülmeye başlamıştı; askerler yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Aralarından geçerken bazıları selam durdu. Bazıları ise saygıyla eğildiler. Bazıları ise tedirgin olup başka yöne bakıyorlardı. Vin onları yadırgamadı. Ordudaki yerinden o da emin değildi. Elend'in eşi olarak teknik olarak onların imparatoriçesiydi; ancak bir asilzade gibi giyinmiyordu. Pek çokları için ise o dini bir figür, Firarinin Varisi idi. Bu unvanı da istemiyordu.

Elend ile Ham'in toplanmakta olan imparatorluk çadırı önünde konuştuklarını gördü. Açıktaydılar, tavırları ise tamamen soğukkanlıydı; ikisinin işçilerden ne kadar da uzak durduklarını fark etmişti, sanki konuştuklarını işitmelerini istemiyorlardı. Kalay yakarak yanlarına varmadan çok önce nelerden bahsettiklerini duyabilir hale geldi.

Elend usulca "Ham, haklı olduğumu biliyorsun. Bunu sürdüremeyiz. Batı Salâhiyetinin içlerine ilerledikçe gündüzleri daha fazla sise maruz kalacağız."

Ham hayır dercesine başını salladı. "Gerçekten askerlerinin ölüşünü izler miydin, El?"

Elend'in yüzü ciddileşti ve yanlarına gelmekte olan Vin ile göz göze geldi. "Her sabah sisleri beklemekle vakit kaybedemeyiz."

Ham "Onların hayatlarını kurtarsa bile mi?" diye sordu.

Elend, "Yavaşlamak da cana mal oluyor," dedi. "Burada geçirdiğimiz her saatte, sisler Merkezi Salâhiyete biraz daha yaklaşıyor. Bir süre sonra kuşatmada olmayı planlıyoruz, Ham ve bu da olabildiğince erken Fadrex'e varmamız anlamına geliyor."

Ham destek arayan gözlerle Vin'e döndü. Başını hayır anlamında salladı. "Üzgünüm, Ham. Elend haklı. Tüm ordumuzu sisin kaderine terk edemeyiz. Korunmasız oluruz; eğer sabah saldırıya uğrayacak olursak adamlarımız ya karşılık verip sislere kurban gitmek ya da çadırlarında bekleyip saklanmak zorunda kalacaklar."

Ham suratını astı, sonra izin isteyip küller arasından ilerleyerek bir grup askerin çadırlarını toplamasına yardım etti. Vin Elend'in yanına varıp iri cüsseli askerin gidişini izledi.

Sonunda "Kelsier onunla ilgili olarak yanılıyordu," dedi. Elend "Kim?" diye sordu. "Ham mi?"

Vin başıyla onayladı. "Sonunda, –Kelsier öldükten sonra– ondan kalan son bir not bulduk. Çete üyelerini yeni idaresindeki önderler olmak üzere seçtiğini söylüyordu. Breeze bir elçi, Dockson bir bürokrat ve Ham de bir general olacaktı. Diğer ikisi rollerine tam uyuyor, ama Ham..."

Elend, "Kendisin fazlasıyla kaptırıyor," dedi. "Emrindeki her bir askeri bizzat tanımak istiyor, aksi halde ise rahatsız hissediyor. Ayrıca, onları bu kadar yakından tanıyınca bağlanıyor."

Vin usulca başıyla onaylarken Ham'in askerlerle birlikte gülüşüp çalışmasını izledi.

Elend, "Bize bir bak, umursamazca bizim peşimizden gelen insanların yaşamlarından bahsediyoruz. Belki Ham gibi bağlanmak daha doğru olur. Belki o zaman başkalarını bu kadar kolayca ölüme göndermeyiz."

Elend'in sesindeki yakıcı tondan rahatsız olan Vin ona baktı. Elend ise bunu gizlemek istercesine gülümsedi ardından bakışlarını kaçırdı. "Şu kolossuna bir şeyler düşünmelisin. Kampta dolaşıp insanları korkutuyor."

Vin suratını astı. Kolossu düşünür düşünmez onun nerede olduğunun farkına vardı. Kampın uçlarında bir yerlerdeydi. Her zaman kendi emri altındaydı ama yalnızca odaklandığında onu doğrudan ve tamamıyla yönetebiliyordu. Aksi takdirde onun genel komutlarına uyuyordu; civarda kalmak, hiçbir şeyi öldürmemek gibi.

Elend "Gidip mavnaların harekete hazır olup olmadığını denetleyeyim," dedi. Vin'e baktı ve onunla birlikte gelmeyeceğini belirtince küçük bir öpücük konduruп yoluna koyuldu.

Vin kampta dolaşmayı sürdürdü. Çadırların çoğu sökülmüş ve toplanmıştı, askerler de hızlıca yemek yiyorlardı. Kamp yerinden uzaklaştığında İnsan'ı sessizce

otururken buldu; kül usulca bacakları arasından akıp gidiyordu. Kırmızı gözlerle kampı izliyordu, sağ gözünden aşağı, ağzının kenarına dek uzanan yırtılmış derisi yüzünden yüzü kötü görünüyordu. Vin Kollarını göğsünde birleştirip "İnsan," dedi.

Yaratık ona döndü, sonra ayağa kalktı, fazlasıyla kaslı üç metreyi aşan cüssesinden kül süzülüyordu. Öldürmüş olduğu kolosslara, önündeki bu yaratığa tamamıyla hâkim olduğunu bilmesine rağmen Vin, son derece gergin derisi ve kanayan yaraları olan bu devasa yaratık karşısında dikilirken bir anlığına içgüdüsel olarak korktu.

Üzerindeki korkuyu atarak "Neden kampa geldin?" dedi. Yavaş ve temkinli bir ses tonuyla "Ben insanım," dedi.

"Sen bir kolossun," dedi Vin. "Bunu sen de biliyorsun."

İnsan "Bir evim olsa iyi olur," dedi. "Şunlar gibi."

Vin "Onlar çadır, ev değil," diye karşılık verdi Vin. "Kampa böylece gelemezsin. Diğer kolosslarla birlikte kalmalısın."

İnsan dönüp güneye, koloss ordusunun insanlardan ayrı olarak kampladığı yöne baktı. Ordunun asıl kısmıyla birlikte bekleyen on bin tanesi dışında yirmi bin tanesi de Elend'in hâkimiyeti altındaydı. Onları Elend'in hâkimiyetine vermek daha mantıklıydı çünkü saf güç anlamında Vin'e kıyasla çok daha güçlü bir Allomanser'di.

İnsan Vin'e dönüp baktı. "Niye?"

Vin "Neden diğerleriyle birlikte mi kalmalısın?" diye sordu. "Çünkü kamptaki insanları rahatsız ediyorsun."

İnsan "Öyleyse bana saldırsınlar," diye karşılık verdi.

Vin "İşte bu yüzden insan değilsin", dedi. "Yalnızca bizi rahatsız ediyorlar diye insanlara saldırmayız."

İnsan "Hayır," dedi. "Bunun yerine *bize* öldürtürsünüz."

Vin başını kaldırıp duraksadı. Ancak İnsan başını çevirip tekrar ordunun konakladığı kampa döndü. Yuvalarından fırlayacak gibi görünen kırmızı gözleri yüzündeki ifadeyi anlamayı zorlaştırıyordu, ama Vin neredeyse bir özlem görebilmişti.

"İnsan, sen bizden birisin," dedi İnsan.

Vin başını tekrar kaldırdı. "Ben mi?"

"Bizim gibisin," dedi. "Onlar gibi değil." "Neden böyle diyorsun?" diye sordu Vin.

İnsan bakışlarını aşağı, Vin'e doğrulttu. "Sis," dedi.

Vin, bir anlığına, nereden geldiğini anlamadığı bir ürperti duydu. "Ne demek istiyorsun?" İnsan yanıtlamadı.

"İnsan," dedi; bu kez farklı bir yöntem deniyordu. "Sisler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gece gelirler." dedi İnsan.

Vin başıyla onayladı. "Evet, ama ne düşünüyorsunuz? Siz, halkın. Sislerden korkuyor mu? Onları öldürür mü?"

İnsan "Kılıçlar öldürür," dedi. "Yağmur öldürmez. Kül öldürmez. Sis öldürmez."

Vin, epey doğru bir mantık yürütme, diye düşündü. *Bir yıl önce bu söylediğine katılabilirdim.* Bu akıl yürütmeden vazgeçmek üzereydi ki, İnsan sözünü sürdürdü.

"Ondan nefret ediyorum," dedi. Vin duraksadı.

"Ondan nefret ediyorum çünkü o da benden nefret ediyor," dedi. Vin ona baktı. "Onu hissediyorsun." Vin şaşkınlıkla, "Evet," dedi. "Hissediyorum."

İnsan Vin'i inceledi; gözünün kenarından akan kan, mavi derisinden süzülerek küllere karışıyordu. Nihayet Vin'in dürüst yanıtını onaylarcasına başını salladı.

Vin ürperdi. Sis canlı değil, diye düşündü. *Benden nefret edemez. Hayal görüyorum.*

Ama bir zamanlar, yıllar önce, sisleri kullanmıştı. Lord Hükümdar ile savaşırken, her nasılsa, onlara hükmetmişti. Allomansi'sini güçlendirmek için metal yerine sis kullanmış gibiydi. Ancak bu güçle Lord Hükümdar'ı alt edebilmişti.

Bu uzun zaman önceydi ve bunu asla tekrarlayamamıştı. Yıllar boyunca tekrar tekrara denemiş ve üst üste başarısız olduktan sonra, yanılıyor olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tabii son zamanlarda sis pek o kadar da arkadaş canlısı olmayan bir haldeydi. Siste sıra dışı bir şey olmadığını kendi kendine tekrar edip duruyordu; ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Peki ya Elend'i öldürmeye çalışan sonra da Vin'e onu nasıl bir Allomanser yapacağını göstererek kurtaran o sis ruhu? Bir yılı aşkın bir süredir onu görmemiş olsa da gerçekti, bundan emindi.

Sise karşı duyduğu tereddüt, sisin ondan sakınması neydi peki? Binalardan kaçınması ve insanları öldürmesi. Hepsi İnsan'ın söylediğine işaret ediyor gibiydi. Sis –Zifir– ondan nefret ediyordu. Sonunda, uzun zamandır karşı koyduğu şeyi kabul etti.

Sis onun düşmanıydı.

Onlar Allomantik hâkimler olarak bilinirler. Metallerini o kadar uzun süre, o kadar güçlü harlarlar ki, sürekli bulunan Allomantik güç onların fizyolojilerini etkiler.

Pek çok durumda; çoğu metalde; bunun etkileri çok ufaktır. Örneğin tunç yakanlar, bronz hâkimi olduklarına farkına bile varmazlar. Bu metali uzun süre yaktıklarından yetkinlikleri artar. Lehim hâkimi olmak ise tehlikelidir; çünkü bu bedeni acı ya da yorgunluk hissedemeyeceği bir düzeye dek zorlamayı gerektirir. Pek çoğu bur süreç sonlanmadan önce ölür; kanımca, sonucunda elde edilecek fayda ise buna değmez.

Ama, kalay hâkimleri ise özeldir. Sıradan bir Allomanser'in ihtiyaç duyacağı ya da isteyeceğinin ötesinde duyulara sahip olduklarından, dokundukları, işittikleri, gördükleri, kokladıkları ve tattıkları şeylerin kölesi olurlar. Yine de bu duyuların sıra dışı gücü onlara farklı, ilginç bir avantaj sağlar.

Hemalurjik bir kazıkla dönüştürülen bir Sorgucu gibi onların artık insan olmadığı bile söylenebilir.

16

SPOOK GÖZLERİNİ KARANLIĞA AÇTI.

Bu git gide daha da seyrekleşiyordu. Gözlerini ve kulaklarını sıkı sıkıya örten gözbağını hissedebiliyordu. Fazlasıyla hassas tenine batıyordu; ama diğer seçeneğe oranla çok daha iyiydi. Ona göre yıldız ışığı da güneş kadar parlaktı ve odanın dışındaki koridorda atılan adımlar gök gürlemesi gibiydi. Kalın kumaşla, kulakları mumla tıkanmışken, panjurlar kapalıyken ve perdelenmişken bile, uyumak bazen onun için zor bir işe dönüşüyordu.

Sarıp sarmalanmak tehlikeliydi. Onu savunmasız bırakıyordu. Uykusuzluk ise daha da tehlikeli olurdu. Belki de kalay yakarak bedenine yaptıkları onu öldürecekti. Yine de Urteau halkı arasında vakit geçirdikçe, yaklaşmakta olan tehlikeyi atlatmak için yardımına ihtiyaç duyacaklarını daha da iyi görüyordu. Bir üstünlüğe

ihtiyaç duyuyordu. Yanlış kararı vermiş olduğundan endişeliydi, ama en azından bir karar vermişti. Önceden olduğu gibi devam edecek ve bunun yeterli olmasını umacaktı.

Usulca homurdandı, doğrulup gözlerindeki bezi ve kulaklarındaki mumu çıkardı. Oda karanlıktı ama aralıkları kumaşla kapatılmış panjurlardan sızan cılız ışık bile görmesi için yeterliydi.

Karnında kalay harlanmış yanıyordu. Rezervi neredeyse tükenmiş; gece boyunca yanmıştı. Artık bedeni nefes alıyormuş ya da göz kırpıyormuşçasına kalay kullanıyordu. Haydutların, yaralanıp baygın düştükleri durumlarda bile iyileşmek için lehim yakabildiklerini duymuştu. Beden neye ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

Yatağının yanı başındaki küçük bir kovaya uzanıp içinden bir miktar kalay tozu aldı. Luthadel'den gelirken bol miktarda getirmiş ve yeraltından daha fazlasını alarak elindekini arttırmıştı. Neyse ki kalay görece ucuzdu. Avcundakileri komodinin üzerindeki bir kaba boşalttı, ardından kapıya ilerledi. Oda küçük ve dardı; ama kimseyle paylaşmak zorunda değildi. Bu da skaa standartlarına göre lükstü.

Gözlerini sıkı sıkıya kapatıp kapıyı açtı. Güneşin aydınlattığı koridorun ışığı yüzüne çarptı. Işık karşısında dişlerini sıktı; gözlerini kapatmasına karşın dikkatle yeri hissetmeye çalıştı. Handa çalışanlar tarafından kuyudan çekilmiş tatlı su dolu testiyi içeri alıp kapıyı çarptı.

Gözlerini kırpıp kabını doldurmak üzere odanın diğer yanına geçti. Dikip kalayın tümünü içti. Bütün gün yetecekti. Bir avuç daha alıp, bir keseye koydu.

Birkaç dakika sonra giyinmişti; hazırdı. Yatağa oturup gözlerini kapadı; gün için hazırlanıyordu. Eğer Yurttaş'ın casuslarına bakılacak olursa, Elend'in takımının diğer üyeleri Urteau'ya doğru yola koyulmuştu. Muhtemelen zulayı ele geçirmek ve isyanı bastırmakla görevliydiler; onlar gelmeden evvel Spook olabildiğince fazla bilgi edinmeliydi.

Otururken planlarını gözden geçirip düşündü. Yan odalardan gelen sesleri hissedebiliyordu; ahşap yapı hamarat işçilerle dolu dev bir kovan gibi sallanıp titreşiyordu. Dışarıda seslenen, bağıran ve konuşanları duyabiliyordu. Uzakta bir yerde ziller çalıyordu. Henüz erkendi, öğle ancak olmuştu; ama sis çekilmişti. Urteau'da sislerin istila etmediği altı–yedi saatlik bir gündüz vardı; bu da mahsul yetiştirmeye ve insanların günlük yaşamlarını sürdürmelerine olanak tanıyordu.

Normalde, Spook gündüz vakti boyunca uyumuş olurdu. Ancak yapması gereken işler vardı. Gözlerini açtı, ardından komodine uzanıp eline bir gözlük aldı. Kendisi özel olarak yaptırmıştı; lensleri görüşünü düzeltmesi için tasarlanmamıştı. Sadece sıradan camdı.

Bunları takıp gözlerini tekrar kumaşla sararak lenslerin önünü ve yanlarını kapattı. Keskinleşen duyularıyla bile bir şey göremiyordu. Ancak gözlüklerini taktığında, hem gözlerini açıp hem de görebiliyordu. El yordamıyla pencereye vardı; ardından perdeyi alaşağı edip panjurları açtı.

Kavurucu günışığı yüzüne vurdu. Kumaş kafasına batıyordu. Ama görebiliyordu. Kumaş kör olmasını önleyecek kadar ışığı örtüyordu; ancak görmesine izin

verecek kadar da inceydi. Aslında sis gibiydi; kumaş onun için neredeyse görünmezdi; çünkü görüşü fazlasıyla keskindi. Zihni kumaşı görmezden geliyordu.

Spook başını sallayıp düello bastonunu aldı ve odadan çıktı.

Bir çift sopa ile yere usulca vuran Durn "Sessiz biri olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sen bile bunun lordların yönetiminde yaşamaktan daha iyi olduğunu kabul etmelisin."

Spook bir sokakoluğuna çöktü; sırtını kanalı oluşturan taş duvara dayadı, başını hafifçe eğmişti. Çarşıçukuru Urteau'daki en geniş sokakoluklarından biriydi. Bir zamanlar; ortasında üç tekne yan yana dururken bile her iki yanda da diğerlerinin geçmesi için yeterli mesafe kalırdı. Şimdi ise kentin merkezi bir bulvarı haline gelmişti; tüccarlar ve dilencilerin uğrak yeriydi.

Spook ve Durn gibi dilencilerin. Oluğun tam kıyısına oturmuşlardı; binalar sur gibi tepelerinde yükseliyordu. Yoldan geçenlerin pek azı bu perişan kılıklı adamlara aldırış ediyordu. Kimse onlardan birinin gözlerinin koyu renk bir kumaşla bağlı olmasına karşın kalabalığı dikkatle izlediğini, diğerinin ise sokakta yetişmiş biri için fazlasıyla iyi konuştuğunu fark etmiyordu.

Spook Durn'un sorusunu yanıtlamadı. Gençliğinde; ağır aksanlı, argoyla dolu konuşma biçimi onu ele vermiş ve insanların reddetmesine yol açmıştı. Şimdi bile Kelsier gibi cerbezeli ya da tatlı dilli değildi. Bu yüzden Spook olabildiğince az konuşmaya çalışıyordu. Böylelikle başını olabildiğince beladan uzak tutuyordu.

Gariptir ki, konuşmadığında insanlar onu daha kolaylıkla reddetmek yerine, ona daha fazla dikkatlerini veriyorlar gibi görünüyordu. Durn izleyicisi olmayan bir sokak sanatçısı gibi ritim tutmaya devam ediyordu. Spook gibi olmayan biri için toprak zemindeki bu vuruşları duymak olanaksızdı.

Durn'ün ritmi mükemmeldi. Ozanlar duysa imrenirdi.

Durn "Şu çarşı yerine bir baksana," diye devam etti. "Lord Hükümdar'ın yönetiminde, skaaların çoğu asla açıkça ticaretle uğraşamazdı. Burada güzel bir şey yakaladık. Skaaları yöneten skaalar. Mutluyuz."

Spook çarşıyı görebiliyordu. Ona göre eğer insanlar gerçekten mutlu olsalardı gülümsüyor olurlardı, ancak yüzlerinde tatsız ifadeler vardı. İstediklerini alıp oradan uzaklaşmak yerine alışveriş yapıp mallara bakıyor olurlardı. Ayrıca, eğer bu kent olmasını istedikleri mutlu ütopyaysa, kalabalığı gözleyen onlarca askere ihtiyaç da olmazdı. Spook başını hayır anlamında salladı. Neredeyse hemen hemen herkes aynı giyiniyordu; Yurttaş'ın emrettiği renklerde ve tarzda. Dilencilik bile denetime tabiydi. Birazdan adamlar gelip Spook'un sadakasını sayacak, ne kadar kazanmış olduğunu hesaplayıp Yurttaş'ın payını alacaktı.

Durn "Bak," dedi, "Sokakta dövülen ya da öldürülen birini görüyor musun? Elbette ki bunun karşılığında bazı kısıtlamalar olacaktır."

Spook usulca "Artık cinayetler tenha arka sokaklarda işleniyor," dedi. "En azından Lord Hükümdar bizi açıktan açığa öldürüyordu." Durn yüzünü buruşturup arkasına yaslandı, elindeki sopalarla yeri dövüyordu. Karmaşık bir ritimdi. Spook

zemindeki titreşimleri hissedebiliyordu ve bu onda rahatlatıcı bir etki bırakıyordu.

İnsanlar yanlarından, üzerinden sessizce basıp geçtikleri yeteneği biliyorlar mıydı? Durn usta bir müzisyen olabilirdi. Ne yazık ki, Lord Hükümdar'ın yönetimi altında skaalar müzik yapmazdı. Yurttaş idaresi altında da... Pekâlâ, her ne şekilde olursa olsun, dikkatleri üzerine çekmek genel olarak iyi değildi.

Durn aniden "İşte," dedi. "Söz verdiği gibi."

Spook başını kaldırdı. Mırıltılar, sesler, parlak renkler ve çöp, insan ve pazara çıkmış mal kokuları arasından Spook kahverengiler giyinmiş askerlerin refakat ettiği bir grup mahkûm gördü. Bazen algıladıklarının yoğunluğu başını döndürüyordu. Ancak bir zamanlar Vin'e söylemiş olduğu gibi kalay yakmak kişinin algılayabilecekleriyle değil de görmezden gelebilecekleriyle ilgiliydi. O da dikkatini dağıtacakları bir kenara bırakıp ihtiyaç duyduğu algılara odaklanmayı çok iyi öğrenmişti.

Çarşıdaki kalabalık askerler ve mahkûmlara yol veriyordu. İnsanlar başlarını öne eğip ciddiyetle izliyorlardı.

Durn "Hâlâ peşlerinden gitmek istiyor musun?" diye sordu. Spook ayağa kalktı.

Durn başıyla onayladı, ardından ayağa kalktı ve Spook'u omzundan kavradı. Spook'un gerçekten görebildiğini biliyordu; ya da en azından Spook Durn'ün dikkatinin bunu fark edecek kadar keskin olduğunu düşünüyordu. Ancak ikisi de rollerini sürdürdü. Daha fazla sadaka toplamak adına sakat numarası yapmak dilenciler arasında yaygındı. Durn de ustalıkla topal numarası yapıyordu, saçlarının da bazı kısımları hastalıklıymışçasına yoktu. Yine de Spook adamın tenindeki sabun ve ağzındaki eski şarap kokusunu alabiliyordu. Bir hırsız lideriydi, kentte pek azı ondan daha güçlüydü. Yine de, sokakta fark edilmeden dolaşabilecek kadar iyi bir sahte kılığa bürünecek kadar zekiydi.

Askerleri ve mahkûmları takip eden yalnızca onlar değildi. Yönetimin onayladığı gri giysiler içindeki skaalar hayaletler gibi grubun peşinden geliyordu; kül yağmuru altında sessizce ilerleyen bir kalabalık. Askerler sokakoluktan yukarı uzanan bir rampaya doğru ilerleyerek insanları kanallardan bazılarının doldurulup taşla kaplandığı, kasabanın daha zengin bir kısmına doğru götürdüler.

Çok geçmeden ölü noktalar belirmeye başladı. Yakılmış ve bir zamanlar ev olan yıkıntılar. Spook için yanık kokusu neredeyse dayanılmazdı, bu yüzden ağzından nefes almak zorunda kalıyordu. Gidecekleri yere fazla yürümeden vardılar. Yurttaş'ın kendisi de oradaydı. At sırtında değildi; tümü çiftliklere gönderilmişti; yalnızca görgüsüz soylular yürümeye yeltenmeyecek kadar iyi olduklarını düşünürdü. Ancak, Yurttaş kırmızı giyiyordu.

Spook, kendisine kalabalıkta rehberlik eden Durn'e "Onun üzerindeki ne?" diye sordu. Yurttaş ve yanındakiler büyük bir köşkün merdivenlerindeydi, etraflarında ise skaalar toplanmıştı. Durn Spook'u sokağın iri kıyım bir grup adamın kendileri için çevrelediği ve Yurttaş'ı iyi görebilecekleri kısmına götürdü. Durn'ü başlarıyla selamlayıp tek bir söz etmeden aralarından geçmelerine izin verdiler.

Durn "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Yurttaş her zaman ne giyiyorsa onu giyiyor; skaa pantolonu ve bir iş gömleği."

Spook "Üzerindekiler kırmızı," diye fısıldadı. "Bu onaylanan bir renk değil."

"Bu sabah itibariyle onaylandı. Hükümet yetkilileri kırmızı giyebilir. Böylelikle, seçilebilir olacaklar; ihtiyaç duyanlar da onları bulabilecek. Ya da en azından rüzgâr açıklama bu yönde."

Spook suratını astı. Gözüne başka bir şey takılmıştı. Oradaydı.

Tabii ki, diye düşündü, gittiği her yerde kardeşine eşlik ediyordu. Özellikle onun güvenliği için endişeleniyor ve onu nadiren gözünün önünden ayırıyordu. Kumral saçları ile çevrelenmiş kederli bakışları ile yüzünde her zamanki ifade vardı.

Durn "Bugünkü grup üzüntülü," dedi ve Spook önce Beldre'den bahsettiğini düşündü. Ancak Durn bunu derken başıyla mahkûmları işaret ediyordu. Gri giysileri, isli yüzleri ve itaatkâr duruşları ile kentteki diğer insanlar gibi görünüyorlardı. Ancak Yurttaş ise farklılıklarını açıklamak üzere önce çıktı.

"Bu hükümetin yaptığı ilk duyurulardan biri de dayanışma ile ilgiliydi," dedi. "Biz skaayız. Lord Hükümdar'ın seçtiği "soylular" bizi on asırdır baskı altında tuttu. Urteau'nun özgür bir yer olmasına karar verdik. Firari'nin kendisinin müjdelediği gibi bir yer."

Durn, Spook'a "Saydın mı?" diye sordu.

Spook başıyla onayladı. Mahkûmları sayarken "On," dedi. "Beklediklerimiz. Paranın hakkını vermiyorsun, Durn."

"İzle."

Mahkûmları işaret ederek "Bunlar," derken kel başı kızıl gün ışığında parıldadı. "Bunlar uyarımıza kulak asmadılar. Hepinizin bildiği gibi onlar da kentte kalan her soylunun canından olacağını biliyorlardı! Bu bizim irademiz. *Hepimizin* iradesi."

"Ama, diğerleri gibi, dinlemeye bile tenezzül etmediler. Saklanmayı denediler. Ama kendilerini bizden üstün görüyorlar. Her zaman da öyle görecekler. Bu onları ele veriyor."

Duraksadı, ardından konuşmayı sürdürdü. "İşte bu yüzden, yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Eliyle askerlerine öne gelmelerini işaret etti. Onlar da mahkûmları merdivenlere doğru itekleyerek götürdü. Askerler evin kapılarını açıp insanları içeri iterken Spook havadaki katran kokusunu alabiliyordu. Ardından, askerler kapıyı dışarıdan çivileyerek geri çekildiler. Her bir asker elindeki meşaleyi ateşleyip binaya doğru fırlattı. Çok geçmeden ateşin büyüdüğünü anlamak için insanüstü duyulara gerek yoktu; kalabalık da ateşin hararetinden geri çekildi; tiksiniyorlardı, korkuyorlardı ama aynı zamanda etkilenmişlerdi de.

Pencereler de tahtayla kapatılmıştı. Spook çakılı tahtaları sökmeye çalışan parmakları görebiliyor, haykıran insanları duyabiliyordu. Kilitli kapıya vurarak, dehşet içinde çığlıklarla dışarı çıkmaya çabaladıklarını işitebiliyordu.

Bir şeyler yapmak istiyordu. Ancak kalayla bile, bir başına bir bölük askerle mücadele edemezdi. Elend ve Vin onu bilgi toplasın diye göndermişti, ellerini

açık etsin diye değil. Yine de, bakışlarını yanmakta olan binadan kaçırırken kendi kendine, korkak, dedi ve iki büklüm oldu.

Spook öfkeyle "Bu olmamalı" diye fısıldadı. Durn "Onlar soyluydu," dedi.

"Hayır, değillerdi. Aileleri öyle olmuş olabilir ama onlar skaaydı. Sıradan insanlardı, Durn."

"Soylu kam taşıyorlar."

Spook "Eğer yeterince geçmişe gidersen, hepimiz taşıyoruz," dedi.

Durn başını hayır anlamında salladı. "Olması gereken bu. Bu Firarinin–" Spook araya girip, "Onun adını bu barbarlıkla birlikte *anma*," diye çıkıştı.

Durn bir an sessiz kaldı, yalnızca alevlerin ve içeride ölmekte olanların sesi duyuluyordu. Nihayet konuştu. "Anlaması zor, belki de Yurttaş biraz fazla istekli. Ama... Bir kez onu bahsederken duydum. Firariyi. Öğretti şeyler bunlardı. Soylulara ölüm, skaa idaresi. Eğer onları duymuş olsaydın, anlardın. Bazen daha iyi bir şey inşa etmek için, başka şeyleri yok etmen gerekir."

Spook gözlerini kapattı. Ateşin ısısı tenini yakıyor gibiydi. Kelsier'i skaa topluluklarına konuşurken dinlemişti. Kelsier Durn'ün bahsettiği şeyler söylemişti. Ayrıca, Firari umudun ve ruhun sesi olmuştu. Ancak, söyledikleri şimdi tekrarlandığında, nefret ve yıkım sözlerine dönüşüyordu. Spook'un midesi bulandı.

Bakışlarını ona çevirip sertçe "Yine söylüyorum, Durn, seni, bana Yurttaş propagandası yapasın diye tutmadım," dedi. "Bana neden burada olduğumu söyle, yoksa benden bir kuruş bile alamazsın."

İri cüsseli dilenci dönüp Spook'un kumaşın altındaki gözlerinin içine baktı. Sessizce "Kafataslarını say," dedi. Bu sözün ardından Durn elini Spook'un omzundan çekip kalabalığa karıştı.

Spook onun peşinden gitmedi. Duman ve yanan et kokusu onun için fazla olmaya başlamıştı. Kalabalığı yararak temiz hava almak üzere uzaklaştı. Kendini bir binanın duvarına atarak yaslandı, derin derin soluyor, ahşabın pürüzlü yüzeyinin gövdesine yaptığı baskıyı hissediyordu. Yağan kül taneleri ardında bıraktığı yangının bir parçasıymış ya da rüzgârın savurduğu ölüm taneleriymiş gibi geliyordu.

Birilerini işitti. Döndü ve Yurttaş ve muhafızlarının yangından uzaklaştığını gördü. Quellion kalabalığa sesleniyor, onlara tedbirli olmalarını söylüyordu. Spook bir süre izledi, ardından kalabalık dağılıyor, Çarşıçukur'a dönmekte olan Yurttaş'ı izliyordu.

Onları cezalandırdı, şimdi de onları kutsaması gerekiyor. Genelde, özellikle de infazlardan sonra, Yurttaş bizzat halkı ziyaret eder, çarşıdaki tezgâhlar arasında dolaşır, insanlarla tokalaşır ve onlarla yüreklendirici konuşmalar yapardı.

Spook bir yan yola saptı. Çok geçmeden kasabanın zengin kısmını geride bırakarak sokakların döküldüğü bir semte vardı.

İstinat duvarının çökerek kurumuş kanalda bir eğim oluşturduğu bir yeri seçti, ardından aşağı atlayıp zemine indi. Pelerininin kapüşonunu başına geçirerek gözlerini gizledi ve bir sokak çocuğu kıvraklığıyla kalabalığın arasından geçti.

Dolambaçlı bir yol izlemesine rağmen Çarşıçukur'a Yurttaş ve adamlarından

önce varmıştı. Spook kül yağmurunun ardından onun toprak bir rampayı, ardından yüzlerce kişiyle birlikte tırmanışını izledi.

Bir satıcı tezgâhı ardında eğilirken, o olmak istiyorsun, diye düşündü. *Kelsier bu insanlara umut vermek için öldü, sen de şimdi onun mirasına konmak istiyorsun.*

Bu adam Kelsier değildi. Bu adam Firari'nin adını anmaya bile layık değildi.

Yurttaş babacan bir tavırla etrafta dolaşıp çarşıdaki halkla konuşuyordu. Onların omuzlarına dokunuyor, ellerini sıkıyor ve yardımseverce gülümsüyordu. "Firari sizinle gurur duyardı." Spook kalabalığın gürültüsünde bile adamın söylediklerini duyabiliyordu. "Yağan kül ondan bir işaret, imparatorluğun düşüşünü, zulmün küllerini temsil ediyor. Bu küllerden yeni bir ulus inşa edeceğiz! Skaaların yönettiği bir ulus."

Spook öne doğru eğilip kapüşonunu çıkardı ve körmüş gibi yaparak el yordamıyla ilerlemeye koyuldu. Düello bastonunu sırtında, bol gri gömleğinin kıvrımları arasında kaybolmuş bir kayışta taşıyordu. Kalabalıkta ilerlemek konusunda iyiydi. Vin her zaman fark edilmemekte ve görülmemekte zorlanmış olsa da, Spook ikisinde de çok başarılıydı. Aslında, genellikle bunun tersini yapmaya çalışıyordu. Kelsier gibi biri olmayı hayal etmişti; çünkü Firariyi tanımadan önce bile onun hakkında anlatılanları işitmişti. Zamanın en büyük skaa hırsızı, Lord Hükümdar'ı soymaya cüret edebilecek bir adam.

Yine de, ne kadar denerse denesin Spook asla aradan sıyrılmayı başaramamıştı. İs karası yüzlü herhangi bir çocuktu; özellikle de ağır doğulu aksanı anlaşılmadığında. Spook ancak Kelsier'le tanışıp onun insanları konuşarak etkilediğini görünce aksanından vazgeçmeye razı olmuştu. Spook sözcüklerin gücü olduğunu o zaman anlamaya başlamıştı.

Yurttaş'ı gözleyerek sessizce kalabalığın önlerine ilerledi. İtilip kakılıyordu, ama kimsenin dikkatini de çekmiyordu. Kalabalıkta kalmış kör bir adam kolaylıkla görmezden gelinebilirdi ve görmezden gelinenler olmamaları gereken yerlere gelebilirlerdi. Dikkatlice yer tutarak, Spook çok geçmeden kendisini grubun önünde, Yurttaş'ın yanı başına kadar gelmişti.

Adam is kokuyordu.

Yaşlı bir kadının elinden tutarken "Anlıyorum," diyordu. "Ama torununa tarlada ihtiyacımız var. O ve onun gibiler olmasa aç kalırız! Skaaların yönettiği bir ulusun işlerini de skaalar yapmalı."

Kadın "Ama... Kısacık bir süre de olsa, geri gelemez mi?" diye sordu.

Yurttaş, "Meraklanma, gelecek," dedi. "Zamanı gelince." Kızıl üniforması onu sokakta göze çarpan tek şey yapıyordu; Spook da kendisini ona bakarken bulmuştu. Gözlerini kaçırdı ve dolanmayı sürdürdü; çünkü hedefi Yurttaş değildi.

Beldre, her zamanki gibi kenardaydı. Her zaman izliyor ama asla müdahil olmuyordu. Yurttaş öyle hareketliydi ki kardeşi kolayca unutuluyordu. Spook bu hissi çok iyi anlıyordu. Bir askerin kendisini itekleyip onu Yurttaş'ın önünden uzaklaştırmasına izin verdi. İtilince kendisini doğruca Beldre'in yanında buldu. Üzerinde hafif bir parfüm kokusu vardı.

Bunun yasak olduğunu sanıyordum.

Kelsier ne yapardı? Belki saldırıp Yurttaş'ı öldürürdü. Ya da, ona başka bir şekilde karşı koyardı. Kelsier böyle korkunç şeylerin olmasına izin vermezdi. Harekete geçerdi.

Belki Yurttaş'ın güvendiği biriyle bir ittifak kurmayı denerdi.

Spook kalbinin daha hızlı attığını fark etti, kalp atışlarını artık çok daha güçlü duyuyordu. Kalabalık tekrar hareketlendi, o da insanların onu Beldre'e doğru ittirmesine izin verdi. Muhafızlar görmüyordu, bakışlarını Yurttaş'a çevirmişler, etraftaki curcunada onun güvenliğini sağlamaya çalışıyorlardı.

Beldre'in kulağına "Kardeşin," dedi, "Cinayetlerini onaylıyor musun?"

Arkasını döndü ve Spook ilk kez gözlerinin yeşil olduğunu fark etti. Kalabalık içinde dikilerek, insanların kendisini öteye itmesine izin verdi; Beldre ise konuşanın kim olduğunu anlamak üzere etrafına bakınıyordu.

Yurttaş'ı izleyen kalabalık onu Spook'tan uzaklaştırmıştı.

Kısa bir süreliğine, tüm itiş kakışın arasında bekledi. Ardından tekrar hareketlenerek tekrar Beldre'in arkasına gelince dek insanları dikkatle itekledi.

"Bunun Lord Hükümdar'ın yaptıklarından farklı olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Bir keresinde onun rastgele insanlar toplayıp Luthadel meydanında infaz ettiğini gördüm."

Beldre tekrar arkasını döndü; nihayet kalabalıkta Spook'u seçebilmişti. Kıpırdamadan duruyor, gözbağına karşın onun gözlerinin içine bakıyordu. Aralarından insanlar gelip geçiyordu, Beldre'i de sürüklüyorlardı.

Dudakları bir şey dercesine kıpırdadı. Yalnızca kalayla hassaslaştırılmış duyuları olan biri dudaklarındaki sözcükleri okuyabilirdi.

"Kimsin sen?"

Bir kez daha kalabalığı iterek kendine yol açtı. Yurttaş, giderek artan kalabalıktan istifade ederek birazdan büyük bir konuşma yapacak gibi görünüyordu. İnsanlar çarşının ortasındaki kürsünün etrafında toplanıyordu; kalabalık arasında ilerlemek güçleşiyordu.

Spook ona uzandı ama kalabalığın kendisini sürükleyişini hissetti. Bu yüzden, iki kişi arasından uzanıp onun elini tuttu; hareketlenen kalabalığın hengâmesi içinde onu bileğinden çekti. O da arkasını döndü, ama çığlık atmadı. Kalabalık etraflarında dönüyordu, Beldre itiş kakışın ortasında döndüğünde Spook'la göz göze geldi.

Beldre tekrar "Kimsin sen?" diye sordu. Söylediklerini duyacak kadar yakında olmasına karşın, ağzından tek bir ses çıkmamıştı. Yalnızca dudaklarını oynatıyordu. Ardında, kürsüde kardeşi konuşmasına başlamıştı.

Spook usulca, "Kardeşini öldürecek olan adamım," dedi.

Spook bu sefer de bir tepki, belki bir çığlık bekliyordu. Ya da bir suçlama. İnfaz edilenlere yardım edememesinin öfkesiyle dürtüsel davranmıştı. Çığlık atmış olsaydı, sonunun gelmiş olacağını fark etti.

Ama Beldre sessiz kaldı; aralarına kül taneleri düşüyordu. "Başkaları da aynı şeyi söylemişti," dedi.

"Başkalarına benzemem."

"Peki ya sen kimsin?" diye üçüncü kez sordu.

"Bir tanrının yoldaşı. Fısıltıları görüp, çığlıkları hissedebilen biri."

"Bu insanlar için kendi seçtikleri yöneticilerinden daha iyisini bildiğini düşünen biri mi?" diye yanıtladı. "Her zaman yapılması gerekene karşı gelen muhalifler olacaktır."

Eli hâlâ elindeydi. Elini sıkıca kavrayıp, kendisine çekti. Kalabalık kürsüye yaklaşarak ikisini, kıyıya vuran dalgaların çekilmesiyle geride kalan deniz kabukları gibi arkada bırakmıştı.

"Firariyi tanıyordum, Beldre," diye sertçe fısıldadı. "Bana adımı verdi, dost bildi. Bu kentte yaptıklarınız onu dehşete düşürürdü. Ben de kardeşinin, Kelsier'in mirasını lekelemesine göz yummayacağım. Gerekirse onu uyar. Quellion'a onun peşinde olduğumu söyle."

Yurttaş konuşmayı kesti. Spook başını kaldırıp, kürsüye döndü. Quellion doğrulup taraftarlarından oluşan kalabalığa göz gezdirdi. Kalabalığın ardından birlikte duran Spook ve Beldre'e baktı. Spook ne kadar açıkta kaldıklarını fark etmemişti.

Yurttaş "Sen, oradaki!" diye bağırdı. "Kardeşime ne yapıyorsun?"

Spook, kızın elini bırakıp hızla uzaklaşırken, kahretsin, diye düşündü. Ancak sokakoluklarının en kötü yanlarından biri de yüksek, dik duvarlarıydı. Çarşıdan çıkmanın pek az yolu vardı ve tamamı Quellion'ın güvenlik güçlerince kollanıyordu. Yurttaş'ın sözlü emriyle, deri zırhlı, çelik kuşanmış askerler yerlerinden fırladı.

Spook, en yakındaki askerlere doğru atılırken, pekâlâ, diye düşündü. Eğer onları aşabilirse, bir rampaya çıkabilir ve belki de yukarıdaki binaların arasından arka sokaklarda izini kaybettirebilirdi.

Kılıçlar kınlarından çıktı. Spook'un ardından insanlar şaşkınlıkla çığlık atıyordu. Paramparça pelerininin içine uzanıp düello bastonunu çıkardı.

Ardından aralarına daldı.

Spook bir savaşçı sayılmazdı. Elbette, Ham ile çalışmıştı, Clubs yeğeninin kendini savunmayı bilmesinde ısrarcıydı. Ancak çetenin asıl savaşçıları her zaman

Sissoylular Vin ve Kelsier olmuştu, Ham de gerektiğinde kaba kuvvet sağlayan bir lehimkoldu.

Ama Spook son zamanlarda epey çalışmış ve bu esnada ilginç bir şey fark etmişti. Vin ve Kelsier'in asla sahip olamadığı bir şeye sahipti; bedeninin içgüdüsel olarak faydalanabileceği bulanık bir dizi duyusal bilgi. Havadaki değişimleri hissedebilir, yerdeki titremeyi sezebilir ve kalp atışlarının uzaklığından insanların konumlarını bilebilirdi.

Sissoylu değildi, ama yine de çok tehlikeliydi. Usul bir esinti hissettiğinde kılıcın üzerine savrulduğunu biliyordu. Eğildi. Yerde bir ayak sesi duyduğunda ise birinin yandan saldırdığını biliyordu. Kenara çekildi. Atiyum kullanmak gibiydi.

Dönerken alnından ter süzülüyordu, düello bastonunu bir askerin kafasına geçirdi. Adam devrildi. Spook'un silahı en iyi ahşaptan yapılmıştı. Ama emin olmak için silahının ucunu adamın şakağına indirerek onu bayıltıp etkisiz hale getirdi.

Arkasında birinin homurdandığını duydu –belli belirsiz bir sesti– ancak fark etmeye yetmişti. Spook silahını yana doğru savurdu ve elindekini saldırmakta olan askerin alnına vurdu. Kafatası kırıldı ve asker silahını elinden düşürüp çığlık attı. Spook kafasına bir darbe daha savurdu. Ardından dönüp bastonunu kaldırarak üçüncü bir askerin saldırısın kesti.

Çelik ahşapla buluştuğunda çelik galip gelerek Spook'un silahını parçaladı. Ancak bu, Spook'un kendini kenara atıp az önce hakladığı bir askerin silahını almasına yetecek zamanı tanımıştı. Talimde kullanmış olduğu kılıçlardan farklıydı. Urteaulular uzun, ince kılıçlar tercih ediyorlardı. Yine de, Spook bir tanesi hariç tüm askerleri haklamıştı, eğer bu adamı da alaşağı edebilirse, özgür olacaktı.

Spook'un rakibi avantajlı olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. Eğer Spook kaçarsa, arkası saldırıya açık olacaktı. Ancak, eğer Spook kalırsa, çok geçmeden etrafı sarılacaktı. Asker temkinli kalarak dolandı, zaman kazanmaya çalışıyordu.

Bu yüzden Spook saldırdı. Talimlerindeki farkı kapatmak için keskinleşmiş duyularına güvenerek kılıcını kaldırdı. Spook silahını savururken asker de bunu savuşturmak üzere kılıcını kaldırdı.

Spook'un silahı havada donakaldı.

Spook sendeledi, silahı ileri zorlamaya çalıştı ama garip bir şekilde kıpırdamıyordu, sanki silah havadan değil de katı bir şeyin içinden geçiyor gibiydi. Sanki...

Biri onu İtiyor gibiydi. Allomansi. Spook çaresizde etrafına bakındı ve gücün kaynağını çok geçmeden buldu. Silahı İtenin doğruca Spook'un arkasında olması gerekiyordu, çünkü Allomanserler yalnızca kendilerinden öteye İtebilirlerdi.

Yurttaş Quellion kardeşinin yanındaydı. Yurttaş Spook'la göz göze geldi ve Spook kılıcını İterken destek için kızın ağırlığını kullanarak kardeşine sarılan, bir zamanlar Kelsier'in ordunun talim yaptığı mağaraları ziyaret ederken yapmış olduğu gibi müdahale eden adamın gözlerindeki gayreti görebiliyordu.

Spook silahı bırakıp ellerinden fırlayıp gitmesine izin verdi, ardından kendini yere bıraktı. Başının üzerinde savrulan düşman kılıcını hissetmiş ve kendisini zor kurtarmıştı. Kendi kılıcı ise kısa bir mesafe ötede yere düşmüştü; çınlaması kulaklarında yankılanıyordu.

Soluklanacak vakti yoktu; askerin bir sonraki darbesinden kaçınmak için kendisini ancak itebilmişti. Neyse ki, Spook'un üzerinde Quellion'ın dövüşü daha fazla etkilemesine yol açacak hiçbir metal yoktu. Spook bu huyundan hiç vazgeçmemiş olduğuna sevindi.

Tek seçenek kaçmaktı. Bir Allomanser müdahale ederken dövüşemezdi. Asker bir başka darbe savurmaya hazırlanırken döndü. Ardından Spook ileri atılarak askerin kolları altında girdi. Adamın kolunun altında eğilip yana fırlayarak askeri şaşırtıp geride bırakmayı umuyordu.

Bir şey onu ayağından yakaladı.

Spook döndü. Başta, Quellion'ın onu bir şekilde çektiğini sandı. Sonra, ilk olarak yere devirdiği askerin ayağını yakalamış olduğunu gördü.

O adamın kafasına iki kez vurdum, diye söylendi. *Hala bayılmamış olması imkânsız!*

Uzanan el, ayağını kavrayarak Spook'u insanüstü bir güçle geri çekiyordu. Böylesi bir güçle adamın bir haydut, tıpkı Ham gibi bir lehim yakıcı olması gerekirdi.

Spook'un başı cidden beladaydı.

Spook tekme savurarak kurtulmayı başardı, ardından doğruldu. Ama haydutta lehim gücü vardı; Spook'tan daha hızlı ve daha uzağa koşabilirdi.

Yurttaş ile birlikte, iki Allomanser, diye düşündü. *Birileri, soylu kanını iddia ettiği kadar hafife almıyor!*

İki asker üzerine yaklaşıyordu. Öfkeyle bağıran Spook –kalbinin davul gibi çalışını duyuyorken– hayduta doğru atıldı ve adamla boğuşmaya başladı. Bu kargaşadan istifade Spook adamı çevirip haydutun bedenini, kendisini üçüncü askerden korumak üzere bir kalkan gibi kullandı.

Yurttaş'ın sert talimini hesaba katmamıştı. Quellion her zaman fedakârlık ve gereklilikten bahsetmişti. Görünüşe göre bu felsefe askerlerini de içeriyordu; çünkü elinde kılıcı olan adam kılıcını arkadaşının sırtından saplayıp kalbini delip geçmiş ve doğruca Spook'un göğsüne sapladı. Yalnızca bir haydut gücüne ve keskinliğine sahip bir adamın yapacağı türden bir hamleydi.

Asker kılıcını iki bedenden kurtarmaya çalışırken Spook, şaşkınlıkla, üç Allomanser, diye düşündü. Ölen adamın bedeninin ağırlığı silahı kurtarmıştı.

Nasıl hala hayattayım? Güçlerini açık etmemeye çalışıyor olmalılar. Halktan gizlemeye çalışıyorlar...

Spook geriye doğru tökezledi, göğsündeki kanı hissedebiliyordu. Garip ki, acı duymuyordu. Keskinleşmiş duyuları acıyı o kadar güçlü kılmış olması gerekirdi ki–

Ve geldi. Her şey karardı.

Kül yiyen mikroplar ve güçlendirilmiş bitkilerde görülen ince işçilik Rashek'in gücü kullanmakta giderek ustalaşmış olduğunu gösteriyor. Birkaç dakika içinde yitip gitmişti, ama bir tanrı için dakikalar saatler gibi olabilirdi. Bu sürede, Rashek gezegeni güneşe fazlaca yaklaştıran cahil bir çocuk olarak başlamış, havayı soğutmak için yanardağlar yaratabilen bir yetişkine dönüşmüş ve sonunda belirli amaçlar için bitkiler ve canlılar tasarlayabilen usta bir zanaatkâr olmuştu.

Ayrıca Muhafaza'nın gücüne sahip olduğu süredeki zihniyetini de gösteriyordu. Gücün etkisiyle, koruyucu bir ruh halinde olduğu açıktı. Yanardağlar yerle bir edip gezegeni eski yerine getirmeye çalışmak yerine tepkisel davranarak kendi yol açtığı sorunları çözmek için canhıraş bir çabayla uğraşmıştı.

17

ELEND EN ÖNDE GİDİYORDU; külden arınmış bembeyaz, parlak bir aygıra biniyordu. Akşam ışığında bekliyorlardı, Elend de korkularını görebiliyordu. Söylentiler duymuşlardı, ardından bir gün önce bunlar Elend tarafından doğrulanmıştı. Bugün ise ordusu sise karşı bağışıklık kazanacaktı.

Elend atını saflar arasında sürüyordu, General Demoux da onun yanı başında bir aygıra binmişti. Her ikisi de iri savaş atlarıydı; kullanışlı olmaktan çok bıraktıkları etki için getirilmişti. Elend ve diğer subaylar yolun çoğunu at sırtından ziyade kanaldaki sandallar üzerinde geçirmişti.

Askerlerini sise çıkarma kararının ahlaki yanı üzerine düşünmüyordu. En azından, o anda bunu dert etmiyordu. Elend kendi hakkında çok önemli bir şey öğrenmişti; açık sözlüydü. Belki de biraz fazlaca. Emin değilse, yüzünden okunurdu. Askerler onun tereddüdünü seçebilirdi. Bu yüzden endişelerini yalnızca en yakınlarıyken bunları açık etmeyi öğrenmişti. Bu da Vin'in onu fazlasıyla düşünceli gördüğü anlamına geliyordu. Ancak bu başka zamanlarda kendinden emin durmasını sağlayacak özgürlüğü ona veriyordu.

Hızla ilerliyor, atının toynakları işitenlerin kulaklarında gök gürültüsü gibi çınlıyordu. Zaman zaman yüzbaşıların askerlerine metin olmalarını bağırdıklarını işitiyordu. Böyleyken bile, Elend askerlerinin gözlerindeki gerginliği görebiliyordu. Peki ya onları suçlayabilir miydi? Bu gün adamları savaşamayacakları ya da karşı koyamayacakları bir düşmanla karşılaşacaklardı. Bir saat içinde yedi yüz tanesi ölecekti. Neredeyse her elli kişiden biri. Büyük resim düşünüldüğünde o kadar da kötü bir oran değildi ama bu sislerin etrafını sarmasını öylece bekleyen adam için pek bir şey ifade etmiyordu.

Adamlar yerlerini terk etmediler. Elend onlarla gurur duyuyordu. Dileyenlere, sislere çıkmak yerine Luthadel'e dönme fırsatı vermişti. Başkentte hâlâ adama ihtiyacı vardı ve sislere girmek istemeyen askerlerle ilerlememeyi tercih ederdi. Neredeyse hiçbiri ayrılmamıştı. Yerine, büyük bir çoğunluk emredilmeye gerek duymadan, tam teçhizatlı bir hâlde, zırhları parlatılıp yağlanmış ve külle kaplı yabanda üniformalar ne kadar temiz olabilirse o kadar temiz bir halde dizilmişlerdi. Elend zırh giymiş olmalarını anlıyordu. Savaşa gidiyor gibi görünüyorlardı... Bir bakıma gidiyorlardı da.

Ona güveniyorlardı. Sislerin Luthadel'e yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı ve ambar olarak kullanılan mağaralara sahip kentlerin ele geçirilmesinin öneminin farkındaydılar. Elend'in ailelerini kurtarabileceğine inanıyorlardı.

Onların güveni ise Elend'i daha kararlı kılıyordu. Atını dizginledi ve devasa hayvanı askerlerine doğru çevirdi. Lehimini harlayarak bedenini güçlendirdi; ciğerlerini kuvvetlendirdi; ardından onları daha cesur kılmak adına adamların duygularını körükledi.

"Güçlü olun!" diye bağırdı.

Başlar ona doğru döndü ve zırhların takırtısı dindi. Kendi sesi kulaklarına o kadar güçlü geliyordu ki, kalayını söndürdü. "Sisler bazılarımıza saldıracak. Ancak, çoğumuz zararsız ayrılacağız ve zarar görenlerin çoğu da iyileşecek! Sonra, bir daha hiçbirimizin sisten korkmasına gerek kalmayacak. Bağışıklık kazanmadan Fadrex'e *varamayız!* Eğer böyle yaparsak, çadırlarımızdayken sabah saldırıya uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Düşmanlarımız bizi sise çıkmaya zorlar ve biz de adamlarımızın altıda biri yerde can çekişirken savaşmakla uğraşırız!"

Atını çevirdi, ardında Demoux ile birlikte saflar arasında ilerledi. "Sislerin niye öldürdüğünü bilmiyorum. Ama Firariye güveniyorum! Kendine Sislerin Efendisi derdi. Eğer bazılarımız ölürse bu onun takdiri. Sağlam durun!"

Söyledikleri askerleri etkilemiş gibiydi. Askerler biraz daha dik duruyordu; yüzleri batıya, güneşin çok geçmeden batmış olacağı tarafa bakıyordu. Elend tekrar dizginlere asıldı, dik durdu ve görüldüğünden emin oldu.

Demoux atını Elend'inkinin yanına sürerken "Güçlü görünüyorlar, efendim" dedi usulca. "İyi bir konuşmaydı."

Elend başıyla onayladı.

"Efendim... Firari hakkında söylediklerinizde samimi miydiniz?"

"Tabii ki."

Demoux "Bağışlayın, efendim," dedi. "İnancınızı sorgulamak istemedim... Sadece, eğer istemiyorsanız bu inanç safsatasını sürdürmek zorunda değilsiniz."

Elend kaşlarını çatıp ürkmüş generale dönerek "Söz verdim, Demoux," dedi. "Söylediğimi yaparım."

"Size inanıyorum, efendim," diye yanıtladı. "Onurlu birisiniz."

"Ama?"

Demoux duraksadı. "Ama... Eğer gerçekten Firariye inanmıyorsanız, onun adına konuşmanızı istemezdi."

Elend, Deomoux'yu saygısızlıktan ötürü azarlamak üzere ağzını açacaktı ancak kendini tuttu. Adam içtenlikle konuşmuştu. Bu cezalandırılacak bir şey değildi.

Ayrıca, haklı olabilirdi. Arkasındaki askerlere bakarak "Neye inanacağımı bilmiyorum, Demoux," dedi. "Lord Hükümdar olmadığı kesin. Sazed'in dinleri asırlardır ölü ve o bile bunlardan bahsetmeyi bıraktı. Bu durumda Firari Cemaati tek geçerli seçenek oluyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama efendim," dedi, Demoux, "Bu pek güçlü bir inanç değil."

Elend düşen kül tanelerini izlerken "Demoux, son zamanlarda inançla ilgili sorunlar yaşıyorum," dedi. "Son tanrımı öldüren kadınla evlendim, senin dini bir figür olarak öne sürdüğün fakat senin bağlılığını reddeden bir kadın."

Demoux sessizce başıyla onayladı.

Elend, "Senin tanrını reddediyorum, Demoux," dedi. "Söylediklerimde samimiydim. Kelsier'e inanmak diğer seçeneklerden daha iyi. Üstelik, önümüzdeki birkaç ay içinde başımıza gelecekleri düşünürsek, orada bir yerde bir şeylerin –herhangi bir şeyin– bize yardım edeceğine inanmayı yeğlerim."

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

Demoux sonunda "Leydi Vâris'in Firariye tapınmamıza karşı çıktığını biliyorum, efendim," dedi. "Onu tanıyordu, tıpkı benim gibi. Anlamadığı ise Firarinin Kelsier gibi bir insandan çok daha fazlasına dönüşmüş olması."

Elend kaşlarını çattı. "Bu onu kasıtlı olarak tanrılaştırmışsınız gibi geliyor, Demoux. Ona yalnızca bir simge olarak inanıyor gibisin."

Demoux hayır anlamında başını salladı. "Kelsier'in bir insan, ama bir şey – bir giz, ebedi ve ezeli bir şeyin bir kısmını– kazanan biri olduğunu söylüyorum. Öldüğünde yalnızca çetebaşı Kelsier değildi. Madenlere gitmeden önce Sissoylu olmaması sizce de garip değil mi?"

Elend "Allomansi böyledir, Demoux," dedi. "Kopana –seni neredeyse öldüren travmatik bir şeyle yüzleşene dek– güçlerini kazanmazsın."

"Kelsier'in Madenler'e inmeden önce böyle olaylarla karşılaşmadığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Efendim, obligatörleri ve soyluları soyan bir hırsızdı. Çok tehlikeli bir hayat sürüyordu. Dövülmekten, ölümün kıyısından dönmekten ve kederden payını almadığını mı sanıyorsunuz?"

Elend duraksadı.

Demoux sessizce, "Güçlerini Madenlerde kazandı, çünkü orada bir şeyle karşı-

laştı. Onu tanıyanlar oradan döndüğünde nasıl bambaşka biri olduğundan bahsettiler. Bir amacı vardı; dünyanın geri kalanının imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeyi başarmak istiyordu."

Demoux hayır anlamında başını salladı. "Hayır, efendim." O madenlerde insan Kelsier öldü ve Firari Kelsier doğdu. Hepimizin üzerinde bir güç tarafından ona büyük bir kudret ve bilgelik ihsan edildi. Yaptıklarını gerçekleştirmiş olmasının nedeni de *bu*. Ona tapınmamızın nedeni de *bu*. Bir insanın divaneliğine sahipti ama bir kutsiyetin umudunu da taşıyordu."

Elend arkasını döndü. Mantıklı, âlim yani neler olup bittiğini tam olarak kavrıyordu. Kelsier yavaş yavaş tanrılaştırılıyordu; yaşamı, onun yolunu izleyenlerce giderek daha mistik bir hale sokuluyordu. Kelsier'e göksel bir güç verilmeliydi, aksi takdirde Cemaat sıradan bir adama tapınarak devam edemezdi.

Yine de, Elend'in bir başka yanı bu akılcılaştırmadan memnundu; çünkü hikâyeyi çok daha inanılır kılıyordu. Ne de olsa Demoux haklıydı. Sokaklarda yaşayan biri nasıl olmuştu da kopmadan önce bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti?

Bir çığlık duyuldu.

Elend başını kaldırıp saflara göz gezdirdi. Sisler belirip havada sarmaşık gibi dolanırken adamlar hareketlendi. Yaralanan askerleri göremiyordu. Çok geçmeden ortalık karışmıştı çünkü diğerleri de çığlık atmaya başladı.

Kızıl güneş ufka yaklaştıkça kararmaya başlamıştı. Elend'in atı huzursuzca tepindi. Yüzbaşılar adamlarına sakin olmalarını emrediyordu, ama Elend hareketlendiklerini görebiliyordu. Önündeki grupta, adamlar ipleri kesilen kuklalar gibi yere devrildikçe saflarda oluşan boşlukları görebiliyordu. Yerde titriyorlardı, diğerleri korkuyla geri çekiliyordu, sis ise etrafı sarıyordu.

Elend, bana ihtiyaçları var, diye düşünerek dizginlerine asılıp, çevresindekilerin duygularını çekti. "Demoux, haydi gidelim."

Atını döndürdü. Demoux peşinden gelmedi. Elend arkasını döndü. "Demoux? Ne–"

Sözünü tamamlayamadı. Demoux sisin içinde korkunç bir şekilde titriyordu. Elend izlerken saçları dökülmekte olan asker eyerinden kayıp diz boyuna erişen küllerin içine devrildi.

"Demoux!" Elend atından inip bağırdı; kendisini aptal gibi hissediyordu. Demoux'nun bundan etkileneceğini hiç düşünmemişti; Vin ve diğerleri gibi onun da çoktan bağışıklık kazanmış olacağını varsaymıştı. Elend Demoux'nun yanı başında dizleri üzerine çöktü, küllerin içinde, askerlerin çığlıklarını ve komutanların onları düzene sokmak için verdikleri emirleri duyuyordu. Arkadaşı titriyor ve acıyla soluk soluğa kıvranıyordu.

Kül ise yağmaya devam ediyordu.

Rashek dünyanın tüm sorunlarını çözmedi. Aslında, onardığı her şeyde, yeni bir sorun daha yarattı. Ancak oluşan her sorunun öncekinden daha önemsiz olmasına dikkat edecek kadar zekiydi. Bu yüzden, bitkiler külle kaplı toprak ve değişmiş güneşten ölmek yerine, yeterince besleyici olmayacak bir biçimde büyüyordu.

Dünyayı kurtarmıştı. Doğru, ama yok oluşun eşiğinden dönmüş olması da onun hatasıydı; her şey değerlendirildiğinde iyi bir iş çıkarmıştı. En azından bizim gibi, Harap'ı serbest bırakmamıştı.

18

SAZED ATININ SAĞRISINI DÖVEREK hayvanın dörtnala koşmasını sağladı. Koşarken atın toynakları yeri döverek kül bulutları oluşturuyordu. Hayvan bir zamanlar bembeyazdı, şimdi ise lekeli bir griydi. Kaburgaları görünmeye başlamıştı –artık binek olarak kullanılamayacak kadar zayıftı– üstelik ona verecek yiyecekleri de yoktu.

Breeze külle kaplı yolda Sazed'in yanı başında dikilirken "Bu üzücü bir manzara," dedi. İki yüz askerin muhafızı sessizce bekliyor, hayvanın uzaklaşmasını izliyordu. Sazed son atlarını salıvermelerinin bir sembol olduğunu düşünmeden edemedi.

Breeze, "Hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Külün altını eşeleyip bir süre daha yiyecek bulabilir diye düşünüyorum," diyerek yanıtladı. Breeze "Ancak zor olacak," diye söylendi.

"Bugünlerde yaşamak hepimiz için zor. Pekâlâ, bu hayvana iyi şanslar diliyorum. Allrianne ve benimle birlikte arabaya gelecek misin?"

Sazed arkasına, önce hafifletilmiş ardından askerlerin çekmesi için yeniden düzenlenmiş arabaya doğru bir baktı. Kapıları sökmüşler ve yerine perdeler asmışlardı, ayrıca arkadaki bazı kısımlar da atılmıştı. Azalan ağırlıkla ve iki yüz adamın dönüşümlü olarak çekmesiyle, araba pek sorun olmuyordu. Yine de, Sazed başka-

larının kendisini çekmesinden ötürü suçlu hissedecekti. Eski hizmetçi içgüdüleri fazlasıyla güçlüydü.

Sazed "Hayır," diyerek yanıtladı. "Bir süre yürüyeceğim. Teşekkür ederim."

Breeze başıyla onaylayarak at arabasına doğru yürüyüp Allrianne'in yanına oturdu; içeri girene dek bir asker başının üzerine bir güneşlik tutuyordu. Şimdi kül içinde olan Sazed kaftanının kapüşonunu başına geçirip, dosyasını koltuğunun altına aldı, ardından da sıranın önüne geçmek üzere külden kararmış zemin üzerinde ilerledi.

"Yüzbaşı Goradel," diye seslendi. "Yürüyüşünüze devam edebilirsiniz."

Devam ettiler. Zorlu bir yolculuktu; kül artıyordu ve üzerinde yürümek yorucuydu. Ayakları altından kayıp duruyordu, neredeyse kumda yürümek kadar zordu. Yürüyüş ne kadar zor olsa da, Sazed'i tasasından kurtarmaya yetecek kadar değildi. Orduyu ziyaret etmenin –Elend ve Vin ile buluşmanın– ona bir soluk aldıracağını ummuştu. İkisi iyi arkadaştılar, birbirlerine karşı olan hisleri de onu cesaretlendiriyordu. Ne de olsa, onları evlendiren Sazed'ti.

Yine de bu buluşma endişesini arttırmıştı. Vin Elend'in ölmesine göz yumdu, diye düşündü. *Bunu da ona öğrettiklerim yüzünden yaptı.*

Kol cebinde bir çiçeğin resmini taşıyor ve Vin ile olan konuşmasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Nasıl olmuştu da Sazed sorunları olanların gelip dert yandığı biri olmuştu? Nasıl oluyor da kulağa hoş gelen yanıtlar verebilen ancak kendi söylediklerine uymayan bir ikiyüzlü olduğunu göremiyorlardı? Güçsüz hissetti. Bir ağırlığın altında ezildiğini ve ona vaz geçmesini söylediğini düşündü.

Elend nasıl da kolayca umuttan ve esprilerden bahsediyordu; sanki mutluluk kişinin kararıyla oluyordu. Bazıları öyle olduğunu kabul ediyordu. Eskiden olsa, Sazed onlara katılabilirdi. Şimdi ise, karnı gurulduyor ve bir şeyler yapma fikriyle bile midesi bulanıyordu. Düşünceleri sürekli şüphenin gölgesindeydi.

Sazed küller içinde ilerleyip omzunda çantasıyla sıranın önüne geçerken, din tam da bunun için var, diye düşündü. *İnsanların böyle zamanları aşmasına yardım ediyor.*

Dosyasına göz attı. Sonra açtı ve yürürken sayfalara göz gezdirdi. Yüzlercesi tamamlanmıştı ve bu dinlerden hiç biri aradığı yanıtı ona sunmamıştı. Belki de çok fazla şey biliyordu. Çetenin çoğu Kelsier'e diğer skaalar gibi tapınmakta zorluk çekiyordu; çünkü onun hatalarını ve tuhaflıklarını biliyorlardı. Onu tanrıdan önce bir insan olarak tanımışlardı. Belki de Sazed için dinler de aynıydı. Onları o kadar iyi biliyordu ki kusurlarını kolaylıkla buluyordu.

Dinlere inananları küçümsemiyordu ama şimdiye dek Sazed incelediği her dinde ikiyüzlülük ve çelişki ile karşılaşmıştı. Kutsallığın mükemmel olması gerekiyordu. İlahi güç inananlarının öldürülmesine izin vermez ve dünyanın, onu kurtarmaya çalışan iyi insanlar tarafından yok edilmesine izin vermezdi.

Kalanlardan bir tanesinde yanıtı bulacaktı. Keşfedebileceği bir gerçek *olmalıydı*. Karanlıklar içinde boğulma hissi zihnini doldururken kendini çalışmalarına vererek sıradaki sayfayı aldı ve onu dosyasının üzerine tutturdu. Yürürken incele-

yebilir ve okumadığı zamanlarda sayfayı dosyanın altına koyarak onu yağan külden koruyabilirdi.

Yanıtları bulacaktı. Bulamasa neler yapacağını düşünmeye cesaret edemedi.

Sonunda Merkezi Salâhiyete geçip insanların yiyecek ve yaşam için hâlâ mücadele edebileceği topraklara vardılar. Breeze ve Allrianne arabada kalmayı tercih ettiler, her ne kadar çalışmasını daha zor kılsa da Sazed yürüdüğüne memnundu.

İşlenmiş araziler hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Onlarcasını geçmişlerdi. Elend Merkezi Salâhiyete olabildiğince fazla kişiyi toplamış, ardından herkesin yaklaşan kış için mahsul yetiştirmesini emretmişti. Kentlerde yaşamış olan skaalar bile zor çalışma şartlarına alışmışlardı ve Elend'in emirlerini çabucak yerine getirdiler. Sazed insanların içinde bulundukları durumun ciddiyetinin farkında olduklarından emin değildi, yalnızca yapmaları gerekenleri söyleyen birilerini bulduklarına seviniyor gibiydiler.

Yol kenarında kül yığınları birikmişti. Her gün, skaa işçiler gece boyunca yağan külü temizlemek zorundaydılar. Bitmeyen bu iş, yeni açılan sulamanın yapılmadığı tarlalara sutaşıma ile birlikte, büyük emek gerektiren bir tarım düzeni oluşturmuştu.

Ancak bitkiler büyüyordu. Sazed'in askerleri her birinde kahverengi bitkilerle dolu pek çok tarlanın yanından geçiyordu. Manzaranın ona umut vermesi gerekiyordu. Ama filizlenen saplara bakıp daha büyük bir çaresizliğe kapılmamak daha zordu. Dev kül yığınlarına kıyasla çok zayıf ve küçük görünüyorlardı. Sisler bir yana, Elend bu halde bir imparatorluğu nasıl doyuracaktı? Temizlenemeyecek kadar çok külün olacağı gün ne kadar uzaktaydı? Skaalar tarlalarda çalışıyordu, durumları Lord Hükümdar'ın devrindekinden pek farklı değildi. Onlar için ne değişmişti?

Bir ses "Şunlara bak," dedi. Sazed döndüğünde yanı başında yürüyen Yüzbaşı Goradel'i gördü. Kel ve güçlü bu adam iyi huylu biriydi. Ham'in terfi ettirdiği askerlerin ortak özelliklerindendi.

Sazed sessizce "Biliyorum," dedi.

"Kül ve sise rağmen bile, bunları görmek umut veriyor." Sazed başını hızla kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Goradel "Elbette," dedi. "Ailem çiftçiydi Terrisli Üstat. Luthadel'de yaşıyorduk fakat şehir dışındaki tarlalarda çalışıyorduk."

"Sen bir askerdin," dedi Sazed. "Leydi Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürdüğü gece onu saraya götüren sen değil miydin?"

Goradel başıyla onayladı. "Aslında, Lord Elend'i Leydi Vin'i kurtarması için götürmüştüm, ama görünüşe göre yardımımıza pek ihtiyacı yokmuş. Her neyse, haklısınız. Lord Hükümdar'ın sarayında bir askerdim orduya katıldığımda ailem beni evlatlıktan reddetti. Ama kendimi ömür boyu tarlalarda çalışırken düşünemedim."

"Zahmetli bir iş."

Goradel "Hayır, mesele o değildi," dedi. "İş değildi... Umutsuzluktu. Başkasına ait olduğunu bildiğim bir şey için gün boyu çalışmaya dayanamazdım. Bu yüzden tarlaları geride bırakıp asker olmaya karar verdim; bu tarlaları görünce umuda kapılmam da bundan."

Goradel geçmekte oldukları bir tarlayı başıyla işaret etti. Skaalardan bazıları doğruldu ardından Elend'in sancağını görüp el salladılar. Goradel "Bu insanlar, istedikleri için çalışıyorlar."

"Çalışmazlarsa aç kalacaklar, bu yüzden çalışıyorlar."

Goradel "Elbette," dedi. "Sanırım haklısın. Ama çalışmadıklarında birileri onları dövecek diye değil, aileleri ve dostları ölmesin diye çalışıyorlar. Bir çiftçi için bu farklı. Bunu duruşlarında görebilirsin."

Yürümeye devam ederlerken Sazed yüzünü buruşturdu, ama başka bir şey söylemedi.

Goradel "Her neyse, Terrisli Üstat," dedi, "Luthadel'de erzak almak üzere duralım demeye gelmiştim."

Sazed başıyla onayladı. "Böyle yapacağımızı düşünmüştüm. Ancak siz Luthadel'e giderken birkaç günlüğüne sizlerden ayrılmam gerekecek. İdareyi Lord Breeze devralabilir. Sizinle kuzey yolunda buluşacağım."

Goradel başıyla onaylayarak gerekli hazırlıkları yapmak üzere geriye döndü. Sazed'in neden gruptan ayrılmak istediğini ya da gideceği yeri sormadı.

Birkaç gün sonra, Sazed tek başına Hathsin Madenleri'ne varmıştı. Artık külle kaplanmış olduğundan bölgenin ayırt edici bir yanı pek yoktu. Sazed tepeye tırmanırken adımlarıyla küller savruluyordu. Madenlerin yer aldığı vadiye baktı; Kelsier'in eşinin öldürüldüğü yere. Firari'nin doğduğu yere.

Şimdi Terrislilerin yurduydu.

Geride pek azı kalmıştı. Asla kalabalık bir grup olmamışlardı ve sislerin gelişi ile Merkezi Salâhiyetten buraya uzanan zorlu yolculuk pek çok cana mal olmuştu. Kırk bin kadarı hayattaydı. Pek çokları da Sazed gibi hadımdı.

Sazed tepeden aşağı, vadiye doğru hareketlendi. Terrislilerin yaşaması için doğal bir yer olmuştu. Lord Hükümdar devrinde, yüzlerce köle burada çalışmıştı, onları gözleyen iste yüzlerce askerdi. Bu durum Kelsier Madenlere dönüp atiyum üretimini bitirdiğinde sona ermişti. Ancak madenlerde, işledikleri günlerden kalan binalar ve altyapı hâlâ duruyordu. Su çoktu ve barınacak yerler de mevcuttu. Terris halkı bu temel üzerine, vadide farklı binalar inşa ederek bir zamanların en korkunç hapis kampını bir grup yeşil köye dönüştürmüştü.

Sazed bile tepe boyunca yürürken insanların topraktaki külü süpürerek yerdeki bitkilerin hayvanların otlaması için açığa çıkardıklarını görüyordu. Merkezi Salâhiyetteki hâkim bitki örtüsü esnek ve arsız bir grup bitkiydi ve küle uyum sağlamışlardı; tarım mahsulleri kadar suya ihtiyaç duymuyordu. Bu da Terris halkının diğerlerine kıyasla daha kolay bir yaşam sürdüklerini gösteriyordu. Hayvancılıkla uğraşıyorlardı, tıpkı Lord Hükümdar'ın Miraç'ından asırlar önce yapmış oldukları

gibi. Tıknaz, kısa bacaklı bir koyun türü tepelere yayılmış külün örtmediği bitkiler arasında otluyordu.

Sazed, Terris halkı pek çoklarından daha kolay bir yaşam sürüyor, diye düşündü. *Dünya ne acayip bir hâle geldi.*

Çok geçmeden yaklaştığını görenlerin dikkatini çekti. Çocuklar ana–babalarına koşarken evlerden başlar belirdi. Sazed yürürken koyunlar yiyecek getirdiği beklentisiyle onun etrafında toplanıyordu.

Birkaç yaşlı adam tepeye doğru hareketlenip güçsüz ayakları elverdiğince hızla yaklaştılar. Onlar da Sazed gibi vekilharç kaftanı giyiyordu. Tıpkı Sazed gibi onlar da kaftanlarını temiz tutarak ön kısımdaki V biçimli renkli desenleri sergiliyorlardı. Bu desenler bir zamanlar vekilharcın hizmet ettiği soylu haneyi gösterirdi.

Adamlardan biri heyecanla "Lord Sazed!" dedi. Bir başkası "Majesteleri!" dedi.

Majesteleri. Sazed ellerini kaldırıp "Lütfen," dedi. "Bana böyle hitap etmeyin."

İki yaşlı vekilharç birbirlerine baktılar. "Lütfen Sırdaş Efendi. Size sıcak yiyecek bir şeyler verelim."

Evet, kül siyahtı. Ama olmaması gerekirdi. Yaygın külde siyah bir unsur var, ama siyah olduğu kadar gri ya da beyaz da.

Yanardağlardan gelen kül... Farklıydı. Sislerin kendisi gibi, dünyamızı kaplayan kül de tam olarak doğal bir şey değildi. Belki de Harap'ın gücünün etkisiydi. Muhafaza'nın beyaz olduğu kadar siyahtı. Belki de yanardağların doğası buydu; bunlar gökyüzüne kül ve duman salmak üzere yaratılmıştı.

19

"KALK!"

Her şey karanlıktı. "Kalk!"

Spook gözlerini açtı. Her şey boğuk ve cansızdı. Güçlükle görebiliyordu. Tüm dünya karanlık bir bulanıklık içindeydi. Üstelik uyuşmuş hissediyordu. Ölü gibi. Neden hissedemiyordu.

"Spook, kalkman gerek!"

En azından ses belirgindi. Yine de geriye kalan her şey bulanıktı. Düşünemiyordu. Usulca inlerken gözlerini kırptı. Ona ne oluyordu? Gözlükleri ve gözbağı yoktu. Bu da onun görüşünü sağlamalıydı ama her şey alabildiğine karanlıktı.

Kalayı bitmişti.

Midesinde hiçbir şey yanmıyordu. Tanıdık alev, içindeki rahatlatan o mum alevi artık orada yoktu. Neredeyse bir yıldır hep oradaydı, yoldaşıydı. Yapmakta olduğundan korkmuştu fakat sönmesine asla izin vermemişti. Şimdi ise yoktu.

Her şeyin bu kadar cansız olmasının nedeni buydu. Diğerleri gerçekten de böyle mi yaşıyordu? Kendisi de eskiden böyle miydi? Güçlükle görebiliyordu; alışmış olduğu keskin, zengin ayrıntılar yoktu. Parlak renkler ve kıvrak hatlar. Bunun yerine her şey yavan ve belirsizdi.

Kulakları tıkalı gibiydi. Burnu... Altındaki tahtanın kokusunu alamıyor, ahşabın kokusundan cinsini belirleyemiyordu. Geçmiş olan bedenlerin kokusunu alamıyordu. Diğer odalardakilerin kalp atışlarını duyamıyordu.

Bir odanın içindeydi. Başını salladı, doğrulup düşünmeye çalıştı. Bunu yapar yapmaz omzundaki bir acı nefesini kesti. Yaraya pansuman yapılmamıştı. Kılıcın omzunun yanından battığını hatırlıyordu. İnsan bu yarayı kolay atlatmazdı. Gerçekten de sol kolu doğru çalışmıyor gibiydi; doğrulmakta zorlanmasının nedenlerinden biri de buydu.

Ses, "Çok kan kaybettin," dedi. "Alevler seni yutmasa bile, çok geçmeden öleceksin. Kemerindeki kalay kesesini boşuna arama... Onu aldılar."

Spook gözlerini kırpıştırırken "Alevler mi?" diye inledi. İnsanlar bu kadar karanlık bir dünyada nasıl hayatta kalıyorlardı? "Hissedemiyor musun, Spook? Yakında."

Yakındaki bir koridorun sonunda bir ışık vardı. Spook düşüncelerini toplamaya çalışarak başını salladı. Bir evdeyim, diye düşündü. *Güzel bir ev. Bir soylunun evi. Bu evi yakıyorlar.*

Bu ona ayağa kalmak için gerekli motivasyonu verdi ancak hemen devrildi; bedeni ayakta durmak için fazlaca zayıf, zihni ise fazlasıyla bulanıktı.

Ses, "Yürüme," dedi. Bu sesi daha önce nerede duymuştu? Sese güveniyordu. "Sürün," dedi. Spook kendine söyleneni yaparak sürünerek ilerledi.

"Hayır, alevlere doğru değil! Sana bunu yapanları cezalandırabilmek için dışarı çıkmalısın. Düşün, Spook!"

Spook yana dönüp "Pencere," diye inlerken bunlardan bir tanesine doğru sürünmeye koyuldu.

Ses "Tahtalarla kapatılmış" diye yanıtladı. "Bunu daha önce gördün... Dışarıdan. Kurtulmanın tek bir yolu var. Beni dinlemelisin."

Spook sersemce başını salladı.

"Diğer odanın kapısından dışarı çık. İkinci kata çıkan merdivenlere tırman."

Spook kendini hareket etmeye zorlayarak söyleneni yaptı. Kolları o kadar uyuşmuştu ki, uzuvları omuzlarına bağlı ağırlıklar gibi geliyordu. O kadar uzun süredir kalay yakıyordu ki normal duyular artık onun için işlemiyor gibiydi. Merdivenlere vardığında öksürük tutmuştu. Bu duman yüzünden olsa gerek diye düşündü. Sürünüyor olması iyiydi.

Tırmandıkça ısıyı hissedebiliyordu. Spook sersem halde merdivenlere tırmanırken alevler peşinden geliyor, tüm odayı yutuyor gibiydi. Merdivenleri çıktı, ardından kendi kanı üzerinde kayıp duvara doğru devrildi ve inledi.

Ses, "Kalk!" dedi.

Tekrar, bu sesi daha önce nerede duydum, diye düşündü. *Neden söylediklerini yapmak istiyorum?* Çok yakındı. Eğer zihni bu kadar bulanık olmasa başarabilirdi. Yine de, kendini tekrar elleri ve dizleri üzerine doğrulmaya zorlayarak denileni yaptı.

Ses "Soldan ikinci oda," dedi.

Spook düşünmeksizin süründü. Alevler tırmanıyor duvarlarda oynaşıyordu. Diğer duyuları gibi burnu da zayıftı ama evin katranla kaplı olduğundan şüpheleniyordu. Böylece daha hızlı bir yangın olacaktı.

"Dur. Oda bu."

Spook sola dönüp odaya sürünerek girdi. İyi döşenmiş bir çalışma odasıydı. Kentteki hırsızlar bu gibi yerlerin yağmalamaya değmediğinden şikâyetçiydi. Yurttaş lüksü yasaklamıştı, bu yüzden pahalı mobilyalar kara borsada bile satılamıyordu. Kimse lüks eşyalara sahip halde yakalanmak istemiyordu; çünkü ucunda Yurttaş'ın infazlarından birinde yanarak ölmek olabilirdi.

"Spook!"

Spook bu infazları duymuştu. Ama hiç birini görmemişti. Bir sonrakinden haberdar olmak için Durn'e ödeme yapmıştı. Spook'un ödemesi onu önceden haberdar edecek ve kendisine binanın yanışını izlemek için güzel bir yer ayarlayacaktı. Ayrıca, Durn Spook'un ilgisini çekebilecek bir başka şey daha olduğuna dair söz vermişti. Ödediği paraya değecek bir şey.

Kafataslarını say.

"Spook!"

Spook gözlerini açtı. Yere devrilmişti ve gözleri kararmaya başlıyordu. Alevler tavanı yalıyordu. Bina ölüyordu. Spook'un bu halde dışarı çıkma şansı yoktu.

Ses "Masaya git," dedi. Spook, "Öldüm," diye fısıldadı.

"Hayır, ölmedin. Masaya git."

Spook başını çevirip alevlere baktı. Orada, karanlık bir figür alevler içinde dikiliyordu. Duvarlar akıyor, patlıyor ve cızırdıyordu; sıvaları ve boyaları kararıyordu. Ancak bu gölge alevden çekiniyor gibi görünmüyordu. Bu tanıdık biriydi. Uzun. Etkili.

Spook "Sen..." diye fısıldadı. "Masaya git."

Spook dizleri üzerinde döndü. İş görmez kolunu sürükleyerek masanın kenarına doğru süründü. "Sağ çekmece."

Spook çekmeceyi açıp güçbela kenarına yaslandı. İçinde bir şey vardı. Şişecikler mi?

Hevesle uzandı. Allomanserler'in metal talaşlarını saklamakta kullandığı türden şişeciklerdi. Titreyen elleriyle Spook bir tanesini aldı, ancak uyuşmuş parmakları arasından kayıp gitti. Paramparça olmuştu. Az önce şişenin içinde olan sıvıya baktı, metal parçalarının paslanmasını önleyen ve Allomanser'in yutmasını kolaylaştıran ispirto çözeltisine baktı.

Ses "Spook!" dedi.

Spook ne yaptığını bilmeden bir şişecik daha aldı. Dişleriyle tıpayı çıkardı, alevlerin etrafını sardığını hissedebiliyordu. Karşısındaki duvar neredeyse küle dönmüştü. Alevler üzerine geliyordu.

Şişeciğin içindekileri içti ardından içinde kalay aradı. Ama yoktu. Spook çaresizlik içinde haykırırken şişeciği elinden bıraktı. İçinde kalay yoktu. Zaten bu onu nasıl kurtaracaktı? Alevleri ve yarasını daha keskince hissetmesine sebep olurdu.

Ses "Spook!" dedi. "Yak!" Spook "Kalay yok!" diye bağırdı.

"Kalayı değil! Bu evin sahibi bir kalaygöz değildi."

Kalayı değil. Spook gözlerini kırptı. Sonra –içinde– hiç beklenmedik bir şey buldu. Hiç görmeyi düşünmediği, var olmaması gereken bir şey.

Yeni bir metal rezervi. Ardından onu yaktı.

Bedeni güçle harlanmıştı. Titreyen kolları sabitlendi. Güçsüzlüğü gitmiş, doğan güneşin önünden kaçan karanlık gibi yok olmuştu. Beklentiyle gerilen kaslarındaki gücü hissediyordu.

"Ayağa kalk!"

Derhal başını doğrulttu. Ayağa fırladı, başı dönmüyordu. Zihni hala uyuşuktu ama artık bir şey kesindi. Yalnızca bir metal bedenini değiştirerek korkunç yarası ve kan kaybına rağmen onu güçlü kılabilirdi.

Spook lehim yakıyordu.

Karanlık, kim olduğu kestirilemez figür alevler içinde dikiliyordu. Ses "Sana lehim kayrasını verdim," dedi. "Onu bu yerden kaçmak için kullan. Şu koridorun sonundaki tahtaları kırıp yakındaki bir binanın çatısına kaçabilirsin. Askerler seni gözlemekle uğraşmayacaklar; onlar yangının yayılmasını önlemekle meşguller."

Spook başıyla onayladı. Sıcaklık artık onu rahatsız etmiyordu. "Teşekkür ederim."

Figür yalnızca bir siluet olmayı bırakıp öne çıktı. Adamın kararlı yüzü önünde alevler dans ediyordu ve Spook'un düşünceleri doğrulanmıştı. O sese güvenmiş olmasının, onun dediklerini yapmış olmasının bir nedeni vardı.

Bu adamın her dediğini yapardı.

"Sana yalnızca yaşayasın diye lehim vermedim," dedi Kelsier, işaret ederek. "İntikam alasın diye verdim. Şimdi, git!"

Pek çok kişi sislerde bir tür nefret hissettiğini bildirdi. Ancak bu sislerin insanları öldürülmesiyle ilgili olmak zorunda değil. Sisten etkilenenler de dâhil, pek çokları için sis yalnızca bir hava olayıydı, korkunç bir hastalıktan daha bilinçli ya da nefret dolu değildi.

Ancak bazıları için dahası vardı. Tercih ettikleri, etrafında dolandıkları. Düşman oldukları, ya da uzak durdukları. Bazıları siste huzur buluyordu, bazıları ise nefreti hissediyordu. Hepsi Harap'ın ince dokunuşuna ve kişinin onun telkinlerine nasıl karşılık verdiğine bağlıydı.

20

TENSOON KAFESİNDE OTURUYORDU.

Bu kafesin varlığı bile bir hakaretti. Kandralar insanlar gibi değillerdi. Hapsedilmiş olmasa bile, TenSoon kaçmazdı. Kaderine kendi rızasıyla gelmişti.

Yine de onu hapsetmişlerdi. Kafesi nereden bulduklarından emin değildi; normalde kandraların ihtiyaç duyduğu bir şey olmadığı kesindi. Yine de ikinci nesiller onu bulmuş ve Anayurt'un ana mağaralarından birine koymuşlardı. Demir plakalar ve sağlam çelik barlar ile dört yüzünü örten güçlü tel örgülerle kaplıydı; böylece bedenini temel kaslara indirgeyip aralarından sızmasını önlemiş oluyorlardı. Bu da bir başka aşağılamaydı.

TenSoon, soğuk, demir zeminde çırılçıplak oturuyordu. Kendi mahkûmiyeti dışında hiçbir şey başarmış mıydı? Güvenağılı'ndaki sözlerinin hiç kıymeti olmuş muydu?

Kafesinin dışındaki mağara, yetiştirilen yosunun ışığında parlıyor ve kandralar işleriyle meşgul oluyordu. Pek çoğu durup ona bakıyordu. Yargılanması ile cezalandırılması arasındaki uzun sürenin amacı buydu. İkinci nesillerin ona ne yapacaklarına karar vermek için haftalara ihtiyacı yoktu. Ancak TenSoon onları kendisine söz hakkı vermelerine zorlamıştı ve ikinci nesiller onun tam olarak cezalandırılmasını istiyorlardı. Onu köy meydanında cezalandırılan insanlar gibi teşhir

ediyorlardı. Kandra tarihinde bir tanesi bile böyle bir muamele görmemişti. Adı asırlar boyunca utancın yerini alacaktı.

Öfkeyle, biz asırlar boyu dayanmayacağız, diye düşündü. *Konuşmamın bahsettiği de buydu.*

Ama bunu iyi aktaramamıştı. İnsanlara hislerini nasıl açıklayabilirdi? Bunca yıldır değişmeden süregelen geleneklerinin bir dönüm noktasına geldiğini ve çok büyük bir değişime ihtiyaç duyulduğunu nasıl söyleyebilirdi?

Yukarıda ne oldu? Vin Miraç Kuyusu'na gitti mi? Peki ya *Harap*, ya da *Muhafaza*? Tanrıların tanrıları tekrar savaşıyordu ve onlardan haberdar olanlar ise hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu.

Kafesinin dışında, kandralar gündelik hayatlarını sürdürüyordu. Bazıları yeni nesillerden bireyleri yetiştiriyordu. On birinci nesillerin geçtiğini görebiliyordu; parlak kemiklere sahip yığınlara benziyorlardı. Sishortlağından kandraya dönüşmek zorlu bir süreçti. Kayranın verilişiyle birlikte sishortlağı bilinç sahibi olduğundan beri edindiği içgüdülerin çoğunu yitirir, kas ve bedenler oluşturmayı tekrar öğrenmek zorunda kalır. Uzun yıllar alan bir süreçti.

Başka kandralar ise yemek hazırlamakla uğraşıyorlardı. Mantar ve yosun kaynattıkları taş kuyular, TenSoon'un ömrünün sonuna kadar tıkılı kalacağı hücreyi andırıyordu. İnsanlara duyduğu önceki öfkesine karşın TenSoon her zaman yabancı yiyeceklerin tadına varma şansı bulmuştu; özellikle de kurutulmuş et. Bunu da bir ahde bağlı olmaya karşı bir teselli olarak görüyordu.

Artık, yemek bir yana, yeteri kadar içeceği bile yoktu. Parmaklıkların ardından muazzam mağaraya bakarak iç geçirdi. Anayurt'un mağaraları korkunç bir büyüklükte ve kandraların doldurması için fazlasıyla genişti. Ama pek çok kandra mağaraları bu yüzden seviyordu. Bir ahde bağlı olarak efendisinin emrinde on yıllar geçirdikten sonra yalnızlık seçeneği sunan bir yer oldukça değerli geliyordu.

TenSoon, yalnızlık, diye düşündü. *Pek yakında, yalnızlığa doyacağım.* Hücrede sonsuza kadar kalma fikri onu incelemeye gelenlerden rahatsız olmasını biraz olsun yatıştırdı. Halkından göreceği son bireyler bunlar olacaktı. Pek çoğunu tanıyordu. Dördüncü ve beşinci nesiller gelip önüne tükürüyorlar ve ikinci nesillere olan bağlılıklarını gösteriyorlardı. Ahit altında çalışanların çoğunu oluşturan altıncı yedinci nesiller ona acımaya ve yitirilmiş bir arkadaş için üzülmeye geliyorlardı. Sekizinci ve dokuzuncu nesiller ise meraktan, bu kadar yaşlı birinin bu kadar kötü bir duruma düştüğüne şaşırarak geliyorlardı.

O sırada, kendisini izleyenler arasında tanıdık bir yüz gördü. Kocaman gözlerinden acının okunduğu MeLaan yaklaşırken TenSoon utanarak başını çevirdi.

Ardından bir fısıltı "TenSoon?" dedi.

Usulca "Git, MeLaan," dedi, sırtı parmaklıklara dönüktü. Yüzü, kendisini diğer taraftan izlemekte olan bir başka grup kandraya dönüktü.

"TenSoon..." diye yineledi.

"Beni böyle görmen gerekmiyor, MeLaan. Lütfen git."

"Bunu sana yapamıyor olmaları gerek," dedi. Sesinden öfkesi okunabiliyordu. "Neredeyse onlar kadar yaşlısın ve onlardan çok daha bilgesin."

TenSoon "Onlar ikinci nesil," dedi. "Onlar birinci nesil tarafından seçildiler. Bize önderlik ediyorlar."

"Bize önderlik etmelerine gerek yok."

Sonunda ona dönerek "MeLaan!" dedi. TenSoon'u incelemeye gelenlerden çoğu, suçu sanki bulaşıcı bir hastalıkmış gibi geri duruyordu. MeLaan, TenSoon'un kafesi başında eğildi, uzun, ince ahşap kemiklerden som bedeni onu alışılmadık bir zayıflıkta gösteriyordu.

MeLaan sessizce "Onlara meydan okuyabilirdin," dedi.

TenSoon "Ne olduğumuzu sanıyorsun?" diye sordu. "İsyanları ve ayaklanmalarıyla insan mı? Biz kandrayız. Bizler *Muhafaza*'danız. Biz düzenin izindeyiz."

MeLaan zayıf yüzünü parmaklıklara dayayarak "Hâlâ onlar önünde eğiliyor musun?" diye çıkıştı. "Yukarıda olup bitenlerle ilgili söylediklerinden sonra da?"

TenSoon duraksadı. "Yukarıda mı?"

"TenSoon, haklıydın," dedi. "Kül dünyayı kara bir yorgan gibi örtüyor. Gündüz de sisler gelip mahsulleri ve insanları öldürüyor. İnsanlar savaşa gidiyor. *Harap* geri döndü."

TenSoon gözlerini kapattı. Sonunda "Bir şey yapacaklar," dedi. "İlk Nesil." MeLaan "Onlar yaşlı," dedi. "Yaşlı, unutkan, güçsüz."

TenSoon gözlerini açtı. "Çok değişmişsin."

MeLaan gülümsedi. "Yeni bir neslin çocuklarını yetiştirmeleri için üçüncü nesillere asla vermemeliydiler. Bizim gibi genç olup mücadele edebilecek pek çok kimse var. İkinci nesiller sonsuza dek hüküm süremez. Ne yapabiliriz, TenSoon? Sana nasıl yardım edebiliriz?

Ah, çocuk, diye düşündü. *Seni bilmiyorlar mı sanıyorsun?*

İkinci nesiller aptal değildi. Tembel olabilirlerdi ama yaşlı ve kurnazdılar. TenSoon bunu biliyordu, çünkü her birini epey yakından tanıyordu. Kafesinde konuşulanları öğrenmek amacıyla, birilerini onu dinlemekle görevlendirmiş olmalılardı. Farkındalık kayrasına sahip, dördüncü ya da beşinci nesil bir kandra uzakta durup kafeste konuşulan her şeyi duyabilirdi.

TenSoon bir kandraydı. Cezasını çekmek için dönmüştü çünkü doğru olan buydu. Onurdan, Ahitten öteydi. Öyle biriydi.

Yine de, eğer MeLaan'ın dedikleri doğru olsaydı...

Harap döndü...

MeLaan "Nasıl orada öylece oturabiliyorsun?" dedi. "Onlardan daha güçlüsün, TenSoon." TenSoon hayır der gibi başını salladı. "Ahit'e aykırı davrandım, MeLaan."

"Daha iyi bir amaç uğruna."

En azından onu ikna ettim.

Usulca "Doğru mu, TenSoon?" diye sordu. "Ne?"

"OreSeur. Kudret Kayrası'na sahipti. Onu öldürdüğünde sana geçmiş olmalı. Yine de, seni aldıklarında onu bedeninde bulamadılar. Öyleyse, ona ne yaptın? Onu senin için getirebilir miyim? Mücadele edebilesin diye?"

TenSoon "Kendi halkıma karşı savaşmayacağım, MeLaan," dedi. "Ben bir kandrayım."

"Bize birinin önderlik etmesi gerek," diye çıkıştı.

En azından, bu ifade doğruydu. Ama bu TenSoon'un hakkı değildi. İkinci neslin, hatta birincilerin hakkıydı. Kendilerini yaratanın hakkıydı. O ise ölmüştü. Ama yerini bir başkası almıştı.

MeLaan bir süre sessiz kaldı, hâlâ TenSoon'un kafesinin yanı başında dizleri üzerinde duruyordu. Belki onu cesaretlendirmek belki de aradığı lider olması için orada bekledi. Konuşmadı.

Sonunda "Öyleyse, ölmeye geldin," dedi.

"Bulduğumu açıklamaya. Hissettiğimi."

"Peki ya sonra? Geldin, kötü haberler getirdin, sonra da sorunlarla bizi baş başa mı bıraktın?" TenSoon, "Bu adil değil, MeLaan," dedi. "Olabileceğim iyi kandra oldum."

"Öyleyse mücadele et!"

Başını hayır der gibi salladı.

"Öyleyse doğru."

"Benim neslimdekiler, son efendinin seni bozduğunu söylemişlerdi. Zane denen adamın."

TenSoon, "Beni bozmadı," dedi.

MeLaan "Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Öyleyse neden Anayurt'a o bedende geri döndün?" TenSoon "Köpek kemikleriyle mi?" dedi. "Onları bana veren Zane değil Vin'di."

"Öyleyse seni bozan *oydu*."

TenSoon usulca soludu. Nasıl açıklayabilirdi ki? Bir yandan, insanı andırmayan bir som beden kuşanmış olan MeLaan'ın köpek kemiklerini bu kadar nahoş bulması ona ironik geliyordu. Yine de anlayabiliyordu. Bu kemiklerin faydalarını kabul etmesi epey süre almıştı.

Duraksadı.

Ama hayır, devrim getirmek üzere gelmemişti. Açıklamaya, halkına fayda sağlamaya gelmişti. Bunu, bir kandranın yapması gerektiği gibi cezasını kabullenerek yapacaktı.

Öte yandan...

Bir şans vardı. Düşük bir şans. Kaçmak istediğinden bile emin değildi, ama eğer bir fırsat olsaydı... TenSoon kendini "Kuşandığım bu kemikler," derken buldu. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

MeLaan yüzünü buruşturdu. "Hayır. Onları niye istiyorsun?"

TenSoon hayır der gibi başını salladı. Sözcüklerini dikkatle seçerek "İstemiyorum," dedi. "Onlar rezaletti! Bir yıl kadar onları kuşanıp bir köpek rolüne bürün-

meye zorlandım. Onlardan kurtulabilirdim, ama sindirip alabileceğim bir ceset yoktu, bu yüzden buraya o korkunç bedende dönmek zorunda kaldım."

"Asıl noktayı atlıyorsun, TenSoon."

Ondan uzaklaşırken "Asıl bir mesele yok, MeLaan," dedi. Planı işe yarasın ya da yaramasın, ikinci nesillerin MeLaan'ı kendisiyle ilişkisi yüzünden cezalandırmalarını istemiyordu. "Halkıma isyan etmeyeceğim. Lütfen, eğer gerçekten bana yardım etmek istiyorsan, beni yalnız bırak."

MeLaan sessizce söylendi, TenSoon onun ayağa kalktığını duydu. "Bir zamanlar en büyüğümüzdün."

MeLaan giderken TenSoon iç geçirdi. *Hayır, MeLaan. Ben hiçbir zaman büyük değildim. Yakın zamana dek, neslimin en sıradan bireyi; yalnızca insanlara nefretiyle diğerlerinden ayrışan biriydim. Şimdi ise, halkımın tarihindeki en büyük suçlu oldum, ama bunu büyük oranda kazayla yaptım.*

Bu büyüklük değil. Bu yalnızca aptallık.

Elend'in böylesi güçlü bir Allomanser olması şaşırtıcı olmamalı. Allomanserler'in Son İmparatorluk'un ilk günlerinde çok daha güçlü olduğu –bu belgeler pek çoğunun erişiminin ötesinde olsa da– açlkça belgelenmiştir.

O günlerde bir Allomanser'in, herhangi bir kandra ya da kolossun hâkimiyetine sahip olmak için düralümine ihtiyacı yoktu. Yalnızca duyguların İtilmesi ya da Çekilmesi yeterliydi. Aslında, bu yetenek kandraların insanlarla Ahitler oluşturmalarının asıl nedenlerinden biriydi, çünkü o zamanlar yalnızca Sissoylular değil aynı zamanda Teskinci ve Körükçüler de keyiflerince onlara hükmedebilirlerdi.

21

DEMOUX YAŞIYORDU.

Daha büyük bir grubun; hastalanan ama ölmeyen yüzde on beşlik kesimin içindeydi. Vin kanal botunun kamarasının üzerinde oturuyordu, kolu ahşap korkulukta, parmaklarıyla, kulağından hiç çıkarmadığı, annesinden yadigâr küpeyle oynuyordu. Kolosslar yedekçi yolu boyunca güçlükle ilerliyor, mavnaları ve botları çekiyorlardı. Mavnaların çoğu hâlâ teçhizatla doluydu; çadırlar, erzak ve saf su. Ancak pek çoğu boşalmıştı, içlerindekiler ise askerlerin sırtlarında taşınıyordu. Böylelikle yaralılara yer açılmıştı.

Vin mavnalara arkasını dönerek, kanal botunun iskele tarafına bakıyordu. Elend her zamanki pruvada, batıya bakıyordu. Düşünceli değildi. Bir kral gibi dik duruyor, hedefine doğru kararlılıkla bakıyordu. Gür sakalı, uzun saçı ve bir zamanlar bembeyaz olan üniformasıyla eskiden olduğu adama kıyasla çok farklıydı. Giysileri eskiyordu. Yırtılmıyordu.

Dünya bu hâldeyken beyazlar ne kadar temiz ve kırışıksız kalabilirse o kadardı. Artık yeni değildi. İki yıldır savaşmakta olan birinin üniforması gibiydi.

Vin onu her şeyin yolunda olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ancak Elend'in şu anda bundan bahsetmek istemeyeceğini hissediyordu.

Ayağa kalkıp aşağı inerken dengesini hassaslaştırmak adına farkında olmadan lehim yaktı. Botun kenarındaki bir bankın üzerindeki kitabı kaldırıp oturdu. Elend eninde sonunda onunla konuşacaktı. Her zaman böyle olmuştu. Şu an için, onu oyalayacak başka bir şey vardı.

Kitabın işaretli sayfasını açıp bir paragrafı tekrar okudu. *Zifir yok edilmeli*, diyordu. *Onu gördüm ve hissettim. Kanımca, ona verdiğimiz ad çok yetersiz kalıyor. Evet, dipsiz ve karanlık ama aynı zamanda son derece korkunç. Pek çoğu onun bilinç sahibi olduğunun farkında değil ama onun zihnini sezdim; öyle ki kimi zaman onunla doğrudan yüzleştim.*

Arkasına yaslanıp, bir dakika boyunca sayfaya baktı. Ardında, küllerle kaplı kanal suları akıyordu.

Kitap, Alendi'nin seyir defteriydi. Kendisini Çağların Kahramanı olarak gören bir adam tarafından bin yıl önce yazılmıştı. Alendi görevini tamamlamamış, kendi hizmetkârlarından biri olan Rashek tarafından öldürülmüştü. Onun ölümünün ardından Miraç Kuyusu'nda gücü Rashek devralmış ve Lord Hükümdar olmuştu.

Alendi'nin hikâyesi Vin'inkine korkutucu derecede benziyordu. O da kendisini Çağların Kahramanı olarak görüyordu. Kuyu'ya gitmiş ve ihanete uğramıştı. Ancak ona ihanet eden kendi hizmetkârlarından biri değil Kuyu'nun içinde tutsak olan güçtü. Kuyu'nun Çağların Kahramanı hakkındaki kehanetlerin ardından yatan güç olduğunu düşünüyordu.

Yazılanları tekrar gözden geçirirken, neden bu paragrafa gelip duruyorum, diye düşündü. Belki İnsan'ın ona söyledikleri –sisin ondan nefret ettiği– yüzündendi. O nefreti kendisi de hissetmişti ve Alendi de aynı şeyi hissetmiş görünüyordu.

Ama seyir defterinde yazılanlara güvenebilir miydi? Serbest bıraktığı, *Harap adını verdiği güç, dünyadaki şeyleri* değiştirebileceğini göstermişti. Küçük ama önemli şeyleri. Kitapta yazılanlar gibi şeyleri. Bu yüzden Elend'in subayları tüm mesajları ezberle ya da metale oyulmuş olarak gönderme talimatı almışlardı.

Yine de günlüğünü okuyarak bir ipucu elde edilecek olsaydı *Harap* bunları çoktan ortadan kaldırmış olurdu. Vin son üç yıldır, iplerinin başkasının elinde olduğunu, oynatıldığını hissediyordu. Vahiy aldığını ve büyük keşifler yaptığını sanıyordu ama tüm yapmış oldukları *Harap*'ın dediklerini izlemekti.

Yine de, *Harap*'ın gücü her şeye yetmiyor, diye düşündü. *Öyle olsaydı, bir zorluğu olmazdı. Beni, kendisini serbest bırakmak için kandırmasına gerek kalmazdı.*

Düşüncelerimi öğrenemez...

Bu düşünce bile sinirini bozuyordu. Düşünceleri neye yarayacaktı? Eskiden bu gibi sorunlarından Sazed'e, Elend'e ya da TenSoon'a bahsederdi. Bu Vin'lik bir durum değildi; o bir âlim değildi. Yine de, Sazed çalışmalarına sırt çevirmiş, TenSoon halkına dönmüştü. Elend ise ordusu ve siyaset dışında başka bir şeye kafa yormak için fazlasıyla meşguldü. Bu durumda da geriye yalnızca Vin kalıyordu. Okumayı ve âlimliği sıkıcı ve bunaltıcı buluyordu.

Ama hoşuna gitmese dahi yapılması gerekeni yapma fikrine git gide daha

fazla alışıyordu. Artık yalnızca kendisine ait değildi. Yeni İmparatorluk'undu. İmparatorluk'un bıçağı olmuştu, şimdi ise farklı bir rol üstlenme vaktiydi.

Kızıl gün ışığı altında otururken, yapmak zorundayım, diye düşündü. Burada çözülmesi gereken bir mesele var. *Kelsier'in söylemeyi sevdiği şey neydi?*

Her zaman başka bir gizem vardır.

Kelsier'in küçük bir grup hırsızın karşısına geçip küstahça Lord Hükümdar'ı devireceklerini ve imparatorluğu özgürleştireceklerini açıkladığını hatırladı. *Bizler hırsızız,* demişti. *Oldukça da iyi hırsızlarız. Soyulmayanı soyabilir, kandırılmayanı kandırabiliriz. Son derece büyük bir görevi üstlenip onu idare edilebilir parçalara ayırmayı, ardından da bu parçaların hepsini halletmeyi biliyoruz.*

O gün ekibin amaçlarını ve planları küçük bir tahtaya yazmıştı, Vin, imkânsız bir işin olası görünmesini sağlayışına hayran kalmıştı. O gün, içten içe, Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirebileceğine inanmaya başlamıştı.

Vin, *pekâlâ,* diye içinden geçirdi. *Kelsier gibi, kesin olarak bildiğim şeylerin bir listesini yaparak başlayacağım.*

Miraç Kuyusu'nda bir güç *vardı,* söylentilerin bu kısmı doğruydu. Ayrıca, Kuyu'nun içinde ya da yakınlarında tutsak olan canlı bir şey de vardı. Vin'i onun bağlarını yok etmek üzere gücü kullanması için kandırmıştı. Belki bu gücü *Harap*'ı yok etmek için kullanabilirdi ama vazgeçmişti.

Parmak ucuyla seyir defterinin cildi üzerinde ritim tutarken düşünceli bir halde oturuyordu. O güce sahip olmanın hissettirdiklerinden arta kalanları hala hatırlayabiliyordu. Onu şaşırtmıştı ancak aynı zamanda bu durum onun için doğal ve doğru gelmişti. Aslında, o güce sahipken *her şey* doğal gelmişti. Dünyanın işleyişi, insanların yaşayışları... Güç yalnızca bir kudretten fazlası gibiydi. Aynı zamanda bir anlayıştı da.

O da bir yanıydı. Neler yapması gerektiği üzerine düşünmeden önce neler bildiğine odaklanmalıydı. Güç gerçekti, *Harap* da gerçekti. *Harap* hapsedilmiş hâldeyken dünyayı değiştirme yeteneğini korumuştu. Sazed metinlerinin *Harap*'ın amacına uymak üzere değiştirildiğini teyit etmişti. Şimdi *Harap* özgür olduğuna göre, Vin sislerin vahşi cinayetlerinin ve kül yağmurlarının ardından onun olduğunu düşünüyordu.

Ama, bunları kesin olarak bilmiyorum, diye kendine hatırlattı. *Harap* hakkında ne biliyordu? Onu özgür bıraktığı o anda ona dokunmuş, onu hissetmişti. Yok etme ihtiyacı içindeydi, ancak basit bir kaos kuvveti değildi. Rastgele hareket etmiyordu. Planlayıp düşünüyordu. Ayrıca, istediği her şeyi yapabilir gibi görünmüyordu. Sanki belirli kuralları izliyor gibiydi...

Duraksadı. "Elend?" diye seslendi.

İmparator pruvadaki yerini arkasına aldı.

Vin, "Allomansi'nin ilk kuralı nedir?" diye sordu. "Sana ilk olarak öğrettiğim şey?"

Elend "Sonuç," dedi. "Her eylemin bir sonucu vardır. Ağır bir şeyi İttiğinde o da seni geri İter. Eğer hafif bir şeyi İtersen uçar gider."

Kelsier'in Vin'e öğretmiş olduğu ilk ders de buydu –öyle hatırlıyordu– ustasının ona öğretmiş olduğu ilk ders.

Elend tekrar ufku izlemek üzere dönerken "İyi bir kural," dedi. "Hayattaki her şey için geçerli. Havaya bir şey fırlatırsan yere düşecektir. Bir adamın krallığına bir orduyla girersen, karşılık verecektir..."

Kaşlarını çatıp, sonuç, diye düşündü. *Havaya fırlatıldığında yere düşen şeyler gibi. Harap'ın yaptıkları bana böyleymiş gibi geliyor.*

Sonuç. Belki de güce dokunmanın bir kalıntısıydı, ya da bilinçaltının sağladığı bir bahane. Yine de, *Harap*'ta bir mantık seziyordu. Bu mantığı anlamıyordu, ama onu tanıyabiliyordu.

Elend ona döndü. "Aslında, Allomansi'yi bu yüzden seviyorum. Ya da kuramını. Skaalar bunu söyleyip duruyor, ona mistik diyor ama aslında oldukça akılcı. Allomantik bir İtme yaptığında sonucunun ne olacağından, bir kayayı kayıktan attığında ne olacağından emin olduğun kadar olabilirsin. Her İtme için bir Çekme vardır. İstisnası yoktur. İnsanların kusurlar, düzensizlikler ve çifte anlamlarla dolu yaşayışlarının aksine basit ve mantıklı. Allomansi doğanın bir parçası."

Doğanın bir parçası.

Her İtme için bir Çekme vardır. Bir sonuç.

Vin, "Bu önemli," diye fısıldadı. "Ne?"

Bir sonuç.

Miraç Kuyusu'nda hissettiği şey, Alendi'nin seyir defterinde bahsettiği gibi bir yıkım unsuruydu. Ama bir canlı, insan gibi bir şey olmamıştı. Bir güçtü, düşünen bir güç ama bir güçtü. Güçlerin de kuralları olurdu. Allomansi, hava, yer çekimi. Dünya anlamlıydı. Mantıklı bir yer. Her İtmenin bir Çekmesi vardı. Her gücün bir sonucu.

Öyleyse, mücadele ettiği bu şeyle ilgili yasaları keşfetmeliydi. Bu, onu nasıl yeneceğini gösterecekti.

Elend yüzüne bakarak "Vin?" dedi.

Vin bakışlarını kaçırdı. "Bir şey yok, Elend. En azından söyleyebileceğim bir şey yok."

Bir süre Vin'i izledi. Zihninin gerisinden Reen, ona karşı planlar yaptığını düşünüyor, diye fısıldadı. Neyse ki, Reen'in söylediklerini dinlediği günler geride kalmıştı. Gerçekten de, Elend'e bakarken onun usulca başını sallayıp açıklamasını kabul ettiğini gördü. Kendi düşüncelerine geri dönmüştü.

Vin ayağa kalkıp ilerledi ve bir elini onun omzuna attı. İç geçirdi, kolunu kaldırıp omuzuna attı ve onu kendine çekti. Bu, bir zamanlar bir âlimin zayıf bir kolu iken şimdi kaslı ve güçlüydü.

Vin "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elend, "Biliyorsun," diye yanıtladı.

"Gerekliydi, Elend. Askerlerin en nihayetinde sislere çıkması gerekiyordu." Elend, "Evet," dedi. "Ama dahası var Vin. *Ona* benzemekten korkuyorum." "Kime?"

"Lord Hükümdar'a." Vin kıkırdayıp ona biraz daha yaklaştı.

Elend, "Bu onun yapacağı bir şeydi," dedi. "Taktik bir üstünlük için kendi adamlarını feda etmek." Vin "Bunu Ham'e açıkladın," dedi. "Zaman kaybetmeyi göze alamayız."

Elend, "Yine de bu acımasızca," dedi. "Sorun onca insanın ölmesi değil, sorun bunun olmasına izin vermeye razı olmam. Kendimi bir *zalim* gibi hissediyorum, Vin. Hedeflerimi gerçekleştirmek için ne kadar ileri gideceğim? Başka bir adamın krallığını istilaya gidiyorum."

"Daha büyük bir amaç uğruna."

"Bu her zaman zorbaların bahanesi olmuştur. Biliyorum. Yine de devam ediyorum. İşte *bu* yüzden imparator olmak istemedim. Bu yüzden kuşatma sırasında Penrod'un tahtımı almasına izin verdim. Bu gibi şeyler yapmak zorunda olan türden bir lider olmak istemedim. Korumak istiyorum ama kuşatmak ya da öldürmek değil! Ama başka bir yolu var mı? Yaptığım her şey, yapılması *gereken* bir şey gibi görünüyor. Adamlarımı sise çıkartmak da öyle. Ya da Fadrex'e saldırmak. O ambarı ele geçirmeliyiz. Ne yapmamız gerektiğine dair bize ipucu bulmak için tek şansımız o! O kadar mantıklı ki. Acımasız, zalim bir mantık." Reen'in sesi acımasızlık duyguların en pratiğidir, diye fısıldadı. Vin buna aldırış etmedi. "Cett'e gereğinden fazla kulak veriyorsun."

Elend "Belki," dedi. "Yine de onun mantığını görmezden gelemiyorum. Bir idealist olarak büyüdüm, Vin. Bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz. Cett bize bir denge getiriyor. Söyledikleri Tindwyl'in söylediklerini hatırlatıyor."

Duraksayıp başını onaylamadığını gösteren bir biçimde salladı. "Daha kısa bir süre önce Allomantik kopma hakkında konuşuyordum. Soylu hanelerin çocukları arasında her zaman Allomanserler olmasını garantilemek için ne yaptıklarını biliyor musun?"

Vin "Onları dövüyorlardı," diye fısıldadı. Kişi travmatik bir deneyim yaşayana dek Allomantik güçleri gizli kalırdı. Kişinin ölümün kıyısından dönmesi gerekiyordu; ancak o zaman güçleri uyanırdı. Buna kopma denirdi."

Elend başıyla onayladı. "Sözde soylu hayatın büyük, gizli sırlarından biriydi. Aileler çok kez çocuklarını dayaktan öldürürdü. Allomantik güçleri uyandırmak adına bu dayaklar çok acımasızdı. Her hane farklıydı ama genellikle ergenlikten önce bir yaş belirlemişlerdi. Bir kız ya da erkek çocuk o yaşa geldiğinde ölesiye dövülüyordu."

Vin ürperdi.

Elend "Benimkini hala dün gibi hatırlıyorum," dedi. "Beni döven babam değildi, ama izledi. Dayakların en acı verici yanı ise pek çoğunun anlamsız olmasıydı. Soylu çocuklar arasında bile pek azı Allomanser oluyordu. Ben olmadım. Boşu boşuna dayak yemiştim."

Vin usulca "Sen bu dayakları durdurdun, Elend," dedi. Kral olduktan kısa bir süre sonra bir yasa hazırlatmıştı. Kişi reşit olduğunda kendi rızasıyla dövülebilirdi, ama Elend bunun çocuklara yapılmasını önlemişti.

Elend usulca "Bunda yanıldım," dedi. Vin başını kaldırdı.

Elend ilerleyen askerlere bakarken "En güçlü kaynağımız Allomanserler, Vin," dedi. "Cett, kendisini koruyacak kadar Allomanser bulamadığı için krallığını ve neredeyse hayatını kaybetti. Ben de halkım arasında bu Allomanserler'i aramayı yasakladım."

Elend, sen *çocukların dövülmesine* son verdin."

Elend, "Peki ya bu dayaklar hayat kurtaracaksa?" diye sordu. "Tıpkı askerlerimi sise çıkarmanın hayat kurtardığı gibi. Peki ya Kelsier? Ancak Hathsin Madenleri'ne tutsak düştükten *sonra* bir Sissoylu oldu. Eğer çocukken sağlam bir dayak yemiş olsaydı neler olabilirdi? En başından beri bir Sissoylu olurdu. Kansını kurtarabilirdi."

"Biz de Son İmparatorluk'u devirmek için gerekli cesareti ya da motivasyonu bulamayacaktık."

Elend, "Peki ya elde ettiğimiz farklı mı?" diye sordu. "Bu tahtta kaldıkça, Lord Hükümdar'ın yaptığı bazı şeylerin kötü değil, yalnızca etkili olduğunu fark etmeye başlıyorum, Vin. Doğru ya da yanlış, krallığında bir düzen sağlıyordu."

Vin başını kaldırıp Elend'in gözlerinin içine baktı; onu da kendisine bakmaya zorladı. "Sendeki bu katılıktan hoşlanmıyorum, Elend."

Elend kararmış kanal sularına göz gezdirdi. "Beni kontrol etmiyor, Vin. Lord Hükümdar'ın yaptıklarının çoğuna katılmıyorum. Sadece onu anlamaya başlıyorum ve onu anlamak beni endişelendiriyor." Vin onun gözlerinde sorular ve kuvvet görüyordu. Elend başını eğip onun gözleriyle buluştu. "Bu tahtta, yalnızca bir noktada doğru olan uğruna ondan vazgeçmeye razı olduğumu bildiğim için oturuyorum. Eğer bunu yitirecek olursam, Vin, bana söyle. Anlaştık mı?"

Vin başıyla onayladı.

Elend tekrar ufka baktı. Vin, ne görmeyi umuyor, diye düşündü.

"Bir denge olmalı, Vin. Bir şekilde onu bulacağız. Olmak istediklerimiz ile olmamız gerekenler arasında bir denge." İç çekti. "Ama şimdilik, olduğumuz halimizle yetinmek zorundayız," diyerek başını salladı.

Vin yana bakınca diğer kanal botlarından birinden gelen bir sandalın botlarına yanaştığını gördü. Sandalda sade kahverengi cübbe giymiş bir adam vardı. Gözlerinin etrafındaki çetrefilli Nezaret dövmelerini gizlemek istercesine büyük bir gözlük takıyordu ve mutluca gülümsüyordu.

Vin de gülümsedi. Bir zamanlar mutlu bir obligatörün *daima* kötü bir işaret olduğunu düşünürdü. Bu Noorden'i tanımadan önceydi. Lord Hükümdar'ın devrinde bile bu mutlu âlim muhtemelen yaşamının büyük bir bölümünü kendi dünyasında geçirmişti. Bu adam, Vin'e göre imparatorluktaki en zalim teşkilatta bile iyi insanlar bulunabileceğinin garip bir kanıtını sunuyordu.

Noorden kayıktan inip eğilerek selam verirken "Ekselansları," dedi. Peşinden birkaç yardımcı kâtip ellerinde kitaplar ve koca defterlerle onu izledi.

Elend ön güvertedeki adamın yanına gelirken "Noorden," dedi. Vin de onu izledi. "Senden istediğim sayımları tamamladın mı?"

Yardımcılarından biri bir kitap yığını üzerinde defterlerden birini açarken

"Evet, Ekselansları," dedi. "Ordunun sürekli hareket halinde olması gibi nedenlerden ötürü bu vazifenin zor olduğunu söylemeliyim."

Elend, "Her zamanki gibi titizlikle yaklaştığından eminim," dedi. Deftere baktı, onun için bir anlam ifade ediyor gibi görünüyordu, oysa Vin'in tek gördüğü rastgele rakamlardı.

"Bütün bunlar ne demek?" diye sordu.

Elend "Hasta ve ölülerin sayısını veriyor," dedi. "Otuz sekiz bin kişiden neredeyse altı bin tanesi hastalandı. Beş yüz elli kadarını ise kaybettik."

Noorden memnuniyetsizlikle başını sallarken "İçlerinden kâtiplerimden biri de vardı," dedi.

Vin yüzünü buruşturdu. Ama bunun nedeni ölüm değildi, zihnini kurcalayan başka bir şey vardı. Elend düşünceli bir halde sakalını kaşırken "Tahmin edilenden daha az kayıp," dedi.

Noorden "Evet, ekselansları," dedi. "Sanırım askerler ortalama skaadan daha sağlıklılarmış. Ancak bu hastalık her neyse, onları pek etkilemedi."

Vin başını kaldırıp "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kaç kişinin ölmüş olması *gerektiğini* nereden biliyorsun?" Noorden her zamanki hoşsohbet tavrıyla "Tecrübe, leydim," dedi. "Bu ölümleri ilgiyle takip ediyoruz.

Hastalık yeni olduğundan, nedenini tam olarak anlamaya çalışıyoruz. Belki bu bize tedaviyi keşfetmede yardımcı olabilir. Kâtiplerim elimizdekileri anlamaya, bunun gibi diğer hastalıklardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlar. Bir nebze yılancığı andırıyor. Ama onun nedeni genellikle–"

Vin, yüzünü buruşturup "Noorden, Öyleyse rakamlar elinde? Kesin rakamlar?" dedi. "Ekselansları da bunu istedi, leydim."

Vin "Kaç kişi hastalığa tutuldu? Tam olarak kaç kişi?" diye sordu.

Noorden "Pekâlâ, bir bakalım..." Dedi, ardından bir kâtibi yanından kovup deftere göz gezdirdi. "Beş bin iki yüz kırk üç."

Vin "Bu askerlerin yüzde kaçına denk düşüyor?" diye sordu.

Noorden duraksadı, bir kâtibi yanına çağırıp bazı hesaplamalar yaptı. Gözlüklerini düzeltirken "Yüzde on üç buçuk kadar, leydim," dedi. Vin kaşlarını kaldırdı.

Vin suratını astı. "Hesaplamalarına ölenleri de ekledin mi?"

"Aslında hayır," diye yanıtladı Noorden.

Vin "Peki ya hangi toplam rakamı kullandın," diye sordu. "Ordudaki toplam adam sayısını mı yoksa daha önce sislere çıkmamış olanların sayısını mı?"

"İlkini."

Vin "İkincisi için elinde bir sayı var mı?" diye sordu.

Noorden "Evet, leydim," dedi. "İmparator hangi askerlerin etkileneceği konusunda tam bir sayı istedi."

Vin Elend'e dönerek "Onun yerine bu sayıyı kullan," dedi. Elend'in ilgisini çekmiş görünüyordu. Noorden ve adamları çalışırken "Aklından ne geçiyor, Vin?" diye sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı.

Elend "Genellemeler için sayılar önemlidir. Ama nasıl olur da..." dedi. Noorden hesaplamalardan başını kaldırıp kendi kendine konuşurken Elend uzaklaştı.

Vin "Ne?" diye sordu.

Noorden "Üzgünüm, leydim," dedi. "Biraz şaşırdım. Hesaplamalar doğru, askerlerin tam olarak yüzde on altısı hastalanmış. Tamı tamına."

Elend, "Bir tesadüf, Noorden," dedi. "Hesaplamaların tam sonuç vermesi o kadar da önemli değil." Güvertede küller uçuşuyordu. Noorden "Hayır," dedi. "Hayır, haklısınız, ekselansları. Basit bir tesadüf."

Vin "Defterlerini kontrol et," dedi. "Bu hastalığa yakalanmış olan topluluklardaki oranları da tespit et."

Elend "Vin," dedi. "Ben istatistikçi değilim ama araştırmalarımda sayılarla uğraştım. Bazen doğa görünüşte tuhaf gelen sonuçlar sunar ama istatistiklerdeki kargaşa işleri normalleştirir. Elimizdeki rakamların tam bir yüzde vermesi garip gelebilir ama istatistiklerin işleyişi böyledir."

Noorden "On altı," dedi. Başını kaldırdı. "Tam bir oran daha." Elend kaşlarını çattı, ardından defteri görebileceği bir yere geçti.

Noorden "Buradaki tam bir oran değil, ama bunun tek nedeni taban sayısının yirmi beşin bir katı olmaması. Bir kişinin yalnızca bir bölümü hasta olamaz, hepsi bu. Yine de, buradaki gruptaki hastalık tam olarak yüzde on altılık bir oran veriyor."

Elend, son temizlikten beri güverteye dolan küle aldırış etmeden dizleri üzerine çöktü. Vin onun üzerine eğilip sayıları inceliyordu.

Noorden bir şeyler not alırken "Nüfusun ortalama yaşının bir önemi yok," dedi. "Ya da nerede yaşadıklarının. Her biri *tam olarak* aynı oranda insanın hastalandığını gösteriyor."

Elend "Bunu daha önce nasıl fark edemedik?" diye sordu.

Noorden "Ettik sayılır," dedi. "Her yirmi beş kişide *yaklaşık* dört kişinin hastalığa yakalandığını biliyorduk. Ancak rakamları tam olarak fark etmemiştik. Bu gerçekten de garip ekselansları. Bu sonucu veren başka hiçbir hastalık bilmiyorum. Bakın, burada yüz gözcünün sislere gönderildiğini gösteren bir rakam var, işte, *tamı tamına* on altısı hastalanmış!"

Elend endişeli görünüyordu. Vin "Ne oldu?" diye sordu.

Elend "Bu yanlış," diye yanıtladı. "Çok yanlış."

Noorden "Normal, rastgele istatistiklerin kargaşası kalmamış gibi," dedi. "Bir grup asla bu şekilde bir sonuç vermemeli daha küçük grupların beklenen rakamdan daha azını verdiği bir olasılık eğrisi olmalı."

Elend "En kötü ihtimalle, hastalık, sağlıklı bireylere oranla yaşlılarda daha etkili olmalı," dedi.

Noorden, asistanlarından biri ona başka hesaplamaları içeren bir sayfayı uzatırken "Bir biçimde, öyle de," dedi. "Beklenildiği gibi *ölümler* bu yönde. Ama hastalığa yakalananların oranı daima yüzde on altı! Ölenlerin sayısına dikkat etmekten hastalığa yakalananların oranlarındaki garipliği fark etmemişiz."

Elend ayağa kalktı. Defteri işaret ederek "Bunu bir incele, Noorden," dedi. "Sorgulama yap, verilerin *Harap* tarafından değiştirilmediğinden emin ol ve bunun diğer durumlar için de geçerli olduğundan emin ol. Yalnızca dört-beş örnekle bir sonuca varamayız. Hepsi koca bir tesadüften ibaret olabilir."

Noorden, "Evet, ekselansları," dedi, biraz şaşırmış görünüyordu. "Ama... Peki ya tesadüf değilse? Bu ne anlama geliyor?"

Elend "Bilmiyorum," diyerek yanıtladı.

Vin, *sonuç*, diye düşündü. *Anlamasak da yasalar olduğu anlamına geliyor.*

On altı. Neden on altı?

Kuyu'da bulunan metal parçaları –insanları Sissoylu yapan taneler– Allomanserler'in eskiden daha güçlü olmasındaki nedendi. İlk Sissoylular Elend Venture'un olduğu gibiydi; soylu nesilleriyle aktarılan ve her bir nesilde biraz daha zayıflayan ilkşel bir güce sahiptiler.

Lord Hükümdar bu kadim Allomanserler'den biriydi, gücü saftı ve zamanın ya da soyunun engeline takılmamıştı. Diğer Sissoylulara kıyasla bu denli kudretli olmasının nedeni buydu. Kabul etmeli ki en çarpıcı güçlerinin çoğu Ferusimya ile Allomansi'yi birleştirme yeteneğinin bir sonucuydu. Yine de, "tanrısal" güçlerinden bir tanesinin –temel Allomantik gücünün– ilk dokuz Allomanser'in her birinin sahip olduğu bir şey olması bana ilginç geliyor.

22

SAZED HATHSİN MADENLERİ'NDEKİ GÖRECE İYİ BİNALARDAN BİRİNDEYDİ, eski bir gözcü kulesi olan bir binada elinde sıcak bir fincan çayla oturuyordu. Terrisli yaşlılar karşısında oturuyordu; küçük bir ocak içeriyi ısıtıyordu. Ertesi gün, Sazed, şimdiye çoktan Urteau'ya doğru yola çıkmış olan Goradel ve Breeze'e yetişmek üzere ayrılmak zorunda kalacaktı.

Güneş batıyordu. Sis çoktan geri dönmüştü, camın hemen dışından görülebiliyordu. Sazed dışarıdaki koyu arazideki çukurları ve topraktaki çatlakları güçlükle seçebiliyordu. Bu çatlaklardan düzinelercesi vardı; Terris halkı bunları görünür kılmak için çit inşa etmişlerdi. Yalnızca birkaç yıl önce, Kelsier atiyum kristallerini yok etmeden önce insanlar bu yarıklardan inerek içlerinde atiyum taneleri olan küçük jeotları aramaya zorlanıyorlardı.

En azından bir jeot bulamayan köleler infaz ediliyordu. Muhtemelen kimsenin bilmediği ya da umursamadığı yüzlerce, belki de binlerce ceset hala mağaraların derinliklerinde yatıyordu.

Genç bir Terris kadını panjurları kapatırken Sazed gözlerini kaçırıp, ne korkunç bir yerdi, diye aklından geçirdi. Önündeki masada kaynakları, giderleri ve Terrislilerin ihtiyaçlarını gösteren defterler duruyordu

"Bu rakamları metale işlemeyi önerdiğimi hatırlıyorum," dedi.

"Evet, Sırdaş Efendi," dedi yaşlı vekilharçlardan bir tanesi. "Önemli rakamları her akşam bir metal levhaya işliyoruz, ardından rakamların değişip değişmediğini anlamak adına her hafta kontrol ediyoruz." Sazed defterlerden birini kucağına alarak "Bu güzel," dedi. "Peki ya sağlık? Son ziyaretimden beri bu konuyla ilgilenebildiniz mi?"

Bir başkası "Evet, Sırdaş efendi," dedi. "Emrettiğiniz gibi pek çok umumi tuvalet inşa ettik, ancak bunlara ihtiyacımız yok."

Sazed "Sığınmacılar olabilir," dedi. "Gerektiğinde daha büyük bir nüfusa bakabilecek durumda olmanızı istiyorum. Ama lütfen. Bunlar yalnızca öneri, emir değil. Sizin üzerinizde bir hâkimiyetim yok."

Vekilharçlar birbirlerine baktılar. Sazed onlarla olduğu sürede meşguldü, bu da onun melankolik düşüncelerine dönmesini önlemişti. Yeterli kaynakları olduğundan, Luthadel'deki Penrod ile iyi bir iletişim içinde olduklarından ve aralarındaki anlaşmazlıkları gidermek için işleyen bir sisteme sahip olduklarından emin olmak için uğraşıyordu.

"Sırdaş efendi," dedi yaşlılardan bir tanesi. "Ne kadar daha kalacaksınız?"

Sazed "Korkarım sabah yola çıkmalıyım," dedi. "Yalnızca ihtiyaçlarınızı öğrenmek için geldim. Yaşamak için zor bir zamandayız ve sanırım Luthadel'dekiler sizi kolaylıkla unutabilir."

Bir diğeri "Biz iyiyiz, Sırdaş efendi," dedi. İhtiyarlar arasındaki en genci oydu ve Sazed'ten yalnızca birkaç yaş küçüktü. Diğerlerinin çoğu ondan pek daha yaşlı ve bilgeydi. Onların kendisinin sözüne bakıyor olmaları yanlış göründü.

Bir başkası "Sırdaş efendi bizdeki yerinizi gözden geçirmek istemez misiniz?" dedi. "Biz toprak ya da yiyecek istemiyoruz. Eksiğimiz bir önder."

"Sazed "Terrisliler yeterince baskı gördü," dedi. "Bir başka zorba krala ihtiyacınız yok."

"Bir zorba değil," dedi biri. "İçimizden biri."

Sazed sessizce "Lord Hükümdar da içimizden biriydi," dedi.

Adamlar başlarını öne eğdiler. Lord Hükümdar'ın Terrisli oluşu herkes için bir utanç kaynağı olmuştu.

İçlerinden biri "Bize rehberlik edecek birine ihtiyacımız var," dedi. "Lord Hükümdar'ın devrinde bile o bizim liderimiz değildi. Sırdaş Sinodunu dinlerdik."

Sazed'in tarikatının gizli liderleri Sırdaş Sinodu. Terrislilere asırlarca önderlik etmişler, Lord Hükümdar'ın yok etme uğraşlarına rağmen Ferusimya'nın süregelmesini sağlamışlardı.

Yaşlıların içinde en kıdemlisi Vedlew Efendi, "Sırdaş Efendi," dedi. "Evet, Vedlew Efendi?"

"Bakırzihinlerinizi takmıyorsunuz."

Sazed başını öne eğdi. Kaftanının altında metal bileklikleri takmadığının görülebileceğini fark etmemişti. "Çantamdalar."

Vedlew "Lord Hükümdar döneminde, tehlikelere rağmen metalzihinlerinizi daima giymek için elinizden geleni yapmanız ama şimdi ise bunu rahatlıkla yapabilecekken çantanızda taşımanız biraz garip geliyor," dedi.

Sazed başını hayır dercesine salladı. "Olmamı istediğiniz kişi olamam. Şu anda olmaz."

"Siz bir Sırdaş'sınız."

Sazed "Onların en düşükleriydim," dedi. "Bir asi ve reddedilmiş biri. Beni aralarından attılar. Tathingdwen'den son ayrılışım utanç içindeydi. İnsanlar evlerinde benden bahsederken bana lanet okuyorlardı."

"Şimdi ise sizi kutsuyorlar, Sazed Efendi," dedi içlerinden biri. "Bunları hak etmiyorum."

"Edin ya da etmeyin, elimizdeki sizsiniz."

"Öyleyse göründüğümüzden daha kötü bir halkız." Oda sessiz kaldı.

Sazed başını kaldırıp "Buraya gelmemin başka bir nedeni var Vedlew Efendi," dedi. "Söyleyin, son günlerde halkınızdan... Garip bir biçimde ölen oldu mu?"

Yaşlı Terrisli "Neyden bahsediyorsunuz?" dedi.

Sazed "Sis ölümlerinden," diye yanıtladı. "Gündüz vakti yalnızca sise girdiği için ölen insanlardan." Adamlardan biri "Bu yalnızca skaaların bir safsatası," diye çıkıştı. "Sisler tehlikeli değil."

Sazed "Gerçekten de," diye dikkatle yanıtladı. "Gündüz vakti, sisler çekilmeden önce insanlarınızı onun içine çalışmaya gönderiyor musunuz?"

Daha genç olanı "Elbette," diye yanıtladı. "O saatleri boşa harcamak aptalca olurdu."

Sazed bunun merakını cezbetmesine engel olmakta zorlanıyordu. Terrisliler gündüz sisinden etkilenmiyordu.

İlişki neydi?

Bu konuda kafa yormak için gerekli olan zihinsel enerjiyi toplamak istedi ama kayıtsız kaldığına şaşırdı. Yalnızca, hiç kimsenin ondan bir şey beklemeyeceği bir yerde saklanmak istiyordu. Dünyanın sorunlarını çözmek ya da kendi inancının kriziyle baş etmek zorunda olmadığı bir yerde.

Neredeyse tam da bunu yapmıştı. Yine de, içinde geçmişten kalan küçük bir kıvılcım pes etmeyi reddediyordu. En azından araştırmasına devam edecek ve Elend ile Vin'in kendisinden istemiş olduğunu yerine getirecekti. Elinden gelenin ***tümü*** bu değildi; bu ona bir şeyler bekleyen gözlerle bakan bu Terrislileri tatmin etmeyecekti.

Ama o an için Sazed'in verebileceği buydu. Madenler'de kalmak teslim olmaktı; bunu biliyordu. Hareket halinde olmalı, çalışmalıydı.

Elindeki defteri bir kenara koyarken "Üzgünüm, ama olması gereken bu."

Kelsier'in başlangıçtaki planının ilk günlerinde, hepimizin kafasını "On birinci metal" ile nasıl karıştırdığını hatırlıyorum. Efsanelerde kişinin Lord Hükümdar'ı öldürmesine yardım olacak mistik bir metalden bahsedildiğini ve kendisinin uzun uğraşlar sonucunda bu metalin yerini tespit ettiğini iddia ediyordu.

Hathsin Madenleri'nden kaçtıktan sonra Luthadel'e dönene kadar geçirdiği yıllar arasında Kelsier'in neler yaptığını kimse bilmiyordu. Bu konu soruldu-ğunda sadece "Batı"da olduğunu söylüyordu. Her nasılsa, seyahatlerinde hiçbir Sırdaş'ın duymadığı hikâyeler öğrenmişti. Çetenin çoğu bahsettiği bu hikâyeler hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. En eski arkadaşlarının bile onun liderli-ğinden şüphelenmeye başlamasının sebebi bu olabilir.

23

DOĞUDA, çakıl ve kumdan bir çölün yakınlarında, bir skaa kulübesindeki genç bir oğlan çocuğu yere düştü. Çöküş'ten yıllar önceydi ve Lord Hükümdar hala hayattaydı. Çocuğun ise bunlardan haberi yoktu. Pis, pasaklı bir şeydi. Son İmparatorluk'taki diğer skaa çocuklarından farksızdı. Madenlerde çalışmaya gönderilmek için fazlasıyla küçük olduğundan günlerini annesinin gösterdiği ilgiden kaçıp kuru, tozlu sokaklarda dolanan çocuk gruplarıyla etrafta koşuşturuyordu.

Spook o çocuk olmayı bırakalı on yıl olmuştu. Bir bakıma hayal gördüğünün farkındaydı; yaralarının sızısı bilincinin gidip gelmesine, geçmişin düşlerinin zihnine dolmasına sebep oluyordu. Onlarla boğuşmadı. Odaklanmak çok fazla enerji gerektiriyordu.

Bu yüzden, yere düştüğünü hissettiğini hatırladı. Başında iri bir adam dikiliyordu. Spook'a kıyasla bütün adamlar büyüktü. Adamın yüzü bir madenci gibi toz ve kir ile kaplıydı. Adam Spook'un yanı başındaki kirli zemine tükürdü, ardından odadaki diğer skaalara döndü. Pek çoğu oradaydı. Bir tanesi ağlıyor, gözyaşları yanaklarındaki kiri temizleyerek geride temiz birer iz bırakıyordu.

Büyük adam "Pekâlâ," dedi. "O elimizde. Şimdi ne olacak?"

Birbirlerine baktılar. Bir tanesi sessizce kulübenin kapısını kapatarak içeri dolan kızıl gün ışığını kesti. Bir başkası "Yapılacak yalnızca bir şey var," dedi. "Onu teslim ediyoruz."

Spook başını kaldırdı. Ağlayan kadınla göz göze geldi. Kadın gözlerini kaçırdı. Spook "Neyi nereye götürüyorsunuz?" diye söylendi.

İri adam tekrar tükürerek Spook'un ensesine postalını dayayıp onu döşemeye bastırdı. "Onun sokakta çetelerle dolaşmasına izin vermemeliydin, Margel. Bu kahrolası çocuğun ne dediği bile anlaşılmıyor."

Adamlardan bir diğeri "Peki onu ele verirsek ne olacak?" diye sordu. "Ya bizim de onun gibi olduğumuza kanaat getirirlerse? *Bizi* infaz edebilirler. Daha önce olmuştu. Birini ele veriyorsun ve o... Şeyler gelip onu tanıyan herkesin peşine düşüyor."

"Onunki gibi sorunlar aileden gelir," dedi adamlardan bir başkası. Oda sessizleşti. Hepsi Spook'un ailesini biliyordu.

Korkan adam "Bizi öldürürler," dedi. "Bunu yapacaklarını biliyorsun! Onları, gözlerinde kazıklar olanları gördüm. Onlar, Ölüm Ruhları," dedi.

Bir başkası "Öylece ortalıkta dolaşmasına izin veremeyiz. Ne olduğunu öğreneceklerdir," dedi.

İri adam Spook'un ensesine biraz daha bastırırken "Yapılacak yalnızca bir şey var," dedi. Odadakiler –Spook'un görebildikleri– umutsuzca onayladı. Onu teslim edemezlerdi.

Gitmesine izin de veremezlerdi. Ama kimse işe yaramaz bir skaa çocuğunu aramazdı. Ne bir Sorgucu ne de bir obligatör sokakta ölü bulunan bir çocuk hakkında soru sormazdı. Skaalar hep ölürdü.

Son İmparatorluk'ta işler böyle yürüyordu. Spook "Baba," diye fısıldadı.

Adam ayağını biraz daha bastırdı. "Sen benim oğlum değilsin. Oğlum sislere gitti ve bir daha geri gelmedi. Sen bir sishortlağı olmalısın."

Spook itiraz etmek istedi ama göğsüne fazla baskı yapıyordu. Konuşmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyordu. Oda kararmaya başlamıştı. Yine de olağanüstü hassaslıkta, anlayamadığı bir güçle hassaslaşmış kulakları bir şeyler işitti.

Sikkeler.

Ensesindeki baskı azaldı. Nefes alabiliyordu ve görüşü geri geliyordu. Ayrıca önünde yere saçılmış, göz alıcı bakır sikkeler vardı. Skaalara emekleri için ödeme yapılmazdı; bunun yerine madencilere hayatta kalmalarına yetecek kadar erzak verilirdi. Yine de Spook soylular arasında ara sıra sikke alışverişini görmüştü. Bir keresinde sokağın tozları içinde unutulmuş bir sikke bulan bir çocuk tanımıştı.

Daha büyük bir çocuk onu bu sikke için öldürmüştü. Ardından çocuk bu sikkeyi harcamaya kalkıştığında bir soylu onu öldürmüştü. Spook'un anladığı kadarıyla skaaların sikkelerle işi olmazdı, fazlasıyla değerli ve tehlikeliydi. Yine de, odadaki tüm gözler dökülen sikkelere dönmüştü.

Bir ses "Çocuğa karşılık kese," dedi. Adamlar odanın arkasında bir masada oturan bir adamın yanına gitti. Spook'a bakmıyordu. Yalnızca oturup sessizce lapasını

kaşıklıyordu. Yüzü güneşte fazla kalmış deri gibi buruşuk ve çirkindi. Suratsız adam yemeğini kaşıklarken "Pekâlâ?" dedi.

Spook'un babası "Bu paraları nereden buldun?" diye sordu. "Seni ilgilendirmez."

Skaalardan biri "Çocuğun gitmesine izin veremeyiz," dedi. "Bize ihanet eder! Onu yakaladıklarında bildiğimizi söyleyiverir."

Suratsız adam yemeğinden bir kaşık daha alırken "Onu yakamayacaklar," dedi. "Benimle Luthadel'de olacak. Ayrıca onu *bırakmazsanız* gidip obligatörlere sizden bahsedeceğim." Kaşığını indirip yüzünde aksi bir ifadeyle duraksadı. "Beni de öldürmezseniz."

Spook'un babası sonunda ayağını Spook'un ensesinden çekti ve suratsız adama doğru ilerledi. Ancak Spook'un annesi ise kocasını kolundan yakaladı. Usulca "Yapma, Jedal," dedi. Ama bu Spook'un hassas kulakları için yeterince sessiz değildi. "Seni öldürecek."

Spook'un babası "O bir hain," diye çıkıştı. "Lord Hükümdar'ın ordusunda bir hizmetkâr."

"Bize sikke getirdi. Parayı almak çocuğu öldürmekten daha iyi."

Spook'un babası kadına baktı. "Bunu *sen* yaptın! Kardeşine haber verdin. Çocuğu almak isteyeceğini biliyordun!"

Spook'un annesi arkasını döndü.

Suratsız adam nihayet kaşığını elinden bırakıp ayaklandı. İnsanlar endişeyle ondan uzaklaştılar. Belirgin bir topallamayla odayı baştanbaşa kat etti.

Kapıyı açarken Spook'a bakmadan "Haydi, evlat," dedi.

Spook yavaşça, tereddütle ayağa kalktı. Giderken annesi ve babasına baktı. Jedal eğilip yerdeki sikkeleri toplamaya başladı. Margel ile Spook göz göze geldi, ardından gözlerini kaçırdı. Duruşu, sana verebileceğim bu, der gibiydi.

Spook ensesini ovarken arkasını döndü ve yabancının ardından sıcak gün ışığına doğru koştu. Yaşlı adam ise elinde bir bastonla, topallayarak yürüyordu. Yürürken Spook'a şöyle bir baktı.

"Bir adın var mı evlat?"

Spook ağzını açtı, ardından duraksadı. Eski adı işe yarayacak gibi gelmedi. Sonunda "Sahibisiniz," dedi.

Yaşlı adam istifini bozmadı. Daha sonra ise Kelsier Sahibisiniz'in telaffuzunun fazlasıyla zor olduğuna ve çocuğa "Spook" adını vermeye karar verecekti. Spook, Clubs'ın Doğu sokak argosunu bilip bilmediğinden asla emin olamadı. Bilseydi bile, Spook'un referansı, bu göndermeyi anladığından emin değildi.

Sahibisiniz. Doğuştan sahipsiz.

Sokak argosunda "Reddedilmiş."

Artık Kelsier'in "On Birinci Metal" hakkındaki hikâyelerinin, efsanelerinin ve kehanetlerinin Harap tarafından uydurulduğuna inanıyorum. Kelsier Lord Hükümdar'ı öldürmenin bir yolunu arıyordu ve Harap kurnazca bir yol sağladı.

Bu sır gerçekten de büyük bir önem taşıyordu. Kelsier'in On Birinci Metali Lord Hükümdar'ı yenmemiz için gerekli olan ipucunu sağladı. Ancak bunda bile kullanıldık. Lord Hükümdar Harap'ın amacını biliyordu ve onu asla Miraç Kuyusu'ndan çıkarmazdı. Bu yüzden Harap'ın başka piyonlara ihtiyacı vardı, bunun olması için ise Lord Hükümdar'ın ölmesi gerekiyordu. En büyük zaferimiz bile Harap'ın kurnaz dokunuşlarınca şekillenmişti.

24

GÜNLER SONRA BİLE, MELAAN'IN SÖYLEDİKLERİ TenSoon'un zihnini kurcalıyordu.

Gelip kötü haberler veriyorsun, sonra da sorunlarımızı çözmemize yardım etmiyorsun? Tutsak olduğu yıl boyunca, basit görünmüştü. Suçlamalarını yapacak, bildiklerini aktaracak ve hak ettiği cezayı kabul edecekti.

Ama şu anda, garip ki, sonsuz bir tutsaklık kolay bir yol gibi görünüyordu. Eğer kendisine bu şekilde muamele etmelerine izin verirse ilk nesilden ne farkı olacaktı? Sorunlardan kaçmış olmaktan memnun, dış dünyanın artık kendisini ilgilendirmediğinin bilincinde, sorunlardan kaçacaktı.

Aptal, diye düşündü. *Sonsuza kadar tutsak kalacaksın ya da en azından kandralar yok oluncaya dek; sonra da açlıktan öleceksin. Kolay yol bu değil! Cezanı kabul ederek, onurlu, doğru şeyi yapıyorsun.*

Böyle yaparak MeLaan ve diğerlerini, önderleri harekete geçmeyi reddettiği için yok olmaya terk etmişti. Dahası Vin'i ihtiyacı olan bilgiden de mahrum bırakacaktı. Anayurt'tan bile, kayalarda zaman zaman duyulan gümbürtüyü işitebiliyordu. Depremler hala uzaktaydı ve diğerleri muhtemelen bunu görmezden geliyordu. Ama TenSoon endişeliydi.

Son yaklaşıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, Vin kandralar hakkındaki gerçekleri bilmeliydi. Kökenlerini, inançlarını. Belki Güvenağılı'nı da kullanabilirdi. Yine de, eğer Vin'e daha fazlasını söylerse halkına daha da büyük bir ihanette bulunmuş olacaktı. Belki de bir insan onun şu andaki tereddüdünü saçma bulacaktı. Ancak şimdiye dek asıl günahları dürtüsel olmuştu ve yaptıklarına daha sonrasında akla uygun açıklamalar getirmişti. Eğer hapisten çıkmakla uğraşacaksa, bu başka türlü olacaktı; kasıtlı ve planh.

Büyük mağarada yapayalnız duran kafesinin soğuğunu hissederek gözlerini kapattı. Uyku vakti etraf büyük oranda boştu. Anlamı neydi? Rahatsız edici tutsaklığına karşın TenSoon'un odaklanmasını sağlayan Varoluş Kayrası ile bile tel örgülü kafesten ve hepsi Kudret Kayrasına sahip beşinci nesil gardiyanlarından kaçmanın bir yolunu bulamadı. Kafesinden çıksa bile TenSoon düzinelerce küçük mağaradan geçmek zorunda kalacaktı. Kütlesi bu kadar azken karşı koyacak kasları yoktu ve kudret kayrasına sahip kandralardan kaçamazdı. Tuzağa düşmüştü.

Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Kaçış, üzerine düşünmek istediği bir şey değildi –kandralara uygun değildi– Ahde karşı gelmişti ve cezalandırılmayı hak ediyordu. Kişinin eylemlerinin sonuçlarına katlanması onurlu bir davranıştı.

Değil miydi?

Hücresinde döndü. Gerçek bir insanın aksine çıplak bedeninin derisi açıkta kalmaktan dolayı yaralanmamış ya da çatlamamıştı; çünkü yaralarını kapatmak için kendisini yeniden oluşturabiliyordu. Ancak küçük bir kafeste bu kadar uzun süre tıkılı kalmanın getirdiği sıkışmışlık hissi için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Gözüne hareket eden bir şey takıldı. TenSoon, VarSell ve beşinci nesilden başkalarının uğursuz, dev kuvars som bedenleri ile kafesine yaklaşmakta olduklarına şaşırarak döndü.

TenSoon, zamanı geldi mi, diye düşündü. Varoluş Kayrası ile tutsaklık günlerini hesaplayabiliyordu. Zamanı daha gelmemişti. Beşinci nesillerden birinin elinde büyük bir çuval olduğunu fark edince suratını astı. Bir anlığına, kendisini o çuvala tıkacaklarını düşünüp telaşa kapıldı.

Ancak çuval dolu görünüyordu.

Yoksa? MeLaan'la son görüşmelerinden bu yana günler geçmişti ve birkaç kez ona bakmak üzere gelmiş olmasına rağmen konuşmamışlardı. Kendisine ikinci neslin adamlarınca duyulması umuduyla söylediklerini neredeyse unutmuştu. VarSell kafesin kapısını açıp çuvah içeri fırlattı. Tanıdık bir tıkırtı işitti. Kemikler.

VarSell eğilip şeffaf yüzünü parmaklıklara dayayarak "Mahkemede bunları kuşanacaksın," dedi. "İkinci neslin emri."

TenSoon dikkatle "Kuşandığım kemiklerin nesi var?" diye sordu, bir yandan da heyecanlanmalı mı yoksa utanmalı mı bilemeden çuvalı yanına aldı.

VarSell, gülümseyerek "Cezanın bir parçası olarak kemiklerini kırmayı düşünüyorlar," dedi. "Halka açık infaz gibi bir şey, ama mahkûm hayatta kalıyor. Basit bir şey, biliyorum, ama manzaranın genç nesillerden bazıları üzerinde bir... Etki bırakması gerekiyor."

TenSoon endişeye kapıldı. Kandralar bedenlerini yeniden oluşturabiliyorlardı, ama acıyı insanlar kadar keskince hissediyorlardı. Kemiklerinin kırılması için epey hırpalanması gerekiyordu ve varoluş kayrası ile baygınlık geçirme gibi bir şansı da yoktu.

TenSoon kemiklerden birini alırken "Başka bir bedenin neden gerektiğini anlamıyorum," dedi.

VarSell hücrenin kapısını çarpıp kapatırken "İyi durumdaki insan kemiklerinden oluşan bir seti boşa harcamaya gerek yok," dedi. "Birkaç saat içinde mevcut kemiklerin için geri geleceğim."

Çuvaldan çekip çıkardığı bacak kemiği bir insana değil bir köpeğe aitti. İri bir kurt köpeğine. TenSoon bir yıl kadar önce Anayurt'a döndüğünde kuşanmış olduğu kemiklerdi. Kemiği parmaklarının arasına alıp gözlerini kapadı.

Bir hafta önce bu kemiklerden ne kadar nefret ettiğinden bahsetmişti, böylelikle ikinci neslin ajanlarının bu haberi efendilerine iletmesini umuyordu. İkinci nesil ise MeLaan'a kıyasla çok daha gelenekseldi ve o bile bir köpeğin kemiklerini kuşanmayı nahoş buluyordu. İkinci nesiller için, TenSoon'a bir hayvan bedenini kuşanmaya zorlamak son derece aşağılayıcı olacaktı.

TenSoon da tam olarak buna güveniyordu.

VarSell gitmek üzere ayaklanırken "Onunla güzel görüneceksin," dedi. "Cezalandırılma vaktin geldiğinde, herkes senin kim olduğunu görecek. Hiçbir kandra Ahdini bozmaz."

TenSoon VarSell'in gülüşünü dinlerken uyluk kemiğini parmağıyla ovuşturuyordu. Beşinci nesiller TenSoon'a kaçması için gerekli şeyi sağladıklarından bihaberlerdi.

Denge. Gerçek mi?

Bu küçük bilgiyi neredeyse unuttuk. Çöküş'ten önce skaalar bundan bahsederdi. Üçüncü ve dördüncü asırlarda filozoflar bunu enine boyuna ele almışlardı ama Kelsier'in devrinde unutulmaya yüz tutmuştu.

Ama gerçekti. Skaalar ile soylular arasında felsefi bir ayrım vardı. Lord Hükümdar küllere daha dayanıklı olmaları için insanlar üzerinde değişiklik yaptığında, başka şeyleri de değiştirmişti. Bir grup insan –soylular– daha az doğurgan ama daha uzun, daha güçlü ve daha zeki olarak yaratılmışlardı. Diğerleri ise –skaalar– daha kısa, daha cesur ve daha doğurganlardı.

Ancak değişiklikler küçüktü ve bin yıldır süregelen karışım ile farklar büyük oranda ortadan kalkmıştı.

25

ELEND KANAL BOTUNUN PRUVASINDA her zamanki yerinde dikilirken "Fadrex Kenti" dedi. İleride, batıya uzanan ana kanal yolu olan geniş Conway Kanalı devam ederek kuzey batıya dönüyordu. Elend'in solunda toprak kırık bir eğimle yükselerek dik bir dağlık yapı oluşturuyordu. Uzakta çok daha fazla yükseldiğini görebiliyordu.

Ancak kanala yakın tarafta büyük bir grup kayalığın tam ortasında geniş bir şehrin kurulmuş olduğu görülüyordu. Koyu kırmızı ve turuncu kayalıklar; rüzgâr ve yağmur kayanın daha zayıf kısımlarını aşındırdığında geriye kalanlara benziyordu, Bu kayalıkların çoğu yüksek ve sivriydi. Bazıları ise sarp bir çiti andırıyor; yerden dokuz-on metre kadar yükselen, üst üste istiflenmiş yığınlara benziyordu.

Elend bu taş oluşumlarının üzerinden kentin binalarının tepelerini güçlükle seçebiliyordu. Fadrex kentinin surları yoktu –yalnızca Luthadel bu hakka sahipti– ama kentin etrafında yükselen kayalıklar, terasları andıran doğal bir dizi korunak sağlıyordu.

Elend daha önce bu kente gelmişti. Babası onu Son İmparatorluk'un tüm kültürel merkezlerine götürmüştü. Fadrex bunlardan biri değildi ama bir zamanlar

batının başkenti olarak bilinen Tremredare'e giden yoldaydı. Ancak kendi krallığını kurarken Cett Tremredare'e aldırış etmeyip yerine başkentini Fadrex olarak seçmişti. Elend'e göre zekice bir hareketti, Fadrex daha küçük, daha savunulabilir bir kentti ve pek çok kanal yolu için önemli bir tedarik noktasıydı.

"Kent son geldiğimden beri değişmiş," dedi.

Yanı başında duran Ham "Ağaçlar," dedi. "Eskiden Fadrex'te kayalıklarda ve düzlüklerde ağaçlar vardı." Ham ona döndü. "Hazırlar. Daha rahat bir savunma yapmak ve yaklaşmamızı önlemek için ağaçları kesmişler."

Elend başıyla onayladı. "Aşağı bak."

Ham gözlerini kıstı, Elend'in kalayla güçlendirilmiş gözlerinin gördüğünü seçmesi biraz zaman almıştı. Kentin ana kanal yoluna en yakın taraf olan kuzey yakasında kayalık teraslar ve kayalıklar yıkılarak doğal bir kanyona dönüşmüştü. Altı metre kadar vardı. Kente girişin tek yoluydu ve savunmadakiler zemine pek çok çukur açmıştı. Şimdilik birbirlerine bağlıydılar, ancak ordunun önünde çukurlar ve yukarıdaki kayalıklardan ateş açacak olan okçularla birlikte bu dar yoldan geçip yolun sonundaki kapıya varmak...

Ham "Fena değil," dedi. "Kanalı kurutmadıklarına seviniyorum."

Batıya doğru ilerlerlerken arazi yükselmiş ve bu konvoyun pek çok kilitli kanal mekanizmasından geçmesi demekti. Son dört tanesi kasıtlı olarak bozulmuştu ve çalıştırılması saatler almıştı.

Elend "Buna fazla güveniyorlar," dedi. "Eğer kuşatmamızdan sağ kurtulurlarsa erzak getirmeleri gerekecek. Tabii bulabileceklerini varsayarsak."

Ham sessiz kaldı. Sonunda dönüp arkalarındaki karanlık kanala baktı. "El," dedi. "Bu kanalda daha fazla ilerleneceğini sanmıyorum. Botlar buraya kadar zar zor geldiler, geçitleri tıkayan kül çok fazla.

Eve dönersek, yürüyerek döneceğiz."

"Dönersek mi?"

Ham omuz silkti. Soğuk batı iklimine rağmen hâlâ yalnızca yelek giymekte ısrarcıydı. Elend artık bir Allomanser olduğundan bu huyunu anlayabiliyordu. Askerlerinin çoğu sabah soğuğundan şikâyet ediyor olmasına karşın lehim yakarken Elend soğuğu pek hissetmiyordu.

Ham sonunda "Bilmiyorum, El," dedi. "Bana uğursuz geliyor. Biz ilerlerken kanalın arkamızdan tıkanması. Kader bizi buraya kıstırmak istiyor gibi."

Elend "Ham, sana göre *her şey* uğursuz. Bir şey olmayacak," dedi. Ham omuz silkti.

Elend eliyle işaret ederek "Birliklerimizi hazırla," dedi. "Oradaki halice demirleyelim ve mesada kamp kurun."

Ham başıyla onayladı. Ancak hâlâ arkaya bakıyordu. Geride bıraktıkları Luthadel'e.

Elend karanlığın içinden Fadrex Kenti'nin girişini oluşturan kayalıklara bakarken sislerden korkmuyorlar, diye düşündü. Ateşler göğe yükselip geceyi aydınlatıyor-

du. Bu ışıklar genelde faydasızdı, yalnızca insanın sis korkusunu bastırırdı. Ancak bu ateşler başkaydı. Bir uyarı, açık birer cesaret göstergesiydi. Gökte uçuşurcasına parlak ve yüksektiler.

Elend dönüp birkaç kişinin oturup kendisini bekliyor olduğu aydınlatılmış komuta çadırına, yürüdü. Ham, Cett ve Vin. Demoux hâlâ sismarazından kurtulamadığından yoktu.

Elend çok fazla şeyle uğraşıyoruz, diye düşündü. *Breeze ve Spook kuzeyde, Penrod Luthadel'de, Felt ise doğudaki zulayı kolluyor...*

Elend, çadırın kapısmdan içeri girip "Pekâlâ," dedi. "Görünüşe göre orada iyice kapanmışlar."

Ham "Gözcülerden ilk raporlar geldi, El," dedi. "Yirmi beş bin kadar olduklarını tahmin ediyoruz." Elend "Beklediğimiz kadar çok değil," dedi.

Cett, "O kahrolası Yomen krallığımın geri kalanını da zapt etmek durumunda," dedi. "Eğer tüm ordularını başkente çekse diğer kentler ona isyan eder."

Vin memnuniyetle "Ne?" diye sordu. "İsyan edip seni tarafına geçeceklerini mi düşünüyorsun?"

Cett, "Hayır, "dedi, "İsyan edip krallığı ele geçirmeye çalışırlar. Bu işler böyle olur. Artık Lord Hükümdar olmadığından, gücü olduğunu sanan her küçük lord ya da obligatör bir krallığı yönetebileceğini sanıyor. Ben de denedim sen de."

Ham "Biz başarılı olduk," diye açıkladı.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Lord Yomen de öyle," dedi. Bu krallığı Cett Luthadel'e hücum ettiğinden beri elinde tutuyor."

Cett "Beni dışarı attı," diye itiraf etti. "Ben daha Luthadel'e varmadan soyluların yarısı bana düşman olmuştu. Vekil olarak onu bıraktığımı söylemiştim ama ikimiz de işin doğrusunu biliyorduk. O zeki biri; kenti daha güçlü bir kuvvete karşı savunabilecek, krallığı tutmak ve erzakı bitmeden daha uzun süre kuşatmaya dayanmak için birliklerini etrafa gönderecek kadar zeki.

Ham "Ne yazık ki, Cett muhtemelen haklı," dedi. "İlk raporlar Yomen'in kuvvetlerinin seksen bin kadar olduğunu gösteriyordu. Kampımıza saldırı mesafesinde birkaç birlik bulundurmaması aptallık olurdu. Baskınlara karşı tetikte olmalıyız."

Elend "Muhafızları iki katına, gözcü devriyeleri ise üç katına çıkarın, özellikle de sisin görüşü kısıtladığı güneşin ise aydınlattığı sabahın erken saatlerinde.

Ham başıyla onayladı.

Elend düşünceli bir biçimde "Ayrıca, adamlara sislerde çadırlarında kalmalarını ancak bir baskına karşı hazırlıklı olmalarını söyleyin. Eğer Yomen bizim sislere çıkmaya çekindiğimizi düşünürse bize karşı yapacağı 'sürpriz' saldırılardan biri için kışkırtabiliriz." Ham "Zekice," dedi.

Elend kollarını göğsünde birleştirirken "Ancak bu bizim o doğal surları aşmamızı sağlamaz," dedi. "Cett, ne diyorsun?"

Cett "Kanalı tutmalı," dedi. "Yomen'in gizli bir yolla kente erzak tedarik etmediğinden emin olmak için kayalıkların üstlerine gözcüler koymalı. Sonra da harekete geçmeli. Ham şaşkınlıkla "Ne?" diye sordu.

Elend onun ne dediğini anlamaya çalışırken Cett'e bakıyordu. "Çevredeki kentlere mi saldıralım? Kuşatmanın bozulmasını engelleyecek kadar bir kuvveti burada bırakıp, Yomen'in diğer topraklarını mı ele geçirelim?"

Cett başıyla onayladı. "Çevredeki kentlerin çoğu korunaklı değil. Savaşmadan teslim olurlar." Elend, "İyi bir öneri," dedi. "Ama yapmayacağız."

Cett "Niye?" diye sordu.

Elend "Bu yalnızca senin yurdunu fethetmekle ilgili değil, Cett", dedi. "Buraya gelmekteki temel hedefimiz o erzak zulasını ele geçirmek ve bunu yaparken de kırsalı yağmalamak istemiyorum."

Cett gülmemek için kendini zor tuttu. "Orada ne bulmayı bekliyorsun? Kül yağmurunu durduracak büyülü bir şey mi? Atiyum bile bunu yapamaz."

Elend "Orada bir şey var," dedi. "Elimizdeki tek umut da o."

Cett hayır der gibi başını salladı. "Neredeyse bir yıldır Lord Hükümdar'ın geride bıraktığı bir bulmacanın peşindesin, Elend. Onun bir sadist olduğu hiç aklına gelmedi mi? Bu bilinen bir şey. Bundan kurtuluşun büyülü bir yolu yok. Eğer önümüzdeki birkaç sene içinde hayatta kalacaksak bunu kendi başımıza yapmalıyız ki bu da Batı Salâhiyeti ele geçirmek demek. Bu bölgedeki platolar imparatorluktaki en yüksek tarım alanlarından; yükseklik güneşe daha yakın olmak demek. Gündüz gözüyle çıkan sise rağmen yetiştirilebilecek bitkiler bulacaksan bile, bunları oralarda yetiştirmek zorundasın."

Söylediklerinde haklıydı. Elend, ama pes edemem, diye düşündü. *Henüz değil.* Elend Luthadel'de erzak raporlarını okumuş ve tahminleri görmüştü. Kül de en az sis kadar çok mahsullere zarar veriyordu. Daha fazla toprak halkını kurtarmaya yetmezdi; başka bir şeye ihtiyaçları vardı. Lord Hükümdar'ın onlar için geride bıraktığını umduğu bir şeye.

Lord Hükümdar halkından nefret etmiyordu, yenilmiş bile olsa, onların ölmesini istemezdi. Yiyecek, su ve erzak bıraktı. Eğer bazı sırlara sahipse de, bunları mağaralara bırakmıştı. Burada bir şey olacak.

Olmak zorunda.

Elend "Zula hala asıl hedefimiz," dedi. Elend'in yanda gülümsediğini görebiliyordu. Cett iç geçirerek "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse yapmamız gerekenleri biliyorsun. Bu kuşatma uzun sürebilir."

Elend başıyla onayladı. "Ham, istihkâmcıları sisler çıktığında gönder. Birliklerimizin o hendekleri geçmesi için bir yol bulabilecekler mi, görelim. Gözcüler kente ulaşabilecek tüm akarsuları arasınlar –Cett, bu konuda sen yardımcı olabilirsin– Ayrıca, kente casus soktuğumuzda, bozabileceğimiz yiyecek depolarını arasınlar."

Cett "İyi bir başlangıç," dedi. "Elbette, kentte kargaşa başlatmanın, hatta belki savaşmadan teslim olmalarını sağlamanın kolay bir yolu var..."

Elend "Kral Yomen'e suikast düzenlemeyeceğiz," dedi.

Cett "Neden olmasın?" diye çıkıştı. "Elimizde *iki* Sissoylu var. Fadrex liderlerini öldürmekte zorlanmayız."

Ham yüzünü buruştururken "Biz böyle çalışmıyoruz," dedi.

Cett "Öyle mi?" diye sordu. "Bu; Vin'in ordumu yarıp, biz bir araya gelmeden önce bana saldırmasına engel olmadı ama."

Ham "O farklıydı," dedi.

Elend, araya girip "Hayır," dedi. "Değildi. Yomen'e suikast düzenlemeyecek oluşumuzun nedeni, Cett, öncelikle diplomasi ile halletmeyi denemek isteyişim."

Cett "Diplomasi mi?" diye sordu. "Biz zaten onun kentine kırk bin askerle gelmedik mi? Bu diplomatik bir hareket değil."

Elend başıyla onaylayarak "Doğru," dedi. "Ama saldırmadık, henüz değil. Şimdi ben bizzat burada olduğuma göre, gece karanlığında gırtlakların kesilmesi için adamlar salmadan önce konuşmayı deneyebilirim. Lord Yomen'i, savaş yerine bir ittifakın daha faydalı olduğuna ikna edebiliriz."

Cett oturduğu yerden öne doğru eğilerek "Eğer ittifak kuracak olursak, kentimi geri alamam," dedi.

Elend, "Biliyorum," diye yanıtladı. Cett suratını astı.

Elend "Cett, kendini unutuyor gibisin," dedi. "Sen benimle 'bir araya' gelmedin. Önümde diz çöküp, infaz edilmemek adına hizmet andı içtin. Şimdi, sadakatini takdir ediyorum, ayrıca hâkimiyetim altında bir krallıkla ödüllendirilmeni *sağlayacağım.* Ancak bu krallığın hangisi olduğunu sen seçemezsin, ya da bunu ne zaman vereceğimi."

Cett, sandalyesinde bir eli, felçli, işe yaramaz bacaklarının üzerinde oturarak, duraksadı. Sonunda gülümsedi. "Vay canına, evlat. Seni tanıdığım bir yıl içinde epey değiştin."

Elend, "Herkes öyle diyor," dedi. "Vin. Kente girebilir misin?" Vin kaşını kaldırdı. "Bunun retorik bir soru olduğunu umuyorum."

Elend "Kibarlık etmek istemiştim," dedi. "Gözcülük yapmana ihtiyacım var. Bu salahiyette son zamanlarda neler olup bittiğine dair elimizde pek bir şey yok, tüm çabamızı Urteau ve güneye çevirdik."

Vin omuz silkti. "Gidip etrafı biraz kurcalayabilirim. Ne bulmamı beklediğini bilmiyorum."

Elend dönerek "Cett, isimlere ihtiyacım var," dedi. "Muhbirler, belki hâlâ sana sadık olabilecek soylular."

Cett, şaşırmış bir biçimde "Soylular mı?" dedi. "Sadık soylular?"

Elend gözlerini devirdi. "Peki ya bilgi için rüşvet verilebilecek olanlar?"

Cett "Elbette," dedi. "İsimleri ve yerleri yazarım. Tabii hâlâ kentte yaşadıklarını varsayarak. Ya da hâlâ yaşadıklarını. Bu aralara hiçbir şeyden emin olunmuyor."

Elend başıyla onayladı. "Daha fazla bilgi edininceye dek başka bir şey yapmayacağız. Ham, askerlerin iyi bir savunma kurduklarından emin ol, Demoux'nun onlara öğrettiği arazi tahkimat yöntemlerini kullansınlar. Cett, muhafız devriyelerini oluştur ve kalaygözlerimiz tetikte olsunlar. Vin gözcülük edip Urteau'da yaptığı gibi zulaya gizlice girip giremeyeceğine bakacak. Eğer içeride ne olduğunu öğrenirsek, kenti fethetmeyi deneyip denememe konusunda bir karara varabiliriz."

Çadırdakiler toplantının sona erdiğini anlayıp, başlarıyla onayladı. Giderlerken

Elend sislere çıkarak uzakta, kayalık yükseltilerde yanmakta olan ateşlere baktı.

Vin, bir soluk gibi sessizce yanına sokulup onun baktığı yöne baktı. Birkaç dakika öylece dikildi. Ardından bakışlarını yana çevirip iki askerin Cett'i götürmek üzere çadıra girişini gördü. Memnuniyetsiz bir ifadeyle gözlerini kıstı.

Elend usulca "Biliyorum," dedi. Cett'i ve onun Elend üzerindeki etkisini düşünüyordu. Vin usulca, "Suikast düzenlemeye başvurabileceğini reddetmedin," dedi.

"Umalım ki iş buna kalmasın."

"Peki ya kalırsa?"

"O durumda imparatorluk için en iyisi yönünde karar alacağım."

Vin bir süre sessiz kaldı. Sonra, yukarıda yanan ateşlere baktı. Elend "Seninle gelebilirim," dedi.

Vin gülümsedi, ardından onu öptü. "Üzgünüm," dedi. "Ama sen gürültücüsün." "Hadi ama. Ben *o kadar* da kötü değilim."

Vin "Evet öylesin," dedi. "Ayrıca, kokuyorsun."

Elend şaşkınlıkla "Öyle mi?" dedi. "Ne gibi kokuyorum?"

"İmparator gibi. Bir kalaygöz seni saniyeler içinde kestirebilir."

Elend kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Peki ya sende imparatorluk kokusu yok mu?"

Vin, burnunu buruşturup "Elbette," dedi. "Ama bundan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Her türlü, sen benimle gelebilecek kadar iyi değilsin, Elend. Üzgünüm."

Elend gülümsedi. *Sevgili, lafını sakınmayan Vin.*

Ardında askerler Cett'i taşıyarak çadırdan çıktılar. Bir mihmandar gelip Elend'e muhbirler ve konuşmaya gönüllü olabilecek soyluların bir listesini verdi. Elend listeyi Vin'e uzattı. "Keyfine bak," dedi.

Vin aralarına bir sikke attı, onu tekrar öpüp gece karanlığına doğru fırladı.

Lord Hükümdar'ın kültürel sentezinin dehasını ancak yeni yeni anlamaya başlıyorum. Hem ölümsüz hem de –tüm amaçlar için– kadir-i mutlak olmasının sağladığı faydalardan biri de Son İmparatorluk'un evriminde doğrudan ve güçlü bir etkiye sahip olmasıydı.

Birçok farklı kültürden unsurları alıp bunları kendi "mükemmel" toplumuna uygulayabilirdi. Örneğin, Khlenni mimarlarının dehası soyluların inşa ettiği yapılarda görülebilir. Khlenni modası –beyefendiler için takım elbise, hanımlar için ise elbise– da Lord Hükümdar'ın uygulamayı seçtiği şeylerden bir başkası.

Khlenni halkına duyduğu nefrete karşın –Alendi de onlardan biriydi– Rashek içten içe onlara imreniyordu da. Dönemin Terris halkı kırsalda yaşayan çobanlarken Khlenni halkı ise eğitimli kozmopolitlerden oluşuyordu. Ne kadar ironik olsa da, Rashek'in yeni imparatorluğunun, nefret ettiği halkın üstün kültürünü taklit etmesi mantıklıydı.

26

SPOOK KÜÇÜK TEK GÖZ ODASINDA AYAĞA KALKTI, bu oda elbette ki yasa dışıydı. Yurttaş kişinin açıklamasız, izlenmeden yaşayabileceği bu gibi yerleri yasaklamıştı. Neyse ki yasaklamak, böyle yerleri ortadan kaldırmıyordu.

Yalnızca fiyatını arttırıyordu.

Spook şanslıydı. Elinde altı Allomantik şişecik ile öksürerek ve kan içinde, yanmakta olan binadan atlayışını güçbela hatırlıyordu. Gizli yerine nasıl döndüğünü ise hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen ölmüş olması gerekirdi. Yangından sağ çıksa bile ele verilmiş olması gerekirdi; küçük yasadışı sığınağının sahibi Spook'un kim olduğunu ve neyden kaçtığını fark etmiş olsa, elde edeceği ödülün cazibesi dayanılmaz olurdu.

Ama Spook hayatta kalmıştı. Belki sığınaktaki diğer hırsızlar bir soygunda işlerin ters gittiğini düşünmüşlerdi. Ya da umursamıyorlardı. Her ne olursa olsun, odanın küçük aynası önünde, üzeri yarı çıplak bir halde yarasına şaşkınlıkla bakıyordu.

Hayattayım, diye düşündü. *Üstelik... Epey iyi hissediyorum.*

Kollarını açarak gerindi. Olması gerekenden çok daha az bir acı hissetmişti. Loş ortamda bile kabuk bağlayıp iyileşmeye başlamış olan kesiği görebiliyordu. Midesinde lehim yanıyordu; tanıdık kalay alevine güzel bir eş.

Olmaması gereken bir şeydi. Allomansi'de kişiler, ya temel sekiz güçten birine sahiptiler, ya da on dört gücün tamamına. Biri ya da diğeri. Asla ikisi olmazdı. Ancak Spook diğer metalleri yakmayı denemiş ancak başaramamıştı. Her nasılsa kalayını tümlemek üzere lehim verilmişti. Şaşkınlık uyandırıcıydı, ancak daha büyük bir merakı uyandırıyordu.

Kelsier'in ruhunu görmüştü. Firari dönmüş ve Spook'a görünmüştü.

Spook bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Pek dindar sayılmazdı ama... Ölü bir adam –kimilerinin tanrı dediği biri– ona görünmüş ve hayatını kurtarmıştı. Bir sanrı olmasından şüpheleniyordu. Ama eğer öyleyse, lehim gücünü nasıl elde etmişti.

Sargılarına dokunup başını hayır anlamında salladı, ardından aynadaki yansımasında bir şeyin parıldadığını görüp duraksadı. Her zamanki gibi yıldız ışığının aydınlığına güvenerek biraz daha yaklaştı. Hassas kalay duyularıyla omzuna saplı –ancak bir santim kadar olan– metal parçasını görmek kolaydı.

Adamın bana sapladığı kılıcının ucu, diye düşündü. *Kırılmıştı; ucu derimin altına girmiş olmalı.* Dişlerini sıkıp, metali çekip çıkarmak üzere uzandı.

Kelsier "Hayır," dedi. "Bırak. Yaran gibi; o da hayatta kalışının bir işareti."

Spook hareketlendi. Etrafa bakındı ama bu kez hiçbir siluet yoktu. Yalnızca bir ses. Yine de, duyduğundan emindi.

Tereddütle "Kelsier?" diye seslendi. Yanıt yoktu.

Deliriyor muyum, diye düşündü. *Yoksa, Firari Cemaati'nin öğrettikleri gibi mi?* Kelsier müritlerini kolladığı, daha büyük bir şeye dönüşmüş olabilir miydi? Eğer öyleyse, Kelsier onu *daima* izliyor muydu? Bu biraz... Rahatsız ediciydi. Ancak eğer ona lehim kuvvetini verdiyse, neden şikâyet edecekti?

Spook gömleğini giymek üzere dönüp kolunu uzattı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ne kadar baygın kalmıştı? Quellion ne yapıyordu? Çeteden birileri gelmiş miydi?

Garip görmeleri bir kenara bırakarak odasından çıkıp karanlık sokağa adım attı. Sığınağı pek etkileyici değildi, arka sokaklardaki bir geçidin duvarındaki gizli bir kapının ardında yer alan bir odadan ibaretti. Yine de karanlık, sis kaplı kentte yürürken yanından geçtiği kalabalık barakalardan birinde yaşamaktan daha iyiydi.

Yurttaş küçük ütopyasında her şey yolundaymış gibi davranmayı seviyordu ama Spook, uğradığı her kentte olduğu gibi burada da fakir, kenar mahalleler olduğunu gördüğüne şaşırmamıştı. Urteau'da, şu ya da bu nedenden ötürü, Yurttaş'ın

kentin kendilerini izleyebileceği kısmında yaşamayı tercih etmeyen pek çok insan vardı. Bunlar; ana oluklardan uzakta dar bir kanal olan, Tapanlık diye bilinen bir yerde toplanmışlardı.

Tapanlık ahşap, kumaş ve bedenlerin bir kargaşayla istiflendiği bir yerdi. Barakalar dip dibeydi, yapılar topak ve kayalara tehlikeli bir biçimde yakındı ve tüm karmaşa üst üste binmiş, karanlık göğe doğru tırmanıyordu. Sağda solda, insanlar iki parça çöpün üzerine gerilmiş kirli bir çarşaf üzerinde uyuyorlardı. Sislere karşı duydukları bin yıllık korku temel ihtiyaçlara mağlup olmuştu.

Spook kalabalık kanalda ilerledi. Henüz tamamlanmamış bina yığınlarının bazıları o kadar geniş ve yüksekti ki gökyüzü yalnızca bir aralıktan görülebiliyordu; bu aralıktan sızan gece yarısı ışığı ise Spook'unkiler dışında başka gözler için fazlasıyla cılızdı.

Belki bu kargaşa yüzünden Yurttaş Tapanlık'ı ziyaret etmemeyi seçmişti. Belki de, krallığındaki gücünü arttırdığında onlardan kurtulacaktı. Her ne olursa olsun, yarattığı fakirlikle birleştiğinde, katı toplumu son derece açık bir gece yaşamı kültürü yaratmıştı. Lord Hükümdar sokaklarda dolaşırdı. Ancak Yurttaş sislerin Kelsier'den olduğunu söylemişti, bu yüzden insanların sislere çıkmasını yasaklayamazdı. Spook'un gördüğü kadarıyla Urteau, gece yarısı sokakta açık ve hizmet veren küçük bir han görebileceğiniz ilk yerdi. Kapüşonu başında, içeri girdi. Doğru düzgün bir bar bile yoktu, yalnızca yerdeki bir çukurda yanan ocağın etrafında oturan bir grup pis adam vardı. Diğerleri köşelerde tabureler ya da kutular üzerinde oturuyorlardı. Spook boş bir kutu bulup oturdu.

Ardından gözlerini kapatıp dinledi, konuşulanları ayrıştırmaya çalışıyordu. Elbette, kulağındaki tıpalarla bile, hepsini duyabiliyordu. Kalaygöz olmak duyabilmekten çok duymamazlıktan gelebilmekle ilgiliydi.

Yaklaşan adımları duyup gözlerini açtı. Tokalar ve zincirle tutturulmuş bir pantolon giyen bir adam Spook'un önünde dikildi ardından yere bir şişe bıraktı. Adam "Burada herkes içer," dedi. "Burayı sıcak tutmak için para vermem gerek. "Kimse bedavaya oturamaz."

Spook "Nelerin var?" diye sordu.

Hancı şişeye ayağıyla vurdu. "Venture Hanesi özel mahsulü. Elli yıllık. Eskiden bir şişesi altı yüz altın sikke ederdi."

Spook gülümsedi, bir bakır klipin ancak küçük bir kısmı eden, Yurttaş tarafından basılan bir para olan bir pek çıkardı. Ekonomik çöküş ile Yurttaş'ın lükse karşı oluşunun bir araya gelmesi bir zamanlar yüzlerce altın sikke eden bir şişe şarabın artık neredeyse değersiz olduğu anlamına geliyordu.

Hancı elini uzatıp "Şişesi üç pek," dedi.

Spook iki sikke daha çıkardı. Hancı şişeyi bırakıp gitti. Spook da şarabı eline aldı. Bir kadeh ya da tirbuşon verilmemişti –muhtemelen bunun için de ayrıca para isterdi– ancak bu eski şarabın mantar tıpası şişe ağzından birkaç santim yukarıdaydı. Spook tıpayı inceledi.

Acaba...

Lehimi usul usul yanıyordu; harladığı kalayı gibi değildi. Yalnızca yorgunluğunu ve acısını dindirmeye yetecek kadarı. Aslında, bu o kadar işe yarıyordu ki hana giderken yarasını neredeyse unutmuştu. Lehimini biraz canlandırınca yarasının sızısı dindi. Ardından, tıpayı kavrayıp hızla çekti. Neredeyse hiç zorlanmadan çıkarmıştı.

Spook tıpayı bir kenara fırlattı. Gülümseyerek, sanırım bu hoşuma gidecek, diye düşündü.

Şişeyi kafasına dikerken etrafı ilginç olabilecek konuşmalar için dinliyordu. Urteau'ya bilgi toplamak üzere gönderilmişti ve öylece yatakta yatarsa Elend ya da diğerlerine pek bir faydası dokunmayacaktı. Odada düzinelerce konuşma duyuluyordu, pek çoğu da kabaydı. Burası yerel hükümete sadık adamların bulunacağı bir yer değildi; Spook'un Tapanlık'a gelmesinin asıl nedeni de buydu.

Ocağın başında oturan bir adam "Sikkeleri bırakacakmış diyorlar," diye fısıldadı. "Hepsini toplayıp hazinesinde saklamak için planlar yapıyor."

Bir başkası "Bu aptalca," dedi. "Kendi sikkelerini bastı, şimdi niye geri alsın?"

İlk konuşan "Doğru," dedi. "Onu bundan bahsederken bizzat ben duydum. İnsanların sikkelere bağlı yaşamaması gerektiğini, her şeyi paylaşmamızı ve alıp-satmaya mecbur olmadığımızı söylüyor."

Bir başkası ise "Lord Hükümdar da skaaların sikkelenmesine asla izin vermezdi," diye homurdandı. "Quellion git gide Firari'nin öldürdüğü o sıçana benziyor."

Spook şarabından bir yudum daha alırken dikkat kesildi. Lord Hükümdar'ı öldüren Kelsier değil Vin'di. Ancak Urteau Luthadel'den epey uzaktı. Muhtemelen Lord Hükümdar'ın düşüşünden haftalar sonra haberdar olmuşlardı. Spook bir başka konuşmaya geçerek gizli gizli fısıldaşanları arıyordu. Aradığını ise, köşede yere oturup aralarında bir şişe iyi şarap döndüren bir grup adamda buldu.

Adam "Hemen herkesi fişledi," diye fısıldadı. "Ama işi bitmedi. O kâtipleri var ya, şecerecileri. Sorular soruyorlar, komşuları ve arkadaşları sorguya çekip herkesin beş kuşak geçmişine kadar araştırıp soylu arıyorlar."

"Ama yalnızca iki nesil öncesinde soylu olanları öldürüyor."

Bir başkası "Bir ayrım olacak," dedi. "Beş nesil öncesinde saf olan herkes hükümet için çalışabilecek. Diğer hiç kimseye ise izin verilmeyecek. Başkalarının geçmişlerindeki bazı olayları gizlemelerini sağlayabilenler için iyi bir para kazanma fırsatı."

Spook şarabından bir yudum alırken düşündü. Garip bir biçimde alkol ona pek tesir etmiyor gibiydi. Sonra, lehimi hatırladı. *Bedeni güçlendirdiğinden acıya ve yaralara karşı kişiyi daha dayanıklı yapıyor. Belki sarhoş olmayı da önlüyordur.*

Gülümsedi. İçip sarhoş olmama yeteneği, lehimin kimsenin ona bahsetmemiş olduğu bir yanıydı. Bu yeteneği kullanmanın bir yolu olmalıydı.

Dikkatini handaki diğer misafirlere çevirip işe yarar bir şeyler aradı. Bir başka sohbet ise madenlerdeki işlerden bahsediyordu. Spook'un hatıraları canlandı ve ürperdi. Adam bir altın madeninden değil de bir kömür madeninden bahsediyordu ama şikâyetler aynıydı. Göçükler. Tehlikeli gaz. Boğucu hava ve umursamaz şefler.

Spook, eğer Clubs gelip beni kurtarmamış olsaydı hayatım bu olacaktı, diye düşündü.

Bu güne dek anlayamamıştı. Clubs, Son İmparatorluk'un uzak doğu uçlarına gidip hiç görmediği bir yeğenini kurtarmak için neden o kadar yol tepmişti? Elbette Luthadel'de korumasını hak eden başka genç Allomanserler de vardı.

Clubs bir servet harcamış, skaaların kentlerini terk etmelerinin yasaklandığı bir imparatorlukta uzun mesafeleri aşmış ve Spook'un babası tarafından ihanete uğramayı göze almıştı. Bu yüzden Clubs kendisini kontrol etmek isteyen bir otoriteden kaçmış olan serseri bir sokak çocuğunun sadakatini kazanmıştı.

Spook, nasıl olurdu, diye düşündü. *Spook, eğer Clubs gelip beni kurtarmamış olsaydı, asla Kelsier'in çetesinde yer alamazdım. Allomansi'mi gizleyip onu kullanmayı reddederdim. Madenlere gidip sıradan bir skaa gibi yaşamımı sürdürürdüm.*

Adamlar bir göçükte ölenlerin acısı içindeydiler. Onlara göre Lord Hükümdar'ın devrinden bugüne pek az şey değişmişti. Spook, kendi hayatının da benzer bir durumda olabileceğini düşündü. Doğudaki çorak topraklarda, dışarıdayken bunaltıcı bir toz içinde, geri kalan zamanlarda ise sıkış tepiş bir yerde çalışıyor olurdu.

Yaşamının çoğunda, rüzgâr nereye eserse oraya savrulan bir kül tanesiymiş gibiydi. İnsanların ona söylediği yerlere gidip, ona söylenenleri yapmıştı. Bir Allomanser olduğunda bile, Spook önemsiz biri gibi yaşamıştı. Diğerleri ise önemli kişiler olmuşlardı. Kelsier olanaksız bir devrimi örgütlemişti.

Vin Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Clubs devrim ordularını kumanda ederek Elend'in önde gelen komutanı olmuştu. Sazed bir Sırdaş'tı ve asırların bilgisini taşıyordu. Breeze kıvrak dili ve teskin gücüyle insanları etkiliyordu ve Ham da güçlü bir askerdi. Ama Spook yalnızca izlemiş ve pek bir şey yapmamıştı.

Kaçıp Clubs'ı ölüme terk ettiği güne dek.

Spook iç geçirip başını kaldırdı. "Yalnızca yardımı edebilmek istiyorum," diye fısıldadı. Kelsier'in sesi "Yapabilirsin," dedi. "Büyük olabilirsin. Benim gibi."

Spook hareketlenip etrafa bakındı. Ama kimse sesi duymuş gibi görünmüyordu. Spook rahatsızca arkasına yaslandı. Ancak işittikleri mantıklı geliyordu. Neden her zaman kendisini bu kadar kötü görüyordu? Doğru, Kelsier onu çetenin bir parçası olması için seçmemişti ama şimdi Firari'nin kendisi ona görünmüş ve ona lehim kuvvetini vermişti.

Bu kentin insanlarına yardım edebilirim, diye düşündü. *Tıpkı Kelsier'in Luthadel'dekilere yardım ettiği gibi. Önemli bir şey yapabilirim: Urteau'yu Elend'in imparatorluğuna katabilir, halkının sadakati ile birlikte zulayı da verebilirim.*

Bir kez kaçtım. Bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Bir daha bunu asla yapmayacağım!

Hava şarap kokuları, bedenler, kül ve küf kokuyordu. Spook giysisine karşın altındaki taburenin dokusunu, binada dolaşan insanların hareketlerini ve ayakları altında titreşen zemini hissedebiliyordu. Bir de tüm bunların yanı sıra, içinde lehim ateşi vardı. Bunu harlayıp kalayı kadar güçlendirdi. Şişe, tutuşunun güçlen-

mesinden elinde çatırdadı, ancak parçalanmadan önce bırakabilmeyi başardı. Yere düşerken diğer eliyle şişeyi havada yakaladı, kolu zorlukla görülebilecek bir hızla hareket etmişti.

Spook kendi hareketinin hızına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Ardından gülümsedi. Daha fazla lehime ihtiyacım olacak, diye düşündü.

"Bu o."

Spook donakaldı. Odadaki sohbetlerden bazıları durmuş ve gürültüye alışkın kulaklarındaki sessizlik tekinsizdi. Etrafa bakındı. Madenlerden bahseden adamlar Spook'a bakıyor, onun kendilerini duyamayacağını düşündükleri bir ses tonuyla konuşuyorlardı.

"Onun muhafızların *arasından* kaçıp gittiğini gördüm, diyorum size. Herkes, onu daha yakmadan ölmüş olduğunu düşünüyordu."

Spook, bu iyi değil, diye düşündü. İnsanların onu fark edebileceği kadar akılda kalıcı olduğunu düşünmemişti. Ama kentin en işlek çarşısının orta yerinde bir grup askere saldırmıştı.

Adam "Durn ondan bahsediyordu," dedi. "Firari'nin çetesinin üyelerinden biri dedi..."

Spook, Durn, diye düşündü. *Demek gerçekte kim olduğumu biliyor. Neden diğerlerine sırlarımı açık ediyor? Bundan daha dikkatli olduğunu sanıyordum.*

Spook olabildiğince aldırış etmeden ayağa kalktı ve geceye karıştı.

Evet, Rashek Son İmparatorluk'u geliştirirken düşmanının kültüründen faydalandı. Ama imparatorluk kültürünün diğer unsurları Khlennium ve toplumunun tam zıttıydı. Skaaların yaşamları Canzilerin köle halkından esinlenilmişti. Terris vekilharçları ise Rashek'in yaşamının ilk yüz yılının sonlarında fethettiği, Urtan'ın hizmetkâr sınıfını andırıyordu.

Obligatörleriyle birlikte imparatorluk dini ise ağırlıklar, ölçüler ve izinlere odaklanmış olan Hallant'ın bürokratik ticari sisteminden doğmuş gibiydi. Lord Hükümdar'ın

inancını bir mali örgüte dayandırdığı gerçeği –kanımca– asıl kaygısının müritlerinin imanından çok istikrarı, sadakati ve ölçülebilir bağlılıkları olduğunun bir göstergesiydi.

27

VIN GECE KARANLIĞINI YARARAK FIRLADI. Etrafında sisler dolanıyordu; karanlıkta dönen, kaynayan beyaz bir fırtına gibiydi. Onu kapmak istercesine yaklaşıyordu ama sanki bir hava akımıyla geri püskürtülüyormuşçasına aralarında her zaman birkaç santimlik bir mesafe kalıyordu. Sisin kaçınmak yerine tenini sıyırarak geçtiği zamanları hatırlıyordu. Dönüşüm kademeli olmuştu, bunu fark etmesi aylar almıştı.

Üzerinde sispelerini yoktu. Sispelerini olmadan sislerde dolaşmak garip bir histi ama böylesi daha sessizdi. Eskiden sispelerini muhafızların ve ya da hırsızların onun hareketini fark etmemesini sağlıyordu. Ancak, dostane sislerin dönemi gibi, bu da geride kalmıştı. Bunun yerine yalnızca siyah bir gömlek ve pantolon giymişti; uçuşan kumaşın çıkardığı sesi en aza indirgemek için her ikisi de bedenini kavrıyordu. Her zaman olduğu gibi, kesesindeki sikkeler ve kuşağındaki fazladan metal şişecikleri dışında üzerinde hiçbir metal yoktu. Bir kumaş parçasına sarılı, ağırlığı tanıdık gelen bir sikke çıkarıp altına attı. Metali İterek yukarıdaki kayalara doğru

fırladı ancak kumaş metalin düşerken çıkardığı sesi boğmuştu. İnişini yavaşlatmak için İtişi kullanarak kendisini havaya doğru bir nebze yükseltti.

Kayalık bir çıkıntıya dikkatle indi, ardından sikkeyi tekrar eline Çekti. Kayalık düzlük üzerinde ilerledi, ayakları altında yumuşacık külü hissedebiliyordu. Yakında, bir grup muhafız karanlıkta oturmuş, usulca fısıldaşıyor ve Elend'in ordugâhını gözlüyordu; buradan bakıldığında, sislerin içinde bir kamp ateşini andırıyordu. Muhafızlar bahar ayazından bahsediyor ve bu senekinin önceki senelere kıyasla daha soğuk olduğunu söylüyorlardı. Vin yalınayak olmasına karşın soğuğu nadiren hissediyordu. Bu lehimin bir lütfuydu.

Vin tunç yaktı ve hiç atış duymadı. Adamlardan hiçbiri metal yakmıyordu. Cett'in Luthadel'e gelmesinin nedenlerinden biri de kendisini Sissoylu suikastçılardan koruyabilecek kadar Allomanser toplayamamış olmasıydı. Lord Yomen'in Allomanser toplamada benzer bir sorunu yaşıyor olması da şaşılacak bir şey değildi, muhtemelen de elindeki Allomanserler'i gece soğuğunda düşman kampını gözlemek üzere göndermeyecekti.

Vin muhafızın bulunduğu yeri usulca geride bıraktı. Sessiz olmak için Allomansi'ye ihtiyaç duymamıştı. O ve kardeşi Reen bazen gizlice evlere girerek hırsızlık yapmışlardı. Elend'in asla bilemeyeceği ya da anlayamayacağı bir eğitimden geçmişti. Elend istediği kadar lehim kullanabilirdi –bunda gittikçe iyileşiyordu da– ama asla hayatta kalmak için sinsilikle hareket etmekle geçmiş bir çocukluğun oluşturduğu içgüdülerin yerini tutamazdı.

Muhafızları geride bırakır bırakmaz sessizleştirdiği sikkelerini çapa olarak kullanıp tekrar sislere daldı. Kentin önündeki ateşlerden sakınıp Fadrex'in arkasına dolandı. Devriyelerin çoğu kentin ön tarafında olmalıydı; çünkü arka taraf yüksek kayalıkların oluşturduğu sarp duvarlarca korunuyordu. Elbette, bu Vin'i durdurmak için yeterli değildi, çok geçmeden yüz metre kadar yükseklikte süzülerek sarp bir kayalığı aştı ve kentin arkasındaki bir sokak arasına indi.

Sokaktan sokağa geniş, Allomantik sıçrayışlar yaparak çatılara çıkıp etrafı inceledi. Fadrex'in büyüklüğü onu etkilemişti. Elend kentten bahsederken "taşra gibi" demişti ve Vin bir köyden biraz büyük bir yer hayal etmişti. Vardıklarında ise daha çok bir kaleyi andıran, duvarla çevrili sıradan bir kent hayal etmeye başlamıştı. Ancak Fadrex hiçbirisi değildi.

Luthadel gibi büyük bir metropolde yetişmiş olan Elend için büyük bir kent kavramının farklı olduğunu anlamıştı.

Fadrex epey büyüktü. Vin birkaç skaa kenar mahallesi, bazı soylu köşkleri ve hatta iki adet Luthadel tarzı büyük hane bile görmüştü. Dev taş yapılarda tipik renkli camlar ve yüksek destekli duvarlar görülüyordu. Bunlar şüphesiz kentteki en önemli soyluların evleriydi.

Hanelerden birinin yakınlarında, bir çatıya indi. Kentteki binaların çoğu yalnızca bir ya da iki katlıydı, Luthadel'deki yüksek yapılara kıyasla bu epey farklı bir durumdu. Araları daha açıktı ve binalar genelde yüksek ve çıkıntılı olmak yerine düz ve alçaktı. Bu iç kaleyi çok daha büyük kılıyordu. Bina dikdörtgen biçimin-

deydi ve iki yanında bir sıra halinde üç tepeli kuleler yükseliyordu. Tepesinde ise beyaz taş işleme bir motif çepeçevre dolanıyordu.

Tabii duvarlar da içeriden aydınlatılmış zarif renkli camlarla bezeliydi. Vin dolanan sislerin renkli güzelliğine bakarak, alçak bir çatıya sindi. Bir anlığına, Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planının bir parçası olarak Luthadel'de bunun gibi hanelerde balolara katıldığı üç yıl öncesine gitmişti. O zamanlar, kendinden emin olmayan, yeni tanıştığı, güven veren bir çete ve güzel partilerden oluşan dünyasının her an yerle bir olabileceğinden endişeli, çekingen biriydi. Bir bakıma, öyle de olmuş ve o dünyasından artık eser yoktu. Onun yok olmasına yardım etmişti.

Yine de, bu aylar boyunca halinden memnundu. Belki de yaşamında hiç olmadığı kadar hem de. Elend'i seviyordu ve hayatın onu, kendisinden kocam diyerek bahsedebildiği bir noktaya getirdiğine memnundu, ama çetedeki ilk günlerinde onda hoş bir masumiyet vardı. Elend'in aldırış etmiyormuş gibi davranarak masasında kitap okuyarak geçirdiği danslar. Allomansi'nin sırlarını öğrendiği geceler. Clubs'ın dükkânında, masada oturup çeteyle gülüştükleri akşamlar. Bir imparatorluğun devrilişi gibi büyük bir şey planlamakla yüz yüzeydiler, ancak yine de gelecekle ilgili bir liderlik ya da sorumluluk yükü hissetmemişlerdi.

Her nasılsa, kralların düşüşü ve dünyaların yıkılışı arasında bir kadına dönüşmüştü. Bir zamanlar değişimden korkardı. Sonra Elend'i kaybetmekten korkar olmuştu. Şimdi ise korkuları daha belirsizdi; kendisinden sonra ne olacağına dair endişeler, aradı sırlara erişmeyi beceremezse imparatorluk halkına ne olacağına dair endişeler.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp hisarı andıran büyük iç kaleye döndü ve kendisini bir baca üzerinden İterek karanlığa doğru fırladı. Luthadel'de o balolara katılmak onu büyük oranda değiştirmiş, üzerinde asla kurtulmayı başaramadığı bir etki bırakmıştı. İçinde bir şeyler partilere ve dansa duyarlıydı. Uzun zamandır bu yanının hayatının geri kalanına nasıl uyduğunu anlamakla uğraşıyordu. Yanıtı bulduğundan emin değildi Balolarda büründüğü kılık olan Valette Renoux gerçekten de Vin'in bir parçası mıydı yoksa Kelsier'in planına hizmet etmek için üretilmiş bir yalandan mı ibaretti?

Vin kentte sekerek ilerliyor ve birliklerin yerleri ve istihkâm noktalarını aklına yazıyordu. Ham ve Demoux muhtemelen kente asıl askeri casus sokmanın bir yolunu bulacaklardı ama Vin'den alacakları ön bilgiyi işitmek isteyeceklerdi. Ayrıca yaşam şartlarına da göz atıyordu. Elend kentin zorluk içerisinde olmasını umuyordu; kuşatmasıyla bunun daha da artarak Lord Yomen'i teslim olmaya zorlayacak bir etken olabilirdi.

Kıtlık ya da bakımsızlıkla ilgili görünür bir iz yoktu, ancak gece vakti bunu görmek de zordu. Ancak kent sokakları külden temizlenmişti ve soylu evlerden pek çoğu meskûn halde görünüyordu. Yaklaşan bir ordu haberinin ilk olarak soyluları harekete geçireceğini düşünmüştü.

Yüzünü çatarak, kent turunu tamamladı ve Cett'in önerdiği bir meydana indi. Oradaki köşkler arasında geniş araziler ve bakım görmüş ağaçlar yer alıyordu; bi-

naları sayarak sokak boyunca ilerledi. Dördüncü köşke geldiğinde sıçrayıp kapıyı aştı ve ardından eve doğru giden yokuşu tırmandı.

Neyle karşılaşacağından emin değildi. Ne de olsa Cett iki yıldır kentte değildi. Yine de, bu muhbirin işlerine yarayabilecekler arasından en olasısı olduğunu belirtmişti. Cett'in söylediği gibi, köşkün arka balkonu aydınlıktı. Vin kuşkuyla karanlıkla bekledi; sis soğuk ve düşmancıl olmasına karşın gizleyiciydi. Cett'e güvenmiyordu, geçen yıl Vin'in köşküne saldırmış olmasından dolayı hâlâ kendisine bir garezi olduğundan şüpheleniyordu. Dikkatle, yere bir sikke atıp havalandı.

Balkonda, Cett'in tasvirine uyan biri oturuyordu. Yine söylenenler, bu muhbirin lakabının Slowswift olduğunu söylüyordu.

Yaşlı adam lamba ışığında bir şeyler okuyordu. Vin yüzünü buruşturdu ancak söylendiği gibi, balkonun pervazına inip daha sıradan bir ziyaretçinin gelmesine olanak tanıyan bir merdivenin yanına sindi.

Yaşlı adam başını kitabından kaldırmadı. Usulca piposundan çekti; dizlerini kalın bir yün battaniye örtüyordu. Vin, kendisini fark edip etmediğinden emin değildi. Vin boğazını temizledi.

Yaşlı adam soğukkanlılıkla "Evet, evet," dedi. "Birazdan size döneceğim."

Vin başını eğip çalı gibi kaşları ve bembeyaz saçları olan bu garip adama baktı. Bir soylu gibi giyinmişti; üzerinde bir fular ve büyük bir kürk yakası olan bir palto vardı. Pervazında dolaşan Sissoylu onu hiç endişelendirmemiş gibi görünüyordu. Sonunda, yaşlı adam kitabını kapatıp Vin'e döndü. "Hikâyeleri sever misiniz, genç bayan?"

"Ne tür hikâyeler?"

Slowswift kitabına vurarak "En iyilerinden, tabii ki," dedi. "Canavarlar ve efsanelerle ilgili olanlar. Kimilerinin masal dediği; skaaların ateş başında sishortlakları, ruhlar ve brollinler ve diğer şeylerden fısıldayarak bahsettiği hikâyeler."

Vin "Böyle hikâyelere ayıracak vaktim yok," dedi.

"Bugünlerde giderek daha az sayıda insan bunlara vakit ayırıyor, gibi." Gölgeliğinde külden eser yoktu, ama sisten çekinmiyor gibiydi. "Gerçek dünya insanlara bu denli bir saplantı haline gelebilecek kadar cazip ne veriyor, merak ediyorum. Bugünlerde pek hoş bir yer değil."

Vin tuncuyla hızlıca etrafı taradı, ama adam hiçbir şey yakmıyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Dikkatle "Bana bilgi sağlayabileceğiniz söylendi," dedi.

Adam, "Bunu kesinlikle yapabilirim," dedi. Ardından Vin'e bakarak gülümsedi. "Elimde pek çok bilgi var, ama korkarım pek çoğu işinize yaramaz."

"Eğer bedeli buysa, bir hikâye dinlemeye hazırım."

Adam kıkırdadı. "Bir hikâyeyi öldürmenin en iyi yolu onu bir 'bedel' olarak görmektir, genç bayan. Adın ne ve seni kim gönderdi?"

Vin "Vin Venture," dedi. "Cett bana sizin adınızı verdi."

Adam "Ah," dedi. "O hinoğlu hin hâlâ hayatta mı?"

"Evet."

"Pekâlâ, sanırım eski bir yazı arkadaşımın gönderdiği biriyle sohbet edebilirim. O pervazdan in, başımı döndürüyorsun."

Vin dikkatle aşağı indi. "Yazı arkadaşı mı?"

Slowswift ona bir sandalyeye oturmasını işaret ederken "Cett tanıdığım en iyi şairlerden biridir, evlat," dedi. "O politikaya kapılmadan önce on yıl kadar yazdıklarımızı birbirimizle paylaştık. O da hikâyeleri sevmezdi. Ona göre her şey, hatta şiirleri bile cesur ve 'gerçek' olmalıydı. Senin de katılacağın bir görüş gibi duruyor."

Vin, kendisine gösterilen sandalyeye otururken omuz silkti. "Sanırım."

Yaşlı adam gülümseyerek "Asla anlamayacağın bir biçimde bunu ironik buluyorum," dedi. "Pekâlâ, benden istediğin nedir?"

"Yomen, obligatör kral hakkında bilmek istediklerim var."

"O iyi bir adam."

Vin suratını astı.

Slowswift "Oh," dedi. "Bunu beklemiyor muydun? Düşmanın olan herkes kötü biri mi olmalı?"

Vin "Hayır," dedi, Son İmparatorluk'un yıkılışından önceki günleri hatırladı. "Dostlarımın bir düşman olarak nitelendireceği biriyle evlendim."

"Ah. Pekâlâ, Yomen iyi bir adam ve iyi bir kral. Kanımca, Cett'ten de iyi bir kral. Eski arkadaşım kendini çok zorluyor ve bu da onu acımasız yapıyor. Bir liderde olması gereken incelikli dokunuş onda yok."

Vin "Öyleyse Yomen bu kadar iyi olan ne yaptı?" diye sordu.

Slowswift piposundan bir nefes alıp "Kentin dağılmasını engelledi," dedi. Duman sislere karıştı. "Ayrıca, hem soylulara hem de skaalara istediklerini verdi."

"Nedir?"

"İstikrar, evlat. Bir süreliğine, dünya karmaşa içindeydi. Ne skaalar ne de soylular yerlerini biliyorlardı. Toplum çöküyordu ve insanlar kıtlık yaşıyordu. Cett bunu durdurmak için pek bir şey yapmadı; elde etmek için uğruna öldürdüğü şeyleri korumak adına sürekli savaştı. Yomen elini taşın altına koydu. İnsanlar ondaki otoriteyi gördü. Çöküşten önce, Lord Hükümdar'ın nezareti idaredeydi ve insanlar bir obligatörü lider olarak kabul etmeye hazırdı. Yomen derhal plantasyonların kontrolünü eline aldı ve halkına yiyecek getirdi, ardından fabrikaları tekrar çalıştırdı, Fadrex madenlerini tekrar işler hale getirdi ve soylulara normalliğe benzeyen bir şeyler sundu."

Vin sessizce oturdu. Önceden insanların –bin yıldır baskı gördükten sonra– kendi rızalarıyla köleliğe dönebilecekleri inanılmayacak bir şey gibi gelebilirdi. Ama Luthadel'de de benzer bir şey olmuştu. Onlara özgürlüklerini veren Elend'i yerinden etmişler ve Penrod'u başa getirmişlerdi, bunun tek nedeni ise onun yitirdiklerini insanlara geri vermeyi vaat etmesiydi.

Vin "Yomen bir obligatör," dedi. "İnsanlar bildik şeyleri severler, evlat."

"Onlar baskı görüyorlar."

Yaşlı adam "Birinin liderlik etmesi gerekiyor," dedi. "Birilerinin de onun peşinden gitmesi. İşler böyle yürür. Yomen insanlara Çöküş'ten beri istedikleri şeyi verdi; kimliklerini. Skaalar çalışabilir, dayak yiyebilirler, köle olarak satılabilirler

ama yerlerini biliyorlar. Soylular vakitlerini balolarda geçirebilirler ama hayat dengesini geri kazandı."

Vin "Balolar mı?" diye sordu. "Dünya sona eriyor ve Yomen balo mu düzenliyor?"

Slowswifit "Elbette," dedi, bir yandan da piposundan uzun bir nefes çekerek. "Yomen alışılagelmişliği sürdürerek yönetiyor. İnsanlara önceden sahip olduklarını veriyor ve balolar Çöküş'ten önceki yaşamın büyük bir parçasıydı; Fadrex gibi daha küçük şehirlerde bile. Bu gece Orielle Hanesinde de bir tane düzenleniyor."

"Tam da bir ordunun kenti kuşatmak için geldiği günde mi?"

Yaşlı adam elindeki pipoyu Vin'e doğrultarak "Daha az önce sen dünyanın bir felakete çok yaklaştığını söyledin," dedi. "Bunun karşısında bir ordunun pek bir anlamı yok. Ayrıca, Yomen Lord Hükümdar'ın bile anlamadığı bir şeyi anlıyor; Yomen tebaasının düzenlediği balolara katılıyor. Böyle yaparak onları rahatlatıyor ve onlara güven veriyor. Bu da bir ordunun geldiği bugünkü gibi bir günü bile balo için mükemmel bir güne çeviriyor." Vin neler düşüneceğini bilemeden arkasına yaslandı. Kentte bulmayı beklediği şeyler arasında balo listenin en sonundaydı. "Öyleyse," dedi. "Yomen'in zayıf noktası nedir? Geçmişinde, kullanabileceğimiz bir şey var mı? Ne tür kişilik özellikleri onu korunmasız kılıyor? Nereye saldırmalıyız?" Slowswift sessizce piposundan bir nefes çekti, bir esinti yaşı adamın önünden sis ve kül savuruyordu. Vin "Evet?" dedi.

Yaşlı adam sis ve duman karışımı bir soluk verdi. "Sana az önce adamdan hoşlandığımı söyledim, evlat. Sana ona karşı kullanabileceğin bir bilgiyi neden vereyim?"

Vin "Sen bir muhbirsin," dedi. "İşin bu; bilgi satmak."

"Ben bir öykücüyüm," diye düzeltti. "Üstelik her öykü herkese anlatılmaz. Kentime saldırıp efendime saldıracaklarla neden konuşayım?"

"Kenti ele geçirince sana iyi bir mevki veririz."

Slowswift gülmemek için kendini tuttu. "Eğer böyle şeylerin ilgimi çektiğini düşünüyorsan, Cett mizacım hakkında pek az şey söylemiş, demektir."

"Sana iyi bir ödeme yapabiliriz."

"Ben bilgi satarım evlat. Ruhumu değil." Vin "Pek yardımcı olmuyorsun," diye çıkıştı.

"Söyle bana, güzel evladım," dedi, usulca gülümsüyordu, "Neden umurumda olsun ki?"

Vin suratını astı. Bu adam şüphesiz karşılaştığım en garip muhbir, diye düşündü.

Slowswifit piposundan bir nefes çekti. Vin'in bir şey söylemesini bekliyor gibi görünmüyordu. Aslında, konuşmanın sona erdiğini düşünüyor gibiydi.

Vin, o bir soylu, diye düşündü. *Dünyanın eski düzenini seviyor. Rahattı. Skaalar bile değişimden korkuyor.*

Vin ayağa kalktı. "Neden umursaman gerektiğini sana söyleyeyim, yaşlı adam. Çünkü kül yağmuru sürüyor ve çok geçmeden bu güzel şehrini kaplayacak.

Sisler öldürür. Depremler yeryüzünü sallar ve yanardağlar giderek daha da ısınır. Değişim geliyor. Eninde sonunda, Yomen bile onu dikkate almak zorunda

kalacak. Değişimden nefret ediyorsun. Ben de öyle. Ama işler eskisi gibi yürüyemez. Sorun bu değil; çünkü yaşamında hiçbir şey değişmezse, bir ölüden farkın kalmaz." Gitmek üzere arkasını döndü.

Yaşlı adam, arkadan usulca "Kül yağmurunu durduracağını söylüyorlar," dedi. "Güneşi tekrar yakacağını. Sana Firarinin Varisi diyorlar. Çağların Kahramanı."

Vin duraksadı, güven vermeyen sisin ardında piposu ve kapattığı kitabıyla oturan adama bakmak üzere döndü. "Evet," dedi.

"Beklentilere karşılık vermek için oldukça büyük bir yazgı."

"Ya öyle yapmak ya da pes etmek gerekiyor."

Slowswift bir an sessiz kaldı. Sonunda, tekrar sandalyeyi işaret ederek "Otur, evlat," dedi.

Vin tekrar oturdu.

Slowswift "Yomen iyi bir adam, ama yalnızca vasat bir lider. O bir bürokrat, Varlık Kantonunun bir üyesi. İşleri yürütebilir. Gereken yerlere erzak temin eder, inşa işlerini yürütür. Normalde bu onun iyi bir yönetici olması için yeterli olurdu. Ancak..."

Vin usulca "Dünyanın sonu gelirken bu yeterli değil," dedi.

"Kesinlikle. Eğer duyduklarım doğruysa kocan bir vizyon ve eylem adamı. Eğer küçük kentimiz hayatta kalacaksa, önerdiğiniz şeyin bir parçası olmamız gerek."

"Öyleyse ne yapacağız?"

Slowswift "Yomen'in bazı zayıf noktaları var," dedi. "Sakin bir adam, ve onurlu da. Ancak Lord Hükümdar ve onun örgütüne şaşmaz bir inanç besliyor."

"Şimdi bile mi?" diye sordu. "Lord Hükümdar öldü!"

Slowswift "Evet, ne olmuş?" diye sordu, eğlenmiş gibiydi. "Peki ya senin şu Firari? Son baktığımda o da ölüydü. Devrimine pek engel olmadı, değil mi?"

"Haklısınız."

Slowswift, "Yomen inançlı biri," dedi. "Bu bir zayıflık da olabilir, güç de. İnananlar genellikle görünürde imkânsız olanı denemeye gönüllüdürler, bunu yaparken de ilahi güce güvenirler." Durup Vin'e baktı. "*Eğer* inanç yanlış bir şeye ise, bu türden bir davranış bir zayıflık olabilir."

Vin hiçbir şey söylemedi. Lord Hükümdar'a iman etmek yanlıştı. Eğer tanrı olmuş olsaydı, onu öldüremezdi. Zihninde basit bir meseleydi.

"Eğer Yomen'in başka bir zayıflığı varsa," dedi, "o da servetidir."

"Pek bir zayıflık sayılmaz."

"Eğer kaynağını açıklayamıyorsan, sayılır. Bir yerlerden para aldı; hem de şüphe uyandıracak kadar yüklü bir miktar, Nezaret'in yerel kasalarının sağlayabileceğinden çok daha fazlasını. Kimse bu paranın nereden geldiğini bilmiyor."

Vin doğrulup, zula, diye düşündü. *Atiyum onda!*

Slowswifit piposundan uzun bir nefes çekerek "Buna biraz fazla büyük bir tepki gösterdin," dedi. "Bir muhbirle konuşurken kendini daha az ele vermeye dikkat etmelisin."

Vin kızardı.

Yaşlı adam kitabına dönerken "Her neyse," dedi. "Eğer hepsi buysa kitabıma dönmek istiyorum. Ashweather'a saygılarımı ilet."

Vin başıyla onayladı, yerinden kalkıp tırabzana doğru hareketlendi. Bu sırada Slowswift boğazını temizledi. "Genellikle," dedi "bu gibi işler karşılığında bir bedel vardır."

Vin kaşını kaldırdı. "Hikâyelerin bedeli olmaz dediğini sanmıştım."

Slowswift, "Aslında, hikâyenin kendisinin bir bedel olamayacağını söylemiştim," dedi. "Bu hikâyenin kendisinin bir bedeli olup olamayacağından çok farklı. Ayrıca, buna başkaları karşı çıksa da, bedeli olmayan bir hikâye değersizdir."

Vin –içinden, sıçramak için kullandığı, kumaş kaplı bir iki tanesi eksilen– sikke dolu keseyi adama doğru fırlatıp gülümserken "Eminim tek nedeni bu," dedi. "İmparatorluk altınları. Burada hâlâ geçiyor, değil mi?"

Yaşlı adam keseyi bir yerlerine iliştirirken "Kâfi, kâfi," dedi.

Vin geceye atladı, birkaç bina öteye sıçrayarak ardında Allomantik titreşimler olup olmadığını hissetmek üzere tunç yaktı. Doğası gereği zayıf görünen insanlara karşı anlamsız bir şüphe duyduğunu biliyordu. Uzun bir süre Cett'in bir Sissoylu olduğundan emindi, bunun tek nedeni ise onun kötürüm olmasıydı. Yine de, Slowswift'i kontrol etti. Kurtulmak istemediği eski huylarından biriydi.

Ardında bir titreşim hissetmedi. Çok geçmeden Cett'in talimatlarını çıkarıp ikinci bir muhbiri aramaya koyuldu. Slowswift'in söylediklerine güveniyordu ama bunları teyit etmek de istiyordu. Diğer türden bir muhbir seçti; Cett'in geceleyin kentin belirli bir meydanında bulunabileceğini söylediği Hoid adında bir dilenciyi.

Birkaç sıçramadan sonra bahsedilen yere varmıştı. Bir çatıya indi ve etrafı taradı. Burada küller savruluyordu; köşelerde öbekleşerek etrafı kirletiyordu. Meydanın arkasında bir grup hantal tip bir aradaydı. İşi ya da evi olmayan dilenciler. Vin zaman zaman böyle yaşamış, arka sokaklarda, kül kusarken yağmurun gelmemesini dileyerek uyumuştu. Diğerleri gibi uyumayıp hafif kül yağmuru altında usulca oturan bir tanesini gözüne kestirdi. Belli belirsiz bir ses işitti. Talimatlarda belirtildiği gibi adam kendi kendine mırıldanıyordu.

Vin tereddüt etti.

Ne olduğunu çıkarmadı ama bu durum onu rahatsız ediyordu. Doğru değildi. Düşünmek üzere durmadı, doğruca dönüp uzaklaştı. Elend ile arasındaki en büyük farklardan biri de buydu; her zaman bir nedene ihtiyaç duymuyordu. Bir his yeterliydi. Elend ise her zaman eşeleyip bir neden bulmak istiyordu, Vin de onun bu mantığını seviyordu. Ancak onun bu meydandan bu şekilde uzaklaşma kararını görse canı sıkılırdı.

Belki meydana inse kötü hiçbir şey olmayacaktı. Belki de korkunç bir şey olacaktı. Asla öğrenemeyecekti, öğrenmesine gerek de yoktu. Yaşamında pek çok kereler olduğu gibi, Vin içgüdülerine güvenmiş ve ona göre hareket etmişti.

Uzaklaşıp Cett'in talimatlarında işaret ettiği bir sokağa geldi. Vin bir başka muhbir aramaya koyulmaksızın sokağı izleyerek etrafa sinmiş sis içinden çapadan

çapaya sıçradı. Aydınlık pencereleri olan bir binadan kısa bir mesafedeki taş kaplı bir sokağa indi.

Alçak ve işlevsel bina, boyutu itibariyle ürkütücüydü. Cett Varlık Kantonu'nun kentteki en büyük Çelik Nezaret yapısı olduğunu yazmıştı. Fadrex Luthadel ile batıdaki diğer daha önemli şehirler arasında bir durak işlevi görüyordu. Pek çok ana kanal yolu yakınında ve haydutlara karşı savunmaya sahip olduğundan kent Varlık Kantonu bölgesel merkezi için en uygun yerdi. Yine de, Fadrex Nezaret'in en güçlü bölümleri olan Ortodoksluk ve Sorgu Kantonları'nı barındıracak kadar önemli olmamıştı.

Bu da Varlık binasının amiri olarak Yomen'i bölgenin dini lideri yapıyordu. Slowswift'in söylediğine göre Vin Yomen'in standart bir Varlık obligatörü olduğunu düşünüyordu; tatsız, sıkıcı fakat korkunç derecede işbilir. Ayrıca, elbette ki eski kanton binasını sarayı yapmıştı. Cett'in aklından geçen de buydu ve Vin bunun doğru olduğunu kolaylıkla görebiliyordu. Gecenin geç saatleri olmasına karşın binanın her yerinde hareket vardı ve müfrezelerce asker tarafından korunuyordu. Yomen muhtemelen herkese otoritesinin kaynağını hatırlatmak amacıyla bu binayı seçmişti.

Ne yazık ki Lord Hükümdar'ın erzak zulasının bulunacağı yerdi de. Vin bina hakkında fikir yürütmeyi bırakıp iç geçirdi. Bir yandan içeri gizlice girip binanın altındaki mağaraya gitmek istiyordu. Bunun yerine bir sikke atıp havaya fırladı. Kelsier bile ilk gözcülük gecesinde binaya girmeyi denemezdi. Urteau'dakine girmişti ama orası terk edilmişti. Korunaklı bir yere girmek gibi cüretkâr bir eyleme girişmeden önce Elend ile görüşmesi ve kenti birkaç gün incelemesi gerekmişti.

Yıldız ışığı ve kalay kullanarak Vin üçüncü ve son muhbirin adını okudu. Cett'in kendi konumu göz önünde bulundurulduğunda şaşırtıcı olmayacak bir biçimde bu muhbir de soylu biriydi. Belirtilen yöne doğru hareket etmeye koyuldu. Ancak ilerlerken bir şey fark etti.

Takip ediliyordu.

Sislere saklanan kişinin izlerini zorlukla seçebilmişti. Dikkatle tunç yaktı ve ardında cılız bir atış hissetti. Gizlenmiş Allomantik bir titreşim.

Genelde, bir Allomanser –Vin'i izleyenin yaptığı gibi– bakır yaktığında bu onu Allomantik tunç duyuya karşı görünmez kılardı. Ancak, Vin'in anlamlandıramadığı bir biçimde bu gizleme onda işe yaramıyordu. Aynı şekilde Lord Hükümdar ya da Sorgucularında da.

Vin ilerlemeyi sürdürdü. Peşinden gelen Allomanser Vin'e karşı görünmez olduğunu düşünüyordu. Hızlı, kolay sıçramalarla onu güvenli denebilecek bir mesafeden izliyordu. Harika olmasa da iyiydi ve bir Sissoylu olduğu açıktı, çünkü yalnızca bir Sissoylu aynı anda hem bakır hem de çelik yakabilirdi.

Vin şaşırmamıştı. Eğer kentte bir Sissoylu varsa, kendi sıçramasının onun dikkatini çekeceğini düşünmüştü. Kendisi bakır yakmamış, titreşimlerini, ister Sissoylu isterse de arayıcı olsun dinleyenlerin duyabileceği gibi bırakmıştı. Gölgelerden saklanan bir düşmandansa üzerine gelen bir düşman daha iyiydi.

Endişeye kapılmadan hızını arttırdı ve peşinden gelen kişi de onu kaybetmemek için hızlanmak zorunda kaldı. Vin gitmeyi planlıyormuşçasına kentin önüne doğru gitmeyi sürdürdü. Yaklaştıkça Allomantik duyuları, kentin kapılarını iki yandaki kayalara sabitleyen dev demir köşebentleri işaret eden ikili mavi çizgiler oluşturdu. Köşebentler büyük, metal kaynaklarıydı ve yaydıkları çizgiler parlak ve kalındı.

Bu da çapa olarak çok iyi iş görecekleri anlamına geliyordu. Ezilmemek için lehimini harlayan Vin köşebentleri İtip kendisini geri fırlattı.

Ardındaki Allomantik titreşimler bir anda kayboldu.

Vin, dar giysisi rüzgârda hafifçe dalgalanırken kül ve sis içinden fırladı. Çabucak kendisini bir çatıya doğru Çekip eğildi; gergindi. Diğer Allomanser metallerini yakmayı bırakmış olmalıydı. Ama neden bunu yapmıştı? Vin'in bakırbulutları delebileceğini biliyor muydu? Eğer biliyorsa, neden onu bu kadar dikkatsizce izlemişti?

Vin ürperdi. Gecede, Allomantik nabzını hissettiği başka bir şey vardı. Sis ruhu. Bir yılı aşkın bir süredir onu görmemişti. Aslında onunla son karşılaşmasında, neredeyse Elend'i öldürüyordu. Sonrasında ise onu Sissoylu yaprak kurtarmıştı.

Tüm bunların içinde ruhun yerini hâlâ anlamıyordu. *Harap* değildi. Miraç Kuyusu'ndan serbest bıraktığında *Harap*'ın varlığını hissetmişti. Farklıydı.

Vin, bu geceki ruh muydu onu bile bilmiyorum, diye düşündü. Yine de peşinden gelen bir anda yok oluvermişti...

Şaşkın ve ürpermiş bir halde kendisini şehrin dışına İtti ve Elend'in ordugâhına döndü.

Lord Hükümdar'ın kültürel manipülasyonunun diğer bir yönü de oldukça ilginç: teknoloji ile ilgili olan kısmı.

Rashek'in kendisine büyük yapılar inşa etme olanağı ve Luthadel kadar büyük bir kent kurmak için gerekli olan mühendislik bilgisini sunan Khlenni mimarisini kullanmayı seçtiğinden bahsetmiştim. Ancak başka alanlarda teknolojik gelişmeleri bastırmıştı. Örneğin barut Rashek tarafından o kadar çok uygunsuz bulunmuştu ki kullanımıyla ilgili bilgiler Terris inancıyla ilgili bilgiler kadar hızla ortadan kaybolmuştu.

Görünüşe göre Rashek ateşli silahlara sahip sıradan insanların, yıllarca talim yapmış okçulardan bile daha etkili olmasını ürkütücü bulmuştu. Bu yüzden, okçulardan yana tavır aldı. Askeri teknoloji ne kadar talim odaklı ise, köylü nüfusun ayaklanıp ona karşı koyma olasılığı o kadar azdı. Gerçekten de, skaa isyanları tam da bu nedenden ötürü daima başarısız olmuşlardı.

28

"SİS RUHU OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" diye sordu Elend, yüzünü buruşturarak. Önündeki masada, metal bir plakaya işlenmiş, yarısı yazılmış bir mektup duruyordu. Çadır yerine kanal botundaki kabininde uyumaya karar vermişti. Hem daha rahattı hem de çadır bezi yerine etrafında duvarlar varken daha güvende hissediyordu.

Vin yataklarına otururken iç geçirip dizlerini kendine doğru çekti ve çenesini bacaklarına yasladı. "Bilmiyorum. Korktum ve kaçtım."

"İyi etmişsin," dedi, sis ruhunun kendisine yapmış olduklarını hatırlayıp ürperek. "Sazed o sis ruhunun kötücül olmadığından emindi," dedi Vin.

Elend "Ben de öyle," dedi. "Hatırlarsan, ona gidip sana onun arkadaş canlısı olduğunu hissettiğimi söylemiştim. Bu tamı tamına onun beni bıçakladığı ana denk geliyor."

Vin başını hayır anlamında salladı. "*Harap*'ı serbest bırakmamı önlemeye çalışıyordu. Eğer senin ölmekte olduğunu düşünürsem gücü kendime alıp ondan vazgeçmek yerine bunu seni iyileştirmekte kullanacağımı düşündü."

"Onun amaçlarının ne olduğundan emin değiliz, Vin. Tesadüfler arasında ilişki kuruyor olabilirsin."

"Belki. Ama Sazed'in *Harap*'ın metinleri değiştirdiğini keşfetmesini sağladı."

En azından bu kısmı doğru; tabii Sazed'in olayla ilgili anlattıklarına güvenebilirsek. Tinduyl öldüğünden beri Terrisli biraz... Tutarsız. Elend, ani bir suçluluk duygusuyla, hayır, diye düşündü. *Hayır, Sazed güvenilir biri. İmanı ile sorun yaşıyor olabilir ama hâlâ hepimizden iki kat daha güvenilir.*

Vin usulca "Ah, Elend," dedi. "Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki. Son zamanlarda yaşamım bilmediğim bir dilde yazılmış bir kitap gibi geliyor. Sis ruhunun bütün bunlarla bir ilişkisi var, ama nasıl olduğunu bulamıyorum."

Elend bıçaklandığı, yaşamının yitip gitmekte olduğu anı hatırlamadan edemese de "Muhtemelen bizden yana," dedi. Vin'i nasıl etkileyeceğini bilip, ölmek.

Dikkatini aralarındaki konuşmaya odaklamaya çalıştı. "Sis ruhunun senin *Harap*'ı özgür bırakmanı engellemeye çalıştığını düşünüyorsun ve Sazed onun kendisine önemli bir bilgi sağladığını söylüyor. Bu da onu düşmanımızın düşmanı yapıyor." Vin "Şimdilik," dedi. "Ama sis ruhu *Harap*'tan çok daha zayıf. İkisini de hissettim. *Harap*... Uçsuz bucaksızdı. Güçlüydü. Söylediklerimizi duyabilir, her yeri aynı anda görebilir. Sis ruhu çok daha cılız. Gerçek bir güçten çok bir hatıra gibi."

"Hâlâ senden nefret ettiğini düşünüyor musun?"

Vin omuz silkti. "Bir yılı aşkın bir süredir onu görmedim. Yine de değişen türden bir şey olduğunu sanmıyorum, her zaman ondan bir nefret ve düşmanlık sezdim." Durup yüzünü buruşturdu. "Bu başlangıçtı. Sis ruhunu ilk gördüğüm gece sislerin artık evim olmadığını algılamaya başladım."

"Ruhun insanları öldürüp onları hasta eden şey olmadığına emin misin?"

Vin başıyla onayladı. "Evet, eminim." Bunda kararlıydı, ancak Elend bu konuda biraz tez canlı olduğunu düşünüyordu. Sislerde dolaşan hayalet benzeri bir şey mi? İnsanların sislerde aniden ölmesiyle ilgili olabilecek türden bir şey gibi görünüyordu.

Elbette, sislerde can verenler bıçaklanarak ölmemişti; titreyerek bir hastalıktan ölüyorlardı. Elend gözlerini ovuşturup iç geçirdi. Lord Yomen'e yazdığı mektup yarım haliyle masasının üzerinde duruyordu, sabah devam etmek zorundaydı.

Vin "Elend," dedi. "Bu gece, kül yağmurunu durduracağımı ve güneşi tekrar yakacağımı söyledim." Elend merakla kaşını kaldırdı. "Şu bahsettiğin muhbir mi?"

Vin başıyla onayladı. İkisi sessizce oturdu.

Sonunda "Asla böyle bir şeyi itiraf edeceğini beklememiştim," dedi.

"Çağların Kahramanı benim, değil mi? Sazed bile öyle dedi, garip davranmaya başlamadan önce. Yazgım bu."

"Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp insanlığın yararı için serbest bırakman gerektiğini söyleyen 'yazgı' ile aynısı mı?" Vin başıyla onayladı.

Elend gülümseyerek "Vin, şu anda 'yazgı' hakkında endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Kehanetlerin, kendisini serbest bıraktırabilmek için *Harap* tarafından çarpıtıldığına dair kanıtlarımız var."

Vin "Birinin kül yağmuru hakkında kafa yorması gerekiyor," dedi.

Elend'in buna verebileceği bir yanıtı yoktu. Mantıklı yanı tartışmak, yapabilecekleri şeylere –istikrarlı bir idare kırmak, Lord Hükümdar'ın sırlarını açığa çıkarmak, zulalardaki erzakları ele geçirmek– odaklanmaları gerektiğini öne sürmek gerektiğini söylüyordu. Yine de, sürekli yağan kül git gide daha da yoğunlaşıyor gibiydi. Eğer bu sürecek olursa, çok geçmeden gökyüzü külle kaplı kara bir fırtınadan başka bir şey dönüşmeyecekti.

Karısı Vin'in güneşin rengi ve yağan kül ile ilgili bir şeyler yapabileceğini düşünmek çok zor görünüyordu. Parmaklarıyla Lord Yomen'e yazmakta olduğu metal mektuba vururken, Demoux haklı, diye düşündü. *Gerçekten de Firari Cemaati'nin iyi bir üyesi değilim.*

Kamaranın öteki ucunda, yatakta yüzünde, kendine dert edinmemesi gereken şeyleri düşünmenin verdiği ifadeyle oturan Vin'e baktı. Tüm gece havada sıçrayıp durduktan, günlerce yolculuk ettikten ve yüzü gözü kül içinde kaldıktan sonra bile hâlâ güzeldi.

O anda Elend bir şeyin farkına vardı. Vin ona tapınacak bir başkasına ihtiyacı yoktu. Demoux gibi sadık bir başka müride daha ihtiyacı yoktu, hele ki Elend'e. Onun Firari Cemaati'nin iyi bir üyesi olmasına gerek yoktu. İyi bir koca olmalıydı.

"Pekâlâ," dedi. "Yapalım." Vin "Ne yapalım?" diye sordu.

Elend "Dünyayı kurtaralım," dedi. "Kül yağmurunu durduralım."

Vin usulca kıkırdadı. "Şaka yapıyormuş gibi konuşuyorsun."

Ayağa kalkıp, "Hayır, ciddiyim," dedi. "Eğer yapman gerekenin bu olduğunu hissediyorsan –olduğun kişinin bu olduğunu hissediyorsan– hadi yapalım. Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Vin "Peki ya önceden söylediklerin?" diye sordu. "Son ambar olarak kullanılan mağarada iş bölümünden bahsetmiştin. Benim sisler üzerinde çalışmamdan ve senin de imparatorluğu birleştirmekle uğraşmandan."

"Yanılmışım."

Vin gülümsedi ve Elend dünyanın biraz daha eski hâline geldiğini hisseder gibi oldu. Elend yatakta onun yanına otururken "Pekâlâ," dedi. "Ne düşünüyorsun? Bir fikrin var mı?"

Vin duraksadı. "Evet," dedi. "Ama sana söyleyemem." Elend şaşırmış görünüyordu.

"Sana güvenmediğimden değil," dedi. "*Harap* yüzünden. Son mağarada, dibe yakın bir yerde bir levhada ikinci bir yazıt buldum. Beni söylediğim ya da yazdığım her şeyin düşmanımızca bilineceğine dair uyarıyordu. Bu yüzden eğer çok konuşursak planlarımızı öğrenir."

"Bu sorun üzerinde birlikte çalışmayı zorlaştırıyor."

Vin ellerini tuttu. "Elend sonunda seninle neden evlenmeye ikna olduğumu biliyor musun?" Elend hayır der gibi başını salladı.

Vin "Çünkü bana güvendiğinin farkına vardım," dedi. "Daha önce kimsenin bana güvenmediği gibi güvendiğinin. O gece ben Zane ile dövüşürken sana güvenmem gerektiğine karar verdim. Dünyayı yok eden bu gücün asla anlayamayacağı bir şeye sahibiz.

Senin yardımına ihtiyacım yok, ama güvenine ihtiyacım var. Umuduna. Asla sahip olmadığım bir şey, bu yüzden seninkine güveniyorum."

Elend başıyla yavaşça onayladı. "Senindir."

"Teşekkür ederim."

Elend, "Biliyor musun, benimle evlenmeyi reddettiğin günlerde sürekli ne kadar garip olduğunu düşündüm."

Vin kaşını kaldırdı. "Şey, bu çok romantikmiş."

Elend gülümsedi. "Ah, yapma ama. Sıradışı olduğunu kabul etmek zorundasın, Vin. Soylu bir kadın, bir sokak çocuğu ve bir kedinin garip bir karışımı gibisin. Ayrıca birlikte olduğumuz bu kısa üç yıl içinde hem tanrımı, hem babamı, hem kardeşimi hem de nişanlımı öldürdün. Bu katillikte el becerisine sahip olmak gibi bir şey. Bir ilişkinin temellenmesi içini biraz garip değil mi?"

Vin gözlerini devirdi.

Elend "Sadece başka yakın akrabam olmadığına minnettarım," dedi. Ardından onunla göz göze geldi. "Tabii ki, seni dışında."

"Eğer söylemek istediğin buysa, kendimi boğmayacağım."

Elend "Hayır," dedi. "Üzgünüm. Ben sadece... Şey, işte. Her neyse, bir şey açıklıyordum. Sonunda ne kadar garip göründüğünü dert etmeyi bıraktım. Seni anlayıp anlamamamın bir şeyi *değiştirmediğinin* farkına vardım; çünkü sana güveniyordum. Bu sana bir şey ifade ediyor mu? Her neyse, sanırım sana katıldığımı söylemeye çalışıyorum. Ne yaptığını tam olarak bilmiyorum ve bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikrim yok. Ama, senin bunu başaracağına güveniyorum."

Vin ona sokuldu.

Elend "Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsa," dedi.

Vin keyifsizce yüzünü buruşturarak "Öyleyse, şu sayılarla ilgili kısmı üstlen," dedi. Sislerde ölenlerin oranlarıyla ilgili sıra dışı bir şeyler olduğunu fark eden Vin olmuş olsa da, Elend onun sayılarla arasının olmadığını biliyordu. Onlarla uğraşmak için gerekli eğitimi ya da deneyimi yoktu.

Elend "Bunun konuyla ilgisi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Yüzdelerin garip olduğunu düşünen sendin."

"Haklısın. Tamam, üzerinde çalışacağım."

Vin "Bulduklarını bana söyleme, yeter."

"Peki bu nasıl işimize yarayacak?"

Vin "Güven," dedi. "Ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin, sadece nedenini söyleme yeter. Belki bu şeyi, atlatabiliriz."

Elend, atlatmak mı, diye düşündü. *Tüm imparatorluğu küller altında bıraka-*

cak gücü var ve söylediğimiz her şeyi duyabiliyor. Nasıl olacak da böyle bir şeyi 'atlatacağız'? Ama daha az önce Vin'e güveneceğine dair söz vermişti; bu yüzden sözünü tuttu.

Vin masayı işaret etti. "Bu Yomen'e yazdığın mektup mu?"

Elend başıyla onayladı. "Artık burada olduğuma göre, yarın benimle konuşur diye umuyorum."

"Slowswift Yomen'in iyi bir insan olduğunu düşünüyor. Belki kulak verecektir."

Elend "Nedense, bundan emin değilim," dedi. Bir an oturdu ardından yumruğunu sıkıp öfkeyle dişlerini sıktı. "Diğerlerine diplomasiyi denemek istediğimi söyledim, ama Yomen'in mesajlarımı reddedeceğini *biliyorum*. Bu yüzden ordumu da beraberimde getirdim. Aksi takdirde tıpkı Urteau'da yaptığın gibi seni de gizlice kente sokabilirdim. Ancak orada gizlice içeri girmek pek işimize yaramadı, eğer erzakları istiyorsak hâlâ kenti ele geçirmemiz gerek."

"Bu kente *ihtiyacımız* var. Zulada ne olduğunu keşfetmek için bu kadar hevesli olmasaydın bile, buraya gelirdim. Yomen'in krallığımıza karşı oluşturduğu tehdit çok büyük, ayrıca Lord Hükümdar'ın zulada önemli bilgiler bıraktığı olasılığı görmezden gelinemez. Yomen o ambarda tahıla sahip, ancak buradaki arazi bunları yetiştirmek için yeteri kadar gün ışığı almıyor. Bu yüzden, onları insanları doyurmak için kullanacak; bu da biz Merkezi Salâhiyette yetiştirip besleyecek kadarını bulamadığımızdan bir israf olacak. Kenti ele geçirmeli ya da en azından kenti tarafımıza çekmeliyiz."

"Ama ya Yomen konuşmak istemezse ne yapacağım? Yakınlardaki köylere saldırmak üzere ordu mu göndereceğim? Kentin kaynaklarını mı zehirleyeceğim? Eğer haklıysan, o zulayı buldu, bu da umduğumuzdan daha fazla yiyeceği olduğu anlamına geliyor.

Bunu yok etmezsek, kuşatmamızdan kurtulabilir. Ama yok edersek, halkı kıtlık yaşayacak..." Elend hayır der gibi başını salladı. Jastes'i infaz ettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Vin hemen "Bu senin hakkındı," dedi.

Elend "Sanırım öyleydi," dedi. "Ama onu kentime bir grup kolossla saldırıp etrafı yakıp yıktığı ve halkımı öldürdüğü için öldürdüm. Burada da neredeyse aynısını yaptım. Dışarıda o yaratıklardan yirmi bin tanesi var."

"Sen onlara hükmedebiliyorsun."

Elend "Jastes de onlara hükmedebildiğini düşünüyordu," dedi. "Bu yaratıkları ortalığa salmak istemiyorum, Vin. Ama ya bu kuşatma başarısız olursa ve Yomen'in savunmasını aşmam gerekirse? Bunu kolosslar olmadan yapamam." Başını hayır der gibi salladı. "Keşke Yomen'le konuşabilsem. Belki onu ikna edebilir, ya da en azından kendimi onun devrilmesi konusunda kendim ikna olabilirim."

Vin duraksadı. "Bir yolu olabilir." Elend başını çevirip onunla göz göze geldi.

Vin, "Kentte hala balolar düzenliyorlar," dedi. "Kral Yomen de bunlara katılıyor."

Elend şaşırmıştı. İlkin, yanlış anlamış olduğunu düşündü. Ama Vin'in gözlerindeki ifade –o vahşi kararlılık– onu yanlış duymadığına ikna etmişti. Bazen onda Firarinin bir izini ya da en azından söylenenlerin Kelsier'in olduğunu söyledikleri adamın bir izini görüyordu. Umursamazlık denecek kadar büyük bir cüret. Cesur ve arsız. Vin kabul ettiğinden fazlasıyla Kelsier'e çekmişti.

Açıkça "Vin," dedi, "Az önce kuşatmaya geldiğimiz kentteki bir *baloya* katılmamızı mı önerdin?"

Vin omuz silkti. "Evet. Neden olmasın? İkimiz de Sissoyluyuz. O kente girmek ikimiz için de pek sorun olmaz."

"Evet ama..." Sözünü tamamlayamadı.

Gözlerini korkutmayı umduğum soylularla dolu bir oda, ayrıca benimle buluşmayı reddeden adam da orada, üstelik korkak gibi görünmeden kaçmasının imkânsız olacağı bir durumda.

Vin yaramazca gülümseyerek "Sence iyi bir fikir mi?" dedi.

Elend "Bence *çılgın* bir fikir," dedi. "Ben imparatorum, bir partiye katılmak için bir düşman kentine gizlice girmemem gerek."

Vin gözlerini kısıp ona baktı.

Ancak "Fikrin kendi cazibesi olduğunu söylemeliyim." Vin "Yomen bize gelmiyor, o yüzden biz gidip onun partisini basacağız."

Elend düşünceli bir biçimde "Bir baloya gitmeyeli uzun bir zaman oldu," dedi. "Eski günler hatırına okunacak güzel bir şeyler bulmam gerekecek."

Aniden Vin'in benzi attı. Elend durup ona baktı; bir şeylerin ters gittiği belliydi. Söylediğinden değil, bunun başka bir nedeni vardı. *Ne oluyor? Suikastçılar mı? Sis ruhları mı? Kolosslar mı?*

Vin gözlerini ona çevirip kararlılıkla "Bir şeyin farkına vardım," dedi. "Baloya gidemem, elbise getirmedim!"

Lord Hükümdar yalnızca bazı teknolojileri yasaklamakla kalmadı, aynı zamanda teknolojik ilerlemeyi de tamamıyla bastırdı. Bin yıllık hükümranlığı boyunca pek az ilerleme kaydedilmiş olması şimdi garip geliyor. Tarım teknikleri, mimari yöntemler, hatta moda bile Lord Hükümdar'ın devrinde görece olarak aynı kaldı.

Mükemmel imparatorluğunu kurmuş ardından onun bu şekilde kalması için uğraşmıştı. Pek çok yönden başarılı da olmuştu. İmparatorluğun onuncu asrında yapılan ve Khlennilerin bir başka icadı olan köstekli saatler neredeyse birinci asırda yapılanlarla birebir aynıydı. Her şey aynı kalmıştı.

Ta ki, çökene kadar.

29

SON İMPARATORLUK'TAKİ PEK ÇOK KENT GİBİ Urteau'da da sur örmek yasaklanmıştı. Sazed'in yaşamının başlarında, isyan etmeden önce, kentlerin sur inşa edememeleri ona her zaman Lord Hükümdar'ın savunmasızlığının bir göstergesi olarak gelmişti. Ne de olsa, Lord Hükümdar isyanlardan ve kendisine karşı ayaklanabilecek kentlerden endişe duyuyordu, öyleyse belki de hiç kimsenin bilmediği bir şey biliyordu: yenilebilir olduğunu.

Bu gibi düşünceler Sazed'i Mare'ye oradan da Kelsier'e götürmüştü. Şimdi ise onu Urteau'ya, nihayet soylu liderlerine isyan etmiş bir kente götürüyordu. Ne yazık ki Elend Venture de diğer tüm soylularla bir kefedeydi.

Yüzbaşı Goradel, artık imajı için Breeze ve Allrianne ile birlikte arabada giden Sazed'in yanı başında yürürken "Bundan hoşlanmıyorum Sırdaş Efendi," dedi. Terrislilerden ayrıldıktan sonra Sazed alelacele Breeze ve diğerlerine yetişmişti, onlar da gidecekleri yer olan kente nihayet varıyorlardı.

"İşler burada acımasız," diye ekledi. "Güvende olacağınızı sanmıyorum." Sazed "O kadar kötü olacağını sanmam," dedi.

"Ya sizi alıkoyarlarsa?" diye sordu.

Breeze Goradel'e bakmak üzere uzanıp "Aziz dostum," dedi. "Kralın elçi göndermesinin nedeni budur. Böylelikle, eğer biri alıkonsa bile, kral güvendedir. Biz ise, dostum, Elend'in asla olamayacağı bir şeyiz; gözden çıkarılabilir."

Bu sözler üzerine Goradel yüzünü buruşturdu. "Ben pek gözden çıkarılabilir hissetmiyorum."

Sazed arabadan dışarı başını uzatıp yağan külün ardındaki kente baktı. Büyüktü ve imparatorluktaki en eski kentlerden biriydi. Yaklaştıkça, yolun eğiminin artarak boş bir kanal yoluna girdiğini fark etti.

Allrianne sarı saçlarıyla örtülü başını arabanın diğer tarafından çıkarırken "Bu nedir?" diye sordu. "Neden hendeklerin içine yol yapmışlar?"

Breeze "Kanal, hayatım," dedi. "Eskiden kent kanallarla doluydu. Şimdi ise hepsi boş. Bir deprem ya da onun gibi bir şey bir nehrin yönünü değiştirmiş."

Başını tekrar içeri sokarken "Ürkünç," dedi. "Binaları olduğunun iki katı yüksek gösteriyor."

Kente etraflarında uygun adım yürüyen iki yüz askerle girdiklerinde kahverengi üniformalarıyla Urteau askerlerinden bir heyet tarafından karşılandılar. Sazed elbette ki gelecekleri haberini göndermişti ve kral –ona Yurttaş diyorlardı– Sazed'e kente küçük bir birliği de beraberinde getirme izni vermişti.

Goradel "Krallarının sizinle derhal görüşmek istediğini söylüyorlar Terrisli Üstat," dedi arabaya dönerken.

Breeze "Adam vakit kaybetmiyor, değil mi?" dedi. Sazed başıyla Goradel'i onaylarken "Öyleyse gidelim," dedi.

"Burada istenmiyorsunuz."

Yurttaş Quellion hoyrat bir teni ve neredeyse askeri bir duruşu olan kısa saçlı bir adamdı. Sazed, görünüşe göre Çöküş'ten önce basit bir çiftçi olan adamın liderlik becerilerini nerede kazandığını düşündü.

Sazed dikkatle "Kentinizde yabancı askerler görme arzunuz olmadığını anlıyorum," dedi. "Ancak, buraya fetih için gelmediğimizi de görüyor olmalısınız. İki yüz asker için işgal kuvvetleri demek doğru olmaz."

Quellion masasının başında dikiliyordu, ellerini ise arkasında birleştirmişti. Üzerinde sıradan skaa pantolonu ve gömleğini andıran giysiler vardı, ancak bordoyu andıran koyu bir kırmızı renkteydiler. Kabul salonu, bir zamanlar bir soylunun evindeki binada yer alan büyük bir toplantı salonuydu. Duvarlar beyaza boyanmış ve avize sökülmüştü. Mobilya ve dekorasyonlarından arındırılmış olan oda bir kutuyu andırıyordu.

Sazed, Breeze ve Allriane sert ahşap tabureler üzerinde oturuyordu; Yurttaş'ın onlara sunduğu tek rahatlık bunlardı. Goradel ardında on muhafızı ile birlikte arkalarında dikiliyordu.

Quellion "Bu askerlerle ilgili değil, Terrisli," dedi. "Seni gönderen adamla ilgili." Sazed "İmparator Venture iyi ve mantıklı bir hükümdardır," dedi.

Quellion yanındakilerden birine dönerek gülmemek için kendisini zor tuttu. Yaklaşık yirmi kadar kişiyle beraberdi, Sazed bunların hükümetinin üyeleri olduğunu düşünüyordu. Pek çoğu, Quellion gibi kırmızı giyiyordu, ancak onların kıyafetleri Yurttaş'ınkiler kadar iyi boyanmamıştı.

Quellion bir parmağını havaya kaldırıp Sazed'e arkasını dönerken "Elend Venture bir yalancı ve bir zorba," dedi.

"Bu doğru değil."

Quellion "Öyle mi?" diye sordu. "Peki öyleyse tahtını nasıl elde etti? Savaşta Straff Venture ve Ashweather Cett'i yenerek mi?"

"Savaş –"

Quellion "Savaş çoklukla zorbaların bahanesidir, Terrisli," dedi. "Raporlarım onun Sissoylu karısının kralları o gün diz çökmeye ve ona bağlılık andı içmeye zorladığını söylüyor. Aksi takdirde koloss canilerince infaz edileceklerdi. Bu sana 'iyi ve mantıklı' bir adamın yapacağı bir iş gibi mi geliyor?"

Sazed yanıtlamadı.

Quellion öne çıkarak iki elini de masaya koydu. "Bu kentteki soylulara ne yaptığımızı biliyor musun, Terrisli?"

Sazed usulca "Onları öldürdünüz," dedi.

Quellion "Aynen Firari'nin buyurduğu gibi," dedi. "İmparatorluğun yıkılışından önce onun yoldaşı olduğunu söylüyorsun. Ama gel gör ki, onun devirmek istediği soylu hanelerden birine hizmet ediyorsun. Bu sana da biraz tutarsız gelmiyor mu, Terrisli?"

Sazed "Lord Kelsier, Lord Hükümdar'ın ölümüyle amacına ulaştı," dedi. "Bu elde edildiğinde, barış–"

Quellion "Barış mı?" diye sordu. "Söyle bana, Terrisli. Sen hiç Firari'nin barıştan bahsettiğini duydun mu?" Sazed duraksadı. "Hayır," diye itiraf etti.

Quellion güldü. "En azından dürüstsün. Seninle konuşmamın tek nedeni Venture'un bir Terrisli gönderecek kadar zeki olması. Eğer bir soylu göndermiş olsaydı o iti öldürüp kararmış kafasını bir yanıt olarak gönderirdim."

Oda sessizleşti. Havadaki gerginlik hissediliyordu. Birkaç dakikalık bir bekleyişten sonra Quellion Sazed'e arkasına dönüp yanındakilere döndü. "Bunu hissettiniz mi?" diye sordu. "Utanmaya başladığınızı hissedebiliyor musunuz? Hislerinize bir bakın; bu yalancının hizmetkârlarıyla aniden bir kardeşlik hisseder oldunuz mu?"

Arkasını dönüp Breeze'e baktı. "Hepinizi soyluların kara silah olan Allomansi hakkında uyardım. İşte, şimdi onu hissedebilirsiniz. Orada, bizim *saygıdeğer* Terrislimizin yanı başında oturan adamın adı Breeze. Dünyadaki en alçak insanlardan biridir. Oldukça yetenekli bir Teskinci'dir."

Quellion Breeze'e döndü. "Söyle bana, Teskinci. Büyün sana kaç dost kazandırdı? Kaç düşmanı kendini öldürmeye zorladın? Yanındaki o alımlı kız, onu yatağına atmak için de hünerini kullandın mı?"

Breeze kadehini kaldırıp gülümsedi. "Aziz dostum, elbette, beni buldun. An-

cak dokunuşumu fark ettiğin için böbürlenmek yerine belki de az önce söylediklerini sana neden söylettiğimi kendine bir sormalısın."

Quellion duraksadı, elbette ki Breeze blöf yapıyordu. Sazed iç geçirdi. Öfkeli, sert bir tepki çok daha uygun olurdu, ama bu Breeze'in tarzı değildi. Artık Yurttaş toplantının geri kalanını sözlerinin Breeze'in etkisinde olup olmadığını düşünerek geçirecekti.

Sazed "Üstat Quellion," dedi, "Bunlar tehlikeli zamanlar. Elbette ki bunu siz de biliyorsunuz." Quellion "Biz kendimizi koruyabiliriz," dedi.

"Ben ordulardan ya da haydutlardan bahsetmiyorum, Yurttaş. Sisten ve külden bahsediyorum. Sislerin gündüz vakti git gide daha fazla kaldığını fark etmedin mi? Halkına garip şeyler yaptıklarını, dışarı çıkanlardan bazılarını öldürdüğünü fark etmedin mi?"

Quellion ona karşı çıkmadı ya da sözlerini aptalca olarak nitelendirmedi. Bu Sazed'e yetmişti. İnsanlar bu kentte ölmüştü.

Sazed "Yurttaş, kül durmadan yağıyor," dedi. "Sisler ölümcül ve kolosslar da başıboş dolanıyor. Bu, güçlü ittifaklar kurmak için çok iyi bir zaman. Merkezi Salâhiyette, daha iyi mahsuller yetiştirebiliriz, çünkü çok daha fazla gün ışığı alıyoruz. İmparator Venture kolosslara hükmetmenin bir yolunu buldu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ne olacaksa, İmparator Venture'un dostları için çok avantajlı olacak."

Quellion vazgeçercesine başını salladı. Tekrar yanındakilere döndü. "Görüyorsunuz ya; tam da size dediğim gibi. Önce bize barış için geldiğini söylüyor, ardından bizi tehdit ediyor. Venture kolosslara hükmediyor. Venture yiyeceklere hâkim. Birazdan da Venture'un sislere hükmettiğini söyleyecek!" Quellion tekrar Sazed'e döndü. "Burada tehditlerin işe yaramaz, Terrisli. Geleceğimize dair kaygımız yok."

Sazed şaşırdı. "Peki neden?"

Quellion "Çünkü biz Firarinin izinden gidiyoruz," dedi. "Yıkıl karşımdan." Sazed ayağa kalktı. "Kentte kalıp sizinle belki bir daha görüşmek isterim."

"Bu görüşme gerçekleşmeyecek."

Sazed "Yine de," dedi, "Kalmayı tercih ediyorum. Adamlarımın sorun çıkarmayacağına söz veriyorum. İzninizle gidebilir miyim?" Saygıyla başını eğdi.

Quellion eliyle işaret ederken belli belirsiz bir şeyler söyledi. "Eğer seni yasaklarsam, gizlice gireceksin. Eğer kalman gerekiyorsa kal, Terrisli, ama seni uyarıyorum, yasalarımıza uy ve sorun çıkarma."

Sazed biraz daha eğildi ve ardından eşliğindekilerle birlikte ayrıldı.

Breeze, arabaya binerken "Pekâlâ, katil devrimciler, herkesin aynı gri kıyafetleri giymesi, on binadan birinin yakılmış olduğu hendeği andıran sokaklar. Elend'in bizim ziyaret etmemiz için seçtiği çok hoş bir yer. Döndüğümüzde ona teşekkür edeceğim, hatırlatın."

Duydukları şaka gibi gelmese de, Sazed gülümsedi.

Breeze "Bu kadar karamsar olma, yaşlı adam," dedi bir yandan da çevresi askerlerle sarılı arabası hareket etmeye başlarken bastonunu sallıyordu. "İçimden bir ses, Quellion'ın kalıbının adamı olmadığını söylüyor. Eninde sonu onu ikna edeceğiz."

"Bundan emin değilim, Lord Breeze. Bu yer... Uğradığımız diğer kentlerden farklı. Liderleri o kadar çaresiz değil ve insanları da daha itaatkâr. Burada işimiz kolay olmayacak sanırım."

Allrianne Breeze'in kolunu dürttü. "Breezeciğim, şuradaki şeyi görüyor musun?"

Breeze ışığa dönüp gözlerini kıstı, Sazed de öne eğilip arabanın yanından dışarı baktı. Bir grup insan avluda bir ateş yakmıştı. Devasa alevler gökyüzüne kıvrılarak yükselen bir duman salıyordu. Sazed, içgüdüsel olarak görüşünü arttırıp kullanmak üzere bir kalayzihin aradı. Bu içgüdüsü bir kenara bırakıp ikindi güneşinde gözlerini kıstı.

"Şey gibi görünüyor..."

Arabanın yanında yürüyen askerlerden biri "Duvar halıları," dedi. "Bir de mobilyalar. Yurttaş'a göre soyluluğun işareti olan zengin eşyaları. Elbette ki bu yakma sizin için özel olarak gerçekleştiriliyor. Quellion muhtemelen bunlardan depolar dolusunu saklıyor, böylece uygun anlarda yakılmalarını emredebilir."

Sazed duraksadı. Asker dikkat çekici bir biçimde fazla donanımlıydı. Sazed dikkatle baktı, şüphe uyandırıcıydı. Tüm adamları gibi bu da yağan kül yüzünden kapüşonunu başına geçirmişti. Adam başını çevirdiğinde Sazed onun garip bir biçimde gözlerinin, sanki körmüşçesine, sargılı olduğunu gördü. Buna karşın, Sazed yüzü tanıdı...

Breeze "Spook, evladım!" diye seslendi. "Eninde sonunda geleceğini biliyordum. Neden gözlerin bağlı?" Spook bu soruyu yanıtlamadı. Bunun yerine dönüp yanan ateşin yükselen alevlerine baktı. Duruşunda bir gerginlik var gibiydi.

Sazed, bez görebileceği kadar ince olmalı, diye düşündü. Spook'un gözlerindeki sargıya rağmen kolaylıkla ve incelikle hareket edişinin tek açıklaması buydu. Ancak görüşünü engelleyecek kadar kalın olduğu kesindi...

Spook Sazed'e döndü. "Kentte bir üsse ihtiyacınız olacak. Bir tane belirlediniz mi?"

Breeze hayır der gibi başını salladı. "Bir handan faydalanırız diye düşünüyorduk."

Spook "Bu kentte gerçek anlamda bir han yok," dedi. "Quellion'ın dediğine göre yurttaşlar birbirleriyle ilgilenmeli ve ziyaretçilerin birbirlerinin evinde kalmasına izin vermeli."

Breeze "Hmm," dedi. "Belki de dışarıda kamp kurmamız gerekecek." Spook başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Beni izleyin."

Sazed arabadan inerken "Sorgu Nezaret Kantonluğu mu?" diye sordu.

Spook onların önünde büyük binaya giden merdivenlerde ilerliyordu. Dönüp garip, bezle sarılı kafasıyla işaret etti. "Quellion Nezaret binalarının hiçbirine do-

kunmadı. Onların kapatılmasını emretti, ama yağmalamadı ya da yakmadı. Sanırım Sorguculardan korkuyor."

Breeze "Sağlıklı ve mantıklı bir korku, evladım," dedi; hâlâ arabanın içindeydi.

Spook kıkırdadı. "Sorgucular bizi rahatsız etmeyecek, Breeze. Vin'i öldürmekle fazlasıyla meşguller.

Haydi."

Merdivenleri çıktı, Sazed de onu izledi. Ardında, Breeze'in abartılı bir biçimde iç çektiğini ardından askerlerden birine küle karşı bir şemsiye getirmesini emrettiğini duyabiliyordu.

Bina tüm Nezaret yapıları gibi geniş ve heybetliydi. Lord Hükümdar'ın devrinde, bu binalar Son İmparatorluk'un her yanında gücünün temsiliydi. İçleri genelde rahipler bürokratlar ve kâtiplerle doluydu, ama Son İmparatorluk'un asıl gücü de buradan geliyordu. Kaynakların kontrolünden ve insanların idaresinden.

Spook binanın geniş, tahtalarla kapatılmış kapısı önünde dikildi. Urteau'daki pek çok yapı gibi bu da taş yerine ahşaptan yapılmıştı. Sazed ve Breeze'i beklerken yağan külü izlercesine başını yukarı kaldırdı. Her zaman sessiz biriydi, Lutahdel'e düzenlenen saldırıda amcasının ölümünden beridir bu daha da artmıştı. Sazed yanına vardığında Spook binanın kapısını engelleyen tahtaları sökmeye başladı. "Buraya geldiğine sevindim, Sazed," dedi.

Sazed tahtaları sökmeye yardım etti. Çivileri sökmeye yardım ederken zorlandı, ancak en zorlu olanlarından birini seçmiş olmalıydı ki, Spook tahtaları rahatlıkla sökerken Sazed'inki yerinden bile kıpırdamıyordu. "Peki ya neden geldiğime sevindin, Lord Spook?"

Spook kıkırdadı. "Ben lord değilim, Saze. Elend bana bir unvan vermedi." Sazed gülümsedi. "Yalnızca kadınları etkilemek için kullanmak üzere istediğini söyledi."

Spook bir başka tahtayı söküp gülümserken "Elbette," dedi. "Başka neden bir unvanım olsun ki? Her neyse, bana yalnızca Spook de. İyi bir isim."

"Pekâlâ."

Spook uzanıp, tek bir eliyle Sazed'in yerinden oynatmaya çalıştığı tahtayı söküp aldı. Sazed şaşkınlıkla, bu da ne, diye düşündü. Sazed kaslı biri değildi, ama Spook'un da öyle olduğunu düşünmüyordu. Spook ağırlık çalışıyor olmalıydı.

Spook dönerek "Her neyse, buraya gelmene sevindim çünkü seninle konuşmak istediğim şeyler var. Başkalarının anlamayacağı şeyler."

Sazed kaşlarını çattı. "Ne türden şeyler?"

Spook gülümsedi, ardından kapıya omuz atıp, ardındaki geniş salonu açığa çıkardı. "İnsanlar ve tanrılarla ilgili şeyler, Sazed. Haydi."

Çocuk karanlıkta kayboldu. Sazed dışarıda bekledi, ama Spook bir lamba yakmadı. Genç adamın içeride dolaştığını duyabiliyordu.

Sonunda "Spook?" diye seslendi. "Seni göremiyorum. Bir lamban var mı?"

Ardından bir sessizlik oldu. Spook "Ah," dedi. "Doğru ya." Bir dakika sonra bir ışık parıldadı ve bir lamba yanmaya başladı.

Breeze Sazed'in arkasından ağır ağır geliyordu. "Söyle Sazed," dedi "Bu çocuk son gördüğümüzden beri değişmiş mi yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sazed, başıyla onaylayarak "Artık kendinden daha emin gibi görünüyor," dedi. "Daha da becerikli. Ama bu göz bağının nedeni ne dersin?"

Breeze Allrianne'in koluna girerken omuzlarını silkti. "Her zaman acayip biriydi. Belki kendisini gizleyeceğini ve Kelsier'in çetesinden biri olarak tanınmasını önleyeceğini düşünüyordur. Çocuğun karakterindeki ve konuşmasındaki gelişmeyi düşünürsek, bir iki acayipliği hoş karşılayabilirim."

Breeze ve Allrianne binaya girdiler ve Sazed Yüzbaşı Goradel'e el ederek dışarının güvenliğini sağlamasını bildirdi. Adam başıyla onayladı, ardından Sazed ve diğerlerinin peşinden bir manga adam yolladı. Sonunda Sazed yüzünü buruşturup binaya girdi.

Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bina Sorgu Kantonu'nun bir parçasıydı; Nezaret'in birimleri arasında en kötü üne sahip olanının. Sazed'in girmekten keyif almadığı bir yerdi. Bunun benzeri bir yapıya en son Seran Kabinesinde girmişti ve bu son derece tekinsiz olmuştu. Ancak bu bina Kabine binasına göre bambaşkaydı; sadece sıradan bir ofisti. Pek çok Nezaret binasına göre biraz daha sade döşenmişti ama ahşap duvarlarda ve zeminde kırmızı halı seriliydi. Süslemeler metaldendi ve her odada bir ocak bulunuyordu.

Sazed binada Breeze ve Spook'un peşinden giderken, binanın Lord Hükümdar'ın devrinde nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. O zamanlar toz olmazdı, bunun yerine genel bir verimlilik havası hâkim olurdu. İdareciler bu masalarda oturur, soylu haneler, skaa isyanları ve hatta diğer Nezaret Kantonları hakkında bilgi toplayıp bunları dosyalarlardı. Lord Hükümdar'ın imparatorluğunu idare eden Ortodoksluk Kantonluğu ve onun emniyetini sağlayan Sorgu Kantonu arasında süregelen bir anlaşmazlık vardı.

Burası bir korku yeri değildi, aksine defterler ve dosyaların yeriydi. Sorgucular bu binayı muhtemelen çok nadiren ziyaret etmişlerdi. Spook onları darmadağın olmuş odalardan geçirip arka taraftaki küçük bir depoya götürdü. Burada, Sazed zemindeki tozun düzensiz olduğunu görebiliyordu.

Odaya, Spook, Breeze ve Allrianne'in ardından girerek "Daha önce buraya gelmiş miydin?" dedi.

Spook başıyla onayladı. "Vin de öyle. Raporu hatırlamıyor musun?" Bunun ardından, zemini yoklayıp gizli bir kapı mandalı buldu ve kapağı kaldırdı. Sazed eğilip aşağıdaki karanlık mağaraya baktı.

Allrianne Breeze'e "Neden bahsediyor?" diye fısıldadı. "Vin buraya geldi mi?"

Breeze "Bu kente keşif amaçlı gelmişti, tatlım," dedi. "Şeyi bulmak için..."

Spook karanlığa uzanan merdivenden aşağı inerken Sazed "Zulayı," dedi. Lambayı ardında bırakmıştı. "Lord Hükümdar'dan geriye kalan erzak zulası. Her biri Nezaret binalarının altında."

Allrianne "Buraya bunu almaya geldik, öyle değil mi?" diye sordu. "Öyleyse elimizde. Neden şu Yurttaş denen adamla ve onun kaçık köylüleriyle uğraşıyoruz?"

"Kent Yurttaş'ın hâkimiyetindeyken bu erzakları şehirden çıkarmamız mümkün değil." Spook'un sesi hafifçe yankılanarak yukarı erişiyordu. "Burada çok fazla şey var."

Breeze, "Ayrıca, tatlım," dedi, "Elend bizi buraya yalnızca bu erzakları alalım diye göndermedi, isyanı bastıralım diye de gönderdi. Büyük kentlerimizden birinde isyan olması kabul edilemez ve *özellikle* de isyanın yayılmasını kaldıramayız. Ancak şunu söylemeliyim ki sorunun bu tarafında olmak, yani isyanı başlatmaktansa bastıran tarafta olmak, biraz garip bir his."

Spook'un aşağıdan gelen sesi "İsyana *karşı* bir isyan başlatmamız gerekebilir, Breeze," dedi. "Eğer bu kendini daha rahat hissetmeni sağlayacaksa. Her neyse, siz üçünüz buraya geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Sazed ve Breeze bakıştılar, ardından Breeze, karanlık girişi işaret etti. "Önden siz buyurun."

Sazed lambayı kaptı ve merdivenlerden aşağı indi. Aşağıda, bir duvarı kenara kaydırılarak arkasındaki bir mağaranın açığa çıkarıldığı, küçük bir taş oda vardı. İçeri girerken Breeze de ardından yere inmiş ve Allrianne'in de inmesine yardım etmişti.

Sazed lambayı kaldırıp usulca etrafa bakındı.

Breeze de ardından gelirken "Lord Hükümdar adına!" dedi. "Kocaman!"

Spook mağarada biraz ilerlerinde dururken "Lord Hükümdar bu zulaları felaket için hazırladı," dedi. "İmparatorluğa, şu anda uğraştığımız sorunla baş etmekte yardım etmek üzere tasarlandılar. Büyük çapta yapılmasalar pek bir işe yaramazlardı."

"Büyük" doğru bir sözcüktü. Mağaranın tavanına yakın bir çıkıntı üzerinde duruyorlardı ve altlarında devasa bir alan uzanıyordu. Sazed mağara zeminini kaplayan sıra sıra rafları görebiliyordu.

Spook, mağara zeminine inen merdivenlere doğru giderken "Sanırım üssümüzü buraya kurmalıyız," dedi. "Kentteki savunulabilecek tek yer burası. Eğer birliklerimizi üstteki binaya aktarabilirsek, bu mağaranın erzaklarından faydalanabilir ve hatta acil bir durumda buraya çekilebiliriz. Burayı kararlı bir saldırıya karşı bile savunabiliriz."

Sazed dönüp, mağaraya uzanan taş girişi incelemeye koyuldu. Aynı anda yalnızca bir kişinin geçmesine olanak tanıyacak kadar dardı bu da savunmasının oldukça kolay olacağı anlamına geliyordu. Ayrıca, onu tekrar kapatmanın da bir yolu olabilirdi.

Breeze "Birden bu kentte kendimi çok daha güvende hissetmeye başladım," dedi.

Sazed başıyla onayladı. Dönüp tekrar mağarayı incelemeye koyuldu. Uzakta, bir şeyler duyabiliyordu. "Bu su sesi mi?"

Spook merdivenlerden aşağı iniyordu. Yine, sesi mağarada ürkütücü bir biçimde yankılandı. "Her zulanın bir özelliği, diğerlerine kıyasla daha fazla barındırdığı bir şey var."

Goradel'in askerleri Breeze'in arkasından mağaraya girerken Sazed de basamaklardan aşağı iniyordu. Askerler daha fazla lamba getirmiş olmasına karşın Breeze ve Allrianne inerlerken Sazed'e yakın duruyorlardı.

Çok geçmeden, Sazed karanlıkta ışıldayan bir şey gördü. Lambasını kaldırıp uzaktaki karanlığın bir kısmının mağara zemini olmak için fazlasıyla düz olduğunu fark etti.

Breeze, dev yeraltı gölünü incelerken usulca ıslık çalıyordu. "Pekâlâ," dedi, "Sanırım bu kanalların suyunun nereye gittiğini artık biliyoruz."

Başlangıçta, insanlar Rashek'in Terris dinine yaptığı eziyetin nefretten kaynaklandığını düşünüyordu. Ama, artık Rashek'in bir Terrisli olduğunu bildiğimizden bu yok ediş garip görünüyor. Çağların Kahramanı'yla ilgili kehanetlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Rashek Muhafaza'nın gücünün er ya da geç Miraç Kuyusu'na döneceğini biliyordu. Eğer Terris dininin varlığını sürdürmesine izin verilirse belki bir gün birisi Kuyu'ya gelip gücü alabilir ve bunu Rashek'i devirip imparatorluğunu yıkmak için kullanabilirdi. Bu yüzden, Kuyu'nun sırrını kendine saklamayı umarak Kahraman ve yapacakları ile ilgili bilgileri sakladı.

30

"BENİ BUNDAN VAZGEÇİRMEYE ÇALIŞMAYACAK MISIN?" Elend eğleniyor gibiydi.

Ham ve Cett bakıştılar.

Ham botun ön kısmında dikilirken "Neden bunu yapayım, El?" diye sordu. Uzakta, gün batıyordu ve sisler çoktan toplanmaya başlamıştı. Bot usulca sallanıyordu ve askerler kıyıda oyalanıp gece için hazırlık yapıyorlardı. Vin'in Fadrex'e keşif için ilk gidişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ ambar olarak kullanılan zulaya erişememişti.

Bir sonraki balo gecesi gelmişti ve Elend ile Vin baloya katılma planları yapıyordu.

"Pekâlâ," dedi Elend, "İtiraz edebileceğin birkaç neden aklıma geliyor," dedi, parmaklarıyla sayarken. "Öncelikle, yakalanabileceğim bir tehlikenin içine girmem akıllıca değil. İkincisi, kendimi partide açık ederek Sissoylu olduğumu gösterecek ve Yomen'in inanmıyor olabileceği söylentileri doğrulayacağım. Üçüncü olarak, iki Sissoylumuzu da kolaylıkla saldırıya uğrayabilecekleri bir yere götürmüş oluyorum –bu da pek iyi bir fikir sayılmaz– son olarak, savaşın orta yerinde bir baloya katılmanın *tamamıyla çılgınlık* olduğu gerçeği var."

Ham omuz silkip dirseğini güvertenin küpeştesine yasladı. "Bu, Luthadel ku-

şatması sırasında babanın kampına girdiğin zamankinden pek farklı değil. Tabii o zamanlar Sissoylu değildin ve böylesi bir siyasi gücün yoktu. Yomen'in sana bir müdahalede bulunması için delirmiş olması gerekir; şunu bilmeli ki, eğer seninle aynı odadaysa kendi hayatı tehlikede."

Cett, oturduğu yerden "Kaçacak," dedi. "Bu parti, sen geldiğin anda bitecek."

Elend "Hayır," dedi. "Biteceğini sanmam." Kamaralarına doğru baktı. Vin hâlâ hazırlanıyordu –kamp terzilerine, aşçı kızlardan birinin elbisesini kendi ölçülerine göre düzelttirmişti– Elend endişeliydi. Elbise ne kadar iyi görünürse görünsün, süslü balo kıyafetlerinin yanında sırıtacaktı.

Tekrar Cett ve Ham'e döndü. "Yomen'in kaçacağını sanmıyorum. Vin'in onu öldürmek istese sarayına gizlice saldıracağını bilmeli. Lord Hükümdar ortadan kalktığından beri hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Baloda boy gösterdiğimizde onunla birlikte böyle davranmaya gönüllü olduğumuzu düşünecek. Kalacak ve bizimle, kendi şartları altında bir araya gelerek bir avantaj sağlayabilir mi, onu görmek isteyecek."

Cett "Bu adam bir ahmak," dedi. "İşleri eskisi gibi yürütmeye çalışmak istemesine inanamıyorum."

"En azından tebaasına istediklerini vermeye çalışıyor. Senin yanıldığın nokta burası oldu, Cett. Krallığını, orayı terk ettiğin anda kaybettin, çünkü kimseyi memnun etmeyi umursamadın."

Cett, "Bir kral kimseyi memnun etmekle uğraşmaz," diyerek çıkıştı. "Ordusu olan o, bu da diğerlerinin *onu* memnun etmeye çalışması gerektiği anlamına geliyor."

Ham çenesini kaşıyarak "Aslında bu doğru bir kuram olamaz," dedi. "Bir kralın birilerini memnun etmesi gerekir, ne de olsa, herkese emirlerini uymaya zorlamak istiyorsa bile, en azından ordusunu memnu etmek zorunda. Ama yine de, eğer ordu insanlara kabadayılık etmekten memnun oluyorsa, söylediğinin haklı bir yanı olabilir..."

Ham düşünceli bir edayla sözünü yarım bıraktı, Cett de kaşlarını çattı. "Senin için her şey kahrolası bir mantık sorusu olmak zorunda mı?" dedi. Ham çenesini ovuşturmakla yetindi.

Elend tekrar kamarasına bakarak gülümsedi. Ham'in olduğu gibi davrandığını görmek güzeldi. Cett, Ham'in söylediklerine en az Breeze kadar karşı çıkıyordu. Aslında... Elend, belki de Ham'in son zamanlarda mantık sorularıyla bu kadar uğraşmamasının nedeni budur, diye düşündü. *Etrafta bunlardan şikâyet edecek biri yok.*

Cett "Pekâlâ, Elend..." dedi. "Eğer ölecek olursan, yetki bana geçiyor, değil mi?"

Elend "Bana bir şey olursa, idare Vin'e geçecek," dedi. "Bunu biliyorsun." Cett "Evet," dedi. "Peki ya ikiniz birden ölürseniz?"

"Vin'den sonra imparatorluk tahtının varisi ise Sazed, Cett. Bunu konuşmuştuk."

"Evet, peki ya bu ordu?" dedi. "Sazed Urteau'da. Onunla buluşana dek orduyu kim kumanda edecek?"

Elend iç geçirdi. "Eğer bir yolunu bulup Yomen ikimizi de öldürecek olursa, komutayı sen devral çünkü evet, buradan sen sorumlu olursun ve bizi öldüren Sissoylu da senin peşine düşer."

Cett memnuniyetle gülümsedi, Ham ise suratını astı.

Elend "Sen hiç mevkilerle ilgilenmedin, Ham," dedi. "Ayrıca sana verdiğim tüm liderlik konumlarından rahatsız oldun."

"Biliyorum," dedi. "Ama peki ya Demoux?"

Elend "Cett'in daha fazla deneyimi var," dedi. "O, göründüğünden daha iyi biri, Ham. Ona güveniyorum. Bununla yetinmek zorundasın. Cett, işler kötü gidecek olursa, seni Luthadel'e dönüp Sazed'i bulmak ve ona imparator olduğunu bildirmekle görevlendiriyorum. Pekâlâ, Bunları da–"

Kamarasının kapısı açılınca Elend duraksadı. En rahatlatıcı gülümsemesini takınarak döndü ardından donup kaldı.

Vin modern bir tarzda kesilmiş, gümüş rengi bir süslemesi olan çarpıcı bir siyah elbise içinde kapı ağzında belirmişti. Her nasılsa jüponunu gösteren çan eteğine rağmen şık görünmeyi başarmıştı. Genellikle arkadan kuyruk yaptığı simsiyah saçlarını salmıştı ve köprücük kemiklerine değiyordu, düzenli bir kesimi vardı ve uçları hafifçe kıvrılıyordu. Taktığı tek mücevher sade küpeleriydi; bunları daha bir çocukken annesinden almıştı.

Elend her zaman onun güzel olduğunu düşünmüştü. Ama yine de, onu bir elbise içinde, saçı yapılmış ve makyajlı halde göreli ne kadar zaman geçmişti? Bir şey söylemeye, iltifat etmeye çalıştı ama sesi kesilmişti.

Usulca yürüyüp Elend'e küçük öpücük verdi. "Bunu, bu elbisenin üzerime olduğunun bir işareti kabul ediyorum. Elbiselerin ne kadar baş belası olduğunu unutmuşum. Tabii makyajın da! Açıkçası, Elend, bir daha asla o elbiselerinden şikâyet etme."

Yanlarında Ham kıs kıs gülüyordu. Vin döndü. "Ne?"

Ham arkaya yaslanıp kollarını birleştirirken "Ah, Vin, ne kadar da çabuk büyüdün. Etrafta dolanıp köşelerde saklandığın, erkek çocuklar gibi saçlarını kestirdiğin ve bir fare gibi ürkekçe dolaştığın günler daha dün gibi."

Vin sevgiyle gülümsedi. "İlk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? Benim ikisinin arası bir şey olduğumu düşünmüştün."

Ham başıyla onayladı. Bunca zamandır bir Sissoyluyla konuştuğunu öğrendiğinde Breeze neredeyse bayılacaktı. Gerçekten de, Vin. Bazen senin, Kelsier'in çeteye dâhil ettiği o ürkek kız olduğuna inanamıyorum."

"Beş yıl oldu, Ham. Artık yirmi bir yaşındayım.

Ham iç geçirip, "Biliyorum," dedi. "Onları tanımaya fırsat bulmadan erişkin olmuş çocuklarım gibisin. Aslında, seni ve El'i muhtemelen onları tanıdığımdan daha iyi tanıyorum..."

Vin uzanıp elini onun omzuna atarken "Onlara kavuşacaksın, Ham," dedi. "Bu biter bitmez."

Gülümseyip her zamanki iyimser tavrıyla "Ah, evet, biliyorum," dedi. "Ama kaçırdıklarına asla tekrar sahip olamazsın. Umarım sonunda hepsine değer."

Elend başını sallayıp kendine geldi, sonunda konuşabilecekti. "Söyleyecek yalnızca bir şeyim var. Eğer bu elbiseyi aşçı kızlar giyiyorsa, onlara gereğinden fazla para ödüyorum."

Vin güldü.

Elend "Ciddiyim, Vin," dedi. "Ordu terzileri iyidir ama bu elbise kampımızdaki malzemelerden yapılmış olamaz. Nereden aldın?"

Vin gözlerini kısıp gülümserken "Sır," dedi. "Biz Sissoylular son derece gizemliyizdir."

Elend duraksadı. "Şey... Ben de Sissoyluyum, Vin. Söylediklerin mantıklı değil."

"Biz Sissoyluların mantıklı olmasına gerek yoktur," dedi. "Biz mantıktan daha üstünüz. Haydi, güneş çoktan battı. Yola çıkmalıyız."

Vin bottan atlayıp sislere doğru kendisini iterken Ham "Düşmanlarımızla dansın keyfini çıkarın," dedi. Elend de el sallayıp havaya fırladı. Elend havayı yarıp yükselirken kalayla hassaslaşmış kulakları Ham'in Cett'e söylediklerini duyabiliyordu.

Haydut "Pekâlâ... Biri seni taşımadığı müddetçe yerinden kıpırdayamazsın, değil mi?" Cett homurdandı.

Ham, "Öyleyse," dedi, halinden memnun görünüyordu. "Hoşuna gidebilecek birkaç mantık sorum var..."

Allomantik sıçrama bir balo elbisesiyle o kadar da kolay değildi. Vin ne zaman alçalmaya çalışsa elbisesinin altı etrafına dolanıp bir ürkek kuş sürüsü gibi dalgalanıyordu.

Vin elbisenin altından görünecek olanları dert edinmiyordu. Hem etraf görebilmek için fazlasıyla karanlıktı, hem de jüponun altına tozluk giymişti. Ne yazık ki, uçuşan elbiseler ve bunların havada yarattığı sürtünme sıçrama yapmayı daha zor kılıyordu. Ayrıca çok ses çıkarıyordu. Kentin doğal surları olan kayalıklardan aşarken muhafızların neler düşündüğünü merak ediyordu. Bir fırtınanın ortasında delice dalgalanan bir düzine bayrak gibiydi.

Sonunda yavaşlayıp küllerden temizlenmiş bir çatıya inmeye karar verdi. Hafifçe yere çarptı ardından sekip dönerken elbisesi dalgalandı, ardından inip Elend'i beklemeye koyuldu. Peşinden gelen Elend ise daha sert bir iniş yaptı, sert bir çarpma ve bir inilti duyuldu. İtip Çekmelerde beceriksiz olduğundan değildi, sadece Vin kadar deneyimi yoktu. Muhtemelen, Vin de Allomanser olarak ilk yıllarında onun gibiydi.

Elend üzerini silkelerken, belki tam olarak onun gibi değil, diye aklından geçirdi. *Ama pek çok Allomanser'in yalnızca bir yıllık bir deneyimden sonra Elend'in düzeyinde olduğuna eminim.*

Elend arkaya dönüp ateşleri göğe erişen sarp kayalıklara bakarken "İyi sıçradık

ama, Vin," dedi. Elend her zamanki beyaz askeri üniformasını, Tindwyl'in onun için tasarladıklarından bir tanesini giyiyordu. Üzerindekinin islerini temizletmiş ve sakalını düzelttirmişti.

Vin, "Çok iniş yapamadım," diye açıkladı. "Bu beyaz jüpon çok kolay islenir. Haydi, içeri girmemiz gerek."

Elend karanlıkta gülümseyerek döndü. Heyecanlı görünüyordu. "Elbise. Kentteki bir terziye mi yaptırdın?"

"Aslında içerideki bir arkadaşıma benim için diktirmesi ve makyaj malzemeleri alması için para verdim." Sıçrayıp Orielle Hanesine doğru fırladı. Slowswift'in söylediklerine bakılırsa bu akşamki balo orada düzenleniyordu. Bir yere inmeyip havada kalmaya devam etti. Elend, aynı sikkeleri kullanarak peşinden gidiyordu.

Çok geçmeden sisler içinde bir renk cümbüşüne, Sazed'in hikâyelerinden çıkmış gibi görünen bir seher gibi bir manzaraya rastladılar. Işık balonu, bir önceki gelişinde gördüğü dev haneye dönüşmüştü; renkli camla kaplı pencereleri içeriden ışıldıyordu. Vin sisleri yararak inişe geçti. İlk olarak Elend kapıya gizlice erişebilsin diye avluya –gözlerden uzağa– inmeyi düşündü. Ardından bu fikirden vazgeçti.

Bu gizliliğe uygun bir akşam değildi.

Bunun yerine doğruca kaleyi andıran binanın ana girişine uzanan halıyla kaplı merdivenlere indi. İnişiyle külleri havalandırıp etrafında küçük, küllerden arınmış bir nokta oluşturdu. Bir an sonra Elend de yanı başına indi ardından doğruldu, muhteşem beyaz pelerini de ardında dalgalanıyordu. Merdivenlerin başında üniformalı hizmetçiler konukları karşılıyor ve içeriye buyur ediyordu. İkisi de yüzlerinde şaşkın birer ifadeyle dondu kaldı.

Elend kolunu Vin'e doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Vin onun koluna girdi. "Evet," dedi. "Şu adamlar muhafızları çağırmadan gidersek iyi olur."

Artlarında, arabalarından inmekte olan küçük bir grup soyludan yükselen şaşkınlık nidalarıyla merdivenleri tırmanmaya başladılar.

Önlerinde, hizmetçilerden biri Vin ve Elend'i durdurmak için hareketlendi. Elend bir elini dikkatle adamın göğsüne koydu ardından onu lehimle güçlendirilmiş bir İtmeyle kenara savurdu. Adam duvara tosladı. Diğeri ise muhafızlara haber vermek üzere koşup gitti.

Antrede bekleyen soylular fısıldaşmaya başladılar. Vin birbirlerine, biri siyah biri de beyaz giyen bu yeni gelenleri tanıyıp tanımadıklarını sorduklarını duyabiliyordu. Elend yanında Vin ile birlikte kararlılıkla ilerleyerek insanların yollarından çekilirken tökezlemelerine sebep oldu. Elend ve Vin çabucak antreyi geçtiler ve Elend balo salonuna gelenleri duyurmakla görevli hizmetçiye isimlerinin yazılı oldu kartı uzattı.

Hizmetçiyi beklediler ve Vin nefesini tuttuğunu fark etti. Bir rüyayı yeniden yaşıyormuş gibiydi, yoksa hoş bir anı mıydı? Bir anlığına, dört yıl kadar önce, ilk balosu için Venture hanesine gelen, rolünü oynayamayacağı endişesiyle gergin haldeki o genç kıza dönüşüverdi.

Ama artık bu tedirginliklerden azadeydi. Kabul görüp görmeyeceği, ya da inandırıcı olup olmayacağıyla ilgili bir endişesi yoktu. Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Elend Venture ile evlenmişti. Ayrıca –her ikisinden de daha önemlisi– tüm bu kargaşanın ortasında kim olduğunu keşfetmişti. Öyle yetiştirilmiş olsa da bir sokak kızı değildi. Baloların güzelliğinden ve zarafetinden hoşlansa da bir saray kızı da değildi. Başka biriydi.

Sevdiği biri.

Hizmetçinin benzi atmıştı; Elend'in kartını tekrar okudu. Başını kaldırdı. Elend adamla göz göze geldi, ardından başıyla 'Evet, korkarım doğru,' dercesine onayladı.

Hizmetçi boğazını temizledi ve Elend Vin ile birlikte balo salonuna girdi.

Adam berrak bir sesle "Yüce İmparator Lord Elend Venture," dedi. "Ve İmparatoriçe Vin Venture, Firarinin Varisi, Çağların Kahramanı."

Tüm balo salonunu aniden ve sıra dışı bir biçimde sessizleşti. Vin ve Elend odanın önünde durarak soyluların kendilerine bakmalarına olanak tanıdılar. Orielle Hanesi'nin ana salonu, Venture Hanesinde olduğu gibi aynı zamanda balo salonu olarak da kullanılıyordu. Ancak yüksek, geniş ve kemerli bir çatısı yoktu, yerine bu odanın tavanı alçaktı ve taştan küçük ve girift bir tasarıma sahipti. Mimar heybetli bir güzellik yerine, incelikli bir güzellik için çabalamış gibiydi.

Tüm oda çeşitli tonlarda beyaz mermerle kaplıydı. Yüzlerce kişiyi alabilecek kadar geniş olmasına karşın –tabii masalar ve bir dans pistini de– yakınlık hissi uyandırıyordu. Oda dekoratif mermer sütunlarla bölünmüştü ve bunlar da tavandan yere kadar uzanan büyük, renkli cam panellerle daha küçük bölümlere ayrılmıştı. Vin etkilenmişti. Luthadel'deki pek çok hane renkli camlarını, dışarıdan aydınlatılmak üzere, dış duvarlara yerleştirmişti. Bu hanede de böyle olmasına karşın, asıl usta işçiliğin içeride, balo salonunda, her iki taraftan da görülebilecek bir noktaya yerleştirildiğini fark etmişti.

Elend, toplanan insanlara göz gezdirirken "Lord Hükümdar adına," dedi. "Gerçekten de dünyanın geri kalanını görmezden gelebileceklerini düşünüyorlar, değil mi?"

Muhteşem balo giysileri ve şık takım elbiseler üzerinde altın, gümüş, tunç ve pirinç ışıldıyordu. Erkekler genel olarak koyu renkleri tercih ederken kadınlar daha renkli elbiseler içindeydi. Bir müzik grubu uzak bir köşede yaylı enstrümanlar çalıyorlardı, etraftaki şaşkınlık havası müziklerini kesmemişti. Hizmetçiler ne yapacaklarını bilemez halde, ellerinde yiyecek ve içeceklerle beklediler.

Vin, "Evet," diye fısıldadı. "Kapının önünden çekilsek iyi olur. Muhafızlar geldiğinde askerlerin saldırmakta tereddüt etmelerini sağlamak için kalabalığa karışmalıyız."

Elend gülümsedi, Vin de onun her zaman arkasını kollamak eğilimini hatırladığını biliyordu. Ancak, Elend'in kendisinin haklı olduğunu bildiğini de biliyordu. Birkaç mermer basamağı inip partiye dâhil oldular.

Skaalar böylesi tehlikeli bir çiftten uzaklaşabilirdi, ama Vin ve Elend soylu

kıyafetleri giyiyorlardı. Son İmparatorluk'un aristokratları yapmacıklıkta epey iyiydiler ve nasıl davranacaklarını bilmedikleri zaman, eski bir standarda, adab-ı muaşerete güvenirlerdi.

Lordlar ve leydiler eğilip selam veriyorlar, imparator ve imparatoriçenin teşrifleri sanki bekleniyormuşçasına davranıyorlardı. Vin Elend'in önden gitmesine izin verdi, çünkü kendisine kıyasla onun saray âdetlerine aşinalığı çok daha fazlaydı.

İnsanların yanından geçerken onları başıyla selamlayıp özgüvenini sergiliyordu. Arkada ise, muhafızlar nihayet kapıda belirmişti. Ancak, partiyi bölmekten endişeli bir edayla durdular.

Vin, sol tarafı işaret ederek, "Orada," dedi. Renkli cam bölmenin ardından yüksek bir masada oturan bir silueti görebiliyordu.

Elend onu camın etrafından dolaştırıp Vín'in Batı Salâhiyeti'nin kralı Aradan Yomen'i görmesini sağlarken "Onu görüyorum," dedi.

Beklediğinden gençti –muhtemelen Elend kadardı– ciddi bakışları olan yuvarlak yüzlü biriydi. Obligatörler gibi kafasını kazıtmıştı. Koyu gri cübbesi mevkiinin bir göstergesiydi; tıpkı, onun Varlık Kantonu'nun üst düzey bir üyesi olduğunu gösteren, gözlerinin etrafındaki desenli dövmeler gibi.

Elend ve Vin yaklaşırken Yomen ayağa kalktı. Tamamen şaşkın görünüyordu. Arkada, askerler dikkatle odada ilerlemeye başlamışlardı. Elend, beyaz örtüsü ve kristal eşyalarıyla kaplı yüksek masaya yaklaşınca durdu. Yomen'le göz göze geldi, misafirler o kadar sessizdi ki Vin çoğunun soluklarını tuttuklarını düşündü.

Vin metal rezervlerine göz atıp hafifçe dönerek muhafızları gözledi. Ardından göz ucuyla Yomen'in elini kaldırıp muhafızlara geri gitmelerini işaret ettiğini gördü.

Hemen ardından salondaki sohbet kaldığı yerden devam etti. Yomen arkasına yaslandı, endişeli görünüyordu ve yemeğine devam etmedi.

Vin Elend'e baktı. "Pekâlâ," diye fısıldadı, "İçerideyiz. Peki ya şimdi ne yapacağız?"

Elend "Yomen ile konuşmam gerek," dedi. "Ama önce biraz beklemek, ona varlığımıza alışma şansı tanımak istiyorum."

"Öyleyse kalabalığa karışmalıyız."

"Ayrılalım mı? Böylece daha çok soyluyla konuşabiliriz." Vin tereddüt etti.

Elend gülümseyerek "Kendimi koruyabilirim, Vin" dedi. "Söz veriyorum."

"Tamam." Vin başıyla onayladı, ama duraksamasının tek nedeni bu değildi.

Elend "Olabildiğince fazla kişiyle konuş," dedi. "İnsanların güvenlik hissini bozmak için buradayız. Ne de olsa, daha az önce Yomen'e bizi Fadrex'e sokmazdık edemeyeceğini gösterdik. Ayrıca ondan çekinmediğimizi, katıldığı bir baloya gelerek gösteriyoruz. Bir kıpırtı yaratınca da krallarıyla konuşacağım ve hepsi bunu dinleyecek."

Vin başıyla onayladı. "Onlarla konuşurken mevcut yönetime karşı bizi desteklemeye gönüllü olabilecek olanlar var mı, gözle. Slowswift kralın işleri yürütme tarzından hoşlanmayan birilerinin olduğunu söylemişti."

Elend başıyla onayladı, onu yanağından öptü ve yalnız bıraktı. Vin, güzel elbisesi içinde dikilirken bir anlığına şaşkınlık yaşadı. Son iki yılda elbise giyeceği ve soylularla sohbet edeceği ortamlardan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Israrla pantolon ve gömlek giymiş ve kendini beğenmiş kimselere rahatsızlık vermeyi kendine görev bilmişti.

Ama, bu sızma harekâtını Elend'e öneren de o olmuştu. Neden? Neden kendisini böyle bir şeyin içine sokmuştu? Halinden memnuniyetsiz değildi, aptal bir elbise giyip tanımadığı soylularla nazik bir sohbet yürüterek hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildi.

Öyle miydi?

Vin kalabalığa göz gezdirirken, artık bunu dert etmenin bir faydası yok, diye düşündü. Luthadel'deki –ve buradakilerin de böyle olduğunu düşünüyordu– soylu baloları sosyalleşmeyi teşvik eden, böylelikle de siyasi alışverişi mümkün kılan çok nazik etkinliklerdi. Eskiden balolar, Miraç'tan önce ataları Lord Hükümdar'ın arkadaşları olduklarından onun koruması altında ayrıcalıklı yaşamlar süren soyluların temel etkinliğiydi.

Parti de küçük gruplardan oluşuyordu; bazıları kadınlı erkekli ancak çoğu kadın ya da erkek gruplarından ibaretti. Bir çiftin bütün balo boyunca birlikte kalması beklenmiyordu. Beylerin çekilerek kadınların balo salonunda sohbet etmelerine olanak tanıyabileceği ve müttefikleriyle içki içebilecekleri yan odalar vardı.

Vin, yanından geçmekte olan bir hizmetçinin tepsisinden bir kadeh şarap alırken ilerledi. Ayrılarak Elend ile birlikte diğerleriyle konuşmaya açık olduklarını göstermişlerdi. Ne yazık ki, Vin böyle bir partide yalnız kalalı çok, çok uzun zaman olmuştu.

Gruplardan birine mi yaklaşmalı yoksa birinin ona gelmesini mi beklemeli bilmeden, kendini garip hissediyordu. Her nasılsa yanında yalnızca Sazed ile birlikte Venture Hanesine yalnız bir soylu kadın rolüyle gittiği o ilk geceyi hatırlıyordu.

O gün, Valette Renoux rolünde saklanarak üzerine düşeni yapmıştı. Artık bunu yapamazdı. Herkes onun kim olduğunu biliyordu. Eskiden olsa bu onu rahatsız ederdi, ama artık etmiyordu. Yine de, o zaman yapmış olduğunu da yapamazdı; etrafta dolaşıp diğerlerinin ona gelmesini bekleyemezdi. Tüm salon ona bakıyor gibiydi.

Renkli giyinmiş kadınlar arasında siyah elbisesinin göze çarptığının farkında olarak, hoş beyaz salonda gezindi. Tavandan kristal perdeler gibi sarkan renkli camlar arasında dolandı. Önceden katıldığı balolardan, her zaman güvenebileceği bir şey öğrenmişti: Ne zaman soylu kadınlar bir araya gelse bir tanesi kendisini hep en önemli kabul ederdi.

Vin onu kolaylıkla bulmuştu. Kadının siyah saçları ve esmer teni vardı; ve dalkavuklarla çevrili bir halde bir masada oturuyordu. Vin kadını o küstah ifadeden, sesinin buyurgan olacak kadar yüksek fakat herkesin sözüne kulak kesileceği kadar yumuşak oluşundan tanımıştı.

Vin kararlılıkla yaklaştı. Yıllar önce en alttan başlamaya zorlanmıştı. Şimdi ise

bunun için vakti yoktu. Kentin incelikli siyasal karmaşasını –ittifakları ve rekabeti– bilmiyordu. Ancak, emin olduğu bir şey vardı.

Bu kadın hangi taraftaysa, Vin onun karşısında olmak istiyordu.

Vin'in yaklaştığını görünce dalkavuklardan bazıları baktı, benizleri atmıştı. Liderleri ilgisiz gibi görünüyordu. Vin, beni görmezden gelmeye çalışacak, diye düşündü. *Ona bu şansı verememem.* Vin, masaya, doğruca kadının karşısına oturdu. Ardından, genç dalkavuklardan birkaçına dönerek konuştu.

"Size ihanet etmeyi planlıyor," dedi. Kadınlar birbirlerine baktılar.

Vin "Kentten kaçmayı planlıyor," dedi. "Ordu saldırdığında burada olmayacak. Üstelik hepinizi de ölüme terk edecek. Ancak benimle ittifak kurarsanız, güvenliğinizi sağlarım."

Lider kadın, sesinde bir öfkeyle "Affedersiniz ama..." dedi, "sizi buraya oturmaya davet etmiş miydim?"

Vin gülümsedi. *Bu kolaydı.* Hırsız bir çetebaşının gücünün temeli paraydı, onu aldığında devrilirdi. Bunun gibi bir kadının gücü ise onu dinleyen insanlardan geliyordu. Onun tepkisini çekmek için yanındakileri ele geçirmeye yönelik bir tehdit savurmak yeterliydi.

Vin kadınla yüz yüze gelmek için döndü. "Hayır, beni davet etmedin. Ben kendim katıldım. Birinin buradaki kadınları uyarması gerekiyor."

Kadın burnunu çekti. "Yalan söylüyorsun. Bahsettiğin planlardan haberim yok."

"Yalan mı söylüyorum? Geleceğini Yomen gibi bir adamın eline bırakacak türden bir kadın değilsin, diğerleri de düşünecek olursa, kaçış planı yapmaksızın Fadrex'te yakalanmana müsaade edecek biri değilsin. Hâlâ burada olmana şaşırdım."

Kadın "Tehditlerin beni korkutamaz," dedi.

Vin, şarabından bir yudum alırken "Daha seni tehdit etmedim," dedi. Masadaki kadınların duygularını dikkatle İterek onları daha da endişeli yaptı. "Dilersen oraya da gelebiliriz, ancak teknik olarak tüm şehriniz zaten tehdit altında."

Kadın Vin'e bakarken gözlerini kıstı. "Onu dinlemeyin, hanımlar."

Kadınlardan biri acele edip "Evet, Leydi Patresen," dedi.

Vin sonunda birinin kadının adını söylemiş olmasından memnun kalarak, Patresen, diye düşündü. *Bu adı biliyor muyum?* Vin yavaşça "Patresen Hanesi," dedi. "Bu Elariel Hanesinin kuzeni olan aile değil mi?"

Leydi Patresen sessizliğini korudu.

Vin "Bir keresinde Elariellerden birini öldürmüştüm."

"İyi bir dövüştü. Shan çok zeki bir kadındı, üstelik çok da becerikli bir Sissoyluydu." Öne doğru eğildi. "Hakkımda söylenenlerin abartılı olduğunu düşünebilirsin. Lord Hükümdar'ı gerçekten öldürmediğimi düşünebilirsin, ya da tüm bu söylentilerin kocamın hükümranlığını kalıcı hale getirmek için yayılan propaganda olduğunu da düşünebilirsin.

Dilediğini düşün, Leydi Patresen. Ancak anlaman *gereken* bir şey var. Sen be-

nim hasmım değilsin. Senin gibilere ayıracak *vaktim* yok. Sonu gelmiş soylu kültürünün parçası olan, önemsiz bir kentteki sıradan bir kadınsın.

Planlarının bir parçası olmak istediğimden seninle konuşuyor değilim. Bunların benim için ne kadar önemsiz olduğunu anlayamazsın bile. Buraya yalnızca bir uyarıda bulunmak için geldim. Bu kenti alacağız ve aldığımızda bize karşı olanların kaçacağı pek fazla bir yer olmayacak."

Patresen'in biraz rengi atmış gibiydi. Ancak konuşurken sesinde tereddüt yoktu. "Bunun doğru olduğuna emin değilim. Eğer kenti söylediğin kadar kolaylıkla alabilsen, bunu çoktan yapmış olurdun."

Vin "Kocam onurlu bir adamdır, ve saldırmadan önce Yomen ile konuşmaya karar verdi," dedi. Ancak "Ben o kadar soğukkanlı değilim."

"Pekâlâ, bence de–"

Vin "Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne düşündüğünün bir önemi yok. Bak, sen güçlü bağlantıları olan birisin. Bu bağlantıların şimdiye dek sana birliklerimizin gücü hakkında bir şeyler söylemiş olması gerekirdi. Kırk bin adam, yirmi bin koloss ve tamamen Allomanserler'den oluşan bir birlik. Ayrıca iki de Sissoylu. Kocam ve ben buraya ittifak kurmaya, ya da düşman edinmeye de gelmedik. Yalnıza uyarmaya geldik. Bunu dikkate almanızı öneririm."

Sözlerini bitirirken teskin gücünü de kullanmıştı. Kadınların bunu fark etmesini, gerçekten de onun gücüne tabi olduklarını bilmelerini istedi. Ardından ayağa kalkıp masadan uzaklaştı.

Patresen'e söylediklerinin önemi yoktu; asıl önemli olan Vin'in o kadınla yüzleştiğinin görülmüş olmasıydı. Neyse ki, bu Vin'i yerel siyasi manzarada bir tarafa konumlandıracak ve odadaki bazı taraflar için onu daha az tehditkâr kılacaktı. Bu da onu daha erişilebilir kılacak ve...

Ardındaki masadan çekilen sandalyelerin sesi yükseldi. Vin şüpheyle arkasını döndü ve Leydi Patresen'in grubunun çoğunun aceleyle yaklaştıklarını, liderlerini masada, yüzünde ters bir ifadeyle bıraktıklarını gördü.

Vin gerildi.

Kadınlardan biri "Leydi Venture," dedi. "Belki bazılarımızın sizi partidekilerle tanıştırmasına müsaade edersiniz."

Vin suratını astı.

Kadın usulca "Lütfen," dedi.

Vin şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kadınların ona sinirlenmesini bekliyordu, *sözünü dinlemelerini* değil. Etrafa bakındı. Kadınların çoğu o kadar ürkmüş görünüyordu ki Vin onların güneşteki yapraklar gibi solacaklarını düşündü. Bundan biraz da keyif alarak, Vin başıyla onayladı ve diğerleriyle tanışmak üzere kadınların onu partiye dâhil etmesine izin verdi.

Rashek hem siyah hem de beyaz giyiyordu. Sanırım hem Muhafaza hem de Harap olduğunu, bir ikilik olduğunu göstermek istiyordu.

Bu, elbette ki, yalandı. Ne de olsa güçlerden yalnızca birine dokunmuştu... Hem de çok az bir miktar.

31

"LORD BREEZE DOĞRU TAHMİN ETTİ," dedi Sazed, küçük grubun önünde dikilirken. "Bildiğim kadarıyla, suların bu yeraltı rezervine aktarılması kasıtlı bir eylemdi. Proje on yıllar almış olmalı. Bir zamanlar yukarıdaki nehirleri ve kanalları besleyen suyun bu mağaraya akmasını sağlamak için doğal suyollarının genişletilmesini gerektiriyordu."

Breeze "Evet ama amaç ne?" diye sordu. "Bir nehrin yönünü değiştirmek için bu kadar çaba neden?"

Urteau'da üç gün Spook'un önerdiği gibi yaparak birliklerini Nezaret binasına getirip görünürde binanın içine yerleşmeleri için yeterli olmuştu. Yurttaş'ın zuladan haberdar olamazdı, aksi takdirde çoktan onu yağmalamış olurdu. Bu da, kentte işler kötüye gidecek olursa Sazed ve ekibinin büyük bir avantaja sahip olduğu anlamına geliyordu.

Yukarıdaki binadan bazı eşyaları aşağı indirmiş ve "odalar" oluşturmak için çarşafları ve halıları kullanarak mağaradaki raflar arasında düzenleme yapmışlardı. Vakit geçirmeye en uygun yer mağaraydı, çünkü eğer biri Nezaret binasına saldıracak olursa, olmak isteyecekleri yer orasıydı. Doğru, kapana kısılmış olurlardı, ama buradaki erzak ile belirsiz bir süre hayatta kalabilirler ve bir kaçış planı tasarlayabilirlerdi.

Sazed, Breeze, Spook ve Allrianne yiyecek dolu raflar arasında ayrılmış odalardan birinde oturuyordu. "Bana kalırsa Lord Hükümdar'ın bu gölü oluşturmasının nedeni basit." Sazed arkasındaki göle bakmak üzere döndü. "Bu su yer altındaki bir nehirden, muhtemelen kayalar arasından süzülerek geliyor. Saf su, Son

İmparatorluk'ta nadiren göreceğiniz türden. Kül yok, tortu yok. Bu suyun amacı bir felaket olduğunda nüfusa su sağlamak. Eğer hâlâ yukarıdaki kanallarda akıyor olsaydı, çabucak kentte yaşayanlarca kirletilirdi." Spook "Lord Hükümdar geleceği düşünüyordu," dedi; gözleri hâlâ o garip sargı ile gizlenmişti. Bu sargıyla ilgili tüm sorulara ve imalara aldırış etmemişti, ancak Sazed bunun kalay yakmakla bir ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Sazed genç adamın söylediklerini başıyla onayladı. "Lord Hükümdar Urteau'da mali bir çöküş yaratmaktan çekinmiyordu, sadece mağarasının sürekli akan bir tatlı su kaynağına sahip olduğundan emin olmak istemişti."

Allrianne "Bunların hepsi konu dışı değil mi?" diye sordu. "Pekâlâ, suyumuz var. Peki ya şehri yöneten şu manyak ne olacak?"

Sazed duraksadı, diğerleri de ona döndü. *Ne yazık ki, yetkili benim.* "Şey," dedi, "Bunu konuşmalıyız. İmparator Venture bizden kenti ele geçirmemizi istedi. Yurttaş bizimle tekrar görüşmeyi reddettiğinden diğer seçenekleri gözden geçirmemiz gerekecek."

Spook "O adamın gitmesi gerekiyor," dedi. "Suikastçılara ihtiyacımız var."

Breeze "Bunun pek işe yarayacağından emin değilim, evlat," dedi.

Spook "Neden olmasın?" diye sordu. "Lord Hükümdar'ı öldürdük, bu da epey işe yaradı."

Breeze bir parmağını kaldırarak "Ah, ama Lord Hükümdar yeri doldurulamaz biriydi. Bir tanrıydı, onu öldürmek de tebaası üzerinde psikolojik bir etki yarattı."

Allrianne başıyla onayladı. "Bu Yurttaş böyle biri değil, sıradan bir insan ve insanların yeri doldurulabilir. Eğer Quellion'u öldürürsek, yandaşlarından biri onun yerini alacaktır."

Breeze "Üstelik bizi de katil diye yaftalayacaklar," dedi. Spook "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu. "Onu rahat mı bırakacağız?"

Breeze "Elbette hayır," dedi. "Eğer kenti ele geçirmek istiyorsak, onu önce zayıflatmalı, ancak *ondan sonra* devirmeliyiz. Tüm sisteminin hatalı olduğunu kanıtlayacağız –yönetiminin de özünde aptalca olduğunu– eğer bunu yapabilirsek, yalnızca onu durdurmakla kalmaz aynı zamanda onunla birlikte çalışan ve onu destekleyen herkesi de durdurmuş oluruz.

Bir orduyla gelip işgal etmek dışında Urteau'yu ele geçirmemizin tek yolu bu." Allrianne "Ayrıca, Majesteleri bizi *birliksiz* bıraktığı için..." dedi.

Sazed "Böylesi sert bir eylemin gerekliliğinden emin değilim," dedi. "Belki biraz daha zaman verirsek bu adamla çalışabiliriz."

Spook "O*nunla* çalışmak mı?" diye sordu. "Üç gündür buradasınız, Quellion'u tanımak için bu yeterli değil mi?"

Sazed "Gördüm," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse de, Yurttaş'ın görüşlerini zayıflatabilir miyim bilemiyorum."

Mağara sessizleşti.

Breeze şarap kadehinden bir yudum alırken "Belki, kendini açıklaman gerekebilir, aziz dostum," dedi.

Sazed "Yurttaş'ın söyledikleri yanlış değil," dedi. "Onu, Kelsier'in öğrettiklerini öğretmekle suçlayamayız. Firari soyluları öldürmekten bahsediyordu; *bunu* sıklıkla yaptığını da hepimiz gördük. Devrimden ve skaaların kendilerini idare etmesinden bahsediyordu."

Breeze "Keskin bir zamanda keskin eylemlerden bahsediyordu," dedi. "İnsanları yüreklendirmen gerektiğinde böyle yaparsın. Kelsier bile işi bu noktaya getirmezdi."

Sazed "Belki," dedi. Ama Kelsier'in söylediklerini duyanların bu toplumu oluşturmuş olduğuna gerçekten şaşırabilir miyiz? Ya da bunu onların elinden hangi hakla alırız? Bir bakıma, Kelsier'e bizden daha bağlılar. Ölümünün üzerinden daha bir gün geçmeden tahta bir soyluyu geçirdiğimizi öğrense memnun olacağını gerçekten söyleyebilir misiniz?"

Breeze ve Spook bakıştılar, ikisi de itiraz etmedi.

Spook sonunda "Doğru değil," dedi. "Bu insanlar Kelsier'i tanıdıklarını iddia ediyorlar, ama onu tanımıyorlar. İnsanların asık suratlı olmasını ve zulüm görmesini istemezdi, onların özgür ve mutlu olmalarını isterdi."

Breeze "Evet," dedi. "Ayrıca, biz Elend'i izlemeyi seçtik ve o da bize bir emir verdi. İmparatorluğumuzun erzaka ihtiyacı var ve örgütlü bir isyanın imparatorluğun en önemli kentlerinden birini ele geçirip ona hâkim olmasına izin veremeyiz. Bu zulayı ele geçirip Urteau halkını korumalıyız. Daha büyük bir amaç uğruna!"

Allrianne söylenenleri başıyla onayladı ve her zaman olduğu gibi Sazed hislerinde kadının dokunuşunu hissetmişti.

Sazed, daha büyük bir amaç uğruna, diye düşündü. Spook'un haklı olduğunu biliyordu. Kelsier'in bu çarpık toplumun adını yaşatmasına izin vermezdi. Bir şey yapılması gerekiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Ne yapmalıyız?"

Breeze "Şimdilik, hiçbir şey," dedi. "Kentin ortamını izlemek için vakte ihtiyacımız var. İnsanlar sevgili Quellion'a karşı ayaklanmaya ne kadar yatkınlar? Yerel suç unsurları ne kadar etkili? Yeni yönetimin hizmetindekiler yolsuzluğa ne kadar yatkın? Bu sorulara yanıtlar bulmam için bana biraz vakit verin, ardından neler yapacağımıza karar veririz."

Spook "Ben hâlâ Kelsier'in yaptığını yapalım derim," dedi. "Neden onun Lord Hükümdar'a yaptığı gibi doğruca Yurttaş'ı devirmiyoruz?"

Breeze bir yudum daha içerken "Bunun işe yarayacağından şüpheliyim," dedi. Spook "Neden olmasın?" diye sordu.

Breeze "Çok basit bir nedeni var, sevgili evlat," dedi. "Artık Kelsier bizimle değil."

Sazed başıyla onayladı. Bu kısmı doğruyu; Firari'nin mirasını bir kenara atıp atmayacaklarını merak ediyordu. Bir bakıma, bu kentteki savaş kaçınılmazdı. Eğer Kelsier'in bir kusuru varsa o da soylulara karşı duyduğu keskin bir nefretti. Onu harekete geçiren bir tutkuydu, imkânsızı başarmasında yardımcı olmuştu. Ancak Sazed bunun etkilemiş olduğu kişileri yok etmesinden korkuyordu.

Sazed "Vakit senin, Breeze," dedi. "Bir sonraki adım için hazır olduğumuzu düşündüğünde bana bildir."

Breeze başıyla onayladı ve toplantı dağıldı. Sazed usulca iç geçirerek ayağa kalktı. Bu esnada Breeze ile göz göze geldi; adam 'bu sandığın kadar zor olmayacak' dercesine göz kırpmıştı. Sazed de gülümsedi, Breeze'in duygularına dokunarak onu yüreklendirmeye çalıştığını hissetmişti.

Yine de Teskinci'nin dokunuşu çok hafif kalıyordu. Breeze, Sazed'in içinde kopan fırtınaları bilemezdi. Urteau'daki sorunlardan ve Kelsier'den çok daha büyük bir fırtına. Kentte biraz daha bekleyeceğine memnundu çünkü dosyasında her bir sayfada yer alan ayrı bir din ile ilgili yapması gereken bir dünya şey vardı.

Son zamanlarda bu bile zor geliyordu. Elend'in kendisinden istemiş olduğu gibi başkalarına liderlik etmek konusunda elinden geleni yapıyordu. Ancak, Sazed'in içinde duyduğu habis karanlık gitmek bilmiyordu. Çeteyle çalışırken karşılaştığı her şeyden daha tehlikeli olduğunu biliyordu, çünkü onu umursamaz hissettiriyordu.

Toplantıdan uzaklaşırken *çalışmaya devam etmeliyim*, diye düşündü; ardından yakınlardaki bir raftan dosyasını aldı. *Araştırmaya devam etmeliyim. Vazgeçmemeliyim.*

Ancak bundan çok daha zordu. Geçmişte hep mantığına sığınmıştı. Ancak duygularına mantık işlemiyordu. Ne yapıyor *olması gerektiği* ile ilgili düşünceler ona yardımcı olamazdı.

Dişlerini sıkıp yürürken hareketin içindeki sıkıntıyı gidereceğini umuyordu. Bir yanı Urteau'da ortaya çıkan, Firari Cemaati'nin yeni bir biçimini incelemek istiyordu. Ancak bu bir zaman kaybı gibi görünüyordu. Dünya sona eriyordu, neden bir dini daha inceleyecekti ki? Bunun gerçek olmadığını biliyordu, araştırmalarında Firari Cemaatini çoktan elemişti. Dosyasındaki dinlerin çoğundan daha fazla çelişki içeriyordu.

Diğerlerinden de daha tutkuluydu.

Koleksiyonundaki tüm dinlerin ortak bir noktası vardı; hepsi başarısız olmuştu. Bu dinlerin inanlıları ölmüş, onların toprakları fethedilmiş ve dinlerinin kökü kazınmıştı. Bu yeterli bir kanıt değil miydi? Onları tebliğ etmeyi denemiş ama bunda çok, çok nadiren başarılı olmuştu.

Tümü anlamsızdı. Ne de olsa her şeyin sonu geliyordu.

Sazed, hayır, diye düşündü. *Yanıtı bulacağım. Dinler tamamen yok olmadı –sırdaşlar onları sakladı– birinde cevaplar gizli olmalı. Bir yerlerde.*

Sonunda, üzerinde Lord Hükümdar tarafından yazdırılmış metal levhanın olduğu mağara duvarını buldu. Elbette, üzerinde ne yazdığını kaydetmişlerdi, ama Sazed kendi gözleriyle görüp okumak istemişti. Başını kaldırıp yakındaki bir lambanın ışığını yansıtan levhaya baktı; pek çok dini yok etmiş olan adamın söylediklerini okudu.

Yazılanlar, *plan basit*, diyordu. *Güç kuyuya döndüğünde, alıp o şeyin orada tutsak olmasını sağlayacağım.*

Yine de endişeleniyorum. Sandığımdan çok daha akıllı çıkıp düşüncelerime girdi ve istemediğim şeyleri görmemi ve hissetmemi sağladı. Çok sinsi ve çok dikkatli. Beni nasıl öldürebileceğini bilmiyorum ama yine de endişeleniyorum.

Eğer ölürsem, bu zulalar halkıma bir miktar koruma sağlayacaktır. Yaklaşmakta olandan korkuyorum. Olabileceklerden. Eğer bunları okuyorsan ve ben ölmüşsem, senin için endişeleniyorum. Yine de, elimden gelen yardımı sağlamaya çalışacağım.

Kimseyle paylaşmadığım Allomantik metaller var. Eğer benim rahiplerimden biriysen ve bu mağarada çalışıp bu yazılanları okuyorsan, bu bilgiyi paylaştığın takdirde gazabımın üzerine olacağını bil. Ancak eğer gücün döndüğü ve benim onunla baş edemediğim doğru ise, belki de elektrumu bilmek sana yardımcı olabilir. Araştırmacılarım yüzde kırk beş oranda altın ile yüzde elli beş oranda gümüş karışımından oluşan alaşımın yeni bir Allomantik metal oluşturduğunu keşfetti. Bunu yakmak sana atiyum gücü vermez ama onu kullananlara karşı yardımı dokunur.

Bu kadardı. Yazılanların yanında bir sonraki zulanın yerini gösteren bir harita vardı. Vin ve Elend'in kısa bir süre önce güneydeki bir madenci köyünde ele geçirdiği zulayı işaret ediyordu. Sazed yazılanları tekrar tekrar okudu ama bu yalnızca çaresizlik hissini arttırdı. Lord Hükümdar bile mevcut durum karşısında kendisini çaresiz hissetmiş görünüyordu. Hayatta kalmayı ve bunların hiçbirinin gerçekleşmemiş olmasını planlamıştı. Ama planının işe yaramayabileceğini de biliyordu.

Sazed levhayı geride bırakarak döndü ve yeraltı gölünün kıyısına doğru yürüdü. Rüzgâr ya da külün hareketlendirmediği su siyah bir cam gibiydi, ancak akıntı nedeniyle usulca dalgalanıyordu. Suyun kenarında sessizce yanan iki lamba göl kenarını işaret ediyordu. Arkasında, çok uzak olmayan bir mesafede askerlerden bazıları kamp kurmuştu. Birliğin üçte ikisi ise binada kalındığı izlenimini uyandırmak için yukarıdaki Nezaret ofisinde kalıyordu. Diğerleri ise gizli bir çıkış bulma ümidiyle mağara duvarlarını inceliyorlardı.

Saldırıya uğradıklarında, eğer bir çıkış olduğunu bilseler mağarada çok daha rahat olabilirlerdi.

"Sazed."

Döndü ve siyah durgun suyun kenarında yanına yaklaşan Spook'u başıyla selamladı. Birlikte sessizce, düşüncelere dalmışlardı.

Sazed Spook'un suya bakışını görüp, onun da kendi sorunları var, diye düşündü. Ardından şaşırtıcı bir biçimde Spook gözündeki sargıları çıkardı. Çözdüğünde altında muhtemelen sargının gözlerini kapatmasını engellemek için orada olan bir gözlük belirdi. Spook gözlüğü çıkardı, hızlıca göz kırptı ve ardından gözlerini kısarak etrafa bakındı. Gözleri sulanmaya başladı, ardından eğilip iki fenerden birini söndürerek Sazed'i loş bir ışıkta bıraktı. Spook iç çekti, ayağa kalkıp gözlerini sildi.

Sazed, öyleyse gerçekten de kalay yüzünden, diye düşündü. Sazed bunu düşünürken genç adamı tenini korumak istercesine sürekli eldiven takarken gördüğünü fark etti. Sazed dikkatle inceleyecek olursa genç adamın kulak tıpası taktığını da görebileceğini düşündü. *İlginç.*

Spook "Sazed," dedi, "Sana bir şeyden bahsetmek istemiştim."

"Lütfen, dilediğini söyle."

"Ben..." Spook sözünü bitiremedi ardından Sazed'e baktı. "Sanırım Kelsier hâlâ bizimle." Sazed kaşlarını çattı.

Çabucak "Tabii hayatta değil," diye ekledi. "Ama sanırım bizi izliyor. Koruyor, ya da onun gibi bir şey."

Sazed "Sanırım bu hoş bir düşünce," dedi. *Tabii ki tamamen yanlış.*

Spook "Bu yalnızca bir düşünce değil," diye karşılık verdi. "O burada. Şu incelediğin dinler arasında böyle şeylerden bahseden bir tanesi var mı öğrenmek istemiştim."

Sazed "Elbette," dedi. "Pek çoğu ölmüşlerin ruhlarının hayattakilere yardım etmek ya da onları lanetlemek için kaldığından bahseder."

Sustular, Spook'un bir şey beklediği açıktı.

Spook "Pekâlâ?" dedi. "Bana bir dinden bahsetmeyecek misin?" Sazed usulca "Artık bunu yapmıyorum," dedi.

Spook "Ah," dedi. "Şey, neden?"

Sazed başını hayır dercesine salladı. "Spook, bana teselli sağlamayan bir şeyi başkalarına övmekte zorlanıyorum. Onları inceliyor, –eğer varsa– içlerinde doğru ve haklı olanı bulmaya çalışıyorum. O bilgiye eriştiğimde, doğruyu barındırıyor gibi görüneni seninle paylaşmaktan keyif duyacağım. Ancak şimdilik hiçbirine inanmıyorum ve bu yüzden hiçbirinden övgüyle bahsetmeyeceğim."

Garip bir biçimde, Spook onunla tartışmamıştı. Sazed çoğu katı birer ateist olan arkadaşlarının, onları inançsızlıklarında kendilerine katılmakla tehdit ettiğinde bu kadar alınmalarını anlamlandıramıyordu. Spook da karşı çıkmamıştı.

Genç adam sonunda "Mantıklı geliyor," dedi. "O dinle doğru *değil.* Ne de olsa, bizi kollayan Kelsier, diğer tanrılar değil."

Sazed gözlerini kapattı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin, Spook? Sen onunla yaşadın; onu tanıyordun. İkimiz de Kelsier'in bir tanrı olmadığını biliyoruz."

"Bu kent halkı onun tanrı olduğunu düşünüyor."

Sazed "Peki bu onlara ne verdi?" diye sordu. "İnançları baskı ve vahşet getirdi. Sonucu buysa inanç neye yarar? Tanrılarının buyruklarını yanlış yorumlayan bir şehir dolusu insan. Kül, acı, ölüm ve kederle dolu bir dünya." Sazed başını hayır dercesine salladı. "Metalzihinlerimi takmamamın nedeni bu. Bundan fazlasını veremeyen dinler öğretilmeyi hak etmiyor.

Spook "Ah," dedi. Dizlerinin üzerine çöküp bir elini suya daldırdı, ardından ürperdi. "Bu da mantıklı, sanırım, Ama ben *onun* yüzünden olduğunu sanmıştım."

"Ne demek istiyorsun?"

Spook "Kadının," dedi. "Diğer Sırdaş, Sırdaş' Tindwyl. Onu dinden bahsederken duymuştum. Pek ciddiye almıyordu. Onun isteyebileceği bir şey diye dinden bahsetmiyor olabileceğini düşündüm."

Sazed ürperdi.

Spook ayağa kalkıp elini silerken "Her neyse, bu kent halkı sandığından daha fazlasını biliyor. Kelsier bizi kolluyor."

Sözünü bitirince, genç adam uzaklaştı. Ancak Sazed dinlemiyordu. Karanlık sulara bakıp öylece duruyordu.

Onun isteyebileceği bir şey diye...

Tindwyl dinin ahmakça bir şey olduğunu düşünüyordu. Kadim kehanetlerden ve görülmeyen güçlerden medet umanların bahane aradığını söylemişti. Sazed ile geçirdiği son birkaç haftasında genellikle konuştukları –hatta tartıştıkları– konu bu olmuştu; çünkü araştırmaları Çağların Kahramanı ile ilgili kehanetler üzerineydi.

Bu araştırma sonuç vermemişti. En iyi ihtimalle kehanetler daha iyi bir dünya hayaline kapılmış kimselerin eserleriydi. En kötü ihtimalle ise kötücül bir gücün amaçlarını yerine getirmek için ustalıkla yerleştirilmişlerdi. İki türlü de o zamanlar çalışmasına gönülden inanıyordu. Üstelik Tindwyl de ona yardım etmişti. Metalzihinleri taramışlar, asırların bilgisini ve efsaneleri incelemişler; Zifir, Çağların Kahramanı ve Miraç Kuyusu ile ilgili bir bağlantı aramışlardı. İşin dini değil akademik yönüyle ilgilendiğini belirterek onunla çalışmıştı. Sazed başka bir niyeti olduğunu düşünüyordu.

Kendisiyle olmak istediğini. Önemli olduğunu düşündüğü bir şeye dâhil olmak adına dine karşı duygularını bastırmıştı. Şimdi de, o öldüğünde, Sazed kendisini *onun* önemli gördüğü şeyleri yaparken bulmuştu. Tindwyl siyaset ve liderlik üzerine çalışıyordu. Büyük devlet adamlarının ve generallerin biyografilerini okumayı severdi. Tıpkı Tindwyl'in –ölmeden önce– kendi araştırmalarına dâhil olması gibi, onun çalışmalarını sürdürebilmek için farkında olmadan Elend'in elçilik teklifini kabul etmiş olabilir miydi?

Emin değildi. Aslında sorunlarının bundan daha derin olduğunu düşünüyordu. Ancak Spook'un böyle ince bir gözlem yapmış olması Sazed'i şaşırtmıştı. Zekice bir bakış açısıydı. Ona karşı çıkmak yerine Spook basit bir açıklama sunmuştu.

Sazed bundan etkilenmişti. Dönüp bir süre suları izleyip Spook'un söyledikleri üzerine düşündü. Ardmdan dosyasındaki bir sonraki dini çıkarıp incelemeye koyuldu. Ne kadar çabuk bitirirse, o kadar çabuk gerçeğe ulaşmayı umuyordu.

Allomansi'nin Muhafaza'nın bir parçası olduğu açık. Mantıklı zihinler bunu görecektir. Çünkü Allomansi'de güç kazanılır.

Bu güç dış bir kaynaktan gelmektedir; Muhafaza'nın kendi bedeninden

32

"ELEND, BU GERÇEKTEN SEN MİSİN?"

Elend şaşkınlıkla döndü. Baloda ortalıkta dolanmış ve uzaktan kuzenleri çıkan bir grup beyle konuşmuştu. Ancak arkadan gelen ses çok daha tanıdıktı. Elend "Telden?" diye sordu. "Burada ne işin var?"

Telden, Elend'in elini sıkarken "Ben burada yaşıyorum, El," dedi.

Elend şaşkına dönmüştü. Lord Hükümdar'ın ölümünün ardındaki kargaşa günlerinde hanesi Luthadel'den kaçtığından beri Telden'i görmemişti. Eskiden, bu adam Elend'in en iyi arkadaşlarından biriydi. Elend'in kuzenleri nezaketle onları yalnız bırakmışlardı. Elend "BasMardin'de olduğunu sanıyordum, Tell," dedi.

Telden "Hayır," dedi. "Hanem oraya yerleşti, ama ben bölgenin koloss saldırılarından ötürü fazlaca tehlikeli olduğunu düşündüm. Lord Yomen başa geçince Fadrex'e taşındım, çabucak istikrar sağlamakla ün yaptı."

Elend gülümsedi. Yıllar arkadaşını değiştirmişti. Telden bir zamanlar nazik bir çapkındı, saçı ve pahalı giysileri ile dikkat çekiyordu. Yaşlı Telden de kendisini salmış değildi, ama artık şık görünmekle o kadar ilgilenmediği belliydi. Her zaman iri biri olmuştu –uzun ve dikdörtgenimsi– ayrıca aldığı kilolar onu bir zamanlar olduğundan çok daha sıradan kılıyordu.

Telden, başını sallarken "Elend," dedi. "Uzun zaman Luthadel'de gücü ele geçirdiğine inanmayı reddettim, biliyor musun?"

"Taç giyme törenimde oradaydın!"

Telden, geniş çenesini ovalarken "Seni bir kukla gibi oynatmak üzere seçtiklerini düşünmüştüm, El," dedi. "Bence... Şey, üzgünüm. Sanırım sana pek güvenmemişim."

Elend güldü. "Haklıydın, dostum. Berbat bir kral oldum." Telden buna nasıl tepki vereceğini bilemedim.

Elend "Ama işimde iyileştim," dedi. "Sadece başlangıçta birkaç başarısız girişimim oldu."

Bölünmüş balo salonunda davetliler dolaşıyordu. İzleyenler ilgisiz görünmek için ellerinden geleni yapsalar da Elend aval aval bakmanın soylulara has bir halini sergilediklerini görebiliyordu. Vin'in muhteşem siyah elbisesiyle bir grup kadının arasında durduğunu gördü. İşini yürütüyor gibi görünüyordu; yapabileceğini sandığından ya da kabul ettiğinden çok daha kolay bir biçimde uyum sağlamıştı. Zarif ve dengeliydi ve dikkatleri üzerine topluyordu.

Aynı zamanda temkinliydi. Elend bunu sırtını daima bir duvara ya da cam bir bölmeye verişinden anlayabiliyordu. Demir ya da çelik yakıyor ve bir sikkeci saldırısı anlamına gelen ani metal hareketlerini kolluyordu. Elend de demir yakmaya başladı ve ayın zamanda odadakilerin hislerini teskin etmek, müdahalesinden ötürü sinirlenmelerini ya da ürkmelerini önlemek için çinko yaktığından da emin oldu. Diğer Allomanserler, Breeze hatta Vin bile bir salon dolusu insanı teskin etmekte zorlanabilirdi. Ancak büyük gücüyle Elend için kolay bir işti.

Telden yüzünde tedirgin bir ifadeyle, öylece duruyordu. Elend sohbetlerini tekrar başlatmak için bir şey söylemeyi denedi ama kulağa garip gelmeyecek bir şey bulmakta zorlandı. Telden Luthadel'den ayrılalı neredeyse dört yıl olmuştu. Ondan öncesinde ise Elend'in birlikte gençliğinin idealizmi ile hanelerinin liderleri olacakları günün planlarını yapıp siyaset kuramları konuştuğu arkadaşlarından biriydi. Ancak gençlik ve idealist kuramları geride kalmıştı.

Telden "Ee..." dedi. "Geldiğimiz yer burası, öyle mi?" Elend başıyla onayladı.

Telden "Sen... Gerçekten kente saldırmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Buraya yalnızca Yomen'in gözünü korkutmak için geldin, değil mi?"

Elend usulca "Hayır," dedi. "Eğer gerekirse, kenti fethedeceğim, Telden," dedi.

Telden kızardı. "Sana ne oldu, Elend? Haklardan ve adaletten bahseden adam nerede?"

Elend "Dünya beni değiştirdi, Telden," dedi. "Eskiden olduğum adam olamazdım."

"Sen de bunun yerine Lord Hükümdar mı oldun?"

Elend tereddüt etti. Bir başkasının kendi soruları ve savlarıyla kendisiyle yüzleşmesi garipti. Bir yandan bir korku hissediyordu –eğer Telden bunları soruyorsa, Elend bunlar hakkında endişelenmekte haklıydı– belki de doğruydu.

Ama içinde daha büyük bir dürtü vardı. Tindwyl'in beslediği, sonrasında Son İmparatorluk'tan geriye kalanlara düzen getirmeye çalışmakla büyüyen bir dürtü.

Kendine güvenme dürtüsü.

Elend katı bir şekilde "Hayır, Telden," dedi. "Ben Lord Hükümdar değilim. Luthadel'de idarede bir parlamento var ve imparatorluğuma kattığım her şehirde de bunun benzerleri var. İlk defa ordumla bir kenti korumaya değil fethetmeye çıkıyorum, bunun tek sebebi de Yomen'in bu kenti bir müttefikimden almış olması."

Telden kıkırdadı. "Kendini imparator ilan ettin."

"Çünkü insanların *ihtiyacı* olan bu, Telden," dedi. "Lord Hükümdar'ın günlerine dönmek istemiyorlar, ama kargaşa içinde yaşamaktansa buna razılar. Yomen'in buradaki başarısı buna bir kanıt. İnsanlar birilerinin kendilerini kolladığını bilmek istiyor. Bin yıl boyunca başlarında bir tanrı-imparator vardı şimdi onları lidersiz bırakmak için uygun bir zaman değil."

Telden kollarını göğsünde birleştirip "Bana yalnızca sembolik bir yönetici olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

Elend "Pek sayılmaz," dedi. "Ama sonunda, olmayı istediğim şey bu. İkimiz de benim bir kraldan çok bir âlim olduğumu biliyoruz." Telden yüzünü buruşturdu. Elend'e inanmıyordu. Yine de Elend bunun kendisini rahatsız etmediğini gördü. Bu sözleri söylemekteki, şüphecilikle yüzleşmekteki bir şey kendine olan güveninin gerçekliğinin farkına varmasını sağlamıştı.

Telden anlamıyordu; Elend'in yaşadıklarını tecrübe etmemişti. Genç Elend'in kendisi de şu anda yapmakta olduklarını onaylamazdı. Elend'in ruhunda hâlâ o gençliğin bir yanı duruyordu –ve bunu asla susturmayacaktı– ancak, bunun kendisini zayıflatmasına son vermeliydi.

Elend elini arkadaşının omzuna koydu. "Sorun değil, Tell. Seni Lord Hükümdar'ın berbat bir imparator olduğu konusunda ikna etmem bir yılımı aldı. Benim ise iyi bir imparator olacağım konusunda ikna olmanın da bu kadar alacağına eminim."

Telden ruhsuzca gülümsedi.

Elend "Bana değiştiğimi mi söyleyeceksin?" dedi. "Son zamanlarda duyduğum tek şey bu." Telden güldü. "Bunun ortada olduğunu düşünmüştüm. Dile getirmeye gerek yok."

Elend "Öyleyse mesele ne?" diye sordu.

Telden "Şey..." dedi. "Aslında beni düğününe davet etmediğin için sana çıkışacaktım! Kırıldım, El. Gerçekten. Gençliğimin büyük bir kısmını sana ilişkiler hakkında tavsiyelerde bulunarak geçirdim, ve sen sonunda birini bulunca bana düğününü haber bile vermedin!"

Elend güldü ve Telden gibi o da bakışlarını Vin'e çevirdi. Kendinden emin ve güçlü, aynı zamanda zarif ve inceydi de. Elend gururla gülümsedi. Luthadel'deki balo cemiyetinin en güzel günlerinde bile şimdi Vin'in çektiği kadar dikkatleri üzerine çektiğini hatırlamıyordu. Üstelik Elend'in aksine Vin bu baloya geldiğinde hiç kimseyi tanımıyordu.

Telden, bir elini Elend'in omzuna atarken "Gururlu bir baba gibi hissediyorum," dedi. "Senden bir şey çıkmayacağını düşündüğüm günler oldu, El! Bir gün bir kütüphaneye girip ortadan tamamen kaybolacağını düşünüyordum. Seni yirmi yıl sonra, üstün başın toz içinde, bir felsefe kitabını yedi yüzüncü kez gözden geçirirken bulacağımızı. Ama işte buradasın ve evlisin, üstelik böylesi bir kadınla!"

Elend "Bazen ben de anlayamıyorum," dedi. "Neden benimle olmak isteyeceğine dair mantıklı bir neden de bulamıyorum. Sadece... Onun kararına güvenmek durumundayım."

"Yine de, iyi iş çıkarmışsın."

Elend merakla kaşını kaldırdı. "Bir keresinde onunla vakit geçirmemem konusunda beni ikna etmeye çalıştığını hatırlıyorum.

Telden kızardı. "Kabul etmelisin ki o partilere katıldığında son derece şüpheli davranışları vardı." Elend "Evet," dedi. "Bir soylu olmak için fazlasıyla gerçek biri gibiydi." Gülümseyerek Telden'e baktı.

"Ancak, eğer izin verirsen, yapmam gereken bir şey var."

Telden "Elbette, El," dedi. Elend uzaklaşırken hafifçe eğilerek selam verdi. Telden'in bunu yaptığını görmek biraz garip gelmişti.

Artık birbirlerini tanımıyorlardı. Ancak arkadaşlıklarına dair anıları vardı.

Elend, kendisine yol verenler arasında salonda ilerlerken, ona Jastes'i öldürdüğümü söylemedim, diye düşündü. *Acaba biliyor mu?*

Elend'in keskinleşmiş duyuları, insanlar onun ne yaptığını fark ettiklerinden, fısıltı halindeki konuşmalarda artan bir heyecan yakalamıştı. Yomen'e şaşkınlığını atlatmak için yeterince süre tanımıştı; şimdi onunla yüzleşecekti. Elend'in baloya katılarak amaçladıklarından biri de şehrin soylularının gözünü korkutmak olsa da, asıl hedefi onların kralıyla konuşmaktı.

Yoman Elend'in baş masaya gelişini izledi ve hakkını vermek gerekirse obligatör bir karşılaşmadan korkuyor gibi görünmüyordu. Ancak hâlâ yemeğine dokunmamıştı. Elend masaya gelmek için müsaade istemedi, ancak Yomen'in hizmetçilerine yer açıp tam karşısında Elend için bir yer ayırmaları için el etmesine izin verdi.

Elend –kendisi de çelik ve kalay yakarak– oturdu, arkadan gelecek saldırılara karşı Vin'e güveniyordu. Masanın bu tarafında tek başına oturuyordu ve Yomen'e yemekte eşlik edenler, Elend masaya oturduğunda kalkarak iki hükümdarı baş başa bırakmışlardı. Başka bir koşulda bu garip görünebilirdi; masa iki yana doğru uzarken iki adam karşı karşıya oturmuşlardı. Beyaz masa örtüsü ve kristal takımlar tıpkı Lord Hükümdar'ın devrinde olduğu gibi yepyeniydi.

Elend elindeki tüm lüksü satmış, son birkaç kıştır halkını doyurmaya uğraşıyordu. Yomen parmaklarını masaya koydu –yemeğini uşakları hiçbir şey söylemeden almıştı– ve Elend'i inceledi. Dikkatli gözlerinin etrafı girift dövmelerle süslüydü.

Yomen taç takmıyordu ama alnının ortasından tek bir metal parçası sarkıyordu.

Atiyum.

Yomen sonunda "Çelik Nezâret'te bir laf vardır," dedi. "Kötüyle yemeğe oturan, onu yemeğiyle birlikte yer."

Elend, hafifçe gülümseyerek, "Öyleyse bir şey yememiz iyi olmuş," dedi. Yomen gülmedi.

Elend, biraz daha ciddiyet takınıp "Yomen," dedi. "Sana, hükmedecek yeni yerler peşinde koşan bir imparator olarak değil de, müttefik arayan çaresiz bir kral olarak geldim. Dünya tehlikeli bir yere dönüştü coğrafyanın kendisi bize karşı gibi, ya da en azından ayaklarımız altında yitip gidiyor. Uzattığım arkadaşlık elini sık ve savaşları bir kenara bırakalım."

Yomen yanıtlamadı. Sadece ellerini bağlamış, Elend'i inceliyordu.

Elend "Samimiyetimden şüphe ediyorsun," dedi. "Seni suçlayamam, çünkü ordumla kapına dayandım. Seni ikna etmemin bir yolu var mı? Müzakerelerin başlatılmasına razı mısın?"

Yine yanıt gelmedi. Bu kez, Elend beklemeye koyuldu. Salondan çıt çıkmıyordu. Yomen sonunda konuştu. "Sen pervasız ve gösteriş budalası birisin, Elend Venture."

Elend buna bozulmuştu. Belki balo ortamı belki de Yomen'in bu teklifini saygısızca reddedişindendi. Ancak Elend duyduklarına yıllar önce, henüz bir kral değilken verebileceği bir yanıt verdi. Elend "Her zamanki kötü alışkanlığım," dedi. "Korkarım yıllarca hükümranlık yapmam –ve bu alanda eğitim görmüş olmam– bir şeyi değiştirmedi. Ben son derece kaba biriyim. Terbiye almamış olmalıyım."

Obligatör sert bakışlarını çevirip "Bunu bir oyun mu sanıyorsun?" dedi. "Kentime halkımı öldürmek için geliyor, ardından soyluları korkutmak ümidiyle baloma geliyorsun."

Elend "Hayır," dedi. "Hayır, Yomen, bu bir oyun değil. Dünya sona eriyor gibi görünüyor ve ben de olabildiğince fazla kişinin hayatta kalması için elimden geleni yapıyorum."

"Elinden gelenin en iyisi kentime saldırmak mı?"

Elend hayır der gibi başını salladı. "Yalan söylemekte iyi değilim, Yomen. Bu yüzden sana karşı açık olacağım. Kimseyi öldürmek istemiyorum; dediğim gibi, bir ateşkes antlaşmasına varıp bu işi bitirmeyi tercih ederim. Bana istediğim bilgiyi ver, kaynaklarını benimkilerle birleştir ve ben de seni kentini teslim etmeye zorlamayayım. Beni reddedersen işler çok daha zorlaşacak."

Yomen bir dakika sessizce oturdu, arkada müzik usulca çalmaya, binlerce kibar konuşmanın uğultusu üzerinden duyulmaya devam ediyordu.

Sonunda "Senin gibi adamları neden sevmem, biliyor musun, Venture?" diye sordu.

Elend de "Dayanılmaz cazibem ve zekâmdan dolayı mı?" diye sordu. "Görünüşüm olduğunu sanmam ama bir obligatöre kıyasla sanırım yüzüm bile imrenilecek bir halde."

Yomen'in ifadesi sertleşti. "Senin gibi bir adamın müzakere masasında işi ne?"

Elend iç geçirerek "Somurtkan bir Terrisli ile bir grup saygısız hırsız tarafından bir Sissoylu olarak yetiştirildim," dedi. "Ayrıca, ek olarak ben de dayanılmaz biriyim. Ama lütfen hakaretlerine devam et, bölmek istememiştim."

Yomen sözlerini sürdürdü. "Senden hoşlanmıyorum çünkü kenti almayı kendine hak olarak görecek kadar yüzsüzsün."

Elend "Öyleyim," dedi. "Kent, Cett'indi, getirdiğim askerlerin yarısı ona hizmet ediyordu ve burası onların vatanı. Bu kenti fethetmeye değil, kurtarmaya geldik."

Yomen "Sence bu insanların kurtarılmaya ihtiyacı var mı?" dedi, başıyla dans eden çiftleri işaret ederek. Elend "Aslında, evet," dedi. "Yomen, buradaki ne ol-

dum delisi sensin, ben değilim. Bu kent üzerinde bir hakkın yok ve bunu biliyorsun."

"Bana Lord Hükümdar tarafından verilen bir hakkım var."

Elend "Lord Hükümdar'ın hükümranlık hakkını tanımıyoruz," dedi. "Bu yüzden onu öldürdük. Bunun yerine biz *halkın* hükümranlığını istiyoruz."

Yomen "Öyle mi?" dedi, birleştirdiği elleri hâlâ önünde duruyordu. "Çünkü, hatırladığım kadarıyla kentinin halkı kral olarak Ferson Penrod'u seçti."

Elend, iyi bir noktaya değindi, diye aklından geçirdi.

Yomen öne eğildi. "Senden işte bu yüzden hoşlanmıyorum, Venture. Sen en kötüsünden bir ikiyüzlüsün. Halk söz sahibiymiş gibi davrandın ama seni devirip yerine bir başkasını seçtiklerinde Sissoylun kenti senin için geri aldı. Sen ortak rıza ile değil zorla hüküm sürüyorsun, bu yüzden bana *haklardan* bahsetme."

"Luthadel'de bazı... Durumlar vardı, Yomen. Penrod düşmanlarımızla işbirliği yapıyordu ve Parlamento'yu manipüle ederek tahtı satın almıştı."

Yomen "Bu sistemindeki bir hata gibi görünüyor," dedi. "*Senin* kurduğun bir sistem; kendinden önce gelenin yerini alan bir sistem. Halk hükümetinin istikrarına bağlıdır; bel bağlayabilecekleri birine ihtiyaç duyarlar. Güvenebilecekleri, gerçek yetki sahibi bir lider. Yalnızca Lord Hükümdar tarafından seçilen biri yetki iddia edebilir."

Elend obligatörü süzdü. En sinir bozucu yanı ise neredeyse adama hak veriyor olduğuydu. Her ne kadar bir obligatörün bakış açısına göre çarpıtılmış olsa da Yomen, Elend'in kendisinin söylemiş olduklarını söylemişti.

Elend yüzünü buruşturup "Yalnızca Lord Hükümdar'ın seçtiği bir adam yetki iddia edebilir..." dedi. Bu laf tanıdık gelmişti. "Bu Durton'dan, öyle değil mi? *Güvenin Çağrısı?*"

Yomen duraksadı. "Evet."

"Konu ilahi hak olduğunda Gallinskaw'ı tercih ederim." Yomen elinin tersiyle bir şeyleri iter gibi yaptı. "Gallingskaw bir kâfirdi."

"Bu da onun kuramlarını geçersiz mi kılıyor?" diye sordu.

Yomen "Hayır," dedi. "Doğru bir biçimde akıl yürütme becerisinden yoksun olduğunu gösteriyor; aksi takdirde kendini infaz ettirmezdi. *Bu* kuramlarının geçerliliğini etkiler. Ayrıca, onun öne sürdüğü gibi sıradan insanda ilahi bir yetki yoktur."

Elend "Tahta çıkmadan önce Lord Hükümdar da sıradan bir adamdı," dedi.

Yomen "Evet," dedi. "Ama Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'nda kutsallığa dokundu. Bu da Ebediyetin Kıymığı'nın ona tesir etmesini sağladı ve ona İstidlal Hakkı'nı verdi. "Karım, Vin de aynı kutsallığa dokundu."

Yomen "Bu hikâyeyi kabul etmiyorum," dedi. "Söylenildiği gibi, Ebediyetin Kıymığı benzersiz, planlanmamış ve yaratılmamıştı."

Elend, parmağını kaldırıp "Urdree'yi buna dâhil etme," dedi. "İkimiz de onun gerçek bir filozoftan çok bir şair olduğunu biliyoruz. Muahedeleri yok saymış ve asla açık yorumlar yapmamıştır.

En azından hüsnüzan ile yaklaşıp Hardren'den alıntı yap. Sana çok daha iyi bir temel sunacaktır."

Yomen ağzını açtı, ardmdan duraksayıp yüzünü buruşturdu. "Bunun bir anlamı yok," dedi. "Felsefe tartışmak ne kentimin dışında bir ordunun olduğu gerçeğini ne de seni ikiyüzlü biri olarak gördüğüm gerçeğini değiştirecek, Elend Venture."

Elend iç geçirdi. Bir anlığına iki âlim olarak birbirlerine saygı gösterebileceklerini düşünmüştü. Ancak bir sorun vardı. Elend Yomen'in gözlerinde gerçek bir tiksinme görüyordu. Ayrıca, bunun altında, Elend'in sözde ikiyüzlülüğünden daha derin bir neden olduğundan şüpheleniyordu. Ne de olsa Elend, Yomen'in tanrısını öldüren kadınla evlenmişti.

Elend, öne doğru eğilip "Yomen," dedi. "Aramızda farklılıklar olduğunu biliyorum. Ama bir şey açık, ikimiz de bu imparatorluğun insanlarını önemsiyoruz. İkimiz de siyaset felsefesi okuduk ve görünüşe göre ikimiz de hükümranlığın temel nedeni olarak insanların iyiliğini öne süren metinlere odaklandık. Bunu işletebiliyor olmamız gerek."

"Sana bir teklif sunmak istiyorum. Benim himayemde krallığı kabul et kontrol yine sende kalacak, yönetiminde ise çok az birkaç değişiklik olacak. Kente ve kaynaklarına erişmem gerekecek, ayrıca bir parlamento konseyi kurmayı da konuşmamız gerekecek. Bunun dışında, dilediğini yapabilirsin. Partiler düzenlemeye ve Lord Hükümdar'la ilgili vaaz vermeye devam edebilirsin. Kararına güveneceğim."

Yomen teklife dudak bükmemişti, ama Elend bunu pek ciddiye almadığını da görebiliyordu. Elend'in ne söyleyeceğini muhtemelen tahmin etmişti.

Yomen "Bir noktada yanılıyorsun, Elend Venture," dedi. "Nedir?"

"Beni sindirebileceğini, parayla satın alabileceğini ya da etkileyebileceğini sanıyorsun."

Elend "Sen ahmak değilsin, Yomen."

"Bazen, dövüşmeye değmez. İkimiz de bana karşı galip gelemeyeceğini biliyoruz."

Yomen "Bu tartışmaya açık bir konu," dedi. "Yine de, tehditlere pek iyi karşılık vermem. Belki, eğer kapımın eşiğinde bir ordu olmasaydı, bir ittifaka daha sıcak bakabilirdim."

Elend "İkimiz de eşikte bir ordu olmadığında beni dinlemeye bile tenezzül etmeyeceğini biliyoruz," dedi. "Buraya gelmeden önce bile, gönderdiğim tüm habercileri reddettin."

Yomen yalnızca başını sallamakla yetindi. "Sandığımdan daha mantıklı görünüyorsun, Elend Venture, ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Zaten büyük bir imparatorluğun var. Buraya gelerek kibrini açık ediyorsun. Neden benim salahiyetime ihtiyaç duyuyorsun? Elindeki sana yetmiyor mu?"

Elend, bir parmağını kaldırırken "Öncelikle, krallığını bir müttefikimden çaldığını sana bir kez daha hatırlatmam gerek. Eninde sonunda, Cett'e verdiğim sözlere bağlı kalmak adına buraya gelmek zorundaydım. Ancak, burada çok daha büyük bir şey söz konusu." Elend önce duraksadı, ardından büyük bir risk aldı. "Ambar olarak kullanılan mağaranızda ne olduğunu öğrenmem gerek."

Elend yanıt olarak Yomen'in yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle karşılaştı, ihtiyacı olan tek yanıt da buydu. Yomen mağara meselesini biliyordu. Vin haklıydı. Ayrıca, alnında bu kadar açıkça sergilediği atiyumu da düşününce, mağarada depolananlar konusunda da haklıydı.

Elend, hızlıca konuşarak "Bak, Yomen," dedi. "Atiyum umurumda değil, artık pek bir kıymeti yok. Lord Hükümdar'ın o mağaraya bıraktığı talimatları öğrenmeliyim. Bizim için orada hangi bilgiler var? Hayatta kalmamız için hangi erzakın gerekli olduğunu düşünmüştü?"

Yomen "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye kesip attı. Pek iyi bir yalancı sayılmazdı.

Elend "Bana buraya niye geldiğimi sordun," dedi. "Yomen, bu fetihle ya da bu kenti senin elinden almakla ilgili değil. Buna inanmakta zorlanabileceğini anlıyorum, ama gerçek bu. Son İmparatorluk ölüyor. Eminim bunu sen de fark etmişsindir. İnsanlığın bir araya gelmesi, kaynaklarını birleştirmesi gerek ve bunun için gerekli olan hayati ipuçları sende. Beni kentinden içeri zorla girip bunları almaya zorlama. Benimle işbirliği yap."

Yomen başını hayır dercesine salladı. "İşte yine yanılıyorsun, Venture. Görüyorsun ya, bana saldırman umurumda değil." Elend ile göz göze geldi. "Tanrımızı devirip dinimizi yok eden bir adamın hükümranlığı altında yaşamaktansa savaşarak ölmek halkım için daha iyi bir seçenek."

Elend de onun gözlerine bakmayı sürdürdü; kararlılığını okuyabiliyordu. Elend "Böyle mi olmak zorunda?" dedi.

Yomen "Evet," dedi. "Öyleyse sabaha bir saldırı beklemeliyim?"

Elend ayağa kalkarken "Elbette hayır," dedi. "Askerlerin henüz açlıktan kırılmıyor. "Birkaç ay içinde sana dönerim." *Belki o zaman anlaşmaya daha yatkın olursun.*

Elend gitmek üzere hareketlendi, ancak tereddüt etti. Dönüp Yomen'e bakarak "Bu arada, güzel bir parti," dedi. "Neye inandığım bir yana, burada yaptığını görse tanrın memnun olurdu. Önyargılarını tekrar gözden geçirmelisin. Lord Hükümdar muhtemelen benden ve Vin'den hoşlanmıyor ama halkının ölmesindense yaşamasını tercih ederdi, diye düşünüyorum."

Elend başıyla selamladı, ardından baş masadan ayrıldı; göründüğünden daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Yomen ile çok yakınmış gibi gelmişti, ancak öte yandan da bir ittifak imkânsız gibi görünüyordu. Obligatör Elend ve Vin'den bu kadar nefret ederken olamazdı.

Yürürken kendisini rahatlatmaya çalıştı. Şu anda içinde bulundukları durum için pek bir şey yapamazdı. Yomen'in konumunu gözden geçirmesi için kuşatmanın sürmesi gerekecekti. Elend, yavaşça ilerlerken, bir balodayım, diye düşündü. *Elimden geldiğince keyfini sürmeliyim, buradaki soyluların beni görmesini sağlamalı ve onların gözünü korkutarak Yomen yerine bize yardım etmelerini sağlamalıyım...*

Aklına bir fikir geldi. Vin'e baktı artından bir hizmetçiyi yanına çağırdı. Adam "Lordum?" dedi.

Elend "Bana bir şey getirmeni istiyorum," dedi.

Vin dikkatleri üzerine toplamıştı. Kadınlar etrafında dönüyor, söylediklerini dikkatle dinliyor ve onu örnek alınacak bir kişi olarak görüyorlardı. Luthadel'den haberler, moda, siyaset ve o büyük kentte olup bitenler hakkında bir şeyler işitmek istiyorlardı. Onu reddetmemişlerdi; ona sinirlenmiş gibi de görünmüyorlardı.

Onu bu denli hızlı kabullenmiş olmaları Vin'in yaşadığı en garip şeydi. Güzel elbiseleri ve süslü halleri içinde kadınların arasında öne çıkıyordu. Bunun tüm nedeninin gücü olduğunu biliyordu; yine de, bu kentin kadınları kulak verecek birini çaresizlikle bekliyor gibiydiler. Bir imparatoriçeyi.

Vin de bundan keyif aldığını fark etmişti. Bir yanı, ilk baloya katıldığı günden beri kabul edilmeyi istiyordu. O yılın büyük bir bölümünü soylu kadınlar tarafından hor görülmüştü, bazıları onun aralarına katılmasına izin vermişti ama daima tanıdıkları ya da önemi olmayan, kırsaldan gelmiş, önemsiz bir soylu olarak kalmıştı. Bu kabul yüzeysel bir şeydi, ancak bazen sığ şeyler bile önemli gelebiliyordu. Ayrıca başka bir yanı da vardı. Yeni gelenlerden birine, kadınlardan birinin Vin ile tanıştırmak istediği genç yeğenine gülümserken anladı.

Bu benim bir parçam, diye düşündü. *Olmasını istemedim belki de bunu hak ettiğimi düşünmediğimden. Bu yaşamı çok farklı, güzellikler ve güvenle fazlasıyla kaplı olarak düşündüm. Yine de ben soylu bir kadınım. Buraya uyuyorum.*

Ebeveynlerimden biri sokak çocuğu tarafımsa, diğeri de bu tarafım.

Elend'in hükümranlığının ilk yılını onu korumak için elinden geleni yaparak harcamıştı. Kendisini yalnızca sokaktan gelen, acımasız olmak üzere eğitildiği tarafına odaklanmaya zorlamıştı, çünkü bunun sevdiği adamı korumakta ona güç vereceğini düşünmüştü. Ancak Kelsier ona güçlü olmanın bir başka yolunu göstermişti. Ayrıca, bu güç soylulukla –onların entrikaları, güzelliği, zekice planları ile ilgiliydi– Vin saray hayatına hemen alışmıştı ve bu onu korkutmuştu.

Bir başka genç kızı gülümseyerek selamlarken, işte bu, diye düşündü. *Bu yüzden bunun her zaman yanlış olduğunu düşünüyordum. Bunun için çaba sarf etmedin, bu sebeple hak ettiğime inanamadım.*

Sokaklarda on altı yıl geçirmişti; bu kısmını hak ediyordu. Öte yandan soylu yaşama alışması bir ayını ancak almıştı. Bu kadar kolay elde ettiği bir şeyin sokaklarda geçirdiği yılların ona kattığı tarafı kadar önemli olabileceği ona imkânsız gelmişti.

Ama öyleydi.

Bununla yüzleşmeliyim, diye düşündü. *İki yıl önce Tindwyl bunu bana yaptırmaya çalıştı, ama hazır değildim.*

Kendisine, hem soylularla bir arada olabileceğini hem de onlardan biri olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Çünkü bu çok daha önemli bir şeyi kanıtlıyordu; o ilk birkaç ayda Elend'den kazandığı sevginin sahte bir temele dayanmadığı.

Vin, bu gerçek, diye düşündü. *İkisi de olabilirim. Bunu anlamam neden bu kadar uzun zaman aldı?*

Bir ses "Affedersiniz, hanımlar," dedi.

Kadınlar Elend'e yol açmak için uzaklaşırken Vin gülümsedi. Genç olanlarından birkaçı, Elend'in savaşçı bedeni, fırça gibi sakalı ve beyaz imparator üniformasına bakarak hayallere dalıyor gibiydi. Vin hoşnutsuzluğunu göstermek üzere puflayacak oldu, ancak bunu bastırdı. Vin Elend'i hayallere layık bir hale gelmeden önce de *sevmişti.*

Elend kadınlara "Hanımlar, Leydi Vin'in kendisi size biraz edepsiz olduğumdan bahsedecektir. Bu, başlı başına düşünüldüğünde, önemsiz görünebilir. Ne yazık ki, adab-ı muhaşeret hususundaki vurdumduymazlığım konusunda da fütursuzum. Bu sebepten, eşimi sizden çalıp zamanını bencilce yalnızca kendim için kullanacağım. Özür dilerdim, ancak biz barbarlar böyle şeyler bilmeyiz."

Sözünü bitirdi, gülümsedi ve kolunu Vin'e doğru kaldırdı. Vin gülümsedi, onun koluna girdi ve Elend'in kendisini kadınların arasından alıp götürmesine izin verdi.

Elend "Biraz rahat nefes almak istersin diye düşündüm," dedi. "Bu kurtmantarıyla çepeçevre sarılı olmak nasıl bir his, bunu hayal bile edemiyorum."

Vin "Kurtarmaya geldiğine sevindim," dedi, ancak söylediği doğru değildi. Bir anda, bu kurtmantarları arasında eğreti durmadığını keşfettiğini Elend nereden anlayabilirdi ki? Ayrıca, fırfırlı elbiseler giyip makyaj yapıyorlar diye bu onların tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu; bunu ilk birkaç ayında iyice öğrenmişti. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, gittikleri yere neredeyse varıncaya dek Elend'in kendisini nereye götürdüğün fark etmemişti.

Farkına vardığında ise derhal durup Elend'i geri çekti. "Dans pisti mi?" diye sordu. "Elbette."

"Ama neredeyse dört yıldır dans etmedim."

Elend "Ben de öyle," dedi. Vin'e yaklaştı. "Ama bu fırsatı kaçırmak çok kötü olur. Ne de olsa, hiç dans edemedik."

Söylediği doğruydu. Luthadel, onlar birlikte dans etme fırsatı bulamadan isyan etmişti ve ardından balolar ya da bu tür eğlencelere ayıracak vakit kalmamıştı. Elend'in, fırsatı olmadığı için neleri kaçırdığını anladığını biliyordu. Tanıştıkları gece onu dansa kaldırmak istemişti, Vin ise onu reddetmişti. Hâlen, o gece eşsiz bir fırsatı tepmiş gibi geliyordu.

Bu yüzden Vin, Elend'in kendisini hafifçe yükseltilmiş dans pistine götürmesine izin verdi. Çiftler fısıldaşıyordu ve şarkı bittiğinde diğer herkes hızla pisti terk ederek Vin ve Elend'i yalnız bırakmıştı. Beyaz çizgiler içinde bir figür ile siyah kıvrımları olan bir diğeri. Elend bir kolunu Vin'in beline atarak onu kendine dek çevirdi ve Vin hiç beklemediği kadar gergindi.

Titremesini kesmek üzere lehim yakarken, işte, diye düşündü. *Sonunda oluyor. Sonunda onunla dans edeceğim!*

O anda –ve müzik başladığı sırada– Elend elini cebine atıp bir kitap çıkardı. Bir elinde kitap, öbür eli ise Vin'in belinde, okumaya başladı.

Vin şaşırıp kaldı, ardından Elend'in koluna vurdu. Elinde kitabıyla dansa uygun adımlarını sürdürürken Vin "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Elend! Burada özel bir anı paylaşmaya çalışıyorum."

Elend ona döndüğünde yüzünde haylaz bir gülümseme vardı. "Şey, bu anı olabildiğince gerçek yapmak istiyorum. Yani, ne de olsa, sen *benimle* dans ediyorsun."

"İlk kez!"

"Doğru bir izlenim bıraktığımdan emin olmam daha da önemli ya, Bayan Valette"

"Ah, haydi ama... Lütfen kitabı bırakır mısın?"

Elend'in gülümseyişi yüzüne yayıldı, kitabı cebine koyup Vin'in elini tutarak daha uygun bir biçimde dans etmeye başladı. Vin pistte dikilen şaşkın kalabalığı görünce utandı. Elend'in yaptıklarını anlamlandıramadıkları belliydi.

Vin "Sen gerçek bir barbarsın," dedi.

"Kitap okuduğum için mi?" diye sordu. "Ham bununla iyi makara yapacak."

Vin "Açıkçası," dedi "Burada kitabı nereden bulduğunu bile bilmiyorum."

Elend "Yomen'in hizmetkârından birinden istedim," dedi. "Hanenin kitaplığından. Onlarda olduğunu biliyordum; *Muhakeme Abideleri*, meşhur bir eserdir."

Vin suratını astı. "O kitabı biliyor muyum?"

"O gece Venture balkonunda o kitabı okuyordum," dedi. "İlk karşılaştığımız zaman."

"Elend!" "Bu neredeyse romantik 'Karımın beni öldürmesini sağlayacağım' dedirtecek türden bir romantiklik."

Yavaşça dönüp "Hoşuna gideceğini düşündüm," dedi.

"Bu gece formundasın. Uzun zamandır seni böyle görmedim."

İç geçirirken "Biliyorum," dedi. "Açıkçası, Vin, kendimi biraz suçlu hissediyorum. Yomen ile olan konuşmamada fazlasıyla gayri resmi olduğumdan endişe ediyorum. O kadar katı ki eski içgüdülerim –onun gibilere her zaman alaycılıkla karşılık vermem– kendini gösterdi."

Vin başını kaldırıp ona baktı ve onun dansı yönlendirmesine izin verdi. "Yalnızca olduğun gibi davranıyorsun. Bu iyi bir şey."

Elend "Eski halimden iyi bir kral olmadı," dedi.

Vin "Krallık hakkında öğrendiklerinin kişiliğinle bir ilgisi yok, Elend," dedi. "Başka şeyler ilgililer –güvenle ve kararlılıkla– bunlara sahip olup yine de kendin olabilirsin."

Elend hayır der gibi başını salladı. "Emin değilim," diye yanıtladı. "Bu gece, kesinlikle daha resmi olmalıydım. Ortamın beni rahatlatmasına izin verdim."

Vin sertçe "Hayır," dedi. "Hayır, bu konuda ***haklıyım***, Elend." Sen de tam olarak benim yaptığımı yapıyorsun. İyi bir kral olmakta o kadar ısrarcısın ki bunun karakterini ezip geçmesine izin veriyorsun. Sorumluluklarımız bizi yok etmemeli."

Kısa sakalının ardından gülümserken "Seni yok etmedi," dedi.

Vin "Neredeyse ediyordu," dedi. "Elend, ikisi de olabileceğimin farkın varmam gerekti; sokakların Sissoylusu ve bir saray kadını. Olmaya başladığım bu ka-

dının da benim gerçek bir parçam olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ancak senin için, bu tam tersi! Eskiden olduğun kişinin de senin bir parçan olduğunun farkına varmalısın. O kişi de bir tepki uyandırmak adına saçma yorumlar ve şeyler yapıyor. Ama aynı zamanda cana yakın ve yufka yürekli de. İmparator oldun diye bunları kaybetmezsin."

Yüzünde, karşı çıkacağına işaret eden düşünceli bir ifade oluştu. Ancak, ardından duraksadı.

Zarif pencerelere ve soylulara bakarak "Buraya gelince, yaşamımın çoğunu nasıl geçirmiş olduğumu hatırladım," dedi. "Kral olmak zorunda kalmadan önce. O zaman bile işleri kendi bildiğim gibi yapmaya çalışıyordum, gidip balo vakitleri kitap okuyordum. Ama bunu kütüphanede değil balo salonunda yapıyordum. Saklanmak istemiyor, babama memnuniyetsiz olduğumu göstermek istiyordum ve bunu da kitap okuyarak yapıyordum."

Vin "Sen iyi bir adamdın, Elend," dedi. "Şimdi, o zamanlar olduğunu düşündüğün gibi bir aptal değildin. Biraz yönsüz ama yine de iyi bir liderdin. Luthadel'i hâkimiyetin altına aldın ve skaaların isyanda katliam yapmasını önledin."

"Ama sonra, Penrod fiyaskosu..."

Vin "Öğreneceklerin vardı," dedi. "Tıpkı benim gibi. Ama lütfen başkası olma, Elend. Hem imparator Elend hem de insan Elend olabilirsin."

Elend'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, Vin'i kendine çekip dans etmeyi bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi, ardından onu öptü. Elend'in henüz bu karara varmadığını görebiliyordu –hâlâ ince bir âlimden çok katı bir savaşçı olması gerektiğini düşünüyordu– ancak bunu değerlendiriyordu. Şimdilik bu yeterliydi.

Vin onun gözlerine baktı ve birlikte tekrar dans etmeye koyuldular. Konuşmadılar, yalnızca anın büyüsüne kendilerini bıraktılar. Vin için bu hayal gibiydi. Orduları dışarıdaydı, kül durmadan yağıyordu ve sis insanları öldürüyordu. Ancak bu beyaz mermer ve rengârenk camla kaplı salonda sevdiği adamla ilk kez dans ediyordu.

Her ikisi de Allomansi'nin getirdiği bir zarafetle dönüyor; rüzgâra dokunur gibi adım atıyor ve sis gibi hareket ediyorlardı. Salon sessizdi, soylular onları uzun yıllardır dans etmemiş kimseler değil de büyük bir performansı izleyen piyes izleyicileri gibi izliyorlardı. Vin de bunun nadiren görülen, harikulade bir şey olduğunu biliyordu. Soylu olan Sissoyluların çoğu gizli güçlerini açık etmeksizin bu kadar zarif görünemezlerdi.

Vin ve Elend için ise böyle bir kısıtlama yoktu. Kaybettikleri dört yılın acısını çıkarırcasına, yok olmakta olan bir dünyanın ve düşman bir kentin yüzüne neşelerini çarparcasına dans ediyorlardı. Şarkı yavaşlamaya başladı. Elend onu kendisine çekti ve yaktığı kalay kalp atışını çok daha yakından hissetmesine sebep oldu. Sıradan bir dansın sebep olabileceğinden çok daha hızlı atıyordu.

"Bunu yaptığımıza memnunum," dedi.

Vin "Pek yakında bir balo daha var," dedi. "Birkaç hafta içinde."

"Biliyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla, balo Varlık Kantonu'nda düzenlenecek." Vin başıyla onayladı. "Yomen'in ev sahipliğinde."

"Eğer erzak zulası bu kentteyse muhtemelen o binanın altındadır."

"Oraya girmek için bir bahanemiz ve bir nedenimiz olacak."

Elend "Yomen'de atiyum var," dedi. "Alnında bir parça taşıyor. Ancak bir parça takıyor olması büyük bir miktar atiyuma sahip olduğu anlamına gelmez."

Vin başıyla onayladı. "Ambar olarak kullanılan mağarayı buldu mu, merak ediyorum."

Elend "Buldu, bundan eminim. Ondan bahsettiğimde tepki gösterdi," dedi.

Vin gülümseyerek "Yine de, bu bizi durdurmamalı," dedi. "Balosuna gidelim, mağarasına gizlice girelim ve Lord Hükümdar'ın oraya neler sakladığını öğrenip kuşatma ve kent hakkında ne yapacağımıza buna göre karar verelim?"

Elend "İyi bir plan gibi görünüyor," dedi. "Tabii onu mantıklı davranmaya ikna edebileceğimizi varsayarsak. Yaklaşmıştım, Vin. Onu tarafımıza çekmenin bir yolu olabilir diye düşünmeden edemiyorum.

Başıyla onayladı.

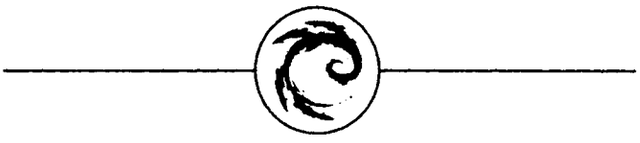
Vin "Öyleyse, tamam," dedi. "Büyük çıkışı yapmaya hazır mısın?"

Vin gülümsedi ardından başıyla onayladı. Müzik sona erdiğinde, Elend onu döndürüp onu yana doğru savurdu, Vin de dans pistini çevreleyen metal bordürü İtti. Kalabalığın üzerinden fırladı ve elbisesi uçuşarak çıkışa doğru süzüldü.

Ardında, Elend kalabalığa konuşuyordu. "Bizi aranıza kabul ettiğiniz için müteşekkiriz. Her kim kenti terk etmek isterse, ordum geçişine müsaade edecektir."

Vin yere indi ve Elend kalabalığın üzerinden aşarken onlar da bakışlarını imparatora çevirdiler. Elend alçak sayılabilecek salonda hiçbir pencereye ya da tavana çarpmadan ilerleyebilmişti. Kapı ağzındaki Vin'in yanına indi ve antreden geçerek geceye karıştılar.

Hemalurji'nin özünde Harap vardır. Yok eder. Birinin yetenekleri alınıp bir başkasına –daha az miktarda– verildiğinde güç aslında yitirilir. Harap'ın belirlediği –evreni küçük parçalara ayırma– amacı doğrultusunda hemalurji büyük güçler kazandırır, ancak bunların bedeli ağırdır.

33

İNSANLAR TENSOON'U HOR GÖREBİLİRDİ, belki ona bir şeyler fırlatırlar ve geçerken küfredebilirlerdi. Kandralar bu türden şeyler için fazlasıyla düzenliydi ama TenSoon onların aşağılamasını hissedebiliyordu. Kafesinden alınıp yargılanmak üzere Güvenağılı'na götürülüşünü izlemişlerdi. Yüzlerce göz, çelik, cam, kaya ve ahşap kemikten bedenler içinde onu süzmüştü. Daha genç kandralar biçim olarak daha sıra dışıyken, yaşlı olanları daha gelenekseldi.

Hepsi suçlayıcıydı.

Önceden, mahkemede, kalabalık meraklı, belki de biraz korkmuştu. Ama bu değişmişti, TenSoon'un kafeste geçirdiği süre istenilen sonucu vermişti. İkinci nesil onun rezilliğini sergilemiş, ve belki de bir zamanlar ona sempatiyle yaklaşan kandraların şimdi ona tiksinerek bakmasını sağlamıştı. Bin yıllık tarihleri içerisinde kandralar TenSoon gibi bir suçluya hiç rastlamamışlardı.

Bir köpek bedeninde koridorda sessizce yürürken bakışları ve alaycı tavırları başını dik tutarak karşıladı. Kemiklerin bu kadar doğal gelmesi ona da garip geliyordu. Onları yalnızca bir yıl kadar kuşanmıştı ama, sıska, çıplak insan bedenini bir kenara bırakıp tekrar giydiğinde, geçen yıl Anayurt'a döndüğü ana kıyasla eve dönmeye daha çok benziyordu.

Bu yüzden, onun için bir aşağılama olması gereken şey bir bakıma bir zafere dönüştü. Çılgınca bir umuttu ama ikinci nesilleri ona köpek bedenini vermeye ikna etmişti. Çuvalda bedene ait tüyler ve tırnaklar da vardı. Muhtemelen bir yıl önce TenSoon'u bu bedeni bırakmaya zorlayıp tutsak aldıklarında geride kalan her şeyi toplamışlardı.

Rahat kemikler ona güç veriyordu. Bu, Vin'in ona verdiği bedendi. O da Çağların Kahramanı'ydı.

Buna inanmalıydı.

Aksi takdirde çok büyük bir hata yapmak üzereydi.

Muhafızları onu Güvenağılı'na götürdü. Bu kez salona sığabileceğinden çok daha fazla gözlemci vardı bu yüzden ikinci nesiller yedinci nesilden daha genç olanların dışarıda beklemesi gerektiğini söylemişlerdi. Bu halde bile, taş sıralarda kandralar hınca hınç doluydu. TenSoon taş zeminin ortasında yer alan, yüksekçe metalik daire üzerine getirilirken sessizce oturuyorlardı. Geniş kapılar açıktı ve dışarıdaki genç kandralar da dinliyordu.

TenSoon platforma çıkarken başını kaldırdı. İlk neslin kümeleşmiş gölgeleri yukarıda, her biri kendine ayrılan locada, arkadan hafifçe vuran mavi ışığın içinde bekliyordu.

KanPaar kürsüsüne yaklaştı. TenSoon, KanPaar'ın yürüyüşündeki memnuniyeti görebiliyordu. İkinci nesiller onun zaferinin sonuca erdiğini düşünüyorlardı. İkinci nesillerin talimatlarına aldırış etmeyenlerin başına gelenler çok yakında unutulmayacaktı ya da örnek olacaktı. TenSoon her iki yanında Kudret Kayrası ışıldar bir halde iki kandra muhafız tarafından yerine oturtuldu. Büyük tokmaklar taşıyorlardı.

KanPaar yüksek sesle "Üçüncü nesillerden TenSoon," dedi. "Yargının cezasını çekmeye hazır mısın?" dedi.

TenSoon "Yargılama olmayacak," dedi. Köpeğin ağzından çıktığı için söyledikleri tutuktu ama anlaşılacak kadar netti.

KanPaar şaşırmıştı "Yargılama olmayacak mı?" diye sordu. Elend eğleniyor gibiydi. "Şimdi, kendi talep ettiğin şeyden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Bilgi vermeye geldim, yargılanmaya değil."

"Ben–"

TenSoon, bakışlarını ikinci nesilden yukarılara çevirirken "Sana söylemiyorum, KanPaar," dedi. "Onlara söylüyorum.

KanPaar "Onlar seni duydu, üçüncü nesil," diye çıkıştı. "Kendine hâkim ol! Bu yargılamayı daha önce yaptığın gibi bir sirke çevirmene izin vermeyeceğim."

TenSoon gülümsedi. Yalnızca bir kandra basit bir tartışmayı 'sirk' olarak nitelerdi. Ancak TenSoon bakışlarını ilk nesillerin localarından almadı.

KanPaar, "Şimdi," dedi. "Biz–"

TenSoon "Siz!" diye seslendi, KanPaar'ı tekrar kızdırmıştı. "İlk Nesil! Daha ne kadar yukarıdaki dünya yokmuş gibi davranıp rahat evlerinizde oturacaksınız? Sorunları görmezden geldiğinizde sizi etkilemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? Yoksa, kendi öğretinize inanmayı bıraktınız mı?"

"Sisin günü geldi çattı! Artık sonsuz kül yağıyor! Dünya sallanıp sarsılıyor. Beni mahkûm edebilirsiniz, ama beni görmezden gelmemelisiniz! Pek yakında dünya ölecek! Eğer herkesin –her ne biçimde olursa olsun– hayatta kalmasını istiyorsanız, harekete geçmelisiniz! Hazırlanmalısınız! Çünkü çok yakında halkımıza Karar'ı kabul etmelerini söylemeniz gerekebilir!"

Oda sessizleşti. Gölgelerden bazıları rahatsız olmuşçasına hareketlendi, ancak kandralar genelde böyle bir tepki vermezdi. Fazlasıyla intizamsızdı.

Ardından, yukarıdan yumuşak, hırıltılı ve çokça yorgun bir ses duyuldu. "Devam et, KanPaar."

Bu söz o kadar beklenmedikti ki, dinleyicilerden bazılarından şaşkınlık nidaları yükseldi. İlk nesil diğerlerinin yanında asla konuşmazdı. TenSoon şaşırmamıştı; ikinci nesiller dışında kimseyle muhatap olmayacak kadar üstünlük sağlamalarından önce onları görmüş, onlarla konuşmuştu. Hayır, şaşırmamıştı. Yalnızca hayal kırıklığına uğramıştı.

"Size boş yere inanmışım, "dedi ancak kendi kendine konuşur gibiydi. "Dönmemem gerekirdi."

KanPaar doğruldu, parmağını uzatırken kristal som bedeni parıldıyordu "Üçüncü nesillerden TenSoon! ChanGaar geleneksel hapsine mahkûm oldun! Kemiklerin kırılıncaya kadar dövüleceksin ardından bir kuyuya atılıp, günlük yemeğinin verilmesi için tek bir delik kalmak koşuluyla, içeriye hapsedileceksin. Orada on nesil boyunca kalacaksın! Ancak ondan sonra açlıkla infaz edileceksin! En büyük günahının isyan olduğunu bil. Eğer bu konseyin tavsiyeleri ve bilgeliğinden uzaklaşmamış olsaydın İlk Ahit'i bozmanın doğru olacağını asla düşünmeyecektin. Senin yüzünden Ağıl tehlikeye girdi, tıpkı her nesilden her kandranın girdiği gibi!"

KanPaar söylediklerinin salonda yankılanmasını için bekledi. TenSoon sessizce yerinde oturuyordu. KanPaar ondan bir tepki beklemişti ama TenSoon hiçbir şey yapmadı. Sonunda, KanPaar TenSoon'un yanındaki muhafızlara işaret etti, onlar da korkunç çekiçlerini kaldırdılar.

TenSoon "Biliyorsun ya, KanPaar, bir yıl önce bu kemikleri kuşanmışken bazı önemli şeyler öğrendim."

KanPaar tekrar eliyle işaret etti. Muhafızlar silahlarını kaldırdı.

TenSoon "Hiç durum üzerinde düşünmediğim bir şey," dedi. "Eğer düşünecek olursan, insanlar hız yapmak için uygun değillerdir. Ama köpekler *uygundur.*"

Çekiçler savruldu. TenSoon ileri atıldı.

Güçlü köpeğin arka ayakları onun yerinden fırlamasını sağlamıştı. TenSoon üçüncü nesildi. Hiç kimse onun kadar uzun zamandır bedenleri yiyip onları taklit etmiyordu ve bir bedene nasıl kas oluşturacağını biliyordu. Ayrıca, bir kurt köpeğinin kemikleriyle, Sissoylu efendisine ayak uydurmaya zorlandığı bir yıl geçirmişti. Dünyadaki en yetenekli Allomanserler'den birinden bir yıl kadar boyunca eğitim almıştı.

Dahası, sıska bir insan bedeninden geriye kalanlardan iri bir kurt köpeği oluşturmuştu. Bu, beden yapmadaki becerisiyle birleştiğinde, TenSoon'un sıçradığında, gerçekten büyük bir sıçrama yaptığı anlamına geliyordu. TenSoon ileri atılırken muhafızlar şaşkınlıkla bağırıyordu; yerinden fırladığında üç metre kadar fırlamıştı. Yeri inip koşmaya başladı ancak kapıya doğru gitmedi. Bunu bekliyor olurlardı.

Bunun yerine doğruca KanPaar'a atıldı. İkinci nesillerin başı, üzerine elli kiloluk bir kurt köpeği atlayıp kendisini yere devirdiğinde işe yaramaz ellerini savurup

çığlık attı. TenSoon, KanPaar'ın narin kemiklerinin parçalanmasının seslerini işitti, ardından KanPaar kandralardan beklenmeyecek bir çığlık attı.

TenSoon, ikinci nesiller arasında ilerleyip kemikleri kırarak kendine yol açarken, bu müstahak diye düşünüyordu.

Nasıl bir aptal kristalden bir som beden kuşanır ki?

Kandraların çoğu ne yapacağını bilmiyordu. Bazıları –özellikle de genç olanlar– ahitlerinde insanlarla pek çok zaman geçirmişlerdi ve kargaşaya daha alışkınlardı. Bunlar kaçışmıştı ve geride yerlerinde şaşkınlık içinde oturan yaşlı olanlar kalmıştı. TenSoon bedenler arasından hızla ilerleyip kapılara yöneldi. Kürsünün yanındaki muhafızlar –TenSoon'un kemiklerini kıracak olanlar– KanPaar'a koştu; büyüklerine karşı olan sorumlulukları, onun kaçışını önleme görevlerine üstün gelmişti. Dahası, kalabalığın kapı ağzını tıkayışını görmüş olmalı ve TenSoon'un bu sebeple yavaşlamak zorunda kalacağını düşünmüş olmalılardı.

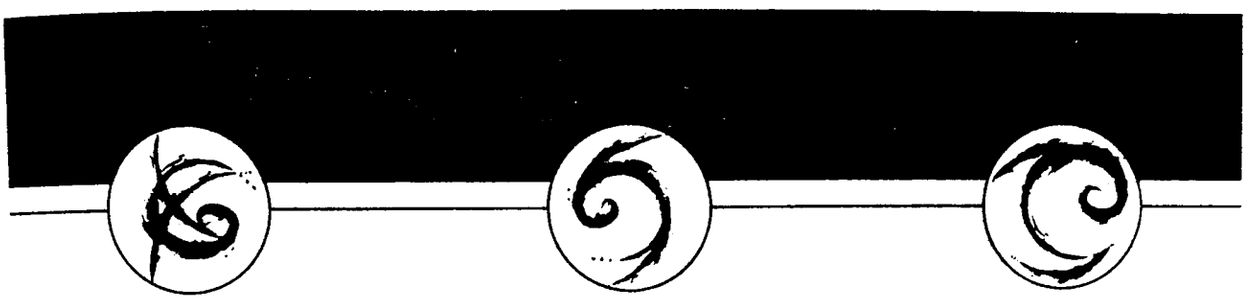
Kalabalığa varır varmaz, TenSoon tekrar sıçradı. Vin onun büyük mesafeler sıçrayabilmesini istemişti, o da pek çok farklı kas yapısıyla bunu denemişti. Bu sıçrama Vin'i etkilemezdi –TenSoon artık Kudret Kayrası'na sahip değildi– ama kandraları geride bırakması için fazlasıyla yeterliydi. Bazıları çığlık atarken o ortadaki bir boşluğa inmiş ardından da önündeki açık mağaraya doğru koşmuştu.

Güvenağılı'ndan yükselen "Hayır!" sesini duydu. "Peşinden gidin!"

TenSoon koridorlardan birine uzun adımlarla koşarak daldı. Hızlıydı; iki ayaklı herhangi bir canlıdan çok daha hızlı koşuyordu. Köpek bedeniyle Kudret Kayrası'na sahip kandraları bile geride bırakabileceğini umuyordu.

Ana mağaradan çıkarken TenSoon Elveda evim, diye düşündü. *Onurumdan geriye kalanlar, size de elveda.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PARÇALANMIŞ GÖKLER

Üç güç arasında Ferusimya denge gücüdür. Muhafaza ve Harap arasındaki mücadeleden önce insanlar arasında yalnızca o bilinirdi. Ferusimya'da, güç saklanır, ardından daha sonra kullanılır. Enerji kaybı olmaz, sadece kullanım zamanı ve oranında bir değişim olur.

34

MARSH KÜÇÜK KASABAYA DOĞRU İLERLİYORDU. Sağlam bir darbede devrilecek gibi görünen derme çatma kapı üzerindeki işçiler donakaldı. Kül süpürenler onun yanlarından geçişini önce şaşkınlık ardından dehşetle izlediler. Kaçıp uzaklaşamayacak kadar dehşete kapılmışlardı. Ya da en azından ilk kaçan olamayacak kadar korkuyorlardı.

Marsh onlara aldırış etmedi. Altında toprak güzel bir ezgiyle sarsılıyordu. Burada Tyrian Dağı gölgesinde depremler yaygındı. Luthadel'e en yakın yanardağ oydu. Marsh Elend Venture'nin toprakları üzerinde ilerledi. Ama elbette imparator burayı terk etmişti. Bu Marsh ve onu kontrol eden için bir davet gibiydi. İkisi gerçekten de aynıydı. Yürürken Marsh gülümsüyordu.

İçinde küçük bir parça hâlâ özgürdü. Ancak onu uyutuyordu. *Harap* onun pes ettiğini düşünmeliydi. Mesele buydu. Bu yüzden Marsh içinde küçük bir kısmı saklı tuttu ve karşı koymadı. Külle kaplı gökyüzünün lekeli bir güzelliğe dönüşmesine izin verdi ve dünyanın ölümünü kutlu bir olay gibi kabullendi.

Sabrediyordu. Bekliyordu.

Köy ilham verici bir manzaraydı. İnsanlar Merkezi Salâhiyet'te olmalarına karşın açlık çekiyorlardı. Elend Venture'nin 'korunmuş' bölgesi. Yüzlerinde umuttan vazgeçmek üzere olanlara özgü o muhteşem, kem ifade vardı. Sokaklar kötü durumdaydı, –bir zamanlar soyluların haneleri olan ancak şimdi aç skaalarla dolu– evler külle kaplıydı, bahçeler yolunmuştu ve binalar kış boyunca yakacak olarak kullanılmak üzere sökülmüştü.

Bu muhteşem manzara karşısında Marsh memnuniyetle gülümsedi. Ardında

insanlar sonunda hareket etmeye, kaçışmaya ve kapıları çarpmaya başladı. Kasabada muhtemelen altı-yedi bin kişi yaşıyordu. Bunlar Marsh'ı ilgilendirmiyordu. Şimdilik.

Yalnızca, tek bir binayla ilgileniyordu. Diğerlerinden biraz farklı görünen bir köşktü. Kasaba bir zamanlar gezginler için bir durak noktasıydı ve soyluların ikinci evlerini inşa ettikleri popüler bir yerdi. Birkaç soylu aile burada sürekli olarak yaşıyor ve plantasyonlarda ve dışarıdaki ovada yer alan tarlalarda çalışan skaaları idare ediyordu.

Marsh'ın seçtiği bina çevresindekilere kıyasla daha iyi durumdaydı. Bahçe bitkiden çok otla kaplıydı ve köşkün dış duvarları yıllardır temizlenmemişti. Ancak bazı kısımları yakacak ihtiyacı için sökülmüş gibiydi ve ön kapıda bir muhafız nöbet tutuyordu.

Marsh onu, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın törenlerinde kullanılan jilet gibi keskin metal üçgenlerden biriyle öldürdü. Adam ağzını açar açmaz Marsh metali muhafızın göğsünü delip geçecek şekilde İtmişti. Muhafızın sesi kesilirken hava garip bir biçimde durgun ve sessizdi; adam yola devrildi. Yakındaki evlerden olup biteni gözleyen skaalar bir tepki vermemeyi bilecek kadar akıllıydılar ve tek bir kıpırtı bile çıkmadı.

Marsh köşke giden yolda yürürken kendi kendine mırıldanıyordu; tünemiş olan bir kuzgun sürüsü ürküp havalandı. Bir zamanlar, taşlarla döşenmiş olan bu yol bahçede hoş bir gezinti sunuyordu. Şimdi ise otlarla kaplı bir alanın ortasında kalmıştı. Buranın sahibi muhtemelen tek bir muhafızdan fazlasını tutacak kadar zengin değildi ve kimse Marsh'ın gelişiyle alarma geçmedi. Aslında, ön kapıya dek yürüyerek gelmişti. Kendi kendine gülümseyerek kapıyı çaldı.

Bir hizmetçi kadın kapıyı açtı. Kazık çakılı gözlerini, alışılmadık uzun boyunu ve koyu renk cübbesi için de Marsh'ı gören kadın donakaldı. Titremeye başladı.

Marsh avucunda bir başka üçgenle elini uzattı. Ardından onu doğruca kadının yüzüne İtti. Kafatasının öbür tarafından çıktı ve kadın yere devrildi. Kadının bedeni üzerinden geçip eve girdi.

İçerisi, beklediğinden çok daha hoştu. Gösterişli mobilyalar, yeni boyanmış duvarlar, ince işçilik eseri seramikler.

Marsh kazık çakılı gözleriyle odayı taradı. Mevcut görüşüyle renkleri ayırt etmek zordu ama güçlerine, istese renkleri ayırt edebileceği kadar alışmıştı. Pek çok şeyin içindeki metallerden uzanan Allomantik çizgiler etraftakileri görmek için fazlasıyla yeterliydi.

Marsh'a göre bu köşk arada pahalı renkleri olan bembeyaz bir yerdi. Marsh fiziksel becerilerini kuvvetlendirmek için lehim yakarak köşkü aradı. Yaktığı metalin yardımıyla normalden çok daha hızlıca yürüyebiliyordu. Bu keşfi sırasında iki hizmetçi daha öldürdü ve ardından ikinci kata çıktı.

Aradığı adamı en üst kattaki bir masa başında buldu. Saçları dökülmekte olan, zengin işi bir takım giymiş bir adam. Yuvarlak yüzünde küçük bir bıyığı vardı, devrilmişti, gözleri kapalıydı ve ayakucunda sert bir içkiden geriye kalan boş bir şişe vardı. Marsh bu manzaradan memnun olmadı.

"Bunca yolu seni almak için geldim," dedi. "Ama geldiğimde görüyorum ki kör kütük sarhoş olmuşsun."

Adam daha önce Marsh ile hiç karşılaşmamıştı. Marsh, adam evinde bir Sorgucu gördüğünde yüzünde oluşacak olan korku ve şaşkınlık ifadesini görememiş olduğuna sinirlenmişti. Marsh korkuyu, yaklaşan ölümün uyandırdığı izleri görememişti. Bir anlığına, infaz uygun bir biçimde gerçekleşsin diye adamı ayılıncaya dek beklemeyi aklından geçirdi.

Ama *Harap* bununla uğraşamazdı. Marsh bu adaletsizliğe omuz silkti ardından baygın adamı yere çalıp kalbine tunç bir kazık sapladı. Bir Sorgucu kazığı kadar büyük ya da kalın değildi, ama öldürmek için yeterliydi. Marsh adamın kalbini sökerken soylu yerde kan birikintisinin ortasında yatıyordu.

Marsh binayı terk etti. Soylu –Marsh adını bile bilmiyordu– kısa bir süre önce Allomansi kullanmıştı. Bu adam bakırbulutlar oluşturabilen bir Siskan, bir dumancıydı ve bu yeteneğini kullanması *Harap*'ın dikkatini çekmişti. *Harap* kurutabileceği bir Allomanser'i bekliyordu.

Bu yüzden Marsh adamın gücünü alıp onu kazıkta toplamak için gelmişti. Ona boş bir iş gibi geliyordu. Hemalurji, özellikle de Allomantik aşılama; kişi kurbanın kalbine oradan da doğruca beklemekte olan alıcıya sapladığında çok daha etkiliydi. Böylelikle Allomantik becerilerden pek azı yitiriliyordu. Bu şekilde, bir kazık yapmak üzere bir Allomanser öldürmek ardından kazığı kullanmak üzere başka bir yere götürmek, yeni sahibine çok daha az güç veriyordu.

Ama bu durumda yapılacak başka bir şey yoktu. Marsh, hizmetçi kadının cansız bedeni üzerinden aşıp bakımsız bahçeye çıkarken memnuniyetsizlikle başını salladı. Ön kapıya doğru giderken kimse ona seslenmedi, hatta bakmadı bile. Ancak kapıda dizleri üzerine çökmüş birkaç skaa görüp şaşırdı.

Marsh yanlarından geçerken adamlardan biri, "Lütfen, efendim," dedi. "Lütfen, obligatörleri geri gönderin. Bu kez daha iyi hizmet edeceğiz."

Marsh onlara kazıkbakışlarını çevirip "Bu fırsatı kaçırdınız," dedi.

Diğeri "Tekrar Lord Hükümdar'a inanacağız," dedi. "O bizi doyurdu. Lütfen. Ailelerimizin yiyecek bir şeyi yok." Marsh "Pekâlâ," dedi. "Artık bunun için fazla endişelenmenize gerek yok."

Marsh giderken adamlar şaşkındı. Bir yandan aksini istese de, adamları öldürmedi. Ne yazık ki *Harap* bu önceliği kendine saklıyordu.

Marsh kasabanın dışındaki düzlükte ilerliyordu. Bir saat kadar sonra durup kasabaya ve ardında yükselen yanardağa baktı.

O anda, yanardağın sol üstünde bir patlama oldu ve gökte toz, kül ve kayadan oluşan bir yağmur başladı. Yer sallandı ve bir patlama sesi Marsh'ı sarsıp geçti. Ardından, kıpkırmızı ve sıcak bir magma akıntısı yanardağın yanından taşıp düzlüğe doğru akmaya başladı.

Marsh başını salladı. Evet. Yiyecek pek dert edilecek bir sorun değildi. Önceliklerini doğru belirlemeleri gerekiyordu.

Hemalurji, hakkında daha az şey biliyor olmayı dilediğim bir güç. Harap için, gücün büyük bir bedeli olmalı; onu kullanmak cazip olmalı ve uygulamasında kaos ve yıkım ortaya çıkmalı.

Kavramsal açıdan çok basit bir sanat. Parazitik bir sanat. Güçlerini çalacak başka insanlar olmadan, hemalurji işe yaramaz olur.

35

"BURASI İYİ Mİ?" diye sordu Spook.

Breeze aydınlanan handan bakışlarını kaçırıp kaşlarını kaldırdı. Spook onu –sivil giysiler içinde Goradel'in birkaç askeri ile birlikte– daha büyük, daha bilindik yerlerden birine getirmişti. İçeriden sesler yükseliyordu.

Breeze hana göz gezdirirken "Burası iyi" dedi. "Geceleri dışarı çıkan skaalar. Bunu göreceğimi hiç sanmazdım. Belki *gerçekten* de dünyanın sonu geliyordur..."

Spook usulca "Kasabanın daha yoksul kısımlarından birine gideceğim," dedi. "Gidip bir bakmak istediğim bazı şeyler var."

Breeze "Yoksul kesimler," diye tekrarladı. "Belki ben de seninle gelmeliyim. İnsanlar ne kadar fakirse ağızları o kadar kolay oynar."

Spook kaşını kaldırdı. "Bozulma ama Breeze, sen orada göze çarparsın."

Breeze "Ne?" diye sordu, bir yandan da başıyla kahverengi işçi elbisesini gösteriyordu. Her zamanki takım elbisesi ve yeleğine göre büyük bir değişiklikti. "Bu berbat giysileri giyiyorum, öyle değil mi?"

"Giysi yetmez, Breeze. Sende bir... Tavır var. Ayrıca, üzerinde fazla is lekesi yok."

Breeze, ona doğru bir parmağını sallayarak "Sen daha doğmamışken ben alt tabaka arasında karışıyordum, evlat," dedi.

Spook "Pekâlâ," diye yanıtladı. Yere eğilip bir avuç kül aldı. "Bunu üstüne başına ve yüzüne sürelim..."

Breeze donakaldı. Sonunda "Seninle sığınakta buluşuruz," dedi.

Spook gülümsedi, o sislere karışırken elindeki külü yere attı. Kelsier "Onu hiç sevmezdim," diye fısıldadı.

Spook kasabanın zengin semtini hızla geride bıraktı. Sokak oluklarına vardığında durmadı, sadece yolun kenarına geçip altı metre kadar aşağı atladı.

Pelerini ardında dalgalanıyordu. Kolayca yere indi ve hızla ilerlemeye devam etti. Lehim olmadan, kesinlikle kemikleri kırılırdı. Şimdi ise bir zamanlar Vin ve Kelsier'de görüp imrendiği çeviklik ile hareket ediyordu. Canlı hissediyordu. İçinde yanan lehim ile asla yorgun hissetmiyordu. Sokakta yürümek gibi basit eylemler bile kendini zarif ve güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Çabucak Tapanlık'a giderek zenginlerin sokaklarını geride bıraktı; doğruca avını bulacağı yeri bilerek, arka sokakları andıran, kalabalık sokakoluklarına daldı. Durn, Urteau yeraltı dünyasının önde gelen isimlerindendi. Yarı muhbir yarı dilenci başı, muradına erememiş bir müzisyen olan Durn Tapanlık'ın valisi gibiydi. Onun gibileri insanların onu bulabileceği ve ödeme yapabileceği yerde olmalıydı.

Spook birkaç hafta önce, hummasından uyandıktan sonraki o ilk geceyi; bir hanı ziyaret edip insanların ondan bahsettiği geceyi hatırlıyordu. Sonraki birkaç gün içinde, başka bazı hanlara da uğramış ve diğerlerinin Spook'tan bahsettiği dedikodular duymuştu. Sazed ve Breeze'in gelişi Spook'un Durn'le etrafa yaydıkları hakkında hesaplaşmasını önlemişti. Söylentilerin kaynağı o gibi görünüyordu. Bu yanlışı düzeltme vakti gelmişti.

Spook hızlandı, bir kenara atılmış tahta yığınları üzerinden sıçrayıp, kül yığınları etrafından dolaşarak Durn'ün ev dediği deliğe gelinceye dek ilerledi. Mağara benzeri bir yer oluşturmak üzere kanal duvarının oyulduğu bir kısımdı. Kapının etrafındaki ahşap çerçeve, Tabanlıktaki diğer her şey gibi çürük ve parçalanmış görünse de, Spook içeriden kalın bir meşe kütüğüyle güçlendirildiğini biliyordu.

Dışarıda iki adam nöbetteydi. Kapının önünde, pelerini uçuşan Spook'u süzdüler. Ateşin içine atıldığında üzerinde olan pelerindi ve yanık izleri ve deliklerle doluydu.

İri adamlardan biri, yerinden kalkmadan "Patron şu anda kimseyle görüşmek istemiyor," dedi. "Daha sonra gel."

Spook kapıyı tekmeledi. Menteşelerinden sökülen kapı devrilerek arkadaki takoz desteklerinden çıkıp yuvarlandı.

Spook, bir anlığına şaşkınlıkla duraksadı. Lehimle gelen gücü uygunlukla kullanmak için fazlasıyla az deneyimi vardı. O şaşırmışken, iki haydut sersemlemişti. Oturdukları yerden kırık kapıya bakıyorlardı.

Kelsier "Onları öldürmen gerekebilir," diye fısıldadı.

Spook, hayır, diye düşündü. *Sadece hızlı hareket etmem gerek.* Görmek için bir meşale ya da lambaya ihtiyaç duymadan açık koridora daldı. Koridorun sonundaki kapıya yaklaşırken cebinden bir gözlük ve paçavra çıkardı; peşinden nöbetçiler seslenirken bunları taktı.

Kapıya biraz daha dikkatle omuz vererek açtı, bu sefer kırılmamıştı. Dört kişinin bir masada çip oynadığı aydınlık bir odaya girdi. Durn kazanıyordu.

Durn duraksayınca Spook adamları işaret ederek konuştu. "Siz üçünüz. Dışarı. Durn ile halledilecek bir meselemiz var."

Durn, yüzünde şaşkın bir ifadeyle masada oturuyordu. Gözcüler Spook'un peşinden geldiler, o da dönüp eğilerek pelerinin içinden düello bastonunu çıkardı.

Durn, ayağa kalkıp "Sorun yok," dedi. "Bizi yalnız bırakın."

Muhafızlar tereddüt ediyordu, bu kadar kolay aşılabilmiş olmalarına sinirliydiler. Ancak sonunda Durn'ün kumar arkadaşları ile birlikte çıktılar. Kapı kapandı.

Durn, yerine tekrar otururken "Epey havalı bir girişti," dedi.

Spook dönüp "Benim hakkımda konuşuyormuşsun, Durn," dedi. "İnsanların benim hakkımda hanlarda, senden de bahsederek konuştuğunu duydum. Ölümüm hakkında söylentiler yayıyor ve insanlara benim Firari'nin çetesinde olduğumu söylüyormuşsun. Kim olduğumu nereden biliyordun ve adımı neden kullanıyorsun?"

Durn kaşlarını çatıp "Hadi canım," dedi. "Ne kadar anonim olduğunu düşünüyordun? Sen Firari'nin arkadaşısın ve yaşamının büyük bir kısmını imparatorun kendi sarayında geçirdin."

"Luthadel buradan epey uzak".

Durn "Havadislerin ulaşamayacağı kadar değil," dedi. "Kasabaya gelip, görünüşte sınırsız bir para kaynağıyla etrafta bilgi toplayan bir kalaygöz mü? Senin kim olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Ayrıca, gözlerin."

"Ne olmuş gözlerime?" diye sordu.

Çirkin adam omuzlarını silkti. "Herkes, Firari'nin çetesindekilere garip şeyler olduğunu bilir." Spook bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Öne çıkıp masadaki kartlara göz gezdirdi.

Bir tanesini alıp kâğıda dokundu. Keskinleşmiş algıları, kâğıdın arkasındaki pürüzleri hissetmesini sağlıyordu. "İşaretlenmiş kartlar mı?" diye sordu.

Durn "Elbette," dedi. "Adamlarımın döngüyü doğru takip edip edemediğini görebilmek için oynadığımız bir alıştırma."

Spook kartı masaya fırlattı. "Neden benimle ilgili söylentiler yaydığını hâlâ söylemedin."

Durn "Alınma, evlat," dedi. "Ama... Ölmüş olman gerekiyor."

"Eğer buna inansaydın, neden hakkımda konuşmak uğraştın ki?"

"Sence neden?" diye sordu. "İnsanlar Firari'yi seviyor ve onunla ilgili her şeyi. Quellion onun adını bu yüzden o kadar sık kullanıyor. Ama eğer Quellion'ın Kelsier'in çetesinden birini öldürdüğünü gösterebilseydim... Bu kentte bundan hoşlanmayacak pek çok insan var."

Spook doğrudan "Yani, yardımcı olmaya çalışıyordun," dedi. "İyi yürekliliğinden."

"Quellion'ın kenti öldürdüğünü düşünen tek kişi sen değilsin. Eğer sen gerçekten Firari'nin çetesindensen, bazen, insanların da karşı koyduğunu bilirsin."

"Seni hayırsever biri olarak düşünmekte zorlanıyorum, Durn. Sen bir hırsızsın."

"Sen de öyle."

Spook "Neyle uğraştığımızı bilmiyorduk," dedi. "Kelsier bize zenginlikler vaat etmişti. Bütün bunlardan senin kazancın ne olacak?"

Durn kıkırdadı. "Yurttaş işe çomak sokuyor. Venture kırmızı şarabı bir klipin bile altında bir fiyata satılıyor.

Herkes mallarımızı almaktan çekindiği için kaçakçılık işlerimiz kesat. Lord Hükümdar döneminde işler *hiç* bu kadar kötü olmamıştı." Öne doğru eğildi. "Eğer eski Nezaret binasında kalan arkadaşlarının bu kentin başındaki deli hakkında bir şeyler yapabileceklerini düşünüyorsan, söyle onlara, desteğimi alabilirler. Bu kentte pek yeraltı kalmadı, ama doğru biçimde yönlendirildiğinde sebep olabileceği hasarı görünce Quellion şaşıracak."

Spook bir an sessizce durdu. "Günindiçayı Yolu'ndaki bir handa bilgi toplayan bir adam var. Onunla iletişime geçecek birini yolla. O bir Teskinci –bulabileceğinin en iyisi– ama biraz dikkat çekiyor. Teklifini ona sun."

Durn başıyla onayladı.

Spook gitmek üzere hareketlendi, ancak tereddüt etti. "Ona benden, ya da başıma gelenlerden bahsetme."

Sözünü tamamladıktan sonra koridordan ilerleyip, gözcüleri ve masadan kaldırdığı hırsızları geride bıraktı. Yıldızlı gecenin gün ışığını andıran aydınlığına çıktığında Spook gözündeki kumaşı çıkardı.

Tapanlık'ta dolanıp buluşmayı değerlendirmeye çalıştı. Durn o kadar da önemli hiçbir şey söylememişti. Ama Spook etrafında bir şeyler, planlamadığı, ya da anlayamadığı bir şeyler olup bittiğini sezebiliyordu. Kelsier'in sesine ve lehimin verdiği güce giderek daha da alışıyordu ama kendisini içinde bulduğu konumun gerektirdiğini yapamamaktan endişe duyuyordu.

Kelsier "Eğer çok geçmeden Quellion'ı halledemezsen, arkadaşlarını bulacak," dedi. "Şimdiden suikastçıları hazırlatıyor."

Spook sessizce "Onları göndermeyecek," dedi. "Özellikle de Durn'un hakkımda yaydığı söylentileri işittiyse. Herkes Sazed ve Breeze'in senin çetende olduğunu biliyor. Quellion, onlar kendisine başka bir çare bırakmayacak kadar büyük bir tehdit oluncaya dek böyle bir şeye kalkışmayacaktır."

Kelsier "Quellion dengesiz biri," dedi. "Çok bekleme. Ne kadar kaçıkça davrandığını görmek istemezsin."

Spook sessizleşti. Ardından, hızla yaklaşan ayak seslerini işitti. Topraktaki titremeyi hissetti. Döndü ve pelerinini açarak silahına uzandı.

Kelsier sessizce "Tehlikede değilsin," dedi.

Biri köşe başından dönüp giderken Spook rahatladı. Durn'ün çip oyunundaki adamlardan biriydi. Adam soluk soluğaydı, yüzü de yorgunluktan kıpkırmızıydı. "Lordum!" dedi.

Spook "Ben lord değilim," dedi. "Ne oldu? Durn tehlikede mi?" Adam "Hayır, efendim," dedi. "Sadece... Sadece..."

Spook kaşını kaldırdı.

Adam soluk alıp verirken "Yardımınıza ihtiyacım var," dedi. "Kim olduğunuzu anladığımızda çoktan gitmiştiniz. Sadece..."

Spook "Ne konuda?" dedi telaşla.

Adam "Kardeşim, efendim," dedi. "Yurttaş onu aldı. Babamız... Soyluydu. Durn beni sakladı, ama Mailey, onu yanına bıraktığım kadın tarafından satıldı. Efendim, o yalnızca yedi yaşında. Birkaç gün sonra onu yakacaklar!"

Spook suratını astı. *Benden ne yapmamı bekliyor?* Bu soruyu sormak üzere ağzını açacak oldu, ama duraksadı. Artık aynı kişi değildi. Eski Spook kadar kısıtlanmış değildi. Başka bir şey yapabilirdi.

Kelsier'in yapacağını.

"On adam toplayabilir misin?" diye sordu. "Gece vakti işlerinde yer almaya gönüllü arkadaşların?"

"Evet. Sanırım. Bunun Mailey'i kurtarmakla bir ilgisi var mı?"

Spook "Hayır," dedi. "Mailey'i kurtarmanın bedeliyle bir ilgisi var. Bana bu işçileri bul ben de kardeşine yardım etmek için neler yapabilirim bir bakayım."

Adam hevesle başını salladı.

Spook işaret ederek "Şimdiden yap," dedi. "Bu gece başlıyoruz."

Hemalurji'de kazığın yapımında kullanılan metal de, tıpkı kazığın bedendeki konumu gibi önemlidir. Örneğin çelik kazıklar fiziksel Allomantik güçleri –lehim, kalay, çelik ya da demir yakma becerisini– alır ve bunları kazığın çakılacağı kişiye aktarır. Ancak bunlardan hangisinin verildiği kazığın nereye saplandığına bağlı olarak değişir.

Diğer metallerden yapılan kazıklar ise Ferusimyasal yetenekleri çalarlar. Örneğin ilk Sorgucuların tümüne, –öncelikle bir Ferusimyacı'nın bedeninden geçirildikten sonra– kendilerine iyileştirme gücünü biriktirme yeteneği veren birer lehim kazık verilmişti. (Ancak hemalurjik eksilme yasası gereği bunu gerçek Ferusimyacılar kadar hızlı yapamıyorlardı.) Sorgucuların yaralarını hızlı iyileştirmeleri ile tanınmaları buradan geliyor; ayrıca bu kadar dinlenmeye ihtiyaç duymalarının nedeni de bu.

36

"GİTMEMELİYDİN." Cett çıkıştı.

Elend aygırını ordugâhının merkezine doğru sürerken kaşını kaldırdı. Tindwyl ona özellikle algılanışını yönetebileceği durumlarda kişinin halkına görünmesinin iyi olduğunu öğretmişti. Bu noktada ona katılıyordu ve is lekesini gizlemek için siyah bir pelerin ile atını sürüyor, askerlerinin onların yanında olduğunu görmelerini sağlıyordu. Cett de onunla, kendisi için özel olarak yapılmış eyerinde at biniyordu.

Elend, sabah işleri için yanından geçerken kendisine selam veren bir grup askere başıyla selam verip "Sence kente girip kendimi fazlaca tehlikeye mi attım?" dedi.

Cett "Hayır, senin hayatta olup olmamanı umursamadığımı biliyorsun, evlat. Ayrıca, sen bir Sissoylusun.

İşler ters gitmiş olsaydı kaçabilirdin," dedi. Elend "Öyleyse, niye?" diye sordu. "Neden bir hataydı?"

Cett "Çünkü içeride insanlarla tanıştın. Onlarla konuştun, dans ettin," dedi.

"Kahretsin, evlat. Bunun neden bir sorun olduğunu göremiyor musun? Saldırı vakti geldiğinde öldüreceğin insanlar için endişeleneceksin."

Elend bir süre sessizce at sürmeye devam etti. Artık sabah sisine alışmıştı. Kampı örterek boyutlarını gizlemişti. Kalayla güçlendirilmiş gözleriyle bile uzaktaki çadırlar belirsiz yığınlar gibi görünüyordu. Örtülü gölgeler ve cılız seslerle dolu efsanevi bir dünyadan geçiyor gibiydi.

Kente girmesi bir hata mıydı? Belki. Elend Cett'in bahsettiği kuramı biliyordu. Bir general için düşmanlarını bireyler olarak değil de yalnızca sayı, ya da birer engel olarak görmesinin önemini biliyordu.

Elend "Yaptığım seçimden memnunum," dedi.

Cett gür sakalını kaşırken "Biliyorum," dedi. "Açıkçası beni sinirlendiren de bu. Sen tutkulu birisin. Bu bir zayıflık ama asıl sorun bu da değil. Asıl *mesele* kendi tutkunla baş edemiyor oluşun."

Elend merakla kaşını kaldırdı.

Cett, "Düşmanına alışmamaya dikkat etmeliydin," dedi. "Nasıl tepki vereceğini bilmeli ve bu durumdan sakınmanı sağlayacak bir plan yapmalıydın! Kahretsin, evlat, her önderin bir zayıflığı vardır. Kazananlar ise bunları nasıl bastıracağını bilenlerdir, onları besleyenler değil!" Elend buna karşılık vermeyince Cett iç geçirmekle yetindi. "Pekâlâ, öyleyse kuşatmadan konuşalım. İstihkâmcılar kente giden pek çok suyun önünü kesti ama bunların kentin asıl su kaynağı olduğunu sanmıyorum."

Elend "Onlar değil," dedi. "Vin kentte altı büyük su kuyusu tespit etti." Cett "Bunları zehirlemeliyiz," dedi.

Elend sessiz kaldı. İki yanı içinde hâlâ mücadele ediyordu. Eskiden olduğu hâli olabildiğince fazla kişiyi korumak istiyordu. Ancak dönüştüğü adam ise daha gerçekçiydi. Bazen kurtarmak için öldürmek –ya da en azından sıkıntı vermek– zorunda olduğunu biliyordu.

Elend "Pekâlâ," dedi. "Vin'e bu gece bu işi bitirmesini söyleyeceğim, ayrıca kuyulara yaptığımızı belirten bir yazılı mesaj bırakmasını da söyleyeceğim."

Cett kaşlarını çatıp "Bu ne işe yarayacak?" dedi.

Elend, "İnsanları öldürmek istemiyorum, Cett. Onları endişelendirmek istiyorum. Böylelikle su için Yomen'e gidecekler. Tüm kentin talep etmesi üzerine zuladaki su çabucak bitecektir."

Cett homurdandı. Ancak Elend'in önerisini dikkate almasından memnun görünüyordu. "Peki ya civar köyler?"

Elend, "Onları korkutabilirsin," dedi. "Bin kişilik bir kuvvet topla ve onları tedirgin etmek için gönder ama öldürmesinler. Yomen'in bölgedeki casuslarının krallığının çökmekte olduğu ile ilgili haber salmalarını istiyorum."

Cett "Evlat, bunu yarım ağızla yapmaya çalışıyorsun," dedi. "Eninde sonunda seçim yapman gerekecek. Eğer Yomen teslim olmazsa, saldırmak zorunda kalacaksın."

Elend komuta çadırının önünde atını dizginledi. Usulca "Biliyorum," dedi.

Cett kıkırdadı ama uşaklar gelip onu eyerden çözmeye başlayınca sessizleşti. Ancak bu sırada ser sallanmaya başladı. Elend, huzursuzlaşan atına hâkim olmaya çalışırken küfretti. Sarsıntı çadırları sallayıp bazı çadır direklerini devirip çadırların yıkılmasına sebep oldu ve Elend tabak çanak, kılıçlar ve diğer metal eşyaların yere devrilmesiyle çıkan tangırtıyı işitti. Sonunda sarsıntı dindi ve Cett'e bakmak üzere yana döndü. Adam bineğine hâkim olabilmişti, ancak kullanamadığı bacaklarından biri eyerden fırlamıştı ve düşmek üzereymiş gibi görünüyordu. Hizmetçileri ona yardım etmek üzere koşuştular.

Cett "Kahrolası şeyler giderek daha da sık oluyor," dedi.

Elend sisin içinde burnundan soluyan atını sakinleştirdi. Kampta birileri küfredip bağırıyor, depremin yarattığı karışıklığı gidermekle uğraşıyorlardı. Gerçekten de daha da sıklaşıyorlardı; sonuncusu daha birkaç hafta önce olmuştu. Depremler Son İmparatorluk'ta sık olmazdı; gençliğinde Elend iç salâhiyetlerde deprem olduğunu hiç işitmemişti.

İç çekti, atından inip hayvanı bir yardımcıya teslim etti ardından Cett'in peşinde kumanda çadırına girdi. Hizmetçiler Cett'i bir sandalyeye oturtup çıktılar; ikisi baş başa kaldı. Cett yüzünde tedirgin bir ifadeyle Elend'e baktı. "O ahmak Ham sana Luthadel'den gelen haberlerden bahsetti mi?"

Elend, iç çekip "Ya da gelmeyişinden mi?" dedi. "Evet." Elend'in kanaldan gelmesini emrettiği erzaklar şöyle dursun başkentten tek bir haber bile ulaşmamıştı.

Cett usulca "O kadar vaktimiz yok, Elend," dedi. "En fazla birkaç ay. Yomen'in kaynaklarını zayıflatmak, belki de insanlarını işgale razı edecek bir susuzluk için yeteri kadar bir zaman. Ama eğer yeni erzaklar elimize ulaşmazsa, bu kuşatmayı sürdürmemizin bir yolu yok.

Elend yaşlı adama baktı. Cett sandalyesinde gururlu bir ifadeyle, Elend'in gözlerinin içine bakarak oturuyordu. Kötürüm adamın elinden daha fazlası gelmiyordu. Cett uzun zaman önce hastalıktan dolayı bacaklarını kullanamaz hale gelmişti ve insanları fiziksel olarak yıldıramıyordu. Bu yüzden tehditkâr olmak adına başka yöntemler bulmak zorunda kalmıştı.

Cett can yakacak noktaları bulmayı biliyordu. İnsanları rahatsız eden kusurları tespit edebilir ve onların iyi yanlarını Elend'in güçlü Teskincilerin bile nadiren yapabildiği bir biçimde kullanabilirdi. Üstelik tüm bunları Elend'in Cett'in kabul edeceğinden çok daha yumuşak bir kalbe sahip olduğunu düşünürken yapıyordu.

O gün ise her zamankinden daha gergin görünüyordu. Bir şeylere –kendisi için önemli olan bir şeye– endişeleniyor gibiydi. Belki de geride bırakmak zorunda olduğu bir şeye?

Elend, "Ona bir şey olmayacak, Cett," dedi. "Yanında Sazed ve Breeze varken Allrianne'e bir şey olmaz."

Cett umursamazca elini savururken homurdandı, ancak gözlerini kaçırmıştı. "O kahrolası ahmak kız olmadan daha iyi. Bırakalım da o Teskinci'ye varsın! Her neyse, konu ben değilim, konu sensin ve bu kuşatma!"

Elend, "Söylediklerin dikkate alındı," dedi. "Gerekli görürsem saldıracağız." Konuşurken çadırın girişi açıldı ve yanında Elend'in birkaç haftadır –en azından yatalak olmaksızın– görmediği biriyle Ham içeri girdi.

Elend generale yaklaşarak "Demoux!" dedi. "Ayaktasın!"

Demoux "Güçbela, majesteleri," dedi. Hâlâ bitkin görünüyordu. "Ancak, biraz etrafta dolaşacak kadar iyiyim."

Elend "Peki ya diğerleri?" diye sordu.

Ham başıyla onayladı. "Çoğu ayağa kalktı. Demoux sonunculardan. Birkaç gün içinde ordu eski gücüne kavuşacaktır."

Elend, tabii ölenler hariç, diye düşündü.

Cett Demoux'yu süzdü. "Adamların çoğu haftalar önce iyileşti. Sanıldığından daha mı zayıfsın ne, Demoux? En azından duyduklarım bu yönde."

Demoux kızardı.

Elend şaşırdı. "Ne?"

"Önemsiz bir şey, majesteleri," dedi.

Elend "Benim ordugâhımda asla 'önemsiz' bir şey olmaz, Demoux," dedi. "Mesele nedir?"

Ham iç çekip bir sandalye çekti. Sandalyeye ters oturup kaslı kollarını tahtaya dayadı. "Sadece kampta dolaşan bir dedikodu, El."

Cett "Askerler," dedi. "Hepsi aynı kocakarılar kadar batıl inançlı."

Ham başıyla onayladı. "Bazıları sisten hastalananların cezalandırıldığını düşünüyor."

Elend "Cezalandırılmak mı? Ne için?" diye sordu.

Demoux "İnançsızlıktan, majesteleri," dedi.

Elend "Saçmalık," dedi. "Sislerin rastgele hasta ettiğini herkes biliyor."

İkisi bakıştılar ve Elend durup tekrar düşündü. *Hayır. Hastalıklar rastgele değildi; en azından istatistikler değil* "Yine de," dedi, konuyu değiştirmeye karar vermişti "Günlük raporunuz nedir?"

Üç adam ordugâhtaki görevleri hakkında sırayla konuştular. Ham askerin moral ve eğitimiyle ilgileniyordu. Demoux ise erzak ve kamp görevleriyle, Cett de taktik ve devriyelerle. Elend elleri arkasında bağlı bir halde kendisine sunulan raporları dinliyordu; ancak tüm dikkatini vermemişti. Raporlar dünkülerden pek farklı değildi ama Demoux'u işinin başında görmek güzeldi. Yardımcılarından çok daha iyi çalışıyordu.

Konuşurlarken Elend'in aklı başka yerdeydi. Kuşatma iyi gidiyordu ama içinden bir ses –Cett ve Tindwyl'den ders almış yanı– bu bekleme oyundan rahatsız oluyordu. Kenti doğrudan alabilirdi. Kolossları vardı ve tüm haberler birliklerinin Fadrex'in içindekilere kıyasla çok daha deneyimli olduğuna işaret ediyordu. Kayalıklar savunmadakiler için korunma sağlayabilirdi, ama Elend kazanamayacak kadar kötü bir pozisyonda değildi.

Ama bu çok, hem de pek çok hayata mal olacaktı.

Tereddüt ettiği adım da buydu. Bu son adım onu savunmadaki birinden bir

saldırgana dönüştürecekti; koruyucudan fatihe. Ayrıca kendi tereddüdüne de sinirleniyordu.

Elend'e göre kente girmenin kötü olmasının bir başka nedeni daha vardı. Yomen'i kötü bir zalim, Lord Hükümdar'a sadık yozlaşmış bir obligatör olarak düşünmek Elend için daha kolaydı. Ancak ne yazık ki artık Yomen'in mantıklı biri olduğunu biliyordu. Üstelik çok iyi nedenleri olan bir adam. Bir bakıma Elend'e yönlendirdiği suçlamalarda haklıydı. Elend ikiyüzlüydü. Demokrasiden bahsediyordu, ancak tahta kaba kuvvetle geçmişti.

İnsanların kendisinden beklediğinin bu olduğunu düşünüyordu. Ama bu onu ikiyüzlü yapıyordu. Yine de, aynı mantıkla Vin'i Yomen'i öldürmek üzere göndermesi gerektiğini biliyordu. Ama Elend kendisine engel olmak dışında hiçbir yanlışı olmayan bir adamın ölüm emrini verebilir miydi?

Obligatörü öldürtmek, kolosslarını kente saldırmaya göndermek kadar yanlış geliyordu. Elend, Cett haklı, diye düşündü. *Bunu yarım ağızla yapmaya çalışıyorum.* Baloda Telden ile konuşurken kendinden o kadar emindi ki. Ama aslında, hâlâ öne sürdüğü şeye inanıyordu. Elend Lord Hükümdar değildi. Halkına daha fazla özgürlük ve daha fazla adalet sunmuştu.

Ancak, kuşatmasının olduğu kişi ile olmaktan korktuğu kişi arasındaki dengeyi bozabileceğini fark etmişti. Fardrex'i işgal etmeyi, ordularını öldürüp kaynaklarını yağmalamayı görünürde imparatorluğunda yaşayan halkını korumak adına yaptığına kendini gerçekten inandırabilir miydi? Tersini yapmaya cüret edebilir miydi? Fadrex'ten çekilmeyi ve o mağaradaki –tüm imparatorluğu kurtarabilecek– sırları hâlâ Lord Hükümdar'ın dönüp halkını kurtaracağına inanan birine bırakmayı.

Karar vermeye hazır değildi. Şimdilik, diğer seçenekleri denemekte ısrarcıydı. Kenti fethetmesini gerektirmeyecek her şeyi. Buna Yomen'i daha uysal kılacak biçimde kenti kuşatmayı sürdürmek de dâhildi. Ayrıca, Vin'in in ambar mağarasına gizlice girmesini de kapsıyordu. Getirdiği haberler binanın sıkıca korunduğunu söylüyordu. Sıradan bir akşamda içeri girip giremeyeceğinden emin değildi. Ancak bir balo gecesi, savunma daha esnek olabilirdi. O mağarada neler olduğuna bir göz atmak için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Yomen'in Lord Hükümdar'ın son yazıtını kaldırdığını düşünmezsek, diye aklından geçirdi. *Ya da orada bir şey olduğunu var sayarsak.*

Yine de bir şans vardı. Lord Hükümdar'ın son mesajı; halkına sunduğu yardımın son parçası. Eğer Elend kente saldırmadan ve binlerce kişiyi öldürmeden o yardıma ulaşmanın bir yolunu bulursa, bunu yapardı.

Sonunda, adamlar raporlarını sunmayı tamamladılar ve Elend onları gönderdi. Ham sabahki idmana yetişmek gayesiyle hızlıca gitti. Cett ise birkaç dakika sonra kendi çadırına götürülmek üzere yardımcıları eşliğinde çıkmıştı. Ancak Demoux ağır davranıyordu. Bazen Demoux'un ne kadar genç olduğunu hatırlamak zordu, Elend'den biraz daha büyüktü. Dökülmekte olan saçları ve sayısız yara adamı olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu, tıpkı uzun süren hastalığının hâlâ belirgin olan izleri gibi.

Demoux bir şeyler konusunda tereddütlüydü. Elend bekledi ve sonunda Demoux bakışlarını yere düşürüp utangaçça "Majesteleri," dedi. "Sanırım generallik görevimden azlimi istemeliyim."

Elend dikkatle "Peki niye böyle düşünüyorsun?" diye sordu. "Artık bu göreve layık olduğumu düşünmüyorum." Elend şaşırmış görünüyordu.

"Yalnızca Firari'nin güvendiği biri bu orduyu yönetmeli, lordum," dedi. "Sana güvendiğine eminim, Demoux."

Demoux hayır der gibi başını salladı. "Öyleyse neden beni hasta etti? Neden ben; ordudaki onca kişi arasından neden ben?"

"Sana söyledim, Demoux, şans."

Demoux "Lordum," dedi, "Karşı çıkmak istemem ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Ne de olsa, hasta olanların da Kelsier'in iradesiyle olduğunu söylediniz."

Elen duraksadı. Elend duraksadı. "Öyle mi dedim?"

Demoux başıyla onayladı. "Ordumuzu sise çıkardığımız o sabah onlara Kelsier'in Sislerin Efendisi olduğunu, bu yüzden de hastalığın onun iradesi olduğunu haykırdınız. Sanırım haklıydınız. Firari SislerinEfendisi. Kendisi de ölmeden önceki gecelerde böyle demişti. Hastalık onun elinden, lordum. Öyle olduğunu biliyorum. İmanı zayıf olanları gördü ve onları lanetledi."

Elend "Demek istediğim bu değildi, Demoux," dedi. Kelsier'in bu tersliğe katlanmamızı istediğini söylüyordum, herkesi tek tek seçip ayırdığını değil."

"Yine de, lordum, bunu siz söylediniz." Elend elini hayır der gibi salladı.

"Öyleyse, garip rakamları nasıl açıklıyorsunuz, lordum?"

Elend "Emin değilim," dedi. "Hastalanan insan sayısının garip bir istatistik ortaya koyduğunu söylemeliyim, ama bu özel bir anlama gelmiyor, Demoux."

Demoux, bakışlarını hâlâ yerde tutarak "O rakamlardan bahsetmiyorum, lordum," dedi. "Diğerleri iyileşirken hasta kalanların sayısından bahsediyorum."

Elen duraksadı. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

Demoux sessiz çadırda "Duymadınız mı, lordum?" dedi. "Kâtipler bundan bahsedip duruyor ve orduda duyuldu. Pek çoğunun kafasının hesaba çalıştığını sanmıyorum ama garip bir şeyler olduğunu anlıyorlar."

Elend "Hangi sayılar?" diye sordu.

Demoux "Beş bin kişi hastalığa yakalandı, lordum," dedi.

Elend, ordunun *tamı tamına* yüzde on altısı, diye düşündü.

Demoux "Bunlardan beş yüz kadarı öldü," dedi. "Kalanların hemen hepsi bir günde iyileşti."

Elend "Ama bazıları iyileşmedi," dedi. "Sen de."

Demoux "Ben de," dedi usulca. "Diğerleri iyileştiğinde üç yüz yirmi yedimiz ise hastaydık."

Elend "Ve?" diye sordu.

"Bu da hasta olanların tamı tamına on altıda biri lordum," dedi. "Üstelik biz de tamı tamına on altı gün hasta yattık. Saati saatine."

Çadırın girişi rüzgârda usulca dalgalandı. Elend sessizleşti ve ürperdi. Sonunda "Tesadüf," dedi. "Yeterince denerlerse, bir bağlantı arayan istatistikçiler daima tesadüfler ve sıra dışı istatistikler bulabilirler."

"Bu basit bir sıra dışılık gibi görünmüyor, lordum," dedi. "Kesin. Aynı sayı tekrar tekrar görülüyor. On altı."

Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. "Öyle bile olsa, Demoux, bu hiçbir anlama gelmiyor. Sadece bir sayı." Demoux "Bu Firari'nin Hathsin Madenleri'nde geçirdiği ay sayısı," dedi. "Tesadüf."

"Leydi Vin de Sissoylu olduğunda on altı yaşındaydı. Elend "Bu da tesadüf," dedi.

"Bununla ilgili pek çok tesadüf var gibi görünüyor, lordum," dedi.

Elend kollarını birleştirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Demoux bu konuda haklıydı. *İnkârım bizi bir sonuca ulaştırmıyor. İnsanları yalnızca yalanlamayı bırakıp onların neler düşündüğünü de öğrenmeliyim.*

Elend "Pekâlâ, Demoux," dedi. "Bunlardan hiçbirinin tesadüf olmadığını varsayalım. Ne anlama geldikleriyle ilgili bir teorin var gibi görünüyor."

Demoux "Az önce söylediğim şey, lordum," dedi. "Sisler Firari'den. Bazılarını öldürüyor, bazılarımızı ise hasta ediyor; olup bitenin ardında kendisinin olduğunu göstermek için on altı sayısını geride bırakıyor. Bu yüzden en hasta olanlar onu en az memnun edenler."

Elend "Sisten ölenler dışında kalanlar, tabii," diye ekledi. Demoux başını kaldırıp "Doğru," dedi. "Bu yüzden... Belki benim için de bir umut ışığı vardır."

"Bu bir avuntu değildi, Demoux. Bunların hiçbirini kabul etmiyorum. Belki bunlar gerçekten de garipliktir ama olup bitene getirdiğin yorum yoruma dayanıyor. Neden Firari senden memnun olmasın ki? Onun en sadık rahiplerinden birisin."

Demoux "Bu görevi kendim aldım, lordum," dedi. "Beni o seçmedi. Sadece... Gördüğümü öğretmeye başladım ve insanlar beni dinledi. Onun gücüne giden de bu olmalı. Eğer benden bunu yapmamı istemiş olsaydı beni henüz hayattayken seçerdi, öyle değil mi?"

Elend, Firari'nin hayattayken bunları pek umursadığını sanmıyorum, diye aklından geçirdi. *Sadece skaaları, isyan etmelerini sağlayacak kadar öfkelendirmek istiyordu.*

Elend "Demoux," dedi, "Firari'nin hayattayken bu dini örgütlemediğini biliyorsun. Yalnızca senin gibiler –o öldükten *sonra* onun öğretilerine gönül verenler– imanlılardan bir cemaat oluşturmayı başardılar.

Demoux "Doğru," dedi. "Ama öldükten sonra bazılarına göründü. Ben bunlardan biri değildim."

Elend "O kimseye görünmedi," dedi. "Bu, onun bedenini kuşanmış OreSeur adlı kandraydı. Bunu sen de biliyorsun, Demoux."

Demoux "Evet," dedi. "Ama o kandra Firari'nin talebiyle böyle bir şey yaptı. Ayrıca, ben de uğrananlardan biri değildim."

Elend bir elini Demoux'nun omzuna koyarak adamın gözlerinin içine baktı. Bu yorgun ve saçları genç yaşta ağarmış generali kendisinden bir metre daha uzun olan vahşi bir kolossa gözünü kırpmadan bakarken görmüştü. Demoux'nun ne bedeni ne imanı zayıftı.

Elend "Demoux," dedi "Bunu en nazik biçimde söylemeye çalışacağım ama kendine acıman işmize engel oluyor. Eğer bu sis *seni* seçtiyse, bunu hastalığın Kelsier'in memnuniyetsizliğiyle hiçbir ilgisi *olmadığının* bir kanıtı olarak almalıyız. Şu anda kendini sorgulamana ayıracak vaktimiz yok, ayrıca ikimiz de senin bu orduda herkesten daha özverili olduğunu biliyoruz."

Demoux kızardı.

Elend, Demoux'nun duygularını Allomansi ile biraz İterek "Bir düşün, kişinin inancının sislerden etkilenmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğini göreceksin. Bu yüzden, canını sıkmana izin vermek yerine işimize bakıp sislerin bu etkisinin ardındaki *asıl* nedeni bulmalıyız."

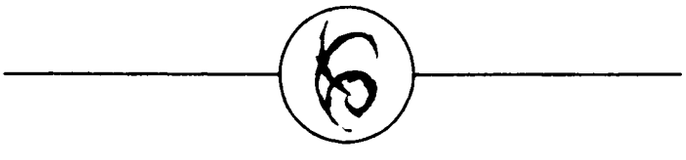
Demoux bir an öylece kaldı, ardından başıyla onayladı. "Belki de haklısınızdır, lordum. Belki hemen bir sonuca varıyorumdur."

Elend gülümsedi. Ardından duraksayıp, kendi söylediklerini düşündü. *Kişinin inancının sislerden etkilenmesiyle hiçbir ilgisi yok...*

Bu tam olarak doğru değildi. Demoux kamptaki en inançlılardan biriydi. Peki ya hastalığı onunki kadar uzun sürenler? Belki onlar da inançlarına bağlı kimselerdi? Elend bu soruyu Demoux'ya sormak üzere ağzını açtı. Ardından dışarıdan bağırışlar duyuldu.

Hemalurjik eksilme Sissoylulardan yaratılan Sorguculardа daha az belli oluyordu. Zaten Allomantik güçlere sahip olduklarından diğer yeteneklerin eklenmesi onlara müthiş bir güç veriyordu.

Ancak Sorgucuların çoğu Siskanlardan yaratılmıştı. Marsh gibi arayıcılar özellikle tercih edilmiş gibi görünüyor. Çünkü bir Sissoylu bulunmadığında, güçlendirilmiş tunç yeteneklere sahip bir Sorgucu, skaalar arasında Siskanların aranmasında güçlü bir araçtı.

37

UZAKTA ÇIĞLIKLAR YÜKSELDİ. Vin kamarasında doğruldu. Uykulu olsa da henüz uykuya dalmamıştı. Fadrex'te bilgi toplamakla geçirdiği bir gece onu yormuştu.

Ancak kuzeyden çarpışma sesleri yükselince tüm yorgunluğunu unutmuştu. Battaniyesini bir kenara atıp kamarasından fırlarken, sonunda, diye düşündü. Her zamanki pantolonunu ve gömleğini giydi ve üzerinde daima taşıdığı metal şişecikleri de vardı. Kanal botunun güvertesinde ilerlerken şişeciklerden birini kafasına dikti.

Mavnacılardan biri sisler içinden "Leydi Vin!" diye seslendi. "Kampa saldırıyorlar!"

Vin botun koçboynuzlarından birini İtip havaya fırlarken "Vakti de gelmişti," dedi. Sabah sisini yarıp ilerlerken geride bıraktığı beyaz kıvrımlar ve izler bulutlar üzerine uçan bir kuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Kalay yardımıyla çok geçmeden çarpışmayı buldu. Atlı birkaç grup adam kampın kuzey kısmına girmiş ve görünüşe göre kanalın iyi korunan bir kıvrımında duran erzak mavnalarına doğru saldırmaya çalışıyorlardı. Elend'in Allomanserler'i bir yanı kuşatmıştı, önde haydutlar vardı sikkeciler ise atlılara arkadan saldırıyordu. Piyadeler orta kısmı tutuyor ve cansiperane dövüşüyorlardı; atlılar kamptaki barikatlar ve savunmalardan dolayı yavaşlamıştı.

Vin yere inerken gururla, Elend haklıydı, diye düşündü. *Eğer adamlarımızı sise çıkarmamış olsaydık şu anda başımız belaya girmişti.*

Kralın planlaması erzaklarını kurtarmış ve Yomen'in yağmacı kuvvetlerinden birini davet etmişti. Atlılar muhtemelen –askerleri habersiz yakalayıp sisten dolayı dışarı çıkmalarına da fırsat vermeden– kolayca kampa gireceklerini, ardından da erzak mavnalarını ateşe vereceklerini düşünüyorlardı. Ancak Elend'in gözcüleri ve devriyeleri gerekli uyarıları yapmıştı ve düşman atlıları kafa kafaya bir mücadelenin içine girmek zorunda kalmıştı.

Yomen'in askerleri güney tarafından kampı zorluyordu. Elend'in askerleri iyi dövüşmelerine karşın düşmanları atlıydı. Vin göğü yararak ilerlerken lehim harlayıp bedenini güçlendirdi. Bir sikke fırlatıp yavaşlamak üzere onu İtti ve büyük bir kül bulutu kaldırarak yere indi. Atlıların güney cenahı üçüncü sıra çadırlara dek sızmıştı. Vin tam da onların ortasına inmeyi seçti.

Askerler ona doğru gelmeye başladıklarında Vin, at nah yok, diye düşündü. *Ayrıca görünüşe göre kılıç yerine taş bıçaklı mızraklar kullanıyorlar.*

Yomen kesinlikle dikkatli.

Neredeyse zordu. Vin gülümsedi, bekleyerek geçirdiği günlerden sonra adrenalin hissetmek hoşuna gitmişti. Yomen'in komutanları saldırıyı Vin'e doğru döndürmek üzere emirler yağdırmaya başlamıştı. Çok geçmeden otuz kadar atlı doğruca Vin'in üzerine dörtnala geliyordu.

Vin onlara baktı. Ardından sıçradı. Yükselmek için çeliğe ihtiyacı yoktu lehim ile güçlendirilmiş kasları bunun için yeterliydi. En öndeki askerin mızrağının üzerinden geçerken altındaki havayı hissedebiliyordu. Vin'in ayağı askerin yüzüne inip onu eyerinden devirirken sabah sisi içinde küller uçuşuyordu. Yuvarlanan bedenin yanına indi, ardından bir sikke atıp kendisini kenara, yeri döverek gelen toynaklardan uzağa attı. Arkadaşları talihsiz biniciyi istemeden çiğnerken adamdan çığlıklar yükseliyordu.

Vin'in İtişi kendisini geniş bir çadırın açıklığından içeri fırlatmıştı. Yuvarlandı ardından –henüz hareketi sona ermemişken– çadırın metal kazıklarını İterek onları topraktan söktü.

Duvarlar titredi ve çadır bezi yırtılarak havaya fırladı ve tüm kazıklar farklı yönlere fırlarken iyice gerildi. Havada küller uçuşuyordu ve her çatışmanın her iki tarafından da askerler Vin'e doğru döndü. Çadır bezinin önüne düşmesini izledi, ardından İtti. Çadır bezi havada şişerken kazıklar çadırdan fırlamış ve atları ve binicilerini delip geçmişti.

Atlar ve biniciler yere devrildi. Çadır bezi Vin'in önünde yere düştü. Vin gülümsedi, ardından biniciler ikinci bir saldırı için toplanırlarken parçalanmış çadırın üzerinden atladı. Onlara vakit bırakmadı. Elend'in bölgedeki askerleri geri çekilmiş ve savunma hattının ortasını desteklemişler, böylece de Vin'e kendi adamlarını yaralama ihtimali olmadan saldırma şansı vermişlerdi.

Atlılar arasına atıldı, devasa binekleri kendisini izlemeye çalışırken köstekliyor-

du. Atlar ve adamlar dönerken Vin toprağa çakılı metal kazıkları bağlı oldukları çadırlardan Çekip ok gibi kullandı. Düzinelerce adam yere devrildi.

Arkasından dörtnala yaklaşan at sesleri duyduğunda Vin düşman subaylarından birinin bir başka saldırıyı yönettiğini gördü. On adam doğruca üzerine geliyordu, kimisinin elinde mızrak kimilerinde ise gerili yaylar vardı.

Vin öldürmekten hoşlanmıyordu ama Allomansi'yi seviyordu; becerilerini kullanmanın verdiği heyecanı, İtme ve Çekmenin gücünü ve yalnızca lehim ile harlanmış bir bedenin hissedeceği elektrik gibi bir güç hissini seviyordu. Böyle adamlar ona savaşma şansı verdiğinde, gücünü sakınmıyordu

Ona karşı okların bir şansı yoktu. Vin ardındaki bir metali Çekip kenara fırlarken lehim ona hız ve denge veriyordu. Vin havaya fırlarken altından az önceki Çekmesiyle yerinden sökülmüş olan bir çadır dalgalanarak geçti. Yere indi, ardından çadırın kazıklarından bazılarını İtti; çadırın köşesindeki kazıkları. Çadır, sanki iki ucundan çekilen bir mendil gibi iyice gerildi.

Bu da atların bacaklarına tel gibi dolandı. Vin duralümin yaktı, ardından da İtti. Öndeki atlar kişnerken Vin'in kullandığı bu silah onları yere deviriyordu. Çadır bezi yırtıldı ve kazıklar kurtulup fırladı ama olan olmuştu. Öndekiler arkadakileri devirmiş ve adamlar da hayvanlara birlikte yere devrilmişti.

Vin çeliğini tazelemek için bir şişeciği daha başına dikti. Artından bir çadırı daha kendine doğru Çekti. Yaklaşınca zıpladı, döndü ve çadırı arkadaki bir başka atlı gruba doğru Çekti. Çadırın kazıkları adamlardan birinin göğsüne saplamp onu geriye fırlattı. Adam diğer askerlerin üzerine devrilerek kargaşaya sebep olmuştu.

Ardından yere, külün içine cansız bir biçimde düştü. Göğsüne saplanmış olan kazıkların ucundaki çadır adamın cansız bedenini bir kefen gibi örtmüştü. Vin dönüp başka düşman olup olmadığına baktı. Ancak atlılar geri çekilmeye başlamıştı. Onları kovalamak üzere öne çıktı ancak durdu. Biri onu izliyordu; siste onun gölgelerini görebiliyordu. Tunç yaktı.

Figür metallerin gücüyle nabız gibi atıyordu. Allomanser. Sissoylu. Elend olmak için fazlasıyla kısaydı ama sis ve küllerin oluşturduğu gölgelerin ötesinden daha fazlasını seçemiyordu. Vin düşünmek için duraksamadı. Bir sikke atıp yabancıya doğru fırladı.

Yabancı da sıçrayarak geri çekildi. Vin de onun peşinden gitti, kısa sürede Allomanser'in ardında sekerek kampı geride bırakmıştı. Hızla kente doğru gidiyordu, Vin de onun peşinde, külle kaplı arazide büyük sıçrayışlarla geliyordu. Avı kentin önündeki kayalıkları aştı ve Vin de onun peşinden giderek şaşırmış bir devriyenin birkaç metre yanına indi ardından sarp kayalıkların üzerinden Fadrex'e inmek üzere tekrar sıçradı.

Diğer Allomanser hâlâ önündeydi. Hareketlerinde, Zane'i andıran bir oyunbazlık yoktu. Bu adam gerçekten de kaçmaya çalışıyordu. Vin, çatılar ve sokaklar üzerinden sıçrayarak peşinden gidiyordu. Ona yetişememenin verdiği sinirle dişlerini sıktı. Her bir sıçrayışını mükemmellikle planlıyor ve kendisi için yeni çapalar seçip yeni bir kavisle havada fırlarken neredeyse hiç durmuyordu.

Yine de yabancı yaptığında iyiydi. Kentin etrafında dolanarak Vin'i kendisine yetişmeye zorluyordu. Sonunda, pekâlâ, diye düşünüp duralüminini hazırladı. Artık sislerde saklanmadığını görecek kadar yaklaşmıştı ve bir hayalet değil de gerçek ve cismani biri olduğunu görmüştü. Vin, Fadrex'e ilk kez girdiğinde kendisini izleyen adamın olduğundan git gide emin oluyordu. Yomen'in bir Sissoylusu vardı.

Ancak adamla dövüşmek için öncelikle onu yakalamalıydı. Doğru anı bekledi ve adam sıçrayışlarından birini yapmak üzereyken Vin metallerini söndürüp duralümin yaktı. Sonra da İtti.

Sıra dışı İtişi çapa olarak kullandığı kapıyı parçalarken ardından bir tangırtı yükseldi. Korkunç bir hızda, yaydan fırlamış bir ok gibi ileri atılmıştı. Rakibine yüksek bir hızda yaklaşıyordu.

Ancak hiçbir şey bulamadı. Vin kalayını tekrar yakarken küfretti. Duralümin yakarken onu da yakamazdı; aksi takdirde kalayı bir kerede yanarak onu kör ederdi. Ama aynı şeyi onu söndürerek de yapmıştı. Duralümin kaynaklı İtişini sonlandırmak için kendisini dengesizce yakındaki bir çatıya doğru Çekti. Sisli havaya göz gezdirirken eğilmişti.

Nereye gittin, diye düşündü; bir yandan da tunç yakıyor ve –nedenini hala bilemediği– bakırbulutlarını yarma becerisine güvenerek düşmanını arıyordu. Tüm metallerini söndürmediği takdirde hiçbir Allomanser Vin'den kaçamazdı.

Ancak görünüşe göre adam tam da bunu yapmıştı. Üstelik yine. İkinci kez Vin'den kurtulmuştu.

Bu rahatsız edici bir olasılıktı. Vin bakırbulutları yarma yeteneğini saklı tutmak için çok uğraşmıştı ama bunu keşfedeli neredeyse dört yıl olmuştu. Zane bunu biliyordu ve yapabileceği şeylere dayanarak bunu kimin tahmin etmiş olabileceğini bilmiyordu. Sırrı açığa çıkmış olabilirdi.

Vin birkaç dakika daha çatının tepesinde kaldı; ama hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Tam da kalayı sönükken kendisinden kaçacak kadar zeki bir adam aynı zamanda o gidinceye dek gizli kalmayı da akıl ederdi. Aslında neden kendisini açık ettiğini de merak ediyordu...

Vin doğruldu ardından bir metal şişeciğini daha kafasına dikti ve kendisini çatıdan öteye İterek gergin bir hâlde kampa doğru fırladı.

Askerlerin kampın çevresindeki hasarı ve cesetleri topladığını gördü. Elend ortalıkta dolaşıp emir veriyor, adamları tebrik ediyor ve genel olarak görüldüğünden emin oluyordu. Gerçekten de, onun beyaz giysiler içindeki halini görmek, Vin'i rahatlatmıştı.

Elend'in yanı başına indi. "Elend, saldırıya uğradın mı?" Ona baktı. "Ne? Ben mi? Hayır, iyiyim."

Elend endişeyle, öyleyse Allomanser Elend'e saldırılacakken beni oyalamak üzere gönderilmemişti, diye düşündü. Her şey ortadaydı–

Elend onu kenara çekti, endişeli görünüyordu. "*Ben* iyiyim, Vim, ama başka bir şey var... Bir şey oldu."

Vin "Ne?" diye sordu.

Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. "Sanırım bütün bunlar bir şaşırtmacaydı, kampa düzenlenen bu saldırı."

Vin "Ama eğer senin peşinde değillerse, erzakımız için de gelmedilerse, neye karşı bizi şaşırtmak istediler ki?" diye sordu.

Elend Vin'in gözlerinin içine baktı. "Kolosslar."

Vin, öfkeyle "Nasıl oldu da *bunu* atladık?" dedi.

Elend bir yükselti üzerinde bir birlik askerle birlikte, Vin ve Ham'in yanmış olan kuşatma teçhizatını incelemesini bekliyordu. Aşağıda Fadrex Kenti görünüyordu, kendi ordusu da kentin dışında kamp kurmuştu. Sisler kısa bir süre önce çekilmişti. Bu mesafeden kanalı bile göremiyor oluşu sinir bozucuydu. Kül yağmuru sularını karartmış ve tüm manzarayı ayırt edilemez bir siyahlıkla kaplamıştı.

Yükseltinin dibinde ise koloss ordusundan geriye kalanlar vardı. Elend'in askerleri dikkatlerini başka bir yöne vermişken iyi tasarlanmış olan bir tuzak kolossların üzerine ölüm yağdırmış ve yirmi bin, kısa sürede on bine inmişti. Sisler adamların her şey için çok geç oluncaya dek olup biteni görmesini engellemişti. Elend ölümleri hissetmişti ama bunu kolossların savaşı sezmesi olarak yorumlamıştı.

Ham, yanık tahtalarla oynarken "Bu uçurumun arkasındaki mağaralar," dedi. "Yomen muhtemelen o mağaralara bizim gelişimiz nedeniyle mancınık yerleştirmişti, ancak asıl olarak Luthadel'e saldırı için inşa edilmiş olduklarını düşünüyorum. Her iki türlü de, bu yükselti bir baraj ateşi için çok uygun bir yerdi. Yomen bunları ordumuza saldırmak niyetiyle kurmuştu ancak biz kolossları tam da bu yükseltinin altına yerleştirince..."

Elend çığlıkları hâlâ zihninde duyabiliyordu; kudurmuş ancak yükselti üzerindeki düşmanlarına saldıramayan kolosslar. Düşen taşlar büyük bir yıkıma sebep olmuştu. Ardından yaratıklar kontrolünden çıkmıştı. Çaresizlikleri çok güçlüydü ve bir süre onların birbirlerine saldırmalarına engel olamamıştı. Ölümlerin çoğunun sebebi kolossların birbirlerine saldırmalarıydı. Neredeyse yarısı birbirlerini öldürmüşlerdi.

Onlara hâkim olamadım, diye düşündü. Yalnızca kısa bir süreydi ve yalnızca düşmanlarına saldıramadıkları için olmuştu. Ancak, tehlikeli bir örnek teşkil ediyordu.

Vin sinirlenmişti, küle dönmüş tahtalardan büyük bir parçayı tekmeleyerek yükseltiden aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Ham, dingin sesiyle "Bu çok iyi planlanmış bir saldırıydı, El," dedi. "Yomen sabahları fazladan devriye gönderdiğimizi görmüş ve bu saatlerde saldırı beklediğimizi tahmin etmiş olmalı.

Bu yüzden bize bu saatlerde saldırdı ve ardından en güçlü olmamız gereken yerden bize vurdu."

Elend "Ancak ona pahalıya mal oldu," dedi. "Bizim elimize geçmesini önlemek için kuşatma araçlarını yakmak ve kampa düzenlediği saldırıda –binekleriyle birlikte– yüzlerce kayıp vermek zorunda kaldı."

Ham "Doğru," dedi. "Ama birkaç düzine kuşatma aracı ve beş yüz atlıyı on bin kolossa değişir miydin? Ayrıca, Yomen o süvariyi işe yarar kılabilmek için dertlenmek zorunda, o atlara o kadar süre bakacak kadar yemi nereden bulduğunu ancak Firari bilir. Hayvanların açlıktan ölmesini izlemektense şimdi saldırıp savaşta ölmelerine göz yummak daha iyi."

Elend başıyla yavaşça onayladı. *Bu işleri daha zor kılıyor. Kaybedilen on bin koloss...* Bir anda, güçler çok daha dengeli bir hâl almıştı. Elend kuşatmasını sürdürebilirdi ama kente saldırmak çok daha riskli bir hale gelmişti.

İç çekti. "Kolossları ordugâhtan bu kadar uzakta tutmamalıydık. Onları kampa dâhil etmemiz gerekecek."

Ham bundan hoşlanmamış görünüyordu.

Elend "Tehlikeli değiller," dedi. "Vin ile birlikte onlara hükmedebiliriz." *Neredeyse.*

Ham omuz silkti. Dumanı tüten yığının içinde geçip haberciler göndermek üzere hazırlandı. Elend öne çıkıp uçurumun kıyısında dikilen Vin'e yaklaştı. Bu kadar yüksekte olmak hala onu bir nebze rahatsız ediyordu. Yine de Vin önündeki yüksekliği pek önemsiyor gibi görünmüyordu.

Uzaklara bakarken usulca "Onlara hâkim olmanda sana yardım etmeliydim," dedi. "Yomen dikkatimi dağıttı."

Elend "Hepimizin dikkatini dağıttı," dedi. "Zihnimde kolossları hissediyordum ama yine de neler olduğunu anlayamadım. Sen döndüğünde onlara yeniden hükmedebilmiştim ama o zamana kadar pek çoğu ölmüştü."

Vin "Yomen'in bir Sissoylusu var," dedi. "Emin misin?"

Vin başıyla onayladı.

Elend, bir de bu çıktı, diye düşündü. Ancak öfkesine hâkim oldu. Adamlarına karşı kendinden emin görünmeliydi. "Sana bin koloss veriyorum," dedi. "Onları daha önceden paylaşmalıydık."

Vin "Sen daha güçlüsün," dedi.

"Görünüşe göre yeterince güçlü değilim," dedi.

Vin iç geçirdi, ardından başıyla onayladı. "Aşağı ineyim," dedi. Mesafenin kolosslara hükmetmede önemli olduğunu keşfetmişlerdi.

"Bin kadarını ayırıp bırakacağım. Ben bırakır bırakmaz onlara hükmetmeye hazır ol." Vin başıyla onayladı ardından yükseltiden aşağı atladı.

Vin havada aşağı düşerken, kendimi dövüşün heyecanına kaptırdığımı fark etmeliydim, diye düşündü. Şimdi her şey ona daha açık görünüyordu. Ne yazık ki saldırının sonucunda önceye oranla daha gergin ve kıstırılmış hissediyordu.

Bir sikke atıp yere indi. Artık yüz metrelik bir düşüş bile onu endişelendirmiyordu. Buna kafa yormak garipti. Luthadel surları üzerinde tedirgin, Kelsier'in tüm söylediklerine rağmen Allomantik güçlerini kullanmaktan korkan hallerini hatırladı.

Artık ise bir uçurumdan atlayıp düşüş sırasında düşüncelere dalabiliyordu.

Tozlu arazide ilerledi. Küller baldırlarına dek varıyordu ve bedenini lehimle güçlendirmiş olmasa yürümek epey zor olurdu. Kül yağmurlarının yoğunluğu giderek artıyordu.

Çok geçmeden İnsan yanına geldi. Kolossun hâkimiyetine mi tepki verdiğini yoksa gerçekten onu fark edecek kadar ilgili ve uyanık mı olduğundan emin değildi. Yüzünde, çarpışmadan kalan yeni bir yara vardı. Vin diğer kolosslara doğru giderken onun yanı başında yürüyordu, dev cüssesi ile derin kül yığınları arasında ilerlemekte zorluk çekmiyordu.

Her zamanki gibi, koloss kampında pek az duygu vardı. Daha kısa bir süre önce kudurmuş bir halde çığlık atıyorlar ve gökten taşlar yağarken birbirlerine saldırıyorlardı. Şimdi ise küllerin içinde sessizce küçük gruplar halinde oturmuş, yaralarına aldırış bile etmiyorlardı. Eğer odun olsa ateş yakmış olurlardı. Bazıları ise eşelenip yemek için bazı şeyler bulmuşlardı.

Vin, "Siz umursamıyor musunuz, İnsan?" diye sordu.

Dev koloss yırtık yüzü hafifçe kanarken Vin'e baktı. "Umursamak mı?"

"Pek çok koloss öldü," dedi. Kolosslara özgü bir cenaze merasimi olan deri yüzme dışında etrafta küller içindeki cesetleri görebiliyordu, bazı kolosslar hala cesetler arasında dolaşarak deri yüzüyordu.

İnsan "Onlarla ilgileniyoruz," dedi.

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "Derilerini yüzüyorsunuz. Bunu niye yapıyorsunuz?" İnsan "Onlar ölü" dedi, yeterli bir açıklama yaptığını düşünüyordu.

Bir yanda, Elend'in sessiz emirleri uyarınca büyük bir grup koloss ayaklanmıştı. Ana kamptan ayrılıp külün içinde ilerlediler. Bir an sonra artık birlikte hareket etmeksizin etrafa bakınmaya başladılar.

Vin hızlı hareket etti. Metallerini söndürdü, duralümin yaktı ve ardından çinko harlayıp büyük bir çekmeyle kolossların duygularını coşturdu. Beklenildiği gibi, tıpkı İnsan gibi, onlar da Vin'in hâkimiyetine girdiler.

Bu kadar çok sayıda kolossa hükmetmek daha zordu ama yine de becerebiliyordu. Vin onlara sakin olmalarını ve öldürmemelerini emretti, ardından kampa dönmelerini söyledi. O andan itibaren zihninin bir köşesinde kalacaklar ve bundan böyle yönetilmek için Allomansi gerektirmeyeceklerdi. Duyguları güçlenmediği zamanlarda onları akıldan çıkarmak kolaydı.

İnsan onları izledi. Sonunda "Biz... Azaldık," dedi. Vin hareketlendi. "Evet," dedi. "Bunu anlıyor musun?"

İnsan "Ben..." dedi ancak Yuvalarından fırlayacak gibi duran gözleri kampa dönmüştü. Sözü yarıda kaldı. "Savaştık. Öldük. Daha fazlasına ihtiyacımız var. Çok fazla kılıcımız var." Uzakta büyük bir metal yığınını işaret etti. Artık sahipsiz olan, kamayı andıran koloss kılıçlarını.

Elend bir keresinde, kolosslara kılıçlarını kullanarak hükmedebilirsin, demişti. *Büyüdükçe daha büyük kılıçlar için dövüşüyorlar. Fazladan kılıçlar daha genç ve küçük kolosslara gidiyor.*

Ama kimse bunların nereden geldiğini bilmiyor.

Vin, "Bu kılıçları kullanmak için kolosslara ihtiyacınız var, İnsan," dedi. İnsan başıyla onayladı.

"Şey... Öyleyse daha fazla çocuk yapmanız gerekecek."

"Çocuk mu?"

Vin "Daha fazla koloss," dedi.

İnsan ona bakarak "Bize daha fazla vermen gerek," dedi. "Ben mi?"

Vin'in gömleğini işaret ederek "Sen savaştın," dedi. İşaret ettiği yerde kan vardı, kendi kanı değildi. Vin "Evet, savaştım," dedi.

"Bize daha fazla ver."

Vin "Anlamıyorum," dedi. "Lütfen göster."

İnsan yavaş bir tonda konuşup başını sallayarak "Yapamam," dedi. "Doğru değil."

Vin "Bekle bir saniye," dedi. "Doğru değil mi?" İlk defa bir kolosstan değerler hakkında bir ifade duyuyordu.

İnsan ona baktı ve Vin onun yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu yüzden Allomantik güçlerini kullanarak ona usulca dokundu.

Tam olarak ne yaptıracağını bilmiyordu ve bu da onun üzerindeki hâkimiyetini zayıflatıyordu. Yine de, İnsan'ın zihninin içgüdülerine karşı geldiğine –her nedense– inanarak düşündüğünü yapması için onu İtti.

Çığlık attı.

Vin geri şaşkınlıkla geri çekildi, ama İnsan ona saldırmadı. Koloss kampına doğru koştu; iki ayaklı, kül kaldırarak koşan mavi bir devdi. Diğerleri de önünden çekiliyordu ancak bunun nedeni korku değildi, çünkü yüzlerinde her zamanki tepkisiz ifade mevcuttu. Yalnızca İnsan gibi iri, sinirli bir kolossun yolundan çekilmenin doğru olacağını düşünüyorlardı.

İnsan derisi henüz yüzülmemiş koloss cesetlerinden birine yaklaşırken Vin dikkatle peşinden gitti. İnsan onun derisini yüzmedi, ancak cansız bedeni omzuna aldı ve Elend'in kampına doğru koşmaya koyuldu.

Vin, bir sikke atıp havaya sıçrarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. İnsan'ı geçmemeye dikkat ederek onun peşinden sıçradı. Ona geri dönmesini emretmeyi düşündü ancak bunu yapmadı. Evet, garip davranıyordu ama bu iyi bir şeydi. Kolosslar genelde sıra dışı *hiçbir şey* yapmazdı. Tamamıyla tahmin edilebilir yaratıklardı.

Kampın girişine indi ve askerlere geri çekilmelerini işaret etti. İnsan yoluna devam edip kampa doğru hızla ilerlerken askerler önünden kaçıştılar. Vin de peşinden gidiyor askerlerin ona yol açmasını sağlıyordu.

İnsan kampın orta yerinde durdu, duyguları biraz olsun yatışmıştı. Vin onu tekrar İtti. Etrafa bakındıktan sonra kampın Yomen'in askerlerinin saldırmış olduğu, hasar görmüş kısmına doğru ilerledi.

Vin giderek artan bir merakla onu izledi. İnsan kılıcını çekmemişti. Gerçekten de kızgın görünmüyordu, yalnızca gergindi. Çadırların devrildiği ve insanların öldüğü bir yere geldi. Muharebe biteli henüz birkaç saat olmuştu, askerler etrafı

toparlıyordu. Muharebe alanının yanı başına sıhhiye çadırları kurulmuştu. İnsan bunlardan birine yöneldi.

İçinde yaralıların olduğu çadıra girmeden hemen önce Vin atılıp İnsan'ın önünü kesti. "İnsan, ne yapıyorsun?" diye sordu endişeyle.

İnsan onu görmezden gelerek cansız kolossu yere çaldı. Ardından cesedin derisini yüzdü. Bunu kolaylıkla yapmıştı; derisi bedenine kıyasla çok daha büyük olan, küçük bir kolosstu.

İnsan deriyi söküp alırken kendisini izleyen muhafızlardan bazıları tiksintiyle inledi. Vin, mide bulandırıcı bu manzarayı yakından izledi. Çok önemli bir şeyi anlamak üzere olduğunu düşünüyordu.

İnsan eğildi ve kolossun cesedinden bir şeyi söküp aldı. Vin öne çıkıp "Bir saniye, o neydi?" dedi.

İnsan ona aldırış etmedi. Bir şey daha aldı ve bu kez Vin kanlı bir metal parçasını görebildi. İnsan'ın parmaklarını izledi ve bu kez onu yerinden çıkarıp avucuna almadan önce ne olduğunu gördü.

Bir kazık. Ölü kolossun böğrüne saplanmış küçük metal bir kazık. Kazığın başının yanındaki mavi deri yırtılmıştı. Sanki...

Sanki kazıklar deriyi bir arada tutuyor gibi, diye düşündü. *Duvardaki bir bezi tutan çiviler gibi.*

Kazıklar, kazıklar...

İnsan dördüncü bir kazık daha aldı ardından çadırın içine girdi. Cerrahlar ve askerler korkuyla kaçıştılar ve İnsan yaralı bir askerin yatağına yaklaşırken Vin'e bir şeyler yapması için haykırdılar. İnsan baygın yatan adamlar arasında gezindi ardından bir tanesine uzandı.

Vin zihninde ona seslenerek, dur, dedi.

İnsan donakaldı. Ancak o zaman yaşanmakta olanın dehşetini kavrayabilmişti. "Lord Hükümdar," diye fısıldadı. "Onları kolossa dönüştürecektin, öyle değil mi? Kolosslar böyle oluyor. Bu yüzden hiç koloss çocukları yok."

Dev yaratık usulca "Ben insanım," dedi.

Hemalurji Allomantik ya da Ferusimyasal güçleri çalmak ve bunları bir başkasına vermek için kullanılabilir. Ancak hemalurjik kazıklar, ne bir Allomanser ne de bir Ferusimyacı olan sıradan bir insanı öldürerek de elde edilebilir. Bu durumda kazık, kişinin ruhunda yer alan, Muhafaza'nın gücünü çalar. (Aslında, tüm canlılara bilinç veren de bu güçtür.)

Hemalurjik bir kazık bu gücü alıp bir başkasına aktararak ona Allomansi'ye benzeyen artık güçler verebilir. Ne de olsa, Muhafaza'nın bedeni –küçük bir parçası her bir insandan bulunmaktadır– Allomansi'yi besleyen öz ile aynıdır.

Bu yüzden Kudret Kayrası'na sahip bir kandra aslında lehim yakmaya benzer bir doğal güce sahip olur. Varoluş Kayrası da benzer bir biçimde zihinsel bir güç verirken, Farkındalık Kayrası daha keskin sezgiler sağlar. Pek az kullanılan bir diğeri olan Dirayet Kayrası da duygusal metanet sağlar.

38

BAZEN SPOOK SİSİN OLDUĞUNU BİLE UNUTUYORDU. Onun için belirsiz, saydam bir şeye dönüşmüştü. Neredeyse görünmezdi. Gökteki yıldızlar üzerine yansıyan milyonlarca kireç ışığı gibi parıldıyordu. Yalnızca onun görebildiği bir güzellikti.

Dönüp binanın küllerinin ötesine baktı. Skaa işçileri dikkatle harabeyi inceliyorlardı. Spook'un, onların gece karanlığında iyi göremediklerini hatırlaması zordu. Onları bir arada tutmalı, gözle olduğu kadar el yordamıyla da çalışmalıydılar.

Elbette ki koku dayanılmazdı. Yine de lehim yakmak bunu katlanılabilir kılıyordu. Belki de verdiği güç, kusmak ya da öksürmek gibi istemsiz tepkiler vermeye karşı olan direncini arttırıyordu. Gençliğinde kalay ve lehimi birlikte kullanmanın nasıl olacağını düşünmüştü. Diğer Allomantik güçler ise zıttı –çelik metalleri İterken demir onları Çekiyordu. Bakır Allomanserler'i gizliyordu, tunç ise onları açık ediyordu. Çinko duyguları coşturuyor, pirinç ise bastırıyordu. Ancak kalay

ve lehim karşıt gibi görünmüyordu; biri bedeni güçlendirirken diğeri de algıları güçlendiriyordu.

Ancak bu ikisi karşıttı. Kalay dokunma duyusunu o kadar keskin kılıyordu ki her adım bir zamanlar rahatsız ediciydi. Lehim bedenini güçlendiriyor ve onu acıya dayanıklı kılıyordu, böylece küle dönmüş yıkıntılar arasında gezinebiliyordu ve ayakları eskisi kadar acımıyordu. Benzer şekilde lehim, bir zamanlar kör edici gelen ışığın gözbağı olmadan çok daha fazlasına dayanmasını sağlıyordu.

İkisi karşıtlardı ancak birbirlerini tamamlıyorlardı, tıpkı diğer Allomantik metal çiftleri gibi. Birinin diğeriyle birlikte olması *doğru* geliyordu. Lehim olmadan nasıl hayatta kalmıştı? Önceden, bir yeteneğin yalnızca yarısına sahip bir adamdı. Şimdi ise tamamlanmıştı.

Yine de, diğer güçlere de sahip olmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Kelsier ona lehim vermişti. Belki, Spook'u demir ve çelikle de kutsayabilirdi.

Çalışan siluetlerden bir dizi adamı biri yönlendiriyordu. Adamın adı Franson'dı, Spook'tan kardeşini kurtarmasını isteyen adamdı. İnfaz ertesi gün gerçekleştirilecekti. Yakında, çocuk yanmakta olan bir binada bir başına bırakılacaktı, ama Spook bunu durdurmanın bir yolunu arıyordu. O anda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bu yüzden, bu esnada Franson ve adamları kazıyordu.

Spook Yurttaş ve onun danışmanlarının işlerine kulak misafiri olmayalı epey zaman geçmişti. Edinmiş olduğu bilgileri Sazed ve Breeze ile paylaşmıştı ve onlar da bu durumdan memnun görünüyorlardı. Ancak Yurttaş'ın evinin etrafında güvenlik önlemlerinin arttırılmasıyla, kentle ilgili olarak ne yapacaklarına karar verene dek casusluk yapmanın mantıksız olacağını söylemişlerdi. Spook onların rehberliğine uymuştu ancak giderek daha da huzursuzlanıyordu. Yalnız gözleri olan sessiz kızı, Beldre'i görmeyi özlemişti.

Onu tanımıyordu. Tanıdığına kendini inandıramazdı. Yine de karşılaştıkları ve konuştukları o tek anda, çığlık atmamış ya da Spook'u ele vermemişti. Onun ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Aptal, diye düşündü. O *Yurttaş'ın kardeşi! Onunla konuşup neredeyse canından olacaktın. İşine bak.*

Spook bir süre daha çalışmayı izledi. Franson, pis ve yorgun bir halde yaklaştı.

Franson "Lordum," dedi. "Bu bölümü dördüncü kez gözden geçiriyoruz. Bodrum çukurundaki adamlar tüm molozu ve külü temizlediler ve iki kez elden geçirdiler. Aradığımız her neyse, onu bulduk."

Spook başıyla onayladı. Franson muhtemelen haklıydı. Spook cebinden küçük bir kese çıkarıp onu Franson'a verdi. Kese içindeki değerli metallerin sesiyle çınladı ve iri kıyım skaa şaşırdı.

Spook "Ödeme," dedi. "Diğerleri için. Üç gecedir burada çalışıyorlar. "

"Onlar arkadaşlarım, lordum," dedi. "Yalnızca kardeşimi kurtarmak istiyorlar."

Spook "Yine de onlara ödeme yap," dedi. "Bir de onlara paralarıyla bir an önce yemek ve erzak almalarını söyle; Quellion kentte parayı yasaklamadan önce."

Franson "Evet, efendim," dedi. Ardından büyük oranda yanmış olan bir tırabzanın olduğu tarafa baktı. İşçilerin yıkıntılar içinden çıkan eşyaları koydukları yerdi; dokuz insan kafatası. Yıldız ışığı altında ürkütücü gölgeler oluşturuyorlardı. Yanmış, kararmış, oyuk göz çukurlarında kötücül bir bakış vardı.

Franson "Lordum," dedi. "Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Spook "Bu binanın yanışını izledim," dedi. "Bu zavallı insanlar köşke tıkılıp kitlendiğinde oradaydım. Hiçbir şey yapamadım."

"Üzgünüm... Lordum," dedi.

Spook bunu def eder gibi başını salladı. "Geçti. Ancak ölümlerinden öğrenebileceğimiz bir şey var."

"Lordum?"

Spook kurukafaları inceledi. Spook'un binanın yanışını izlediği gün –Yurttaş'ın infazlarından birini ilk kez gördüğü zaman– Durn ona bir şey söylemişti. Spook Yurttaş'ın zayıf noktaları, onu yenmelerini sağlayacak şeyler hakkında bilgi edinmek istemişti. Durn buna karşılık olarak yalnızca bir şey söylemişti.

Kafataslarını say.

Daha önce, Spook'un bu ipucunun üzerine gitme olanağı olmamıştı. Üzerine gidecek olsa Durn muhtemelen bunu izah ederdi ama ikisi de bunun önemli bir şey olduğunu anlamış görünüyordu. Spook'un bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Yurttaş'ın neler çevirdiğini bilmeliydi.

Artık biliyordu. Spook "Bu binaya, ölüme, gönderilen on kişi vardı, Franson," dedi. "On kişi. Dokuz kafatası."

Adam şaşırmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da, kardeşini kurtarmanın bir yolu olduğu anlamına geliyor."

Sazed "Bundan ne anlamam gerektiğinden emin değilim, Lord Breeze," dedi. Urteau'daki skaa hanlarının birinde, bir masa etrafındaydılar. Alkol su gibi akıyordu; karanlığa ve sislere rağmen içerisi skaa işçilerle tıka basa doluydu.

Breeze "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Yalnızdılar, ancak Goradel ve adamlarından üçü yandaki masada sokak kıyafetleriyle oturuyordu.

Sazed "Bu bana çok garip geliyor," dedi. "Skaaların kendi hanları olması yeterince garip. Ama gece dışarı çıkan skaalar?"

Breeze omuz silkti. "Belki geceye karşı duydukları korku sisten çok Lord Hükümdar'dan kaynaklanıyordu. Sokaklarda hırsızlara karşı dolanan askerleri varken, geceleri dışarı çıkmamak için sislerden başka nedenler de vardı."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Bunları inceledim, Lord Breeze. Skaaların sise karşı duydukları korku kökleşmiş, batıl bir zihniyet; yaşamlarının bir parçasıydı. Ayrıca Quellion bir yıl kadar bir sürede bunu yıktı."

Breeze "Ah, sanırım bu yıkımı yapan şarap ve bira," dedi. "İyice sarhoş olmak için insanların nelere katlanacağını bir görseniz, şaşarsınız."

Sazed Breeze'in kadehine baktı, sıradan giysiler giymek zorunda kalmasına karşın, skaa hanlarından memnun görünüyordu. Elbette, bu tür bir giysi muhtemelen

artık gerekli değildi. Eğer kentte biraz olsun dedikodu dönüyorsa, insanlar Breeze ile birkaç gün önce Quellion'la görüşen ziyaretçiler arasında ilişki kurabilirdi. Ayrıca, Sazed de hana geldiğinden her türlü şüphe de ortadan kaldırılabilirdi.

Sazed'in kimliğini gizlemenin bir yolu yoktu. Nereli olduğu belliydi. Fazlasıyla uzun ve keldi, ayrıca uzun bir yüzü ve sarkık yüz hatları vardı, kulak memeleri ise pek çok küpeden ötürü sarkmıştı.

Tanınmazlık zamanı geçmişti, ancak Breeze bu süreden faydalanmasını bilmişti. İnsanların onu tanımadıkları birkaç gün içinde bölgedeki yeraltı camiasında iyi niyetli bağlantılar sağlamıştı. Şimdi ise, Sazed ile birlikte fazlaca dikkat çekmeden sessizce oturup içkilerini yudumlayabilirlerdi. Breeze bundan emin olmak için elbette insanları teskin ediyordu, ama yine de Sazed bu durumdan etkilenmişti. Öncelikle Breeze gibi yüksek sosyete birine göre sıradan skaa işçilerle anlaşma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

Yan masalardan birinde bir grup adam gülüştü ve Breeze gülümseyerek ayağa kalktı, ardından onlara katılmak üzere ilerledi. Sazed olduğu yerde kaldı, önünde ağzını sürmediği bir kadeh şarap vardı. Ona göre, skaaların sislere çıkmaktan artık korkmuyor olmasının belirli bir nedeni vardı. Batıl inançlarının yerini daha güçlü bir şey sayesinde aşmışlardı... Kelsier. Artık ona Sislerin Efendisi diyorlardı.

Firari Cemaati Sazed'in beklediğinden çok daha geniş bir alana yayılmıştı. Urteau'da, Luthadel'dekine benzer bir örgütlenmesi yoktu ve odağı farklı görünüyordu, ama insanlar burada da Kelsier'e tapınmayı sürdürüyordu. Aslında, tüm bu olguyu etkileyici kılan da bu farklılıklardı.

Sazed, acaba neyi gözden kaçırıyorum, diye düşündü. *İlişki ne?*

Sisler öldürüyordu. Ancak insanlar yine de sislere çıkıyordu. İnsanlar neden bundan korkmuyorlardı?

Sazed kendi kendine, bu benim sorunum değil, dedi. *Odaklanmam gerek. Dosyamdaki dinleri incelemeyi bıraktım.* Çalışmasını tamamlamak üzereydi ve bu onu endişelendiriyordu. Şimdiye dek, her bir din çelişkiler, tutarsızlıklar ve mantık hatalarıyla doluydu. Metalzihinlerindeki yüzlerce din arasında bile gerçeği bulamayacağını düşünüp endişeleniyordu.

Breeze el sallayınca onu düşüncelerinden çekip aldı. Sazed ayağa kalktı; çaresizliğini belli etmemeye çalışarak diğer masaya geçti. Adamlar ona yer açtı.

Sazed otururken "Teşekkür ederim," dedi.

Adamlardan biri "Terrisli dostum, kadehini unuttun," dedi.

Sazed "Affedersiniz," dedi. "İçki ile hiç aram olmamıştır. Lütfen alınmayın. Yine de düşünceli armağanınız için minnettarım."

Adamlardan biri Breeze'e dönerek "Hep böyle mi konuşur?" dedi. Bir diğeri, "Hiç bir Terrisli ile karşılaşmadın, değil mi?" diye sordu.

Sazed kızardı, buna karşılık Breeze kıkırdayarak bir elini Sazed'in omzuna koydu. "Pekâlâ, beyler, istediğiniz gibi Terrisliyi getirdim. Sorularınızı sorabilirsiniz."

Masada altı yerli vardı; Sazed'in anladığı kadarıyla hepsi madenciydi. İçlerinden bir tanesi eğildi; ellerini önünde birleştirmişti, parmakları yara bere içindeydi.

Adam kısık bir sesle "Breeze pek çok şey söylüyor," dedi. "Ama onun gibiler hep söz verir. Quellion pek çoğunu geçen sene, Straff Venture burayı terk ettiğinde hâkimiyeti ele geçirirken söylemişti."

Sazed "Evet," dedi. "Şüpheci yaklaşımını anlayabiliyorum."

Adam elini kaldırıp "Ama," dedi. "Terrisliler yalan söylemez. Onlar iyi insanlardır. Bunu herkes; lordlar, skaalar, hırsızlar ve obligatörler de bilir."

Adamlardan bir diğeri "Bu yüzden seninle konuşmak istedik," dedi. "Belki farklısındır, belki de bize yalan söyleyeceksin. Ama bunları bir Teskinci'dense bir Terrisliden işitmeyi tercih ederim."

Breeze şaşkınlığının bir göstergesi olarak gözlerini kırpıştırdı. Görünüşe göre yeteneklerinin farkında olduklarından bihaberdi.

Sazed "İstediğinizi sorun," dedi.

Adamlardan biri "Neden kente geldiniz?" dedi. Sazed "Kenti ele geçirmek için," dedi.

Bir diğeri "Neden umurunuzda?" dedi. "Neden Venture'ın oğlu Urteau'yu istiyor?"

Sazed "İki nedeni var," dedi. "Birincisi, sunacağı kaynaklar dolayısıyla. Ayrıntıya giremem ama kentin ekonomik nedenlerden ötürü çok cazip olduğunu söylemem yeterli olacaktır. İkinci neden ise de aynı derecede öneme sahip.

Lord Elend Venture tanıdığım en iyi insanlardan biri. Mevcut yönetime kıyasla buradaki insanlar için daha iyisini sunabileceğine inanıyor."

Adamlardan biri "Bu o kadar da zor olmasa gerek," diye homurdandı.

Bir diğeri başını salladı. "Ne? Kenti Venturelera geri vermek mi istiyorsun? Bir yıl geçince Straff'ın eskiden bu kentte yaptıklarını unuttun mu?"

Sazed "Elend Venture babası gibi değil," dedi. "Önderlik edebilecek biri." Skaalardan biri sordu. "Peki ya Terrisliler? Onlar da onun önderliğini izliyorlar mı?"

Sazed "Bir bakıma," dedi. "Eskiden halkım sizin şu anda yaptığınız gibi kendi kendini idare etmeye çalıştı. Ancak bir ittifakın sağlayacağı kazancı gördüler. Halkım Merkezi Salâhiyet'e göç etti ve Elend Venture'ın himayesine girdiler." Sazed, Elbette, benim önderliğimi tercih ederlerdi, diye düşündü. *Eğer kralları olursam.*

Masa sessiz kaldı.

Adamlardan biri "Bilmiyorum," dedi. "Bunlardan bahsetmek bizim neyimize? Yani, yönetim Quellion'da ve bu yabancıların tahtı ondan alacak bir ordusu da yok. Bunun amacı ne?"

Breeze "Ordumuz yokken Lord Hükümdar'ı devirdik," diye açıkladı. "Ayrıca Quellion yönetimi soylulardan aldı. Değişim gerçekleşebilir."

Sazed çabucak "Biz bir ordu toplamaya ya da isyan başlatmaya çalışmıyoruz," dedi. "Biz yalnızca... Düşünmeye başlamanızı istiyoruz. Arkadaşlarınızla konuşmanızı. Belli ki siz hatırı sayılır insanlarsınız. Belki Quellion halk arasındaki memnuniyetsizliği duyarsa, fikrini değiştirmeye başlar."

Adamlardan biri "Belki," dedi.

Diğer adam tekrarladı: "Bu yabancılara ihtiyacımız yok. Alevlerin Firarisi Quellion'un defterini dürmeye geldi."

Sazed şaşırdı. *Alevlerin Firarisi mi?* Breeze'in usulca gülümsediğini gördü. Görünüşe göre Teskinci bu lafı daha önce duymuştu ve şimdi de Sazed'in ne tepki vereceğini merak ediyordu.

Adamlardan biri "Firari buna karışmaz," dedi. "İsyanı *aklınızdan geçirdiğinize* bile inanamıyorum. Haberiniz var mı bilmiyorum ama dünyanın büyük bir bölümü kargaşa içinde! Elimizdekine minnettar olmamız gerekmez mi?"

Sazed, Firari mi, diye düşündü. *Kelsier mi? Ama ona yeni bir unvan vermiş gibi görünüyorlar. Alevlerin Firarisi mi?*

Breeze "Gözün seğiriyor, Sazed," diye fısıldadı. "Sorabilirsin. Sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

Sormaktan zarar gelmez.

Sazed "Alevlerin Firarisi mi?" diye sordu. "Neden Kelsier'e böyle diyorsunuz?" Adamlardan biri "Kelsier değil," dedi. "Diğer Firari. Yeni olanı."

Adamlardan biri Hathsin Firarisi Lord Hükümdar'ı devirmek için geldi," dedi. "Bu yüzden, Alevlerin Firarisi'nin Quellion'ı devirmek için geldiğini düşünebilir miyiz? Belki bu adamları dinlemeliyiz."

Diğer bir adam "Eğer Firarı Quellion'ı devirmek için geldiyse, bu tiplerin yardımına ihtiyacı olmaz. Bunlar yalnızca kenti ele geçirmek istiyorlar."

Sazed "Affedersiniz," dedi. "Bu yeni Firari ile tanışabilir miyiz?" Adamlar birbirlerine baktılar.

Sazed "Lütfen," dedi. "Ben Hathsin Firarisi'nin bir arkadaşıydım. Kelsier ile aynı kefeye koyduğunuz bu adamla gerçekten tanışmak isterim."

Adamlardan biri "Yarın," dedi. "Quellion tarihleri gizli tutmaya çalışıyor ama duyuluyor. Yarın Çarşıçukur'un civarında infazlar olacak. Orada ol."

Şimdi bile tüm bunların ne kadar büyük olduğunu güçlükle anlayabiliyorum. Dünyanın sonuyla ilgili olaylar Son İmparatorluk ve orada yaşayanlardan bile daha büyük görünüyor. Çok eskilerden bir şeyin kırıntılarını, varlığının bir parçasını, boşluğu kapsayan bir şey hissediyorum.

Her tarafı araştırdım ve tek bir isme ulaşabildim: Adonasyum. Bu kim ya da nedir; henüz bilmiyorum.

39

TENSOON BACAKLARININ ÜZERİNE OTURMUŞTU. Dehşet içindeydi.

Gök yarılmışçasına kül yağıyor, havada uçuşuyor ve puslu ve hastalıklı bir hava yaratıyordu. Oturduğu rüzgârlı tepede bile bitki örtüsünü boğan bir kül tabakası vardı. Bazı ağaçların dalları biriken külün ağırlığına dayanamayıp kırılmıştı.

Bunu nasıl göremezler, diye düşündü. *Nasıl olur da yukarıdaki dünyanın ölmesinden memnun bir halde Anayurt'a tıkılıp kalırlar?*

Yine de TenSoon yüzlerce yıldır yaşıyordu ve bir yanı birinci ve ikinci nesillerin rehavetini anlayabiliyordu. Zaman zaman kendisi de böyle hissetmişti. Basit bir bekleme arzusu. Anayurt'tan memnun bir halde, aylakça yıllar geçirmek. Dış dünyayı görmüştü, bir insan ya da bir kolossa kıyasla çok daha fazlasını görmüştü. Daha neyi yaşaması gerekiyordu ki?

İkinci nesiller onu neslinin diğer üyelerine göre daha geleneksel ve itaatkâr görmüşlerdi; bunun tek nedeni ise sürekli, ahitlere bağlı olarak Anayurt'u terk etmek istemiş olmasıydı. İkinci nesil onu hep yanlış anlamıştı. TenSoon itaatkâr olma arzusuyla hizmet etmemişti. Bunu korkudan yapmıştı; ikinci nesiller gibi rahat ve hissiz birine dönüşeceği ve dış dünyanın kandralar için önemsiz olduğunu düşünmeye başlayacağı korkusu.

Başını salladı ardından ayaklanıp tepeden aşağı koştu; her sıçrayışında yerden kül bulutları kaldırıyordu. İşler korkutucu bir hal almış olsa da, tek bir şeyden

mutluydu; Kurt köpeğinin bedeninde iyi hissediyordu. İçinde öyle bir güç, öyle bir hareket potansiyeli vardı ki hiçbir insan bedeni bununla baş edemezdi. Sanki daima kuşanmış olması gereken beden bu gibiydi. Dinmek bilmez bir seyahat tutkusuyla dolu bir kandra için daha iyi bir beden olabilir miydi? Yalnızca rehavete kapılma korkusu yüzünde nefret edilen insan efendilerin emrinde hizmet ederek Anayurt'u diğer herkesten fazla terk eden bir kandra için.

Ormanın seyrek bitki örtüsü arasında, tepeler üzerinde, külle kaplı arazide sıçrayarak ilerlerken faza zorlanmıyordu. Kül yağmuru kandraları büyük bir ölçüde etkiliyordu. Tam da bu olayla ilgili efsaneleri vardı. İlk Ahit'in ne anlamı vardı; beklemenin ya da Ağıl'ın korumasının? Görünüşe göre pek çok kandra için bu şeyler anlamlarını yitirmişlerdi.

Ancak bunların birer anlamı *vardı*. Bir çıkış noktaları vardı. O zamanlar TenSoon hayatta değildi. Ancak birinci nesli tanımış ve ikinci nesil tarafından yetiştirilmişti. İlk Ahit'in –Ağıl'ın Çözüm'ün– bir sözden öte olduğu zamanlarda yetişmişti. İlk Ahit bir dizi talimattı. Dünya çökmeye başladığında yapılacakların bir listesi. Bir tören ya da bir metafordan fazlasıydı. Bahsettiği şeyin bazı kandraları ürküttüğünü biliyordu. Onlar için İlk Ahit'in felsefi, soyut bir şey olması daha iyiydi, çünkü eğer hâlâ geçerli olursa onlar adına büyük fedakârlıklar gerektirecekti.

TenSoon koşmaya bir son verdi, dizlerine dek küllerin içindeydi. Bulunduğu yer az çok tanıdık geliyordu. Güneye dönerek küçük bir kayalık oluktan geçti. Kayalar artık yalnızca koyu öbekler gibi görünüyordu. Bir yıl kadar önce uğramış olduğu bir yeri arıyordu. Efendisi Zane'e karşı geldikten ve Anayurt'a dönmek üzere Luthadel'den ayrıldıktan sonra geldiği yeri.

Düştükçe daha da parçalanıyor ve havaya daha küçük parçalar halinde savruluyorlardı. Birkaç kayayı yerinden oynattı, ardından bir çıkıntının etrafında dolaşarak küllerin dökülmesine sebep oldu.

İşte sonunda görünmüştü. Kayadaki oluk; bir yıl önce durmuş olduğu yer. Küllerin mekânda sebep olduğu değişime rağmen yerini hatırlamıştı. Varoluş Kayrası yine yardımcı olmuştu. Onsuz ne yapardı?

Acı acı gülümserken, onsuz bilincim olmazdı, diye düşündü. O, bir sishortlağını uyandırıp gerçek hayata katan türden bir kayraydı. Her kandra şu dördünden birine sahipti: Varoluş, Kudret, Dirayet ve Farkındalık. Bir kandranın hangisine sahip olduğunun önemi yoktu; bu dördünden herhangi biri ona bilinç verip sishortlağını tamamıyla bilinç sahibi bir kandraya dönüştürürdü.

Bilincin yanı sıra, her kayra başka bir şey daha veriyordu. Bir güç. Ama başkalarınınkini alarak birden fazla güce sahip olan kandralar hakkında da hikâyeler vardı.

TenSoon patisini çukura daldırıp külü eşelemeye; bir yıl önce sakladığı şeyleri çıkarmaya çalışıyordu. Çok geçmeden önündeki kayalık çıkıntıya önce birini, ardından bir diğerini çıkarmıştı. İki küçük, parlak demir kazık. Tek bir kayra oluşturmak için iki kazık gerekiyordu. TenSoon bunun nedenini bilmiyordu. İşlerin işleyişinin bir sonucuydu.

TenSoon uzandı, omuzlarının derisinin ayrılmasını sağlayıp kazıkları bedenine

aldı. Onları kaslar ve dokular arasından geçirdi, bazı organlarını dağıtıp içinden kazıklar geçecek şekilde onları yeniden oluşturdu.

Hemen, gücün bedenini kapladığını hissetti. Güçlenmişti. Kaba bir kuvvet değildi, bunu bedenini yeniden oluşturarak yapabilirdi. Hayır, bu her bir kasa doğal, fazladan bir kuvvet katarak onların normalde olması gerekenden daha iyi, daha güçlü bir biçimde çalışmasını sağlıyordu.

Kudret kayrası. OreSeur'un bedenindeki iki kazığı çalmıştı. Bu kutsama olmadan TenSoon birlikte geçirdikleri yıllarda Vin'i asla izleyemezdi. Her kasın gücünü ve dayanıklılığını iki kattan fazla arttırmıştı. Eklenen gücün düzeyini ayarlayamaz ya da değiştiremezdi, bu Ferusimya ya da Allomansi değildi; farklıydı. Hemalurji.

Her bir kazığın oluşturulması için bir kişi ölmüştü. TenSoon bunu fazla düşünmemeye çalışıyordu; tıpkı kendi neslinden birini öldürdüğü için bu kayraya sahip olduğunu düşünmemeye çalıştığı gibi. Lord Hükümdar her asırda istenen sayıda kazık vererek kandraların yeni bir nesil oluşturmasını sağlamıştı.

Artık dört kazığı ve iki kayrası vardı ve hayattaki en güçlü kandralardan biriydi. Kasları güçlenmiş bir halde TenSoon kayalığın üzerinden kendinden emin bir halde aşağı atlayarak on metre kadar bir yükseklikten, külle kaplı zemine rahatça indi. Artık çok daha hızlı koşarak ileri atıldı. Kudret kayrası lehim yakan bir Allomanser'in gücünü andırıyordu; ama aynı değildi. TenSoon'u belirsiz bir süre boyunca ayakta tutmazdı ya da daha fazla güç için onu harlayamazdı. Öte yandan bu gücü beslemek için metale gereksinim duymuyordu.

Doğuya doğru yol aldı. İlk Ahit açıktı. *Harap* döndüğünde kandralar Ata'yı bulup ona hizmet edecekti. Ne yazık ki Ata ölmüştü. İlk Ahit bu ihtimali göz önünde bulundurmamıştı. Bu yüzden –Ata'ya gidemediğinden– TenSoon yapılacak ikinci en iyi şeyi yaptı. Vin'i aramaya koyuldu.

Başlangıçta kolossların iki kişinin bir birleşimi olduğunu düşündük. Bu yanlıştı. Kolosslar iki değil beş kişinin birleşiminden oluşuyordu. Elbette bu beş beden değil de beş ruhtu.

Her bir çift kazık kandraların kudret kayrası dediği şeyi sağlıyordu. Ancak her kazık aynı zamanda koloss bedenini biraz daha bozarak onu git gide daha insan dışı bir hale sokuyordu. Hemalurjinin bedeli ağırdır.

40

"SORGUCULARIN NASIL YAPILDIĞINI kimse tam olarak bilmiyor," dedi. Elend çadırın önünde, Cett, Ham, kâtip Noorden ve neredeyse tamamen iyileşmiş olan Demoux'dan oluşan gruba konuşuyordu. Vin arkada oturmuş neyi keşfettiğini anlamaya çalışıyordu. İnsan... Tüm kolosslar...

Bir zamanlar insandı.

Elend "Ancak bununla ilgili pek çok kuram var," dedi. "Lord Hükümdar devrildiğinde, Sazed ile birlikte bazı araştırmalar yaptık ve sorguladığımız Sorgucular dan bazı ilginç bilgiler elde ettik. Örneğin Sorgucular sıradan insanlardan elde ediliyordu, kim olduklarını hatırlıyorlardı; ama yeni Allomantik güçleri vardı."

Ham "Marsh ile ilgili bildiklerimiz de bunu doğruluyor," dedi. "Tüm o kazıklar bedenine saplandıktan sonra bile kim olduğunu hatırlıyordu," dedi. Ayrıca Sorgucu'ya dönüştüğünde bir Sissoylunun sahip olduğu güçlere de erişti."

Cett "Affedersin ama biri bana bunun bu kenti kuşatmamızla ne ilgisi olduğunu söyleyebilir mi? Burada hiç Sorgucu yok."

Elend kollarını kavuşurdu. "Bu konu önemli Cett, çünkü yalnızca Yomen ile savaşmıyoruz. Fadrex'teki askerlerden çok daha büyük, anlamadığımız bir şey."

Cett gülmemek için kendini zor tuttu. "Kıyamet, tanrılar ve o saçma şeylere hala inanıyor musun?"

Elend kâtibe dönüp "Noorden," dedi. "Lütfen Lord Cett'e bana bugün söyle-

diklerini aktar." Eski obligatör başıyla onayladı. "Şey, lordum. Şöyle ki; sislerde hastalığa yakalanan insanların yüzdeleri doğal olmak için fazla düzgün.

Doğa düzenli bir kargaşa ile işler; küçük ölçekte rastlantısallık, büyük ölçekte ise bir eğilim vardır. Doğal bir şeyin bu kadar kesin ve keskin sonuçlar verebileceğine inanmıyorum."

Cett "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Noorden, "Lordum," dedi. "Çadırınızın dışında bir tıkırtı duyduğunuzu düşünün. Eğer belirgin bir ritmi olmadan arada sırada tekrarlanıyorsa rüzgârda dalgalanıp bir direğe çarpan çadır bezi olabilir. Ancak eğer kesin bir düzen içinde tekrar ederse direğe vuranın bir insan olduğunu bilirsiniz. Bu ayrımı kolayca yaparsınız çünkü doğanın böyle bir durumda kendini tekrarlayabileceğini ancak bunu bir kesinlik içinde yapmayacağını bilirsiniz. Bu sayılar da aynı, lordum. Doğal olmak için fazla düzenli ve fazlasıyla tekrar ediyor. Biri bunları ayarlamış olmalı."

Cett "Birinin o askerleri hasta ettiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Noorden "Biri mi? Sanırım bir insan değil," dedi. "Ama akıl sahibi bir şey yapmış olmalı. Varabildiğim tek sonuç bu. Bir amacı, kesin olma gayesi olan bir şey."

İçerisi sessizleşti.

Demoux dikkatle "Bunların hepsinin Sorgucularla bir ilgisi mi var, lordum?" dedi.

Elend "Var," diye yanıtladı. "En azından benim gibi düşünürseniz var, pek çok kimsenin böyle düşünmediğini biliyorum." Ham gülümseyerek, "Ne olursa olsun..." dedi.

Elend "Noorden, Sorgucuların nasıl yapıldığıyla ilgili neler biliyorsun?" diye sordu.

Kâtip huzursuzlaştı. "Bildiğiniz gibi ben Tutuculuk Kantonu'ndaydım, Sorgu Kantonu'nda değil."

Elend "Elbette söylentilerden haberdardın," dedi.

"Şey, tabii," diye yanıtladı. "Söylentilerden fazlası. Daha üst mevkideki obligatörler Sorgucuların bu güce nasıl sahip olduklarını daima öğrenmeye çalışırlardı.

Bildiğiniz gibi kantonlar arasında bir rekabet vardı ve... Sanırım bu sizi ilgilendirmiyor. Her neyse, söylentiler vardı."

Elend "Peki bunlar nelerdi?" dedi.

Noorden "Bunlara göre..." dedi. "Bir Sorgucu pek çok farklı insanın bir birleşimiydi. Bir Sorgucu yapmak için Sorgu Kantonu bir grup Allomanser edinmeli ardından bunların gücünü bir araya getirmeliydi."

İçerisi yine sessizleşti. Vin dizlerini kendine çekip kollarını bacakları etrafına doladı. Sorgulardan bahsetmekten hoşlanmıyordu.

Hamx, sessizce "Lord Hükümdar!" diye söylendi. "İşte bu! Demek bu yüzden Sorgucular skaa Siskanların peşine bu kadar azimle düşüyorlardı! Anlamıyor musun? Yalnızca Lord Hükümdar kırmaların öldürülmesini emrettiği için değildi; böylece Sorgucuların kendisi de sürekli kalacaklardı. Yeni Sorgucular yapmak için Allomanserler'i öldürmeleri gerekiyordu!"

Elend başıyla onayladı. "Her nasılsa, Sorgucuların bedenlerindeki kazıklar Allomantik güçleri aktarıyordu. Sekiz Siskanı öldürüp onların tüm güçlerini tek bir adama veriyordunuz; tıpkı Marsh'ta olduğu gibi. Sazed bir keresinde Marsh'ın Sorgucu'ya dönüştürüldüğü günden bahsetmekten her zaman çekindiğini ancak bunun 'kanlı' olduğunu söylediğini aktarmıştı."

Ham başıyla onayladı. "Ayrıca Kelsier ve Vin onun alınıp Sorgucu'ya dönüştürüldüğü günkü odasında bir ceset bulmuşlardı.

Onun Marsh olduğunu sanmışlardı!"

Vin "Daha sonra, Marsh orada birden fazla kişinin öldürüldüğünü söyledi," dedi usulca. "Yalnızca bunu anlayacak kadarı geride kalmamıştı."

Cett "Yine soruyorum; bunların bir önemi var mı?" dedi.

Ham şakayla karışık "Seni sinirlendirmeye yarıyor gibi," dedi. "Başka bir işe yaramasına ihtiyacımız var mı?"

Elend ikisine de ters ters baktı. "Asıl olan şu ki, Cett, Vin bu hafta bir şey keşfetti." Herkes Vin'e doğru döndü.

Vin "Kolosslar," dedi. "Onlar insan." Cett, şaşkınlıkla "Ne? Bu saçmalık," dedi.

Vin başını sallayarak "Hayır," dedi. "Bundan eminim. Canlı kolosslara baktım. Bedenlerindeki kat kat, yırtık derinin altında hepsinin bedeninde kazıklar var. Sorgucu kazıklarından daha küçükler ve farklı metallerden yapılmışlar; ama tüm kolosslarda var."

Elend "Kimse kolossların nereden geldiğini anlayamamıştı," dedi. "Lord Hükümdar bu sırrı saklamıştı ve zamanımızın en büyük sırlarından biriydi. Kolosslar, biri kendilerine hükmetmediğinde, birbirlerini öldürüyorlar. Ancak, sayıları her zaman artıyor gibi görünüyor. Peki nasıl?"

Ham yavaşça başını sallayarak "Çünkü sürekli olarak sayılarını yeniliyorlar," dedi. "Yağmaladıkları köylerden."

Elend "Luthadel kuşatması zamanında Jaste'in koloss ordusunun bize saldırmadan önce neden ilgisiz bir köye saldırdığını merak etmiş miydiniz?" dedi. "O yaratıkların tazelemesi gerekiyordu."

Vin "Daima etrafta giysiyle dolaşıp insan olmaktan bahsediyorlar. Ancak tam olarak nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorlar. Zihinleri bozulmuş."

Elend başıyla onayladı. "Geçen gün Vin sonunda içlerinden birinin kendisine nasıl yeni bir koloss yapılacağını göstermeye ikna etti. Yaptığına ve o günden beri söylediklerine bakılırsa, iki insanı birleştirmeye çalıştığını düşünüyoruz. İki insan gücüne sahip ancak onların zihinlerinden yoksun bir yaratık oluşturacaktı."

Ham, başını kaldırıp "Üçüncü bir sanat," dedi. "Metalleri kullanmanın üçüncü bir yolu. Metallerin kendisinden güç alan Allomansi. Kendi bedeninizden güç almak için metalleri kullanan Ferusimya ve bir de..."

Vin usulca "Marsh ona hemalurji diyordu," dedi.

Ham "Hemalurji..." dedi. "Başka birinin bedeninden güç almak için metalleri kullanıyor." Cett "Çok güzel. Peki önemi ne?" dedi.

Elend "Lord Hükümdar kendisine yardımcı olacak hizmetkârlar yaratmıştı,"

dedi. "Bu sanatı, hemalurjiyi kullanarak koloss dediğimiz askerleri yaptı. Kandra dediğimiz casusları yaptı. Ayrıca, Sorgucu dediğimiz rahipleri yaptı.

Onlara hükmedebilmek için hepsine zayıf yönler de kattı."

Vin "Önce TenSoon sayesinde kolosslara nasıl hükmedeceğimi öğrendim," dedi. "Bana istemeden bu sırrı aktardı. Kandra ve kolossların kuzen olduklarını söyledi, ben de birine yaptığım gibi öbürüne de hükmedebileceğimi fark ettim."

Demoux önce Vin'e ardından Elend'e bakarak "Hâlâ nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum," dedi.

Elend, "Sorgucuların da aynı zayıf yönleri olmalı, Demoux," dedi. "Hemalurji zihni... yaralıyor. Bir Allomanser'in sokulup hükmetmesine olanak tanıyor. Soylular her zaman Sorgucuların Lord Hükümdar'a neden bu kadar sadık olduklarını merak ederdi. Sıradan obligatörler gibi değillerdi; çok daha itaatkâr, fazlaca istekliydiler."

Vin "Marsh'a oldu," diye fısıldadı. "Sorgucu olduktan sonra onunla ilk karşılaştığımda farklı görünüyordu. Ama Çöküş'ten sonraki yılda daha da garipleşti. Sonunda Sazed'e saldırıp onu öldürmeye çalıştı."

Elend "Söylemeye çalıştığımız şu ki; kolosslara ve Sorguculara hükmeden bir şey var. Bir şey Lord Hükümdar'ın bu yaratıklarda bıraktığı zayıflıklardan faydalanıyor ve onları kendi maşası olarak kullanıyor. Çektiğimiz zorluklar; Çöküş'ün arından gelen kargaşa, sıradan bir kargaşa değil. Sislerin hasta ettiği insan sayısından daha rastlantısal da değil. Açık görünüyor olabilir ama asıl önemli olan artık yöntemi biliyor oluşumuz. Neden ve nasıl hükmedilebildiklerini biliyoruz."

Elend ileri geri giderek kirli çadır zemininde dolaşmayı sürdürdü. "Vin'in keşfettiği şeyi düşününce tümünün arasında bir bağlantı olduğuna daha fazla inanmaya başlıyorum. Kolosslar, kandralar ve Sorgucular üç farklı tuhaflık değil de tek, birleşik bir olgunun parçaları. Şu anda ilk bakışta bu üçüncü sanatla... hemalurjiyle ilgili pek fazla bir bilgi yok gibi görünüyor. Bunu daha fazla koloss yapmak için kullanmayı planlamıyoruz, öyleyse bilgi ne işimize yarayacak?"

Cett, sanki Elend kendi düşüncelerini aktarmış gibi başıyla onayladı. Ancak Elend çadırın girişinden dışarı bakıp düşüncelere daldı. Bir zamanlar, ilme daha fazla vakit ayırdığı zamanlarda sıklıkla yaptığı bir şeydi. Cett'in sorularını dillendirmiyordu. Kendi mantıksal yolu üzerinden giderek kendi kaygılarını söylüyordu.

Elend "Bu sürdürdüğümüz savaş yalnızca askerler ile ilgili değil," dedi. "Yalnızca kolosslar ya da Fadrex'i almakla ilgili de değil. Lord Hükümdar'ı devirdiğimiz an farkında olmadan başlattığımız olaylar dizisi ile ilgili. Kolosslarm kökeni olan hemalurji de bu dizinin bir parçası. Sislerden hastalananların oranları da bu dizinin bir parçası. Olup bitenleri kargaşa yerine bu dizinin bir parçası olarak okuyabilirsek neyle savaştığımızı –ve tabii onu nasıl alt edeceğimizi– daha iyi anlayabileceğiz."

Elend içeridekilere döndü. "Noorden, araştırmalarının odağını değiştirmeni istiyorum. Şimdiye dek kolossların hareketlerinin rastlantısal olduğunu düşünüyorduk. Artık bunun doğru olduğundan emin değilim. Eski gözcü raporlarımıza göz at. Listeler çıkar ve hareketleri rotalarını belirle. Bir Sorgucu'nun hâkimiyetinde

olmadığını bildiğimiz koloss kuvvetlerine özellikle dikkat et. Gittikleri yerlere neden gittiklerini bulabilecek miyiz, merak ediyorum."

Noorden, "Emredersiniz, lordum," dedi.

Elend "Siz de tedbirli olun," dedi. "Geçen haftaki gibi bir hata istemiyorum. Daha fazla adam kaybetmeyi göze alamayız... Kolossları bile."

Hepsi baslarıyla onayladı, Elend'in duruşu toplantının bittiğine işaret ediyordu. Cett çadırına taşınmıştı, Noorden yeni araştırmasına koyulmak üzere ayrıldı ve Ham yiyecek bir şeyler bakınmak üzere çıktı. Ancak Demoux geride kaldı. Vin ayağa kalkıp Demoux'ya doğru dönen Elend'in koluna girdi.

Demoux biraz utanmış bir halde "Lordum, General Hammond sizinle konuştu mu?" dedi.

Vin, doğrulup, neler dönüyor, diye düşündü.

Elend iç çekip "Evet, Demoux," dedi. "Ama bunun endişe edilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum." Vin "Ne?" diye sordu.

Demoux "Kampta... Dışlama baş gösterdi, leydim," dedi. "Birkaç gün hasta kalanların aksine benim gibi iki hafta hasta yatanlara şüpheyle yaklaşılıyor."

Elend krallara özgü, kararlı bir bakışla "Sen artık bu şüpheyi taşımıyorsun, değil mi Demoux?" dedi.

Demoux başıyla onayladı. "Yorumunuza güveniyorum, lordum. Sadece... Size güvenmeyen adamları komuta etmek zor. Ayrıca benim gibiler içi çok daha zor. Birlikte yemek yiyoruz ve boş vakitlerimizde diğerlerinden uzakta oluyoruz. Bu da bölünmeyi güçlendiriyor."

Elend "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Tekrar bir araya gelinmesi için zorlayalım mı?" Demoux "Bu değişir, lordum," dedi.

"Neye göre?"

Demoux "Çeşitli etmenler var," dedi. "Eğer kısa süre içinde saldırmayı planlıyorsanız bir araya getirmek kötü bir fikir olabilir. Adamların güvenmedikleriyle omuz omuza çarpışmalarını istemiyorum. Ancak eğer kuşatmayı sürdürecekseniz onları tekrar bir araya getirmek mantıklı olabilir. Ordunun büyük bir kısmı sisdüşkünlerine tekrar güvenmeyi öğrenecek kadar vakte sahip olabilir."

Vin, ilginç bir ad; sisdüşkünü, diye düşündü.

Elend Vin'e baktığında aklından geçenleri biliyordu. Varlık Kantonundaki baloya birkaç gün vardı. Eğer Elend'in planı yolunda giderse Fadrex'e saldırmalarına gerek kalmayabilirdi.

Vin bu seçenekten pek umutlu değildi. Ayrıca Luthadel'den takviye gelmeden pek bir dayanakları yoktu. Kuşatmaya, planlandığı gibi aylarca devam edebilirler ya da birkaç hafta içinde saldırabilirlerdi.

Elend, Demoux'ya dönüp "Yeni bir birlik hazırlayın. Onu sisdüşkünleri ile doldurun. Batıl inançlarla Fadrex'i aldıktan sonra ilgileneceğiz."

Demoux "Emredersiniz, lordum. Sanırım..." dedi.

Konuşmayı sürdürdüler ancak Vin komuta çadırına yaklaşan sesleri duyduğunda konuşulanlara kulak kesilmeyi bıraktı. Muhtemelen önemli bir şey değildi.

Yine de yaklaşanlarla Elend'in arasında olacak biçimde ilerledi ardından metal rezervlerini kontrol etti. Kısa bir sürede kimin konuştuğunu anlayabilmişti. Biri Ham'di. Çadırın girişi açılıp her zamanki yeleği ve pantolonuyla Ham ardında yorgun, kızıl saçlı bir askerle belirince, rahatladı. Yorgun adamın kıyafeti isliydi ve bir gözcü gibi giyinmişti.

Demoux şaşkınlıkla "Conrad?" dedi. Elend "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Demoux "Evet efendim," dedi. "Luthadel'de Kral Penrod'la bıraktığım teğmenlerden biri." Conrad selam verdi, ancak epey yorgun görünüyordu. "Lordum," dedi. "Başkentten haber getirdim."

Elend "Sonunda!" dedi. "Penrod'tan ne haber getirdin? İstediğim erzak mavnaları nerede?"

"Erzak mavnaları mı, lordum?" diye sordu. "Lordum, Kral Penrod sizden erzak istemem için beni gönderdi. Kentte isyan çıktı ve bazı erzak ambarları yağmalandı. Kral Penrod beni sizden kendisine düzeni sağlamada yardımcı olacak bir birlik göndermenizi istemem için yolladı."

Elend "Birlik mi?" diye sordu. "Ona bıraktığım garnizona ne oldu? Epey adamı olmalı!"

Conrad "Birlikler yeterli değil, lordum," dedi. "Neden bilmiyorum, yalnızca iletmem için gönderildiğim haberleri bildirebilirim."

Elend yumruğunu komuta çadırındaki masaya çalarken küfretti. "Penrod ondan istediğim tek bir şeyi bile yapamayacak mı?

Tek yapması gereken ele geçirmiş olduğumuz yerleri elimizde tutmaktı!"

Asker Elend'in öfkesinden ürktü, Vin de endişeli gözlerle onu izledi. Ancak Elend öfkesini kontrol altına alabildi. Derin bir nefes alıp askere eliyle işaret etti. "Dinlen. Teğmen Conrad, karnını doyur. Bununla ilgili seninle daha sonra konuşacağım."

Vin o gece Elend'i kampın dışında kayalıkların üzerinde Fadrex gözcülerinin yaktığı ateşlere bakarken buldu. Bir elini Elend'in omzuna attı ve ürkmeyince gelişini işittiğini anladı. Her zaman çevresinde olup bitenden bihaber gibi görünen Elend'in artık hünerli bir Sissoylu olduğu ve yaklaşan en ufak bir sesi bile işitebilecek kalayla hassaslaşmış kulaklara sahip olması hâlâ biraz garip geliyordu.

Gece göğüne bakan Elend'in koluna girerken "Ulakla konuştun mu?" diye sordu. Kül yağmuru devam ediyordu. Elend'in emrindeki kalaygözlerden bazıları ellerinde ışık olmaksızın, sessizce kamp etrafında devriye geziyorlardı. Vin de benzer bir devriyeden yeni dönmüştü ancak onun alanı Fadrex kenti çevresiydi. Her gece birkaç tur atıyor ve kentte sıra dışı bir hareketlilik olup olmadığını izliyordu.

Elend "Evet," diyerek yanıtladı. "Dinlenince, onunla enine boyuna konuştum."

"Haberler kötü mü?"

"İlk işittiğimizden çok daha fazlası. Görünüşe göre Penrod daha fazla birlik ve gıda talebimi hiç almamış. Conrad, Penrod'un bize gönderdiği dört ulaktan biriy-

di. Diğer üçüne ne olduğunu bilmiyoruz. Conrad'ın peşine de bir grup koloss takılmış ancak onları atını bir yöne koyuverip kendisi saklanarak alt etmeyi başarmış. Hayvanı kovalayıp parçalamışlar. Onlar atı yerken Conrad da kaçmayı başarmış.

Vin "Cesur bir adammış," dedi.

Elend "Aynı zamanda da şanslıymış," dedi. "Her iki türlü de, Penrod bize destek gönderebilecek gibi görünmüyor. Luthadel'de gıda ambarları vardı ama eğer isyan haberleri doğruysa Penrod bize gönderilecek erzakları koruyacak askerlerden vazgeçemeyecektir."

Vin "Peki bu durumda elimizde ne var?" diye sordu.

Elend ona baktı, gözlerinde öfke yerine kararlılık gördüğüne şaşırmıştı. "Bilgi."

"Ne?"

"Düşmanımız kendini açık etti, Vin. Ulaklarımıza gizli koloss birlikleriyle saldırmak. Luthadel'deki tedarik üssümüzü etkisiz hale getirmeye çalışmak..." Elend başını salladı. "Düşmanımız bunun rastgele gibi görünmesini *istiyor*, ama buradaki sıralamayı görebiliyorum. Tesadüf olmak için fazlasıyla hedefli fazla zekice. Bizi Fadrex'ten geri çekilmeye zorlamaya çalışıyor."

Vin ürperdi. Elend sözüne devam edecek oldu ama Vin uzanıp parmağıyla dudaklarına dokunup onu susturdu. Elend şaşırmış görünüyordu ama daha sonra olup biteni anlamış gibi görünüyordu. Vin, *Harap* her söylediğimizi duyabilir diye düşündü. *Bildiklerimizi açık edemeyiz.*

Yine de, aralarında bir şey oldu. Fadrex'te kalmaları gerektiği düşüncesi, o zulada ne olduğunu bulmaları *gerektiği* düşüncesi. Çünkü düşmanları bunu engellemek için elinden geleni yapıyordu. Gerçekten de Luthadel'deki kargaşanın ardında *Harap* mı vardı? Elend ve birliklerini düzeni sağlamak için geri çekilmeye, dolayısıyla Fadrex'i terk etmeye mi zorluyordu?

Yalnızca bir tahmindi ama ellerindeki tek şey de buydu. Vin Elend'i başıyla onaylayarak kalmadaki kararlığına katıldığını belli etti. Yine de endişeleniyordu. Luthadel tüm bu karmaşa içindeki dayanak noktaları, güvenilir noktaları olmuştu. Eğer o ellerinden giderse geriye ne kalırdı?

Git gide, bir geri çekilme olmayacağını anlamaya başlıyordu. Alternatif planlar yapmak üzere geri çekilmek yoktu. Ayaklarının altındaki dünya yerle bir oluyordu ve Elend Fadrex'i almaya kafaya koymuştu.

Eğer burada başarısız olurlarsa, gidecek başka yerleri yoktu.

Elend Vin'in omzunu sıktı ardından bazı gözcü noktalarını denetlemek üzere sislere çıktı. Vin içeride bir başına ateşleri izlemeyi sürdürürken endişe verici bir hisle dolmuştu. Eskiden, dördüncü zuladaki düşüncelerini hatırladı. Savaşlar vermek, kentleri kuşatmak, siyasal oyunlar oynamak yeterli değildi. Dünyanın kendisi ölürken bunlar kendilerini kurtarmaya yetmezdi.

Ama başka ne yapabilirlerdi? Ellerindeki tek seçenek Fadrex'i ele geçirmek ve Lord Hükümdar'ın kendilerine yardımcı olabilecek bir ipucu bırakmış olmasını ummaktı. Hâlâ, atiyum bulmayı anlamsızca arzuluyordu. Neden işe yarayacağından bu kadar emindi ki?

Her zamanki gibi kendisinden bir santim kadar uzakta duran sislerle yüzleşmek istemediğinden gözlerini kapattı. Bir keresinde, Lord Hükümdar ile dövüşürken onları çağırmıştı. O zaman nasıl olmuştu da Allomantik güçlerini sisten gelen güçlerle besleyebilmişti?

Daha önce pek çok kereler yaptığı gibi yine sislere erişmeye çalıştı. Onları çağırmış, zihninde onlara yalvarmış ve güçlerine erişmeye çalışmıştı. Dahası, bunu yapabiliyor olması gerektiğini düşünüyordu. Sislerin içinde bir güç vardı. İçinde gizli bir güç. Ama Vin'e teslim olmuyordu. Onları önleyen bir engel vardı.

Ya da yalnızca bir kapris.

Gözlerini açmadan "Neden?" diye fısıldadı. "Neden bana o zaman yardım edip bir daha asla etmiyor? Deli miyim yoksa gerçekten ben istediğimde bana gücü verdin mi?"

Gece sorusunu yanıtlamadı. Sonunda iç geçirip arkasını döndü ve çadıra girdi.

Hemalurjik kazıklar, hangi güçlerin verildiğine, kazıkların konumuna ve kişinin kaç kazığa sahip olduğuna bağlı olarak insanları fiziksel olarak değiştirebilir. Örneğin Sorgucular eskiden sahip oldukları insan hallerine göre büyük bir değişim geçirirler. Kalpleri insanlarınkine kıyasla farklı bir yerdedir ve beyinleri gözlerini delip geçen metallerin uzunluğuna göre yeniden şekillenir. Kolosslardaki değişim ise daha büyüktür.

En büyük değişimin kandralarda olduğu düşünülebilir. Ancak yeni kandraların insanlardan değil de sishortlaklarından yapıldığı hatırlanmalıdır. Kandraların bedenlerindeki kazıklar onlarda yalnızca ufak bir değişime sebep olur; bedenleri bir sishortlağınmkine benzer bir halde kalır ama zihinleri işlemeye başlar. Gariptir ki, kazıklar kolossların insani yanını alırken kandralara bir nebze insansılık katar.

41

SAZED HEVESLE "ANLAMIYOR MUSUN, BREZZE?" dedi. "Buna örnekleme diyoruz bir efsanenin gerçek hayatta taklit edilmesi. İnsanlar Hathsin Firarisi'ne inandılar ve zor zamanlarında kendilerine yardımcı olması için bir başka firari yarattılar."

Breeze kaşını kaldırdı. Çarşıda toplanmakta olan kalabalığın arkalarındaydılar; hep birlikte Yurttaş'ın gelmesini bekliyorlardı.

Sazed, "Büyüleyici," dedi. "Firari efsanesi hiç beklemediğim bir biçimde evriliyor. Onu tanrılaştırabileceklerini biliyordum, hatta bu kaçınılmazdı.

Ancak Kelsier bir zamanlar 'sıradan' biri olduğundan; ona tapanlar başka insanların da aynı mertebeye erişebileceğini düşünebilirler."

Breeze oralı değilmiş gibi başını salladı. Allrianne yanı başındaydı; sıradan bir skaa gibi giyinmeye zorlandığı için memnuniyetsiz görünüyordu.

Sazed onların ilgisizliğine aldırış etmedi. "Bunun geleceğinin nereye varacağını merak ediyorum. Belki bu insanlar için bir dizi Firari olacak. Bu gerçekten sür-

dürülebilecek bir dinin temelleri olabilir, çünkü halkın ihtiyacına göre yeniden şekillenebilir. Elbette yeni Firariler yeni önderler demek. Her birinin farklı fikirleri olacak. Gelenekselliği yayan tek bir rahip akımı yerine her bir firari kendisini, öncekilerden ayrı bir yere konumlandırmaya çalışacak. İnananlar arasında çeşitli gruplaşmalara ve ayrımlara sebep olabilir."

Breeze "Sazed," dedi. "Hani dinleri toplamayı bırakmıştın?"

Sazed duraksadı. "Ben bu dinle ilgili bilgi toplamıyorum ki. Yalnızca potansiyeli hakkında fikir yürütüyorum." Breeze itiraz edercesine baktı.

Sazed "Ayrıca," dedi. "Mevcut görevimizle de ilgili olabilir. Eğer bu yeni Firari gerçekten de biriyse, Quellion'ı devirmemize yardım edebilir."

Allrianne "Ya da, Quellion devrilince kentin yönetiminde hak iddia edebilir," dedi.

Sazed "Doğru," diyerek ona katıldı. "Her hâlükârda neden şikâyet ettiğini anlamıyorum, Breeze. Benim yeniden dinlerle ilgilenmemi istemiyor muydun?"

Breeze "Bu, tüm akşamı, ardından ertesi sabahı bu konudan bahsederek geçireceğini anlamadan önceydi," dedi. "Quellion da nerede kaldı? Eğer bu infaz yüzünden öğle yemeğini kaçırırsam sinirlenebilirim."

İnfaz. Heyecanı içinde, Sazed neyi görmeye geldiklerini unutmuştu. Hevesi kaçtı ve Breeze'in neden bu kadar ters davrandığını hatırladı. Bir şey yokmuş gibi davranıyordu ama gözlerindeki endişe Yurttaş'ın masum insanları yakarak öldürdüğü düşüncesinden rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Allrianne çarşının öbür ucunu işaret ederek "İşte," dedi. Bir şey ortalığı ayağa kaldırıyordu. Açık mavi kıyafetiyle Yurttaş. Yeni "onaylanmış" bir renkti; yalnızca kendisinin giyebileceği bir renk. Danışmanları kırmızılar giymiş bir halde etrafındaydılar.

Breeze, Yurttaş'ın etrafında toplanan kalabalığın peşinden giderken "Nihayet," dedi.

Sazed tereddüt eden adımlarla onu izledi. Askerleriyle gerçekleşmek üzere olanı durdurmaya çalışmayı denemeyi aklından geçirdi.

Elbette, bunun aptalca olacağını biliyordu. Birkaç kişiyi kurtarmak için elindekileri şimdi oynamak tüm kenti kurtarma şansını ortadan kaldırırdı. İç çekerek Breeze ve Allrianne'i izledi; kalabalıkla birlikte hareket ediyorlardı. Ayrıca bu cinayetleri izlemenin Urteau'daki işinin aciliyetini de hatırlatacağını düşünüyordu. Teoloji çalışmaları bekleyebilirdi.

Kelsier "Onları öldürmek zorunda kalacaksın," dedi.

Spook Urteau'nun zengin semtinde bir binanın tepesinde sinmiş, sessizce duruyordu. Aşağıda Yurttaş'ın korteji yaklaşıyordu; Spook sargılı gözlerle onları izliyordu. Önceden konuşlanabilmek için infazın gerçekleştirileceği yeri öğrenmek Luthadel'den getirdiği sikkelerin neredeyse tamamına mal olmuştu.

Quellion'ın öldürmeye karar verdiği zavallı insanları görebiliyordu. Pek çoğu Franson'ın kardeşi gibi soylu ebeveynleri olduğu tespit edilen kimselerdi. Ancak bazıları yalnızca soylularla evlenmiş kişilerdi. Ayrıca Spook Quellion'a açıktan açı-

ğa muhalefet etmiş olan bir adamı da görüyordu. Adamın soylularla olan ilişkisi şüpheliydi. Eskiden soylu müşterilere hizmet eden bir zanaatkârdı.

Kelsier "Bunu yapmak istemediğini biliyorum," dedi. "Ama cesaretini şimdi yitiremezsin."

Spook güçlü hissediyordu; lehim sayesinde daha önce hayal etmediği bir yenilmezlik hissiyle doluydu. Son altı günde birkaç saat ancak uyumuştu, fakat yorgun değildi. Kedileri imrendirecek bir denge hissi vardı ve kaslarının normalde sağlayamayacağı kadar büyük bir kuvvete sahipti.

Ancak güç her şey demek değildi. Avuçları, pelerinin altında terliyordu ve alnından süzülen teri hissedebiliyordu. Sissoylu değildi. Kelsier ya da Vin de değildi. Yalnızca Spook'tu. Ne sanıyordu?

"Yapamam," diye fısıldadı.

Kelsier "Yapabilirsin," dedi. "Baston ile çalıştın; gördüm. Ayrıca çarşıda o askerlerle baş ettin. Neredeyse seni öldürüyorlardı ancak iki hayduta karşı mücadele ediyordun. Bunları hesaba katınca çok iyi bir iş çıkardın."

"Ben..."

"O insanları kurtarmalısın, Spook. Kendine bir sor. Ben orada olsam ne yapardım?"

"Ben sen değilim."

Kelsier "Henüz değil," diye fısıldadı.

Henüz değil.

Aşağıda Quellion infaz edilmek üzere olan insanlar aleyhinde konuşuyordu. Spook Yurttaş'ın kız kardeşi Beldre'i, onun yanı başında görebiliyordu. Öne doğru eğildi. Talihsiz tutsakların binaya götürülüşünü izlerken onun gözlerindeki gerçekten acıma ya da acı mıydı? Yoksa bu yalnızca Spook'un onda görmek istedikleri miydi? Spook, onun mahkûmlara bakışını izledi. Grup cenaze ateşleri olacak olan binaya zorla götürülürken içlerinden bir çocuk korkuyla bir kadının eteklerine tutunuyordu.

Spook, Kelsier haklı, diye düşündü. *Bunun olmasına izin veremem. Başaramayabilirim, ama en azından denemeliyim.* Binanın tepesindeki kapıdan geçip merdivenlerden aşağı hızla, pelerini ardından uçuşarak inerken elleri titriyordu. Bir köşeyi dönüp doğruca kav odasına yöneldi.

Soylular garip insanlardı. Lord Hükümdar'ın döneminde hayatlarından en az skaa hırsızlar kadar endişe ediyorlardı; çünkü saray entrikaları genelde hapiste ya da mezarda son buluyordu. Spook en başından beri kendisinde neyin eksik olduğunu anlamalıydı. Hiçbir hırsız çetesi acil durumlar için bir kaçış yeri olmayan sığınak inşa etmezdi.

Soylular neden farklı olacaktı?

İleri atıldı; son birkaç merdiveni de geride bırakırken pelerini ardından dalgalanıyordu. Tozlu zemine indi; hassas kulakları yukarıda Quellion'ın boş laflarını duyabiliyordu. Skaa kalabalık gürültülüydü. Alevler duyulmaya başlamıştı. Orada, binanın karanlık bodrumunda Spook duvarın açık bir kısmını, yandaki binaya ulaşan gizli bir geçidi bulmuştu. Geçitte bir grup asker duruyordu.

Spook içlerinden birinin "Çabuk, alevler buraya gelmeden," dedi.

Bir başka ses "Lütfen!" diye haykırdı; kadının sesi geçitte yankılanıyordu. "En azından çocuğu alın!"

İnsanlar homurdandı. Askerler geçidin öbür tarafında hareketlenmiş, diğer bodrumdaki insanların kaçmasını önlüyorlardı. Mahkûmlardan birini kurtarmak üzere Quellion tarafından gönderilmişlerdi. Dışarıda, Yurttaş soylu kanı taşıyan herkesi suçluyordu. Ancak Allomanserler öldürmek için fazlasıyla değerliydi. Bu yüzden binalarını dikkatle seçiyordu; yalnızca Allomanserler'i özenle gizli geçitlerden çıkarabileceği binaları.

Değerlerine sıkı sıkıya bağlı gibi görünürken bir yandan da kentin en güçlü kaynağını elinde tutmanın harika bir yoluydu. Ama askerlere saldırırken Spook'un ellerinin titremesine son veren bu ikiyüzlülük değildi.

Sebebi ağlayan çocuktu.

Kelsier "Öldür onları!" diye bağırdı.

Spook düello bastonunu çıkardı. Sonunda askerlerden biri onu fark ederek şaşkınlıkla dönmüştü. İlk ölen o oldu.

Spook bastonunu ne kadar hızlı savurabileceğini fark etmemişti. Askerin miğferi gizli geçitte ezilmiş bir halde yuvarlanıyordu. Spook dar geçitte, öldürülen arkadaşları üzerinden sıçrarken diğer askerler çığlık çığlığaydı. Kılıçları vardı, ancak çekmekte zorlanıyorlardı.

Fakat Spook hançer getirmişti.

Birini çekip, hassaslaşmış algılarının adımlarına yön vermesine izin vererek bıçağı lehimin verdiği güçle ve öfkeyle savurdu. İki askeri biçip dirseğiyle iterek avantajlı durumunu kullanıp atıldı. Geçidin ucunda dört asker kısa bir skaa ile birlikte duruyordu.

Gözlerinde korku parıldıyordu.

Spook ileri atıldı ve şaşkına dönmüş askerler sonunda şaşkınlıklarını bastırdı. Geri çekilip gizli kapıyı açtılar ve öte yandaki binanın bodrumuna girerlerken devrildiler.

Bina çoktan yanmaya başlamıştı. Spook dumanın kokusunu alabiliyordu. Diğer mahkûmlar odadaydı, muhtemelen kaçmış olan arkadaşlarının peşinden gitmek için kapı ağzından geçmeye çalışıyorlardı. Ancak askerler odaya girmek için yol açıp kılıçlarını çektiğinde gerçi çekilmek zorunda kaldılar.

Spook dört askerden en yavaşını deşmiş ve hançerini adamın bedeninde bırakıp ikinci bir düello bastonu çıkarmıştı. Şaşkın siviller arasından askerlere saldırırken bastonun ahşabı eline oturmuştu.

Kelsier "Askerlerin kaçmasına izin verme," diye fısıldadı. "Aksi takdirde Quellion insanları kurtardığını bilecek. Onları şaşkına çevirmelisin."

İyi döşenmiş bodrumun ucundaki girişte ışık belirmişti. Alevlerden gelen ışık. Spook sıcaklığı hissedebiliyordu. Arkalarından aydınlık vuran üç asker acımasızca kılıçlarını çekti. Duman tavanı yalayıp, yoğun, kara bir sis gibi yayılmaya başladı. Tutsaklar şaşkın bir halde sinmişlerdi.

Spook ileri atılarak iki bastonunu da askerlerden birine doğru savurdu. Adam Spook'un oyununa gelip saldırıdan kaçındı ve ileri atıldı. Sıradan bir dövüşte Spook ölmüş olurdu.

Lehim ve kalay onu kurtarmıştı. Spook üzerine gelen kılıcın rüzgârını hissedip nereye savrulacağını bilerek hızlı adımlarla hareket etti. Kılıç tenini ıskalayıp üzerindeki kumaşı keserken göğsünde kalbinin atışını hissedebiliyordu. Bastonunu indirerek adamın kılıcı tuttuğu kolu kırdı, ardında da bir başka darbeyle kafatasını kırdı.

Asker ölmekte olan gözlerinde belirgin bir şaşkınlıkla yere devrilirken Spook adamı kenara itti.

Diğer asker ise çoktan kılıcını savurmaya başlamıştı. Spook bastonlarını çatarak gelen kılıcı engellemek istedi. Kılıç ilk bastonu yarıp bastonun bir parçasını havaya savurdu ancak ikincisine takıldı. Spook silahını kenara savurup kılıcı yana itti, ardından adamın menzili etrafında dönüp karnına dirsek atarak devirdi.

Adam yere devrilirken Spook adamın kafasına bir yumruk savurdu. Kemiğin kemiğe çarparken çıkardığı ses yanmakta olan odada yankılandı. Asker Spook'un ayaklarının dibine devrildi.

Spook, bunu yapabiliyorum, diye düşündü. *Onlar gibiyim. Vin ve Kelsier gibi. Artık bodrumda saklanmak ya da tehlikeden kaçmak yok. Dövüşebilirim!*

Gülümseyip döndü.

Döndüğünde son askerin Spook'un kendi bıçağını genç bir kızın boynuna dayamış olduğunu gördü. Asker sırtını yanmakta olan koridora dönmüş, gizli geçitten kaçmanın bir yolunu kolluyordu. Adamın ardında ise alevler ahşap kapı kirişlerinden kıvrılıp odayı yalıyordu.

Spook, askeri kollayarak "Siz odadan çıkın!" dedi. "Bu tünelin sonunda, binanın arka kapısından çıkın. Orada adamlar olacak. Sizi yeraltına saklayacak ardından da kentten çıkaracaklar. Haydi!"

Bazıları çoktan kaçmıştı, geride kalanlar ise Spook'un sözleriyle hareketlendi. Asker olup biteni izliyor ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Bir Allomanserle karşı karşıya olduğunu biliyor gibiydi; çünkü sıradan biri o kadar çok askeri böylesi bir hızla yere deviremezdi. Neyse ki, Quellion kendi Allomanserler'ini binaya göndermemişti. Muhtemelen onlar yukarıda kendisini koruyorlardı.

Spook kıpırdamadı. Kırılan düello bastonunu attı, fakat elinin titremesini durdurmak için diğerini sıkı sıkıya kavradı. Kız usulca ağlıyordu.

Kelsier ne yapardı?

Arkasında, sonuncu mahkûm da geçitten kaçıyordu. Spook dönmeden "Sen!" dedi. "O kapıyı dışarıdan kapat. Çabuk!"

"Ama–"

Spook "Kapat!" diye bağırdı.

Asker bıçağı kızın gırtlağına iyice yaslayarak "Hayır!" dedi. "Onu öldürürüm!"

Spook "Onu öldürürsen sen de ölürsün," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Bana bak. Beni geçemezsin. Sen–" Kapının kapanırken çıkardığı gürültü sözünü bitirmesine engel oldu.

Asker kızı bir kenara atıp bağırarak kapıya koştu, diğer taraftaki sürgü yerine oturmadan önce çıkmayı deniyordu. "Tek çıkış yolu orası! Bizi öl–"

Spook düello bastonunun tek bir hamlesiyle adamın dizlerini kırdı. Asker yere düşerken çığlık çığlığaydı. Alevler üç duvarı da kaplamıştı. Sıcaklık iyice artıyordu.

Kapının diğer tarafındaki sürgünün yerine oturduğu duyuldu. Spook askere baktı. Hâlâ hayattaydı. Kelsier "Onu bırak, binada kalıp yansın," dedi.

Spook tereddüt etti.

Kelsier "O insanların hepsini ölüme terk edecekti," dedi. "Bırak onlara neler yapmak üzere olduğunu, Quellion'un emriyle daha önce yaptığının ne olduğunu görsün."

Spook inleyen adamı yerde bırakıp gizli kapıya doğru yöneldi. Kapıya yüklendi.

Açılmadı.

Spook sessizce küfretti, bir ayağını kaldırıp kapıyı tekmeledi. Ancak kapı bel vermedi.

Kelsier "Bu kapı, peşlerine düşecek olan suikastçılardan korkan soylularca yaptırıldı," dedi. "Allomansi'yi biliyorlardı ve kapıyı bir haydutun kuvvetine dayanabileceği biçimde yapmışlar."

İçerideki sıcaklık giderek artıyordu. Kız ağlıyor ve yerde korkuyla oturuyordu. Spook alevlere döndü; etrafta gidip gelirken sıcaklığı hissediyordu. İleri atıldı ama güçlendirilmiş duyuları o kadar keskindi ki sıcaklık ona çok fazla geliyordu.

Dişlerini sıktı ve kızı yerden aldı.

Artık lehimim var, diye düşündü. *Duyularımın gücünü dengeleyebilir. Bununla yetinmem gerekecek.*

Mahkûmların kapatıldığı binanın pencerelerinden dumanlar yükseliyordu. Sazed Allrianne ve Breeze ile birlikte bekleşen kalabalığın arkasındaydı. Alevler kendilerine sunulanı yutarken insanlar garip bir biçimde sessizdi. Belki doğruyu anlamışlardı.

İçeride ölen zavallı kimseler gibi kolayca alıkonup öldürülebilirlerdi.

Sazed "İşler ne çabuk tersine döndü," diye fısıldadı. "Bu insanlar, Lord Hükümdar'ın masum insanların kafasını kestirirken olup biteni izlenmeye zorlanmışlardı. Şimdi de bunu kendimiz yapıyoruz."

Sessizlik. Binanın içinden çığlığa benzer sesler yükseldi. Ölmekte olan insanların çığlıkları.

Breeze "Kelsier yanılıyordu," dedi. Sazed şaşkınlıkla döndü.

Breeze "Soyluları suçluyordu," dedi. "Eğer onlardan kurtulursak bu gibi şeylerin bir daha olmayacağını düşünüyordu."

Sazed başıyla onayladı. Sonra, garip bir biçimde kalabalık hareketlenmeye, fısıldaşmaya başladı. Sazed de onlara katılmıştı. Bu vahşete karşı bir şeyler ya-

pılmalıydı. Neden kimse karşı koymuyordu? Quellion gururla, kırmızı giysilerini kuşanmış adamlarının ortasında duruyordu. Sazed sinirlenip dişlerini sıktı.

Breeze, "Allrianne, tatlım, şimdi sırası değil," dedi.

Sazed hareketlenip genç kadına baktı. Allrianne ağlıyordu.

Sazed sonunda genç kadının duygularına dokunup onları körükleyerek Quellion'a sinirlenmesini sağladığını fark etmişti. Unutulmuş Tanrılar adına, diye aklından geçirdi. *En az Breeze kadar iyi.*

Allrianne "Neden olmasın?" dedi. "Bunu hak ediyor. Bu kalabalığın onu paramparça etmesini sağlayabilirim."

Breeze ise "Sonrasında ise onun yardımcısı başa geçip bu insanları infaz eder," dedi. "Yeterince hazırlanmadık."

"Görünüşe bakılırsa hazırlanman hiç bitmiyor," diye yanıtladı. "Bu işler biraz haz–"

Sazed elini kaldırıp "Bir dakika," dedi. Binayı dikkat ve merakla izliyordu. Binanın kapatılmış pencerelerinden biri, çatının üzerine, tavan arasındakilerden bir tanesi sallanıyor gibiydi.

Sazed "Bakın, orada!" dedi.

Breeze şaşırdı. "Belki şu Alev Tanrısı kendini göstermek üzeredir, ne dersiniz?" dedi. Gülümseyişinden bu düşünceyi gülünç bulduğu belliydi. "Bu iğrenç deneyimlerden ne ders çıkarmamız gerektiğini merak ediyorum. Bana kalırsa bizi buraya gönderen adamlar ne yaptık–"

Tahtalardan biri aniden yerinden sökülüp havada döne döne, ardında bir duman izi bırakarak düştü. Hemen ardından pencere dışa doğru parçalandı.

Koyu renk giyimli biri tahta ve dumandan hengâmenin içinden fırlayarak çatıya çıktı. Uzun pelerini yer yer alev almış gibi görünüyordu ve kollarında küçük bir kundak vardı. Bir çocuk. Adam yanan binanın çatısı boyunca ilerledi, ardından binanın önüne, ardında dumandan bir iz bırakarak indi.

İki kat düşmesine rağmen dengesini yitirmemiş, lehim yakan birinin inceliğiyle yere inmişti; yanan pelerini de ardından dalgalanıyordu. İnsanlar şaşkınlıkla geri çekildiler, Quellion şaşırmış bir halde döndü.

Adam doğrulurken kapüşonunu çıkardı. O anda Sazed onu tanıdı.

Spook gün ışığında olduğundan daha uzun görünüyordu. Ya da, belki, o ana dek Sazed onu bir çocuktan başka bir şey olarak görmemişti. Her hâlükârda, genç adam bağlı gözleriyle, bedeninden duman yükselirken, gururla Quellion'a bakıyordu; kucağındaki çocuğu ise öksürük tutmuştu. Binayı çevreleyen yirmi askerlik birlikten çekiniyor gibi görünmüyordu.

Breeze usulca söylendi. "Allrianne, galiba bu körüklemeye ihtiyacımız olacak!"

Sazed aniden üzerinde bir ağırlık hissetti. Breeze onun dağılan duygularını, şaşkınlığını, endişesini teskin etmiş ve kalabalıkla birlikte Sazed'i Allrianne'den gelen öfke patlamasına açık bırakmıştı.

Kalabalık iyiden iyiye hareketlenmişti ve insanlar Firari'nin adını haykırıp muhafızlara saldırıyorlardı. Bir anlığına Sazed Spook'un bu fırsattan istifade edip kaç-

mayacağını düşündü. Gözlerindeki garip bağa rağmen, Sazed çocuğun doğruca Quellion'a, ona meydan okurcasına baktığını anlayabiliyordu.

Neyse ki, Spook sonunda arkasını döndü. Kalabalık, yaklaşan askerleri oyladı ve Spook sıra dışı bir hızda koşarak uzaklaştı. Elinde kurtardığı kızla birlikte bir arka sokağa daldı; pelerini ardından dumanlı bir iz bırakıyordu. Spook ortadan kaybolur kaybolmaz Breeze kalabalığın isyan duygusunu bastırıp askerler tarafından öldürülmelerini önledi. Geri çekilip dağıldılar. Ancak Yurttaş'ın askerleri önderlerine yakın duruyorlardı. Yurttaş kaçınılmaz geri çekilme emrini verirken Sazed adamın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Bir isyan tehlikesi varken Spook'un peşine birkaç adamdan fazlasını gönderemezdi. Önce kendisini güvene almalıydı.

Askerler uzaklaşırken Breeze Sazed'e baktı. "Pekâlâ," dedi. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Sanırım kolosslar sandığımızdan daha zekilerdi. Örneğin, başlangıçta yeni kolosslar yapmak için yalnızca Lord Hükümdar'ın kendilerine verdiği kazıkları kullanıyorlardı. Lord Hükümdar metali ve talihsiz skaa esirleri temin ediyordu, kolosslar da yeni 'üyeler' yaratıyorlardı.

Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra, kolossların çabucak tükenmesi gerekirdi. Böyle tasarlanmışlardı. Lord Hükümdar'm hâkimiyetinden çıkacak olurlarsa, birbirlerini öldürmelerini ve kendi sonlarını hazırlamalarını bekliyordu. Ancak bir şekilde, ölmüş kolossların bedenlerindeki kazıkların toplanarak tekrar kullanılabileceği sonucuna vardılar.

Artık yeni kazıklara gereksinim duymuyorlardı. Sıklıkla kazıkların sürekli olarak yeniden kullanılmasının yarattığı etkiyi merak ederim. Bir kazık ne kadar çok kişi öldürüp bunların gücünü almış da olsa sonsuz bir güç taşıyan hemalurjik kazıklar yapılamaz. Ancak, kazıkların sürekli olarak yeniden kullanımı yeni yaratılan kolosslara daha fazla insanlık vermiş olabilir miydi?

42

MARSH LUTHADEL'E GİRDİĞİNDE salahiyetin batı sınırındaki isimsiz kasabaya girdiğinde olduğundan çok daha dikkatliydi. Elend'in imparatorluğunun başkentinde dolaşan bir Sorgucu'nun haberi kolayca duyulurdu ve istemediği kadar dikkat çekebilirdi. İmparator yoktu ve toprakları başkalarına karşı savunmasızdı. Bunu bozmanın anlamı yoktu.

Bu yüzden Marsh, kapüşonlu pelerini ile çelik yakıp sikkeler üzerinde sıçrayarak geceleri ilerliyordu. Yine de bu muhteşem –her yöne yayılan, pis ancak yine de evi olan– kent Marsh'ın izleyen, bekleyen yanı için zordu. Bir zamanlar kentteki skaa isyanını Marsh yönetmişti. Hemşerilerine karşı sorumluluk hissetti ve *Harap*'ın diğer, yanardağın alev alev yandığı kasabada yaşayanlara yaptığı yapacağı düşüncesi...

Luthadel'e yakın bir yanardağ yoktu. Ne yazık ki *Harap*'ın bir kente yapabile-

cekleri doğal afetlerle sınırlı değildi. Luthadel'e giderken Marsh en az dört köye uğrayıp, erzak ambarlarını koruyan adamları gizlice öldürmüş ve binaları yakmıştı. Diğer Sorgucuların da *Harap*'ın her şeyden çok arzuladığı o şeyi ararken benzer gaddarlıklar yaparak etrafta dolaştığını biliyordu. *Muhafaza*'nın kendisinden aldığı o şeyi.

Onu henüz bulamamıştı.

Marsh sivri bir çatıya inip aşağıdaki sokağa baktı, ardından çatı boyunca ilerleyip kentin kuzeydoğusuna yöneldi. Son gördüğünden beri Luthadel değişmişti. Lord Hükümdar'ın skaaları zorla çalıştırması onları gaddarlaştırmıştı, fakat kenti külden arındırmış ve koca kente bir düzen havası bile katmıştı. Ama artık bundan eser yoktu. Yiyecek yetiştirmek bir öncelik gibi görünüyordu; kenti temiz tutmakla sonra ilgilenilebilirdi... Tabii sonra diye bir şey olursa.

Artık çok daha fazla miktarda, arka sokaklarda ve binaların kenarlarına yığılmış kül yığınları ve çöp öbekleri vardı. Eskiden bunlar kentin merkezindeki nehre süpürülürdü. Marsh bu yıkımın güzelliğine gülümsedi ve isyankâr tarafı çekilip saklandı.

Savaşamazdı. Zamanı gelmemişti.

Elend'in yönetiminin merkezi olan Venture Hanesi'ne geldi. Luthadel kuşatmasında kolosslarca ele geçirilmişti ve alt katının renkli camları bu yaratıklarca parçalanmıştı. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Mars gülümsedi, ardından ikinci kattaki bir balkona çelik İterek sıçradı. Binayı tanıyordu. *Harap* tarafından ele geçirilmeden önce burada, İmparator Venture'a kentin hâkimiyetini korumakta yardımcı olarak birkaç ay geçirmişti.

Marsh Penrod'un odasını kolayca buldu. İçinde birilerini barındıran ve korunan tek odalar bunlardı. Marsh birkaç koridor boyunca sinsice ilerleyip alışılmadık gözleriyle etrafı kolaçan ederken bir sonraki hareketini düşünüyordu.

Zoraki bir kurbana bir hemalurjik kazık çakmak çok zorlu bir işti. Bu durumda kazığın boyutu önemsizdi. Küçük bir metal kıymığı bir süre Allomansi'yi besleyebilir ya da küçük bir halka az miktarda Ferusimyasal güç taşıyabilirdi yine aynı şekilde küçük bir metal parçası hemalurji için yeterliydi.

Sorgucu kazıkları ürkütücü olması için büyük yapılmıştı ama pek çok durumda küçük bir iğne de büyük bir kazık kadar etkili olabilirdi. Kazığın birini öldürmek için kullanıldıktan sonra ne kadar dışarıda kalacağı ile ilgiliydi.

Marsh'ın o günkü amacı için küçük bir kazık daha uygundu, Penrod'a güç kazandırmak istemiyor, yalnızca ona metali saplamak istiyordu. Marsh birkaç gün önce alevlere boğulan kasabada öldürdüğü Allomanser'den yaptığı kazığı çıkardı. On santimetre kadardı ve muhtemelen olması gerekenden fazla büyüktü. Ancak Marsh'ın kazığı birinin bedenine zor kullanarak saplaması gerekebilirdi, bu da en azından bu esnada sağlam kalması gerektiği anlamına geliyordu. Bir insan bedeninde iki–üç yüz kadar bağlantı noktası vardı. Marsh bunların hepsini bilmiyordu; kazığı saplama vakti geldiğinde *Harap* onun eline doğru yeri gösterip kazığın doğru yere saplanmasını sağlayacaktı. Efendisinin dikkati o anda başka bir yere odak-

lanmıştı ve Marsh'a yerini alması ve saldırıya hazırlanması için genel talimatlar veriyordu.

Hemalurjik kazıklar. İçindeki saklı kısım beklenmedik bir biçimde bir Sorgucu'ya dönüştürüldüğü o günü hatırlayarak ürperdi. Bulunacağını düşünmüştü. Çelik Rahipliği'nde Kelsier için bir casus olarak çalışmıştı. Şüpheli olarak seçilmediğini bilmiyordu. Sıra dışı olduğu için seçilmişti.

Sorgucular gece, Kelsier'in isyanla ilgili son mesajı vermek üzere gelmesini beklediği sırada saldırmışlardı. Kapıyı kırmışlar ve daha Marsh karşı koyamadan harekete geçmişlerdi. Ona seçenek bırakmamışlardı. Onu yere yatırıp üzerine çığlık çığlığa bağıran bir kadın bırakmışlardı.

Ardından Sorgucular kadının kalbini delip Marsh'ın gözüne saplanan bir kazık çakmışlardı.

Acı hatırlamak için bile çok fazlaydı. O an zihninde bir boşluktu; yalnızca Sorgucuların bunu tekrarladığı, diğer talihsiz Allomanserler'i de öldürüp güçlerini ve görünüşe göre ruhlarını da Marsh'ın bedenine aktardıkları anların belli belirsiz görüntüleri vardı. Bittiğinde yerde acı içinde kıvranıyordu; yeni güçleriyle algıladıkları o kadar çoktu ki düşünmekte bile zorluk çekmişti. Çevresinde diğer Sorgucular dolaşıyor bedenleri baltalarla parçalayarak aralarına yeni birinin katılmasına seviniyorlardı.

O gün bir bakıma doğum günüydü. Ne harika bir gündü. Ancak ne yazık ki, Penrod böyle bir keyif almayacaktı. Sorgucu yapılmayacak ve yalnızca tek ve küçük bir kazık saplanacaktı. Birkaç gün önce yapılan ve tüm bu süre zarfında dışarıda –güç sızdırarak– durmuş bir kazık.

Marsh *Harap*'ın bütün gücüyle kendisine yüklenmesini bekledi. Hem kazığın doğru bir biçimde saplanması hem de *Harap*'ın Penrod'un duygularını ve düşüncelerini etkilemeye başlamasına olanak tanıyacak kadar uzun bir süre orada kalması gerekiyordu. Kazığın en azından ilk başta kana değmesi gerekiyordu. Kazık saplandıktan sonra ise deri iyileşerek kazığı örtebilirdi; bu işe yaramasına engel değildi. Ancak ilk olarak kan olması gerekiyordu.

Kişi nasıl olur da bedenine saplanan on santimlik bir metali unutabilirdi? Diğerlerinin görmezden gelmesini nasıl sağlardı? *Harap* birkaç kez Elend Venture'a bir kazık saplamayı denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. Aslında bu tarzdan denemeler çoğunlukla başarısızdı. Ancak bu yöntemle hâkimiyet altına alınan kimseler bu uğraşa değecek türdendi.

Harap üzerine yüklendi ve Marsh bedeninin kontrolünü yitirdi. Ne yapacağını bilmeden yalnızca talimatları izleyerek hareket ediyordu. *Koridorun sonunda. Muhafızlara saldırma. Kapıdan içeri gir.*

Marsh nöbet bekleyen iki askeri kenara itip kapıyı tekmeleyerek açtı ve kendisini bir ön odada buldu.

Sağa. Yatak odasına.

Marsh çok geçmeden odaya girmişti, iki asker ise dışarıda geç de olsa yardım çığlıkları atıyorlardı. Penrod ağırbaşlı bir havası olan yaşlı bir adamdı. Dışarıdan

gelen sesler karşısında yatağından fırlayıp komodini üzerindeki düello bastonunu kapacak kadar aklı başındaydı.

Marsh gülümsedi. Bir düello bastonu mu? Üstelik de bir Sorgucu'ya karşı? Belinde asılı olan kınından obsidyen baltasını çekti.

Harap, onunla dövüş ama öldürme, dedi. *Zorlu bir dövüş olsun, ama onun sana karşı koyduğunu düşünmesini sağla.*

Garip bir talepti, ancak Marsh'ın zihni o kadar doğrudan bir etki altındaydı ki durup düşünme şansı yoktu. Ancak doğruca atılıp saldırmaya başlayabildi.

Göründüğünden daha zordu. Baltayı, Penrod'un savuşturacağına emin olduğu bir biçimde savurduğundan emin olmak zorundaydı. Birkaç kez, yanlışlıkla Luthadel kralının kafasını uçurmamak için aynı zamanda Ferusimyasal metalzihin işlevi de gören kazıklarının birinin sağladığı hızdan faydalanmak zorunda kalmıştı.

Ancak Marsh denileni yapıyordu. Penrod'u birkaç kez yaralamış ve sol avucunda gizli tuttuğu küçük kazıkla dövüşürken kralın kendini savunduğunu düşünmesini sağlıyordu. Çok geçmeden muhafızlar da dövüşe dâhil olmuştu; bu da Marsh'ın rolünü daha iyi oynamasına olanak tanıyordu. Bir Sorgucu'ya karşı sıradan üç adam karşı koyamazdı ancak onlara göre bu mümkün görünüyor olmalıydı.

Kısa süre içinde bir düzine kadar muhafız yatak odasının dışındaki odaya dalıp krallarına yardıma gelmişlerdi.

Harap, şimdi, dedi. *Korkmuş gibi yap, kazığı saplamaya hazırlan ve pencereden kaç.*

Marsh kazıklarından gelen hızdan faydalanıp hareket geçti. Sol elini Penrod'un göğsüne savurup kazığı doğruca adamın kalbine saplarken elini yönlendiren *Harap* olmuştu. Marsh Penrod'un çığlığını işitip gülümsedi ve pencereden atladı.

Biraz sonra Marsh aynı pencerenin dışında, tüm muhafız devriyelerince fark edilmeden duruyordu. Kalayla hassaslaşmış kulakların işitebileceğinden çok daha dikkatli ve çok daha becerikliydi; pencerenin dışındaki taş bir çıkıntıya tutunmuş sarkıyordu. İçeride, cerrahlar tartışıyordu.

Birisi "Kazığı çıkarmaya çalıştığımızda, kanama büyük bir oranda artıyor, lordum," dedi. "Metal parçası kalbinize çok yakın," dedi.

Marsh, çok mu yakın, diye düşünürken baş aşağı duran yüzünde bir gülümseme belirdi. *Kazık kalbini delip geçti.* Ama elbette cerrahlar bunu bilemezdi. Penrod kendinde olduğundan, kazığın kalbe yakın olduğunu ancak onu ıskaladığını düşünüyorlardı.

Baş cerrah "Kazığı çıkarmaktan çekiniyoruz," dedi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Penrod "Açıkçası, epey iyi," dedi. "Biraz ağrı var biraz da rahatsız. Ama güçlü hissediyorum." Baş cerrah endişeli bir ses tonuyla "Öyleyse şimdilik parçayı yerinde bırakalım," dedi. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Kazığı çıkaracak olursa Penrod ölürdü. *Harap*'ın akıllıca bir hamlesiydi.

Penrod'un tekrar sağlığına kavuşmasını bekleyecek ve o zaman yeniden kazığı çıkarmayı deneyeceklerdi. O zaman da Penrod'un hayatını tehlikeye sokacaktı.

Kazığı orada bırakmak zorunda kalacaklardı. *Harap* zihnine eriştiğinde –ona hükmetmeyecek yalnızca belirli noktalara yönlendirecekti– Penrod çok geçmeden kazığı unutacaktı. Rahatsızlığı sona erecek ve giysilerinin altında kimse kazığı fark etmeyecekti.

İşte o zaman tıpkı bir Sorgucu gibi *Harap*'ın olacaktı. Marsh gülümsedi, kendini tutunduğu çıkıntıdan aşağı bırakıp karanlık sokağa indi.

Beni iğrendiren şeyler bir yana, hemalurji sanatından etkilenmeden edemiyorum. Allomansi ve Ferusimya'da beceri ve incelik kişinin güçlerini kullanmasından kaynaklanır. En iyi Allomanser, en güçlü olan değil metallerin İtme ve Çekmelerini en iyi kullanabilendir. En iyi Ferusimyacı da bakırzihinlerindeki bilgiyi en iyi sıralayan ya da ağırlığını demirle en iyi kullanabilendir.

Ancak hemalurjiye özgü bir durum ise kazıkları nereye çakacağını bilmektir.

43

VIN YERE İNDİĞİNDE GİYSİLERİNDEN USUL BİR SES YÜKSELDİ. Gecede dikkatle ilerliyor ve elbisesinin külle kaplı çatıya değmemesi için eteklerini topluyordu; ardından sislere baktı.

Elend yanı başına indi ve soru sormadan doğruca eğildi. Elend'in içgüdülerinin keskinleştiğini görüp gülümsedi. O da sislere baktı ancak ne araması gerektiğini bilmiyordu.

Vin "Bizi izliyor," diye fısıldadı. Elend "Yomen'in Sissoylusu mu?" diye sordu. Vin başıyla onayladı.

"Nerede?" diye sordu.

Vin "Üç ev geride," dedi.

Elend gözlerini kısarak baktı ve onun Allomantik titreşimlerden birinin daha hızlı attığını hissetti. Kalayını harlıyordu. "Sağ taraftaki yükseltide mi?" diye sordu.

Vin "Sayılır," dedi. "Öyleyse..."

Vin "Öyleyse, onu fark ettiğimi biliyor," dedi. "Aksi takdirde durmazdı. Şu anda birbirimize bakıyoruz."

Elend kemerine uzanıp obsidyen bir bıçak çekti. Vin "Saldırmayacak," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Vin "Çünkü," dedi, "Bizi öldürmeye kalkışırsa bunu birlikte olmadığımız bir anda yapacak; ya da biz uyurken."

Bu Elend'i daha da germişti. "Bu yüzden mi son zamanlarda geceleri uyumuyorsun?" Vin başıyla onayladı. Elend'i korumak adına onu yalnız uyumaya zorlamak küçük bir bedeldi. Orada, bizi izleyen sen misin, Yomen, diye düşündü.

Kendi partinin olduğu gece hem de. Bu epey etkileyici olurdu. Pek olası görünmüyordu ama Vin yine de şüpheyle yaklaşıyordu. Herkesin Sissoylu olduğunu düşünmek gibi bir alışkanlığı vardı. Çoğunlukla haksız da çıksa bunun sağlıklı bir yaklaşım olduğunu düşünüyordu.

Doğrulurken "Haydi," dedi. "Partiye varınca onu dert etmek zorunda kalmayacağız." Elend başıyla onayladı ve ikisi birlikte Varlık Kantonu'na doğru yollandılar.

Elend birkaç saat önce, plan basit, demişti. *Ben Yomen'le yüzleşeceğim ve soylular da olup biteni merak edip toplanmadan edemeyecek. O sırada sen gizlice çıkıp zulaya erişip erişemeyeceğine bakacaksın.*

Gerçekten de basit bir plandı; genellikle en iyileri basit planlardı. Eğer Elend Yomen ile yüzleşirse muhafızların dikkatini de üzerine çekerek Vin'in dikkat çekmeden çıkmasına da olanak tanırdı. Vin'in sessizce ve hızla hareket etmesi ve muhtemelen bazı muhafızları –hem de hiç dikkat çekmeden– etkisiz hale getirmesi gerekecekti. Ancak planı uygulayabilmenin tek yolu da buydu. Yomen'in kale benzeri binası hem iyi aydınlatılmıştı ve son derece iyi korunuyordu, hem de onun Sissoylusu yaptığı işte iyiydi. Vin ne zaman içeri girmeye çalışsa adam onu fark etmişti ve her zaman onu belirli bir mesafeden izleyerek bir hareketiyle herkesi alarma geçirebileceğini hatırlatmıştı.

Balo ellerindeki en iyi şanstı. Yomen'in savunması ve Sissoylusu efendilerini korumaya odaklanmış olacaktı.

Avluya indiklerinde arabalar durdu ve muhafızlar şaşkınlıkla onlara döndü. Vin sisli karanlıkta Elend'e baktı ve usulca "Elend," dedi "Bana bir konuda söz vermelisin."

Şaşırmıştı. "Ne konuda?"

Vin "Eninde sonunda, fark edileceğim," dedi. "Elimden geldiğince gizli kalmaya çalışacağım ama fark edilmeden bunu başarabileceğimizden şüpheliyim. Bu olduğunda çıkıp gitmeni istiyorum."

"Vin, bunu yapamam. Seni–"

Vin "Hayır," diye kestirip attı. "Elend bana yardım etmek zorunda değilsin. Bana yardım edemezsin. Seni seviyorum ama bu konuda benim kadar iyi değilsin. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama seninle de ilgilenmek zorunda olmadığımı bilmeliyim. Eğer işler ters giderse –ya da işler yolunda gider ama binadakiler alarma geçerse– dışarı çıkmanı istiyorum. Seninle kampta buluşuruz."

Elend "Peki ya senin başın derde girerse?" dedi. Vin gülümsedi. "Bana güven."

Duraksadı, ardından başıyla onayladı. Ona güvenebilirdi; her zaman yaptığı bir şeydi.

İkisi ileri atıldılar. Bir Nezaret binasındaki baloya katılmak çok garip geliyordu. Vin renkli camlara ve süslemelere alışkındı ama Kanton binaları genellikle sadeydi; bu da diğerlerinden farklı değildi. Tek katlı bir yapıydı ve çok küçük pence-

releri olan keskin, düz duvarları vardı. Dışarıyı aydınlatan kireç lambaları yoktu ve taş duvarda birkaç büyük kumaş sancak dalgalanmasına karşın bu gecenin özel olduğu ancak avluda bekleyen arabalar ve soylulardan anlaşılabilirdi. Civardaki askerler Vin ve Elend'i fark etmişti ancak onları yavaşlatmak için bile harekete geçmemişlerdi.

Kendilerini izleyen askerler ve soyluların ilgisini çekmişlerdi; ancak birkaçı şaşırmış görünüyordu. Vin ve Elend'in katılmaları bekleniyordu. Vin'in bu konudaki içgüdüsü doğru çıkmıştı ve merdivenleri çıktıklarında kimse onlara müdahale etmedi. Kapıdaki muhafızlar onlara şüpheyle baktılar ancak geçmelerine izin verdiler.

İçeride, lambalarla aydınlatılmış uzun bir giriş salonu vardı. İnsanlar sola dönüyordu, Elend ve Vin de onları izleyerek daha büyük bir salona varana dek labirenti andıran birkaç koridordan dönerek ilerlediler.

Anons edilmek için beklerlerken Elend "Bir balo için pek de uygun bir yer değil gibi," dedi.

Vin başıyla onayladı. Soylu hanelerinin çoğu doğruca balo salonlarına açılan dış girişlere sahipti. Vin'in anlayabildiği kadarıyla girecekleri oda standart bir Nezaret toplantı odasından bozmaydı. Eskiden sıraların bulunduğu yerlerde perçin izleri vardı ve odanın uzak tarafında bir zamanlar muhtemelen obligatörlerin çıkıp altındakilere talimatlar verdikleri bir sahne vardı. Yomen'in masası da buraya kurulmuştu.

İçerisi gerçek bir balo salonu için fazlasıyla küçüktü. İçeride insanlar sıkış tepiş değildi ancak soyluların rahatça dedikodu yapabilmek için oluşturmayı tercih ettikleri küçük gruplara da olanak tanımıyordu.

Elend ana balo salonunun açıldığı bazı koridorları işaret ederek "Galiba başka parti odaları da var," dedi. İnsanlar buralardan gidip geliyorlardı.

Vin "Kalabalıktan bunalanların gidebileceği yerler," dedi. "Burası kaçması zor bir yer olacak, Elend. Seni köşeye sıkıştırmalarına izin verme. Sol tarafta bir çıkış var gibi görünüyor."

Ana salona girerlerken Elend onun işaret ettiği yöne baktı. Titrek meşaleler ve sis dalgaları bir avlu ya da bir kemeraltı anlamına geliyordu. "Oraya yakın olurum," dedi. "İçerideki daha küçük odalara girmemeye özen gösteririm," dedi.

Vin "Güzel," diye yanıtladı. Ayrıca bir başka şeyi daha fark etmişti balo salonuna uzanan koridor boyunca iki kez aşağı inen merdivenler görmüştü. Bu da epey büyük bir bodrum katı anlamına geliyordu; Luthadel'de sık rastlanan bir şey değildi. Kanton binası yukarı değil de aşağı doğru uzanıyor, diye düşündü. Aşağıda bir zula olduğu düşünüldüğünde mantıklı geliyordu.

Kapıdaki teşrifatçı karta ihtiyaç duymadan onların gelişini duyurdu ve ikili salona girdi. Parti Orielle Hanesindeki kadar şatafatlı değildi. Atıştırmalık bir şeyler vardı ama yemek yoktu; bunun muhtemel nedeni de yemek masalarının olmayışıydı. Müzik ve dans vardı ancak salon duvarları süslenmemişti. Yomen basit, sade Nezaret duvarlarını çıplak bırakmayı tercih etmişti.

Vin "Neden balo düzenlediğini anlamıyorum," diye fısıldadı.

Elend "Muhtemelen bunu yapması gerekiyordu," dedi. "Diğer soylulara da bunu yaptırmak için. Artık o da bunun bir parçası. Ancak akıllıca bir hareket. Soyluları evine davet edip onlara ev sahipliği yapmak ona güç veriyor."

Vin başıyla onayladı ardından dans pistine baktı. "Ayrılmadan önce son bir dansa ne dersin?" Elend kararsız kaldı. "Doğruyu söylemek gerekirse, biraz gerginim."

Vin gülümsedi ardından soylu adabını hiçe sayarak onu usulca öptü. Dikkatlerini dağıtmadan önce bana bir saat kadar ver. Ortalıktan sıvışmadan önce partiye bir göz atmak istiyorum."

Elend başıyla onayladı, ardmdan ayrıldılar. Elend doğruca Vin'in tanımadığı bir grup adama doğru yöneldi. Vin gezinmeyi sürdürdü. Sohbete dalmak istemiyordu bu yüzden Orielle Hanesinden tanıdığı kadınlardan uzak durdu. İlişkilerini güçlendirmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama o da Elend gibi biraz gergindi. Gerçek bir gerginlikten çok, baloya özgü etkinliklerden kaçınma isteğiydi. Buraya parti için gelmemişti. İlgilenmesi gereken daha önemli işleri vardı.

Bu yüzden balo salonunda doluşup kadehindeki şarabı yudumlarken muhafızlara göz gezdirdi. Pek çok muhafız vardı, bu da iyiye bir işaretti. Balo salonunda ne kadar çok muhafız varsa, binanın diğer kısımlarında o kadar azı olurdu. En azından düşüncede.

Vin etrafta dolaşıp insanları başıyla selamlamayı sürdürdü; ancak ne zaman biri bir sohbet başlatacak olsa oradan uzaklaşıyordu. Eğer Yomen'in yerinde olsaydım peşime birkaç asker takarak hassas bir yere girmediğinden emin olmak isterdim, diye düşündü. Ancak adamlardan hiçbiri ona odaklanmış görünmüyordu. Zaman ilerledikçe daha da geriliyordu. Yomen, adamlarına hanesine giren Sissoylu izlemelerini söyleyemeyecek kadar beceriksiz miydi?

Bu duruma sinirlenen Vin tunç yaktı. Belki yakınlarda bir Allomanser vardı. Hemen ardından gelen Allomantik nabızları hissettiğinde şaşkınlıktan neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

İki kişiydiler. Soylu saray kadınları; adlarını bilmediği iki kişiydi, fark edilebilecek kimseler değillerdi. Muhtemelen de buna güveniyorlardı. Vin'den biraz uzakta bir grup kadınla sohbet ediyorlardı. Biri bakır, diğeri de kalay yakıyordu. Eğer bakırbulutlarını yarma yeteneği olmasa Vin onları asla tespit edemezdi.

Vin odada gezinirken ikisi peşinden geliyor bu esnada da etkileyici bir doğallıkta etraftakilerle sohbet ediyorlardı. Kalayla güçlendirilmiş kulakların konuşulanları duyabileceği kadar yakında ancak Vin'in kalabalık bir odada Allomantik bir güç kullanmadan asla fark edemeyeceği kadar uzakta duruyorlardı.

Odanın kenarına doğru ilerlerken, ilginç, diye düşündü. En azından Yomen onu hafife almıyordu. Ama şimdi bu iki kadından nasıl kurtulacaktı? Elend'in yapacakları onların dikkatini çekmeyecekti ve muhtemelen Vin'in kimseye belli etmeden ortadan kaybolmasına da müsaade etmeyeceklerdi.

Gezinip bu sorunu nasıl aşacağını düşünürken salonun kıyısında tanıdık bir sima gözüne ilişti. Slowswift her zamanki takımıyla, yaşlılar ya da dans etmekten

yorgun düşenler için ayrılmış sandalyelerden birine oturmuş piposunu içiyordu. Vin adama yaklaştı.

Gülümseyerek "Böyle toplantılara katılmadığını sanıyordum," dedi. Ardındaki iki gölgesi, çok uzak olmayan bir mesafede ustalıkla yeni bir sohbete koyulmuşlardı.

Slowswift "Yalnızca kralımın ev sahipliği yaptıklarına katılıyorum," dedi.

Vin "Oh," dedi ve oradan uzaklaştı. Göz ucuyla, Slowswift'in şaşırmış olduğunu görebiliyordu. Adam, daha uzun bir karşılık bekliyordu ama Vin suçlayıcı ifadelerden kaçınmakta dikkatliydi. En azından şimdilik. Peşindekiler ortasında oldukları sohbeti bıraktılar; Vin'in hızla uzaklaşması onların sohbetlerinin de yarım kalması anlamına geliyordu. Bir süre yürüdükten sonra Vin duraksayıp kadınların bir başka sohbete dâhil olmalarını sağladı.

Ardından Vin dönüp hızla Slowswift'in yanına, sanki bir şey hatırlamışçasına, geri döndü. Peşindeki kadınlar ise sırlarını açık etmemek adına onu izlemekte zorlanıyorlardı. Duraksadılar ve Vin kısa bir süreliğine özgürdü.

Yanından geçerken Slowswift'e doğru eğilip "İki adama ihtiyacım var," dedi. "Yomen'e karşı güvenebileceğin adamlara. Onlara partinin daha tenha, oturup sohbet edilebilecek bir köşesinde benimle buluşmalarını söyle."

Slowswift "Veranda," dedi. "Sol koridorun sonundan dışarı çıkınca."

Vin "Güzel," dedi. "Adamlarına söyle oraya gitsinler ve ben gelinceye dek beklesinler. Ayrıca lütfen Elend'e bir haberci gönder. Ona yarım saate daha ihtiyacım olduğunu söyle."

Slowswift anlaşılmaz bu lafı başıyla onayladı ve peşindekiler yaklaşırken Vin gülümsedi. Yapmacık bir gülümseme takınıp "Umarım yakında iyileşirsiniz," dedi.

Slowswift "Teşekkür ederim tatlım," diyerek hafifçe öksürdü.

Vin yeniden uzaklaştı. Yavaş yavaş Slowswift'in bahsettiği, daha önce fark etmiş olduğu çıkışa doğru yöneliyordu. Çok geçmeden sislere çıkmıştı. Binanın içinde sis yok oluyor, diye düşündü. *Herkes daima bunun nedeninin ısı ya da hava akımının olmayışına bağlıyor...*

Birkaç saniye içinde kendini meşalelerin aydınlattığı bir verandada buldu. İnsanların rahatlamaları için masalar kurulmuş olsa da verandada pek kimse yoktu. Hizmetçiler sislere çıkmıyordu ve soyluların çoğu bunu dile getirmekten imtina etse de sisleri rahatsız edici buluyordu. Vin süslü bir metal tırabzana yaklaşıp ona doğru yaslandı ve göğe baktı; bir yandan küpesiyle oynarken bir yandan da çevresindeki sisleri hissediyordu.

Çok geçmeden peşindeki iki kadın da belirdi; sessizce sohbet ediyorlardı ve Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları diğer odanın ne kadar da kalabalık olduğundan bahsettiğini işitti. İki kadın biraz öteye oturup sohbetlerini sürdürürken Vin gülümsedi ve olduğu yerde kaldı. Ardından iki genç adam gelip bir başka masaya oturdu. Bu işte kadınlar kadar doğal davranamıyorlardı ama Vin dikkat çekecek kadar şüpheli görünmemelerini umuyordu.

Ardından bekledi.

Bir hırsız olarak; işlere hazırlanarak, gözetleme deliklerinden bakarak ve yankesicilik için doğru zamanı kollamakla geçirdiği hayat ona sabrı öğretmişti. Sokakta geçirdiği günlerden kalan ve asla yitirmediği bir tavrıydı. Sanki oradan ayrılmaya niyeti yokmuş gibi gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Şimdi tek yapması gereken Elend'in oyalamasını beklemekti.

Zihninde Reen, oyalama için ona güvenmemeliydin, dedi. *Başarısız olacak. Hayatını asla kendi hayatı da tehlikede olan birinin becerisine bağlama.*

Reen'in en sevdiği sözlerden biriydi. Artık onu; ya da eski yaşamından hiç kimseyi fazlaca hatırlamıyordu. Acı ve kederle dolu bir hayattı. Onu korumak için döven bir ağabey, küçük kız kardeşini anlamsızca öldüren deli bir anne.

Ancak bu yaşam artık cılız bir yankıdan ibaretti. Neleri geride bıraktığını düşünüp gülümsedi. Reen ona bir aptal diyebilirdi, ama Elend'e güveniyordu; başarılı olacağına, hayatını ona emanet edebileceğine güveniyordu. Bu eskiden asla yapamayacağı bir şeydi.

On dakika kadar sonra partiden biri gelip iki kadına katıldı. Onlarla kısa bir süre konuşup tekrar partiye döndü. Yirmi dakika kadar sonra bir başka adam gelip yine aynı şeyi yaptı. Vin, kadınların kendisinin dışarıda belirsiz bir süre sislere bakarak vakit geçirdiği bilgisini aktardığını umuyordu. İçeridekiler onun kısa sürede dönmeyeceğini düşünecekti.

İkinci haberci partiye geri döndükten kısa bir süre sonra bir adam hızla masalardan birine geldi. Masadakilere "Gelip bunu görmelisiniz!" diye fısıldadı; gruptakilerin Vin ile bir ilgisi yoktu. Verandayı terk ettiklerinde Vin gülümsedi. Elend'in oyalaması başlamıştı.

Vin havaya sıçradı ardından altındaki tırabzanları İterek veranda boyunca fırladı. Kadınlar sıkılmışlar ve kendi kendilerine sohbet ediyorlardı. Vin'in hareketlerini fark etmeleri birkaç dakika sürmüştü.

Bu süre zarfında Vin dalgalanan elbisesiyle artık boş olan verandadan havaya fırlamıştı. Kadınlardan biri bağırmak üzere ağzını açtı.

Vin metallerini söndürdü, ardından duralümin ve pirinç yakarak kadınların duygularını İtti.

Bunu daha önce bir kez, Straff Venture'ye yapmıştı. Duralümin ile güçlendirilmiş bir pirinç İtme korkunçtu; kişinin duygularını tamamen bastırıp onları duygudan azade kılıyordu. İki kadın da dehşetle ağızlarını açtılar ve ayaktaki kadın yere yuvarlanıp sessizleşti.

Vin yere sert bir iniş yaptı; duralümin ile karıştırmak istemediği lehimi hâlâ sönüktü. Ancak ayağa kalkarken lehimini tekrar tutuşturdu. Kadınlardan birinin karnına dirsek attı, kafasından tutup kadını masaya çalarak yere devirdi. Diğer kadın da sersem bir halde yerde oturuyordu. Vin yüzünü buruşturdu, ardından kadının gırtlağına sarılıp onu boğdu.

Acımasızca geliyordu, ama Vin Allomantik bakırbulutunun kalktığını hissederek kadının baygın düştüğünü anlayana dek elini çekmedi.

Vin iç çekip kadını bıraktı. Baygın casus yere yuvarlandı.

Vin arkasını döndü. Slowswift'in genç adamları gergin bir biçimde bekliyorlardı. Vin onlara el etti.

Çabucak "Şu ikisini çalılara saklayın, ardından masaya oturun," dedi. "Eğer biri onları soracak olursa, benim peşimden partiye geldiklerini söyleyin. Umarım bu herkesi şaşırtmaya yetecektir."

Adamlar kızardı. "Biz–"

Vin "Dediğimi yapın ya da kaybolun," diye çıkıştı. "Benimle tartışmayın. İkisi de hâlâ canlı, onların gidip kaçtığımı haber vermesine izin veremem. Eğer kıpırdanırlarsa onları tekrar bayıltmanız gerekecek."

Adamlar tereddütle baş salladılar.

Vin elbisesinin düğmelerini açıp üzerindekileri çıkardı ve içine giydiği şık siyah elbisesinin görünmesini sağladı. Üzerindekileri de saklamaları için adamlara verip binanın içine ve partiden uzağa gitti. Sisle kaplı koridorlarda bir merdiven buldu ve basamaklardan aşağı indi. Elend'in oyalaması sürüyor olmalıydı. Kendisine yeterince zaman tanımasını umuyordu.

Elend, kollarını kavuşturmuş Yomen'e bakarken "Evet," dedi. "Bir düello. Neden kent için orduları savaştıralım ki? Bunu aramızda çözebiliriz."

Yomen bu fikre gülmedi. Masasında, dövmelerle kaplı kel kafasında, alnının ortasında, fener ışığında parıldayan atiyum tanesi ve düşünceli gözleriyle oturmaya devam etti. Kalabalık Elend'in beklediği tepkiyi veriyordu. Konuşmalar sona ermişti ve insanlar imparator ve kral arasındaki meydan okumayı izlemek üzere içeri akın edip balo salonunu doldurmuştu.

Yomen sonunda "Bunu kabul edeceğimi de nereden çıkardın?" diye sordu. "Çünkü seni onurlu bir adam olarak biliyorum."

Yomen eliyle Elend'i işaret ederek "Ama sen öyle değilsin," dedi. "Bu teklif bunu açıkça gösteriyor. Sen bir Allomanser'sin, aramızda bir mücadele olmaz.

Onur bunun neresinde?"

Elend bunu pek umursamadı. Yalnızca Yomen'i olabildiğince uzun süre oyalamak istiyordu. "Öyleyse bir savaşçı seç," dedi. "Onunla dövüşürüm."

Yomen, "Yalnızca bir Sissoylu sana rakip olabilir," dedi. "Öyleyse bir tane gönder."

"Ne yazık ki elimde hiç yok. Krallığımı, adillik, yasallık ve Lord Hükümdar'ın lütfuyla kazandım; senin gibi suikastla değil."

Elend gülümseyip, demek hiç Sissoylun yok, diye düşündü. *Şu "adillik, yasallık ve lütufta" yalan söylemenin yeri yok anlaşılan.* Elend elleriyle tüm odayı işaret ederek "Bu insanların ölmesine izin mi vereceksin?" diye sordu. Kalabalık git gide artıyordu. "Sadece gururun yüzünden?"

Yomen eğilip "Gurur mu?" dedi. "Kendi hâkimiyetini savunmanın adı ne zamandır gurur oldu? Gurur, ordularınla bir başkasının krallığına gelip onu barbar canavarlarla korkutmaya denir."

Elend "Senin Lord Hükümdar'ının yarattığı ve fetihlerinde kullandığı cana-

varlar," diye ekledi. Yomen duraksadı. "Evet, kolossları Lord Hükümdar yarattı," dedi. "Onların ne amaçla kullanılacağı onun takdirindeydi.

Ayrıca onları medeniyetten, şehirlerden uzakta tutuyordu; sen ise onları kapımıza kadar getirdin."

Elend "Evet," dedi. "Fakat saldırmadılar. Bunun nedeni de benim de tıpkı Lord Hükümdar gibi onlara hükmedebilmem. Bu başa geçme hakkının da bende olduğunu göstermez mi?"

Yomen suratını buruşturdu; Elend'in ifadelerinin değişip durduğunu, tartışmanın sürmesi için aklına gelenleri söylediğini muhtemelen fark etmişti.

Elend "Kenti kurtarmaya gönülsüz olabilirsin, ama bu kentte daha akıllıca düşünenler var. Buraya müttefiklerim olmadan geldiğimi düşünmüyorsun ya?" dedi.

Yomen tekrar duraksadı.

Elend kalabalığa göz gezdirerek "Evet," dedi. "Yalnızca benimle dövüşmüyorsun, Yomen. Kendi halkınla dövüşüyorsun. Vakit geldiğinde hangileri sana ihanet edecek? Onlara ne kadar güvenebilirsin?"

Yomen güldü. "Boş tehditler, Venture. Asıl mesele nedir?" Ancak Elend söylediklerinin Yomen'i rahatsız ettiğini görebiliyordu. Adam kentteki soylulara güvenmiyordu. Bunu yapmak aptallık olurdu.

Elend gülümseyip bir sonraki lafını düşündü. Bu tartışmayı bir süre daha götürebilirdi. Babasının evinde büyürken öğrendiği bir şey varsa o da insanları sinirlendirmekti.

Elend, istediğin gibi onları oyalıyorum, Vin, diye düşündü. *Umarım bu kent için savaş başlamadan önce bunu sonlandırabilirsin.*

Dikkatle yerleştirilmiş her kazık alıcının bedeninin hemalurji ile nasıl değişeceğini belirler. Bir kazık belirli bir noktada cani, beyinsiz bir yaratık yaratabilir. Bir başka noktada ise zeki ve cani bir Sorgucu'ya dönüştürebilir.

Miraç Kuyusu'ndaki gücü alarak elde ettiği içgüdüsel bilgi olmadan Rashek hemalurjiden faydalanamazdı. Zihni genişleyip biraz da pratik yapınca, istediği hizmetkârları yaratmak için kazıkları nereye saplaması gerektiğini sezebiliyordu.

Sorgucuların işkence odalarının aslında hemalurjik laboratuvarlar oldukları pek bilinmez. Lord Hükümdar sürekli olarak yeni hizmetkârlar geliştirmeye çalışıyordu. Bin yıllık uğraşa karşın, güve sahip olduğu o kısa süre içinde yarattığı üç tür yaratık dışında asla farklı bir şey yaratamamış olması hemalurjinin karmaşık bir sanat olduğunun göstergesidir.

44

VIN TAŞ BASAMAKLARI İNERKEN aşağıdan ürkütücü sesler duyuluyordu. Yanında bir fener ya da meşale yoktu ve merdivenler aydınlatılmamıştı; fakat kalayla güçlendirilmiş gözlerinin önünü görmesine yetecek kadar ışık yukarıdan yansıyordu.

Üzerinde düşündükçe büyük bodrum fikri daha mantıklı geliyordu. Burası Varlık Kantonu'ydu; Nezaret'in insanları beslemek, kanallarla ilgilenmek ve diğer kantonlara erzak tedarik etmekle yükümlü koluydu. Vin eskiden bu bodrumun her türlü erzak ile dolu olduğunu düşünüyordu. Eğer zula gerçekten de buradaysa, bu bir Varlık Kantonu binası altında ilk bulduğu olacaktı. Vin bu zuladan çok şey bekliyordu. Atiyumu ve en önemli kaynakları tüm imparatorlukta nakliye ve depolama işlerinden sorumlu olan bir örgütte saklamaktan daha iyi ne olabilirdi?

Merdivenler sade, kullanışlı ve dikti. Vin'in burnuna küf kokuları geliyordu; üstelik kalayla hassaslaşmış duyuları bunu daha da keskin kılıyordu. Ancak yine kalayla keskinleşmiş gözlerinden ve kulaklarından memnundu; aşağıda tıkırdayan bir zırh duymuştu. Bu da dikkatle ilerlemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Dikkatle ilerledi. Merdivenlerin sonuna ulaşınca köşeyi kolaçan etti. Merdivenlerin başında üç dar taş koridor her biri doksan derecelik açıyla farklı yönlere uzanıyordu. Sesler sağdan geliyordu ve Vin biraz daha eğilince yakında iki muhafızın duvara yaslanmış olduğunu görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Vin tekrar merdivenlere dönerken, koridorları gözleyen muhafızlar, diye düşündü. *Yomen kesinlikle buradaki bir şeyi korumak istiyor.*

Vin sert, soğuk taşlara eğildi. O anda lehim, çelik ya da demir pek işine yaramazdı. İki muhafızı da alaşağı edebilirdi, ama bu riskli olurdu; çünkü sessiz olması gerekiyordu. Zulanın nerede olduğunu bilmiyordu bu yüzden kargaşa çıkmasına tahammülü yoktu.

Vin pirinç ve çinko yakarak gözlerini kapattı. Dikkatle ve yavaşça iki askerin duygularını teskin etti. Askerlerin koridorun duvarına yaslandıklarını gördü. Ardından onların sıkıntı duygularını körükleyip bu tek duyguya odaklandı. Tekrar köşeden uzanıp bakarak adamlar üzerindeki etkisini ve beklemeyi sürdürdü.

Adamlardan biri esnedi. Birkaç saniye sonra diğeri de esnedi. Ardından ikisi birlikte esnediler. Vin merdivenlerin sonuna dek usulca sokulup diğer taraftaki gölgeli koridora geçti. Sırtını duvara verdi ve bekledi; kalbi hızla çarpıyordu. Bir çığlık duyulmadı, ancak muhafızlardan biri yorgun olmakla ilgili bir şeyler gevelemişti.

Vin heyecanla gülümsedi. Gerçekten sinsice davranmayalı epey olmuştu. Casusluk ve gözcülük yapmıştı ama korunmak için sislere, karanlığa ve hızla hareket edebilmesine güvenmişti. Bu seferki farklıydı. Reen'le birlikte evleri soydukları günleri hatırlatıyordu.

Hızlı ve sessiz adımlarla koridorda ilerlerken kardeşim görse ne derdi, diye düşündü.

Bir binaya hazine için değil de bilgi edinmek için sızdığımı görse delirdiğimi düşünürdü. Reen'e göre yaşam hayatta kalmaktan; hayatta kalma uğraşının basit acımasız gerçeklerinden ibaretti. Kimseye güvenme. Çeten için kıymetli ol ama tehditkâr olma. Acımasız ol. Hayatta kal.

Kendisine öğrettiklerini unutmamıştı. Her zaman bir parçası olacaklardı; Kelsier'in çetesinde geçirdiği yıllarda bile onu hayatta ve dikkatli kılan şeyler bu kurallar olmuştu. Artık ise yalnızca onları dilemiyordu. Bunları güven ve umutla besliyordu.

Reen zihninin bir köşesinden güvenin bir gün ölümüne sebep olacak der gibiydi. Ama elbette ki Reen'in kendisi de bu kurala tamamıyla bağlı kalmamıştı. Vin'i Sorguculara teslim ederek canını kurtarabilecekken bunu yapmayı reddetmiş ve Vin'i korurken ölmüştü.

Vin ilerlemeyi sürdürdü. Çok geçmeden bodrumun, büyük odaları çevreleyen yaygın bir dar koridor ağından oluştuğunu anladı. Kapıyı açarak bunlardan birinin içine göz attı ve erzaklara rastladı. Un ve benzeri temel gereksinimlerdi; bir zulada olacağı gibi dikkatle kavanozlanmış düzenli ve istifli halde değillerdi.

Bu koridorlardan birinin sonunda bir yükleme iskelesi olmalı, diye düşündü. *Muhtemelen yukarıya kente akan altkanala çıkıyor olmalı.*

Vin ilerledi, ancak bodrumun tüm odalarını arayacak kadar vakti olmadığını biliyordu. Koridorların kesiştiği bir başka noktaya geldiğinde eğildi; yüzünde gergin bir ifade vardı. Elend'in oyalaması sonsuza dek süremezdi ve eninde sonunda birileri kadınları bayılttığını anlayacaktı. Bir an önce zulaya ulaşmalıydı.

Etrafa bakındı. Koridorlar geniş aralıklarla yerleştirilmiş lambalarla aydınlatılmıştı. Ancak soldan daha fazla ışık geliyor gibi görünüyordu. Koridor boyunca ilerledi; lambalar gittikçe daha da sıklaşıyordu. Çok geçmeden bazı sesler duydu, daha dikkatle ilerlerken bir başka yol ayrımına daha geldi. Başını uzatıp baktı. Sol tarafta, ilerde dikilen iki asker gördü. Sağda ise dört tane vardı.

Öyleyse sağ, diye düşündü. Ancak bu biraz daha zor olacaktı.

Gözlerini kapatıp kulak kesildi. Her iki gruptaki askerleri de duyabiliyordu ancak bir şey daha var gibiydi. Uzakta başka gruplar. Vin bunlardan birini seçti ve duygularını güçlü bir biçimde körüklemeye başladı. Teskin ve körükleme taş ya da çelik gibi engellere takılmıyordu. Son İmparatorluk günlerinde Lord Hükümdar skaa mahallelerinin çeşitli bölümlerine Teskinciler yerleştirmiş ve yakındaki herkesin duygularını teskin ederek yüzlerce, hatta binlerce insanı etkisi altına almıştı.

Bekledi. Hiçbir şey olmadı. Adamların öfke ve asabiyet duygularını körüklemeye çalışıyordu. Ama doğru tarafa İttiğinden bile emin değildi. Ek olarak körükleme ve teskin çelik İtmek kadar hassas değildi. Breeze her zaman, kişinin duygusal dünyasının düşünceler, içgüdüler ve hislerden oluşan karmaşık bir yer olduğunu söylemişti. Bir Allomanser zihinleri ya da eylemleri kontrol edemezdi. Yalnızca onlara dokunabilirdi.

Tabii ki...

Derin bir nefes alıp tüm metallerini söndürdü. Ardından duralümin ve çinko yakarak uzaktaki muhafızlara doğru İtti ve onlara güçlü bir duygusal Allomansi savurdu.

Hemen ardından koridorda bir küfür yankılandı. Vin işlerin ters gittiğini düşündü. Neyse ki küfür ona edilmemişti. Koridordaki muhafızlar hareketlendi ve uzaktaki tartışma giderek daha da hararetli ve gürültülü bir hal aldı. Vin itiş kakışın başladığını ve adamların birbirlerine bağırdıklarını işitmek için kalaya ihtiyaç duymuyordu.

Soldaki muhafızlar koşarak kargaşanın nedenini anlamak üzere uzaklaştılar. Ancak sağdaki iki adam geride kaldı, bu yüzden Vin bir şişeciği açıp içindeki metalleri içti ve adamların merak hislerini sonuna kadar körükledi.

İki adam arkadaşlarının ardından koşarak uzaklaştılar ve Vin koridor boyunca dikkatle ilerledi. Çok geçmeden içgüdülerinin haklı çıktığını gördü; dört adam ambar olarak kullanılan odalardan birinin kapısını koruyorlardı. Vin derin bir nefes aldı ardından kapıyı açıp içeri girdi. İçeride, yerdeki kapak kapalıydı ama ne aradığını biliyordu. Kapağı kaldırıp aşağıdaki karanlığa daldı.

Düşerken bir sikkeyi İtti ve paranın yere çarpmasıyla çıkardığı sesten zeminin

ne kadar aşağıda olduğunu tahmin etti. Karanlığın ortasında taş zemine indi; içerisi kalayla keskinleşmiş gözler için bile fazlasıyla karanlıktı.

Ancak etrafı eliyle yokladı ve duvarda bir meşale buldu. Çakmak taşını çıkardı ve çok geçmeden meşaleyi yaktı.

Zulaya açılan kapı karşısındaydı. Kayaya monte edilmiş çerçevesi sökülmüş ve kapı zorlanmıştı. Duvar hâlâ yerindeydi ve kapı da hâlâ sağlamdı ama açmak için epey uğraş gerekmişti. Kapı bir insanın güçlükle geçebileceği kadar aralıktı. Yomen'in kapıyı bu kadar aralaması bile epey zor olmuşa benziyordu.

Vin doğrulurken burada olduğunu biliyor olmalı, diye düşündü. *Ama neden böyle kırarak açsın ki? Bu kapıyı bir Çelikitmeyle açabilecek bir Sissoylusu var.*

Kalbi heyecanla atarken Vin aralıktan sessiz ambar zulasına süzüldü. Doğruca zulanın zeminine sıçradı ve Lord Hükümdar'ın bıraktığı bilginin yazılı olacağı levhayı aramaya koyuldu. Sadece–

Ardında taşların sürtünüşünü duydu.

Döndüğünde aniden korkunç bir şeyin farkına vardı. Arkada bıraktığı taş kapı kapanmıştı.

"...işte tam da bu yüzden," dedi Elend, "Lord Hükümdar'ın idaresi çökmeye mahkûmdur."

İnsanların dikkatini kaybediyordu. Git gide daha fazla kişinin tartışmadan uzaklaştığını görebiliyordu. Ancak garip bir şekilde Yomen ise dikkatini vermişti.

Sorgucu aylakça çatalıyla masaya vururken "Bir hata yapıyorsun, genç Venture," dedi. "Altıncı yüzyıl vekilharçlık programı Lord Hükümdar tarafından düzenlenmemişti bile. Yeni kurulmuş olan Sorgu Kantonu bunu Terrisliler için bir nüfus planlama yöntemi olarak geliştirmiş ve Lord Hükümdar bunu geçici olarak kabul etmişti."

Elend "Bu geçici çözüm bir toplumu bastırma yöntemine dönüştü," dedi.

Yomen "Bastırma çok daha önce başlamıştı," dedi. "Herkes bunun tarihini bilir, Venture. Terrisliler imparatorluğa boyun eğmeyi tamamıyla reddetmiş bir halktı ve onlara karşı güç kullanmak gerekiyordu. Ancak Terrisli vekilharçlara kötü davranıldığını samimiyetle söyleyebilir misin? Tüm imparatorlukta en saygı gören hizmetkârlar onlardı!"

Elend kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirirken "İltimasli bir köle olmayı hadım edilmeye karşı adil bir takas olarak görmek epey zor," dedi.

Yomen işittiklerini eliyle iter gibi bir hareket yaparak "Sana bununla ilgili en az bir düzine kaynak gösterebilirim," dedi. "Peki ya Trendalan? Hadım edilmenin kendisini daha özgür kıldığını, dünyevi şehvetle uğraşmak zorunda olmadığından mantık ve ahenk gibi daha mühim düşüncelere yoğunlaşabildiğini söylemişti."

Elend "Başka bir seçeneği yoktu," dedi.

Yomen "Bulunduğumuz yerlerle ilgili pek azımızın bir seçeneği var," dedi.

Elend "Ben bu seçeneğe sahip olmayı yeğlerim," dedi. "Topraklarımda skaalara özgürlüklerini ve soylulara yaşadıkları kentin yönetimine dâhil olabilecekleri bir parlamento verdiğimi göreceksin."

Yomen "İdeallerin yüksek, ayrıca senin yaptığını iddia ettiğin şeyleri Trendalan'ın da ele aldığını hatırlıyorum. Ancak böyle bir sistemin uzun süre istikrarla sürmesinin düşük bir olasılık olduğunu da söylüyordu."

Elend gülümsedi. Böylesi iyi bir tartışmanın içine gireli epey uzun bir zaman olmuştu. Ham asla konuları derinlemesine ele almazdı, felsefi sorulardan hoşlanıyordu ancak âlimlere özgü tartışmalardan kaçınıyordu, Sazed ise tartışmayı sevmezdi.

Elend, keşke Yomen ile gençken karşılaşmış olsaydım, diye düşündü. *Tek derdimin felsefe olduğu zamanlarda. Ne tartışmalar yapabilirdik...*

Elbette bu tartışmalar muhtemelen Elend'in Çelik Sorgucuların elinde, bir devrimci olarak tutuklanmasıyla son bulurdu. Yine de, Yomen'in bir ahmak olmadığını görüyordu. Tarih ve siyaset konularında donanımlıydı; yalnızca tamamen yanlış inançlara sahipti. Başka bir zaman Elend onu bu gerçek hakkında ikna etmekten memnuiyet duyardı.

Ne yazık ki bu tartışma Elend için giderek daha yoğun bir hal alıyordu. Hem Yomen'in hem de kalabalığın dikkatini üzerinde tutamıyordu. Kalabalığı geri kazanmaya çalıştıkça Yomen'in şüpheleri artıyordu ve Elend krala etraflı bir yanıt verdiğinde kalabalığın bu felsefi tartışmadan sıkıldığını görebiliyordu.

Şaşkınlık çığlıkları duyulduğunda Elend rahatladı. Birkaç saniye sonra iki asker salona dalarak balo kıyafeti içinde baygın ve kanlar içinde bir kadın getirdiler.

Elend, Lord Hükümdar adına, Vin, diye düşündü. *Buna ne gerek vardı?*

Elend Yomen'e baktı; göz göze geldiler. Ardından Yomen ayaklandı. "İmparatoriçe Venture nerede?" diye sordu.

Elend Vin'e verdiği sözü hatırlayarak, gitme vakti diye düşündü. Ancak bir şeyin farkına vardı. Muhtemelen bir daha Yomen'e bu kadar yaklaşma fırsatım olmayacak. *Onun bir Allomanser olup olmadığını anlamanın kesin bir yolu var.*

Onu öldürmeyi denemek.

Cüretkâr ve belki de aptalcaydı ama Yomen'i kenti teslim etmesi konusunda ikna edemeyeceğine emindi. Sissoylu olmadığını söylüyordu, bu konuda yalan söyleyip söylemediğini görmek çok önemliydi. Bu yüzden, bu konudaki içgüdülerine güvenerek Elend bir sikke attı ve kendisini sahneye doğru fırlattı. Elend bir çift obsidyen hançer çektiğinde balodakilerin huzurlu dünyası paramparça oldu ve çığlıklar yükseldi. Yomen'in beti benzi attı ve geriledi. Yomen'e yemekte eşlik ediyormuş gibi görünen iki muhafız doğruldu ve masanın altında asalarını çıkardılar.

Elend yemek masasına inerken Yomen "Seni yalancı!" diye bağırdı. "Hırsız, katil, *zalim*!"

Elend omuz silkti, ardından muhafızlara doğru sikke fırlatarak ikisini de devirdi. Yomen'in üzerine atlayıp adamı boynundan yakaladı ve geriye devirdi. Kalabalıktan çığlıklar ve şaşkınlık nidaları yükseldi.

Elend Yomen'in gırtlağını sıktı. Adamın bedeninin güçle dolduğunu hissetmiyordu. Allomantik bir İtme ya da Çekme onu Elend'in elinden kurtarmaya çalışmıyordu. Obligatör karşılık bile vermekte zorlanıyordu.

Elend, ya Allomanser değil ya da çok iyi numara yapıyor, diye düşündü.

Yomen'i bırakıp kralı yemek masasının üzerine doğru itti. Elend başını salladı, bu gizem de çözülmü–

Yomen bir cam bıçak çekip öne atılırken silahını savurdu. Elend hareketlenip geri kaçtı fakat bıçak kolunda bir yarık açmıştı. Elend'in kalayıyla hassaslaşmış kesik acıyla yanıyordu ve Elend tökezlerken bir küfür savurdu.

Yomen tekrar saldırdı ve Elend'in bunu savuşturabilmesi gerekirdi. Lehimi vardı ve Yomen hâlâ sıradan bir adamın hantallığıyla hareket ediyordu. Ancak saldırı da Elend'le hareketlenip yanına isabet etmişti. Elend homurdandı, teni kana bulanmıştı, Yomen'in gözlerinin içine baktı. Kral bıçağı saplandığı yerden çekip çıkardı ve Elend'in saldırısını kolaysa savuşturdu. Âdeta...

Elend elektrum yakarak sahte bir atiyum algısı yarattı. Yomen anında durakladı, şaşırmıştı.

Elend şaşkınlıkla, atiyum yakıyor, diye düşündü. *Bu da Sissoylu olduğu anlamına gelir!*

Elend'in bir yanı kalıp dövüşmek istiyordu ancak yanındaki kesik çok geçmeden ilgilenilmesini gerektirecek kadar büyüktü; bunu biliyordu. Kendi aptallığına küfrederek havaya fırladı; süzülürken aşağıda toplanmış olan dehşet içindeki soyluların üzerine kanı damlıyordu. Vin'i dinlemeliydi; kampa döndüğünde bir ton laf işitecekti.

Yere indiğinde Yomen'in peşinden gelmediğini fark etti. Obligatör kral masasında, elinde üzerinde Elend'in kanı olan bir bıçakla, gözleri öfke dolu bir halde onu izliyordu.

Elend bir avuç sikkeyi havaya atıp onları balo sakinlerinin başları üzerinde havada asılı kalacak biçimde İtti ve insanlara çarpmamaya dikkat etti. Korkuyla sindiler ve kendilerini yere attılar. Sikkeler yere düşünce Elend bunları odada kısa sıçramalarla Vin'in göstermiş olduğu çıkışa doğru ilerlemek için kullandı. Çok geçmeden sisle kaplı verandaya çıkmıştı.

Öfkeyle ardındaki binaya baktı; neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Üzerine düşeni yapmıştı; Yomen ve misafirlerini yarım saat kadar oyalamıştı. Doğru, yaralanmıştı ama Yomen'in bir Allomanser olduğunu da *öğrenmişti*. Bu kıymetli bir bilgiydi.

Bir sikke savurup havaya fırladı.

Üç saat sonra Elend komuta çadırında Ham ile birlikte oturmuş, sessizce bekliyordu.

Kolu ve yanı sargılıydı. Vin gelmemişti.

Diğerlerine olup biteni anlattı. Vin hâlâ gelmemişti.

Ham onu bir şeyler yemeye zorladı. Elend bunun üzerine bir saat boyunca dolandı ve Vin hâlâ dönmedi. Elend ayağa kalkıp "Ben geri dönüyorum," dedi.

Ham başını kaldırdı. "El, çok kan kaybettin. Sanırım seni ayakta tutan şey lehim." Söylediği doğruydu. Elend lehimin etkisinin altında yorgunluğunu hissedebiliyordu. "Baş edebilirim."

Ham "Böyle giderse kendini öldüreceksin," dedi.

"Umurumda değil. Sadece–" Kalayla keskinleşen kulakları çadıra yaklaşan birini duyunca sözünü yarım bıraktı. Adam daha kapıya varmadan çadır bezini kaldırıp onu şaşırttı.

Adam "Lordum!" dedi. "Kentten haber var." Elend mektubu adamın elinden açıp yırtarak açtı.

Notta şöyle yazıyordu: *Yalancı İmparator Venture, tahmin edeceğin gibi o elimde. Sissoylularda her zaman bir şey dikkatimi çekmişlerdir. Bir adama karşı hep fazlaca kendilerine güvenirler. Hoş sohbetin için teşekkür ederim. Seni bu kadar uzun bir süre oyalayabildiğime memnunum.*

Kral Yomen

Vin karanlık mağarada sessizce oturuyordu. Sırtını, şimdi hücresine dönüşmüş olan zulanın taş duvarına dayamıştı. Yanı başındaki taş zeminde dev mağaraya getirdiği meşale sönmek üzereydi.

Dışarı çıkmaya çalışarak Allomantik güçleriyle İtmiş ve Çekmişti. Ancak dışarıda gördüğü ve kapıyı açmaya çalışırlarken yaptıklarını düşündüğü kırık taşların farklı bir amacı olduğunun farkına varmıştı. Görünüşe göre Yomen kapının içinde, Allomanser'in kapıyı açıp kapaması için İtip Çekeceği metal levhaları sökmüştü. Bu durumda kapı yalnızca taştan bir blok olarak kalmıştı. Duralümin ile güçlendirilmiş lehimle bunu bile açabilmesi gerekirdi. Ancak kapıdan aşağıya doğru eğimli olan zeminden güç almakta zorlanıyordu. Ek olarak, menteşelere de müdahale etmiş olmalılardı –belki de diğer tarafa taş yığmışlardı– çünkü kapıyı kanırtarak da açamıyordu.

Sırtını taş duvara dayamışken, çaresizlikle dişlerini sıktı. Yomen ona tuzak kurmuştu. Elend ile birlikte bu kadar öngörülebilir miydiler? Her halükarda zekice bir hamleydi. Yomen onlarla dövüşemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Vin'i tutsak almıştı. Aynı etkiye sahipti, fakat risk içermiyordu. Vin de doğruca tuzağın içine düşmüştü.

Tüm odayı bir çıkış bulmak umuduyla taramış fakat hiçbir şey bulamamıştı. Daha da kötüsü saklı bir atiyum kaynağı da yoktu. Etraf yiyecek konserveleri ve diğer metallerle doluyken bunu anlamak zordu ama ilk bakışta yok gibi görünüyordu.

Kendi kendine "Tabii ki burada yok," diye söylendi. "Yomen'in tüm konserveleri çıkaracak vakti yoktu, ama beni buraya kıstırma planı yapmışsa, kesinlikle atiyumu buradan taşımış olmalı. *Ahmağın tekiyim!*"

Öfkeli, yorgun ve çaresiz bir halde arkasına yaslandı.

Umarım Elend kendisine söylediğim gibi yapmıştır, diye düşündü. *Eğer o da yakalandıysa...* Vin sinirden kafasını arkasındaki inatçı kapıya vurdu.

Karanlıkta bir ses duyuldu.

Vin hareketsizleşti, ardından çabucak eğildi ve sindi. Metal rezervlerini yokladı; şimdilik yeteri kadar vardı.

Muhtemelen sadece–

Ses tekrar duyuldu. Yumuşak bir adım. Vin içeriyi yalnızca gelişigüzel kontrol ettiğini, daha sonra da atiyum ve çıkış yolu aramakla oyalandığını fark edip ürperdi. Tüm bu süre boyunca içeride birisi olabilir miydi?

Tunç yaktı ve onu hissetti. Bir Allomanser. Sissoylu. Daha önce hissettiği adam; kovaladığı adam.

Demek bu, diye düşündü. Yomen Sissoylusunun bizimle dövüşmesini istiyordu; ancak öncelikle bizi ayıracak kadar akıllıydı. Doğrulup gülümsedi. Mükemmel bir durum değildi ama bir türlü yerinden kıpırdamak bilmeyen kapıyı düşünmekten iyiydi. Alt edip kendisini serbest bırakana dek rehin alabileceği bir Sissoylu.

Adam yaklaşana dek bekledi, kendisinin hissedebildiğini bilmediğini düşündüğü Allomantik titreşimlerden adamın yerini anlayabiliyordu. Ardından dönüp meşalesini ona doğru tekmeledi. İleri, meşalenin sönmekte olan cılız ışığında siması beliren düşmanına doğru atıldı. Vin ellerinde hançerleriyle adama doğru havalanmışken adam onun yüzüne baktı.

Vin adamın yüzünü tanımıştı. Reen.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜZEL YIKICI

Allomansi gibi bir güce sahip birisi daha sonra kendisine aynı gücü veren bir hemalurjik kazığa da sahip olursa, bu gücü doğal, güçlendirilmemiş bir Allomanser'den iki katı kadar fazla olur.

Bu nedenle dönüşümünden önce arayıcı olan bir Sorgucu'nun tunç yakma yeteneği güçlendirilmiş olur. Bu durum pek çok Sorgucu'nun bakırbulutları nasıl yarabildiğini açıklıyor.

45

VIN SALDIRISIN SONLANDIRIP YERE İNDİ ancak hâlâ gergindi ve gözleri şüpheyle kısılmıştı. Sönmekte olan meşale ışığı Reen'i arkadan aydınlatıyordu, hatırladığı kadarıyla görünüşü hiç değişmemişti. Elbette ki dört yıl onu değiştirmişti –daha uzundu ve irileşmişti– fakat aynı sert, değişmez yüz ifadesine sahipti. Duruşu çocukluğundaki gibiydi; ona tanıdık geliyordu, o zaman da onaylamaz bir edayla kollarını kavuşturup Vin'in başında dikilirdi.

Hepsini hatırladı. Karanlıkta, zihninin bir kısmında kapalı tuttuğunu düşündüğü şeyler geri gelmişti.

Renin elinden tokatlar, dilinden gelen acı laflar ve kentten kente kaçak bir hayat.

Yine de bu anıları düşünmek bir sezgiydi. Artık şaşkın bir halde sessizce dayak yiyen o küçük kız değildi. Geriye dönüp baktığında Reen'in yaptığı şeylerdeki korkuyu görebiliyordu. Melez Allomanser kardeşinin fark edilip Çelik Sorgucular tarafından öldürüleceğinden korkmuştu. Ne zaman dikkatleri üzerine çekse Reen onu dövmüştü. Fazla becerikli olduğunda ona bağırmıştı. Sorgu Kantonu'nun izlerini bulduğunu düşündüğünde onu başka bir yere götürmüştü.

Onu korurken ölmüştü. Çarpık bir sorumluluk duygusuyla ona paranoya ve güvensizliği öğretmişti çünkü Son İmparatorluk'un sokaklarında ancak böyle hayatta kalabileceğini düşünüyordu. Vin de kendisine yapılan bu muameleye katlanarak

onun yanından ayrılmamıştı. İçinde –çok da derinde olmayan bir yerlerde– çok önemli bir şeyi biliyordu. Reen onu sevmişti.

Başını kaldırıp mağarada dikilen adamın gözlerine baktı. Ardından yavaşça başını hayır der gibi salladı.

Hayır, diye aklından geçirdi. *Ona benziyor, ama bu gözler ona ait değil.*

"Sen kimsin?" diye sordu.

Yaratık şaşırmış bir ifadeyle "Ağabeyinim," dedi. "Yalnızca birkaç yıl oldu, Vin. Küstahlaşmışsın, seni daha iyi yetiştirdiğimi düşünüyordum."

Vin, dikkatle ilerlerken, en azından tavrı gerçekten ona benziyor, diye düşündü. *Bunları nasıl öğrenebilmişti? Yaşamı boyunca kimse Reen'in önemli biri olduğunu düşünmemişti. Onu tanımadıklarından incelemiş olamazlardı.*

Vin, yaratığın etrafında dönerken "Onun kemiklerini nereden buldun?" diye sordu. Mağara zemini düz değildi ve etrafta raflar diziliydi. Karanlık dört yana uzanıyordu. "Peki bu yüzü nasıl bu kadar iyi yaptın? Kandraların iyi bir kopya yapabilmek için o bedeni sindirmeleri gerektiğini sanıyordum."

Ne de olsa bunu yapanın bir kandra olması gerekirdi. Başkası nasıl böyle bir mükemmel kopya yapabilirdi? Yaratık, Vin'e şaşkın bir ifadeyle bakarak döndü. "Neler saçmalıyorsun? Vin, sıcak bir kucaklaşmayla tekrar bir araya gelecek türden bir ilişkimiz olmadığını biliyorum ama en azından beni tanımanı beklerdim."

Vin şikâyetlere aldırış etmedi. Reen, ardından da Breeze bunu ona öğretmişti. Eğer Reen'i görseydi, tanırdı. "Bilgiye ihtiyacım var," dedi. "Sizden biri hakkında. TenSoon adında ve Anayurt'a bir yıl kadar önce döndü. Mahkemeye çıkarılacağını söyledi. Ona ne olduğunu biliyor musun? Eğer mümkünse onunla iletişime geçmek istiyorum."

Sahte Reen kesin bir tonda "Vin, ben bir kandra *değilim*," dedi.

Vin, göreceğiz, diye aklından geçirirken çinko rezervine uzanıp sahtekâra düralüminle güçlendirilmiş duygusal bir Allomansi dalgası gönderdi.

Sendelemedi bile. Böyle bir saldırı kandrayı Vin'in hâkimiyetine geçirirdi; tıpkı kolosslarda olduğu gibi. Vin tereddüt etti. Sönmekte olan meşale ışığı altında güçlendirilmiş gözlerle bile bu sahtekârı görmek zorlaşıyordu.

Başarısızlıkla sonuçlanan Allomansi saldırısı onun bir kandra olmadığı anlamına geliyordu. Ama Reen de değildi. İzlenecek tek bir mantıklı yol kalmıştı.

Saldırdı.

Sahtekâr her kim idiyse, bu hareketi bekliyordu. Ancak yalandan bir şaşkınlık gösterse de, derhal geri çekilip Vin'den uzaklaştı. Hızlı hareket ediyordu; o kadar hızlıydı ki Vin onun lehim yaktığından neredeyse emindi. Aslında ondan gelen Allomantik titreşimi hâlâ hissedebiliyordu; ancak her nedense hangi metalleri yaktığını anlamakta zorlanıyordu.

Her halükarda Allomansi şüphelerini pekiştirmişti. Reen bir Allomanser değildi. Doğru, ayrı kaldıkları zamanda kopmuş ve gücü açığa çıkmış olabilirdi ama ona Allomantik güç sağlayacak soylu kanı taşımadığını düşünüyordu. Vin güçlerini babasından almıştı; Reen ile Vin'in babaları farklıydı.

Karşısındaki sahtekârın becerilerini sınamak için saldırmıştı. O ise Vin'den uzaklaşmış sokulup saldırırken onu dikkatle izlemişti. Vin adamı rafların arasına sıkıştırmayı denedi ama adam köşeye sıkışmamaya dikkat ediyordu.

Sahtekâr, bir kez daha uzaklaşırken "Bunun bir amacı yok," dedi.

Vin, sikke yok, diye düşündü. *Sıçramak için sikke kullanmıyor.*

Sahtekâr "Bana vurmak için kendini fazlasıyla açık etmek zorundasın Vin," dedi, "Çünkü ben darbelerinden kaçınabilecek kadar iyiyim," dedi. "Buna bir son verip daha önemli konulara geçemez miyiz? Dört yıldır neler yaptığımı hiç mi merak etmiyorsun?"

Vin saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi sinip gülümsedi. Sahtekâr "Ne?" diye sordu.

O anda, bekleyişi sonuç vermişti. Arkalarındaki meşale sonunda sönmüş ve mağarayı karanlığa gömmüştü. Ama bakırbulutları yarma yeteneği sayesinde Vin hâlâ düşmanını algılayabiliyordu. Odada biri olduğunu sezdiği ilk anda sikke kesesini düşürmüştü, üzerinde, rakibini yaklaşmakta olduğundan haberdar edecek hiçbir metal de yoktu.

Düşmanının boynuna atılıp sıkıştırmak maksadıyla ileri atıldı. Allomantik titreşimler görmesini sağlamıyordu ama rakibinin nerede olduğunu gösteriyordu. Bu yeterliydi.

Yanılmıştı. Daha önce olduğu gibi kolaylıkla saldırısından sıyrılmıştı. Vin hareketsiz kaldı. Kalay, diye düşündü. *Gelişimi duyabiliyor.*

Bu yüzden bir rafı tekmeledi ve devrilen rafın çıkardığı gürültü ve etrafa saçılan kutuların tangırtısı mağarada yankılandı.

Sahtekâr saldırısından yine kaçınmıştı. Vin donakaldı. Bir şey ters gidiyordu. Her nasılsa, rakibi her zaman onu seziyordu. Mağara sessizleşti. Duvarlardan ne ses ne de ışık yansıyordu. Vin sindi, bir elinin parmakları önünde, soğuk taş zemindeydi. Rakibinin Allomantik güçlerinin ona doğru dalga dalga gelirkenki atışını hissedebiliyordu. Odaklanıp buna sebep olan metalleri ayrıştırmaya çalıştı. Ancak titreşimler belirsizdi. Karışıktı.

Bunlarda tanıdık gelen bir şeyler var, diye düşündü. *Bu sahtekârı ilk sezdiğimde...*

Onun bir sis ruhu olduğunu sanmıştım.

Titreşimlerin tanıdık gelmesinin bir nedeni vardı. Dikkatini dağıtacak ve gördüğünü Reen ile ilişkilendirecek ışık olmadan, Vin neyi gözden kaçırmış olduğunu fark etti.

Kalbi hızla atmaya başladı ve o gece için –kapana kısılmak da dâhil– ilk kez korktu. Titreşimler bir yıl önce hissettikleri gibiydi. Onu Miraç Kuyusu'na götürmüş olan titreşimler gibiydi.

Karanlığa "Neden buraya geldin?" diye fısıldadı.

Gülüş. Boş mağaranın dört tarafına yayılmıştı. Atışlar yaklaşıyordu ancak bu şeyin hareket ettiğini gösteren ayak sesleri duyulmuyordu. Bir anda titreşimler kocaman ve çok kuvvetli bir hal aldı. Mağarada yankılanıp sonsuz, canlıları ve

cisimleri aşan gerçek dışı bir ses Vin'in her yanını kapladı. Karanlığa doğru geri bir adım attı ve neredeyse devirdiği raflara basıp yere düşecekti.

Zihninde, şefkatli bir ses, kanmayacağını bilmeliydim, dedi. O şeyin sesi. Daha önce onu bir kez, Miraç Kuyusu'ndaki tutsaklığından azat ettiğinde duymuştu.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Ne istediğimi biliyorsun. Hep biliyordun.

Biliyordu da. O şeye dokunduğu an bunu anlamıştı. Ona *Harap* diyordu. Çok basit arzuları vardı. Dünyanın sona ermesini istiyordu.

"Seni durduracağım," dedi. Ama anlamadığı bir güce, insanların ve dünyaların ötesinde var olan bir şeye konuşurken aptalca hissetmeden edemedi.

Yeniden güldü, ancak bu kez sesi yalnızca Vin'in kafasındaydı. *Harap*'ın nabız gibi atışını hissedebiliyordu, ancak bu belirli bir noktadan kaynaklanmıyordu. Vin'i çevreliyordu. Zorlukla ayağa kalktı.

Harap neredeyse babacan bir tonda "Ah, Vin," dedi." *Düşmanınmışım gibi davranıyorsun."*

"Düşmanımsın. Sevdiğim şeylerin sonunu getirmek istiyorsun."

"Son her zaman kötü müdür?" diye sordu. *"Her şey, dünyalar bile bir gün sona ermemeli mi?"*

Vin "Bu sonu hızlandırmanın gereği yok," dedi. "Zorlamanın da."

Harap, etrafını sarıyormuş gibiydi; "Her şey kendi doğasına tabidir, Vin," dedi. Kendisine dokunuşunu hissedebiliyordu; ıslak ve hassas... Tıpkı sisler gibi. *"Böyle biri olduğum için beni suçlayamazsın. Ben olmadan hiçbir şey sona ermez. Hiçbir şey sona eremez. Bu yüzden hiçbir şey büyüyemez. Ben hayatım. Neden hayata karşı koyuyorsun?"*

Vin sus pus oldu.

Harap, "Bu dünyanın sonu geldi diye tasalanma," dedi. *"Bu son dünyanın ilk günü belirlenmişti. Ölümün bir güzelliği vardır; katiyetin, tamamlanışın güzelliği.*

Çünkü yok olana dek hiçbir şey tamamlanmamıştır."

Vin "Yeter," diye çıkıştı; soğuk karanlıkta yalnız ve boğulmuş hissediyordu. "Benimle alay etmeyi bırak. Neden buraya geldin?"

"Buraya gelmek mi?" diye sordu. *"Neden soruyorsun?"*

Vin "Şimdi görünmenin amacı nedir?" diye sordu. "Yalnızca tutsaklığımla alay etmek için mi geldin?"

Harap, "Ben öylesine belirmedim, Vin," dedi. *"Ben hiç gitmedim ki. Her zaman seninleydim. Senin bir parçandım."*

Vin "Saçmalık," dedi. "Daha yeni kendini gösterdin."

Harap, "Evet, sana görünür oldum," dedi. *"Ama anlamadığını görüyorum. Her zaman seninle oldum; beni göremediğin zamanlarda bile."*

Duraksadı ve hem zihninin dışında hem de içinde bir sessizlik oldu.

Zihninin gerisinde, *"Yalnızsan kimse sana ihanet edemez,"* diyen bir ses duydu. Reen'in sesi. Bazen, sanki bir vicdan gibi, gerçek gibi duyduğu ses. Bu sesin aklının

bir parçası, Reen'in öğrettiklerinden geriye kalan bir şey olduğunu sanmıştı. Bir içgüdü.

Ses, sıklıkla verdiği bir tavsiyeyi tekrarlayıp, *"Herkes seni aldatır, Vin,"* dedi. Konuşurken Reen'in sesi yavaşça *Harap*'ın sesine dönüştü. *"Herkes."*

"Her zaman seninleydim. Hayattaki ilk yıllarından beri beni zihninde duydun."

Harap'ın kaçışını açıklamak gerekiyor. Bu benim bile anlamakta zorlandığım bir sorun.

Harap Miraç Kuyusu'ndaki gücü kullanmış olamaz. Çünkü bu güç Harap'ın temel karşıtı olan Muhafaza'nın özündendi. Bu iki kuvvetin doğrudan bir teması ikisinin de yok olması anlamına geliyordu.

Ancak Harap'ın zindanı bu güçten yapılmıştı. Bu yüzden Muhafaza'nın gücüyle, Kuyu'nun gücüyle uyumluydu. Bu güç kullanılmak yerine serbest bırakılıp dağıtıldığında, bir anahtar gibi işledi. Sonrasındaki "açma" da Harap'ı özgür bırakan şey oldu.

46

BREEZE "PEKÂLÂ," DEDİ "Bizim çetenin casusunun nasıl olup da sözde dindar yasa dışı özgürlük savaşçısı olduğu hakkında fikri olan var mı?"

Sazed olumsuzca başını salladı. Sorgu Kantonu'nun altındaki mağarada oturuyorlardı. Breeze yolluk olarak aldıkları yiyeceklerden bıktığını söyleyip askerlere mağaradaki erzakları kullanarak daha uygun bir yemek hazırlamalarını söylemişti. Sazed söylenebilirdi ama, mağara öylesine doluydu ki yorulmadan yemek yiyecek bir Breeze bile bu stoku etkilemezdi.

Bütün gün boyunca Spook'un sığınaklarına dönmesini beklemişlerdi. Kentte ortam gergindi ve bağlantılarının çoğu, Yurttaş'ın bir isyandan şüphelenmesinden ötürü saklanmaktaydı. Sokaklarda askerler dolaşıyordu ve Nezaret binasının hemen dışında hatırı sayılır sayıda bir grup asker kamp kurmuştu. Sazed Yurttaş'ın Breeze ve Sazed'i, Spook'un infazlarda belirmesiyle ilişkilendirdiğinden şüpheleniyordu. Kentte özgürce dolaştıkları günler sona ermiş gibi görünüyordu.

Allrianne "Neden geri dönmedi?" diye sordu. Breeze ile birlikte boş bir soylu köşkünden aşırılmış zarif bir masada oturuyorlardı. Elbette ki, şık elbiselerini giymişlerdi; Breeze takımını giymişti, Allrianne ise hoş bir elbiseyleydi. Gerçekte

kim olduklarından emin olmak istercesine, fırsat buldukları ilk anda sokak elbiselerinden kurtulmuşlardı.

Sazed onlarla birlikte yemiyordu; pek iştahı yoktu. Yüzbaşı Goradel az ötede bir kitaplığa yaslanmıştı; görevleriyle yakından ilgilenmeye kararlıydı. İyi huylu adam her zamanki gülümsemesini takınmış olsa da, askerlerine verdiği emirlerden her an bir saldırı olasılığından endişelendiğini anlayabiliyordu. Breeze, Allrianne ve Sazed'in mağaranın korunaklı kısımlarında kalmasını sağlamıştı. Ölmektense kapana kısılmak daha iyiydi.

Breeze sonunda Allrianne 'ın sorusunu yanıtlayarak "Ufaklığın iyi olduğuna eminim, tatlım," dedi. "Bugün yaptıklarına bizi de dâhil etmekten korktuğu için gelmiyor olabilir."

Sazed "Ya o yüzden, ya da dışarıda etrafı kollayan askerleri aşamadığından," dedi.

Breeze, "Aziz dostum, biz izlerken yanan bir binaya gizlice girdi," dedi. "Birkaç haydutla baş edemeyeceğini sanmıyorum; hele ki hava kararmışken."

Allrianne başını hayır der gibi salladı. "Herkesin gözünün önünde o binanın çatısından atlamak yerine o binadan da gizlice kaçabilseydi çok daha iyi olurdu."

Breeze "Belki de," dedi. "Ama kanun kaçağı bir isyancı olmanın bir yanı da düşmanının neler yaptığını görmesini sağlamaktır." Yanan binadan kucağında bir çocukla atlamanın psikolojik etkisi tartışılmaz. Ayrıca, bir de bunu o çocuğu infaz etmeye çalışan bir zalimin gözü önünde yaptığını düşün. Bizim sevgili küçük Spook'umuzun gösterişe bu kadar yatkın olduğundan bihaberdim!"

Sazed usulca, "Sanırım artık o kadar da küçük değil," dedi. "Spook'u görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirdik."

Breeze çatalını Sazed'e doğru sallarken "Alışkanlıklar pekiştirilmekten doğar, aziz dostum," dedi. "Ufaklığa fazla dikkat etmedik çünkü çoğu zaman önemli bir görevi yoktu. Bu onun suçu değil, sadece gençti."

Sazed "Vin de gençti," diye ekledi.

"Vin'in bir istisna olduğunu kabul etmelisin." Sazed'in buna itirazı yoktu.

Breeze "Yine de," dedi, "Gerçeklere baktığımızda olanlar şaşırtıcı değil.

Spook'un Urteau'nun yeraltı dünyasında tanınır olması için ayları vardı ve Firari'nin çetesinin bir üyesiydi. Kelsier'in Luthadel'i kurtarmış olduğu gibi kendilerini kurtarması için ondan bir şey beklemiş olmaları mantıklı."

Sazed "Bir şeyi unutuyoruz, Lord Breeze," dedi. "İki katlı bir binanın çatısından atlayıp taş kaplı bir sokağa indi. Böyle bir düşüşten sonra insanların kemikleri kırılır."

Breeze duraksadı. "Bir numara olduğunu mu düşünüyorsun? Belki düşüşünü yumuşatmak için bir iniş platformu tasarlamıştır?"

Sazed olumsuzca başını salladı. "Spook'un böyle kurmaca bir kurtarma planlayabileceğini ve bunu uygulayabileceğini varsaymak biraz zorlama olur, diye düşünüyorum. Bunun için yeraltı bağlantılarına ihtiyacı olurdu, bu da tüm etkisini sıfırlardı. Eğer kurtuluşunun bir numara olduğunu bilselerdi onun hakkında işittiğimiz söylentileri duymamış olurduk.

Breeze Allrianne'e bakarak "Öyleyse ne?" diye sordu. "Bunca zamandır Spook'un bir Sissoylu olduğunu söylemiyorsun ya?"

Sazed sakince "Bilmiyorum," dedi.

Breeze başını hayır der gibi sallayıp güldü. "Bunu bizden saklamış olabileceğinden şüpheliyim, aziz dostum. Bir kalaygözden çok daha fazlası olduğunu açık etmek için neden Lord Hükümdar'ın devrilmesini, ardından Luthadel'in düşmesini beklemiş olsun ki? Bunu kabul etmiyorum."

Sazed, ya da gerçeği fark etmemiş olduğunu kabul etmiyorsun, diye aklından geçirdi. Yine de Breeze doğru bir noktaya işaret ediyordu. Sazed Spook'u çocukluğundan beri tanıyordu. Her zaman tuhaf ve utangaç olmuştu ama hilekâr biri değildi. En başından beri bir Sissoylu olduğunu düşünmek biraz zorlamaydı.

Yine de, Sazed o düşüşü görmüştü. Zıplayışındaki zarafeti, göze çarpan duruşunu ve lehim yakan birine özgü doğal çevikliği görmüştü. Sazed kendini birden Allomantik güçler ortaya koyan insanlar hakkında yazılanları araştırabilmek adına bakırzihinlerini getirmiş olmayı dilerken buldu. Yaşamının başında bir Siskan olan bir kimse, daha sonra tam bir Sissoyluya dönüşebilir miydi?

Bir elçi olarak görevleriyle ilgili basit bir işti. Belki sakladığı hafızalara bir göz atıp örnekler arayabilir...

Duraksadı. Aptal olma, diye düşündü. *Yalnızca bahane arıyorsun.* Bir Allomanser'in yeni güçler elde etmesinin imkânsız olduğunu biliyorsun. *Hiçbir örneğine rastlayamayacaksın, çünkü yok.*

Bunun için metalzihinlerini gözden geçirmesine gerek yoktu. Çok geçerli bir nedenden ötürü bunları bir kenara bırakmıştı; doğrularla yalanları ayrıştırmadan bir Sırdaş olabilirdi, biriktirdiği bilgileri paylaşamazdı.

Son zamanlarda dikkatim dağıldı, diye düşündü, yerinden kalkıp diğerlerini geride bıraktı. Diğerleri ile arasını ayıran çarşaflarla ayrılmış zuladaki odasına geçti. Dosyası masasının üzerinde duruyordu. Köşede konservelerle dolu bir rafın yanında metalzihinlerle dolu torbası vardı.

Sazed, Hayır, diye düşündü. *Kendime bir söz verdim. Ona sadık kalacağım. Yeni bir din belirip gözüme cazip geliyor diye bir ikiyüzlüye dönüşmeme izin veremem. Güçlü olacağım.*

Masaya oturup dosyasını açtı ve sıradaki sayfayı çıkardı. Troll adlı tanrıya tapan Nelazan halkının inançları yer alıyordu. Sazed öğrenmeye, matematik ve astronomiye odaklanmasından ötürü her zaman bu dine yakın olmuştu. Onu sonlara saklamıştı, ama bunu yapmasının nedeni endişesiydi. Olacağını bildiği şeyi ertelemeye çalışmıştı.

Beklediği gibi, din hakkında yazılanları okuyunca öğretilerindeki açıkları görmüştü. Evet, Nelazan halkı astronomi hakkında bilgi sahibiydi ama ötedünya ile ilgili öğretileri üstünkörü hatta garipti. Öğreti bilerek muğlak bırakılmıştı; herkesin gerçeğe kendisi ulaşması gerektiğini öğretmişlerdi. Ancak bunu okumak Sazed'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Yanıt sunmayan bir dinin neye yararı vardı? Neden sorularının yarısını "Troll'e sor, o yanıtlayacaktır" diyen bir dine inanacaktı?

Ancak dini hemen bir kenara atmadı. Üzerinde düşünmek için uygun bir ruh halinde olmadığını görüp, kendini elindekini bir kenara bırakmaya zorladı. Aslında ruh hali hiçbir şeye uygun değildi.

Ya Spook gerçekten de bir Sissoylu olduysa, diye düşündü. Düşünceleri az önceki konuşmalarına kayıyordu. Olası görünüyordu. Yine de Allomansi ile ilgili bildiklerini sandıkları pek çok şeyin –örneğin yalnızca on metal olduğu, gibi– Lord Hükümdar tarafından bazı güçlü gerçekleri gizlemek için öğretilen yanlışlar olduğunu öğrenmişlerdi.

Belki bir Allomanser'in aniden yeni güçler ortaya koyması da *olasıydı*. Ya da belki Spook'un bu kadar yüksek bir atlayış gerçekleştirebilmesinin daha sıradan bir açıklaması vardı. Spook'un gözlerini bu kadar hassas kılan şeyle ilgili olabilirdi. Uyuşturucu mu?

Her ne olursa olsun, Sazed'in olup biten konusundaki endişesi, yapması gereken şey olan Nelazan dinini incelemeye odaklanmasını önlüyordu. Çok önemli bir şey olduğu hissine kapılıyordu. Spook da bunun merkezindeydi.

Bu çocuk neredeydi?

Spook "Neden bu kadar üzgün olduğunu biliyorum," dedi.

Beldre yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. İlk bakışta onu görmemişti. Sislerin içindeki gölgelerin derinlerinde olmalıydı. Görmesi giderek zorlaşıyordu.

Öne çıkıp bir zamanlar Yurttaş'ın evinin önü olan arazide ilerledi. Spook "Buldum," dedi. "Başlangıçta bu üzüntünün bu bahçeyle bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm. Güzel olmalıydı, eskiden. En güzel haliyle, kardeşin tüm bahçelerin yıkılmasını emretmeden önce onu görmüştün. Soylulardandın ve muhtemelen onların cemiyetinde yaşamıştın."

Buna şaşırmış görünüyordu.

Spook "Evet, biliyorum," dedi. "Kardeşin bir Allomanser. O bir sikkeci, İtişlerini hissettim. O gün, Çarşıçukuru'nda."

Sessiz kaldı; bahçenin olup olabileceğinden çok daha güzeldi; ancak sislerin içinde onu seçtiğinde bir adım geriledi.

Spook "Sonunda," diye sözüne devam etti, "Yanıldığıma karar verdim. Kimse, ne kadar hoş olursa olsun, bir bahçe için bu kadar yas tutmaz. Ardından gözlerindeki üzüntünün kardeşinin konseyine katılmaktan men edildiğinden kaynaklandığını düşündüm. En önemli memurlarıyla toplantı yaparken seni her zaman bahçeye gönderiyordu. Önemli insanlar arasında işe yaramaz ve dışlanmış hissetmenin nasıl olduğunu bilirim."

Spook bir adım daha yaklaştı. Ayakları altında, bir zamanlar bereketli bir yerin hazin hatıraları olan külle kaplı toprak paramparça uzanıyordu. Sağında Beldre'in sık sık izlediği çalılık duruyordu. O tarafa bakmadı, bakışları genç kızın üzerindeydi.

"Yanılmışım," dedi. "Kardeşinin toplantılarından dışlanmak canını sıkabilirdi, ancak böyle acı vermezdi. Ya da böylesi bir pişmanlık. Artık bu kederi biliyorum.

Bu öğleden sonra ilk kez birini öldürdüm. İmparatorlukların devrilmesine, sonra da yenilerinin kurulmasına yardım ettim. Ama hiç birini öldürmemiştim. Bugüne dek."

Durdu, ardından onun gözlerinin içine baktı. "Evet, bu kederi biliyorum. Anlamaya çalıştığım ise *senin* neden böyle hissettiğin."

Beldre gözlerini kaçırdı. "Burada olmamalısın," dedi. "Muhafızlar burayı–"

Spook "Hayır," dedi. "Artık değil. Quellion çoğunu kente gönderdi; Luthadel'de olduğu gibi bir devrime kurban gideceğinden korkuyor. Yönetimi ele geçirdiğinde burada başlattığı gibi bir devrime. Korkmakta haklı ama kendi sarayını böyle korumasız bırakmakla hata ediyor."

Kelsier "Onu öldür," diye fısıldadı. "Quellion içeride, tam sırası. Bunu hak ediyor, sen de biliyorsun."

Spook, hayır, diye düşündü. *Bugün olmaz. Onun gözleri önünde olmaz.*

Beldre ona baktı, bakışları sertleşiyordu. "Neden geldin? Beni kızdırmak için mi?" Spook "Anladığımı söylemek için," dedi.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu. "Beni anlamıyorsun, beni tanımıyorsun," dedi.

Spook "Sanırım anlıyorum," dedi. "Bugün, o insanlar ölümlerine götürülürken gözlerindeki o ifadeyi gördüm. Suçlu hissediyorsun. Kardeşinin cinayetleri için kendini suçlu hissediyorsun. Kederlisin çünkü onu durdurabileceğini hissediyorsun." Spook bir adım daha yaklaştı. "Yapamazsın, Beldre. Gücü onu bozmuş. Bir zamanlar iyi biri olmuş olabilir, ama artık değil. Ne yaptığının farkında mısın? Kardeşin Allomanserler edinebilmek için insanları yakıyor. Onları yakalıyor, ardından dediklerini yapmaları için onları ailelerini öldürmekle tehdit ediyor.

Bunlar iyi birinin yapacağı şeyler mi?"

Beldre "Sen basit bir ahmaksın," diye fısıldadı, ancak gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu.

Spook "Biliyorum," dedi. "Söz konusu bir krallığın istikrarını sağlamak olduğunda birkaç canın ne önemi var ki?" Durdu, ardından başını hayır der gibi salladı. "Çocukları öldürüyor, Beldre. Bunu da yalnızca Allomanserler'i topladığı gerçeğini gizlemek için yapıyor."

Beldre bir süre sessiz kaldı. Sonunda "Git," dedi. "Benimle gelmeni istiyorum."

Kız başını kaldırdı.

Spook "Kardeşini devireceğim," dedi. "Ben Firari'nin çetesinin bir üyesiyim. Lord Hükümdar'ı devirdik. Quellion'ı devirmek hiç de zor olmayacak. Kardeşin devrildiğinde burada olmak zorunda değilsin."

Beldre küçümsercesine güldü.

Spook "Yalnızca senin güvenliğinle ilgili de değil," dedi. "Eğer bize katılırsan, bu kardeşine büyük bir darbe vuracaktır," dedi. "Belki onu yanlış yolda olduğuna ikna edecektir. Bunu yapmanın daha barışçı bir yolu olabilir."

Beldre "Üçe kadar saydıktan sonra çığlık atacağım," dedi. Spook "Muhafızlarınızdan korkmuyorum," dedi.

Beldre "Bundan şüphem yok," diye yanıtladı. "Ama gelirlerse, yeniden öldürmek zorunda kalacaksın." Spook tereddüt etti. Ancak blöfüne aldırış etmeden olduğu yerde kaldı.

Beldre de çığlık atmaya başladı.

Kelsier, kızın çığlıkları arasında "Gidip onu öldür!" dedi. "Şimdi, çok geç olmadan önce! Öldürdüğün o muhafızlar, yalnızca kendilerine verilen emirleri yerine getiriyorlardı. Quellion; asıl canavar o."

Spook sinirle dişlerini sıktı, ardından Beldre ve çığlıklarını geride, Quellion'u ise sağ bırakarak uzaklaştı.

Şimdilik.

Masa üzerindeki yüzükler, tokalar, küpeler, bileklikler ve diğer metal eşyalar efsanevi bir hazine gibi parıldıyordu. Elbette metallerin çoğu sıradandı. Demir, çelik, kalay, bakır. Altın ya da atiyum yoktu.

Ancak bir Ferusimyacı için metaller ekonomik değerlerinden çok daha kıymetliydiler. Doldurulup sonra da kullanılabilen pil gibiydiler. Örneğin lehimden yapılmış olanlar güçle doldurulabilirdi. Onu doldurmak Ferusimyacı'nın gücünü bir süreliğine tüketecek ve sıradan işler bile zor gelecekti, ama karşılığı buna değecek türdendi. Çünkü ihtiyaç duyduğunda bu gücü kullanabilecekti.

Sazed'in önünde, masanın üzerine serilmiş olan metalzihinlerin çoğu boştu. Bir yıl kadar önce Luthadel'in düşüşü, ardından da kurtarılışı ile sonuçlanan korkunç muharebede Sazed onları kullanmıştı. Savaş onu pek çok açıdan tüketmişti. Masanın bir tarafındaki on yüzük neredeyse onu öldürecek noktaya gelinceye dek kullanılmıştı. Marsh onları Sazed'e sikke gibi fırlatarak etini delmişti. Ancak bu Sazed'in onların güçlerinden faydalanıp kendisini iyileştirmesine olanak tanımıştı.

Koleksiyonunun merkezinde ise en önemli metalzihinler vardı. Saf bakırdan yapılmış dört adet parlak ve cilalı kolluklardı; bileğe ya da pazıya takılmak için tasarlanmışlardı. Sazed'in metalzihinleri arasında en büyükleri bunlardı ve en geniş yere bunlar sahipti. Bakır hatıraları saklardı. Bir Ferusimyacı zihnindeki taze görüntüleri, düşünceleri ya da sesleri alıp bunları saklayabilirdi. Bakırzihnin içindeyken değişmez ya da yok olmazlardı.

Sazed genç bir adamken, yaşlı bir Ferusimyacı ona bakırzihinlerindeki her şeyi okumuştu. Sazed de bu bilgileri kendi bakırzihinlerinde saklamıştı; bunlar Sırdaşların bilgilerinin tamamını içeriyordu. Lord Hükümdar insanların geçmişle ilgili anılarını yok etmek için çok uğraşmıştı. Ancak Sırdaşlar bunları; kül gelmeden ve güneş kızıla dönmeden önce dünyanın nasıl olduğuyla ilgili hikâyeleri, toplamışlardı. Sırdaşlar krallıkların yerlerini ve adlarını ezberlemişler ve yitip gidenlerin bilgeliklerini biriktirmişlerdi.

Ayrıca Lord Hükümdar'ın yasakladığı dinleri de ezberlemişlerdi. En çok bunları yok etmekle uğraşmıştı; bu yüzden Sırdaşlar da aynı azim ile bunları kurtaramaya, bir gün yeniden öğretilebilsin diye metalzihinlerinde saklamaya çalışmışlardı.

Hepsinden öte, Sırdaşlar bir şeyi aramıştı; kendi dinleri ve Terris halkının inanışlarını. Bunlar Lord Hükümdar'ın miraca yükselişinin ardındaki kargaşa ve yıkım zamanında unutulmuştu. Ancak, asırlardır uğraşmalarına rağmen Sırdaşlar en çok kıymet verdikleri bu bilgiye ulaşamamışlardı.

Sazed bir çelikzihini eline alıp usulca parlatırken, acaba bunu bulmuş olsaydık ne değişirdi, diye düşündü. *Muhtemelen hiçbir şey.* Şimdilik dosyasındaki dinleri incelemeye ara vermişti; çalışmak içinden gelmiyordu.

İncelemediği elli din kalmıştı. Neden kendini kandırıyor önceden incelediği iki yüz ellisinden farklı olarak bunlarda doğruya daha yakın ne bulabileceğini umuyordu? Dinlerden hiç biri yıllara dayanamamıştı. Neden onları rahat bırakmıyordu? Bunları incelemek Sırdaşların yaptıklarındaki büyük hatanın bir parçası gibiydi. İnsanların inançlarını hatırlamakla uğraşıyorlardı ama bu inançlar çoktan var olma direncine sahip olmadıklarını ortaya koymuşlardı. Kim onları geri getirecekti? Tekrar av olsun diye hasta bir hayvanı iyi etmekten farksızdı.

Parlatmayı sürdürdü. Gözünün ucunda Breeze'in kendisini izlediğini gördü. Teskinci Sazed'in odasına gelerek Spook hâlâ dışarıda bir yerlerdeyken uyuyamadığından şikâyet etmişti. Sazed başıyla onaylamış ama parlatmaya devam etmişti. Konuşmak istemiyor, yalnızca yalnız kalmayı arzuluyordu.

Ne yazık ki Breeze gitmedi, aksine daha da yaklaştı. Breeze "Bazen seni anlamıyorum, Sazed," dedi.

Sazed küçük, tunç bir yüzüğü parlatmak için eline alırken "Gizemli olmak gibi bir gayem yok, Lord Breeze," dedi.

Breeze "Neden bunlara o kadar iyi bakıyorsun?" diye sordu. "Artık onları hiç takmıyorsun. Aslında onları yok sayıyorsun."

"Metalzihinleri yok saymıyorum," Lord Breeze. Onlar bir bakıma hayatımdaki kutsal kalan tek şey."

"Ama onları takmıyorsun da."

Sazed parlatmaya devam etti. "Hayır. Takmıyorum."

Breeze "Ama neden?" diye sordu. "Onun bunu mu isteyeceğini düşünüyorsun? O da bir Sırdaş'tı; gerçekten metazihinlerinden vazgeçmeni isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu alışkanlığımın Tindwyl ile bir ilgisi yok."

"Breeze masaya otururken "Öyle mi?" diyerek iç geçirdi. "Ne demek istiyorsun? Çünkü, açıkçası Sazed, seni anlamakta zorlanıyorum. İnsanları anlamakta iyiyimdir. Seni anlayamıyor olmak beni şaşırtıyor."

Sazed, "Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra," dedi ve yüzüğü masaya bıraktı, "Zamanımı ne yaparak geçirdiğimi biliyor musun?"

Breeze "Öğreterek," dedi. "Son İmparatorluk halklarına kayıp bilgileri geri vermek üzere yola çıktın."

"Peki sana bunun nasıl gittiğin hiç anlattım mı?" Breeze hayır der gibi başını salladı.

Sazed bir başka yüzüğü eline alırken "Pek iyi değil," dedi. "İnsanlar pek umur-

samadı. Geçmişin dinleriyle ilgilenmiyorlardı. Neden ilgileneceklerdi ki? Neden insanların *eskiden* inandığı bir şeye tapacaklardı?"

"İnsanlar her zaman geçmişe ilgi duyar, Sazed," dedi.

Sazed "Evet, belki ilgi duyar, ama ilgi inanç değildir," dedi. "Bu metalzihinler; bunlar müzelere ve eski kütüphanelere daha uygun gider. Modern insanların işine yaramıyorlar. Lord Hükümdar'ın devrinde biz Sırdaşlar hayati bir öneme sahip bir iş yapıyormuş gibi davranırdık. Çok önemli bir iş yaptığımıza *inanıyorduk*. Ama sonunda yaptığımızın pek bir kıymeti kalmadı. Vin'in Lord Hükümdar'ı öldürmesi için bu bilgiye ihtiyacı yoktu."

"Belki de Sırdaşların sonuncusuyum. Bu metalzihinlerdeki düşünceler benimle birlikte mezara gidecek. Bazen, pişman olmadan edemiyorum. Bu âlimler ve filozoflara göre bir çağ değil. Âlimlerle filozoflar açlıktan kırılan çocukların karınlarını doyurmakta bir işe yaramaz."

Breeze, "Bu yüzden mi artık onları takmıyorsun?" diye sordu. "İşe yaramaz olduklarını düşündüğün için mi?"

Sazed "Sadece bunun için değil," dedi. "Bu metalzihinleri takmak numara yapmak olur. Onların içindekilerin bir faydası varmış gibi davranmak zorunda kalırdım ve henüz bunların bir faydası olup olmadığına karar vermedim. Onları takmak ihanet etmek gibi görünüyor. Onları bir kenara kaldırdım çünkü onların hakkını veremiyorum. Henüz eskisi gibi, bilgi ve dinleri toplamanın harekete geçmekten daha önemli olduğuna inanmaya hazır değilim. Eğer biz Sırdaşlar yalnızca ezberlemek yerine savaşmış olsaydık, Lord Hükümdar belki de asırlar önce devrilmiş olacaktı."

Breeze "Ama sen karşı koydun," dedi. "Savaştın."

Sazed usulca "Artık yalnızca kendimi temsil etmiyorum, Lord Breeze," dedi. "Görünüşe göre sonuncusu olduğum için, tüm Sırdaşları temsil ediyorum. Ben de son Sırdaş olarak bir zamanlar öğrettiğim şeylere inanmıyorum. Eskiden olduğum o Sırdaş olduğumu gönül rahatlığıyla söylemem."

Breeze başını hayır der gibi sallarken iç geçirdi. "Söylediklerinin bir anlamı yok."

"Bana anlamlı geliyor."

"Hayır, sanırım kafan karışmış. Bu sana âlimlere uygun bir dünya gibi görünmüyor olabilir, aziz dostum, ama bence yanılacaksın. Bana kalırsa şu an bilgiye en çok duyduğumuz zamandayız; her şeyin sonu olabilecek bir karanlıkta kısıldık."

Sazed "Niye?" dedi. "Ölmekte olan bir adama inanmadığım bir dini öğreteyim diye mi? Böyle bir şey olmadığını bildiğim halde tanrıdan bahsedeyim diye mi?"

Breeze öne doğru eğildi. "Buna gerçekten inanıyor musun? Hiçbir şeyin bize göz kulak olmadığına?"

Sazed sessizce oturdu; artık elindekini daha yavaş bir biçimde parlatıyordu. Sonunda "Henüz nihai bir karara varmadım," dedi. "Bazen bir nebze olsun gerçeğe erişmek istiyorum. Ancak bugün bu çok uzak bir umut gibi görünüyor. Bu topraklar üzerine karanlık çökmüş, Breeze ve bununla baş edebileceğimizden emin değilim. Savaşmak istediğimden emin değilim."

Breeze bundan rahatsız olmuşçasına baktı. Ağzını araladı ama bir şey diyemeden mağarada bir tangırtı koptu. Tüm oda sallanırken masadaki yüzükler ve kolluklar birbirlerine çarpıp tangırdadı, devrilen konservelerden patırtılar yükseldi; ancak bu çok fazla ses çıkarmamıştı. Çünkü Yüzbaşı Goradel'in adamları depremlere karşı raflardakilerin çoğunu daha önceden yere indirmişlerdi.

Sonunda sarsıntı dindi. Breeze'in beti benzi atmıştı, mağara tavanına bakıyordu. "Bana bak, Sazed," dedi. "Ne zaman deprem olsa bir mağarada saklanmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Sanırım depremde pek de güvenli bir yer sayılmaz."

Sazed "Şu anda başka bir seçeneğimiz yok," dedi.

"Sanırım haklısın. Sana da bu depremler sıklaşmış gibi gelmiyor mu?" Sazed yere yuvarlanan bileklikleri alırken "Evet," dedi. "Sıklaştı."

Breeze "Belki, bu bölgede daha yoğundur," dedi. Ancak sesinden buna ikna olmadığı anlaşılıyordu. Döndüğünde Yüzbaşı Goradel'in rafların arasından belirip yanlarına hızla geldiğini gördü.

Breeze, "Ah, bize bakmaya geldin demek," dedi. "Depremi sağ salim atlattık. Telaşa gerek yok, sevgili yüzbaşım."

Goradel hafifçe soluyarak "Mesele bu değil," dedi. "Lord Spook. Geri döndü."

Sazed ve Breeze bakıştılar ardından doğrulup mağaranın önüne doğru Goradel'i izlediler. Spook merdivenlerden aşağı iniyordu. Gözlerinde bağ yoktu ve Sazed genç adamın ifadesinde yeni bir sertlik seziyordu.

Bu çocuğa yeterince dikkat etmedik.

Askerler geriledi. Spook'un üstünde kan izleri vardı, ancak yaralı görünmüyordu. Pelerini kısmi olarak yanmıştı, etekleri ise yanmış ve yırtılmıştı.

Spook Breeze ve Sazed'i görünce, "Güzel, buradasınız," dedi. "Deprem bir hasara yol açtı mı?" Breeze "Spook?" diye sordu. "Hayır biz iyiyiz. Bir hasar yok. Ama–"

Spook yanlarından geçerken "Konuşacak pek vaktimiz yok, Breeze," dedi. "İmparator Venture Urteau'yu istiyor ve biz de bunu ona sunacağız. Kentte söylentiler yaymana ihtiyacım var. Kolay olmalı yeraltı dünyasının bazı önemli isimleri zaten gerçeği biliyor."

Breeze "Ne gerçeği?" diye sordu. Mağarada Spook'un peşinden gidiyorlardı.

Spook "Quellion Allomanserler'i kullanıyor," dedi, sesi mağarada yankılanıyordu. "Önceden şüpheleniyordum, şüphelerim doğru çıktı; Quellion tutukladıkları arasından Siskanları seçiyor.

Onları kendi yangınından kurtarıyor, sonra da ailelerini rehin alıyor. Aleyhinde konuştuğu şeylere dayanarak iş yapıyor. Bu yüzden idaresinin temeli bir yalana dayanıyor. Bu yalanı açığa çıkarmak tüm sistemin çökmesine sebep olur."

Breeze Sazed'e bakarak "Bu çok iyi, bunu kesinlikle yapabiliriz..." dedi. Spook yürümeyi sürdürdü; o mağarada ilerlerken Sazed de onu izliyordu. Breeze muhtemelen Allrianne'i almak üzere uzaklaştı.

Spook suyun kenarına gelince durdu. Bir an öylece durdu, ardından Sazed'e döndü. "Suyun yönünü kanallardan çevirip buraya getiren yapıyı incelediğini söylemiştin."

Sazed "Evet," dedi.

Spook, "Bunu tersine çevirmenin bir yolu var mı?" diye sordu. "Suyun tekrar sokakları doldurmasını sağlamanın?" Sazed "Belki," dedi. "Ancak, bunu gerçekleştirebilmek için yeterli mühendislik bilgisine sahip olduğumdan emin değilim."

Spook "Metalzihinlerinde sana yardımcı olacak bilgiler yok mu?" diye sordu. "Şey... Evet."

Spook "Öyleyse onlardan faydalan," dedi.

Sazed duraksadı, rahatsız görünüyordu.

Spook "Sazed," dedi. "Fazla vaktimiz yok; Quellion bize saldırıp bizi yok etmeye karar vermeden önce kenti ele geçirmeliyiz. Breeze söylentiler yayacak, ardından ben de Quellion'ın bir yalancı olduğunu halkın önünde açıkça göstermenin bir yolunu bulacağım. O bir Allomanser. "

"Bu yeterli olur mu?"

Spook tekrar arkasını dönüp sulara bakarak "Eğer onlara izleyecekleri yeni birini verirsek yeterli olacaktır," dedi. "Yangınlardan kurtulabilen, kentin sokaklarını yeniden suyla doldurabilen biri. Onlara mucizeler ve bir kahraman sunacak ardından önderlerinin ikiyüzlü bir zalim olduğunu ortaya dökeceğiz. Bununla karşılaşsan *sen* ne yapardın?"

Sazed hemen yanıtlamadı. Spook doğru noktalara değinmişti; üstelik Sazed'in metalzihinlerinin hâlâ kullanışlı olduğu konusunda bile haklıydı. Ancak Sazed genç adamdaki değişiklikler hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Spook artık kendinden daha emindi ama...

Sazed biraz daha yaklaşıp, yakında dikilen askerlerin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Spook," dedi. "Bizden sakladığın nedir? O binadan atlayıp nasıl hayatta kaldın? Neden gözlerini sargıyla kapatıyorsun?"

"Ben..." Spook tereddüt etti; bir zamanlar olduğu ürkek çocuk sanki geri gelmişti. Her nedense, bunu görmek Sazed'i daha da tedirgin kıldı. Gösterişinin bir kısmı yok olmuştu, "Bunu açıklayabilir miyim, bilmiyorum, Saze," dedi. "Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum. Eninde sonunda açıklayacağım. Şimdilik bana güvenebilir misin?"

Çocuk her zaman samimi biri olmuştu. Sazed hevesli gözlerinin içine baktı ve orada önemli bir şey buldu.

Spook değer veriyordu. Kenti ve Yurttaş'ı devirmeyi önemsiyordu.

Sazed ve Breeze dışarıda olup biteni izlerken o insanları kurtarmıştı.

Spook değer veriyordu, Sazed ise önemsemiyordu. Sazed denedi; fakat bu akşam her zamankinden daha beter olan bunalımı yüzünden kendisine sinirlendi.

Son günlerde duygularına güvenemiyordu. Çalışmalarını sürdürmekte, önderlik etmekte, herhangi bir işe yaramakta zorlanıyordu. Ama Spook'un heves dolu gözlerine bakınca, bir anlığına tüm sorunlarını neredeyse unutabilmişti.

Eğer Spook önderliği eline almak istiyorsa, Sazed buna karşı çıkacak biri değildi.

Metalzihinlerinin bulunduğu odasına doğru baktı. Onlarsız o kadar çok uzun bir zaman geçirmişti ki. Bilgileriyle aklını çeliyorlardı.

İçlerindeki dinleri tebliğ etmediğim sürece ikiyüzlü sayılmam, diye düşündü. *Spook'un istediği bilgileri kullanarak en azından mühendislik bilgilerini toplamak için uğraşanların çektiği çilelere biraz olsun anlam katabilirim.*

Kötü bir bahane gibi görünüyordu. Ama Spook'un önderliği eline alıp metalzihinleri iyi bir amaç uğruna kullanmayı önermesi yeterliydi.

Sazed "Pekâlâ," dedi. "Dilediğini yapacağım."

Harap'm zindanı insanlarınkiler gibi değildi. Onu içeride tutan demir parmaklıklar değildi. Aslında özgürce dolaşabilirdi.

Ancak onun zindanı acizlikti. Güçler ve tanrılar anlamında bu denge demekti. Eğer Harap İtecek olsa zindan da bunu geri İterek Harap'ı güçsüz kılacaktı. Ayrıca gücünün çoğu alınıp saklandığından, dünyayı çok küçük ayrıntılar dışında etkileyemiyordu.

Burada durup bir noktaya açıklık getirmeliyim. Harap'ın zindanından "kurtarılmasından" bahsediyoruz. Ama bu yanıltıcı olabilir. Kuyu'daki gücü serbest bırakmak yukarıda bahsedilen dengeyi Harap'tan yana değiştirdi, fakat hep arzuladığı gibi dünyayı bir anda yok edecek güce sahip olmaktan çok uzaktı. Bu zayıflık ise kısmi olarak Harap'ın gücünün –bedeninin– alınıp ondan saklanmış olmasından kaynaklanıyordu.

Harap'm benliğinin saklanan kısmını bulmaya bu kadar odaklanmış olmasının nedeni de buydu.

47

ELEND SİSLER İÇİNDEYDİ.

Bir zamanlardan çekinirdi. Sisler eskiden onun için bilinmez, gizemli ve iticiydi; sıradan insanlara değil de Allomanserler'e ait bir şeydi.

Şimdi ise kendisi bir Allomanser'di. Oynaşan, değişen ve dönen dalgalara baktı. Gökteki nehirler gibiydiler. Neredeyse, hayalet bir akıntı tarafından sürükleneceğini düşündü. Allomantik güçleri ilk kez açığa çıktığında, Vin Kelsier'in şimdilerde meşhur olan o sözünü açıklamıştı. *Sis dostumuzdur. Bizi saklar. Korur. Bize güç verir.*

Elend göğe bakmayı sürdürdü. Vin esir düşeli üç gün olmuştu.

Kalbi burkuldu, onun gitmesine izin vermemeliyim diye tekrar aklından geçirdi. *Böylesine riskli bir plana evet dememeliydim.*

Her zaman Vin onu korumuştu. Şimdi o tehlikedeyken onlar ne yapmışlardı?

Elend yetersiz hissediyordu. Tam tersi bir durumda Vin kente girip onu kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Yomen'i öldürürdü, *bir şeyler* yapardı.

Ancak Elend ondaki kararlılığın küçük bir kısmına bile sahip değildi. Fazlasıyla planlı ve siyasetle iç içe biriydi. Onu kurtarmak için kendini riske atamazdı. Kendisini bir kez tehlikeye atmıştı ve böyle yaparak tüm ordusunun kaderini de riske atmıştı. Onları tekrar geride bırakıp kendisini tehlikeye atamazdı; hele ki Yomen'in becerikli bir manipülatör olduğunu ispatladığı Fadrex'e gidemezdi.

Yomen'den başka bir haber ulaşmamıştı. Elend fidye talepleri bekliyordu ve bu haberi alırsa neler yapmak zorunda kalacağını düşününce ürperiyordu. Dünyanın kaderini Vin'in yaşamıyla takas edebilir miydi? Hayır. Vin Miraç Kuyusu'nda benzer bir seçimle karşı karşıya kalmış ve doğru olanı seçmişti. Elend onun izinden gitmeli ve güçlü olmalıydı.

Ancak onun tutsak olduğu düşüncesi Elend'i neredeyse korkudan hareketsiz kılıyordu. Yalnızca oynaşan sisler onu rahatlatıyor görünüyordu.

Kendi kendine, iyi olacak, dedi. Bunu ilk kez söylemiyordu. O *Vin. Bir yolunu bulacaktır. İyi olacak...*

Sisleri tüm yaşamı boyunca rahatsız edici bulan Elend için şimdi huzuru onlarda bulmak garip geliyordu. Vin ise artık sisler hakkında böyle düşünmüyordu. Elend bunu konuşmalarında ve hareketlerinde görebiliyordu. Sislere güvenmiyordu. Hatta onlardan nefret ediyordu. Elend bunun için Vin'i suçlayamazdı. Ne de olsa değişmişler ölüm ve yıkım getirir olmuşlardı.

Ancak Elend sislere güvenmemekte tereddüt ediyordu. Sisler ona doğru geliyordu. Nasıl düşman olabilirlerdi? Elend metal yakarken sisler rüzgârda oynaşan yapraklar gibi etrafında dönüp savruluyordu. Orada öylece dikilirken, Elend'in Vin'in esareti hakkındaki endişelerini yatıştırarak, ona Vin'in bir yolunu bulacağı düşüncesini aşılıyorlardı.

İç çekip başını salladı. Nasıl olur da Vin'in sisler hakkındaki içgüdüleri yerine kendisininkilere güvenirdi? Vin, yaşamı boyunca hayatta kalma mücadelesiyle elde ettiği içgüdülere sahipti.

Peki ya Elend? Yaşamı boyunca partilere gidip dans ederek elde ettiği içgüdüler mi?

Ardından bir ses duydu. Birileri yürüyordu. Elend arkasını döndüğünde iki hizmetçinin sandalyesindeki Cett'i taşıdıklarını gördü.

Hizmetçiler onu yere koyarken Cett "O kahrolası haydut buralarda yok, değil mi?" diye sordu.

Cett eliyle hizmetçilere gitmelerini işaret ederken Elend başını olumsuz bir anlamda salladı. Elend "Hayır," dedi. "Birliklerdeki bir huzursuzluğu soruşturuyor."

Cett "Bu sefer sorun ne?" diye sordu.

Elend arkasını dönüp Fadrex'in gözcü ateşlerine bakarken "Kavga," dedi.

Cett, "Adamlar huysuzlanıyor," dedi. "Onlar biraz da kolosslar gibiler. Biraz fazla bekletirsen başlarını derde sokarlar."

Elend, aslında kolosslar onlara benziyor, diye düşündü. *Bunu daha önceden fark etmeliydik. Onlar insan; yalnızca en temel duyguları kalmış insanlar.*

Elend düşüncelere dalmışken Cett bir süre sislerde sessizce oturdu.

Sonunda, Cett konuştu ancak sesi alışılmadık bir biçimde yumuşaktı. "Artık o ölü sayılır, evlat. Bunu sen de biliyorsun."

Elend "Bilmiyorum," diyerek yanıtladı.

Cett "O yenilmez değil," dedi. "Kabul, çok iyi bir Allomanser. Ama metallerini ondan alınca..."

Seni şaşırtacak, Cett.

Cett "Endişeli bile görünmüyorsun," dedi.

Elend daha kararlı durup "Elbette endişeliyim," dedi. "Sadece. . . Şey, ona güveniyorum. Eğer biri oradan kurtulacaksa bu Vin'dir."

Cett "Hâlâ inkâr ediyorsun," dedi. Elend "Belki," diyerek kabullendi.

Cett "Saldıracak mıyız?" diye sordu. "Onu geri alacak mıyız?" Elend "Bu bir kuşatma, Cett," dedi. "Saldırırsak bir anlamı kalmaz ki."

Cett "Peki ya erzakımız?" diye sordu. "Demoux bugün askerlere yarım tayın çıkarttı. Yomen'i teslim olmaya razı etmeden önce açlıktan kırılmazsak iyidir."

Elend "Hâlâ vaktimiz var," dedi.

"Çok değil. Luthadel'de isyan varken çok bekleyemeyiz." Cett bir süre sessiz kaldı, ardından sözünü sürdürdü. "Bugün akıncı birliklerimden biri daha döndü. Raporlarında farklı bir şey yok."

Diğer tüm raporlarla aynı şeyler. Elend Cett'in civar köylere, halkı sindirmek, belki de biraz erzak elde etmek için asker göndermesine izin vermişti. Ancak akıncı birliklerinin her biri aynı hikâyeyle, elleri boş dönmüşlerdi.

Yomen'in krallığındakiler açlıktan kırılıyordu. Köylüler güçlükle hayatta kalıyordu. Askerler onlara daha fazla zarar vermeye yanaşmamışlardı; dahası yağmalanacak pek bir şey de yoktu.

Elend Cett'e doğru döndü. "Kötü bir lider olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Cett başını kaldırdı, ardından sakalını kaşıdı. "Evet," diye itiraf etti. "Ama, şey... Elend bir kral olarak sende benim hiç sahip olmadığım bir şey var."

"Nedir?"

Cett omuz silkti. "Halk seni seviyor. Askerlerin sana güveniyor ve kendine bile zararı dokunabilecek kadar iyi kalpli biri olduğunu biliyorlar. Onlar üzerinde garip bir etkin var. O adamların köyleri yağmalamaya can atıyor olması gerekirdi; fakir köyleri bile. Özellikle adamlarımızın sinirlerinin ne kadar gergin olduğu ve kampta olup biten kavgaları hesaba katarsak. Ama yağmalamadılar. Kahretsin, birliklerden bir tanesi köylülere o kadar acımış ki, köylülerle birkaç gün kalıp onların tarlaları sulamalarına ve evlerden bazılarını onarmalarına yardım etmişler!"

Cett iç çekip başını hayır der gibi salladı. "Birkaç yıl önce, hâkimiyetinin temeli olarak sadakati seçen birine gülerdim. Ama, dünya yok olmaya yüz tutmuşken, sanırım *ben* bile korktuğum birindense güvendiğim birini yeğlerim. Sanırım bu yüzden askerler böyle davranıyor."

Elend başıyla onayladı.

Cett "Kuşatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ama artık işe yarayacağını düşünmüyorum, evlat. Kül yağmuru fazlasıyla yoğun ve erzakımız yok. Her şey tam bir rezilliğe dönüyor. Saldırıp Fadrex'ten koparabildiğimizi almalı ardından Luthadel'e çekilip halkımız mahsul yetiştirirken orada tutunmaya çalışmalıyız."

Elend sessiz kaldı, ardından dönerek sislerin içinden gelen bir sese doğru baktı. Küfürleşme ve bağrışmalar. Pek yüksek değildi; Cett muhtemelen bunları duyamıyordu. Elend aceleyle sese doğru hareketlenip Cett'i geride bıraktı.

Ocaklardan birine yaklaşırken, bir başka kavga daha, diye düşündü. Bağrışmalar, tehditler ve ağız dalaşına tutulmuş adamların sesleri duyuluyordu. *Cett haklı. İyi niyeti olsun ya da olmasın adamlarımız huzursuz. İhtiyacım olan–*

Bir başka ses "Buna hemen bir son verin!" dedi. Az ileride, karanlık sislerin ötesinde Elend ateşin ışığında dolanan simaları seçebiliyordu. Sesi tanıdı, General Demoux olay yerine gelmişti.

Elend yavaşladı. Bu olayla generalin ilgilenmesi daha iyiydi. Askerin generali tarafından kontrol edilmesiyle imparatoru tarafından kontrol edilmesi arasında büyük bir fark vardı. Onları cezalandıranın Demoux olması daha iyiydi.

Ancak kavga durmadı.

Demoux tekrar "Kesin!" diye bağırarak tartışmanın içine daldı. Küfürler savuran adamlardan bazıları onu dinleyip geri çekildiler. Ancak geriye kalanlar kavga etmeye devam ettiler. Demoux kavgaya dalarak kavga eden iki kişiyi ayırmaya çalışıyordu.

İçlerinden biri onu yumrukladı. Doğruca yüzüne gelen yumruk Deomoux'yu yere devirdi.

Elend lanet okuyarak yere bir sikke attı ve kendisini ileri İtti. Doğruca ateş ışığının ortasına inmiş, kavga edenlerin duygularını bastırmak için onları teskin etmişti.

"Durun!" diye bağırdı.

Durdular, askerlerden biri de yere devrilmiş olan General Demoux'nun başucundaydı.

Elend öfkeyle "Burada neler oluyor?" diye sordu. Askerler başlarını öne eğdiler. Elend Demoux'yu yumruklamış olan adama dönerek "Pekâlâ?" dedi.

"Üzgünüm, lordum," diye sayıkladı. "Biz sadece..."

Elend parmağıyla adamı işaret edip onun duygularını teskin ederek askeri söz dinler bir hâle getirirken "Konuş, asker," dedi. "Şey, lordum," dedi. "Biliyorsunuz, onlar lanetli. Leydi Vin onlar yüzünden esir düştü.

Firari ve onun sunduklarından bahsediyorlardı ve bu bana ikiyüzlülük gibi geldi, anlıyor musunuz? Sonra, *elbette ki* liderleri gelip buna bir son vermemizi istedi. Ben de... Şey... Sadece onları dinlemekten bıktım," dedi.

Elend kaşlarını çattı. Bu sırada, ordunun Siskanlarından bir grup, başlarında Ham ile birlikte kalabalığa doğru geldi. Elend Ham ile göz göze geldi ve Elend

başıyla kavga etmekte olan adamları işaret etti. Ham adamları derleyip fırça çekmek için hizaya soktu. Elend ilerleyip Demoux'yu yattığı yerden kaldırdı. Kır saçlı general şaşırmış görünüyordu.

Demoux usulca "Üzgünüm, lordum," dedi. "Bunu düşünmeliydim... Hazırlıklı olmalıydım."

Elend başını sallamakla yetindi. Ham yanlarına gelene dek ikisi sessizce izlediler, inzibatlar sorun çıkaranları alıp götürüyordu. Kalabalıktan geriye kalanlar dağılıp görevlerinin başına döndüler. Ateş kötü şansın yeni bir simgesi olarak herkes ondan uzaklaşmışçasına bir başına gecede yanıyordu.

Sorun çıkaran askerler götürülürken Ham Elend ile Demoux'nun yanına gelip "O adamlardan bazılarını hatırladım," dedi. "Sisdüşkünleri."

Sisdüşkünleri. Demoux gibi, sisler yüzünden tek bir gün değil de haftalarca hasta yatan adamlar. Elend "Bu *saçmalık*," dedi. "Biraz daha uzun bir hastalık geçirmişlerse ne olmuş? Bu onları lanetli yapmaz ya!"

Demoux başını sallayıp çenesini kaşırken "Batıl inanışları anlamıyorsunuz, lordum," dedi. "Adamlar talihsizlikleri için suçlayacak birilerini *arıyorlardı*. Ayrıca... Şey, son zamanlarda şanslarının neden kötü gittiğin düşündüklerini anlamak zor değil. Sislerin hasta ettiği *herkese* kötü davranıyorlar, sadece uzun süre hasta yatanlara karşı daha kötüler."

Elend "Ordumda böyle bir aptallığa müsaade edemem," dedi. "Ham, o adamlardan birinin Demoux'ya vurduğunu gördün mü?"

Ham şaşkınlıkla "Ona *vurdular* mı?" diye sordu. "Generallerine?"

Elend başıyla onayladı. "Az önce konuştuğum iri adam. Adı sanırım Brill. Ne yapılması gerektiğini sen daha iyi bilirsin."

Ham başını başka yöne çevirip küfretti.

Demoux durumdan rahatsız görünüyordu. "Belki ona... Hücre hapsi verebiliriz."

Elend dişlerini sıkarak "Hayır," dedi. "Hayır, yasaya uyacağız. Eğer yüzbaşısına vurmuş olsaydı, bundan paçayı sıyırmasına göz yumabilirdik. Ama bile bile generallerimden birine vurmasına... Adamın infaz edilmesi gerekecek. Disiplin zaten yeterince zayıfladı."

Ham ona bakmaktan kaçınıyordu. "Ayırdığım diğer bir kavga da sisdüşkünleri ile bir grup asker arasındaydı."

Elend öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Ancak Demoux gözlerinin içine baktı. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, der gibiydi.

Tindwyl sıklıkla, kral olmak her zaman istediğini yapmak demek değildir, demişti. *Yapılması gerekeni yapmaktır.*

Elend "Demoux," dedi. "Luthadel'deki sorunlar disiplin sorunumuzdan daha da ciddileşiyor. Penrod bizden destek bekliyor. Bir grup adam alıp ulak Conrad ile birlikte onları kanal üzerinden geri götürmeni istiyorum. Penrod'a yardım et ve kenti tekrar kontrol altına al."

Demoux "Evet efendim," dedi. "Kaç kişi alayım?"

Elend adamın gözlerinin içine baktı. "Üç yüz kişi kadar yeterli olacaktır." Sis-düşkünlerinin sayısı buydu. Demoux başıyla onayladı, ardından geceye karışıp uzaklaştı.

Ham usulca "Doğru olan bu, El," dedi.

Elend "Hayır, bu değil," dedi. "Yalnız bir hareket yaptı diye bir askeri infaz etmenin doğru olmadığı gibi. Ama bu ordudaki düzeni korumalıyız."

Ham "Galiba öyle," dedi.

Elend dönüp sislere baktı. Fadrex'e doğru. Sonunda "Cett haklı," dedi. "Dünya yok olup giderken burada böylece oturup bekleyemeyiz."

Ham "Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

Elend kararsız kaldı. Gerçekten de yapacak ne vardı? Geri çekilip Vin'i, muhtemelen de tüm imparatorluğu kaderine mi terk etmeliydi? Saldırıp binlerce kişinin ölümüne sebep olarak, olmaktan korktuğu fatihe mi dönüşmeliydi? Kenti almanın başka bir yolu yok muydu?

Elend dönüp geceye doğru atıldı. Noorden'in çadırına girdi, Ham da merakla onun peşinden geliyordu. Elbette ki, eski obligatör uyanıktı. Noorden'in uyku saatleri alışılmadıktı. Elend çadırına girince telaşla doğruldu ve saygıyla eğildi.

Elend'in istemiş oldukları masanın üzerinde duruyordu. Noorden'den üzerinde çalışmasını istediği şey. Haritalar. Birliklerin hareketleri.

Koloss gruplarının konumları.

Elend, Yomen birliklerimden çekinmiyor, diye düşündü. *Bakalım şansını kötüye çevirebilecek miyim, görelim.*

"Özgür" bırakıldığında, Harap dünyayı doğrudan etkileyebilirdi. Bunun en açık kanıtı yanardağların daha fazla kül saçmasını sağlaması ve dünyanın parçalanmaya başlamasıydı. Aslında Harap'ın son günlerdeki enerjisinin büyük bir kısmının bu işlere ayrıldığını düşünüyorum.

Ayrıca, eskiye göre çok daha fazla sayıda insanı etkileyip kontrol edebiliyordu. Eskiden yalnızca belli başlı bireyleri etkilerken, artık koloss ordularına doğrudan hükmedebiliyordu.

48

MAĞARADA GÜNLER GEÇERKEN Vin meşaleyi devirdiğine pişman olmuştu. El yordamıyla etrafı arayarak geriye kalanları kurtarmaya çalıştı Ancak, gazı dökülmüştü. Karanlığa hapsolmuştu.

Hem de yanında dünyayı yok etmek isteyen bir şeyle.

Bazen onun yakınlarındaki nabız gibi çarpışını, bir panayır yerindeki meraklı bir seyirci gibi sessizce kendini izleyişini hissedebiliyordu. Bazı zamanlardaysa ortadan kayboluyordu. Görünüşe göre duvarlar onun için bir engel oluşturmuyordu. İlk kaybolduğunda, Vin rahatlamıştı. Ancak o ortadan kaybolduktan dakikalar sonra zihninde Reen'in sesini duymuştu. Seni terk etmedim, diyordu. *Hep buradayım.*

Duydukları onu ürpertti ve bir anlığına zihnini okumuş olduğunu düşündü. Ancak düşüncelerinin kolayca tahmin edilebilir olduğuna karar verdi. Yaşamını gözden geçirince, Reen'in sesini zihninde duyduğu her seferde *Harap*'ın konuşmuş olamayacağına kanaat getirdi. Reen'i duyduğu pek çok kere, ses yapmış olduklarından çok aklından geçenlere karşılık vermişti. *Harap* zihnini okuyamadığından bu sözler ona ait olmuş olamazdı.

Harap onunla o kadar uzun süredir konuşuyordu ki, kendi hatıralarını onun etkilerinden ayırmak güçtü. Yine de Lord Hükümdar'ın, *Harap*'ın onun zihnini okuyamadığı sözüne güvenmesi gerekiyordu. Aksi takdirde tüm umudunu yitir-

mesi gerekiyordu. Bunu yapamazdı. *Harap* ne zaman onunla konuşsa, doğasıyla ilgili ipuçları da sunuyordu. Bu ipuçları Vin'e onu alt etmekte yardımcı olabilirdi.

Vin, mağaranın taş duvarlarına sırtını verirken, alt etmek mi, diye düşündü. O *doğal bir güç, bir insan değil. Böyle bir şeyi alt edebileceğimi nasıl düşünebilirim?*

Sonsuz bir karanlıkta zamanın akışını sezmek çok zordu; ama uyku düzeninden anladığı kadarıyla tutsaklığının üç ya da dördüncü günündeydi.

Vin kendi kendine, herkes Lord Hükümdar'a tanrı diyordu, diye hatırlattı. *Onu ben öldürdüm.*

Harap bir kez tutsak edilmişti. Bu da alt edilebileceği, ya da en azından bir deliğe tıkılabileceği anlamına geliyordu. Ama *Harap* gibi soyut bir kavramı, bir gücü, tutsak etmek ne demekti? Tutsakken Vin'in zihnine doğrudan konuşabiliyordu. Ama o zaman söyledikleri daha zayıftı. Daha az yönlendiriciydi. *Harap*, çocukluğunda Vin'e Reen'in anıları üzerinden etki eden bir tesir olarak işlemişti. Neredeyse... Duygularını etkilemişti. Bu Allomansi kullandığı anlamına mı geliyordu? Gerçekten de Allomantik güçlerden gelen titreşimleri hissediyordu.

Vin, Zane sesler duymuştu, diye hatırladı. *Ölmeden hemen önce bir şeyle konuşuyor gibiydi.* Başını arkasındaki duvara yaslarken ürperdi.

Zane delirmişti. Belki Vin'in duyduğu seslerle *Harap* arasında bir ilişki yoktu. Yine de, fazlasıyla büyük bir rastlantı gibi görünüyordu. Zane onu da yanında, atışların kaynağını aramaya götürmeye çalışmıştı; sonunda Vin'in *Harap*'ı serbest bırakmasına dek uzanan nabız atışlarını.

Vin, öyleyse mesafe ve sınırların önemi olmaksızın *Harap* beni etkileyebiliyor, diye düşündü. *Ancak, artık özgür olduğundan, doğrudan belirebilir. Bu da akla başka bir soru getiriyor. Neden hâlâ hepimizi yok etmedi? Neden ordularla uğraşıyor?*

Bu sorunun yanıtı açık görünüyordu. *Harap*'ın muazzam bir yok etme isteğiyle dolduğunu hissediyordu. Onun zihnindekileri bildiğini düşünüyordu. Tek bir güdü. Tek bir dürtü. *Harap.* Bu yüzden, eğer amacını henüz gerçekleştirmediyse, bu gerçekleştiremediğinden dolayıydı. Engelleniyordu. Dolaylı, kademeli bir yok oluş; kül yağmuru ya da ışığı çalan sisler gibi.

Yine de bu yöntemler eninde sonunda etkili olacaktı. Tabii ki *Harap* durdurulmazsa. Ama nasıl?

Daha önce tutsak edilmişti... Ama onu tutsak eden neydi? Eskiden *Harap*'ın tutsak edilmesinin Lord Hükümdar'ın işi olduğunu düşünüyordu.

Ama bu doğru değildi. Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'na gittiğinde *Harap çoktan* tutsak edilmişti.

O zamanlar Rashek olarak bilinen Lord Hükümdar Çağların Kahramanı olduğu varsayılan kişiyi öldürmek üzere Alendi ile yola çıkmıştı. Rashek'in amacı Alendi'nin Vin'in sonunda yapmış olduğu şeyi yapmasını önlemekti; *Harap*'ı kazayla serbest bırakmak.

Ne gariptir ki, Rashek gibi bencil birinin gücü ele geçirmesi daha iyi olurdu. Çünkü bencil biri güçten vazgeçip *Harap*'ı serbest bırakmak yerine onu kendisine alırdı.

Yine de, *Harap* bu arayış başlamadan önce tutsak edilmişti. Bu da Zifir'in –yani sislerin– *Harap*'la bir ilgisi olmadığı anlamına geliyordu. Ya da en azından aralarındaki bağlantı sandığı kadar basit değildi. *Harap*'ı serbest bırakmak sislerin gündüz vakti de belirip insanları öldürmesini sağlayan şey değildi. Aslında, gündüz vakti beliren sisler Vin *Harap*'ı serbest bırakmasından bir yıl kadar *önce* ortaya çıkmıştı ve sisler Vin Kuyu'ya varmadan birkaç saat önce öldürmeye başlamıştı.

Öyleyse ne biliyorum? Harap çok daha önce tutsak edilmişti. Belki de onu tutsak etmiş olan şeyi bulup tekrar kullanabilirim...

Doğruldu. Uzun süre oturup düşünmek onu huzursuz etmişti ve bir elini duvara sürüyerek yürümeye başladı.

Tutsaklığının ilk gününde el yordamıyla mağarayı incelemeye başlamıştı. Diğer zulalar gibi muazzam bir büyüklükteydi ve bu iş birkaç gün sürmüştü. Ancak yapacak başka hiçbir şeyi yoktu. Urteau'daki zulanın aksine burada bir havuz ya da su kaynağı yoktu. Vin'in incelediği kadarıyla Yomen tüm su fıçılarını, eskiden bulunduklarını düşündüğü yer olan sağ köşeden kaldırmıştı. Konserve yiyecekleri ve diğer erzakları geride bırakmıştı ancak tüm suyu götürmüştü. Mağara ayrıca o kadar büyüktü ki tüm bunları koyacak başka bir yer bulmak bir yana her şeyi dışarı çıkarmak bile zor görünüyordu.

Bu da Vin için bir sorun demekti. Duvar boyunca el yordamıyla ilerleyerek üzerinde açık bir kavanoz yahni bırakmış olduğu rafı buldu. Lehim ve bir kayayla bile kavanozu açmak epey vaktini almıştı. Yomen konserveleri açmak için kullanabileceği aletleri kaldırmayı akıl etmişti, Vin'in de yalnızca bir şişecik dolusu lehimi kalmıştı. İlk gününde on kutu kadar konserve açarak içinde kalan tüm lehimi tüketmişti. Ancak yiyecek giderek azalıyordu ve susadığını hissediyordu; yahni susuzluğunu bastırmakta pek etkili olmuyordu.

Yahni konservesini alıp dikkatle yalnızca bir kısmını yedi. Neredeyse bitmiş sayılırdı. Yemeğin tadı ona susuzluğuna eşlik eden ve giderek artan açlığını hatırlattı. Bu histen kurtulmaya çalıştı. Tüm çocukluğu boyunca açlıkla uğraşmıştı. Bunu hissetmeyeli yıllar olmuş olmasına karşın açlık onun için yeni bir şey değildi.

Yönünü kaybetmemek için bir elini duvarda tutarak ilerlemeyi sürdürdü. Bir Sissoylu öldürmenin zeki bir yolu gibi görünüyordu. Yomen onu yenemezdi, bu yüzden Vin'i içeri kapatmıştı. Artık tek yapması gereken susuzluktan ölmesini beklemekti. Basit ve etkiliydi.

Belki, Harap Yomen'le de konuşuyordur, diye düşündü. *Tutsaklığım Harap'ın planının bir parçası olabilir.*

Planı her neyse.

Neden *Harap* onu seçmişti? Neden bir başkasını Miraç Kuyusu'na yönlendirmemişti? Hükmetmesi daha kolay birini? *Harap*'ın yıllar önce neden Alendi'yi seçmiş olduğunu anlayabiliyordu. Alendi'nin zamanında Kuyu dağ başında bir yerdeydi. Çok zor bir yolculuk olacaktı ve *Harap* bu keşif gezisini planlayıp gerçekleştirebilecek birine ihtiyaç duyuyordu.

Ancak Vin'in zamanında Kuyu bir biçimde Luthadel'e taşınmıştı. Ya da Lut-

hadel Kuyu'nun üzerine inşa edilmişti. Her halükarda, orada, Lord Hükümdar'ın sarayının hemen altındaydı. *Harap* kendisini serbest bırakmak için neden bunca zaman beklemişti? Ayrıca maşa olarak kullanabileceği tüm o insanlar arasından neden Vin'i seçmişti?

Gideceği yere vardığında başını salladı; ilgisini çekebilecek diğer tek şey dev mağaraydı. Duvardaki metal plaka. Uzanıp parmaklarını pürüzsüz çelik üzerinde gezdirdi. Asla çok iyi bir okuyucu olmamıştı ve savaşıp seyahat ederek geçirdiği bir önceki yıl eline bu becerilerini geliştirebilme fırsatı pek geçmemişti. Bu yüzden metale oyulmuş olan her bir simgeyi hissetmek, levhada ne yazdığını anlamaya çalışmak uzun sürmüştü.

Harita yoktu. Ya da en azından önceki zulalardaki gibi bir tane yoktu. Bunun yerine merkezinde bir nokta olan basit bir çember vardı.

Vin bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Metin de aynı derecede sinir bozucuydu. Vin parmaklarını çentikler üzerinde gezdirdi; ancak yazılanları çoktan ezberlemişti.

Başarısız oldum.

Bir husumetin yaklaşmakta olduğunu bilerek, bu şeyin planladıklarına yenik düştüğümde işe yarayabilecek bir sır keşfetmeyi umarak bu mağaraları tasarladım. Ama elimde hiçbir şey yok. Onu nasıl alt edeceğimi bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey geri geldiğinde Kuyu'daki gücü kendim alarak bu tehlikeyi geçiştirmek.

Ancak eğer bunu okuyorsanız, bu başarısız oldum demektir. Ölmüşüm demektir. Bunu yazarken bu ihtimalin önceden sandığıma oranla çok daha az trajik olduğunu fark ediyorum. O şeyle ben baş etmek zorunda kalmamayı yeğlerim. Sürekli yanımda olan, bana daima fısıldayan; yok etmemi, onu serbest bırakmamı söyleyen ses oldu.

Korkarım düşüncelerimi bozdu. Düşündüklerimi sezemiyor ancak zihnime konuşabiliyor. Bununla birlikte geçirdiğim sekiz yüz yıl kendi zihnime güvenmemi de zorlaştırdı. Bazen sesler duyuyor ve delirdiğime kanaat getiriyorum.

Bu kesinlikle daha iyi bir durum olurdu.

Bu sözlerimin korunması için çeliğe işlenmesi gerektiğini biliyorum. Bunları çelik bir saça yazdım, ardından bir levhaya işlenmesini istedim. Bunu yaparken de kendi zayıflığımı rahiplerime açık edeceğimin bilincindeydim. O şey bana bunları yazıp başkalarının görmesine izin vererek aptallık ettiğimi fısıldıyor.

Bu levhanın oluşturulmasına karar verişimin altında yatan temel neden budur. Bunu yapmak o şeyi kızdırıyor gibi görünüyor. Sanırım bu geçerli bir neden. Sadık rahiplerimden bazılarının zayıflığımı bilmesi iyi; bir şekilde tahttan devrilmem durumunda imparatorluğun hayrına olacaktır.

İyi bir hükümdar olmaya gayret ettim. Başlangıçta fazlasıyla genç ve öfkeliydim. Hatalar yaptım. Ancak, çok çaba harcadım. Kibrimden neredeyse dünyayı yok ediyordum, ama korkarım ki hâkimiyetimle de bunu neredeyse yeniden yaptım. Daha iyisini yapabilirim. Daha iyisini yapacağım. İntizam içinde bir dünya yaratacağım.

Ancak düşüncelerim, yaptıklarımın ne kadarının asıl niyetlerinden saptırıldığını merak etmeme sebep oluyor. Zaman zaman imparatorluğum barış ve adalet dolu bir yer gibi görünüyor. Ama eğer böyleyse neden isyanları bastıramıyorum? Beni yenemiyorlar ben de onlar her başkaldırdığında ölüm fermanlarını vermek zorunda kalıyorum. Sistemimin mükemmelliğini göremiyorlar mı?

Yine de, bu gerekçelerimi sıralamak için uygun bir yer değil. Bir gerekçeye ihtiyacım yok çünkü ben bir biçimde tanrıyım. Ancak benden daha büyük bir şey olduğunu da biliyorum. Eğer ben yok olursam bunun nedeni o olacak.

Verecek bir tavsiyem yok. Benden çok daha güçlü. Bu dünyadan çok daha güçlü. Aslında, bu dünyayı yaratmış olduğunu iddia ediyor. Sonunda hepimizi yok edecek.

Belki bu hikâyeler insanoğlunun bir süre daha hayatta kalmasına olanak tanıyacaktır. Belki de tanımayacaktır. Ben ölüyüm. Umursamam gerekir mi, bilmiyorum.

Yine de umursuyorum. Çünkü siz benim halkımsınız. Ben Çağların Kahramanı'yım. Bu şu anlama gelmeli: Çağların Kahramanı; benim gibi çağlar boyunca yaşayan bir kahraman.

O şeyin gücünün tamamlanmadığını bilin. Neyse ki, onun bedenini iyice sakladım.

Bu kadardı. Vin öfkeyle metal levhaya vuruyordu. Levhada yazanlar onu sinirlendirmek için orada gibiydi. Lord Hükümdar onları bu büyük arayışa salmış ardından, sona geldiklerindeyse hiçbir umut vaat etmemiş miydi? Elend bu levhanın içereceklerine fazlasıyla güveniyordu, ancak görünüşe göre neredeyse hiçbir kıymeti yoktu. En azından diğerlerinde yeni bir metal ya da benzeri bir konuda bir bilgi içeriyordu.

Başarısız oldum. Bunca yol alıp Lord Hükümdar'ın da kendileri gibi ne şaşkın ve çaresiz olduğunu görmek içinde ezici bir öfke uyandırıyordu. Ayrıca, yazdıklarının ima ettiği gibi daha fazlasını biliyor olsaydı onu bu levhada *paylaşmaz* mıydı? Yine de bu sözlerinde bile dengesizliğini, pişmanlıkla kibir arasında gidip gelişini sezebiliyordu. Belki *Harap* onu böyle etkilemişti. Ya da belki her zaman böyle biri olmuştu. Her halükarda Vin Lord Hükümdar'ın işe yarayacak başka bir şey söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Elinden geleni yapmış ve bin yıl boyunca *Harap*'ı uzak tutmuştu. *Harap* ise onu yozlaştırmış, belki de delirtmişti.

Bu onun levhada buldukları karşısında keskin bir hayal kırıklığı hissetmesine engel olmadı. Güç Kuyu'ya dönecek olursa dünyaya neler olacağını düşünmesi için Lord Hükümdar'ın bin yılı vardı ve o bile bu soruna bir çözüm bulamamıştı.

Karanlıkta göremese de başını kaldırıp levhaya baktı.

Lord Hükümdar'ın ima ettiği gibi sonlarının geldiğini kabul etmeyerek, bir yolu olmalı, diye düşündü. *En sonda ne yazmıştın? "Neyse ki, onun bedenini iyice sakladım."*

Bu kısım önemli görünüyordu. Ancak Vin bunun ne anlama– Karanlıkta bir ses yankılandı.

Vin hızla arkasını dönüp son metal şişeciğini yokladı. *Harap*'a bu kadar yakın olmak onu ürkek yapmıştı, yankılanan sesleri, taşın taşa sürtünürken çıkardığı sesleri dinlerken kalbinin telaşla attığını hissedebiliyordu.

Mağaranın kapısı açılıyordu.

Harap'ın neden Sorgucuları kendisini zindanından çıkarmak için kullanmadığını sorabilirsiniz? Gücün nasıl işlediğini anladığınızda bunun yanıtı basittir.

Lord Hükümdar'ın ölümünden önce Sorgucuları, onların doğruca Harap'ın hâkimiyetine girmesine izin vermeyecek kadar sıkı tutuyordu. Ancak Lord Hükümdar'ın ölümünden sonra bile, Harap'ın bu hizmetkârları onu asla kurtaramazdı. Kuyu'daki güç Muhafaza'dandı ve bir Sorgucu onu ancak öncelikle hemalurjik kazıkları çıkartarak ele geçirebilirdi. Bu da onun öleceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden Harap amacına ulaşmak için çok daha dolaylı bir yönteme ihtiyaç duyuyordu. Çok fazla bozmadığı fakat dikkatle manipüle ederek kolayca yönlendirebileceği birine ihtiyacı vardı.

49

SAZED PLANINA KÜÇÜK BİR NOT ALDI; suyollarının ölçülerini kıyaslıyordu. Anladığı kadarıyla Lord Hükümdar'ın bu yeraltı gölünü oluşturmak için fazla bir şey yapması gerekmemişti. Su hâlihazırda mağaraya akmaktaydı. Lord Hükümdar'ın mühendisleri yalnızca suyollarını genişleterek doğal akıtımdan daha yoğun ve kesin bir akıntı ile içerinin dolmasını sağlamışlardı.

Sonucunda ise büyük bir aküfer oluşmuştu. Yan bir mağaradaki makineler dipteki giderlerin tıkanmasına sağlayan mekanizmaları içeriyorlardı; bunun nedeni de muhtemelen içeri akan su kaynağına bir şey olması durumunda biriken suyun akıp gitmesini önleyebilmekti. Ne yazık ki, girişleri kapatmanın mevcut bir yolu yoktu.

Lord Hükümdar'ın bu rezervuarı oluşturmasından önce mağaraya yalnızca az bir miktar su akıyordu. Geri kalanı şimdilerde sokak olarak kullanılan kanalları dolduruyordu. Bu yüzden Sazed eğer suyun mağaraya girişini engelleyebilirse, kanalları tekrar suyla doldurabileceğini düşünüyordu.

Sazed, bu girişleri tıkamam için su basıncıyla ilgili daha fazla şey öğrenmem gerek, diye düşündü. Metalzihinlerinin birinde konuyla ilgili bir kitap görmüş olduğunu hatırladı.

Sandalyesine yaslanıp metalzihinine uzandı. Bir metnin bir bölümüne erişirken zihni anılarla doldu. Metalzihnindeki kitapların adlarını içeren bir listeyi taradı. Metni alır almaz yazılanlar sanki onları yeni okuyup ezberlemişçesine tanıdık geldi. Listeyi gözden geçirip ihtiyacı olan kitabı aradı. Bulduğunda kitabın adını bir kâğıda not etti. Ardından listeyi bakırzihinlerine geri koydu.

Garip bir deneyim olmuştu. Listeyi yerine koyduktan sonra metni aldığını hatırlayabiliyordu ama listede neler olduğunu hatırlamıyordu. Zihninin o kısmı boştu. Yalnızca kâğıda karaladıkları birkaç saniye önce biliyor olduğu şeyi açıklıyordu. Elinde bu başlıkla kitabın tamamını zihnine çağırabilirdi. İstediği bölümleri seçti ardından unutulmamaları için geri kalan kısmı bakırzihine geri koydu.

Bu bölümlerle birlikte mühendislik bilgisi, kitapları yeni okuyup üzerlerinde çalışmışçasına tazeydi. Suyun yukarıdaki sokaklara dolmasını sağlamak için ihtiyaç duyduğu engelleri yapmakta gerekli olan doğru ağırlıkları ve hesapları kolaylıkla belirlemişti.

Çalıntı, zarif bir masada, etrafını aydınlatan lamba ışığında tek başına oturmuş çalışıyordu. Bakırzihinlerinin sağladığı bilgiyle bile pek çok hesap gerektiren bu işi yapmak zordu; alışık olduğu türden bir araştırma değildi. Neyse ki bir Sırdaş'ın bakırzihinlerinin içerdikleri kendi ilgi alanlarıyla sınırlı değildi. Her bir Sırdaş tüm bilgileri barındırıyordu Sazed dinleyip ezberleyerek geçirdiği yılları hayal meyal hatırlayabiliyordu. Bilgiyi yalnızca kısa bir süre hatırlaması yeterliydi, ardından bunu bakırzihinine aktarabilirdi. Böylelikle dünyaya gelmiş insanlar arasında hem en zekisi hem de en cahiliydi; pek çok şey ezberlemiş ve her birini bilerek unutmuştu.

Her halükarda, teolojinin yanı sıra mühendislik ile ilgili metinlere de erişebiliyordu. Bunları bilmek onu dahi bir mimar ya da matematikçi yapmıyordu; ancak onu sıradan bir insana kıyasla çok daha ehil kılıyordu.

Çalışırken âlimlikte başarılı olduğunu görmezden gelmekte git gide daha da zorlanıyordu. Bir lider değildi. Bir elçi de değildi. Elend'e büyükelçi olarak hizmet ederken bile vaktinin çoğunu dinlerini inceleyerek geçiriyordu. Şimdi Urteau'daki ekibe önderlik etmesi gerekirken git gide Spook'un liderliği eline aldığını görebiliyordu.

Sazed araştırmacı ve bir ilim adamıydı. Araştırma yaparken memnun oluyordu. Mühendislik özellikle tercih ettiği bir alan olmasa da; konu ne olursa olsun başka bir şeyle uğraşmaktansa çalışmayı tercih ederdi. Bilgiyi kendi kullanmak yerine başkalarına bu bilgiyi sağlamaktan keyif alan biri olmak gerçekten çok yazık, diye düşündü.

Bastonun yere vururken çıkardığı ses Breeze'in gelişinin habercisiydi. Teskinci'nin yürümek için bir bastona ihtiyacı yoktu sadece daha beyefendi görünmek için bastonla dolaşıyordu. Sazed'in tanıdığı tüm skaa hırsızlar arasında soyluları en iyi taklit eden Breeze'di.

Sazed çabucak birkaç not daha karaladı, ardından bakırzihininindeki su basıncıyla ilgili bölümlere döndü. Breeze'le konuşurken onların zayıflamasına izin ver-

memeliydi. Çünkü, elbette ki Breeze konuşmak isteyecekti. Beklediği gibi, Breeze Sazed'in masasına oturur oturmaz, planları inceledi ve kaşlarını kaldırdı. "Gayet iyi gidiyor, aziz dostum. Yanlış meslek seçmiş olabilirsin."

Sazed gülümsedi. "Çok kibarsınız, Lord Breeze, ancak korkarım bir mühendis bu planı nahoş bulurdu. Yine de, yeterli olacağını düşünüyorum."

Breeze "Gerçekten bunu başarabilecek miyiz sence?" diye sordu. "Suları ufaklığın istediği gibi çevirebilecek miyiz? Bu mümkün mü?"

Sazed "Mümkün görünüyor," dedi. "Buradaki akla yatkınlık bu işin yapılıp yapılamayacağı ile ilgili değil de daha çok benim uzmanlığımla ilgili. Bu su bir zamanlar kanalları dolduruyordu, bu yüzden bunu yine yapabilir. Aslında dönüşlerinin eskisinden çok daha iyi olacağını düşünüyorum. Önceden suyun çoğu bu mağaralara akıyordu Bunun çoğunu engelleyip suyun yukarıya dönmesini sağlayabilirim. Elbette Lord Spook bu kanallardaki suyun akmasını istiyorsa, aksi takdirde suyun bir kısmının yine buraya akmasını sağlamamız gerekecek. Kanallarda genelde pek akıntı olmaz, özellikle pek çok kilitli noktaların olduğu bir bölgede.

Breeze şaşırdı.

Sazed "Aslında," diye devam etti, "Kanallar sandığınızdan çok daha etkileyicidir. Örneğin doğal bir nehri bir kanala dönüştürme yöntemlerini –buna yöngüdüm denir– ele alalım, ya da kanal dibinden külleri ve pisliği temizlemek için kullanılan taraklama yöntemine bakalım. Aksi yöndeki ününe rağmen kanal mimarisi konusunda tam bir deha olan meşhur Lord Fedre'nin yazdığı bir kitabım var. Yapmam gereken..." Sazed sözünü yarım bıraktı, ardından ruhsuzca gülümsedi. "Özür dilerim. Bu ilgini çekmiyor, değil mi?"

Breeze "Hayır," dedi, "Ama senin ilgili olman yeterli, Sazed. Çalışmaların hakkında yeniden heyecanlandığını görmek güzel. Daha önceden ne üzerine çalıştığını bilmiyorum ama bunu kimseyle paylaşmıyor olmanı anlamıyordum. Neredeyse yaptığından utanıyor gibi görünüyordun. Şimdi ise tanıdığım Sazed dönmüş gibi!"

Sazed önündeki notlara ve planlara baktı. Söylediği doğruydu. Bir çalışma hakkında en son...

Onunlayken bu kadar heyecanlanmıştı. Çağların Kahramanı ile ilgili referansları ve efsaneleri toplarken.

Sazed "Aslında, Lord Breeze, Biraz suçlu hissediyorum."

Breeze gözlerini devirdi. "Sazed. *Daima* bir şey hakkında suçlu hissetmek zorunda mısın? Çete ilk kurulduğunda Lord Hükümdar'ı devirmek için bize yeterince yardım etmediğini düşünüyordun. Sonra, onu öldürdüğümüzde diğer Sırdaşların sana söylediği şeyleri yapmadığın için sinirlenmiştin. Tüm bu şeyleri *incelediğin* için neden kendini suçlu hissettiğini bana açıklamak ister misin?"

"Bundan keyif alıyorum."

Breeze Goradel'e bakmak üzere uzanıp "Aziz dostum," dedi. "Neden bu keyfinden utanıyorsun? Köpek yavrularını öldürmekten ya da onun gibi bir şeyden keyif alıyor değilsin ya. Evet, bence biraz kaçıksın, ama bu kadar sıra dışı bir şeyden keyif almak istiyorsan bundan çekinmemelisin. Bu durum, Straff Venture'un en

güzel şarapları için sarhoş olmak gibi daha yaygın zevkleri olan bizim gibi kimselere daha fazla fırsat sunuyor."

Sazed gülümsedi. Breeze'in duygularını İterek kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu, ama buna karşı koymadı. Aslında, *gerçekten* de iyi hissediyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemişti.

Ama yine de...

Sazed kalemini bırakırken "O kadar basit değil, Lord Breeze," dedi. "Sorumluluğum olmadan yalnızca oturup okuyabilmekten mutluyum. Bu yüzden suçlu hissediyorum."

"Herkes lider olamaz, Sazed," dedi.

Sazed "Hayır," diyerek yanıtladı, "Ama Lord Elend beni bu kenti ele geçirecek ekibin başına koydu. Yurttaş'ın nasıl devrileceğini benim planlıyor olmam gerekiyor, Lord Spook'un değil."

Breeze eğilip "Aziz dostum," dedi. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Sorumlu olmak *bir şey* yapmakla ilgili değildir; başkalarının yapmaları gerekenleri yaptıklarından emin olmakla ilgilidir! Yetki devri, dostum. O olmasaydı, kendi ekmeğimizi pişirip kendi helamızı kazıyor olurduk." Ardmdan Breeze biraz daha sokuldu. "Ayrıca, bana inan; pişirdiğim hiçbir şeyi yemek istemezsin. Asla. Özellikle bir lağım çukurunu temizledikten sonra."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Tindwyl'in benden istediği bu olmazdı. Liderlere ve siyasetçilere saygı duyuyordu."

Breeze "Yanlışsam düzelt ama o bir krala ya da prense değil de *sana* âşık olmadı mı?" dedi. "Şey, aşk belki de–"

Breeze "Yapma, Sazed," dedi. "Yeni bir hayali olan bir çocuk gibi dolanıyordun. Ayrıca duygularını pek belli etmeyen biri olsa da, seni seviyordu. Bunu anlamak için Teskinci olmaya gerek yok."

Sazed iç çekip başını öne eğdi.

Breeze "Senden bunu mu isterdi, Sazed?" diye sordu. "Olduğun kişiyi reddetmeni mi? Sıradan, eski kafalı bir siyasetçi olmanı mı?"

Sazed usulca "Bilmiyorum, Lord Breeze," dedi. "O... O artık yanımda değil. Belki de böylelikle onu sevdiği şeyle uğraşırken hatırlayabiliyorum."

Breeze "Sazed," dedi. "Nasıl oluyor da pek çok konuda bu kadar bilgece biriyken bu konuda tam bir ahmak olabiliyorsun?"

"Ben..."

Breeze "Bir adam tutkularından ibarettir," dedi. "Gördüğüm kadarıyla daha fazla arzulaman gerektiğini düşündüğün şey için en çok istediğinden vazgeçersen sonun kötü olur."

Sazed "Peki istediğim şey toplumun ihtiyacı olan şey değilse?" diye sordu. "Bazen keyif almadığın şeyi de yapmak zorundasındır. Bence bu hayatın basit bir gerçeği."

Breeze omuz silkti. "Bunun için endişelenmiyorum. Yalnızca iyi olduğum şeyi yapıyorum. Benim durumumda bu; yapmak istemediğim şeyleri başkalarına yaptırmak. Sonunda, hepsi bir bütün."

Sazed olumsuzca başını salladı. O kadar basit değildi ve son zamanlardaki bunalımı *yalnızca* Tindwyl ve onun ölümüyle ilgili değildi. Dinleri incelemeyi bir kenara bırakmıştı ama bu çalışmasına geri dönmek isteyeceğini biliyordu. Kanallarla ilgili bu iş dikkatini dağıtacak bir oyalanma olarak görüp sevinçle karşılamıştı, ama yine de önceden vardığı sonuçların ve çalışmalarının gözünde büyüdüğünü hissediyordu.

Henüz incelemediği dinlerin de yanıt vermediğini görmek *istemiyordu*. Farklı bir şey üzerinde çalışmanın bu denli rahatlatıcı olmasının bir nedeni de mühendisliğin dünya görüşünü tehdit etmemesiydi. Ancak sonsuza dek oyalanamazdı. Eninde sonunda yanıtları, ya da yanıtların olmadığını bulacaktı. Dosyası masanın altında, metalzihinleri sakladığı torbasının yanında duruyordu.

Ancak şimdilik biraz rahatlamasına izin vardı. Ama dinler hakkındaki endişesi şimdilik yatıştırılmış olmasına karşın, ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Başıyla gölü işaret etti. Suyun kenarında Goradel ve bazı askerlerle konuşmakta olan Spook güçlükle seçiliyordu.

Sazed, Spook'un bile duyamayacağı bir fısıltıyla "Peki ya o, Lord Breeze?" diye sordu. "Söylediğim gibi, İmparator Venture beni bu meselenin sorumlusu olarak seçti. Spook'un kontrolü eline almasına izin verirsem o da başarısız olursa? Genç adamın bu görev için yeterince... Deneyimli olduğunu düşünmüyorum."

Breeze omuz silkti. "Şimdiye dek iyi götürüyor gibi. Lord Hükümdar'ı öldürdüğünde Vin'in ne küçük olduğunu unutma."

Sazed, "Evet," diye fısıldadı, "Ama bu durum farklı. Son zamanlarda biraz... Garip. Bizden kesinlikle bir şeyler saklıyor. Neden bu kenti almak konusunda bu kadar kararlı?"

Breeze sandalyesine yaslanırken "Bence çocuğun bu konuda kararlılık gösteriyor olması iyi," dedi. "Yaşamının büyük bir kısmında pasif durumdaydı."

"Planından endişe etmiyor musun? Bu pekâlâ üzerimize çökebilir."

Breeze "Sazed," dedi. "Birkaç hafta önceki toplantımızı hatırlıyor musun? Spook neden bana Lord Hükümdar'a yaptığımız gibi Quellion'u devirmiyoruz, diye sormuştu."

Sazed "Hatırlıyorum," dedi. "Ona bunun Kelsier'in artık bizimle olmadığından ötürü mümkün olmadığını söylemiştin."

Breeze başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi, bir yandan da bastonuyla Spook'u işaret ediyordu "Fikrim değişti. Artık Kelsier bizimle değil ama elimizde git gide ona benzeyen biri var gibi görünüyor."

Sazed kaşlarını çattı.

"Ufaklığın Kelsier'inki gibi güçlü bir karaktere sahip olduğunu söylemiyorum. Ya da... Karizmasına. Ancak, ufaklığın halk arasında yayılan ününü duydun. Kelsier karakteri yüzünden değil de insanların ona atfettiği karakterden ötürü başarılı oldu. Bunun tekrarlayabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyordum. Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum."

Sazed kolay ikna olmuyordu. Ama, tereddütlerini kendine saklayıp çalışmala-

rına döndü. Spook adamların kendini izlediğini görmüş olacaktı ki, birkaç dakika sonra Sazed'in masasına yaklaştı. Spook cılız fener ışığında gözlerini kırptı; ardından bir sandalye çekti. Tozlu, sade rafların yanı başında bu konforlu mobilya Sazed'e garip geliyordu.

Spook yorgun görünüyordu. Sazed, uyuduğundan beri ne kadar zaman geçti, diye düşündü. *Ne zaman yatsam o uyanık ve ben kalkmadan önce de kalkmış oluyor.*

Spook "Burada bir şeyler doğru değil gibi," dedi.

Breeze "Öyle mi?" diye sordu. "Lord Hükümdar tarafından bir Sorgucu kalesinin altına inşa edilmiş bir ambarın içindeki yeraltı gölünün kıyısında konuştuğumuz gerçeğinden başka mı?"

Spook Teskinci'ye ters bir bakış attı, ardından Sazed'e baktı. "Şimdiye dek saldırıya uğramamız gerekiyordu, gibi geliyor."

Sazed "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Quellion'u tanırım, Saze. Adam tam bir kabadayıdır. Kaba kuvvetle başa geçti ve insanları, onlara bolca alkol ve geceleri hanlara gitmek gibi minik özgürlükler vererek kontrol ediyor. Ancak aynı zamanda herkesi de sindiriyor."

Breeze "Peki nasıl oldu da idareyi eline aldı?" diye sordu. "Elinde iyi askerlerden oluşan bir soylu hâkimiyeti eline almadan önce bunu nasıl yapabilirdi?"

Spook "Sisler," dedi. "Sislere çıktı ve Firari'ye inanan herkesin sislerde güvende olacağını söyledi. Ardından sisler öldürmeye başladı ve bu da söylediklerinin bir delili oldu. Sürekli kalplerinde kötülük olanların sisler tarafından öldürüldüğünden bahsetti. İnsanlar olup bitenlerden o kadar endişe ediyorlardı ki onu dinlediler. Kimin ölüp kimin kurtulduğunu görmek adına herkesin sislere çıkmasını zorunlu kılan bir yasa yaptı. Hayatta kalanların temiz olduğunu ilan etti. Onlara güzel bir ütopya inşa edebileceklerini söyledi. Ardından, soyluları öldürmeye başladı.

Breeze "Ah," dedi. "Zekice."

Spook "Evet," dedi. "Sislerin soylulara hiçbir şey yapmadığı gerçeğini tamamen es geçti."

Sazed "Bir dakika," dedi. *"Ne?"*

Spook omuz silkti. "Şimdilik doğruluğunu teyit etmek zor, ama söylentiler bu yönde. Soylular sismarazına yakalanmıyor gibi görünüyor. Soylu kanı taşıyan skaalar değil, gerçekten soylu olanlar.

Breeze "Ne kadar garip," dedi.

Sazed, garipten de öte, diye düşündü. *Düpedüz acayip. Elend bu bağlantıyı biliyor mu?* Sazed bunu düşünüp Elend'in bunu bilmesinin olası olmadığına kanaat getirdi. Ordular ve müttefikleri skaalardan oluşuyordu. Bildikleri tek soylular Luthadel'deydi ve hepsi sislere çıkma riskine girmek yerine geceleri dışarı çıkmamayı tercih etmişlerdi.

Spook "Her ne olursa olsun, Quellion bir kabadayı," dedi. "Kabadayılar da bölgelerinde kendilerine meydan okuyabilecek hiç kimseyi istemezler. Şimdiye dek bizi öldürmeyi bir şekilde denemiş olmaları gerekirdi."

Breeze "Çocuk haklı," dedi. "Quellion gibiler yalnızca gösterişli infazlar sergilemezler. Eminim o binalara tıktığı her bir kişi için arka sokaklarda yavaşça küllere karışan üç ceset vardır."

Spook "Goradel ve adamlarına özellikle dikkatli olmalarını söyledim," dedi. "Ayrıca etrafı kolaçan ettim. Ancak ne bir casus ne de bir suikastçıya rastladım. Quellion'un birlikleri orada öylece durup bizi izlemekten başka bir şey yapmıyor."

Breeze çenesini kaşıdı. "Belki Quellion bizden sandığımızdan daha çok korkuyordur." Spook iç çekerek "Belki," dedi. Alnını kaşıdı.

Sazed dikkatle "Lord Spook," dedi, "Uyusanız iyi olur." Spook "Ben iyiyim," diye yanıtladı.

Spook, eğer bilmesem, uyanık kalmak için lehim yaktığını sanacağım, diye aklından geçirdi. *Yoksa yalnızca önceden dert ettiğim şeyi destekleyecek ipuçları mı arıyorum?*

Vin ya da Kelsier sıradan Allomanserler'in bile ötesindeki güçlerini sergilediklerinde onlardan şüphe etmedik. Neden Spook'tan şüpheleneyim? Yalnızca onu fazlasıyla iyi tanıdığım için mi? Yetişkin bir adam olduğu gün gibi ortadayken ben onun çocukluğuyla ilgili anılarıma mı odaklanıyorum?

Spook "Her neyse," dedi. "Araştırma nasıl gidiyor?"

Sazed, Spook görebilsin diye bazı planları çevirirken "Aslında epey iyi," dedi. "Asıl inşa işine başlamaya hazır sayılırım."

"Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Sazed "Belki birkaç hafta," dedi. "Koşullar göz önünde bulundurulduğunda kısa bir süre sayılır. Neyse ki kanalları kurutanlar geride epey bir moloz bırakmışlar; bunlardan faydalanabilirim. Ayrıca, Lord Hükümdar bu ambarı iyice doldurmuş. Basit dülgerlik gereçlerinin yanı sıra kereste hatta bazı halat makaraları bile var.

Breeze "O yaratık neye hazırlanıyordu?" diye sordu. "Su ve yiyeceği anlayabilirim. Ama battaniyeler? Kereste? *Makaralar?*"

Sazed "Felaketler, Lord Breeze," dedi. "Kentin yok olması durumunda halkın ihtiyaç duyabileceği her şeyi burada toplamış. Revir hizmetleri için erzak ve yataklar bile getirtmiş. Belki de kolossların saldırısından çekiniyordu."

Spook "Hayır," dedi. "Tam olarak şu anda olup bitenlere hazırlanıyordu. Şimdi suyu tıkamak için bir şey inşa edeceksin, değil mi? Ben sadece tünelleri yıkacağını sanmıştım."

Sazed "Kesinlikle hayır," dedi. "Bunun için ne yeterli malzememiz ne de yeterli adamımız var. Ayrıca mağaranın üzerimize çökmesine sebep olacak herhangi bir şey yapmayı göze alamam. Planım akıntıya indirilebilecek ahşap bir set mekanizması inşa etmek. Uygun çerçeve ve yeterli ağırlık akıntının durdurulması için yeterli direnci sağlayabilir. Aslında, kanalların kilitlerinde kullanılan mekanizmalardan çok farklı değil."

Breeze "Bundan," dedi, "Bahsetmekten memnuniyet duyacaktır. Hem de en ince ayrıntısına dek." Sazed gülümsedi. "Kanımca–"

Ancak Yüzbaşı Goradel her zamankinden daha ciddi bir ifadeyle yaklaşınca sözü yarım kaldı. Goradel "Lord Spook," dedi. "Yukarıda biri sizi bekliyor."

Spook "Kim?" diye sordu. "Durn mu?"

"Hayır, lordum. Yurttaş'ın kardeşi olduğunu söylüyor."

Beldre "Buraya sana katılmaya gelmedim," dedi.

Mağaranın üzerindeki sorgu binasının gösterişsiz kabul salonunda oturuyorlardı. Odanın sandalyelerinde minder kaplama yoktu ve ahşap duvarlarda dekorasyon olarak çelik plakalar asılıydı; Sazed için Seran Ayini'nde bulunduğunda görmüş olduklarının rahatsız edici birer hatırasıydı.

Beldre kumral, genç bir kadındı. Sade, Yurttaş'ın onayladığı, kırmızıya boyanmış bir elbise giyiyordu. Elleri kucağında oturuyordu ve odadakilerle göz göze geldiğinde bakışlarında duruşunu büyük ölçüde zayıflatan keskin bir korku okunuyordu.

Breeze dikkatle "Öyleyse neden buradasın, tatlım?" diye sordu. Beldre'in karşısındaki bir sandalyede oturuyordu. Allrianne Breeze'in yanına oturmuş kızı hoşnutsuz bir eda ile süzüyordu. Spook arka tarafta ileri geri dolanıp ara sıra pencereden dışarı bakıyordu.

Sazed, bunun bir aldatmaca olduğundan şüpheleniyor, diye aklından geçirdi. *Bu kız, bize saldırmalarından önce dikkatimizi dağıtmak için gönderilmiş.* Spook'un üzerinde beline kılıç gibi astığı düello bastonları vardı. Spook dövüşmeyi nereden biliyordu?

Beldre, gözlerini yerden ayırmadan "Buraya..." dedi. "Buraya kardeşimi öldüreceğin için geldim."

Breeze "Bu fikre de nereden kapıldın?" diye sordu. "Bu kente kardeşinle bir anlaşmaya varmak için geldik, onu öldürmek için değil! Böyle bir işi becerecek tipler gibi mi duruyoruz sence?"

Beldre Spook'a baktı.

Breeze "Onun dışında," dedi. "Spook zararsızdır. Gerçekten de böyle–"

Spook söze girip "Breeze," dedi; garip, sargılı gözlerinin altından yalnızca bir kısmı görünen merceklerin ardından bakarak. "Bu kadar yeter. İkimizi de aptal durumuna düşürüyorsun. Beldre neden burada olduğumuzu biliyor; bütün şehir neden burada olduğumuzu biliyor."

Oda sessizleşti.

Sazed, sargılarının altında o merceklerle sanki... Bir Sorgucu'yu andırıyor, diye düşünüp ürperdi.

Spook "Beldre," dedi. "Gerçekten de buraya kardeşinin yaşamını bağışlamamızı istediğin için geldiğine inanacağımızı mı düşünüyorsun?"

Meydan okurcasına Spook'un gözlerinin içine baktı, ya da yüzünde gözlerinin olması gereken yere. "Sert çıkmaya çalışabilirsin ama beni incitmeyeceğini biliyorum. Sen Firari'nin çetesindensin."

Spook kollarını göğsünde kavuşturdu.

Beldre "Lütfen," dedi. "Quellion iyi biri; sizin gibi. Ona biraz daha zaman tanımalısınız. Onu öldürmeyin."

Sazed, "Neden onu öldüreceğimizi düşünüyorsun, evladım?" dedi. "Daha az önce sana zarar vermeyeceğimizi söyledin. Neden kardeşine farklı davranalım?"

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. "Lord Hükümdar'ı öldürenler de sizsiniz. Tüm bir imparatorluğu devirdiniz. Kardeşim buna inanmıyor; Firari kendisini feda ettikten sonra onun arkadaşı olduğunuzu iddia edip Firari'nin ününden yararlandığınızı düşünüyor."

Spook gülmemek için kendini zor tuttu. "Kardeşin bu fikre nereden kapıldı acaba? Belki Firari'nin desteğini aldığını öne sürüp, onun adına *öldüren* birini tanıyordur..."

Beldre kızardı.

Sazed "Kardeşin bize güvenmiyor," dedi. "Sen neden güvenesin ki?"

Beldre omuz silkti. Usulca "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım... Yalan söyleyenler, çocukları yanmakta olan binalardan kurtarmazlar."

Sazed Spook'a şöyle bir baktı ama genç adamın yüzündeki sert ifadeden bir şey anlayamadı. Sonunda, Spook konuştu. "Breeze, Sazed, Allrianne; benimle birlikte dışarı gelin. Goradel; kadına göz kulak ol."

Spook koridora çıkarken Sazed ve diğerleri onu izledi. Kapı kapandığında Spook onlara döndü ve "Pekâlâ?" dedi.

Allrianne kollarını göğsünde birleştirip "Ondan hoşlanmadım," dedi.

Breeze "Elbette hoşlanmadın tatlım," dedi. "Rekabetten hiç hoşlanmazsın." Allrianne "Rekabet mi?" diyerek küçümsedi. "Onun gibi küçük, zavallı bir şeyle mi? Lütfen." Spook "Sen ne düşünüyorsun, Breeze?" diye sordu.

"Kız hakkında mı, yoksa içeride beni aşağılaman hakkında mı?"

Spook "İlki," dedi. "Şu anda gururunun bir önemi yok."

Breeze "Aziz dostum," dedi, "Gururum *daima* önemlidir. Kıza gelince, sana şunu söyleyeyim; korkuyor. Söyledikleri bir yana çok, çok korkuyor; bu da böyle bir şeyi pek sık yapmadığını anlamına geliyor. Tahminimce o bir soylu."

Allrianne başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ellerini gördünüz mü? Korkudan titremedikleri zaman temiz ve yumuşak olduklarını görebilirsiniz. Şımartılmış."

Sazed "Biraz naif olduğu apaçık ortada," dedi. "Aksi takdirde buraya gelip onu dinledikten sonra tekrar koyuvermemizi beklemezdi."

Spook başıyla onayladı. Sanki başka bir sesi dinliyormuşçasına başını çevirdi. Ardından ilerleyip odanın kapısını açtı.

Beldre sahte bir umursamaz tavırla "Pekâlâ?" diye sordu. "Beni dinlemeye mi karar verdin?"

Spook "Bir bakıma," dedi. "Kendini açıklaman için sana daha fazla zaman tanıyacağım. Hatta, epey bir zaman."

Beldre "Fazla vaktim yok," dedi. "Kardeşimin yanına dönmem gerek. Ayrılacağımı ona söylemedim ve..." Spook'un yüz ifadesinde bir şey sezmiş olacaktı ki sözünü tamamlayamadı. "Beni rehin alacaksınız, değil mi?"

Spook dönüp "Breeze," dedi. "Eğer Yurttaş'ın öz kardeşinin ona karşı gelip bizim büyükelçiliğimize sığındığıyla ilgili söylentiler yaymaya başlarsak sence insanlar ne tepki verir?"

Breeze gülümsedi. "Pekâlâ, bu akıllıca! Neredeyse az önceki tavrını affettirecek cinsten. Yaptıklarının ne kadar kaba olduğunu söylemiş miydim?"

Beldre, ayağa kalkıp Spook'a dönerek "Yapamazsınız!" dedi. "Kimse kaçtığıma inanmayacaktır!" Spook, "Öyle mi?" diye sordu. "Buraya gelmeden önce dışarıdaki askerlerle konuştun mu?"

Beldre "Elbette hayır," dedi. "Beni durdurmaya çalışırlardı. Onlar yetişemeden merdivenlerden çıktım."

Spook "Öyleyse binaya kendi iradenle girdiğini teyit edebilirler," dedi. "Bir gözcü noktasının etrafından gizlice geçerek."

Breeze "Pek iyi görünmüyor," dedi.

Beldre cesaretini kaybetmiş gibiydi, sandalyesine oturdu. Sazed, unutulmuş tanrılar adına, diye düşündü. O gerçekten de naif.

Yurttaş onu bu kadar sakınmak için epey çaba sarf etmiş olmalı.

Elbette Sazed'in duyduğu kadarıyla, Quellion kızı neredeyse hiç gözünün önünden ayırmamıştı. Her zaman Quellion'un yanındaydı. Sazed Yurttaş'ın nasıl tepki vereceğini düşünürken ürperdi. *Onun elimizde olduğunu öğrenince ne yapacak? Saldıracak mı?*

Belki plan buydu. Eğer Spook Yurttaş'ı açıktan bir saldırıya zorlayabilirse, bu kötü görünürdü. Özellikle de Quellion birkaç asker tarafından oyuna gelirse. Pozisyonlarının ne kadar korunaklı olduğunu tahmin edemezdi.

Spook ne ara bu kadar zeki hâle gelmişti?

Beldre oturduğu yerden başını kaldırdı; gözlerinde çaresizlikten birkaç yaş belirdi. "Bunu yapamazsınız. Bu haince! Bu planladıklarınızı bilse Firari ne düşünürdü?"

Spook kıkırdayarak "Firari mi?" diye sordu. "Bence onaylardı. Aslında eğer burada olsa, tam da bunu yapmamızı önerirdi..."

Harap'ın kurnazlığı planlarındaki incelikten görülebilir. Muhafaza'nın gücü Miraç Kuyusu'na dönmeden yalnızca kısa bir süre önce Lord Hükümdar'ın devrilişini örgütlemeyi başardı. Ardından, bu olaydan birkaç yıl sonra; kendisini serbest bırakmıştı.

Tanrılar ve güçlerinin düzeyinde, bu kurnaz zamanla en yetenekli cerrahların yaptığı ustaca bir kesiş gibiydi.

50

MAĞARANIN KAPISI AÇILDI.

Vin derhal son metal şişeciğini kafasına dikti.

Zıplayıp ardına bir sikke atarak raflardan birinin tepesine atıldı. Kapı açılırken mağara sürtünen taşın çıkardığı sesle yankılanıyordu. Vin sikkeyi İterek kendisini mağaranın ön kısmına fırlatmak için ileri atıldı. Kapının kenarlarından ışık sızıyordu ve bu kadar aydınlık bile gözlerini acıtmaya yetti.

Işık yüzünden dişlerini sıktı, yere inerken gözlerini kırpıştırıyordu. Kapının hemen yanında duvara doğru fırlayarak bıçaklarını kavradı; ardından ışığın verdiği acıya dayanabilmek için lehimini harladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Kapı hareketsiz kaldı. Elinde bir lambayla bir adam içeri girdi. İyi bir siyah takım giyiyordu, kafasında ise bir şapka vardı.

Vin onu görmezden geldi.

Adamın etrafından dolanıp kapıdan sıyrılarak diğer taraftaki küçük odaya girdi. Bir grup işçi şaşkınlıkla geri çekilirken kapının açılma mekanizmasına bağlı olan halatları bıraktılar. Vin bu adamlara da aldırış etmeyerek aralarından geçip gitti. Bir sikke atıp kendisini havaya doğru İtti. Havada yükselirken ahşap merdivenin basamakları altında giderek bulanıklaşıyordu; sonunda tavandaki kapağa çarptı.

Ardından acıyla inleyerek geri düştü.

Düşüşü sırasında çaresizce merdivenin basamaklarına tutundu; bu sert çarpışmanın omzunda oluşturduğu sızıya aldırış etmemeye çalıştı. Lehimini harladı ve

bacaklarıyla merdivenin basamağına yüklendi; ardından sırtıyla kapağa yüklenerek açmaya çalıştı.

Zorladı. Ardından, ayakları altındaki basmak kırıldı ve aşağı yuvarlandı. Söylenerek düşüşünü yavaşlatmak için bir sikkeyi İtti; yere inerken bir kedi gibiydi.

İşçiler bir araya toplanmışlardı; karanlık mağaraya girmekle küçük bir odada bir Sissoylu ile kalmak arasında gidip geliyorlardı. İyi giyimli soylu döndü. Fenerini kaldırıp Vin'i aydınlattı. Kırık merdivenden bir parça kopup Vin'in yanı başında taş zemine düştü.

Soylu "Leydi Venture, kapak üzerine çok büyük bir kaya konularak sağlamlaştırıldı," dedi. Vin onu hatırlıyor gibiydi. Biraz kilolu ancak bakımlıydı; saçları çok kısaydı ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Vin hançerlerinden birini kaldırırken usulca "Yukarıdaki adamlara taşı kaldırmalarını söyle," dedi. "Korkarım bu mümkün değil."

Vin ileri çıkıp "Bunu sağlayabilirim," dedi. İşçiler daha da geri çekildiler.

Soylu adam gülümsedi. "Leydi Venture birkaç konuda sizi temin edeyim; öncelikle aramızdaki tek Allomanser sizsiniz. Bu yüzden çok bir çaba sarf etmeden hepimizi öldürebileceğinizden eminim. İkincisi ise yukarıdaki taş yerinden oynamayacağıdır bu yüzden silahlar savurup birbirimizi tehdit etmek yerine oturup hoş bir sohbete başlayabiliriz."

Bu adamda kendini sevdiren bir şeyler vardı. Vin tunç ile yokladı ancak hiçbir metal yakmıyordu. Emin olmak için, adamın duygularını biraz çekerek onu daha güvenilir ve dost canlısı yaptı, sonrasında ise hissetmiş olabileceği kurnazlığı teskin etmeyi denedi.

Soylu bir eliyle işçilerden birine işaret ederken "En azından teklifimi değerlendirdiğinizi anlıyorum," dedi. İşçi aceleyle çantasını açıp içinden iki katlanır sandalye çıkardı, ardından bunları açık taş kapının önünde yere koydu.

Soylu lambayı bir kenara koyup oturdu.

Vin biraz daha sokuldu. "Seni nereden tanıyorum?" Soylu "Eşinizin bir dostuyum," dedi. Vin onu hatırlayıp "Telden," dedi. "Telden Hasting."

Telden başıyla onayladı. Bir kaç hafta önce, katılmış oldukları ilk baloda onu görmüştü. Ama onu daha evvelinden de tanıyordu. Çöküş'ten önce Elend'in Luthadel'deki arkadaşlarından biriydi.

Vin kendine sunulan yere dikkatle oturup Yomen'in oyununu anlamaya çalıştı. Yalnızca Elend'in arkadaşı olduğu için Telden'i öldürmeyeceğini mi düşünüyordu?

Telden sandalyesine, ortalama bir soylunun yapacağından daha rahatça oturmuştu. Bir işçiye el etti, adam da iki şişe getirdi. Telden "Şarap," dedi. "Biri saf, diğeri de son derece güçlü bir sakinleştirici içeriyor."

Vin kaşını kaldırdı. "Bu bir tahmin oyunu falan mı?"

Telden şişelerden birini açarken "Pek sayılmaz," dedi. "Fazlasıyla susadım ve duyduğum kadarıyla oyunlara fazla tahammülü olmayan birisiniz."

Telden hizmetçiden iki kadeh alıp ikisine de kırmızı şarap koyarken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bu esnada onun neden bu kadar kendini sevdiren

biri olduğunu anladı. Ona Elend'i, onun eski kaygısız halini hatırlatıyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Telden hâlâ öyleydi.

Yomen'in bu konuda hakkını vermeliyim, diye düşündü. *Kenti mükemmel olmayabilir ama Telden gibilerinin masumiyetlerinin bir kısmını koruyabilecekleri bir yer yaratmış.*

Telden şarabından bir yudum alıp diğer kadehi Vin'e sundu. Hançerlerinden birin kınına koydu ve ardından kadehi aldı. İçmedi... İçmek gibi bir niyeti de yoktu.

Telden "Bu sakinleştirici olmayan şarap," dedi. "Eski de bir şaraptır. Yomen tam bir beyefendi; eğer dostlarından birini bir kuyuya ölmeye gönderirse en azından onlara bunu biraz hoş görmelerini sağlayacak kadar pahalı şaraplar da sunuyor."

Vin doğruca "Senin de burada tutsak olduğuna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu. Telden "Elbette hayır," diye yanıtladı. "Ancak pek çoğu görevimi umutsuz olarak tanımlayacaktır."

"Peki görevin ne?"

"Güvenle yukarıya nakledilebilmen için sana ilaçlı şaraptan içirmek." Vin kıkırdadı.

Telden "Beni hakir görenlerle aynı fikirde olduğunu görüyorum," dedi.

Vin "Kendini ele verdin," dedi. "Bana şaraptan içip bayılmam gerektiğini söyledin. Bu da yukarıdakilere taşı kaldırıp seni çıkarmaları için işi hallettiğini haber verebileceğin bir yöntemin olduğu anlamına gelir. Bizi özgür bırakabilirsin. Ben de sana istediğimi yaptırabilirim."

Telden "Duygusal Allomansi belirli bir kademeye dek bana hâkim olamaz," dedi. "Allomanser değilim ama hakkında birkaç şey bilirim. Şu anda duygularımı manipüle ettiğini düşünüyorum, aslında buna pek ihtiyacın yok; çünkü zaten sana tamamen açık oluyorum."

Vin diğer elinde hâlâ tutmakta olduğu bıçağa bakarak "Seni konuşturmak için Allomansi'ye ihtiyacım yok," dedi.

Telden güldü. "Kral Yomen'in –evet, kendisi yukarıda– benim baskı altına konuşup konuşmadığımı anlayamayacağını mı sanıyorsun? Beni alt edeceğinden şüphem yok ama sadece tehdit edildiğim için sözümü bozamam; bu yüzden bana dilediğini yaptırmak için öncelikle birkaç parmağımı ya da başka bir şeyleri kesmen gerek. Yomen ve diğerlerinin çığlıklarımı duyacağından eminim."

Vin "Hizmetkârları da öldürebilirim," dedi. "Teker teker, ta ki sen Yomen'e bayıldığımı söyleyip kapıyı açtırana dek."

Telden gülümsedi. "Onları öldürmen umurumda mı sanıyorsun?"

Vin "Sen Elend'in arkadaşlarından birisin," dedi. "Onunla felsefe tartışanlardan biriydin." Telden "Felsefe ve siyaset," dedi. "Ancak içimizde yalnızca Elend skaalarla ilgileniyordu.

Şuna emin ol, geri kalanımız onlarla neden bu kadar ilgilendiğini gerçekten anlamamıştı." Omuz silkti. "Ancak, ben kalpsiz bir adam değilim. Eğer yeteri kadar hizmetkâr öldürürsen belki de teslim olup dilediğini yaparım

O yüzden bir an önce başla."

Vin hizmetkârlara baktı. Ondan korkmuş görünüyorlardı, Telden'in söyledikleri de bunu değiştirmemişti. Birkaç dakikalık bir sessizliğin ardından Telden kıkırdadı.

"Sen Elend'in karısısın," dedi. "Yomen bunu biliyor. Korkulan ününe karşın hiçbirimizi öldürmeyeceğinden büyük oranda emindi. Duyduklarımıza göre kralları ve tanrıları, bazen de askerleri öldürüyormuşsun. Ancak skaa hizmetkârlar..."

Vin bakışlarını hizmetkârlardan kaçırdı ancak söylediklerinin doğru çıktığını görmesin diye Telden ile göz göze gelmedi. Vin hakkında yanılıyordu; dışarı çıkmasına yardımcı olacağını bilse, o hizmetkârları öldürürdü. Ancak bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Yomen çığlık duyacak olursa, muhtemelen kapağı açmazdı ve bu da Vin'in yok yere masumları öldürmesi anlamına geliyordu.

Telden şarabını bitirirken "Pekâlâ," dedi. "Öyleyse yenişemedik. Bu kavanozları açmanın bir yolunu bulmadıysan yiyeceğinin azaldığını düşünüyoruz. Varsa bile, burada, yukarıdakilere yardım edebilecek hiçbir şey yapamazsın. Tahminim, eğer şarabı içmezsen hepimizin bu mağarada açlıktan öleceği yönünde."

Vin sandalyesine yaslandı. *Dışarı çıkmanın; bunu kullanmanın bir yolu olmalı.*

Ancak yukarıdaki kapıyı aşması son derece zor bir olasılıktı. Belki düralümin ve çelik kullanıp İterek yol açabilirdi Ancak, çeliği ve lehimi tükenmiş olacaktı ve metal şişeciklerini tüketmişti.

Ne yazık ki Telden'in söyledikleri büyük bir oranda doğruydu. Vin bu mağarada hayatta kalabilse bile hareketsiz ve işe yaramaz bir halde olacaktı. Yukarıda kuşatma sürecek –bunun nasıl gittiğini bile bilmiyordu– ve dünya *Harap*'ın tezgâhlarıyla ölmeye devam edecekti.

Mağaradan çıkması gerekiyordu. Bu Yomen'in ellerine düşmek anlamına gelse dahi. İlaçlı şarap şişesine baktı.

Kahretsin, diye düşündü. Obligatör sandığımızdan çok daha akıllı. Şarap bir Allomanser'i bayıltmaya yetecek kadar güçlü hazırlanmış olabilirdi.

Ancak...

Lehim bedeni tüm ilaçlara karşı dirençli kılıyordu. Şarabı içtikten sonra düralümin ile birlikte lehim harlarsa, ilacı etkisiz hâle getirip onu uyanık bırakır mıydı? Bayılmış numarası yapıp daha sonra yukarı çıkınca kaçabilirdi.

Zorlama gibi görünüyordu. Öte yandan başka ne yapacaktı? Yiyeceği neredeyse bitmişti ve kaçış şansı çok azdı. Yomen'in kendisinden ne istediğini bilmiyordu; Telden'in bunu söylemesi pek mümkün değildi ama ölmesini istemiyor olmalıydı. Eğer isteği bu olmuş olsa, Vin'i açlıktan öldürebilirdi.

Bir seçeneği vardı. Ya mağarada beklemeye devam edecek ya da yukarıda daha iyi bir kaçış şansı bulmayı deneyecekti. Bir an düşündü, ardından da kararına vardı. Şişeye uzandı. Lehimli numarası işe yaramasa bile, yukarıda daha iyi bir durumda olma umuduyla bu riski alabilirdi.

Telden güldü. "Senin kararlı biri olduğunu söylediler. Bu farklı bir şey; herhangi bir karara varmak için yıllarını harcayan soylularla fazla zaman geçirmiş gibiyim."

Vin ona aldırış etmedi. Şişenin mantarını kolaylıkla çıkardı, ardından bir yudumda içti. İlaç neredeyse hemen etkisini göstermeye başladı. Arkasına yaslanıp boynunu öne eğdi, uykuya dalıyor izlenimi uyandırmaya çalışıyordu. Gerçekten de uyanık kalmakta zorlanıyordu. Harlanmış lehime karşın zihni kapanıyordu.

Uykuya daldığını hissederek gevşedi. İşte, diye düşünüp düralümin yaktı. Bedeni güçlendirilmiş lehim ile canlandı. Yorgunluk hissi derhal üzerinden kalktı. Aniden bedenine dolan enerjiyle neredeyse ayağa fırlayacaktı. Telden kıkırdıyordu. Hizmetçilerden birine "Ben," dedi. "Gerçekten de bunu kabul etti."

Hizmetkâr "Kabul etmeseydi ölmüştünüz, lordum," dedi. "Hepimiz ölmüştük."

Ardından düralümin tükendi. Lehimi bir anda bitti ve bitişiyle birlikte etkisi dinmemiş olan ilaca karşı direnci de sona erdi. Zaten oldukça küçük bir ihtimaldi.

Parmaklarından kayıp yere düşen silahının sesini güçlükle duyabildi. Ardından bayıldı.

Harap zindanından kurtulduğunda insanları daha güçlü bir biçimde etkilemeye başladı; ama durum ne olursa olsun birine bir hemalurjik kazık saplamak zordu.

Bu gibi şeyleri başarmak için; gerçeklik algısı pek de kuvvetli olmayan kimselerle başlıyor. Delilikleri kendilerini Harap'ın etkisine karşı daha savunmasız bırakıyor, o da bunları daha istikrarlı kişilere kazık saplamak için kullanıyordu. Her halükarda, Harap'ın bu kadar çok önemli kişiye kazık saplamış olması etkileyici. O zamanlar Luthadel'i yönetmekte olan Kral Penrod bunun güzel bir örneği.

51

ELEND SİSLERİN ARASINDAN FIRLADI. Vin'in atnalı numarasını hiç beceremiştiği. Her nasılda art arda İtmelerle sıçrayıp ardından kullandığı her at nalını Çekerek havada kalabiliyordu. Elend'e göre bu ölümcül sayılabilecek kadar büyük miktarda metalin ortasında Vin'in yer aldığı bir hortum gibiydi.

Bir sikke atıp güçlü bir İtmeyle fırladı. Dört beş kez deneyip başaramayınca atnalı numarasından vazgeçmişti. Bunu yapamayışına Vin şaşırmış görünüyordu; bunu kendi kendine öğrenmişti ve bunda ustalaşmak için yarım saat kadar çalışması yetmişti.

Ama tabii o Vin'di.

Elend yanında büyük bir kesede taşıdığı sikkelerle işini görüyordu. İmparatorluk paralarının en küçüğü olan bakır klipler işine fazlasıyla yarıyordu; özellikle de diğer Sissoylulara kıyasla çok daha güçlü olduğu için. İtmelerinin her biri onu olması gerekenden daha uzağa taşıyordu ve uzun mesafeler aşarken bile fazla sikke kullanmıyordu.

Uzakta olmak iyi hissettiriyordu. Sıçrayışından aşağı inip karanlığı yararak düşerken özgür hissediyordu; ardından lehim harlayıp tok bir sesle yere indi. Bu vadideki zemin külle kaplı değildi; sürüklenmiş ve yalnızca ayak bileklerinden biraz daha yukarıya dek eren küçük bir koridor oluşturmuştu. Bu yüzden değişiklik olsun diye birkaç dakikalığına koştu.

Ardında da sispelerini dalgalanıyordu. Beyaz üniformalarından biri yerine siyahlar giyinmişti. Uygun gelmişti, ayrıca gerçek bir Sissoylu olma şansı hiç olmamıştı. Güçlerini keşfettiğinden beri yaşamı savaşlarda geçmişti. Karanlıkta dolanıp durmasına gerek yoktu; özellikle bunu daha iyi yapabilecek Vin varken.

Yere bir sikke daha atıp bir tepeden diğerine sıçrarken, Vin'in bunu neden baş döndürücü bulduğunu anlayabiliyorum, diye düşündü. Vin'in yakalanışının ve imparatorluğa karşı tehditlerin gerginliğine rağmen sisler içinde dolaşmanın keyif verici bir yanı vardı. Neredeyse savaşları, yıkımı ve sorumluğu unutmasını sağlıyordu.

Ardından yere indi; kül neredeyse beline kadar geliyordu. Bir an öylece durup, yumuşak, siyah toza baktı. Kaçamıyordu. Vin tehlikedeydi, imparatorluk çöküyordu ve halkı açlık çekiyordu. Bunları çözmek onun işiydi; imparator olduğunda bu sorumluluğu üzerine almıştı.

Kendini havaya doğru İtip ardında, sislerin içinde oynaşan, külden bir iz bıraktı.

Umarım Sazed ve Breeze'in şansı Urteau'da daha iyi gidiyordur, diye düşündü. Fadrex'teki şansından endişe ediyordu ve eğer Merkezi Salâhiyet yaklaşan kış için yeterince mahsul ekecekse Urteau'daki tahıla da ihtiyacı olacaktı.

O anda bunun için endişelenmiyordu. Yalnızca arkadaşlarının başarılı olacağına güvenmek zorundaydı. Elend'in işi Vin'e yardım edecek bir şeyler yapmaktı. Öylece oturup kampta bekleyerek işleri Yomen'in eline bırakamazdı. Yine de, Yomen'i öldürmeye kalkışmaya cesaret edemiyordu; özellikle de ikisini de bu kadar zekice oyuna getirdikten sonra.

Elend kuzeydoğuya, koloss ordusunun son bilinen konumuna doğru koştu. İncelik ve diplomasinin vakti dolmuştu. Elend'in Yomen'in ensesi üzerinde sallayıp gerekirse bunu boynuna indirmek için bir tehdide ihtiyacı vardı. Bunu kolosslardan daha iyi yapacak bir şey ise yoktu. Belki bu vahşi yaratıkları bir başına arayarak ahmaklık ediyordu. Belki diplomasiden vazgeçmek yanlıştı. Ancak, kararını vermişti. Son zamanlarda o kadar çok şeyde –Vin, Luthadel'i ve halkını korumakta– başarısız olmuş gibiydi ki; artık bir şeyler yapması gerekiyordu.

Önünde, sislerin içinde bir ışık gördü. Yere inerek dizlerine dek gelen küllerin içinden koştu. Yalnızca harlanmış lehim ona bunu yapabilecek bir güç veriyordu. Yaklaştığında köyü gördü. Çığlıklar duydu. Korkula kaçışan gölgeler gördü.

Bir sikke atıp metallerini harlayarak ileri atıldı. Köy ve korku içindeki köylüler üzerinde oynaşan sisler içinden, ardında sispelerini dalgalanarak geçti. Evlerden bazıları yanıyordu. Bunun ışığında sokaklarda dolaşan kolossları görebiliyordu. Elend silahını saldırmak üzere kaldıran bir yaratığı gördü ardından Çekti. Aşağıda, yaratığın inleyişini duyuyordu ama silahını elinde tutabilmişti. Ancak kolossun kendisi Elend'den çok da ağır değildi; bu yüzden Elend aşağı doğru çekilirken yaratık bir kolundan havaya doğru çekiliyordu. Düşerken Elend kendisini bir kapı menteşesine doğru Çekip şaşkın bir biçimde havaya fırlayan kolossun önünden çekildi. Geçerken yaratığın üzerine sikkeler fırlattı.

Yaratık ve silah havada dönüyordu. Sokakta toplanmış bir grup skaanın önüne

indi. Fırlayan kolossun silahı, Elend'in ardında ucu külle kaplı yere gelecek biçimde düştü. Koloss ise sokağın öbür tarafına düşerek öldü.

Kan kırmızı gözleri alev ışığında parıldayan büyük bir koloss grubu döndü; kudurmuş hâlleri onların bir direnç ile karşılaşmalarına sevinmelerini sağlıyordu. Kolosslara hâkim olmadan önce onları korkutması gerekiyordu. Bu anı bekliyordu.

Elend ileri atılırken saplı koloss kılıcını alıp yerden bir avuç kara toprağı havalandırırken, nasıl olurdu da bir zaman insan olabilirlerdi, diye düşündü. Onları Lord Hükümdar yaratmıştı. Ona karşı gelenlerin başına gelen bu muydu? Onun ordusunda hizmet vermek üzere kolosslara mı dönüştürülmüşlerdi? Bu yaratıkların muazzam güçleri ve dirençleri vardı ve en temel yiyeceklerle hayatta kalabiliyorlardı. Yine de; insanları, hatta düşmanlarınızı, böyle yaratıklara nasıl dönüştürmüştü?

Elend öne doğru atılıp yaratıklardan birini dizlerine saldırıp yere devirdi. Ardından zıplayarak bir başkasının kolunu kesip attı. Dönüp elindeki kılıcı bir üçüncüsünün göğsüne sapladı. Bir zamanlar masum kimseler olan bu yaratıkları öldürürken pişmanlık duymuyordu. O kimseler ölmüşlerdi. Bu yaratıklar durdurulana dek başka insanları kullanarak yayılan yaratıklardı.

Ya da hükmedilene dek.

Elend bir grup koloss arasında dönerek normalde kendisi için fazlaca ağır olan bir kılıcı savurup bağırdı. Git gide daha fazla yaratığın dikkatini çekerek onların yanan binaların aydınlattığı sokaklardan üzerine doğru gelmelerini sağlıyordu. Gözcü raporlarına göre bu çok büyük, otuz bin kadar yaratıktan oluşan, bir gruptu. Bu kadar sayıda koloss küçük bir köyü kısa sürede istila edip fırtınada savrulan bir tutam kül gibi yok edebilirdi.

Elend bunun olmasına izin veremezdi. Dövüşüyor ve bir biri ardına kolossları öldürüyordu. Kendisine yeni bir ordu elde etmek için gelmişti; ama zaman geçtikçe kendini başka bir neden için savaşırken buldu. Luthadel'de bunun gibi kimsenin umursamadığı daha kaç köy yok edilmişti? Kolosslar –onların haberleri olmasa da Elend'in sahip çıktığı– kaç kişiyi öldürmüştü? Kaç kişiyi korumakta başarısız olmuştu?

Elend bir kolossun başını kesip attı ardından dönüp iki küçük yaratığı kılıçlarından İtti. Dört metreye yakın, dev bir koloss silahını kaldırmış koşarak geliyordu. Elend dişlerini sıktı; ardından kendi kılıcını kaldırıp lehim harladı.

Silahlar çarpıştığında, yanmakta olan köyde dövülen demirin çekicin altında çınlamasını andıran bir ses yankılandı. Elend kendisinin iki katı bir canavarın gücüne karşı koyarak olduğu yeri tuttu.

Koloss şaşkınlıkla kalakaldı.

Elend, olmam gerekenden daha güçlüyüm, diye düşündü, ardından dönüp şaşırmış olan yaratığın kolunu kesip kopardı. *Neden bu gücüm tebaamı koruyamıyor?*

Bağırıp kolossu bel hizasından ikiye ayırdı; bunu yalnızca yapıp yapamayacağını görmek için denemişti. Yaratık iki kanlı parça halinde yere yığıldı.

Elend öfkeyle, neden, diye düşündü. *Onları korumak için ne kadar güçlü olmalı, ne yapmalıyım?*

Vin'in aylar önce Vetitan'da söyledikleri aklına geldi. Yaptığı her şeye kısa vadeli demişti. Ama daha başka ne yapabilirdi? O tanrıların katili ya da kehanet edilen kutsal kahraman değildi. Yalnızca bir adamdı.

Görüşüne göre bu günlerde sıradan insanlar, hatta Allomanserler bile pek kıymetli değildi. Bir başka koloss grubunu paramparça edip öldürürken çığlık atıyordu. Yine de, Fadrex'teki çabaları gibi; yaptıkları yeterli görünmüyordu.

Dört bir yanında köy hâlâ yanıyordu. Dövüşürken; ağlayan kadınları, çığlık çığlığa çocukları ve ölmekte olan adamları duyabiliyordu. Bir Sissoylunun uğraşları bile önemsizdi. Durmadan öldürebilirdi; ama yine de köylüleri kurtaramazdı. Bir teskin dalgası İterek çığlık attı ancak kolosslar ona direndi. Tek bir tanesine bile hükmedemedi. Bu onlara bir Sorgucu'nun hükmettiği anlamına mı geliyordu? Yoksa yalnızca yeterince korkmadıkları için miydi?

Dövüşmeyi sürdürdü. Bu esnada, etrafına hâkim olan cesetler son üç yıl içinde yaptıklarının bir metaforu gibiydi. İnsanları koruyabiliyor olması gerekirdi; halkı korumak için elinden geleni yapıyordu. Orduları durdurmuş, zalimleri alaşağı etmiş, yasaları elden geçirmiş ve kaynaklar toplamıştı. Yine de tamamı; bu engin ölüm, kargaşa ve acı denizinde küçük bir damla kurtuluş gibiydi. İmparatorluğu; bir köşesini koruyarak kurtaramazdı; tıpkı kolossların küçük bir kesimini öldürerek köyü kurtaramayacağı gibi.

Yerine iki tane daha geldiğinde bir canavarı öldürmek neye yarardı? Eğer kül her şeyi boğup yok edecekse insanları yiyecek sağlamak neye yarayacaktı? Tek bir köydeki halkı bile koruyamıyorsa bir imparator olarak neye yarıyordu?

Elend asla gücü arzulayan biri olmamıştı. Hep bir kuramcı ve bir âlim olmuştu; bir imparatorluğu yönetmek onun için akademik bir alıştırmadan öte bir şey değildi. Ancak, yanan sisler ve yağan külün içinde, gece karanlığında çarpışırken; anlamaya başladı. Cansiperane uğraşlarına rağmen çevresinde insanlar ölürken insanları daha fazla güç edinmeye iten şeyin ne olabileceğini anladı.

Koruma gücü. O anda, eğer çevresindekileri kurtaracak gücü sunacak olsa, tanrılığı kabul ederdi.

Bir başka kolossu daha devirdi ardından bir adamın çığlığını duyup döndü. Yaşlı bir adam kolundan çekiştirmesine karşın yakındaki bir evdeki genç kadın sürüklenip götürülüyordu; ikisi de çığlık atıyordu. Elend kuşağına uzanıp sikke kesesini çıkardı. Havaya fırlattı, ardından içindeki bazı sikkeleri İterken, bazılarını da aynı anda Çekti. Kese parçalanarak etrafa ışıldayan metaller saçtı, ardından Elend bunlardan bazılarını, kadını çekiştiren kolossun bedenine doğru fırlattı.

Homurdandı ancak durmadı. Sikkeler kolosslara karşı pek işe yaramazdı; onları öldürmek için doğru yerden vurmaları gerekiyordu. Vin bunu yapabilirdi.

Bunu becerebiliyor olsa da böylesi ince bir işle uğraşacak bir havada değildi. Hiddetle bağırıp yaratığa biraz daha sikke fırlattı. Öncelikle onları yerden kaldır-

mış, ardından ışıldayan bu silahları yaratığın mavi bedenine doğru art arda fırlatmıştı. Sırtı git gide kan kırmızı bir hâl aldı ve sonunda yere devrildi.

Elend arkasını döndü; baba ile kızını rahatlamış bir hâlde bırakıp bir başka kolossa yöneldi. Yaratık saldırmak için silahını kaldırdı, Elend de öfkeyle kolossa bağırıyordu.

Onları koruyabilmeliyim, diye düşündü. Tek tek dövüşmekle zaman kaybetmek yerine tüm gruba hükmetmeliydi. Ama Allomansi'sine karşı direniyorlardı; o da yaratıkların duygularını tekrar İtti. Bu Sorgucu sahipleri neredeydi?

Koloss silahını savururken Elend lehim kalayladı ve kendisini kenara attı; ardından yaratığın diğer elini bileğinden kesip attı. Yaratık acıyla inlerken Elend tekrar dövüşe daldı. Köylüler onun etrafında toplanmaya başlamıştı. Savaş eğitimleri olmadığı açıktı; muhtemelen Yomen'in hamiliğindeydiler ve haydutlar ya da başıboş gezen ordular konusunda endişelenmiyorlardı. Ancak bu konudaki eksikliklerine karşın; bir Sissoyluya yakın durmaları gerektiğini biliyorlardı. Çaresiz, yalvaran bakışları Elend'i cesaretlendirip; kolossları bir bir öldürmeye teşvik etti.

O an, durumun doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda endişelenmek gereği duymadı. Dövüşebilirdi. Çarpışma, hatta öldürme arzusu içinde metal gibi yanıyordu. Dövüşmeyi sürdürdü; köylülerin gözlerindeki şaşkınlık; her vuruşuyla onlarda uyandırdığı umut için çarpışmayı sürdürdü. Yaşamlarından ümidi kesmişlerdi; ardından bir adam göklerden inip onları savunmaya koyulmuştu.

İki yıl önce, Luthadel kuşatmasında, Vin Cett'in savunma noktalarına saldırmış ve üç yüz askeri öldürmüştü. Elend, onun bu saldırı için geçerli nedenleri olduğuna inanıyordu; ama böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini asla anlayamamıştı.

En azından; isimsiz bir köyde, karanlık gökten fazlasıyla kül yağan, sislerin alevlere karıştığı ve kolossların önünde birer birer devrildiği önemsiz bir köyde dövüşene dek anlamamıştı.

Sorgucu görünmüyordu. Sinirlenen Elend bir koloss grubundan uzaklaşırken geride bir kolossu daha ölüme terk etti; ardından metallerini söndürdü. Yaratıklar çevresini sardı; düralümin ardından çinko yaktı ve *Çekti*.

Köy sessizdi.

Elend duraksadı; dönüşünü tamamlarken sendeler gibi oldu. Yağan külün ardından geride kalan kolosslara baktı; binlercesi hâlâ hayattaydı. Hepsi, aniden etrafında hareketsiz ve sabırla bekler hale gelmişti; sonunda hâkimiyetine girmişlerdi.

Endişeyle, hepsine bir kerede hükmetmeme imkân yok, diye düşündü. Sorgucu'ya ne olmuştu? Genellikle bu kadar büyük bir koloss grubunun bir Sorgucusu olurdu. Kaçmış mıydı? Bu durum Elend'in aniden kolosslara hükmedebiliyor oluşunu açıklayabilirdi.

Endişeyle, ancak yapacak başka bir şey de bulamadan; köyü taramaya koyuldu. Kimileri ona bakmak için toplanmıştı. Şaşırmış görünüyorlardı; yanan binalara müdahale etmek yerine sisler içinde oturup onu izliyorlardı.

Muzaffer hissetmeliydi. Ancak Sorgucu'nun yokluğu zaferine gölge düşürüyordu. Ayrıca, köy alevler içindeydi; o ana dek tutuşmayan pek az bina kalmıştı.

Elend köyü kurtarmamıştı. Planladığı gibi koloss ordusunu bulmuştu; ama daha büyük bir başarısızlık yaşadığını düşünüyordu. İç çekip kanlı, yorgun parmakları arasındaki kılıcı bıraktı ve köylülere doğru ilerledi. Yürürken yanından geçip gittiği koloss cesetlerinden rahatsız olmuştu. Gerçekten de bu kadar çok mu öldürmüştü?

Sakin ancak hâlâ canlı bir yanı öldürme vaktinin sona erdiğine üzülüyordu. Bir grup sessiz köylünün önüne gelince durdu.

Yaşlı bir adam "Sen o sun, değil mi?" diye sordu. Elend "Kim?" diye sordu.

Adam "Lord Hükümdar," diye fısıldadı.

Elend sispelerini içindeki siyah üniformasına baktı; ikisi de kana bulanmıştı. Elend, doğuya; fersahlarca ötede kamplamakta olan ve kendilerine yardım edecek yeni bir koloss ordusuyla dönmesini bekleyen insan ordusuna dönerek "Yaklaştın," dedi.

Bunu yapmasının yalnızca bir nedeni vardı. Sonunda yaratıklardan daha fazlasını ele geçirmek için yola koyulduğu anda farkında olmaksızın, karar verdiği şeyi kabullendi.

Öldürme zamanı bitmedi, diye düşündü. *Daha yeni başlıyor.*

Son yaklaştıkça küller korkunç boyutlarda birikmeye başladı. Lord Hükümdar'ın yanardağlar ile baş etmek için geliştirdiği özel mikroplardan bahsetmiştim. Bunlar, kül ile "beslenmiyorlardı." Bunun yerine, metabolizmalarının bir işlemi olarak külü parçalıyorlardı. Volkanik kül ise, ne yetiştirmek istenildiğine bağlı olarak, toprak için faydalıydı.

Ancak herhangi bir şeyin fazlası zarardır. Su yaşam için gereklidir, ancak fazlası boğacaktır. Son İmparatorluk tarihinde, kül dolayısıyla topraklar felaketin kıyısında olmuştur. Mikroplar, kül yağdığı gibi onu parçalıyorlardı; ancak toprak doygunluğa ulaştığında, bitkilerin yetişmesi daha da zor bir hâl aldı.

Sonunda, tüm sistem çöktü. Kül öylesine durmadan yağdı ki her şeyi boğup öldürüyordu; dünyadaki bitki örtüsünün sonu oldu. Mikropların buna yetişme şansı yoktu; çünkü yeniden üremek için zaman ve besine ihtiyaçları vardı.

52

LORD HÜKÜMDAR DÖNEMİNDE Luthadel dünyadaki en kalabalık kentti. Üç–dört katlı barınaklarla dolu halde, sayısız fırın ve ocakta çalışan skaalarla, mal satan soylu tüccarlarla ve yalnızca imparatorluk sarayına yakın olmak isteyen soylularla doluydu. TenSoon, Lord Hükümdar'ın ölümünün ve imparatorluk idaresinin parçalanmasının ardından Luthadel'in çok daha tenha olacağını düşünmüştü.

Görünüşe göre yanılmıştı.

Kurt köpeğinin bedenini kuşanmış bir halde sokakları keşfe çıkarken şaşkınlıkla etrafta dolandı. Her köşe; her arka sokak, her kuytu ve her barınak, bir skaa ailesinin evi olmuş gibi görünüyordu. Kent berbat kokuyordu ve sokaklar çöple ve külle kaplıydı.

Neler oluyor, diye düşündü. Skaalar pislik içinde yaşıyordu; çoğu da hasta görünüyor ve kül kaplı oluklarında ciğerleri parçalanırcasına öksürüyorlardı. TenSoon Venture Hanesine doğru yol aldı. Eğer olanların bir yanıtı varsa; bunları orada

bulmayı umuyordu. Zaman zaman ona aç gözlerle bakan skaalara öfkeyle havlamak zorunda kalıyordu; ayrıca iki kez, hırlamalarına aldırış etmeyen çetelerden koşarak kaçmak zorunda kalmıştı.

Bir arka sokağa gizlenirken eminim Vin ve Elend bu kentin bu kadar berbat bir duruma düşmesine izin vermemiştir, diye aklından geçirdi. Kötüye bir işaretti. Luthadel'den arkadaşların kentin kuşatmasını atlatacaklarını bilmeden ayrılmıştı. Elend'in sancağı olan mızrak ve parşömen kentin girişinde dalgalanıyordu ama birisi Elend'in sancağını alıp kullanıyor olamaz mıydı? Peki ya bir yıl önce Luthadel'i yok etmekle tehdit eden koloss ordusu?

TenSoon, endişeyle, onu terk etmemeliydim, diye düşündü. *Benim saçma kandra görev sorumluluğum. Burada kalmalı ve ona, ne kadar az da olsa, bildiklerimi anlatmalıydım.*

Benim saçma onurum yüzünden dünyanın sonu gelebilir.

Başını ara sokaktan uzatıp Venture Hanesini gözledi. Binanın güzel renkli camlarının kırılıp döküldüğünü görünce TenSoon'un içi cız etti. Camlar yerine pencereleri tahta plakalar kapatıyordu. Ancak ön kapıda muhafızlar vardı; bu da iyiye bir işaretti.

TenSoon, uyuz bir sokak köpeği gibi görünmeye çalışarak ilerledi. Gölgelerden giderek kapıya yaklaştı. Ardından askerleri izlemek üzere bir çöp yığınına saklandı. Kulaklarını kabartıp adamların ne konuştuğunu duymaya çalıştı.

Önemsiz şeylerden bahsediyorlardı. İki muhafız sessizce dikiliyorlardı; obsidyen uçlu mızraklarına yaslanmış bir hâlde sıkkın ve dertli görünüyorlardı. TenSoon, Vin burada olup muhafızların duygularını çekerek onları daha konuşkan hâle getirebilse, diye içinden geçirirken beklemeyi sürdürdü.

Elbette, Vin burada olsaydı, bilgi edinmeye uğraşmazdım, diye hayıflandı. Beklemeye devam etti. Kül yağarken, gökyüzü kararırken hatta sisler belirirken bile bekledi. Sislerin belirmesi sonunda muhafızları biraz canlandırmıştı. Bir tanesi "Gece nöbetinden nefret ediyorum," diye söylendi.

Diğeri "Gecenin nesi varmış?" diye yanıtladı. "Bizim için bir sorun yok. Sisler bizi öldürmedi. Onlara karşı güvendeyiz."

TenSoon, şaşkınlıkla neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Muhafızlardan biri usulca "Krala karşı da güvende miyiz?" diye sordu. Diğeri ona ters ters baktı. "Böyle şeyler söyleme."

İlk muhafız omuz silkti. "Umarım imparator çok geçmeden döner."

İkinci muhafız sertçe "Kral Penrod imparatorun tüm yetkilerine sahip," dedi.

TenSoon, ah, diye geçirdi içinden. *Demek Penrod tahtını hâlâ elinde tutuyor. Ama bu imparator da neyin nesi?* TenSoon imparatorun Straff Venture olmasından korkuyordu. TenSoon gittiğinde Luthadel'i almaya kalkışan o korkunç adam olmuştu.

Ama peki ya Vin? Nedense, TenSoon onun yenilmiş olduğunu kabullenemiyordu. Onun, atiyum yakan Zane Venture'u, üstelik de kendisi yakmazken, öldürüşünü izlemişti. TenSoon'un bildiği kadarıyla imkânsızı üç kez başarmıştı. Lord Hükümdar'ı öldürmüştü. Zane'i yenmişti.

Ardından ondan nefret etmeye kararlı bir kandra ile arkadaş olmuştu.

Muhafızlar tekrar sessizleşti. TenSoon, bu aptalca, diye düşündü. *Köşelerde saklanıp kulak kabartacak vaktim yok. Dünya sona eriyor!* Ayağa kalkıp üzerindeki külü silkeledi; bununla birlikte muhafızlar doğrulup mızraklarını kaldırdılar ve gecenin karanlığında endişeyle sesin kaynağını aramaya koyuldular.

TenSoon duraksadı; onların bu gerginliği ona bir fikir vermişti. Dönüp gecenin içine daldı. Vin'e hizmet ettiği zamanda kenti epey öğrenmişti; Vin kenti, özellikle de Venture Hanesinin çevresini dolaşmayı seviyordu. Ancak bu bilgisiyle bile nereye gittiğini anlaması TenSoon'un vaktini almıştı. Buraya hiç uğramamıştı, ama buradan bahsedildiğini hatırlıyordu.

Bu tarifi, TenSoon'un öldürmekte olduğu bir adamdan dinlemişti.

Hatırası hâlâ tüylerini ürpertiyordu. Kandralar ahitlere bağlı olarak hizmet ediyorlardı ve ahitlerde genellikle belirli bireyleri taklit etmeleri istenirdi. Bir sahip uygun bedeni sağlardı; kandra da bunu taklit ederdi. Kandraların insanları kendileri öldürmeleri yasaktı. Ancak bunların hiçbir olmadan önce kandra genellikle avını izleyip onun hakkında olabildiğince fazla bilgi edinirdi.

TenSoon, nesil kardeşi OreSeur'u öldürmüştü. Ata'nın devrilmesine yardım eden OreSour'u. Kelsier'in emriyle OreSeur Lord Renoux adında bir soylu kılığına bürünmüştü; böylece Kelsier imparatorluğu devirme planını gizlemekte kullanmak üzere elinde bir soyluya sahip olacaktı. Ama OreSeur, Kelsier'in planında daha önemli bir görev üstlenmişti. Kelsier'in ölümüne dek çetenin diğer üyelerinin bile bilmediği gizli bir görev.

TenSoon eski ambara vardı. OreSeur'un bahsettiği yerdeydi. TenSoon OreSeur'un çığlıklarını hatırlayıp ürperdi. Kandra TenSoon'un işkencesiyle ölmüştü; ancak mümkün olan her şeyi öğrenmesi gerektiğinden işkence yapması gerekmişti. Her bir sırrı. Kardeşini iyice taklit edebilmek için öğrenmesi gereken her şeyi.

O gün, TenSoon'un insanlara ve onlara hizmet ettiği için kendisine karşı duyduğu nefret her zamankinden daha keskindi. Vin'in bunu nasıl aştığını hâlâ bilmiyordu.

TenSoon'un önündeki ambar artık kutsal bir yerdi; Firari Cemaati burayı süslemiş ve bakımını üstlenmişti. Girişte, hem Lord Hükümdar'ı hem de Kelsier'i öldürmüş silah olan mızrak simgesi ile birlikte bu ambarın neden önemli olduğunu açıklıyordu.

TenSoon hikâyeyi biliyordu. Burası çetenin Firari tarafından skaa devrimine yardım etmekte kullanılmak üzere bıraktığı silah stokunu bulduğu yerdi. Kelsier'in öldüğü gün bulunmuştu ve söylentilere göre Firari'nin ruhu burada belirip takipçilerine yol göstermişti. Söylentiler kısmen doğruydu. TenSoon, OreSeur'un ölürken kendisine söylediklerine uygun olarak binanın çevresinde dolandı. Varoluş kayrası TenSoon'un sözleri bire bir hatırlamasını sağlamıştı ve küllere ve taşların biçiminin değişmiş olmasın karşın o noktayı buldu. Ardından kazmaya koyuldu.

Hathsin Firarisi, Kelsier yıllar önce gerçekten de takipçilerine görünmüştü. Ya da, en azından kemikleri görünmüştü. OreSeur Firari'nin bedenini alıp onu sindirmekle, ardından da inançlı skaalara görünüp onları cesaretlendirmekle görevlendirilmişti. Firari efsaneleri, onun etrafında gelişen dinin tamamı bir kandra tarafından başlatılmıştı.

TenSoon da bu kandrayı öldürmüştü. Ama önce onun sırlarını öğrenmişti. OreSeur'un Firari'nin kemiklerini nereye sakladığı, ya da adamın nasıl göründüğü gibi sırları.

İlk kemik göründüğünde TenSoon gülümsedi. Artık yıllanmışlardı ve eski kemikleri kullanmaktan nefret ediyordu. Ayrıca hiç saç yoktu bu yüzden yaratacağı beden kel olacaktı. Yine de fırsat fazlasıyla kıymetliydi. Firari'yi yalnızca bir kez görmüştü ama taklitteki uzmanlığı...

Denemeye değerdi.

Wellen mızrağına yaslanmış yine sisleri izliyordu. Yanındaki diğer muhafız olan Rittle onların tehlikeli olmadığını söylemişti. Ama Rittle onların neler yapabildiğini görmemişti. Neleri açığa çıkarabileceğini. Wellen onlara saygı duyduğu için hayatta kaldığım düşünüyordu. Bir de gördükleri üzerine fazla kafa yormamıştı.

Wellen konuşmak ister gibi "Skiff ve Jaston'ın nöbeti devralmakta yine geç kalacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Rittle homurdanmakla yetindi. "Bilmem, Wells." Rittle boş muhabbetten hoşlanmazdı.

Wellen sisleri izlerken "Belki birimiz gidip baksa fena olmaz," dedi. "Gidip gelip gelmediklerini bir sorsak..." Sözünü tamamlayamadı.

Orada bir şeyler vardı.

Geri çekilirken Lord Hükümdar adına, diye söylendi. *Yine mi?*

Ama bu kez sislerden bir saldırı gelmedi. Aksine, karanlık bir figür belirdi. Rittle doğrulup mızrağını indirdi. "Dur!"

Adam, üzerinde kapkara bir pelerin, başında kapüşonu ve kolları iki yanında salınarak sislerin içinden ilerledi. Ancak yüzü seçilebiliyordu. Wellen şaşırmıştı. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı.

Rittle'ın nefsi kesildi, ardından dizleri üzerine çöküp boynundaki, her zaman taktığı gümüş mızrak kolyeyi parmakları arasına aldı. Wellen hâlâ olan bitene anlam veremiyordu. Ardından yeni gelen adamın kollarındaki yaraları fark etti.

Lord Hükümdar! Wellen bu adamın yüzünü daha önce nerede gördüğünü hatırlayarak şaşkınlıkla, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. Kentte, Hathsin Firarisi'ni tasvir eden pek çok tablodan birinde görmüştü.

Yabancı, cömert bir sesle "Kalk," dedi.

Rittle titreyen dizleri üzerinde doğruldu. Wallen korkması mı yoksa şaşırması mı gerek bilemeden geriledi; ikisini de biraz hissediyordu.

Firari "İnancını takdir etmeye geldim," dedi. Rittle başı hâlâ önündeyken "Efendim..." dedi.

Kelsier, parmağını kaldırıp "Ayrıca," dedi. "Bu kentin idare biçimini uygun bulmadığımı söylemeye geldim. Halkım hasta, aç ve ölüyor."

Rittle "Efendim," dedi, "Yeterli yiyecek yok ve depolardakilerin yağmalandığı isyanlar oldu. Efendim, ayrıca sisler öldürüyor! Lütfen, onları öldürmesi için siz gönderdiniz!"

Kelsier "Ben böyle bir şey yapmadım," dedi. "Yiyeceğin az olduğunu biliyorum ama elinizdekini paylaşmalı ve umutlu olmalısınız. Bana bu kenti yöneten adamdan bahset."

Rittle "Kral Penrod mu?" diye sordu. "Şu anda savaşta olan İmparator Elend Venture'a vekillik ediyor," dedi.

"Lord *Elend* Venture mı? Bu kentin hâlini onaylıyor mu?" Kelsier kızgın görünüyordu. Wellen korkuyla sindi.

Rittle titrerken "Hayır, efendim!" dedi. "Ben..."

Wellen kendisini "Lord Penrod delirmiş," derken buldu. Firari ona döndü.

Rittle "Wells..." diyecek oldu ama Firari ona sertçe bakınca sözünü yarıda kesti. Firari, Wellen'e "Konuş," dedi.

Wellen, gözlerini kaçırarak "Havayla konuşuyor, efendim," dedi. "Kendi kendine konuşuyor; Lord Hükümdar'ın yanı başında dikildiğini görebildiğini söylüyor. Penrod... Son zamanlarda pek çok acayip emir verdi. Yalnızca güçlü olanın hayatta kalması gerektiğini söyleyerek skaaları yiyecek için birbirleriyle dövüştürüyor. Onun fikrine katılmayanları öldürüyor. Bunun gibi şeyler."

Firari "Anlıyorum," dedi.

Wellen, bunu biliyordur, diye aklından geçirdi. *Neden soruyor ki?* Firari "Varisim nerede?" diye sordu. "Çağların Kahramanı; Vin." Wellen "Leydi İmparatoriçe mi?" diye sordu. "İmparatorla birlikte."

"Nerede?"

Rittle, hâlâ titrek bir hâlde "Kimse tam olarak bilmiyor, efendim," dedi. "Uzun bir süredir dönmedi. Çavuşum imparator ile birlikte güneyde kolosslarla savaştıklarını söylüyor. Ama başkaları ordunun batıya gittiğini söylüyor."

Kelsier "Bu pek işime yaramaz," dedi. Wellen bir şey hatırlayarak doğruldu.

Firari Wellen'in duruşundaki değişikliği fark edip "Ne oldu?" diye sordu.

Wellen gururla "Birkaç ay önce bir ordu birliği kente uğradı," dedi. "Pek dillendirmediler ama ben onlara erzak sağlayan gruptaydım. Lord Breeze de onlarla birlikteydi ve çeteden diğerleriyle buluşmaktan bahsediyordu."

Kelsier "Nereye?" diye sordu. "Nereye gidiyorlardı?"

Wellen "Kuzeye," diye yanıtladı. "Urteau'ya. İmparator da orada olmalı, efendim. Kuzey Salâhiyeti'nde isyan var.

Onu bastırmak üzere ordularını kuzeye götürmüş olmalı."

Firari başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. Gitmek üzere döndü, ardından duraksayıp arkasına baktı. "Haberleri yayın" dedi. "Fazla vakit kalmadı. Sisler çekildiğinde derhal saklanacak bir yer bulmalarını söyleyin insanlara. Mümkünse yeraltında olsun."

Wellen duraksadı, ardından başıyla onayladı. "Mağaralar," dedi. "Ordunuzu eğittiğiniz yer mi?" Kelsier "Bu işinizi görür," dedi. "Elveda."

Firari sislere karışıp gitti.

TenSoon Venture Hanesinin kapılarını geride bırakıp sislere daldı. Belki binaya girebilirdi. Ancak daha dikkatli gözler altında Firari taklidinin iyi olacağından emin değildi.

Muhafızların sağladığı bilgilerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Ancak elinde başka ipucu da yoktu. Gece vakti konuştuğu diğer insanlar ordunun hareketleri hakkında bilgi sağlayamamıştı. Görünüşe göre Vin ve Elend Luthadel'den ayrılalı epey olmuştu.

Ambarın arkasındaki, Kelsier'in bedenini bulduğu yere döndü. Karanlıkta eğilip gömdüğü kemiklerle dolu torbayı çıkardı. Tekrar köpeğin bedenini kuşanıp kuzeye gitmeliydi. Şansı yaver giderse orada–

Bir ses "Hey sen, oradaki!" diye bağırdı.

TenSoon düşünmeden başını kaldırdı. Ambarın kapısının ağzında bir adam, sislerin ardından TenSoon'a bakıyordu. Adamın ardında bir lamba tutuşarak bu kutsal mekânı mesken olarak tutan bir grup insanı aydınlattı.

İnsanların yüzündeki şaşkınlığı görünce TenSoon ne düşüneceğini bilemedi.

Öndeki adam, sabahlığı içinde hızla dizleri üzerine çökerken "Efendimiz!" dedi. "Döndünüz!" TenSoon doğruldu, ardındaki kemik torbasını gizlemek için dikkatle ilerledi. "Döndüm," dedi.

Diğerleri onun arkasında fısıldaşıp bağrışmaya başlarken adam "Döneceğinizi biliyorduk," dedi. Pek çoğu dizleri üzerine çöktü. "Burada kalıp bize yol göstermeniz için dua ettik. Kral delirmiş, efendimiz! Ne yapacağız?"

TenSoon bir kandra olduğunu açık edecek oldu, ancak o insanların umut dolu gözlerine bakınca bunu yapamayacağını anladı. Ayrıca, belki bir şeyler de yapabilirdi. "*Harap*, Penrod'u yoldan çıkarmış," dedi. "Dünyayı yok etmeye çalışan o şey. İnançlıları bir araya toplayıp Penrod hepinizi öldürmeden önce şehirden kaçmalısınız."

"Efendimiz, nereye gidelim?"

TenSoon duraksadı. Nereye? "Venture Hanesinin önünde iki muhafız var. Onlar bir yer biliyorlar. Onları dinleyin. Yeraltına gitmelisiniz. Anlıyor musunuz?"

Adam "Evet, efendimiz," dedi. Adamın ardında git gide daha fazla insan birikip TenSoon'u görmeye çalışıyordu. Onlar kendisini incelerken biraz gerildi. Sonunda onlar dikkatli olmalarını söyleyip geceye karıştı.

Boş bir bina buldu ve bir başkasına daha yakalanmadan evvel köpeğin kemiklerini kuşandı. İşi bittiğinde, Firari'nin kemiklerine garip bir saygıyla baktı.

Kendi kendine, aptal olma, dedi. *Daha önce kullandığın yüzlercesi gibi sadece kemik.* Yine de böylesi önemli bir aracı geride bırakmak aptalca görünüyordu. Kemikleri dikkatle torbaya doldurdu; ardından sıradan bir kurt köpeğine kıyasla daha çevik oluşturduğu pençelerini kullanarak bu torbayı sırtına bağladı.

Ardından TenSoon kuzey kapısından çıkıp kenti var gücüyle koşan bir kurt köpeği hızıyla terk etti. Doğru yolda olduğunu umarak Urteau'ya gidecekti.

Harap ve Muhafaza arasındaki anlaşma tanrılara özgüdür ve insan dilinde açıklamak zordur. Gerçekten de başlangıçta aralarında bir yenişmezlik vardı. Bir yandan, ikisi de yalnızca birlikte hareket ederek yaratabileceklerini biliyordu. Öte yandan ise ikisi de yarattıkları şeyden tam olarak asla tatmin olmayacaklarını da biliyordu. Muhafaza bunu mükemmel ve değişmez kılamayacaktı ve Harap da tamamen yok edemeyecekti.

Elbette ki sonunda Harap dünyayı yok etme ve istediği tatmini yaşama becerisini kazandı. Ama, ilk başta, bu anlaşmanın bir parçası değildi.

53

SPOOK GELDİĞİNDE KAYALIK GÖL KIYISINDA OTURUYOR ve mağaranın rüzgârsız ortamında hareketsiz duran derin, karanlık sulara bakıyordu. Biraz ileride Spook Sazed'in Goradel'in adamlarından oluşan büyük bir kalabalıkla birlikte suyun mağaraya akışını durduracak olan projeleri üzerinde çalıştığını duyabiliyordu.

Spook usulca Beldre'e yaklaştı, elinde ise bir fincan sıcak çay vardı. Neredeyse elini yakıyordu, bu da sıradan insanlar için uygun sıcaklıkta olduğu anlamına geliyordu. Oda sıcaklığına gelene dek kendi yemeğini ve içeceğini soğumaya bırakmıştı.

Gözleri sargılı değildi. Lehim yakınca, bir miktar lamba ışığına katlanabildiğini fark etmişti. Beldre onun gelişini fark etmemişti, bu yüzden Spook boğazını temizledi. Beldre biraz korktu. Quellion'ın kızı koruyup kollamak için bu kadar uğraşmasına şaşırmamıştı; insan Beldre'deki masumiyeti taklit edemezdi. Yeraltında bir saniye bile dayanamazdı. Süslü bir kız gibi görünmek için elinden geleni yapan Allrianne bile gerektiğinde hayatta kalmak için olabildiğince sert olabilecek bir yana sahipti. Ancak Beldre...

Spook, o normal, diye düşündü. *Eğer Sorgucular, ordular ve suikastçılarla uğraşmak zorunda kalmasalar insanlar böyle olurdu.* Bu nedenden ötürü ona imreniyordu. Daha önemli biri olmayı umarak geçirdiği yıllardan sonra garip bir histi.

Beldre suya doğru döndü ve Spook yaklaşıp kızın yanına oturdu. Ona fincanı uzatırken "Buyur," dedi. "Su ve göl yüzünden buranın biraz soğuk olduğunu bilirim."

Durdu, ardından fincanı aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Spook onun mağarada özgürce dolaşmasına izin vermişti; sabote edebileceği pek az şey vardı, ancak Goradel'in adamlarını onu izlemeleri konusunda uyarmıştı. Her halükarda dışarı çıkmasının yolu yoktu. Spook çıkışa iki düzine adam koymuştu ve yukarıdaki kapağa uzanan merdivenin kaldırılmasını ve yalnızca geçerli izinle geri koyulmasını emretmişti.

Spook konuşmaya çalışırcasına "Bu yerin kentinizin altında olduğuna inanmak zor, değil mi?" dedi. Garip bir şekilde bahçede, etrafı tehlikelerle sarılıyken onunla konuşmak daha kolaymış gibi geliyordu.

Beldre başıyla onayladı. "Kardeşim burayı bulsa mutlu olurdu. Yiyecek stoklarından endişe ediyor. Kuzey göllerinde giderek daha az balık yakalanıyor. Bir de mahsul... Duyduğum kadarıyla pek iyi değil."

Spook "Sisler," dedi. "Pek çok bitkinin yetişmesi için yeterli gün ışığına izin vermiyor." Beldre başıyla onaylayıp başını fincanına çevirdi. Henüz bir yudum bile almamıştı.

Spook "Beldre," dedi. "Üzgünüm. "Aslında seni o bahçeden kaçırmayı düşündüm fakat vazgeçtim. Ancak sen buraya, bir başına gelince..."

Beldre "Çok iyi bir fırsattı," dedi acı bir biçimde. "Anlıyorum. Benim hatam. Ağabeyim her zaman fazlasıyla güvendiğimi söyler."

"Bunun avantaj olacağı durumlar da var."

Beldre usulca burnunu çekti. "Böyle hiçbir zaman hatırlamıyorum. Tüm yaşamım boyunca güvendim ve incindim. Bu da farklı bir durum değil."

Spook oturdu, kendine kızmıştı. Kelsier, bana ne yapacağımı söyle, diye aklından geçirdi. Ancak Tanrı sessiz kalmayı seçmişti. Firari'nin bir kenti ele geçirmek dışındaki şeyler hakkında verecek pek tavsiyesi yok gibiydi.

Spook onu yakalama emrini verdiğinde işler çok basit görünmüştü. Öyleyse şimdi neden içindeki bu burkulmayla orada öylece oturuyordu?

Beldre, "Ona inandım, biliyor musun?" dedi. "Ağabeyine mi?"

Başını usulca sallayarak "Hayır," dedi. "Lord Hükümdar'a. Küçük, iyi bir soylu kadındım. Obligatörlere ödemelerimi daima yapmıştım; hatta fazla fazla veriyordum ve en ufak şeyleri bile görmeleri için onları çağırıyordum. Ayrıca bana imparatorluk tarihi hakkında ders vermeleri için de ödeme yapmıştım. Her şeyin mükemmel olduğunu sanıyordum. Öylesine düzenli, öylesine huzurluydu ki. Sonra beni öldürmeye çalıştılar. Yarı-skaaymışım. Babam bir çocuk istiyormuş ve annem de kısırmış. Babam hizmetçilerden iki çocuk yapmış; annem de bunu onaylamış."

Başını hayır der gibi salladı. "Biri niye böyle bir şey yapar ki?" diye sözüne devam etti. "Neden soylu bir kadını tercih etmez? Ama hayır. Babam bir hizmetçi kadını tercih etti. Sanırım onda gözü falan vardı..." Bakışlarını yere çevirdi.

"Benim ise büyükbabamdı," dedi Spook. "Onu hiç tanımadım. Sokaklarda büyüdüm."

Beldre "Bazen ben de 'keşke sokakta büyümüş olsaydım' diye düşünüyorum," dedi. "Belki o zaman tüm bunların bir anlamı olurdu. "Çocukluğundan beri sana ders vermeleri için para ödediğin rahipler; kendi ana babandan daha çok güvendiğin bu kimseler gelip seni infaz etmek üzere götürmek isterse ne yaparsın? Ben de ölürdüm. Ben de onlarla gittim. Sonra..."

Spook "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Beni kurtardınız," diye fısıldadı. "Firari'nin çetesi. Lord Hükümdar'ı devirdiniz ve bu kargaşa içinde benim gibiler unutuldu. Obligatörler Straff'ı memnun etmeye çalışmakla meşguldüler."

"Ardından, ağabeyin devraldı."

Başıyla onayladı. "İyi bir hükümdar olacağını sandım. Gerçekten de iyi biri! Her şeyin istikrarlı ve güvende olmasını istiyor. Herkes için barış istiyor. Ama bazen insanlara *yaptıkları*... Onlardan *istedikleri*..."

Spook "Üzgünüm," dedi.

Başını hayır der gibi salladı. "Ardından sen geldin. O çocuğu kurtardın, Quellion ve benim gözümüzün önünde hem de. Bahçeme geldin ve beni tehdit bile etmedin. Belki gerçekten de hikâyelerde anlatıldığı gibidir, diye düşündüm. Belki yardım eder. Tabii, her zamanki aptal halimle çıkıp geldim."

Spook "Keşke her şey daha basit olsa, Beldre," dedi. "Keşke seni bırakabilsem. Ama bu daha büyük bir amaç uğruna."

Beldre "Biliyor musun, Quellion da her zaman böyle der," dedi. Spook duraksadı.

"Siz ikiniz, birbirinize çok benziyorsunuz," diye ekledi. "Güçlü. Buyurgan." Spook kıkırdadı. "Beni pek tanımıyor gibisin."

Beldre kızardı. "Sen Alevlerin Firarisi'sin. Söylentileri duymadığımı mı sanıyorsun; kardeşim beni *tüm* toplantılarından uzak tutamaz ya."

Spook "Söylentilere," dedi "Nadiren güvenilir."

"Sen Firari'nin çetesinin bir üyesisin."

Spook omuz silkti. "Bu doğru. Ama, ben kazayla çeteye üye oldum." Beldre şaşırıp ona döndü.

Spook "Diğerlerini Kelsier kendisi seçmişti," dedi. "Ham'i, Breeze'i, Sazed'i, hatta Vin'i. Amcamı da seçti. Böylece fazladan da beni almış oldu. Ben... Beldre, ben asla o ekibin gerçek bir parçası olmadım. Ben daha çok gözlemci gibiydim. Bana gözcülük ve onun gibi işler veriyorlardı. Planlama toplantılarında yer aldım ve herkes bana ayakçı muamelesi yapıyordu. İlk yılda Breeze'in kadehini yüz kez doldurmuş olmalıyım!"

Beldre'nin yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bir hizmetçiymişsin gibi anlatıyorsun."

Spook gülümseyerek "Öyle de denebilir," dedi. "Pek iyi konuşamazdım; doğu sokak ağzıyla konuşarak büyümüştüm ve söylediklerim anlaşılmıyordu. Hâlâ şi-

vem olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden çoğu zaman utanıp sıkılarak, sessiz kalırdım. Çete bana iyi davranıyordu; ama çoğunlukla dikkate alınmadığımı biliyordum."

"Şimdi de onların başında sen varsın."

Spook güldü. "Hayır. Aslında buradakilerin başında Sazed var. Breeze de benden rütbece üstün ama kendisi buna üşendiği için benim emir vermeme izin veriyor.

İnsanların farkında olmadan onun işlerini yapmasını seviyor. Çoğu zaman söylediğim şeylerin bir şekilde kafama bir yerlerden girmiş olan fikirler olduğuna eminim."

Beldre başını hayır der gibi salladı. "Terrisli mi sorumlu? Ama senin dediklerini dinliyor!"

"Sadece yapmak istemediği şeyi yapmama izin veriyor," dedi. "Sazed büyük bir adamdır; tanıdıklarım arasında en iyilerindendir. Ama, şey, o bir âlimdir. Emir vermekten çok bir proje üzerinde çalışıp not almakta iyidir. Bu durumda geriye bir tek ben kalıyorum. Ben herkesin fazlasıyla meşgul olduğundan dolayı yapmadığı işleri yapıyorum."

Beldre bir an sessizce oturdu, sonunda çayından bir yudum aldı. "Ah," dedi. "Tadı güzel!"

"Bildiğimiz kadarıyla Lord Hükümdar'ın kendi harmanı," dedi. "Burada, diğer erzakın yanında bulduk."

Beldre başıyla mağarayı işaret ederek "Bunun için geldiniz, değil mi?" diye sordu. "İmparatorunuzun neden Urteau'yu bu kadar önemsediğini merak ediyordum. Venture ailesi güç odağını Luthadel'e kaydırdığından beri dünyada pek önemli bir güç değiliz."

Spook başıyla onayladı. "Bir yanı böyle, ancak Elend aynı zamanda buradaki isyan için de endişeleniyor. Luthadel'in kuzeyinde, soyluları öldüren ve büyük kentlerden birini hâkimiyetine almış bir düşmana sahip olmak tehlikeli. Ancak sana söyleyebileceklerim bu kadar. Çoğu zaman, *hâlâ* tüm bu olup bitenleri izlemekle yetindiğimi düşünüyorum. Vin ve Elend; gerçekten neler olup bittiğini onlar biliyordu. Onlar için ben, onlar güneyde önemli işler peşinde koşarken Urteau'da aylarca casusluk yapmaya gönderebilecekleri biriyim."

Beldre "Sana böyle davranarak yanlış yapıyorlar," dedi.

Spook, "Hayır, sorun değil," diye yanıtladı. "Burada olmaktan keyif alıyorum. Sonunda, bir işe yarıyor gibi hissediyorum."

Başıyla onayladı. Kısa bir süre sonra, fincanını yere bıraktı ve kollarını dizlerine doladı. "Nasıllar?" diye sordu. "Pek çok hikâye duydum. İmparator Venture'ın her zaman beyaz giydiğini ve üzerinin islenmediğini söylüyorlar! Yalnızca bakışlarıyla bir orduyu bastırabilirmiş. Karısı da, Firari'nin varisiymiş. Sissoylu..."

Spook gülümsedi. "Elend unutkan bir âlimdir; Sazed'in en kötü halinden bile iki kat daha unutkandır. Kitaplarda kendini kaybeder ve kendi düzenlediği toplantıları unutur. Yalnızca Terrisli bir kadın onun giysilerini yeniden düzdüğü için özenli giyiniyor. Savaş onu biraz değiştirdi ama içinde hâlâ fazlasıyla şiddet dolu bir dünyada kendini bulan bir hayalperest olduğunu düşünüyorum."

"Vin'e gelince... O gerçekten de farklı. Onun hakkında ne düşünmem gerektiğini asla bilemedim. Bazen bir çocuk gibi narin. Öte yandan Sorgucu öldürüyor. Aynı anda hem etkileyici hem de ürkütücü olabilir. Bir keresinde onunla flört etmeyi denedim."

Beldre doğrulup "Gerçekten mi?" diye sordu.

Spook gülümsedi. "Ona bir mendil vermiştim. Soylular arasında işlerin böyle yürüdüğünü duymuştum." Beldre "Yalnızca romantik biriysen," diye yanıtladı; özlemle gülümsedi.

Spook "Ona bir mendil verdim," dedi. "Ama böyle yaparak ne demek istediğimi anladığını sanmıyorum. Ayrıca, elbette ne olduğunu anladığında, beni reddetti. Ona kur yaparak nereye varacağımı sanıyordum, emin değilim. Düşünsene, ben yalnızca Spook'um. Ne dediği pek anlaşılmayan, akılda kalmayan Spook."

Gözlerini kapadı. *Neler diyorum?* Kadınlar erkeklerin kendilerinin ne kadar da önemsiz olduklarından bahsetmelerini dinlemek istemez. Yeterince duymuştu. *Onun yanına gelip konuşmamalıydım. Ortalıkta dolanıp emirler vermeliydim. Sanki işlerin başında ben varmışım gibi görünmeliydim.*

Ancak olan olmuştu. Artık kendisi hakkındaki gerçeği biliyordu. İç çekip gözlerini açtı.

Beldre "Akılda kalıcı olmadığını düşünmüyorum," dedi. "Elbette beni bırakacak olursan senin hakkında daha iyi şeyler düşünebilirim."

Spook gülümsedi. "Eninde sonunda gideceksin. Söz veriyorum."

Beldre "Beni ona karşı mı kullanacaksınız?" diye sordu. "Teslim olmazsa beni öldürmekle mi tehdit edeceksiniz?" Spook "Eğer söylediğini asla yapmayacaksan böyle tehditler boştur," dedi. "Açıkçası, Beldre, sana zarar vermeyeceğim.

Aslında, ağabeyinin sarayındansa burada daha güvende olacağını düşünüyorum."

Beldre, "Lütfen onu öldürme, Spook," dedi. "Belki... Belki ona bir şekilde yardım edebilir; aşırıya kaçtığını görmesine yardımcı olabilirsin."

Spook başıyla onayladı. "Denerim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Spook "Pekâlâ," diye yanıtladı. "En azından ağabeyini kurtarmaya çalışacağıma söz veriyorum. Eğer elimden gelirse."

"Kenti de."

Spook "Kenti de," diye yanıtladı. "Bana güven. Daha önce de yaptık; el değiştirme sorunsuzca hallolacak."

Beldre başıyla onayladı, ona gerçekten de inanıyor gibi görünüyordu. *Nasıl bir kadın başına gelen onca şeyden sonra başkalarına hâlâ güvenebilir?* Eğer Vin olsaydı, çoktan Spook'u ilk fırsatta sırtından bıçaklamış olurdu ve muhtemelen bu doğru bir eylem olurdu. Ancak bu kız güvenmeye devam ediyordu. Küllerle dolu bir arazide bir başına yetişen güzel bir bitki bulmak gibiydi.

"İşimiz bittiğinde belki beni imparator ve imparatoriçe ile tanıştırabilirsin," dedi. "İlginç insanlara benziyorlar."

Spook "Bu söylediğine karşı çıkmayacağım," dedi. "Elend ve Vin... Nasıl desem... Kesinlikle *ilginçler.*

Büyük sorumlulukları olan ilginç insanlar. Bazen onlar gibi önemli işler yapacak kadar güçlü olmayı istiyorum."

Beldre elini Spook'un koluna koydu ve o da şaşkınlıkla bakışlarını o yöne çevirdi. *Ne?*

Usulca "Güç korkunç bir şey olabilir, Spook," dedi. "Ağabeyimin başına gelenlerden memnun değilim. Bu kadar çok isteme."

Spook Beldre'in gözlerinin içine baktı ardından başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa Sazed'den rica et. O halledecektir."

Kız başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Görülmeye."

Durn "Tüm kanallardaki büyük ticari ihaleleri istiyorum," dedi. "Ayrıca imparatordan da bir unvan."

Spook "Sen mi?" diye sordu. "Bir unvan mı? Adının önüne 'lord' gelince yüzünün çirkinliğinin gideceğini mi sanıyorsun?"

Durn şaşırmış görünüyordu.

Spook kıkırdadı. "İkisi de senindir. Sazed ve Breeze ile görüştüm; eğer istersen senin için bir anlaşma bile hazırlayacaklar."

Durn durumdan memnun gibi başını salladı. "İstiyorum. Lordlar böyle şeylere dikkat eder." Arkadaki pek çok odalarından birine geçtiler. Burası onun özel evi değildi; bir hanın bitişiğindeki bir binaydı. Kapıda eski bir set davul asılıydı.

Spook, Nezaret binasının önünde nöbet bekleyen, Quellion'a bağlı askerleri zorlanmadan aşmıştı. Kalayla güçlendirilmiş becerileri kazanmadan ve lehim yakmayı öğrenmeden önce bile, geceleri ortalıkta sessizce dolaşmayı ve casusluk yapmayı öğrenmişti. Bir grup asker onun için pek büyük bir engel oluşturmuyordu. Diğerleri gibi mağarada kapalı kalamazdı. Yapacak çok fazla işi vardı.

Spook "Tapanlık'ın sular altında kalmasını istiyorum," dedi. "Akşam, çarşı yeri boşken kanalları suyla dolduracağız. Buradaki varoşlar dışında kimse sokakoluklarda yaşamıyor. Eğer bu yerin su altında kalmamasını istiyorsan sağlam, *su geçirmez* bir engel bulman gerek."

Durn "Çoktan halledildi," dedi. Tapanlık yeniyken girişindeki kilit sistemini sökmüştük, ama nerede olduğunu biliyorum. Doğru bir biçimde tekrar yerine taktığımızı düşünecek olursak suyu önlemeye yetecektir."

"Taksanız iyi olur," dedi. "Kentteki dilencilerinin yarısının ölümüne sebep olmanın vicdan azabını çekmek istemiyorum. Bunu gerçekleştireceğimiz gün seni uyaracağım. Bazı malları çarşıdan toplayıp insanları sokakoluklarından uzak tutabilecek miyiz, bir bakacağız. Bu, bir de benim namım için yaptıkların sana istediğin unvanı verecektir."

Durn başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, gidip şu namın üzerine biraz çalışalım." Odayı önden terk edip Spook'u hanın diğer sakinlerinin arasına götürdü.

Her zaman olduğu gibi Spook, artık bir simgeye dönüşmüş olan yanmış pelerinini giyiyordu. Daha önce bir sispelerini giymemişti ama bu daha iyi gibiydi.

İçeri girdiğinde insanlar ayağa kalktı. Gülümsedi, ardından Durn'un adamlarına şarap tulumlarını getirmelerini işaret etti. Spook bunları birkaç gece boyunca ambar olarak kullanılan mağaradan gizlice çıkarmıştı.

"Bu gece," dedi "Quellion'un kaçak içkisine para vermek zorunda değilsiniz. Sizi bu şekilde mutlu ve memnun kılıyor."

Tüm söylediği bu olmuştu. Kelsier gibi insanları sözleriyle etkileyen biri değildi. Breeze'in tavsiyesiyle genellikle sessiz kalıyordu. Masaları ziyaret ediyor, soğuk durmamaya ancak çok da konuşmamaya dikkat ediyordu. Düşünceli görünüyordu ve insanların sorunlarını öğreniyordu. Yitirilenler ve zorluklar hakkında anlatılanları dinledi ve Quellion'un öldürdüklerinin şerefine onlarla birlikte içti. Yaktığı lehim sayesinde ise sarhoş olmuyordu. Bu konudaki namı çoktan yayılmıştı; insanlar onu, tıpkı yangından kurtuluşunda olduğu gibi, gizemli buluyorlardı.

O handan bir diğerine, sonra bir diğerine geçtiler. Durn bu ziyaretlerin en güvenli ancak en kalabalık olan hanlara yapılmasını sağlıyordu. Kimisi Tapanlık'taydı, kimisi ise yukarıdaydı. Tüm bu ziyaretler boyunca Spook muhteşem bir şey hissetti; kendine güveni artıyordu. Gerçekten de biraz Kelsier *gibiydi*. Vin'i Firari eğitmiş olabilirdi, ama onun yaptıklarını yapan; insanları yüreklendiren onları kendileri için isyana teşvik eden Spook'tu.

Gece ilerlerken bir handan diğerine geçiyorlardı. Spook Quellion'a lanet okuyor; Yurttaş'ın işlediği cinayetleri ve alıkoyduğu Allomanserler'i anlatıyordu. Spook Quellion'un kendisinin de bir Allomanser olduğu ile ilgili söylentiler yaymıyordu; bunu Breeze'in daha incelikli işleyişine bırakmıştı. Böylece Spook adamın defterini dürmek için fazla hevesli görünmeyecekti.

"Firari'ye!"

Spook doğrulup şarap kadehini kaldırırken hanın diğer sakinleri gülümsüyordu. Bir başkası da Spook'u işaret ederek "Firari'ye!" dedi. "Alevlerin Firarisi!"

Durn kadehini kaldırırken "Yurttaş'ın ölümüne!" dedi; ancak pek nadiren içiyordu. "Yönetime bizim geçeceğimizi söyleyip ardından tüm gücü elinde tutan adama lanet olsun!"

Spook gülümseyip içkisinden bir yudum aldı. Oturup insanlarla konuşmanın ne kadar yorucu olabileceğini daha önce fark etmemişti. Harlanmış lehimi bedenini canlı tutuyordu ancak zihinsel yorgunluğa etki etmiyordu.

Bunu göre Beldre ne düşünürdü, diye aklından geçirdi. *İnsanların beni övdüğünü görse. Etkilenirdi, değil mi? Ne kadar da işe yaramaz biri olduğumla ilgili söylediklerimi unuturdu.*

Belki bu hanın ziyaretçileri, sadece yapabileceği başka bir şey olmasını aklından geçirdiği için yorucuydu. Aptalcaydı; kız onun tutsağıydı. Güvenine ihanet etmişti. Elbette, kendisini serbest bırakması için ona yakın davranmaya çalışıyordu. Yine de konuşmalarını hatırlayıp tekrar tekrar zihninde canlandırmadan edemedi.

Söylediği aptalca şeylere karşın, kız elini onun koluna koymuştu. Bunun bir anlamı vardı elbette, değil mi?

Durn eğilip "İyi misin?" diye sordu. "Bu geceki onuncu kadehin." Spook "İyiyim," dedi.

"Aklın başka yerlerde gibi." Spook "Aklımda bir sürü şey var," dedi.

Durn yüzünde anlamadığını belirten bir ifadeyle arkasına yaslandı, ancak başka bir şey söylemedi.

Beldre ile konuştuklarının bir kısmı Spook'u rahatsız ediyordu; hem de kendi aptalca yorumlarından daha fazla. Kız, ağabeyinin yapmış oldukları konusunda gerçekten endişeli görünmüştü. Spook kendisi başa geçtiğinde, o da kızı Quellion gibi mi görecekti? Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi olurdu? Kız birbirlerine benzediklerini söylemişti.

Güç korkunç bir şeye dönüşebilir...

Başını kaldırdı ve diğer hanlarda olduğu gibi burada da kendisini coşkuyla karşılayan insanlara baktı. Kelsier böylesi bir pohpohlanmayı kaldırabilmişti. Eğer Spook da Kelsier gibi olmak istiyorsa, onun da buna alışması gerekiyordu, değil mi?

Sevilmek güzel bir şey değil miydi? İnsanların sözüne uymaya gönüllü olmaları? Nihayet eski Spook'tan kurtulabilirdi. Önemsiz ve kolayca akıldan çıkabilen o çocuk olmayı bırakabilirdi. O çocuğu geride bırakıp saygı gören bir adama dönüşebilirdi. Ayrıca, niye saygı görmeyecekti ki? Artık o çocuk *değildi*. Gözlerindeki sargılarla, görmek için ışığa gerek duymayan biri olarak bilinen mistik namını da güçlendiriyordu.

Biri, ateşin olduğu her yeri Spook'un görebildiğini söylemişti. Kelsier "Seni seviyorlar," diye fısıldadı. "Bunu hak ediyorsun."

Spook gülümsedi. İhtiyacı olan tek onay buydu. Ayağa kalkıp kalabalığa doğru ellerini kaldırdı. Karşılık olarak insanlar coşkuyla bağırdı.

Uzun bir zaman almıştı. Bu yüzden de çok daha tatmin ediciydi.

Muhafaza'nın akıl sahibi yaşam yaratma arzusu sonunda yenişmezliği bozdu. İnsanoğluna bilinç ve bağımsız düşünce yetisini vermek için Muhafaza kendinin, ruhunun, bir parçasından vazgeçmek ve insanoğluna vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu da onu rakibi Harap'a karşı biraz daha güçsüz kılacaktı.

Uçsuz bucaksız güçlerinin yanında bu küçük miktar önemsiz görünüyordu. Ancak ebediyet boyunca bu küçük kusur Harap'ın Muhafaza'ya karşı galip gelmesine olanak tanıyarak dünyanın sonunu getirecekti.

Anlaşmaları şöyleydi. Muhafaza insanoğlunu, yaratılışın içinde denge yerine Harap'tan daha fazla Muhafaza barından tek öğesini almıştı. Düşünüp hissedebilen bağımsız bir hayat. Buna karşılık olarak Harap birlikte yarattıkları her şeyin sonunu getirebileceğine dair bir söz ve bir kanıt almıştı. Anlaşma buydu.

Sonunda ise Muhafaza bu anlaşmayı bozdu.

54

VİN UYANDIĞINDA kendini bağlı bir hâlde bulduğuna şaşırmadı. Metal kelepçelerle ellerinin bağlandığına ise şaşırmıştı.

Gözlerini bile açmadan önce ilk olarak içinde metallerine erişti. Çelik ve demir ile bu kelepçeleri belki de silah olarak kullanabilirdi. Lehim ile...

Metalleri yoktu.

Hissettiği telaşı belli etmemek için gözlerini açmadı; neler olup bittiğini düşünüyordu. Mağarada, *Harap* ile birlikte tutsaktı. Elend'in arkadaşı gelmiş ve ona şarap vermişti, o da içmişti. Risk almıştı.

Ne kadar süredir baygın yatıyordu?

Bir ses "Soluk alıp verişin değişti," dedi. "Besbelli uyanıksın."

Vin kendi kendine söylendi. Allomanserler'in güçlerini ellerinden almanın kolay, hatta onları alüminyum yakmaya zorlamaktan daha kolay bir yolu vardı. Bedenlerindeki metallerin tükenmesine yetecek kadar baygın hâlde tutmanız ye-

terliydi. Düşündükçe zihni bu uzun uykunun etkilerini üzerinden atıyordu ve sonunda başına gelenin böyle bir şey olduğunu anladı.

Sessizlik sürdü. Sonunda Vin gözlerini açtı. Bir hücrenin parmaklıkları ardında olmayı bekliyordu. Bunun yerine, birkaç mobilyanın yer aldığı sade bir odadaydı. Bir bankta, başının altında sert bir yastıkla uzanıyordu. Kelepçeleri bir metre kadar bir zincire bağlıydı, bu zincir de bankın ayaklarına. Zincire dikkatle asıldığında demirin sıkı sıkıya tutturulduğunu anladı.

Bu hareketleri bankın yanındaki iki muhafızın dikkatini çekti. Yerlerinden sıçrayıp değneklerini kaldırdılar ve ona dikkatle baktılar. Vin gülümsedi; metalleri yokken ve elleri kelepçeliyken bile böyle bir tepki uyandırabildiğine memnundu.

"Siz, Leydi Venture, bir tür sorunsunuz." Ses yandan geliyordu. Vin bir kolunun üzerine dayanarak bankın kolçağı üzerinden baktı. Odanın diğer tarafında, dört–beş metre uzakta, cübbe giymiş kel biri arkası ona dönük olarak oturuyordu. Büyük bir pencereden dışarıya, batıya bakıyordu ve batmakta olan güneş adamın silueti etrafında kızıl bir alev oluşturuyordu.

Yomen "Peki ben ne yapıyorum?" diye sordu, arkası hâlâ Vin'e dönüktü. "Tek bir çelik kıymığını kullanarak muhafızlarımı kendi düğmeleriyle öldürebilirsiniz. Bir yudum lehim ve o bankı kaldırıp kapıyı kırarak dışarı çıkabilirsiniz. Mantıklı olan, ağzınızı bağlamak, sizi hep baygın tutmak ya da öldürmek."

Vin yanıt vermek üzere ağzını açacak oldu ancak öksürdü. Derhal, bedenini güçlendirmek üzere lehim yakmaya çalıştı. Ancak metalin eksikliği bir uzvunun olmayışı gibiydi. Doğrulurken öksürmeyi sürdürüyor ve başı dönüyordu; umduğundan çok daha kuvvetli bir biçimde metale ihtiyaç duyuyordu. Allomansi'nin bazı otların ve ilaçların aksine bağımlılık yapmaması gerekiyordu. Ancak o anda tüm ilim adamlarının ve âlimlerin yanıldığına yemin edebilirdi.

Yomen bir koluyla sert bir hareket yaptı; hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Elinde Vin için getirdiği bir kadehle bir hizmetçi yaklaştı.

Vin tereddütle kadehe baktı.

Yomen dönmeden "Eğer sizi zehirlemek isteseydim, Leydi Venture," dedi, "Bunu hileye başvurmadan da yapardım."

Vin kadehi alıp içindeki suyu içerken alaycı bir biçimde, doğru söylüyor, diye düşündü.

Yomen "Su," dedi. "Süzülmüş ve arıtılmış yağmur suyu. İçinde yakacak metal bulamayacaksınız. Yalnızca ahşapta bekletilmesini özellikle emrettim."

Vin, akıllıca, diye düşündü. Allomantik güçlerinden haberdar olmadan yıllar önce Vin yeraltı sularından ya da mutfak gereçlerinden tesadüfen edindiği az miktardaki metalleri yakıyordu.

Susuzluğu dindi ve öksürüğü yatıştı. Sonunda "Öyleyse," dedi, "Eğer benim metal yutmamadan bu kadar endişe duyuyorsanız neden ağzımı bağlamadınız?"

Yomen bir süre sessiz kaldı. Ardından döndü; Vin adamın gözleri etrafındaki ve yüzündeki dövmeleri görebiliyordu. Batmakta olan güneşin koyu renkleri yüzünde seçilebiliyordu. Alnında, tek bir parça atiyum asılıydı.

Obligatör kral "Çeşitli nedenleri var," dedi.

Vin adamı inceledi, ardından bir yudum daha almak üzere kadehi kaldırdı. Hareketiyle kelepçeleri tıngırdadı; hareketini kısıtladığı için bu metallere öfkeyle baktı.

Yomen "Gümüşten," dedi. "Sissoylular için sinir bozucu bir metal." Gümüş. İşe yaramaz, yakılamaz gümüş. Kurşun gibi gümüş de hiçbir Allomantik güç vermiyordu.

Yomen başıyla yanı işaret ederken "Gerçekten de pek tutulmayan bir metal..." dedi. Bir hizmetçi elinde küçük bir tepsiyle Vin'e yaklaştı; tepside bir şey vardı. Annesinin küpesi. Tunç ve gümüş kaplama olduğu için Allomantik olarak işe yaramaz bir şeydi. Kaplamanın çoğu yıllar önce dökülmüştü ve alttan kahverengiye çalan tunç görünerek küpeyi değersiz gösteriyordu.

Yomen "İşte bu yüzden," diye devam etti, "Bunun gibi bir takıyı neden önemsediğinizi merak ediyorum. Onu test ettirdim. Dışı gümüş, içi de tunç. Neden bu metaller? Biri Allomansi için işe yaramaz, diğeri de en zayıf olarak kabul edilen Allomantik gücü veriyor. Çelikten ya da lehimden bir küpe daha mantıklı olmaz mıydı?"

Vin küpeye baktı. Parmaklarını uzatıp metali hissetmek için can atıyordu. Eğer çeliği olsaydı küpeyi itip onu bir silah gibi kullanabilirdi. Bir keresinde Kelsier onu sırf bu basit nedenden ötürü takmasını söylemişti. Ancak, bunu ona annesi vermişti. Vin'in asla tanımadığı biriydi. Onu öldürmeye çalışan biri.

Vin küpeyi aldı. Vin küpeyi takarken Yomen merakla izledi. Yomen temkinliydi. Bir şeylerin olmasını bekler gibiydi.

Eğer gerçekten bir şeyler çeviriyor olsaydım, anında ölmüş olurdu, diye düşündü. *Nasıl orada öylece durabiliyor? Neden bana küpemi veriyor? İşe yarayacak metallerden yapılmamış olsa da, küpeyi ona karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirim.*

İçgüdüleri adamın eski bir sokak oyunu denediğini söylüyordu; düşmanının saldırmasını sağlamak için ona hançerini fırlatmak gibi. Yomen, Vin'in planladığı her türlü tuzağı harekete geçirmek istiyordu. Aptalca bir hareket gibi görünüyordu. Bir Sissoylu'yu nasıl alt etmeyi düşünüyor olabilir?

Vin, tabii kendisi bir Sissoylu değilse, diye düşündü. *Beni yenebileceğini sanıyor. Atiyumu var ve ben bir şey denediğim anda bunu yakmaya hazır.*

Vin hiçbir şey yapmadı; saldırmadı. Yomen hakkında hissettikleri konusunda emin değildi; ama bunun bir önemi de yoktu. Küpenin gizli bir gücü olmadığından saldıramazdı. Aslında, yalnızca kulağındayken kendini daha rahat hissettiği için küpeyi istemişti. Onu takmaya alışmıştı.

Yomen "İlginç," dedi. "Yine de, sizin ağzını bağlamamamın nedenlerinden birini keşfetmek üzeresiniz..." Bu sözüyle birlikte bir elini kapıya doğru kaldırdı. Bir hizmetçi kapıyı açıp üzerinde Elend'in birliklerinin kahverengi ve beyaz giysisi içinde silahsız bir asker belirince ellerini arkasında kavuşturdu.

Harap Vin'in zihnine, onu öldürmelisin, diye fısıldadı. *Hepsini.*

Yomen ona bakmadan "Leydi Venture," dedi. "Size ben aksini belirtmedikçe bu adamla konuşmamanızı ve yalnızca ben talep ettiğimde yanıtlamanızı istiyorum. Aksi takdirde onu infaz etmek zorunda kalarak ordunuzdan yeni bir haberci isteyeceğim."

Askerin beti benzi attı. Vin neler olup bittiğini anlamak istercesine obligatör krala baktı. Yomen görünüşe göre sakin bir adamdı ve sert görünmek istiyordu.

Ne kadarı numaraydı?

Yomen askere "Gördüğün gibi, söz verdiğimiz gibi o hayatta," dedi. Asker "Bunun kılık değiştirmiş bir kandra olmadığını nasıl bileceğiz?" dedi. Yomen "Sorunu sorabilirsin," dedi.

Asker "Leydi Venture," dedi, "Kentteki partiye gitmeden önceki gece akşam yemeğinde ne yediniz?"

Güzel bir soruydu. Bir kandra onu, Elend'le ilk karşılaşması gibi önemli anlar hakkında sorguya çekerdi. Ancak yediği yemek gibi rastgele bir konuda soru sormak bir kandranın aklına gelmezdi. Bir de hatırlayabilseydi...

Yomen'e baktı. Yomen başıyla onaylayarak Vin'e izin verdi. "Yumurta," dedi. "Casusluk için kente girişlerimden birinde aldığım taze yumurtalar."

Adam başıyla onayladı.

Yomen "Yanıtını aldın, asker," dedi. "Kralına, karısının hâlâ hayatta olduğunu ilet."

Asker giderken hizmetçiler kapıyı kapadı. Vin bankta arkasına yaslanıp ağzının bağlanmasını bekliyordu. Yomen olduğu yerden Vin'e baktı.

Vin de bakışlarını ona çevirdi. Sonunda konuştu. "Elend'i ne kadar sakin tutabileceğini sanıyorsun? Eğer onu biraz tanıyorsan erkekliğinden önce krallığının geldiğini bilirsin. Yapılması gerekeni yapacaktır; bu benim sonum demek olsa bile."

Yomen, "Belki, sonunda," dedi. "Ancak şimdilik bu oyalama taktiği işe yarıyor. Sizin dobra bir kadın olduğunu ve işlerin kısa sürede hallolmasını sevdiğinizi söylüyorlar. Bu yüzden size karşı açık olacağım. Sizi tutsak etmekteki amacım sizi eşinize karşı baskı aracı olarak kullanmak değil."

Vin "Öyle mi?" dedi. "Öyleyse beni neden yakaladın?"

Yomen "Basit, Leydi Venture," dedi. "Sizi infaz edebilmek için yakaladım."

Vin'in şaşırmasını bekliyor idiyse bile; bunu göremedi. Omuzlarını silkmekle yetindi. "Gereksizce resmi bir ifade gibi geliyor. Neden baygınken gırtlağımı kesip bu işi bitirmedin?"

Yomen "Burası yasayla yönetilen bir kent," dedi. "Biz rastgele öldürmeyiz."

Vin "Bu savaş," dedi. "Eğer öldürmeden önce öldüreceklerini belirlemeyi beklersen, pek çok mutsuz askerin olacaktır."

"Suçunuz savaşla ilgili değil, Leydi Venture?"

"Öyle mi? Peki suçumu öğrenecek miyim?"

"Suçların en adisi. Cinayet."

Vin anlam veremiyordu. Bu adama yakın birini mi öldürmüştü? Belki bir yıl önce Hasting Hanesine saldırdığında Cett'in maiyetindeki soylulardan biriydi?

Yomen Vin ile göz göze geldi ve Vin orada bir şey gördü. Bu sakin görünüşün altında bir nefret yatıyordu. Hayır, dostlarından ya da akrabalarından birini öldürmemişti. Onun için çok daha önemli birini öldürmüştü.

"Lord Hükümdar," dedi. Yomen döndü.

Vin "Beni gerçekten de bununla yargılayamazsınız," dedi. "Saçma."

Yomen "Mahkeme olmayacak," dedi. "Bu kentteki yetkili benim ve bana yön ya da izin verecek bir törene ihtiyacım yok."

Vin kıkırdadı. "Buranın yasayla yönetildiğini söylediğini sanıyordum."

Yomen sakince "Yasa benim," dedi. "Karar vermeden önce insanların karşımda konuşmasına izin veririm. Kafandakileri tasarlaman için sana süre tanıyacağım; ancak eğer ağzına onaylanmamış bir şeyler atıyormuş gibi göründüğünüz anda bile sizi öldürmekle görevlendirilmiş muhafızlar olacak."

Yomen tekrar ona baktı. "Yerinizde olsam bir şey yiyip içerken çok dikkatli olurdum. Muhafızlarınız işlerini sağlama almakla tembihlendi; ayrıca kazayla seni öldürürlerse cezalandırılmayacaklarını biliyorlar."

Vin duraksadı, su dolu kadeh hâlâ avucundaydı.

Harap'ın sesi, onu öldür, diye fısıldadı. *Bunu yapabilirsin. Askerlerden birinin silahını al, ardından onu Yomen'e karşı kullan.*

Vin suratını astı. *Harap* hâlâ Reen'in sesini kullanıyordu; tanıdık, her zaman parçası gibi gelen bir şeydi. Bunu o *şeye* ait olduğunu keşfetmek yansımasının başkasına ait olduğunu ve kendisini daha önce hiç görmediğini anlamak gibiydi.

Sese aldırış etmedi. *Harap*'ın ondan neden Yomen'i öldürmesini istediğinden emin değildi. Ne de olsa, Yomen onu tutsak almıştı ve obligatör kral *Harap*'ın tarafındaydı. Ayrıca Vin adama zarar verebileceğinden emin değildi. Zincirlenmiş, kullanabileceği metallerden yoksun bir haldeyken saldırmak için aptal olması gerekirdi.

Ayrıca Yomen'in, savunmasını yapabilsin diye kendisini öldürmediği konusunda söylediklerine de inanmıyordu. Bir şeyler çeviriyordu. Ancak ne olduğunu anlayamıyordu. Neden onu öldürmemişti? Bir neden bulamamak için fazlasıyla zeki bir adamdı.

Amaçlarını belli etmeyen Yomen Vin'e tekrar arkasını dönüp pencereden dışarı baktı. "Onu götürün."

Bilincinin çoğunu feda ederek, Muhafaza Harap'm zindanını yarattı; böylelikle anlaşmayı bozarak birlikte yaratmış olduklarını Harap'm yok etmesini önlemeye çalıştı. Bu olay güçlerini neredeyse dengelemişti; Harap tutsaktı ve yalnızca bir kısmı dışarı sızabiliyordu. Muhafaza bir zamanlarki hâlinin küçük bir parçası kadardı ve düşünüp eyleme geçmekte bile zorlanıyordu.

Bu iki zihin elbette ki güçlerinin saf kuvvetlerinden bağımsızdılar. Aslında bu düşüncelerin ve kişiliklerin bu güçlerle nasıl ilişkilendirildiğinden emin değilim; ama başlangıçta olmadıklarını düşünüyorum. Çünkü her iki güç de onlara hâkim olan zihinlerden ayrışabiliyordu.

55

KÖYDEN DÖNMESİ Elend için oraya gidişinden çok daha uzun sürmüştü. Öncelikle sikkelerinin çoğunu köylülere bırakmıştı. İlerleyen zamanlarda paranın ne işlerine yarayacağından emin değildi ama bir şeyler yapmak zorunda hissetmişti. Sonraki birkaç ayda zor zamanlar onları bekliyordu. Erzak stokları neredeyse tükenmişti; evlerini kolosslar yakmıştı, suları kül yağmurundan kirlenmişti ve başkentleri ile kralları Elend'in kuşatması altındaydı.

Yağan külün altında ilerlerken, odaklanmam gerek, diye düşündü. *Her bir köye yardım edemem. Büyük resim için endişelenmeliyim.*

Birinin kentini yok etmek için kolossları kullanmayı da içeren büyük bir resim. Elend dişlerini sıkıp yürümeyi sürdürdü. Güneş ufukta alçalıyordu ve kızıl güneşin ışığı altında sisler görünmeye başlamıştı. Elend'in ardında otuz bin kadar koloss yürüyordu. Yeni ordusu.

Geri dönmesi biraz da bu yüzden uzun sürmüştü. Sorgucu onları çalmak üzere ortaya çıkar endişesiyle onların önüne geçmektense, koloss ordusuyla birlikte yürümek istemişti. Bu kadar büyük bir grubun başında kimse olmamasına hâlâ inanamıyordu.

Kasıklarına dek erişen bir kül yığınının içinde ilerlerken, bir koloss ordusuna

tek başıma saldırdım, diye düşündü. *Bunu Vin'in yardımı olmadan, Sorgucu'yu tek başıma alt etmeyi düşünerek yaptım.*

Nasıl olmuştu da bir Sorgucu'yu tek başına yenebileceğini düşünmüştü? Kelsier'in kendisi bile bunlardan birini güçlükle yenmişti.

Vin şimdiye dek üç tanesini öldürdü, diye düşündü. *Onlara karşı birlikte dövüştük, ama her birini o öldürmüştü.*

Vin'in yeteneklerini kıskanmıyordu, ama ara sıra ona imreniyordu. Bu onu eğlendiriyordu. Sıradan biriyken bunu dert etmemişti ama artık o da bir Sissoyluydu ve onun yeteneğine imreniyordu.

Ayrıca onun gibi becerikli biri bile tutsak düşmüştü. Elend üzerinden atamadığı ağır bir hisle ilerlemeyi sürdürdü. Her şey ona *yanlış* geliyordu. O özgürken Vin tutsaktı. Sis ve kül toprakları boğuyordu. Tüm güçlerine karşın Elend sevdiği insanları ve kadını koruyacak hiçbir şey yapamıyordu.

Üstelik doğruca kampa dönmek yerine kolosslarla birlikte ağır aksak yürüyüşünün üçüncü nedeni de buydu. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Yalnız kalmaya. Belki en başta yola çıkmasının nedeni buydu.

İşlerinin tehlikeli olduğunu biliyordu ama onu kaybedebileceğini asla düşünmemişti. O Vin'di. Her zaman kurtulurdu. Hayatta kalırdı.

Ama peki ya bu sefer yapamadıysa?

Her zaman hassas olan Elend olmuştu; Sissoylular ve kolosslar arasında sıradan biriydi. Dövüşemeyen, koruma için Vin'e muhtaç bir âlim. Savaşın son yılında bile Elend onun yanındaydı. Eğer tehlikeye düşecek olursa Elend de tehlikedeydi. Elend hayatta kalır da Vin ölecek olursa neler olabileceğini düşünecek vakti de olmamıştı.

Kül içinde ilerlerken başını hayır der gibi salladı. Kendisine yol açmak için kolossları kullanabilirdi. Ancak şimdilik onlardan bile uzakta olmak istiyordu. Bu yüzden önde, ardında batmakta olan kızıl bir güneşle aydınlanan külle kaplı bir arazide tek başına siyah bir figür olarak ilerliyordu.

Kül yağmurları daha da kötü bir hâl alıyordu. Köyden ayrılmadan önce bir gün boyunca kolossların sokakları temizleyip bazı evleri yeniden inşa etmesini sağlamıştı. Yine de kül yağmuru bu kadar yoğunken, sisler ve hatta başıboş gezen kolosslar bile ikincil sorunlara dönüşüyordu. Kül. Yalnızca kül bile onları öldürecekti. Daha şimdiden ağaçları ve tepeleri kaplamıştı. Kimi yerlerde beline dek geliyordu.

Eğer Luthadel'de kalıp âlimlerle birlikte çalışsaydım, bunu durdurmanın bir yolunu keşfedebilirdik, diye düşündü.

Hayır, bu ahmakçaydı. Ne yapacaklardı? Yanardağları mı tıkayacaklardı? Tüm külü denize akıtmanın bir yolunu mu bulacaklardı? Önünde, uzakta; güneş aksi yönde batıyor olsa da akşam sislerinin içinde gökte kızıl bir küre görebiliyordu. Doğudaki ışığın yanardağlardan taşan alev ve lav olduğunu düşünüyordu.

Ölmekte olan bu göğe, yürümeyi bile zorlaştıracak kadar biriken küle ve patlayan yanardağlara karşı ne yapmıştı? Şimdiye dek; bunlarla baş etme yöntemi onları görmezden gelmekten ibareti.

Ya da, bunlar için endişelenmeyi Vin'e bırakmaktı.

Beni gerçekten endişelendiren bu, diye düşündü. *Sevdiğim kadını kaybetmek yeterince kötü. Ama tüm bunları düzelteceğine inandığım kişiyi kaybetmek... Bu gerçekten ürkütücü.*

Garip bir durumdu. Asıl gerçek ise Vin'e bir insana güveneceğinden daha fazla güveniyordu. Daha çok bir gücü andırıyordu. Hatta bir tanrıyı. Doğrudan bunu düşünmek ahmakça geliyordu. Karısıydı. Firari Cemaati'nin bir üyesi olsa da ona tapınmak, onun tanrısal olduğunu düşünmek yanlış geliyordu.

Ayrıca tam olarak böyle de düşünmüyordu. Ama ona güveniyordu. Vin içgüdüleriyle hareket eden biriydi, Elend ise mantığı ve düşüncesiyle. Bazen, yalnızca üzerinde durup düşünmediği için Vin'in imkânsızı gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Elend bir uçurum kıyısına geldiğinde durup diğer tarafla arasındaki mesafeyi ölçmeye çalışırdı. Vin ise doğruca atlardı.

Vin'in diğer tarafa varamadığı gün ne olacaktı? Peki ya içine girdikleri olaylar iki kişinin baş edebileceğinden daha büyükse? Üstelik bu iki kişiden biri Vin iken bile böyleyse? Elend bunları düşününce Fadrex'teki zulada işe yarar bir bilgiye ulaşmak için bile çok az bir umut vardı.

Elend çaresizlik içinde, *yardıma* ihtiyacımız var, diye düşündü. Küller içinde yürümeyi bıraktı; nihayet gece inerken etrafa karanlık çöküyor ve sisler oynaşıyordu.

Yardım. Peki bu ne demekti? Bir zamanlar Sazed'in bahsettiği gizemli tanrıların birinden mi bir yardım gelecekti? Elend Lord Hükümdar dışında başka tanrı bilmiyordu. Ayrıca o yaratığa gerçekten de inanmıyordu; ancak Yomen ile tanıştıktan sonra bazı insanların Lord Hükümdar'a nasıl tapındıklarını görünce fikri biraz değişti.

Elend başını göğe çevirip yağan kül tanelerini izledi. Sessiz ancak durmak bilmeyen saldırısına devam ediyordu. Uyuyan birini boğmakta kullanılan yumuşak bir yastığın kapkara tüyleri gibiydiler.

Sonumuz geldi, diye düşündü. Ardından kolosslar da durmuş, ondan gelecek sessiz emri bekliyorlardı. *Bu kadar. Her şey sona erecek.*

Bunu anlaması ezici bir etki uyandırmamıştı. Sönmekte olan bir mumdan çıkan son bir tutam duman gibi narindi. Bir anda, karşı koyamayacaklarını, geçen yıl yaptıkları her şeyin anlamsız olduğunu anlamıştı.

Elend dizleri üzerine çöktü. Küller göğsüne dek geliyordu. Belki eve yürüyerek dönmesinin son nedeni de buydu. Etrafta başkaları varken iyimser olmak zorundaymış gibi hissediyordu. Ama bir başın kaldığında gerçekle yüzleşebilirdi.

Orada, küllerin içinde; nihayet pes etti. Yanı başında biri daha dizlerinin üzerine çöktü.

Elend irkilip doğrulmaya çalışırken yerdeki külleri savurmuştu. Geç de olsa lehimini harlayarak saldırmak üzere olan bir Sissoyluya özgü keskin bir gücü bedenine yaydı. Ama yanında kimse yoktu. Donup kaldı; hayal görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Ardından kalay yakıp külle örtülü gecenin karanlığına doğru gözlerini kısarak baktı ve nihayet aradığını buldu. Bir sis yaratığı.

Gerçekten de sisten bir yaratık değildi. Daha çok çizgilerini sis belirliyor gibiydi. Rastgele oynaşan sisler bir insana benzeyen siluetini oluşturuyordu. Elend daha önce bu yaratığı iki kez görmüştü. İlk kez; Kuzey Salâhiyet'in yabanında belirmişti.

İkinci kez ise Elend'i karnından bıçaklayarak ölüme terk etmişti.

Yine de bu Vin'in Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp bunu Elend'i iyileştirmek için kullanmaya zorlamak için yapmıştı. Neredeyse Elend'i öldürmüş olsa da bu şeyin niyeti iyiydi. Ayrıca Vin bu yaratığın Elend'i her nasılsa Allomanser yapan o metal parçasına götürdüğünü söylemişti.

Sis ruhu Elend'i izliyordu; şekli oynaşan sisler içinde zorlukla seçiliyordu. Elend "Ne?" diye sordu. "Benden ne istiyorsun?"

Sis ruhu kolunu kaldırıp kuzeydoğuyu işaret etti.

İlk karşılaştığımızda da böyle yapmıştı. Beni bir yere göndermeye çalışırcasına yalnızca işaret ediyordu. O zaman da ne demek istediğini anlamamıştım.

Elend birden bitkinleşip "Bak," dedi. "Bir şey söylemeye çalışıyorsan neden bunu açıkça dile getirmiyorsun?" Sis ruhu sislerin içinde sessizce dikiliyordu.

Elend, "En azından yaz," dedi. "Elinle göstermek hiçbir işe yaramıyor." Bu yaratığın, artık her ne idiyse, bir tür bedeni olduğunu biliyordu. Ne de olsa Elend'i bıçaklamakta zorlanmamıştı.

Yaratığın orada öylece dikilmeyi sürdüreceğini sanmıştı. Ancak, Elend'in tahmininin aksine, kendine söyleneni yapıp küllerin içinde dizleri üzerine çöktü. Sisten elini uzatıp küle yazmaya başladı. Elend bir adım öne çıkıp sis ruhunun ne yazdığını anlamak için başını çevirdi.

Seni öldüreceğim, yazıyordu. *Ölüm, ölüm, ölüm.* Elend bir ürperti hissederken "Pekâlâ... Bu çok hoş," dedi.

Sis ruhu yere çöktü. Külün içinde dizleri üzerine çöktüğünde yerde iz bırakmamıştı.

Elend, kendisine güvenmemi sağlamaya çalışıyorken seçtiği sözcükler çok garip, diye düşündü. Elend "Sözlerini değiştirebilir, değil mi?" diye sordu. "Diğer kuvvet. Kâğıt üzerindeki metni değiştirebiliyorsa neden küle yazılanları değiştiremesin?"

Sis ruhu başını kaldırdı.

Elend "Sazed'in kâğıtlarının köşelerini de bu yüzden yırttın," dedi. "Ona not yazamıyordun çünkü yazdıkların değiştirilecekti. Bu yüzden başka şeyler yapmak zorundaydın. Elinle işaret etmek gibi daha bariz şeyler."

Yaratık doğruldu.

Elend "Öyleyse, daha yavaş yaz," dedi. "Hareketlerin daha açık olsun. Kolunun hareketini izleyecek ve harfleri zihnimde göreceğim."

Sis ruhu derhal işe koyulup kollarını hareket ettirmeye başladı. Elend ruhun hareketlerine odaklandı. Bu hareketlerden harfleri çıkarmak şöyle dursun, hiçbiri anlamlı gelmiyordu.

Elini kaldırıp "Dur," dedi. "İşe yaramıyor. Ya o kuvvet bunları değiştiriyor ya da sen yazmayı bilmiyorsun."

Sessizlik.

Elend yerde yazılanlara bakarken, bir dakika, diye düşündü. *Eğer yazılanlar değiştiyse...* Ani ve soğuk bir ürperti hissederek "O burada, değil mi?" dedi. "Burada, bizimle birlikte." Sis ruhu hareketsiz kaldı.

Elend "Evetse zıpla," dedi.

Sis ruhu kollarını daha önce yaptığı gibi sallamaya başladı.

Elend "Bu da olur," derken ürperdi. Etrafa bakındı ama sislerde hiçbir şey göremiyordu. Eğer Vin'in serbest bıraktığı şey yanındaysa, hiç iz bırakmıyor demekti. Yine de Elend bir şeylerin değiştiğini *hissedebiliyordu*. Rüzgâr biraz artmıştı, havada hafif bir soğukluk vardı ve sisler daha oynaktı. Belki de yalnızca hayal görüyordu.

Dikkatini tekrar sis ruhuna çevirdi. "Sen... Daha önceki kadar gerçekçi değilsin." Yaratık hareketsiz kaldı.

Elend sabırsız bir biçimde "Bu hayır anlamına mı geliyor?" diye sordu. Yaratık hareket etmedi.

Elend gözlerini kapattı. Odaklanmayı deneyip gençliğindeki mantık bulmacalarını hatırlamaya çalıştı. *Buna daha doğrudan yaklaşmalıyım. Basit bir evet ya da hayırla yanıtlanabilecek sorular kullanmalıyım. Sis ruhu neden öncekine göre daha zor görülecek olsun ki?* Elend gözlerini açtı.

"Daha öncekine göre daha zayıf mısın?" diye sordu. Ruh kollarını salladı.

Elend, evet, diye düşündü.

Elend "Dünya sona mı eriyor?" diye sordu. Yine kollarını salladı.

"Diğerine göre daha mı zayıfsın? Vin'in serbest bıraktığı şeye?" Kollar sallandı.

Elend "*Çok daha* mı zayıf?" diye sordu.

Ruh kollarını salladı ancak biraz kederli görünüyordu.

Elend, güzel, diye düşündü. Elbette, bunu o da tahmin edebilirdi. Sis ruhu ne olursa olsun sorunlarının çözümü büyülü değildi. Öyle olsaydı şimdiye dek kendilerini kurtarmış olurlardı.

Elend, en çok ihtiyacımız olan şey bilgi, diye aklından geçirdi. *Bu şeyden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerek.* "Kül ile bir ilişkin var mı?" diye sordu.

Hareket yoktu.

"Kül yağmurlarına sen mi sebep oluyorsun?" Yine hareket yoktu.

"Kül yağmurlarının sebebi diğer şey mi?" Bu kez kollarını salladı.

Pekâlâ. "Sislerin gündüz vakti de gelmesine o mu sebep oluyor?" Hareket yoktu.

"Sislerin gündüz gelmesini *sen* mi sağlıyorsun?"

Bu soruya vereceği yanıtı düşünüyormuş gibiydi, bu kez kollarını daha öncekilere kıyasla daha isteksizce salladı.

Elend, acaba bu "belki" ya da "kısmen" demek olabilir mi, diye düşündü.

Yaratık hareketsizleşti. Sisler içinde onu seçmek git gide daha da zorlaşıyordu. Elend kalayını harladı ama bu yaratığı daha görünür kılmadı. Giderek soluyor gibiydi.

Elend bir yanıt beklemekten çok kendi kendine konuşur gibi "Nereye gitmemi istiyordun?" diye sordu. "Doğuyu mu işaret ettin? Luthadel'e dönmemi mi istiyorsun?"

Kollarını yine isteksizce salladı.

"Fadrex'e mi saldırmamı istiyorsun?" Hareketsiz kaldı.

"Fadrex'e *saldırmamamı* mı istiyorsun?" Hevesle kollarını salladı.

İlginç, diye düşündü.

Elend "Sisler," dedi. "Sislerin tüm bunlarla ilgisi var, değil mi?" Yaratık ellerini salladı.

Elend "Sisler adamlarımı öldürüyor," dedi.

Sis ruhu öne çıktı ardından hareketsiz kaldı; telaşlı görünüyordu.

Elend olup biteni anlamaya çalışıyordu. "Buna tepki verdin. Sislerin adamlarımı *öldürmediğini* mi söylemek istiyorsun?" Kollarını salladı.

"Bu saçmalık. Onların öldüğünü gördüm."

Öne çıkıp Elend'i işaret etti. Elend kuşağına baktı. Başını kaldırırken "Sikkeler mi?" diye sordu.

Sis ruhu yeniden işaret etti. Elend kuşağına uzandı. Orada yalnızca metal şişecikleri vardı. Bunlardan birini çekerek "Metaller mi?" diye sordu.

Hevesle kollarını salladı. Bunu yapmayı sürdürüyordu. Elend şişeciğe baktı. "Anlamıyorum."

Yaratık durakladı. Buharlaşıyormuşçasına giderek daha da kayboluyordu.

Elend öne çıkıp "Bekle!" dedi. "Başka bir sorum var. Gitmeden önce bir soru daha!" Elend'in gözlerinin içine baktı.

Elend usulca "Yenebilir miyiz? Hayatta kalabilir miyiz?" diye sordu.

Hareket yoktu. Ardından yaratık kolunu kısa bir süre salladı. Hevesli ya da coşkulu bir hareket değildi; daha çok tereddütlüydü. Emin değildi. Aynı hareketi sürdürürken buharlaştı; silueti sisler içinde kaybolurken sanki yaratık hiç orada olmamış gibiydi.

Elend karanlıkta dikiliyordu. Arkasını dönüp kendisini uzakta koyu ağaç gövdeleri gibi bekleyen koloss ordusuna baktı. Tekrar diğer yöne dönüp sis ruhundan bir iz aradı. Sonunda hızla dönüp Fadrex'e doğru ilerlemeye başladı. Kolosslar da onu izledi.

Daha... Güçlü hissediyordu. Saçmaydı; sis ruhu ona işe yarar hiçbir bilgi vermemişti. Neredeyse bir çocuk gibiydi. Ona söylediği şeyler; genellikle şüphelendiklerinin onaylanmasından ibaretti.

Yine de yürürken daha kararlıydı. Sadece, dünyada anlamadığı şeyler olduğunu bildiği için. Belki bu da görmediği olasılıklar olduğu anlamına geliyordu. Hayatta kalma olasılıkları.

Mantığı ona atlamamasını söylerken bile uçurumun diğer tarafına güvenle ulaşma olasılığı.

Muhafaza'nın kalan son canını da Fadrex'e yürüyüşü sırasında neden Elend'e görünmek için kullandığını bilmiyorum. Anladığım kadarıyla Elend bu karşılaşmadan pek bir şey öğrenmedi. Elbette, o zamana dek Muhafaza eski hâlinin bir gölgesi gibiydi ve bu gölge de Harap'ın korkunç yıkım etkisi altındaydı.

Belki Muhafaza; ya da bir zamanlarki halinden geriye kalanlar Elend'i tek başına yakalamak istedi. Belki de Elend'i, insanların imparatoru olduğunu bildiği kişinin o arazide dizleri üzerine çökmüş bir hâlde, bir daha hiç kalkmamak üzere yere devrilmek üzere olduğunu gördü. Her halükarda Muhafaza belirdi ve böylelikle kendisini Harap'ın saldırılarına açık kıldı. Muhafaza'nın tek bir hareketiyle bir Sorgucu'yu kaçırdığı günler, hatta bir adama vurup yere devirerek öldürdüğü günler de geride kalmıştı.

Elend "sis ruhunu" gördüğünde, Muhafaza kendisini güçlükle ifade eden bir halde olmalıydı. Eğer ölmekte olan bir tanrının huzurunda olduğunu bilseydi Elend neler yapardı merak ediyorum; o gece Muhafaza'nın vefatının son görgü tanığı olmuştu. Eğer Elend o külle kaplı arazide birkaç dakika daha beklemiş olsaydı sislerin içinden küllere kısa, siyah saçlı ve karakteristik bir burnu olan cansız bir beden düştüğünü görecekti.

Bu hâlde, cansız beden orada öylece kalıp küllere gömüldü. Dünya ölüyordu. Dünyanın tanrıları da onunla birlikte ölmeliydi.

56

SPOOK KARANLIK MAĞARADA DİKİLİYOR tahtasına ve kâğıdına bakıyordu. Bir ressamın tuvali gibi gerdirmişti; ancak imgeler değil fikirleri resmediyordu. Kelsier planlarını çeteye sunarken daima bir kara tahta kullanırdı. Spook planlarını çeteye açıklamıyor, kendisi bunlar üzerinde çalışıyor olsa da iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Zor olan; Quellion'un Allomanser olduğunu halkın önünde açık etmeye zorlamak olacaktı. Durn onların nelere dikkat etmesi gerektiğini söylemişti; kalabalık-

lar buna hazır olacak, kendilerine söylenen şeyin onayını bekliyor olacaklardı. Ancak Spook'un planının işe yaraması için Yurttaş'ı halka açık bir yerde yakalamalı ve adamı kendilerini izleyenlerin anlayabileceği bir biçimde Allomantik güçlerini kullanmaya zorlamalıydı.

Öyleyse uzaktaki bir metali İtmesine izin veremem, diye düşünüp karatahta üzerine bir not aldı. *Onun havaya fırlamasına ya da birkaç sikke fırlatmasına ihtiyacım var. Görülebilir, başkalarına izlemelerini söyleyebileceğimiz bir şey.*

Bu zor olacaktı; ama Spook'un inancı tamdı. Quellion'a bir mitingde saldırmaktan tutun, yalnız olduğunu düşündüğü bir anda güçlerini kullanmasını sağlamaya dek bazı fikirleri tahtaya karalamıştı. Yavaşça, fikirleri mantıklı bir plana dönüşüyordu.

Spook gülümseyerek, bunu gerçekten de yapabilirim, diye düşündü. *Kelsier'in liderlik becerilerine hep hayran kalmıştım. Ama bu sandığım kadar zor değil.*

En azından, Spook böyle düşünüyordu. Başarısız olduğu durumda olabilecekleri düşünmemeye çalıştı. Beldre'in hâlâ elinde rehin olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Bazı sabahlar uyandığında, gece kalayı yanıp bittiğinden, daha fazla metal içene dek bedeninin tamamen uyuştuğunu ve hiçbir şey hissedemediğini düşünmemeye çalıştı. Ortalıkta göründüğünde, konuştuğunda ya da bir şeyler peşinde olduğunda halk arasında yol açtığı isyanlara ya da olaylara odaklanmamaya çalıştı.

Kelsier ona endişe etmemesini söyleyip duruyordu. Bu onun için yeterli olmalıydı, değil mi?

Birkaç dakika sonra, taş zeminde atılan sessiz adımları; yaklaşan birini duydu. Adımlar onun için yeterince sessiz değildi. Parfümsüz bir elbisenin hışırtısı ona gelenin kim olduğunu söylüyordu.

"Spook?"

Elindeki kalemi bırakıp döndü. Beldre Spook'un 'odasının' öte tarafında duruyordu. Bazı rafların arasında kendisine bir oda yapmış ve bunu çarşaflarla bölmüştü; burası kendi ofisiydi. Yurttaş'ın kardeşi yeşil-beyaz, güzel bir soylu elbisesi giyiyordu.

Spook gülümsedi. "Elbiseyi beğendin mi?"

Beldre biraz utanmış bir hâlde başını öne eğdi. "Yıllardır böyle bir şey giymedim."

Spook kalemi bırakıp elini bir paçavraya silerken "Bu kentte kimse giymedi," dedi. "Ama, hangi binaları yağmalaman gerektiğini bilirsen bu tür elbiseler edinmek o kadar da zor değil. Görünüşe göre bedenini doğru tahmin etmişim, değil mi?"

Beldre ilerleyip usulca "Evet," dedi. Elbise genç kızın üzerinde gerçekten de güzel duruyordu, o yaklaştıkça Spook da odaklanmakta biraz daha zorlanıyordu. Beldre Spook'un tahtasına bir göz attı; yazılanlar ona pek bir şey ifade etmiyordu. "Bunun... Bir anlamı var mı?"

Spook dalgınlığını silkeleyip üzerinden attı. Tahta karalamalar ve notlarla do-

lup taşmıştı. Bu bile yazılanları okumayı zorlaştırıyordu. Ancak, okumayı daha da güçleştiren başka bir şey vardı.

Spook "Çoğu doğu sokak ağzı ile yazılı," dedi.

Beldre tahtanın kenarlarında parmaklarını dikkatle gezdirirken "Küçükken kullandığın dil mi?" diye sordu. Yanlışlıkla bir şeyleri silmemeye dikkat ediyordu.

Spook başıyla onayladı.

"Sözcükler bile değişik," dedi. "Yapaydım?"

Spook "'Yapıyordum' gibi bir anlamı var," diye açıkladı. "Cümlelere böyle başlıyorsun. "'Yapaydım oraya koşmalı' 'Oraya koşuyordum,' demek"

Beldre tahtada yazılanları okurken gülümseyerek "Yapaydım nerede nasılını" dedi. "Ahlamsız gibi geliyor!"

Spook gülümseyip doğu sokak aksanıyla "Yapaydım nasılını istemeyi yapmayı," dedi. Ardından kızarıp başını çevirdi.

Beldre "Ne?" diye sordu.

Spook, neden hep onun yanında aptal gibi davranıyorum, diye düşündü. *Diğerleri hep konuşmamla dalga geçerdi; Kelsier bile aptalca olduğunu düşünürdü. Şimdi ben kalkmış onun önünde böyle konuşuyorum.*

Beldre gelmeden önce planlarını düşünürkenki gibi kendinden emin hissetmiyordu. Neden bu kız onu hep liderlik rolünden eski Spook'a dönüştürüyordu? Hiçbir zaman önemli olmamış olan Spook'a.

Beldre "Aksanından utanmamalısın," dedi. "Bence hoş." Spook kıza arkasını dönerken "Daha demin anlamsız dedin," dedi.

Beldre "Ama en güzel yanı da bu!" dedi. "Anlamsız gibi olması *kasıtlı*, değil mi?"

Spook, bu sokak ağzını edindiğinde ebeveynlerinin verdiği tepkiyi memnuniyetle hatırladı. Yalnızca arkadaşlarının anlayabileceği şeyler söylemek ona bir tür güç veriyordu. Elbette bunu o kadar çok kullanmıştı ki eskiye dönmek zor olmuştu.

Beldre, tahtaya bakarken "Pekâlâ," dedi. "Neler yazıyor?"

Spook tereddüt etti. "Yalnızca rastgele düşünceler." Beldre onun düşmanıydı; bunu aklından çıkarmamalıydı. Beldre "Oh," dedi. Gözüne okunaksız bir şeyler ilişti, ardından tahtadan uzaklaştı.

Ağabeyi onu toplantılarına asla almadı, diye düşündü. *Ona önemli hiçbir şey söylemedi. Kendisini işe yaramaz hissetmesine yol açtı...*

Spook kendisini "Ağabeyinin Allomansi güçlerini halkın önünde kullanmasını sağlamalıyım," derken buldum. "Böylece insanlar onun ikiyüzlü olduğunu görecek."

Beldre ona döndü.

Spook "Tahtada bununla ilgili fikirlerim var," dedi. "Pek çoğu iyi değil. Doğruca ona saldırıp kendini savunmasını sağlamak iyi bir fikir gibi geliyor."

Beldre "Bu işe yaramaz," dedi. "Neden olmasın?"

"Sana karşı Allomansi kullanmaz. Kendisini öylece açık etmez."

"Eğer onu yeterince korkutursam yapar."

Beldre başını hayır der gibi salladı. "Ona zarar vermeyeceğine söz verdin. Hatırlıyor musun?"

Spook parmağını kaldırırken "Hayır," dedi. "Ben başka bir yol bulmayı *deneyeceğime* söz verdim. Ayrıca onu öldürmek gibi bir niyetim de yok. Yalnızca onu öldüreceğimi *sanmasını* istiyorum."

Beldre yine sessizleşti. Yüreği titredi.

Spook "Merak etme, yapmayacağım, Beldre," dedi. "Onu öldürmeyeceğim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu. Spook başıyla onayladı.

Beldre bakışlarını ona çevirdi, ardından gülümsedi. "Ona bir mektup yazmak istiyorum. Belki seni dinlemesini sağlayabilirim; bunun gerekliliğini tamamen ortadan kaldırabiliriz."

Spook "Pekâlâ..." dedi. "Ama beni zor duruma sokacak bir şeyi ona haber vermediğinden emin olmak için mektubu okumam gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Beldre başıyla onayladı.

Elbette, okumaktan fazlasını yapacaktı. Mektubu bir başka kâğıda geçirecek, satırların sırasını değiştirecek ve aralara bazı önemsiz sözcükler ekleyecekti. Şifreli mesajları bilebilecek kadar çok hırsız çetesinde yer almıştı. Ama Beldre'in kendisine karşı dürüst olduğunu göz önünde bulundurursa Quellion'a bir mektup yazması iyi bir fikirdi. Spook'un konumunu güçlendirirdi.

Yatacak yerinin yeterince rahat olup olmadığını sormak üzereyken yaklaşan birini duyup bundan vazgeçti. Bu seferki ayak sesleri daha güçlüydü. Yüzbaşı Goradel, diye düşündü.

Gerçekten de asker kısa bir süre sonra Spook'un 'odasının' köşesinde belirdi. Asker "Lordum," dedi. "Bunu görmeniz gerek."

Askerler gitmişti.

Sazed diğerleriyle birlikte pencereden bakıp Quellion'un askerlerinin son birkaç haftadır Nezaret binasını izleyerek kamp kurmuş oldukları boş araziye göz gezdiriyordu.

Breeze düşünceli bir hâlde çenesini kaşırken "Ne zaman gittiler?" diye sordu.

Goradel "Az önce," diye açıkladı.

Her nedense, bu Sazed'e kötüye bir işaretmiş gibi gelmişti. Spook, Breeze ve Goradel'in yanında dikiliyordu; ancak diğerleri bunu iyiye bir işaret olarak yorumluyordu.

Goradel "Pekâlâ, dışarı çıkmayı kolaylaştıracak," dedi.

Spook "Daha da fazlası," dedi. "Quellion'a karşı plana askerlerimizi de dâhil edebileceğim anlamına geliyor. Kapımızın eşiğinde bir ordu adam varken onları binadan gizlice çıkarmadık; ama şimdi..."

Goradel "Evet," dedi. "Ama nereye gittiler? Quellion'ın bizden şüphelendiğini düşünüyor musun?"

Breeze gülecek gibi oldu. "Bu, sevgili dostum, senin gözcülerinin yanıtlayabileceği bir soru. Neden onları ordunun peşinden göndermiyorsun?"

Goradel başıyla onayladı. Ama Sazed'in beklemediği bir biçimde, asker onay için Spook'a döndü. Spook başıyla onayladı ve yüzbaşı da emir vermek üzere uzaklaştı.

Sazed, Breeze ve benim yerimize, çocuğa bakıyor, diye düşündü. Şaşırmaması gerekirdi. Sazed, Spook'un önderlik etmesine kendisi müsaade etmişti ve Goradel'e göre Sazed, Breeze ve Spook muhtemelen eşitti. Elend'in yakın çevresindeydiler ve içlerinde en iyi savaşçı Spook'tu. Goradel'in bir yetkili olarak ondan bir işaret beklemesi mantıklıydı.

Yalnızca, Spook'un askerlere emir verdiğini görmek garipti. Spook, çetenin döneminde her zaman çok sessiz biri olmuştu. Fakat Sazed de çocuğa saygı duymaya başlıyordu. Spook, Sazed'in yapamadığı bir biçimde emir verebiliyordu ve Quellion'ı devirme planlarının yanı sıra Urteau'daki hazırlıklarda da öngörülü olduğunu göstermişti. Breeze'in önemli olduğunu söylediği dramatik etki alanında da bir yeteneğe sahipti.

Ancak çocuğun gözleri sargılıydı ve açıklamadığı başka şeyler vardı. Sazed yanıtlar için biraz daha bastırması gerektiğini biliyordu ama gerçek şu ki Spook'a güveniyordu. Sazed Spook'u, diğerleriyle güçlükle konuşabildiği çocukluğundan beri tanıyordu.

Goradel uzaklaşırken Spook Sazed ve Breeze'e döndü. "Pekâlâ?"

Breeze "Quellion bir şeyler çeviriyor," dedi. "Ancak bir sonuca varmak için çok erken." Spook "Katılıyorum," dedi. "Şimdilik plana uygun ilerleyelim."

Bunun ardından ayrıldılar. Sazed arkasını dönüp mağaranın uzak köşesine; kalabalık bir grup askerin parlak lambalar altında çalıştığı kısma doğru ilerledi. Kollarında bakırzihinlerin tanıdık ağırlığı vardı; ikisi pazularında, ikisi ise bileklerindeydi.

Spook'un kendisine vermiş olduğu görevi tamamlamak için gerekli olan mühendislik bilgisi bu zihinlerde saklıydı.

Son zamanlarda Sazed ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Ne zaman merdivenlerden çıkıp kente bakacak olsa daha kötüye işaret eden şeyler görüyordu. Kül yağmurları daha da artmıştı. Depremler daha şiddetli ve daha sık bir hâl almıştı. Sisler, gündüz vakti git gide daha da uzun kalıyorlardı. Gök daha da kararıyor, kızıl güneş bir ışık ve yaşam kaynağından çok dev bir kanayan yarayı andırıyordu. Yanardağlar ufku gece vakti bile kızıla boyuyordu.

Dünyanın sonu insanların inançlarını yitirdikleri değil de *buldukları* bir zaman olması gerekiyor gibi geliyordu. Ancak dosyasındaki dinleri inceleyerek geçirdiği kısa süre bu konuda pek cesaret verici değildi. Yirmi dini daha elemiş ve geriye otuz potansiyel aday kalmıştı.

Başını hayır der gibi sallayıp çalışmakta olan askerlerin arasında ilerledi. Birkaç grup, kayalarla dolu ahşap mekanizmalar üzerinde çalışıyordu. Bunlar mağaraya akan suyun önünü kesecek olan ağırlık sistemleriydi. Diğerleri mekanizmayı indirecek olan makaralar üzerinde çalışıyordu. Yarım saat kadar sonra Sazed herkesin işini hakkıyla yaptığına karar verip hesaplamalarına döndü. Ancak masasına yürürken karşıdan gelen Spook'u gördü.

Spook, Sazed'in yanına gelip "İsyanlar," dedi. "Anlamadım, Lord Spook?"

"Askerler oraya gitti. Birileri bir yangın çıkarmış ve bizi çevreleyen askerler, tüm kent yanıp kül olmadan önce bu yangını söndürmeye gönderilmiş. Burada, Merkezi Salâhiyet kentlerinde olduğundan çok daha fazla ahşap var."

Sazed kaşlarını çattı. "Korkarım buradaki eylemlerimiz tehlikeli olmaya başlıyor."

Spook omuz silkti. "Bence bu iyi bir şey. Bu kent patlamanın eşiğinde, Saze. Tıpkı Luthadel'e hâkim olduğumuzdaki gibi.

Sazed usulca "Yalnızca Elend Venture'ın varlığı kentin kendi kendini yok etmesini önlemişti," dedi. "Kelsier'in devrimi kolaylıkla bir felakete dönüşebilirdi."

Spook "Her şey yoluna girecek," dedi.

İkisi mağarada dolaşırlarken Sazed genç adamı süzdü. Spook, kendinden emin görünmek için fazla çaba sarf ediyor gibiydi. Belki Sazed yalnızca şüpheci birine dönüştüğü içindi, ama Spook kadar iyimser olmakta zorlanıyordu.

Spook "Bana inanmıyorsun," dedi.

Sazed "Af edersiniz, Lord Spook," dedi. "Mesele o değil... Yalnızca son zamanlarda hiçbir şeye inancım kalmadı."

"Oh."

Bir süre sessizce yürüdüler ve kendilerini cam gibi dümdüz yeraltı gölünün kıyısında buldular. Sazed suyun kenarında duraksadı; endişeleri içini yiyordu. Uzun bir süre öylece kaldı; çaresiz hissediyor ancak bunu içinden atacak bir yol bulamıyordu.

Sazed sonunda "Spook, hiç endişeleniyor musun?" diye sordu. "Başarısız olmamızdan mı?" Spook ayaklarını sürüyerek "Bilmiyorum," dedi.

Sazed çalışmakta olan askerlere el sallarken "Ayrıca, *bundan* çok daha kötü," dedi. "Gök bile düşmanımız gibi. Toprak ölüyor. Tüm bunların bir işe yarayıp yaramayacağını merak etmiyor musun? Neden uğraşıyoruz ki? Sonumuz zaten geldi!"

Spook kızardı. Sonunda başını önüne eğdi. "Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ben... Ne yaptığını anlıyorum, Sazed. Kendimden şüphe duyup duymadığımı anlamaya çalışıyorsun. Sanırım beni okuyabiliyorsun."

Sazed şaşırmıştı, ama Spook ona bakmıyordu.

Genç adam alnını silerken "Haklısın," dedi, "Başarısız olup olmayacağımızı merak ediyorum. Sanırım Tindwyl bana kızardı, değil mi? Liderlerin kendilerinden şüphe etmemesi gerektiğini düşünürdü."

Bu söz karşısında Sazed duraksadı. Yaptığı bu çıkıştan korkmuş bir halde, ne yapıyorum, diye düşündü. *Gerçekten böyle birine mi dönüştüm? Yaşamımın çoğunda Kendi halkıma isyan ederek Sinod'a karşı geldim. Ancak huzurluydum; doğru şeyi yaptığımdan emindim.*

Buraya, insanların bana en çok ihtiyaç duydukları yere gelip ortalıkta dolanıp arkadaşlarıma çıkışıyor onlara öleceğimizi söyleyip duruyorum!

Spook başını kaldırıp "Ama," dedi, "Kendimden şüphe etsem de, işlerin yolun-

da gideceğini düşünüyorum." Sazed, çocuğun gözlerinde gördüğü umuda şaşırmıştı. *İşte ben bunu yitirdim.* Sazed "Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu.

Spook, "Bilmem," dedi. "Sadece... Buraya ilk geldiğinde bana sorduğun soruyu hatırlıyor musun? Göl kıyısında, şurada dikiliyorduk. Bana inanç hakkında bir şey sormuştum. Eğer, Quellion'ın Firari'ye olan inancı gibi insanların birbirlerine zarar vermelerine yol açıyorsa inancın ne işe faydası olduğunu sormuştun."

Sazed göle doğru baktı. Usulca "Evet," dedi. "Hatırlıyorum."

Spook "O zamandan beri bunu düşünüyorum," dedi. "Ve... Galiba bir yanıtım var."

"Lütfen."

Spook, "İnanç," dedi, "Ne olursa olsun fark etmez demek. Birinin her şeyi izlediğine inanabilirsin. Birinin her şeyi düzelteceğine inanabilirsin."

Sazed anlamaya çalışıyordu.

Spook, Sazed'in göremediği şeyler görüyormuşçasına gözleri parıldayarak ileri bakarken "Her zaman bir yolunun olması demek," diye fısıldadı.

Sazed, evet, diye düşündü. *İşte bunu yitirdim. Geri kazanmam gereken de bu.*

Her gücün üç yönü olduğunu anladım; Harap ve Muhafaza tarafından yaratılanlarda görülebilen fiziksel bir yön; dünyanın tamamını kaplayan ruhsal bir yön ve bu enerjiye hükmedenlerin zihinlerindeki bilişsel bir yön.

Bununla sınırlı da değil. O kadar çok daha fazlası var ki henüz kavrayamıyorum.

57

ONLARI ÖLDÜRMELİSİN.

İki muhafızın, hücresinin kapısından geçtiğini işitince Vin başını kaldırdı. *Harap*'ın sesinin iyi bir yanı vardı; daima Vin'e onları öldürmesini söylüyor olsa da insanlar yaklaştığında onu uyarıyordu.

Bir yandan da, aslında delirmiş olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa başka kimsenin görmediklerini görüp, işitmediklerini işitiyordu. Ancak, eğer delirmişse, bunu fark etmesinin bir yolu yoktu. Bu yüzden duyduklarını kabul edip bununla yetinmeye karar verdi.

Aslında, zaman zaman *Harap*'ın sesinden memnundu. *Harap* dışında hücresinde yalnızdı. Her şey hareketsizdi. Askerler bile, muhtemelen Yomen'in talimatları üzerine, konuşmuyorlardı. Ayrıca *Harap* her konuştuğunda yeni bir şey öğreniyormuş gibi hissediyordu. Örneğin *Harap*'ın kendisine görünebileceğini ya da onu uzaktan etkileyebileceğini öğrenmişti. Asıl varlığı Vin'in hücresinde değilken *Harap*'ın söyledikleri daha basit ve belirsizdi.

Örneğin, *Harap*'ın muhafızları öldürmesini söylemesi gibi. Bunu yerine getiremezdi; hücresinin içindeyken yapamazdı. Belirli bir talimattan çok Vin'in eğilimini değiştirmeye yönelik bir girişimdi. Bu da ona Allomansi'yi hatırlatıyordu; Allomansi ile de kişinin duygularının üzerinde genel bir etki oluşturulabilirdi.

Genel bir etki...

Aniden bir şeyin farkına vardı. Zihniyle dışarıyı yokladı ve Elend'in kendisine vermiş olduğu bin kolossu hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ kendi hâkimiyeti altında-

dılar; uzaktalardı ve onlara önceden vermiş olduğu genel emirlere uyuyorlardı.

Onları kullanmanın bir yolunu bulabilir miydi? Elend'e bir mesaj iletebilirler miydi? Kente saldırıp kendisini kurtarmalarını sağlayabilir miydi? Planları gözden geçirirken ikisinin de eksik olduğunu fark etti. Onları Fadrex'e göndermek yalnızca öldürülmelerine sebep olmakla kalmayacak aynı zamanda Elend'in olası saldırı planlarını da kötüye etkileyecekti. Onları Elend'i bulmaya gönderebilirdi ama bu onların, kudurduklarını düşünecek olan kamp muhafızlarınca öldürülmesine sebep olacaktı. Ayrıca, Elend'e ulaşacak olurlarsa onlara ne yaptıracaktı? Onlara saldırmak ya da birini kaldırmak gibi eylemlerin emirlerini verebilirdi ama bir kolossun belirli bir şey söylemesini sağlamak gibi ayrıntılı bir emir vermeyi hiç denememişti.

Zihninde bu sözcükleri oluşturup onları kolossa aktarmayı denedi ama tüm sezdiği karmaşaydı. Bunun üzerinde biraz daha çalışması gerekecekti. Ayrıca, Elend'e bir mesaj iletmenin kolossları kullanmanın en iyi yolu olup olmadığını da düşündü. *Harap*'ın, Vin'in belki de fark etmediği bu silahından haberdar olmasına yol açacaktı.

Bir ses "Sonunda kendine bir hücre bulmuşsun," dedi.

Vin başını kaldırdı; karşısındaydı. Hâlâ Reen'in bedenine bürünmüş hâlde *Harap* Vin'in küçük hücresinde dikiliyordu. Dik duruyor, neredeyse yardımsever bir eda ile başında dikiliyordu. Vin yatağının üzerinde doğruldu. Tüm metalleri içinde en çok tuncu özleyeceğini hiç düşünemezdi. *Harap* yeniden "bizzat" belirdiğinde tunç yakarak onun bronz titreşimlerini hissedebilir ve görünmese dahi gelişine karşı tetikte olabilirdi.

Harap, "Hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim, Vin," dedi. Reen'in sesini kullanıyordu ama bunu yaparken yılların etkisini de sesine katıyordu. Sessiz bir bilgeliğin etkisini. Bu sesin babacan doğası, Reen'in yüzü ve o şeyin yok etme arzusunun farkındalığıyla karıştığında rahatsız edici bir manzara ortaya çıkıyordu.

Harap, "Metalsiz bir biçimde en son tutsak düşüp yakalandıktan sonra bir gece geçmeden," dedi, "Lord Hükümdar'ı öldürüp imparatorluğu devirmiştin. Şimdi ise ne kadardır tutsaksın... Bir hafta mı?"

Vin yanıtlamadı. *Neden beni kızdırmak için geldi? Bir şeyler öğrenmeye mi çalışıyor?*

Harap hayır der gibi başını salladı. "En azından Yomen'i öldürmüş olacağını düşünmüştüm."

Vin "Onun ölüyle neden bu kadar çok ilgileniyorsun?" diye sordu. "Görünüşe göre o senin tarafında."

Harap, ellerini arkasında kavuşturmuş, başını olumsuzca sallıyordu. "Görüyorum ki hâlâ anlamamışsın. *Hepiniz* benim tarafımdasınız, Vin. Sizi ben yarattım. Sizler benim araçlarımsınız; her biriniz. Zane, Yomen, sen, senin sevgili imparatorun Venture..."

"Hayır. Zane senindi ve Yomen'in de yanlış yolda olan biri olduğu açık. Ama Elend... O seninle savaşacaktır."

Harap, "Ama bunu yapamaz," dedi. "Anlamamakta ısrar ettiğin şey bu, evlat. Benimle savaşamazsın; çünkü savaşarak hedeflerime ulaşmayı kolaylaştırıyorsun."

Vin "Belki, kötü adamlar sana yardım ediyor," dedi. "Ama Elend etmiyor. O iyi biri; bunu sen bile reddedemezsin."

"Vin, Vin. *Neden* göremiyorsun? Bu iyi ya da kötü ile ilgili değil. Faniliğin bununla ilgisi bile yok. İyiler öldürmekte istedikleri uğruna kötüler kadar hızlıdırlar; yalnızca istedikleri şeyler farklıdır."

Vin sus pus oldu.

Harap hayır der gibi başını salladı. "Açıklamaya çalışacağım. İçinde bulunduğumuz, her şeyin sonu olan bu süreç bir savaş değil; yalnızca kaçınılmaz olanın bir sonucu. Sonunda durmayacak bir köstekli saat yapılabilir mi? Sonunda sönmeyecek bir lamba hayal edebiliyor musun? Her şeyin bir sonu vardır. Beni bir bekçi olarak gör; zamanı geldiğinde dükkâna göz kulak olan, lambaları söndüren ve her şeyin temizlenmesini sağlayan bir bekçi."

Bir anlığına, Vin'in şüphe duymasını sağladı. Söylediklerinde doğruluk payı vardı ve son birkaç yılda dünyada, daha *Harap* serbest kalmadan önce başlayan, değişimleri görmek onu şüpheye düşürmüştü.

Ancak bu konuşmada onu rahatsız eden bir şey vardı. Eğer *Harap*'ın söyledikleri tamamen doğruysa neden Vin'i umursuyordu? Neden gelip onunla konuşuyordu?

Usulca "Öyleyse sen kazandın," dedi.

Harap "Kazandım mı?" diye sordu. "Anlamıyor musun? Benim için kazanılacak bir şey yoktu, evlat. Her şey olması gerektiği gibi oluyor."

Vin "Anlıyorum," dedi.

Harap, "Evet, belki de anlıyorsun," dedi. "Sanırım belki *sen* anlayabilirsin." Dönüp hücrenin bir ucundan diğerine usulca yürümeye koyuldu. "Biliyorsun, benim bir parçamsın. Güzel yıkıcı. Hissiz ve etkili. Bu kısa bin yıl boyunca sahip çıktıklarım arasında sanırım beni anlayabilecek olan tek kişi sensin."

Vin, nasıl da böbürleniyor, diye düşündü. *Harap'ın burada olmasının nedeni bu; neler başardığını birisinin anlamasını istiyor! Harap*'ın gözlerinde gurur ve zafer dolu bir ifade vardı. Bunlar insan duygularıydı; Vin'in anlayabileceği duygular.

O anda, *Harap* zihninde belirsiz bir *şey* olmayı bırakıp bir *adama* dönüştü.

Vin ilk kez *Harap*'ı yenmenin bir yolunu bulabileceğini düşünmeye başladı. Güçlüydü, hatta belki de akıl sır ermezdi. Ama ondaki insan yanı görmüştü ve insan kandırılabilir, manipüle edilebilir ve yenilgiye uğratılabilirdi. Belki Kelsier de o gece yakalandığında Lord Hükümdar'ın gözlerine baktıktan sonra da aynı şeyi düşünmüştü. Sonunda onu ve Lord Hükümdar'ı yenmek gibi cüretkâr bir işe girişmenin nasıl bir his olduğunu anlamış gibiydi.

Vin, ama Kelsier'in bunu planlamak için yılları vardı, diye düşündü. *Ben... Ben ne kadar vaktim var onu bile bilmiyorum. Sanırım çok fazla değil.* Bunu düşünürken bir başka deprem daha hissedildi. Duvarlar titredi ve Vin dışarıda bir şeyler

devrilip kırılırken küfreden muhafızları duydu. *Harap*... Gözleri kapalı, ağzı hafifçe aralık bir hâlde kent ve bina sallanırken halinden memnun, keyif içindeydi.

Sonunda her şey yine hareketsiz kaldı. *Harap* gözlerini açıp Vin'e baktı. "Yaptığım bu iş *tutkuyla* ilgili, Vin. Dinamik olaylarla, değişimle ilgili! Bu yüzden Elend ve sen benim için bu kadar önemlisiniz. Tutkulu insanlar yok eder; çünkü bir insanın tutkusu bu uğurda neleri feda edeceğini kanıtlayana dek *gerçek* değildir. Öldürecek mi? Savaşacak mı? *İhtiyacı* olan uğruna alt edip bir kenara mı fırlatacak?

Vin, *Harap* yalnızca bir şey başarmış gibi hissetmekle kalmıyor aynı zamanda galip geldiğini sanıyor, diye düşündü. *İddia ettiğinin aksine kazandığını sanıyor; bir şeyi mağlup ettiğini... Ama kimi ya da neyi? Bizi mi? Biz Harap gibi bir kuvvete rakip olamayız.*

Geçmişten bir ses ona çok öncelerden fısıldıyor gibiydi. *Allomansi'nin ilk kuralı nedir Vin?*

Sonuç. Etki ve tepki. Eğer *Harap* yok etme gücüne sahipse onun zıttı olan bir şey daha vardı. Olmalıydı. *Harap*'ın bir karşıtı, bir rakibi vardı. Ya da bir zamanlar vardı.

Vin "Ona ne yaptın?" diye sordu.

Harap tereddüt etti, Vin'e dönerken onun neden bahsettiğini anlamamış gibiydi.

Vin "Karşıtına," dedi. "Bir zamanlar senin dünyayı yok etmeni önleyene."

Harap uzun bir süre sessiz kaldı. Ardından gülümsedi ve Vin bu gülümseyişte ürpertici bir his yakaladı. *Harap*'ın haklı olduğunun bir işaretini yakaladı.

Vin onun bir parçasıydı. Onu anlıyordu. *Harap* "*Muhafaza* öldü," dedi.

"Onu öldürdün mü?"

Harap omuz silkti. "Evet ve hayır. Bir kafes yapmak için kendinden feda etti. Acısı binlerce yıl sürse de artık nihayet yok. Anlaşma da meyvelerini veriyor."

Vin, *Muhafaza*, diye düşündü; zihninde her şey yerli yerine oturuyordu. *Harap'ın karşıtı. Onun gibi bir kuvvet düşmanını yok edemedi çünkü o yıkımın tersini temsil ediyordu. Ama tutsaklık onun gücünün yetebileceği bir şeydi.*

Kuyu'da güçten vazgeçtiğimde sona eren tutsaklık. Harap usulca "Böylece sen de bunun kaçınılmazlığını anladın," dedi.

Vin "Onu kendin yaratamadın, değil mi?" diye sordu. "Dünyayı, yaşamı. Sen yaratamazsın; ancak yok edebilirsin."

Harap "O da yaratamadı," diye yanıtladı. "Yalnızca muhafaza edebilir. *Muhafaza* yaratma gücü değildir." Vin, "Bu yüzden birlikte çalıştınız," dedi.

Harap "İkimiz de bir söz verdik," dedi. "Ona sizi yaratmakta yardım etmeye söz vermiştim; düşünen, seven yaşamı."

Vin, yanıtı bildiğinden çekinerek "Peki ya onun sözü?" diye sordu.

Harap usulca, "Sonunda sizi yok edebileceğime söz verdi," dedi. "Ben de bana vaat edileni almaya geldim. Bir şey yaratmanın önemi onun ölüşünü izleyebilmekte yatar. Bir hikâyenin düğüme ulaşması gibi; yaptıklarım son gelmeden tamamlanmayacak."

Vin, bu doğru olamaz, diye düşündü. *Muhafaza. Eğer o gerçekten evrendeki bir gücü temsil ediyorsa; gerçekten de yok edilemez, değil mi?*

Harap "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Muhafaza'nın gücünden yardım bekleyemezsin. O öldü. Gördüğün gibi, beni öldüremedi. Yalnızca tutsak edebildi."

Evet. Son kısmı kendim anlamıştım. Gerçekten zihnimi okuyamıyorsun, değil mi?

Harap konuşmayı sürdürdü. "Alçakça bir hareket olduğunu söylemeliyim. *Muhafaza* anlaşmamızı bozmaya kalkıştı. Buna kötülük demez miydin? Daha önce söylediğim gibi; yıkım ya da muhafazanın iyi ya da kötüyle pek ilgisi yok. Kötü bir adam arzuladığı şeyi en az iyi bir adam kadar koruyacaktır.

Ama bir şey *Harap*'ın dünyayı şu anda yok etmesini önlüyor, diye düşündü. *Hikâyeler ve sonlar hakkında tüm söylediklerine karşın "uygun" anı bekleyecek bir kuvvet değil. Bunun altında yatan başka bir neden var; benim anlayamadığım bir neden.*

Onu engelleyen ne?

Harap "Sana geldim," dedi, "Çünkü en azından izleyip görmeni istiyorum. Bilmeni istiyorum. Çünkü artık vakti geldi."

Vin doğruldu. "Neyin? Sonun mu?" *Harap* başıyla onayladı.

Vin "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

Harap "Günler," dedi. "Ama haftalar değil."

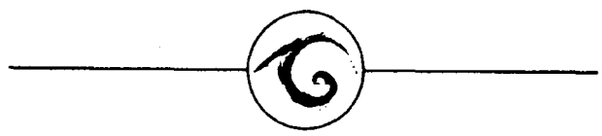
Vin bir şeylerin farkına varıp ürperdi. Tutsak olduğu için ona gelip kendisini göstermişti. İnsanlık için başka bir umut kalmadığını düşünüyordu. Kazandığını düşünüyordu.

Bu da onu yenmenin bir yolu olduğu anlamına geliyor, diye düşündü. *Bunda benim de bir payım var. Ama bunu burada gerçekleştiremem, aksi takdirde buraya böbürlenmeye gelmezdi.*

Bu da Vin'in oradan kurtulmak zorunda olduğu anlamına gelirdi. Hem de bir an önce.

Bunları anlamaya başladığınızda, Muhafaza'nın Harap'ın zihninin zindanını yaratmakta harcanarak tükendiğinde bile nasıl tutsak kaldığını anlayabiliyorsunuz. Muhafaza'nın zihni büyük oranda yok olmuş olsa da, ruhu ve bedeni hâlâ mevcuttu. Harap'ın karşıt kuvveti olarak da, onun her şeyi yok etmesini önleyebilirdi.

Ya da en azından her şeyi kısa sürede yok etmesini önleyebilirdi. Zihni zindanından "kurtulunca" yıkım hız kazandı.

58

SAZED AHŞAP BİR KALDIRAÇI İŞARET EDEREK "Ağırlığını buraya ver," dedi. "Mukabil ağırlıklar düşerek dört bent kapağını indirerek mağaraya akışın önünü kesecek. Ancak şunu söylemeliyim; yukarıdaki suyun infilakı epey kuvvetli olacak. Kentin kanallarını birkaç saat içinde dolduracaktır; ayrıca kentin kuzey kısmının bir bölümünün de sular altında kalacağını düşünüyorum?"

Spook "Tehlikeli bir seviyeye kadar mı?" diye sordu.

Sazed "Sanmıyorum," dedi. "Su, altımızdaki aktarma yapısı içindeki boru hatlarından dışarı akacak. Oradaki müştemilatı inceledim ve sağlam görünüyor. Su doğruca kanallara akıp oradan da kentten çıkacak gibi görünüyor. Her halükarda sular geldiğinde sokakoluklarında olmak istemem. Akıntı epey kuvvetli olacaktır."

Spook "Ben bunun icabına baktım," dedi. "Durn insanların suyollarında olmamasını sağlayacak."

Sazed başıyla onayladı. Spook etkilenmişti. Ahşap, dişli ve telden oluşan bu karmaşık düzeneğin inşası haftalar değil aylar almış olmalıydı. Dört girişin üzerinde, içleri kayalarla dolu büyük ağlar asılı bir hâlde, suyolunu tıkamaya hazır bekliyordu.

Spook "Bu inanılmaz," dedi. "Kanal sularının yeniden belirmesi gibi muhteşem bir olayın ardından insanların Yurttaş yerine bizi dinleyecekleri kesin." Breeze ve Durn'ün adamları son birkaç haftadır yoğun bir biçimde çalışarak insanların

Alevlerin Firarisi'nden bir mucize beklemeleri gerektiğini fısıldıyordu. Kentin asıl efendisinin kim olduğunu kesin olarak gösterecek, sıra dışı bir şey.

Sazed, başını mütevazılığının bir işareti olarak eğerken "Elimden gelenin en iyisi bu," dedi. "Elbette ki, bu tıkama mükemmel olmayacak. Ancak bunun pek bir önemi olacağını düşünmüyorum."

Spook, Goradel'in askerlerine dönüp "Beyler?" dedi. "Ne yapmanız gerektiğini anladınız mı?" Öndeki asker "Evet, efendim," dedi. "Haberciyi bekleyeceğiz, ardından kaldıracı indireceğiz."

Spook "Eğer haberci gelmezse, kaldıracı alacakaranlıkta indirin."

Sazed bir parmağını kaldırarak "Ayrıca," dedi "Diğer odadaki tıkama mekanizmasını döndürmeyi de unutmayın; böylece suyun dışarıya akıp gitmesini önleyeceksiniz. Aksi takdirde göl kuruyacaktır. Her ihtimale karşı, rezervuardaki suyu korumalıyız."

Asker başını sallarken "Evet, efendim," dedi.

Spook arkasını dönüp mağaraya baktı. Askerler etrafta koşuşturup hazırlanıyorlardı. Geceki işlerde pek çoğuna ihtiyacı olacaktı. Hevesli görünüyorlardı; mağarada ve yukarıdaki binada epey uzun süredir bekliyorlardı. Yan tarafta ise Beldre Sazed'in mekanizmasını merakla inceliyordu. Spook askerlerin yanından ayrılıp Beldre'e doğru hızla yaklaştı.

"Gerçekten yapacak mısınız?" dedi. "Kanalları yeniden suyla dolduracak mısınız?" Spook başıyla onayladı.

"Bazen bunun nasıl bir şey olacağını hayal ederdim," dedi. "Kent o zaman bu kadar yavan olmazdı; Son İmparatorluk'un ilk günlerindeki gibi önemli bir yer olurdu. Hepsi güzel birer suyolu olacak. Artık yerdeki çirkin yarıklar olmayacak."

Spook gülümseyerek "Harika bir manzara olacak," dedi.

Beldre hayır der gibi başını salladı. "Aynı anda bu kadar farklı olabilmene şaşırıyorum. Kentim için böyle güzel bir şey yapan bir aynı zamanda nasıl böyle bir yıkımı planlayabilir?"

"Beldre, kentini yok etmeyi planlamıyorum."

"Sadece yönetimini."

"Yapılması gerekeni yapıyorum."

Beldre "İnsanlar bunu çok sıradan bir şeymiş gibi söylüyor," dedi. "Ancak herkesin yapılması 'gereken' anlayışı farklı gibi görünüyor."

Spook "Ağabeyinin de bir şansı vardı," dedi.

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. Sabah ellerine ulaşan mektubu, Quellion'un yanıtını hâlâ yanında taşıyordu. Beldre'in ricası anlayışla karşılanmıştı ama Yurttaş hakaretlerle karşılık vererek Beldre'in yazdıklarının tutsak olduğundan dolayı zorlamayla kaleme aldığını düşündüğünü göstermişti.

Mektup, bir zorbadan korkmuyorum, diyordu. *Firari'nin kendisi beni koruyor.* Bu kenti eline geçiremeyeceksin, zalim.

Beldre başını kaldırdı. "Yapma," diye fısıldadı. "Ona biraz daha zaman tanı. Lütfen." Spook tereddüt etti.

Kelsier "Zaman kalmadı," diye fısıldadı. "Yapılması gerekeni yap."

Spook ona arkasını dönerken "Üzgünüm," dedi. "Askerlerin yanında kal; seni koruması için dört kişi bırakıyorum. Kaçmanı önlemek için değil; ama bunu yapmaya kalkarsan seni durduracaklardır. Mağarada kalmanı istiyorum. Sokakların güvenli olacağına söz vermem."

Ardında usulca burnunu çeken birini duydu. Beldre'i geride bırakıp toplanan askerlere doğru ilerledi. Biri Spook'a düello bastonlarını ve yanmış pelerinini getirdi. Goradel askerlerinin önünde gururla dikiliyordu. "Hazırız, lordum."

Breeze onun yanına yaklaşırken başını sallıyor ve düello bastonunu yere vuruyordu. İç çekti. "Pekâlâ, işte yine başlıyoruz..."

Bu akşam, Quellion'un uzun zamandır duyurusunu yaptığı bir konuşma vardı. Ölümlerin yönetimini tehlikeye attığının farkına varmışçasına son zamanlarda infazlara bir son vermişti. Hayır işlerine, mitingler düzenlemeye ve kentte yaptığı harika işleri vurgulayacak şeyler yapmaya niyetleniyor gibiydi.

Spook, arkada birbirleriyle sohbet eden Breeze, Allrianne ve Sazed'in biraz önünde gidiyordu. Goradel'in askerlerinden bazıları da, Urteau kıyafetleri içinden onları izliyordu. Spook güçlerini bölerek farklı yollardan göndermişti. Henüz karanlık değildi; Spook için batan güneş fazlasıyla parlaktı, bu sebepten göz bağını ve gözlüklerini takmak zorundaydı. Bu esnada sisler geldiği için Quellion akşam saatlerinde konuşmayı seviyordu. Firari'yle aralarında böyle bir bağlantıya işaret etmesini seviyordu.

Spook'un yanına yandaki bir sokakoluğundan topallayarak çıkan biri gelmişti. Durn kambur duruyor ve pelerini simasını gizliyordu. Spook iki büklüm haldeki Durn'un güvenlikli Tapanlık'tan çıkıp işleri kendisinin de dâhil olmakta ısrarcı olmasına saygı duyuyordu. Belki de kentin yeraltı lideri olmayı buna borçluydu.

Durn, usulca öksürürken "İnsanlar, beklediğim gibi toplanıyorlar," dedi. "Askerlerinin bazıları çoktan orada."

Spook başıyla onayladı.

Durn "Kentte işler... Çalkantılı," dedi. "Beni endişelendiriyor. Hâkim olamadığım kısımlar yasaklı soylu köşklerinden bazılarını yağmalamaya başladılar bile. Adamlarım insanları sokakoluklarından uzaklaştırmaya çalışmakla meşguller."

Spook "Her şey yoluna girecek," dedi. "Halkın çoğu konuşmayı dinlemek için buraya gelmiş olacak."

Durn bir süre sessiz kaldı. "Söylentiye göre Quellion konuşmasında seni suçlayacak ardından da kalmakta olduğunuz Nezaret binasına saldırı emri verecek."

Spook "Öyleyse orada olmamamız iyi," dedi. "Kentteki düzeni sağlamak için onlara ihtiyaç duymuş olsa bile askerlerini geri çekmemeliydi."

Durn başıyla onayladı. Spook "Ne?" dedi.

"Umarım bunu halledebilirsin, dostum. Bu gecenin sonunda kent senin olacak. Ona Quellion'dan daha iyi davran."

Spook "Öyle yapacağım," dedi.

"Adamlarım toplantıda senin için bir kargaşa çıkaracak. Elveda." Durn sola dönerek bir başka sokakoluğuna girip kayboldu.

İleride kalabalık çoktan birikmeye başlamıştı. Spook pelerininin kapüşonunu kafasına geçirip gözlerini gizleyerek kalabalığın içinde ilerledi. Çabucak Sazed ve diğerlerini geride bırakıp eski kent meydanındaki rampaya doğru kendine yol açarak ilerlemişti; Quellion konuşmasını burada yapacaktı. Adamları Yurtttaş'ın kalabalığı görebileceği bir yer ahşap bir sahne kurmuşlardı. Konuşma başlamştı. Spook muhafızlardan birinin hemen yanında durdu. Quellion'un askerlerinin çoğu sahneyi çevrelemiş kalabalığı gözlüyordu.

Dakikalar geçiyor ve Spook Quellion'un yankılanan sesini dinliyor ama söylediklerine dikkat etmiyordu. Kül yağıp kalabalığın üzerini örtüyordu. Havada sisler oynaşmaya başlamıştı.

İnsanüstü kulaklarıyla dinlemeyi sürdürdü. Allomansi'nin süzme ve yadsıma özelliklerini kullanarak konuşmalar, fısıltılar öksürükler ve kıpırdanmalar arasından duyabiliyordu; tıpkı görüşü azaltan sislerin ötesini görebildiği gibi. Kenti duyuyordu. Uzaklarda çığlıklar.

Başlıyordu.

Spook'a yaklaşan bir dilenci fısıltıyla "Fazla hızlı," dedi. "Durn haber gönderdi. Sokaklarda isyanlar var, onun başlatmadığı isyanlar. Durn onları kontrol edemiyor. Lordum, kent yanmaya başladı!"

Bir başka ses "Bundan pek de farklı bir gece değildi," diye fısıldadı. Kelsier'in sesi. "Muhteşem bir gece. Luthadel'i aldığım ve onu benim kıldığım gece gibi."

Kalabalığın arkasında bir huzursuzluk baş gösterdi; Durn'ün adamları insanların dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Quellion'un muhafızlarından bazıları bu yakındaki kargaşayı bastırmak için uzaklaşmışlardı. Yurttaş suçlamalarını avazı çıktığınca tekrarlıyordu. Spook Quellion'un sesinden kendi adını duyuyordu ama söylenenler gürültüden ibaretti.

Spook başını geri atıp gökyüzüne baktı. Sanki havada süzülürcesine yüzüne kül düşüyordu. Bir Sissoylu gibiydi.

Kapüşonu düştü. Etrafındakiler şaşkınlıkla fısıldaştılar.

Uzakta bir yerde bir saat öttü. Goradel'in askerleri sahneye koştular. Spook etrafında yükselen bir kızıllaşma hissedebiliyordu. İsyanın yangınları, kentteki yangınlar. Tıpkı Lord Hükümdar'ın devrildiği gecedeki gibi. Devrimin meşaleleri. Ardından insanlar Elend'i tahta çıkarmışlardı.

Bu sefer ise Spook'u çıkaracaklardı.

Artık zayıf değilim, diye düşündü. *Bir daha asla zayıf olmayacağım!*

Quellion'un askerlerinin sonuncusu da Goradel'in adamlarıyla çarpışmak üzere sahneden uzaklaştı. Kalabalık dövüşten uzaklaşmıştı ancak kimse kaçmadı. Bu geceki olaylar için hazırlıklıydılar. Pek çokları Spook ve Durn'ün söz ettiği işaretleri bekliyorlardı; Quellion'un casuslarının Spook'un planını öğrenmesi ihtimalini azaltmak için bunlar yalnızca birkaç saat önce açık edilmişti. Kanallarda bir mucize ve Quellion'un bir Allomanser olduğunun kanıtı.

Eğer Yurttaş –ya da muhafızlarından herhangi biri– sikke fırlatacak ve havaya sıçrayacak olursa insanlar bunu görecekti. Ayrıca kandırıldıklarını da öğreneceklerdi. Bu da her şeyin sonu olacaktı. Kalabalık söylenen askerlerden uzaklaştı ve bununla birlikte Spook bir başına kaldı. Quellion sustu. Askerlerinden bazıları telaşla onu sahneden indirmek üzere atıldı.

Quellion Spook'u fark etti. Ardından da gözlerinde korku belirdi.

Spook ileri atıldı. Kendisini Çelikitmeyle fırlatamazdı ama bacakları harlanmış lehimin kuvvetiyle doluydu. Sıçrayıp kolaylıkla engeli aşarak sahnenin üstüne indi. Bir düello bastonu çıkarıp Yurttaş'a doğru atıldı.

Ardında insanlar bağrışmaya başladılar. Spook adını duyuyordu; Alevlerin Firarisi. Firari. Yalnızca Quellion'u öldürmeyecek, onu yok edecekti. Breeze'in önermiş olduğu gibi onun yönetimini yıkacaktı. O anda Teskinci ve Allrianne kalabalığı manipüle ederek onların korkuyla uzaklaşmalarını önlüyorlardı. İnsanları orada tutuyorlardı.

Spook'un az sonra ortaya koyacaklarını izlemeleri için.

Quellion'un yanındaki muhafızlar Spook'u çok geç fark etmişlerdi. Birinin başlığı içindeki kafasını kırarak adamı kolaylıkla yere devirmişti. Quellion yardım çığlıkları atıyordu.

Spook bir başka adama doğru hamle yaptı ancak düşmanı insanüstü bir hızda bu hamlesinden kaçınmıştı. Spook kendini yana atarak bir darbeden son anda kaçınmıştı; silah yanağını sıyırmıştı. Bu adam bir Allomanser'di; lehim yakıyordu.

İri yarı adamın elinde bir kılıç yerine obsidyen kenarlı bir değnek vardı.

Spook, lehim yeterince dikkat çekici değil, diye düşündü. *İnsanlar birinin fazlasıyla hızlı silah savurduğunu ya da fazlasıyla dayanıklı olduğunu anlayamaz. Quellion'u sikke fırlatmaya zorlamalıyım.*

Haydut, Spook'un artan hızını fark edip geriledi. Temkinli bir hâlde silahını kaldırmıştı ancak saldırmadı. Yalnızca arkadaşının Quellion'u uzaklaştırmasına izin verecek kadar zaman kazanmalıydı. Haydut ile baş etmek kolay olmayacaktı; Spook'tan daha becerikli ve hatta daha güçlüydü.

Spook usulca "Ailen özgür," diye yalan söyledi. "Onları kurtardık. Quellion'u yakalamamıza yardım et; o artık seni esir tutamaz."

Haydut silahını indirip duraksadı. Kelsier "Öldür onu," dedi.

Spook'un planı bu değildi ama kendisine söyleneni yaptı. Haydut'a sokuldu. Adam şaşkınlıkla dönerken Spook adamın kafasına elinin tersiyle bir darbe indirdi. Spook'un düello bastonu parçalandı. Haydut yere devrildi ve Spook adamın yere düşen silahını, obsidyen kenarlı değneği aldı.

Quellion sahnenin kenarındaydı. Spook sıçrayarak ahşap platform boyunca süzüldü. Allomansi kullanmasında bir sakınca yoktu çünkü ona karşı değildi. Yalnızca ikiyüzlü Quellion güçlerini kullanmaktan çekiniyordu.

Spook yere inerken diğer muhafızı da hakladı; obsidyenin sivri dişleri adamın etini delip geçmişti. Asker yere devrilirken Quellion döndü.

Titrek bir sesle "Senden korkmuyorum!" dedi. "Ben korunuyorum."

Kelsier sahnede, biraz ötede görünür bir hâlde "Öldür onu," diye emretti. Genelde Firari Spook'un zihninde konuşurdu ve o yanan binadaki günden beri görünmemişti. Önemli bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Spook Yurttaş'ı gömleğinden yakalayıp öne doğru fırlattı. Spook değneği kaldırdı; obsidyen dişlerinden eline kan damlıyordu.

"Hayır!"

Bu sözle birlikte Spook donakaldı; ardından yana baktı. Oradaydı; kalabalığı yararak ilerliyor ve sahnenin önündeki açıklığa yaklaşıyordu.

Spook "Beldre?" diye sordu. "Mağaradan nasıl çıktın?"

Ama elbette, kız onu duyamadı. Yalnızca Spook'un olağanüstü duyuşu sayesinde korku dolu bağırışlar ve dövüş sesleri içerisinden kızın sesini seçebilmişti. Uzaktan Beldre'in gözlerine baktı ve duyduklarından başka şeyler de fısıldadığını gördü.

Lütfen. Bana söz verdin.

"Öldür onu!"

Quellion bu sırada kaçmaya çalışıyordu. Spook dönüp onu tekrar çekti; bu kez daha sertçe asılmıştı ve adamı ahşap platforma çalarken neredeyse Quellion'un gömleğini yırtacaktı. Quellion acıyla inledi ve Spook iki eliyle acımasız silahını kaldırdı.

Yangın ışığında bir şey ışıldadı. Sarsıcı olsa da Spook etkisini güçlükle hissetmişti. Sendeledi, başı öne düştü, yanından kan süzülüyordu. Bir şey sol omzunu ve kolunu yarıp geçmişti. Bir ok değildi, ancak ona benziyordu. Kolu sallanıyordu, acıyı hissedemiyor olsa da kasları doğru çalışmıyor gibiydi.

Bana bir şey çarptı. Bir... Sikke.

Döndü. Beldre kalabalığın ortasında eli Spook'a doğru kalkmış bir biçimde duruyordu.

Spook uyuşmuş bir hâlde, yakalandığım gün orada, kardeşinin yanındaydı, diye düşündü. *Onu yanından ayırmıyor. Bunu kızı korumak için yaptığını sanıyorduk.*

Yoksa tam tersi mi?

Spook doğruldu; altında Quellion inliyordu. Spook'un koluna Beldre'in sikkesinin saplandığı yerden kanlar süzülüyordu; ama buna aldırış etmeyip bakışlarını kıza çevirdi.

"En başından beri Allomanser olan sendin," diye fısıldadı. "Kardeşin değil."

Ardında kalabalık, muhtemelen Breeze'in etkisiyle bağırmaya başladı. "Yurttaş'ın kardeşi bir Allomanser!" "İkiyüzlü!" "Yalancı!"

"Amcamı öldürdü ama kendi kardeşine dokunmamış!"

İnsanlar, içlerine dikkatle hazırlanıp salınan şüphelerin doğru olduğunu Spook'un ispat ettiğini görünce Beldre bağırdı. Spook'un planladığı hedefe ulaşmamıştı ama harekete geçirdiği düzenek artık durdurulamazdı. İnsanlar Beldre'nin etrafını sararak öfkeyle bağırıyorlar ve onu itip kakıyorlardı.

Spook, yaralı kolunu kaldırıp kıza doğru yaklaştı. Ardından üzerine bir gölge düştü. Kelsier "Seni en başından beri tuzağa düşürmeyi planlıyordu, Spook," dedi.

Spook arkasını dönüp Firari'ye baktı. Lord Hükümdar ile yüzleştiği günkü gibi cesur ve gururluydu.

Kelsier "Bir suikastçı bekleyip durdun," dedi. "Quellion'un çoktan bir suikastçı gönderdiğinin farkına varmadın. Kız kardeşini. Kız kardeşinin yanından ayrılıp düşmanının üssüne girmesine müsaade etmesi sana garip gelmedi mi? Oraya seni öldürmek üzere gönderilmişti. Seni, Sazed'i ve Breeze'i. Sorun şu ki; şımarık ve zengin bir kız çocuğu olarak yetiştirilmişti. Öldürmeye alışkın değildi. Hiç olmamıştı. Asla senin için bir tehlike oluşturmamıştı."

Kalabalık kaynıyordu, Spook Beldre için endişelenip döndü. Ancak insanların onu sahneye doğru ittiğini görünce biraz sakinleşti. İnsanlar "Firari!" diye bağırıyorlardı. "Alevlerin Firarisi!"

"Kral!"

Beldre'i platforma, Spook'un önüne itmişlerdi. Kızıl elbisesi yırtılmış, üstü başı yara bere içindeydi ve kumral saçları darmadağındı. Yan tarafta ise Quellion inliyordu. Spook farkında olmadan adamın kolunu kırmış gibiydi.

Beldre'e yardım etmek üzere hareketlendi. Kanayan birkaç küçük kesik yarası vardı ama hayattaydı. Ağlıyordu.

Kelsier Beldre'in üstünden geçerken "Onun korumasıydı," dedi. "Bu yüzden kız hep onun yanındaydı. Quellion bir Allomanser değil. Hiç olmamıştı."

Spook kızın yanında dizi üzerine çöktü; yaralarını görmek canını yakmış gibiydi. Kelsier "Şimdi, onu öldürmelisin," dedi.

Spook başını kaldırdı, yanağında, Haydut'un sıyırdığı yerden kan süzülüyordu. Çenesine inip damlıyordu. *"Ne?"*

Kelsier öne çıkıp "Spook; güç istiyor musun?" dedi. "Daha iyi bir Allomanser olmak istiyor musun? Pekâlâ, bu gücü bir yerden almalısın. Bu asla karşılıksız olmaz. Bu kadın bir sikkeci. Onu öldürüp bu yeteneğini alabilirsin. Sana bunu ben vereceğim."

Spook dizlerinin dibinde ağlayan kadına baktı. Sanki orada değilmiş, olup bitenlerin dışındaymış gibi hissetti. Zor nefes alıyordu, her soluğu bir inlemeye dönüşüyor ve lehimine karşın bedeni titriyordu. İnsanlar ona tezahürat ediyordu. Quellion bir şeyler geveliyordu. Beldre ağlamayı sürdürüyordu.

Spook kanlı elini kaldırıp göz bağını söktü; gözlükleri yere yuvarlandı. Güçlükle ayağa kalkıp kente baktı.

Yanıyordu.

İsyanın sesleri sokaklara yayılmıştı. Bir düzine farklı yerde alevler yükseliyor sisleri aydınlatarak kente cehennemi andıran bir pus yayıyordu. Bunlar isyanın yangını değildi. Yıkımın yangınlarıydı.

Spook "Bu yanlış..." diye fısıldadı.

Kelsier "Kent senin olacak, Spook," dedi. "Her zaman istediğin şeye sahip olacaksın! Elend ve Vin gibi olacaksın.

İkisinden de iyi olacaksın! Elend'in unvanına ve Vin'in gücüne sahip olacaksın! Tanrı gibi olacaksın!" Bir şey gözüne çarpınca Spook bakışlarını yanmakta olan kentten uzaklaştırdı. Quellion sağlam olan kolunu... Kelsier'e doğru uzatıyordu.

Quellion "Lütfen," diye fısıldadı. Etrafta başka hiç kimse göremese de Firari'yi görebiliyormuş gibiydi. "Kelsier efendimiz, neden beni terk ettiniz?"

Kelsier, Quellion'a bakmadan, sinirli bir halde "Sana lehim gücünü verdim, Spook," dedi. "Şimdi bana yüz mü çevireceksin? Bu sahneye çakılı metal kazıklardan birini sökmelisin. Ardından kızı alıp kendi göğsüne bastırmalısın.

Kızı bu kazıkla öldürüp, kazığı kendi bedenine batırmalısın. Tek yolu bu!"

Spook, gittikçe uyuşurken, onu kazıkla öldürmek, diye düşündü. *Her şey ölümden döndüğüm gün başladı. Çarşıda bir haydutla dövüşüyordum ve onu bir kalkan olarak kullandım. Ama diğer asker arkadaşını delip geçecek ve bana silahını saplayacak bir biçimde saldırdı.*

Spook Beldre'den uzaklaşıp Quellion'ın yanında dizleri üzerine çöktü. Spook onu ahşap döşemeye bastırırken adam bağırdı.

Kelsier "İşte bu," dedi. "Önce onu öldür."

Ama Spook onu dinlemiyordu. Quellion'un gömleğini yırtıp adamın omzuna ve göğsüne baktı. Sıra dışı bir şey yoktu. Ancak Yurttaş'ın pazusunda, etini delip geçen bir metal parça vardı. Tunca benziyordu. Elleri titreyerek, Spook metali çekip çıkardı. Quellion çığlık attı.

Kelsier de öyle.

Spook, elinde kanlı tunç bir kazıkla birlikte arkasını döndü. Kelsier öfkeyle dolmuştu, ellerini pençe gibi açıp öne çıktı.

Spook "Sen de neyin nesisin?" diye sordu.

O şey çığlık attı ancak Spook buna aldırış etmeyip kendi gövdesine baktı. Gömleğini yırtıp omzunda neredeyse iyileşmiş olan yarayı görünür kıldı. Yaranın içinde, kılıcın ucundan kalan metal hâlâ parıldıyordu. Bir Allomanser'i delip geçerek adamı öldüren ve ardından Spook'un bedenine saplanan kılıcın ucundan kalan bir metal. Kelsier ona kırık parçayı yaranın içinde bırakmasını söylemişti. Spook'un atlattıklarının bir işareti olarak orda kalmasını söylemişti.

Parçanın ucu Spook'un derisi üzerinden görünüyordu. Bunu nasıl unutmuştu? Bedeninde bu kadar büyük bir metal parçası saplı olduğunu nasıl gözden kaçırmıştı? Spook metale davrandı.

Kelsier "Hayır!" dedi. "Spook tekrar sıradan biri olmak mı istiyorsun? Tekrar işe yaramaz mı olacaksın? Lehim gücünü kaybedecek ve tıpkı amcanın ölüşünü izlediğin zamanki gibi zayıf ve güçsüz biri olacaksın!"

Spook tereddüt etti.

Spook, hayır, diye düşündü. *Bir şeyler doğru değil. Quellion'un gücünü açık edecek, onu Allomansi kullanmaya zorlayacaktım ama bunun yerine doğrudan saldırdım. Öldürmek istedim. Planlar ve hazırlıkları unuttum. Kente yıkım getirdim.*

Bu doğru değil!

Çizmesinden camdan hançerini çıkardı. Kelsier'in çığlığı kulaklarını parçaladı ama Spook uzanıp göğsünü yardı. Lehimle güçlendirilmiş parmaklarıyla uzanıp saplı olan çelik parçasını çekti...

Ardından, metali söküp sahneye fırlatırken acıyla inledi. Kelsier derhal yok oldu. Tıpkı Spook'un lehim yakma yeteneği gibi.

Urteau'da geçirdiği zaman boyunca kendisini zorlamasının tüm yorgunluğu bir anda üzerine çöktü. Aldırış etmediği yaralarının yorgunluğu. Lehim sayesinde karşı koyabildiği ışık, ses, koku ve tüm diğer hislerden oluşan bir yığın. Fiziksel bir kuvvet gibi üzerine çullanıp onu devirdi. Platforma yığıldı.

Düşünemez bir halde inledi. Yalnızca kendisini karanlığa bıraktı.

Kenti yanıyordu.

Karanlık...

Alevler binlerce kişiyi yutacaktı.

Sisler yanaklarını okşuyordu. Tüm bu karmaşanın içinde Spook kalayını söndürüp algılarını kapattı ve kendisini memnun olduğu bir uyuşmuşluk haline soktu. Böylesi çok daha iyiydi.

Kelsier gibi olmak mı istiyorsun? Gerçekten Kelsier gibi mi? Öyleyse yenikken savaş!

"Lord Spook!" Ses cılızdı.

Hayatta kal!

Acı dolu bir çığlıkla Spook kalayını harladı. Metallerin her zaman sebep olduğu gibi bir algı dalgası tüm bedenini sardı; binlerce yeni veri onu şaşkına çevirmişti. Acı. His. Duyma. Sesler, kokular, ışık.

Ve açıklık.

Spook güçlükle dizleri üzerine doğruldu; öksürüyordu. Kolundan hâlâ kan süzülüyordu. Başını kaldırdı. Sazed platforma doğru koşuyordu.

Sazed "Lord Spook!" dedi; soluk soluğaydı. "Lord Breeze isyanı yatıştırmaya çalışıyor ama sanırım kente fazla yüklendik!

İnsanlar, gözleri dönmüş bir hâlde, öfkeyle kenti yok edecekler."

Spook "Alevler," diyebildi. "Yangınları söndürmeliyiz. Kent fazlasıyla kuru; çok fazla ahşap var. İçindeki herkesle birlikte yanacak."

Sazed endişeli görünüyordu. "Başka yolu yok. Buradan çıkmalıyız. İsyan bizi yok edecek."

Spook yana doğru baktı. Beldre, ağabeyinin yanında eğilmiş duruyordu. Quellion'un yarasını sargılamış ve koluna bir askı yapmıştı. Quellion şaşkın bir hâlde Spook'a baktı. Bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi.

Spook ayağa kalktı. "Kenti terk etmeyeceğiz, Sazed."

"Ama..."

Spook "*Hayır!*" dedi. "Luthadel'den kaçıp Clubs'ı ölüme terk ettim. Tekrar kaçmayacağım! Yangını durdurabiliriz. Yalnızca suya ihtiyacımız var."

Sazed duraksadı.

Beldre, ayağa kalkıp "Su," dedi.

Spook "Birazdan kanallar dolacak," dedi. "İtfaiye birlikleri organize edip suyu yangınları söndürmekte kullanabiliriz."

Beldre bakışlarını önüne düşürdü. "Sular gelmeyecek, Spook. Bıraktığın muhafızlar... Onlara sikkelerle saldırdım."

Spook ürperdi. "Öldüler mi?"

Başını hayır der gibi salladı, saçı darmadağın yüzü de yara bere içindeydi. Usulca "Bilmiyorum," dedi. "Bakmadım."

Sazed "Sular henüz gelmedi," dedi. "Şimdiye dek akması gerekiyordu."

Spook "Öyleyse biz akıtırız!" diye çıkıştı. Quellion'a döndü ancak başı döndü ve sendeledi. Yurttaş'ı işaret ederek "Sen!" dedi. "Kentin kralı sen değil misin? Öyleyse, bu insanlara önderlik et. Onlara hâkim ol ve yangını söndürmeleri için onları örgütle."

Quellion "Yapamam," dedi. "Yaptıklarımdan dolayı beni öldürürler."

Spook'un başı döndü ve dengesini yitirdi. Bir kirişe tutunup dengesini sağladı, başını tutuyordu. Beldre ona doğru bir adım attı.

Spook başını kaldırıp Quellion'un gözlerinin içine baktı. Kentteki yangınlar o kadar büyümüştü ki harladığı kalay görüşünü engelliyordu. Yine de metali söndürmeyi göze alamadı; yalnızca, sesler, ısı ve acı bayılmasını önlüyordu.

Spook, "Sen onlarla birlikte gideceksin," dedi. "Seni parçalayacak olmaları umurumda değil, Quellion. Bu kenti kurtarmayı deneyeceksin. Eğer yapmazsan seni kendi ellerimle öldürürüm. *Anlıyor musun?*"

Yurttaş donakaldı, ardından başıyla onayladı.

Spook "Sazed," dedi, "Onu Breeze ve Allrianne'e götür. Ben zulaya gidiyorum. Bir yolunu bulup suları kanallara akıtacağım. Breeze ve diğerlerine söyle, su gelir gelmez yangınları söndürmek üzere itfaiye birlikleri oluştursunlar."

Sazed başıyla onayladı. "İyi bir plan. Ama Yurttaş'a Goradel eşlik edecek. Ben seninle geliyorum."

Spook yorgunca, başıyla onayladı. Ardından Sazed meydanın etrafında bir savunma hattı oluşturmuş olan Goradel'i çağırmak üzere giderken Spook sahneden inip zulaya doğru hareketlendi.

Ardından, birinin yaklaştığını gördü. Kısa bir süre sonra bu kişi yanından geçip koşmaya devam etti. Bir yandan Sazed'in işe koyulmaya karar vermesinin iyi olduğunu düşünüyordu, ne de olsa kenti suyla dolduracak olan mekanizmayı Terrisli yapmıştı. Kaldıracı o hareket ettirebilirdi. Spook'a ihtiyaç yoktu.

İlerlemeyi sürdür.

Öyle de yaptı, her bir adımı kente yaptıklarının bedeliymiş gibi ilerlemeyi sürdürdü. Kısa bir süre sonra birinin yanına gelip kolunu sargılamaya çalıştığını gördü.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Beldre?"

Kız bakışlarını önüne düşürüp "Sana ihanet ettim," dedi. "Ama başka seçeneğim yoktu. Onu öldürmene izin veremezdim. Ben..." Spook "Doğru olanı yaptın," dedi. "Bir şey... Bir şey müdahale ediyordu, Beldre. Kardeşin onun elindeydi.

Neredeyse beni de ele geçiriyordu. Bilmiyorum. Ancak yürümeye devam etmeliyiz. Sığınak yakında. Şu rampanın yukarısında."

Yürürlerken Beldre ona destek oluyordu. Daha oraya varmadan öne Spook

duman kokusunu aldı. Işığı gördü ve sıcaklığı hissetti. Beldre ile birlikte rampadan yukarı, emeklercesine tırmandılar; çünkü kız da en az onun kadar yaralıydı. Ama Spook ne neyle karşılaşacağını biliyordu.

Kentteki pek çok bina gibi Nezaret binası da alevler içindeydi. Sazed, elini gözlerine siper etmiş bir hâlde binanın önünde dikiliyordu. Binadan yükselen alevler Spook'un hassaslaşmış duyuları için o kadar parlaktı ki başka yöne bakmak zorunda kaldı. Sıcaklık, sanki güneşin yanı başında dikiliyormuşçasına fazlaydı.

Sazed binaya yaklaşmaya çalıştı ancak geri dönmek zorunda kaldı. Yüzünü ısıdan ve alevden sakınarak Spook'a döndü. "Çok sıcak!" dedi. "Biraz su ya da kum bulmalıyız. Aşağı inmeden önce yangını söndürmeliyiz."

Spook "Çok geç..." dedi. "Çok uzun sürer."

Beldre dönüp kentine baktı. Spook için duman kentin parlak göğünün her yerinden yükseliyor ve âdeta yağan küle doğru uzanıyordu.

Gözünü karartıp ileri, alevlere doğru sendeleyerek ilerledi.

Beldre "Spook!" diye bağırdı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Alevler fazlasıyla sıcaktı. Acı o kadar dayanılmazdı ki yarı yolu bile alamadan geri çekilmek zorunda kalmıştı. Geri dönüp Beldre ve Sazed'in yanına vardı; usulca iç çekerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hassaslaşmış duyuları yangına sokulmasını daha da zor kılıyordu.

Sazed "Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Birilerini toplayıp buraya dönmeliyiz." Spook "Başarısız oldum," diye fısıldadı.

Sazed "Biz de farksızız," dedi. "Bu benim hatam. İmparator beni görevlendirdi."

Spook "Kentin güvenliğini sağlamamız gerekiyordu," dedi. "Onu yerle bir etmemiz değil. Bu yangınları durdurmalıyım. Ama canım çok yanıyor."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Ah, Lord Spook. Ateşi dilediğince idare edebilecek bir tanrı değilsin. Sen de, hepimiz gibi, bir insansın. Bizler yalnızca insanız."

Spook kendisini alıp götürmelerine izin verdi. Elbette ki, Sazed haklıydı. Yalnızca bir adamdı. Yalnızca Spook. Kelsier çetesini özenle seçmişti. Öldüğünde geride onlar için bir not bırakmıştı. Diğerlerini listeliyordu; Vin, Breeze, Dockson, Clubs ve Ham. Onlardan ve niçin onları seçmiş olduğundan bahsediyordu.

Ama Spook yoktu. Çeteye uymayan tek kişi. *Sana adını ben verdim, Spook. Arkadaşımdın. Bu yetmiyor mu?*

Spook donakaldı, diğerlerinin de durmasına sebep olmuştu. Sazed ve Beldre ona döndü. Spook geceye baktı. Fazlasıyla aydınlık geceye. Ateşler yükseliyordu. Dumanın keskin kokusu duyuluyordu.

Spook, akşamki dövüş başladığından beri ilk kez tamamen aklı başında hissederek "Hayır," diye fısıldadı. Sazed'in kolları arasından fırlayıp yanan binaya doğru koştu.

"Spook!" Gecede iki ses yankılandı.

Spook alevlere atıldı. Soluk alıp verişi zorlaşıyor ve teni ısınıyordu. Alev parlak ve yakıcıydı. Doğruca içine daldı. Ardından acının katlanılmaz bir hâle geldiği anda kalayını söndürdü.

Hissizleşti.

Tıpkı, metalleri olmadan binaya kapatıldığı zamanki gibi olmuştu. Kalayı bu kadar uzun süredir harlaması algılarını keskinleştirmişti ancak şimdi metalini söndürmüş olduğundan aynı duyular hissizleşmişti. Tüm bedeni, histen ya da duyudan azade, ölü gibiydi.

Kapıdan *içeri*, binaya daldı, alevler üzerine üzerine geliyordu.

Bedeni yanıyordu. Ama alevleri hissetmiyordu ve acı onu geri döndüremezdi. Alevler o kadar parlaktı ki güçsüzleşmiş gözleriyle bile görebiliyordu. Alevlere, sıcaklığa ve dumana aldırış etmeden ileri atıldı.

Alevlerin Firarisi.

Alevlerin kendisini öldürdüğünü biliyordu. Yine de kendini zorlayarak ilerledi ve acının çoktan onu bayıltmış olması gerektiği noktada bile yürümeyi sürdürdü. Arkadaki odaya varıp kırık merdivenlerden aşağı savrulup kayarak indi.

Mağara karanlıktı. Mobilyalar ve raflar arasında sendeleyerek ilerliyor ve fazla zamanının kalmadığını bilmesinin getirdiği çaresizlikle yürümeye devam ediyordu.

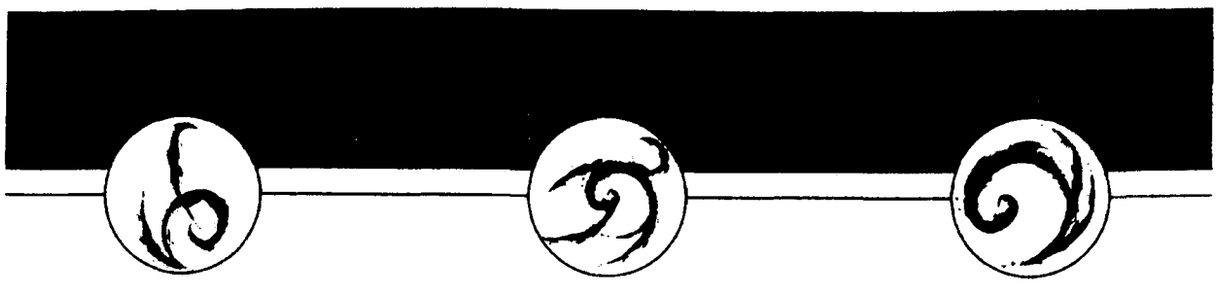
Artık bedeni düzgün iş görmüyordu; kendisini fazlasıyla zorlamıştı ve artık lehimi yoktu.

Karanlığa minnettardı. Sonunda, Sazed'in mekanizmasına ulaştığında, alevlerin kollarına yaptıklarını görse dehşete kapılacağını biliyordu.

Usulca inleyerek el yordamıyla kaldıracı buldu; ya da hissiz elleriyle kaldıraç olduğunu umduğu şeyi tutuyordu. Parmakları iş görmüyordu. Bu yüzden ağırlığını vererek dişlilerin dönmesini sağladı.

Ardından yalnızca soğuk ve karanlığı hissederek yere devrildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÜVEN

Kolosların zihninde neler olup bittiğini bilmiyorum; hangi anıların korunduğunu; hangi insani duyguları hâlâ gerçekten bildiklerini. Ancak kendisine İnsan diyen bir yaratığı fark edişimizin son derece şanslı bir olay olduğunu biliyorum. Onun yeniden insan olma çabası olmasa, kolosslar, hemalurji ve Sorgucular arasındaki bağlantıyı asla anlayamazdık.

Elbette onun üstleneceği başka bir rol daha vardı. Çok büyük olmasa da, her şey göz önünde bulundurulduğunda yine de önemli bir rol.

59

URTEAU DAHA İYİ GÜNLER GÖRMÜŞTÜ.

TenSoon etraftaki yıkıma şaşırmış bir hâlde kentte dolaşırken, Vin burada kesinlikle iyi iş çıkarmış, diye düşündü. İki yıl önce –Vin'i izlemeye gönderilmeden önce– Straff Venture'un kandrasıydı ve Urteau'yu sık sık ziyaret etmişti. Luthadel'in asil ihtişamına ya da yaygın fakirliğine asla denk olmasa da, büyük bir hanenin evi olacak kadar güzel bir kentti.

Şimdi ise kentin üçte biri yanmış bir harabeydi. Yangında kül olmamış binalar ise ya terk edilmişti ya da fazlasıyla kalabalıktı; TenSoon'a göre bu garip bir durumdu. Görünüşe göre soylu evlerine kimse yaklaşmazken skaa yapıları sıkış tepişti.

Ancak daha dikkat çekici bir şey ise kanallardı. Bir şekilde yeniden suyla doldurulmuşlardı. TenSoon yere oturup ara ara geçen eğreti bir kayığın kanalda ilerleyişini, suyu kaplayan kül tabakasını yarışını izliyordu. Sağda solda molozlar ve atıklar suyollarını tıkamıştı ama çoğunlukla suyolları açıktı.

Köpek başını sallayarak doğruldu ve yola koyuldu. İçinde Kelsier'in kemiklerinin olduğu keseyi dışarıda bırakmıştı; sırtında bir çantayla dolaşıp dikkat çekmek istemiyordu.

Kenti yakıp ardından kanalları tekrar suyla doldurmanın amacı neydi? Yanıtı bulmak için biraz beklemesi gerekiyor gibiydi. Kentin dışında konaklayan bir

ordu görmemişti; eğer Vin burada idiyse bile çoktan başka bir yere doğru hareket etmişti. Şimdiki amacı kentten geriye kalana kimin önderlik ettiğini öğrenmek ardından Çağların Kahramanı'nın peşinde yoluna devam etmekti.

Yürürken konuşan birilerini duydu; kentin çoğunu yutmuş olan yangından nasıl sağ kurtulmayı başardıklarından bahsediyorlardı. Keyifli görünüyorlardı. Umutsuzluk da vardı ama ölçüsüz bir mutluluk da mevcut gibiydi. Buradakiler fethedilmiş bir kent halkı gibi değillerdi.

TenSoon daha kalabalık bir sokağa doğru ilerlerken, yangını alt ettiklerini düşünüyorlar, diye içinden geçirdi. *Kentin üçte birini yitirmiş olmalarını bir felaket olarak karşılamıyorlar; aksine üçte ikisini kurtarmış olmayı bir mucize olarak görüyorlar.*

Kentin merkezine uzanan kalabalığı izledi ve burada sonunda umduğu askerleri buldu. Üniformalarının kollarındaki mızrak ve parşömen armasından anlaşılacağı üzere Elend'in askerleriydiler. Ancak alışılmadık bir yeri koruyorlardı; bir Nezaret binasını.

TenSoon oturup başını çevirdi. Bina bir idare merkezi gibi görünüyordu. Pek çok kişi muhafızların gözetimi altında binaya girip çıkıyordu. Eğer yanıt istiyorsa binaya girmeliydi. Kelsier'in kemiklerini kentin dışından almayı kısa bir süreliğine düşündü. Ancak bu fikri bir kenara attı. Firari'nin tekrar ortalıkta görünmesinin sonuçlarıyla uğraşmak istediğinden emin değildi. İçeri girmenin eşit derecede şaşırtıcı ancak teolojik açıdan daha az rahatsız edici bir yöntemi daha vardı.

Binanın girişine doğru yönelip merdivenleri tırmandı, bununla birlikte bazı şaşkın bakışları üzerine çekmişti. Ön kapıya yaklaşırken muhafızlardan biri ona doğru bağırıp mızrağının sivri olmayan ucunu TenSoon'a doğru salladı.

"Bana bak," dedi. "Burası köpeklere uygun bir yer değil. Bu kimin köpeği?" TenSoon oturdu. "Ben birine ait değilim," dedi.

Muhafız irkildi ve TenSoon bundan garip bir keyif aldı. Derhal kendine kızdı. Dünyanın sonu gelirken o etrafta dolaşıp askerleri ürkütüyordu. Yine de bu, bir köpeğin bedenini kuşanmış olmanın hiç düşünmemiş olduğu faydalarından biriydi.

Asker, kendisine bir şaka yapıldığını düşünerek etrafa bakınırken "Nele..." dedi. TenSoon "Kimseye ait değilim," dedi. "Ben kendimin sahibiyim."

Garip bir kavramdı; bunun güçlüğünü elbette ki muhafız anlayamazdı. Bir kandra olan TenSoon, bir ahit altında olmaksızın Anayurt dışındaydı. Bildiği kadarıyla yedi asırdır bunu yapan ilk kandraydı. Garip bir tatmin ediciliği vardı.

Birkaç kişi birden ona bakıyordu. Diğer muhafızlar da gelmiş, arkadaşlarından bir açıklama bekliyorlardı.

TenSoon kozunu oynadı. "İmparator Venture'den geliyorum," dedi. "Buradaki liderlerinize bir mesaj getirdim."

TenSoon'u memnun edecek bir biçimde diğer askerlerden bazıları da irkildi. Ancak artık konuşan köpeklere alışmış olan ilk muhafız tereddüt ederek parmağıyla binanın içini işaret etti. "İçeride."

TenSoon "Teşekkür ederim," diyerek ayağa kalktı ve sus pus olmuş kalabalığın arasından geçerek Nezaret binasına girdi. Ardından 'numara' ve 'iyi eğitilmiş' gibi yorumlar duydu ve bazı muhafızların yüzlerinde telaşlı ifadelerle yanından geçtiklerini gördü. Binanın girişinde olanlardan bihaber kalabalıklar arasından ilerledi. Sıraların sonunda TenSoon Breeze'i gördü.

Teskinci elinde bir şarap kadehi ile tahtı andıran bir sandalyede oturmuş; bir şeyler ilan edip anlaşmazlıkları çözümlerken halinden memnun görünüyordu. TenSoon Vin'in hizmetindeykenki halini hatırlatıyordu. Muhafızlardan biri Breeze'e bir şeyler fısıldadı. TenSoon öne çıkarken ikisi de köpeğe baktı. Muhafızın beti benzi atmıştı, fakat Breeze gülümseyerek öne doğru eğildi.

Bastonunu mermer zemine vurarak "Pekâlâ," dedi. "Hep bir kandra mıydın yoksa Vin'in köpeğinin kemiklerini yakın zamanda mı yedin?"

TenSoon oturdu. "Hep bir kandraydım."

Breeze başıyla onayladı. "Sende garip bir şeyler olduğunu biliyordum; bir kurt köpeği için fazla iyi huyluydun." Gülümsedi ardından şarabından bir yudum aldı. "Lord Renoux, değil mi? Epey bir zaman geçti."

TenSoon "Aslında ben o değilim," dedi. "Ben başka bir kandrayım. Biraz... Karışık."

Breeze duraksadı. TenSoon'a baktı, ve kandra bir an telaşa kapıldı. Breeze bir Teskinci'ydi ve tüm Teskinciler gibi TenSoon'un bedenine hükmetme gücüne sahipti.

Sır.

TenSoon kendini zorlayarak, Hayır, dedi. *Allomanserler eskisine göre daha güçsüzler. Yalnızca düralümin ile bir kandranın bedenine hâkim olabilirlerdi ve Breeze yalnızca bir Siskandı; düralümin yakamazdı.*

TenSoon "Görev başında içiyor musun, Breeze?" diye sordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Breeze "Elbette," dedi kadehini kaldırırken. "Kendi çalışma koşullarını belirleyemiyorsan çalışmak neye yarar?"

TenSoon gülümsedi. Breeze'i pek sevmiyordu; belki bunun nedeni Teskincilere karşı beslediği önyargıydı. Ya da tüm insanlara karşı beslediği ön yargı. Yine de sohbet etmeye vakti yoktu. "Vin nerede?" diye sordu.

Breeze şaşırmış gibiydi. "Ondan bir haber getirdiğini sanıyordum."

TenSoon "Muhafızlara yalan söyledim."

"Aslında onu bulmaya geldim. Bilmesi gereken bir şeyin haberini getirdim; sisler ve kül yağmurlarıyla ilgili bir haber."

"Pekâlâ aziz dostum... Şey, sevgili *kuçukuçu* dostum. Her neyse, gidelim; Sazed ile konuşabilirsin. Bu tür şeylere gelince, o benden çok daha işe yarar biridir."

Terrisli, "...ayrıca, Spook bundan güçbela kurtulduğu için, Lord Breeze'in başa geçmesinin en iyisi olduğunu düşündüm. Başka bir Nezaret binasında bir dükkân

kurduk –bürokratik bir merkez gibi görünüyordu– Breeze'in talepleri dinlemeye başlamasını sağladık. İnsanlarla baş etmekte benden daha iyi ve sanırım kent sakinlerinin gündelik işlerini çözmekten keyif alıyor gibi görünüyor."

Terrisli sandalyesinde oturmuştu; önündeki masasında dosyası açıktı ve yanı başında bir yığın not vardı. Sazed, TenSoon anlayamadığı bir biçimde farklı görünüyordu. Sırdaş aynı cübbeyi giyiyordu ve kollarında aynı Ferusimyasal bileklikler vardı. Ancak eksik olan bir şeyler vardı.

Fakat bu TenSoon'un öncelikli sorunlarından biri değildi.

TenSoon sandalyeye otururken "Fadrex kenti mi?" diye sordu. Nezaret binasındaki küçük odalardan birindeydiler; eskiden bir obligatörün yatak odası olan bir odadaydılar.

Şimdi ise yalnızca bir masa ve birkaç sandalye vardı, duvarlar ve zemin bir Nezaret binasından beklenebileceği gibi sadeydi.

Sazed başıyla onayladı. "Vin ve imparator orada depo olarak kullanılan mağaralardan bir başkasını bulmayı umuyorlardı."

TenSoon kendini yere bıraktı. Fadrex imparatorluğun öbür ucundaydı. Kudret kayrasıyla bile oraya varması haftalar alırdı. Önünde çok, çok uzun bir yol vardı.

Sazed "Leydi Vin ile ne gibi bir işiniz olduğunu sorabilir miyim, kandra?" dedi.

TenSoon duraksadı. Breeze ile şimdi de Sazed ile bu kadar açıkça konuşuyor olmak ona çok garip geliyordu. Bunlar, TenSoon bir köpekmiş gibi davranırken aylarca izlediği adamlardı. Onu asla tanımamışlardı ancak TenSoon onları tanıdığını düşünüyordu.

Örneğin Sazed'in tehlikeli olduğunu biliyordu. Terrisli bir Sırdaş'tı; onlar tüm kandraların uzak durmalarının tembihlendiği kimselerdi. Sırdaşlar her zaman söylentiler, efsaneler ve hikâyeler peşindeydiler. Kandraların pek çok sırrı vardı ve eğer Sırdaşlar kandra kültürünün zenginliğini keşfedecek olurlarsa bu felaket olabilirdi. İncelemek, soru sormak ve bulduklarını kayda almak isteyeceklerdi.

TenSoon ağzını hayır demek üzere açtı. Ancak duraksadı. Birinin kandra kültürüne yardım etmesini istemiyor muydu? Dinleri inceleyen, belki de teoloji hakkında pek çok şey bilen birini istemiyor muydu? Çağların Kahramanı hakkındaki efsaneleri bilen birini? Vin dışında, çetenin üyeleri arasında TenSoon'un en çok saygı duyduğu kişi Sazed'ti.

TenSoon dikkatle "Çağların Kahramanı ile ilgili," dedi. "Bir de dünyanın sonunun gelişiyle ilgili." Sazed ayağa kalkarken "Ah," dedi. "Öyleyse tamam. İhtiyacınız olanları sağlayacağım. Derhal yola koyulacak mısınız? Yoksa burada bir süre bizimle kalıp dinlenecek misiniz?"

TenSoon, ne, diye düşündü. Dini konuların bahsi geçtiğinde Sazed hiçbir tepki vermemişti. Alışıldık Sazed gibi değildi.

Ancak Sazed sanki TenSoon zamanlarının en büyük dini sırlarından birinden bahsetmemiş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Başını sallarken, insanları asla anlayamayacağım, diye aklından geçirdi.

Muhafaza'nın Harap için yarattığı zindan Muhafaza'nın gücünden yapılmamış olsa da onun bir parçasıydı. Bunun yerine Muhafaza bilincinin –zihninin de denebilir– bir kısmından vazgeçerek bu zindanı oluşturmuştu. Eski haline kıyasla çok zayıf düşmüştü ama Harap kaçınca rakibinden geriye kalan kısmı da boğup tecrit etmeye başladı. Harap'ın, Muhafaza'nın kendi gücünden feragat edip bunu insanlar tarafından toplanıp kullanılmak üzere dünyada bırakmasını garip bulup bulmadığını merak ediyorum.

Muhafaza'nın bu hamlesinde asalet, zekâ ve çaresizlik görüyorum. Harap'ı yenemeyeceğini biliyordu. Kendinden çok fazla ödün vermişti ve bunun da ötesinde istikrarın ve kararın vücut bulmuş haliydi. Korumak için dahi olsa yok edemezdi. Doğasına aykırıydı. Bu yüzden bir zindan oluşturmuştu.

Ancak insanoğlu hem Harap hem de Muhafaza tarafından yaratılmıştı; bilinç ve onur sahibi olmaları için Muhafaza ruhundan bir parça vermişti. Dünyanın var olmaya devam etmesi için Muhafaza yarattıklarına güvenmesi gerektiğini biliyordu. Onlara güvenmesi gerektiğini.

Yarattıkları onun güvenini boşa çıkardıklarından ne düşündüğünü merak ediyorum.

60

BİRİNİ KANDIRMANIN EN İYİ YOLU, ona istediğini vermektir, diye düşündü Vin. Ya da en azından beklediğini vermek. Bir adım önde olduklarını düşündükleri sürece atladıkları bir adım olup olmadığını görmek üzere geriye dönüp bakmazlar.

Yomen onun zindanını da iyi tasarlamıştı. Vin'in içinde bulunduğu kulübenin ya da binanın inşasında kullanılan her metal Allomansi için işe yaramaz türdendi. Gümüş, pahalı olsa da genellikle tercih edilmiş olan metal gibi görünüyordu; üstelik bu bile fazlaca kullanılmamıştı. Yalnızca Vin'in tırnaklarıyla çıkarabildiği birkaç vida vardı.

Yağlı, tatsız ve bulamaç gibi yemeği ise ahşap kaplarda ahşap kaşıkla veriliyor-

du. Muhafızlar siskıranlardı; bedenlerinde metal yoktu ve çomakları vardı, üstelik Allomanserler ile dövüşmek üzere eğitilmişlerdi. Odası, menteşe ve kilitleri gümüşten kalın bir kapı ile basit taş bir yapıdan ibaretti.

Muhafızlarının davranışlarından ondan bir şeyler bekledikleri anlaşılıyordu. Yomen onları iyi hazırlamıştı ve yemeğini bir aralıktan uzatıyorlardı; Vin geri çekilmelerindeki hızdan bedenlerinin gerginliğini anlayabiliyordu. Bir engereği besliyor gibiydiler.

Bu yüzden onu Yomen'e götürmeye geldiklerinde Vin saldırdı.

Kapı açılır açılmaz hareketlenerek karyolasından söktüğü bir ayağı silah olarak kullanıyordu. Muhafızlardan birinin koluna bir darbe vurarak yere devirdi, ardından kafasının arkasına ikinci bir kez daha vurdu. Lehim olmadan vuruşları o kadar da güçlü değildi; ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu. İkinci muhafızın da yanından geçip gitti ve omzunu üçüncü muhafızın karnına geçirdi. Fazla ağırlığı yoktu ama adamın asasını düşürmesine yetmişti. Derhal yerdeki silahı kaptı.

Ham onu asayla dövüşmek konusunda epeyce eğitmişti ve genellikle Allomansi kullanmadan dövüştürmüştü. Tüm hazırlıklarına karşın muhafızlar metalsiz bir Allomanser'in bu kadar sorun çıkarmasına şaşırmış görünüyorlardı. Vin koşarak kaçarken iki tanesini daha yere devirdi

Ne yazık ki Yomen aptal değildi. Onu almaları için o kadar çok muhafız göndermişti ki dört tanesini haklamak pek bir şey değiştirmeyecekti. Hücresinin dışındaki koridorda en az yirmi adam vardı ve yolunu kapatmışlardı.

Amacı onlara istediklerini vermek ve ölmemekti. Bu yüzden 'kaçışının' olanaksız olduğunu anlar anlamaz askerlerden birinin omzuna vurmasına izin verip elindeki asayı homurdanarak yere attı. Silahsız bir halde ellerini havaya kaldırıp geriledi. Elbette ki askerler arkadan onu devirdiler ve üzerine çullanıp ellerini bağlarken onu zapt ettiler.

Omzu acıyla sızlayan Vin'in canı yanıyordu. İçgüdüsel olarak lehim yakmaya çalışmayı bırakmadan önce daha ne kadar daha metalsiz kalacaktı? Bunu asla öğrenmemeyi umuyordu.

Sonunda askerler onu ayağa kaldırıp koridorda itekleyerek götürdüler. Zararsız hale getirip yere devirdiği üç asker yaralarını ovuşturup inliyorlardı.

Yirmi adam ona artık daha da dikkatle yaklaşıyordu.

Yomen'in kabul salonuna gelene dek muhafızlara başka sorun çıkarmadı. Kelepçelerini banka bağlamaya koyulduklarında kıpırdanınca karnına bir diz yedi. Soluksuz kaldı ardından, bankın yanında yere yığıldı. Yerde inlerken ellerini ve bileklerini fanilasına yedirdiği lapa yağıyla ovdu. Kokuyordu ve pisti ama oldukça kaygandı; onun kaçma girişimine odaklanmış olan muhafızlar üzerini aramayı tamamen unutmuşlardı.

Yomen "Yakacak metallerin olmadan kaçmayı düşünmüyordun umarım," dedi.

Vin başını kaldırdı. Yomen arkasını ona dönmüş koyu renk bir pencereden dışarı bakıyordu. Vin, sislerin pencere camına birikmesini çok garip buluyordu. Skaaların çoğunun cam almaya gücü yetmezdi, soyluların çoğu ise renkli camı ter-

cih ederdi. Yomen'in penceresinin dışındaki karanlık bekleyen bir canavar gibiydi; sisler ise yaratık kıpırdandıkça cama değen tüyleri gibiydi.

Yomen "Memnun olacağını sanıyorum," diye devam etti. "Söylenildiği kadar tehlikeli olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olduğuna kanaat getirdim. Görüyorsun ya ben–"

Vin ona daha fazla zaman tanımadı. Kentten kaçabilmesinin yalnızca iki yolu vardı; birincisi metal bulmak, ikincisi ise Yomen'i esir almaktı. İkisini de planlamayı denedi.

Yağlı ellerini kelepçelerden kurtardı, banka bağlanırken kollarını kasmış ve gergin tutuyordu. Kelepçeler ellerini yırtıp çizerken acıya ve kana aldırış etmedi; ardından doğrulup gömleğine sıkıştırdığı, kulübesinden söktüğü gümüş vidaları çıkardı. Bunları askerlere fırlattı.

Adamlar elbette ki şaşkınlıkla bağırıp kendilerini yere attılar ve Çelikitme olduğunu düşündükleri şeyden sakınmaya çalıştılar. Hazırlıkları ve endişeleri onların zararına işlemişti; çünkü Vin'in hiç çeliği yoktu. Vidalar etkisizce duvardan sekti ve muhafızlar onun bu numarası karşısında şaşırmış görünüyorlardı. Bir tanesi doğrulmayı akıl edene dek Yomen ile arasındaki mesafenin yarısını almıştı bile.

Yomen döndü. Her zamanki gibi alnında bir parça atiyum vardı. Vin ona doğru atıldı.

Yomen usulca kenara çekildi. Vin tekrar ileri atıldı bu kez vuracak gibi yapıp ardından karnına dirsek atmaya çalıştı. Ancak saldırısı adama ulaşamadı çünkü Yomen, elleri arkasında bağlı bir halde, saldırısından kaçınmayı başarmıştı.

Adamın yüzündeki ifadeyi biliyordu; mutlak hâkimiyetin, gücün ifadesini. Yomen'in pek dövüş eğitimi almamış olduğu belliydi ama yine de Vin'den kaçınmayı başarmıştı.

Atiyum yakıyordu.

Vin duraksadı. Alnında o parçayı taşıyor olmasına şaşırmamalı, diye düşündü. *Acil durumlar için olmalı.* Yomen'in gülümseyişinde adamın onu gerçekten de Vin'in bunu yapacağını öngörmüş olduğunu görebiliyordu. Bir şeyler deneyeceğini biliyordu ve Vin'i yaklaşması için oyuna getirmişti. Ama Yomen asla gerçekten tehlike altında değildi.

Sonunda, muhafızlar yetiştiler ancak Yomen elini kaldırıp onları geri gönderdi. Ardından bankı işaret etti. Usulca Vin dönüp oturdu. Düşünmek zorundaydı ve Yomen atiyum yakarken hiçbir yere kıpırdayamazdı.

Otururken *Harap* yanı başında belirdi; koyu bir duman halinde Reen'in bedenine bürünmüştü. Diğerleri hiçbir tepki vermedi; belli ki onu göremiyorlardı.

Harap "Çok yazık," dedi. "Neredeyse onu alt ediyordun. Ama bir bakıma o kadar da yaklaşamamıştın."

Harap'ı görmezden gelip Yomen'e döndü. "Sen bir Sissoylusun," dedi.

Yomen başını hayır der gibi sallayarak "Hayır," dedi. Ancak tekrar penceresine dönmedi. Tedbirli bir biçimde Vin'e bakıyordu. Muhtemelen atiyumunu söndürmüştü; sürekli yakmak için fazlasıyla değerli bir metaldi ancak rezervindeydi ve başka bir saldırıyı kolluyordu.

Vin şüpheyle kaşını kaldırarak "Hayır mı?" dedi. "Atiyum yakıyordun, Yomen. Bunu gördüm." Yomen "Dilediğine inan," dedi. "Ama şunu bil kadın; Ben yalan söylemem. Yalana asla ihtiyacım olmadı ve şu anda tüm dünya kargaşa içindeyken bunun doğru olduğunu görüyorum.

İnsanlar yolunda gittiklerinin doğru söylemesine ihtiyaç duyar.

Vin suratını astı.

Yomen "Her neyse, vakit geldi," dedi.

Vin "Vakit mi?" dedi.

Yomen başıyla onayladı. "Evet. Seni hücrende bu kadar uzun bir süre tuttuğum için özür dilerim. İlgilenmem gereken başka meseleler vardı."

Vin, Elend, diye düşündü. *Neler yapıyor? Olup bitenden habersizim!*

Bankın öbür ucundaki *Harap*'a baktı; sanki söylediklerinden daha fazlasını biliyormuşçasına başını sallıyordu. Yomen'e döndü. "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Neyin vakti geldi?"

Yomen Vin'in gözlerinin içine baktı. "İnfazınız için bir karar verme vaktim, Leydi Venture."

Vin şaşırmıştı. *Doğru ya. Harap*'la uğraşmak ve kaçış planları yapmak arasında Yomen'in kendisini infaz etmeden önce Vin'in savunmasını dinlemeyi söylediğini unutmuştu.

Harap odada ilerleyip Yomen'in etrafında rahat bir tavırla dolaşıyordu. Obligatör kral gözlerini Vin'den ayırmadan duruyordu. *Harap*'ı görebiliyorsa da bunu belli etmiyordu. Bir muhafıza işaret etti, asker de yandaki bir kapıyı açarak gri cübbeler giymiş birkaç obligatörü içeri buyur etti. Vin'in karşısındaki bir banka oturdular.

Yomen ona arkasını dönerken "Söyleyin, Leydi Venture," dedi, "Neden Fadrex'e geldiniz?"

Vin başını çevirdi. "Bunun bir yargılama olmayacağını sanıyordum. Böyle bir şeye ihtiyacın olmadığını söylemiştin."

Yomen "Bu süreçteki her türlü gecikmeden memnun olacağını düşünüyordum," diye yanıtladı.

Gecikme düşünmek, belki de kaçmak için biraz daha vakit olduğu anlamına geliyordu. Vin "Neden mi geldik?" diye sorduk. "Lord Hükümdar'ın zulalarından birinin kentinin altında olduğunu biliyorduk."

Yomen şaşırmış gibiydi. "Bunu nereden biliyordunuz?"

Vin "Başka bir tanesini bulduk," dedi. "Fadrex kentini işaret ediyordu."

Yomen başını evet der gibi salladı. Vin, adamın ona inandığını görebiliyordu ama başka bir şeyler daha vardı. Vin'in anlayamadığı ve muhtemelen anlamak için yeterli bilgiye sahip olmadığı şeyleri ilişkilendirmeye başlıyor gibiydi. Yomen "Krallığım sizinkine karşı bir tehlike oluşturuyor mu?" diye sordu. "Bunun topraklarımı istila etmenizle hiçbir ilgisi yok muydu?"

Vin "Böyle demek olmaz," dedi. "Cett bir süredir Elend'i bu salâhiyete saldırmaya teşvik ediyordu."

Bu söz üzerine obligatörler sessizce birbirleriyle konuştular; ancak Yomen kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde, ilgisizce Vin'e bakıyordu. Vin bu durumu sinir bozucu buluyordu. Yıllardır, Camon'un çetesinde olduğu zamandan beridir, kendisini böylesine başkasının elinde hissetmemişti. Lord Hükümdar ile yüzleştiği gün bile farklı hissediyordu. Yomen onu bir araç gibi görüyordu.

Ama neye yarayan bir araç olarak? Yomen'in isteklerini, kaçmasına olanak tanıyacak kadar uzun süre nasıl oyalayabilirdi?

Reen her zaman, kendini vazgeçilmez kıl, diye öğretmişti. *Böylelikle bir çete-başı kendisi güç kaybetmeksizin senden kurtulamaz.* Şimdi bile ağabeyinin sesi zihninde fısıldıyor gibiydi. Bunlar Reen'in bilgeliğinin hatırası, yorumları mıydı yoksa *Harap*'ın etkisinin bir sonucu muydu? Her ne olursa olsun o anda bu iyi bir tavsiye gibi görünüyordu.

Yomen "Öyleyse işgal niyetiyle geldiniz?" diye sordu.

Vin dikkatle "Elend önce diplomasiyi denemek istiyordu," dedi. "Ancak, ikimiz de başkasının kentinin hemen dışında ordunuz kamp kurmuşken diplomat gibi davranmanın zor olduğunu biliyorduk."

Yomen "Fethetmeye geldiğinizi kabul ediyorsunuz," dedi. "Kocana göre daha dürüstsün."

Vin "Elend ikimizden de daha açıktır, Yomen," diye çıkıştı. "Sadece olup biteni senden ya da benden farklı yorumluyor diye, görüşünü açıkladığı için sahtekâr olamaz."

Yomen Vin'in hızlı yanıtına şaşırmış gibiydi. "Haklı bir noktaya değindiniz."

Vin kesik dolu ellerini gömleğinden bir parçaya sararak banka yaslandı. Yomen, büyük ve sade odasının pencerelerinin yanında dikiliyordu. Onunla konuşmak garip bir histi. Bir yandan; ikisi çok farklı görünüyorlardı. Biri, kaslı ya da bir savaşçı zarafetinde olmayışı ömrünü formlar ve kayıtlarla ilgilenerek geçirdiği belli olan bürokrat bir obligatördü. Diğeri ise çocukluğu sokakta yetişkinliği ise savaş ve suikastlarda geçmiş biriydi.

Ancak Yomen'in tavırları, konuşması kendisininkini andırıyordu. Bir skaa olarak doğmamış olsam böyle biri mi olacaktım, diye düşündü. *Sert bir savaşçı yerine açık sözlü bir bürokrat mı?*

Yomen Vin'i süzerken *Harap* obligatör kralın etrafında yavaşça yürüyerek bir daire çiziyordu. *Harap* usulca "Bu bir hayal kırıklığı," dedi.

Vin yalnızca bir anlığına *Harap*'a baktı. Başını hayır der gibi salladı. "Küçük kentinde kapalı kalıp ölü tanrısına dua etmektense saldırsaydı çok büyük bir yıkıma sebep olabilirdi. İnsanlar onu izlerdi. Ne yazık ki uzun vadede onun aklına asla giremedim. Her hile işe yaramaz, özellikle de onun gibi ahmaklara izah edilmesi gerektiğinde."

Yomen, Vin'in dikkatini tekrar üzerine çekerek "Öyleyse," dedi, "Benim ambarımı öğrendiğiniz ve Lord Hükümdar'ın gücünün dönüşünden korktuğunuz için kentimi almaya geldiniz."

Vin, yüzünü buruşturup "Ben öyle demedim," dedi. "Benden korktuğunuzu söylediniz."

Vin "Bir yönetimi devirip ele geçirme becerisine sahip olduğu bilinen bir dış güç olarak," dedi.

Yomen "Ben ele geçirmedim," dedi. "Kenti ve salâhiyeti asıl sahibine verdim. Ama konunun bununla bir ilgisi yok. Bana halkınızın yaydığı şu dinden bahsetmenizi istiyorum."

"Firari Cemaati mi?"

Yomen "Evet," dedi. "Onun önderlerinden biri sensin, değil mi?"

Vin, "Hayır," dedi. "Bana tapıyorlar. Ama asla dinlerinin bir parçası olduğumu düşünmedim. Çoğunlukla Kelsier ile ilgili bir din."

Yomen "Hathsin Firarisi," dedi. "O öldü. İnsanlar ona nasıl oluyor da tapıyor?" Vin omuz silkti. "Eskiden görülmeyen tanrılara tapmak yaygındı."

Yomen, "Belki," dedi. "Böyle şeyler okudum ancak bunları anlamakta zorlandı. Görülmeyen bir tanrıya inanmak; bu mantıklı mı? Bu kadar uzun süredir birlikte yaşadıkları, görebildikleri ve hissedebildikleri bir tanrıyı reddedip neden ölmüş bir başkasını tercih ediyorlar ki? Lord Hükümdar'ın kendisinin öldürdüğü birine?

Vin "Sen de öyle yapıyorsun," dedi. "Sen hâlâ Lord Hükümdar'a tapıyorsun." Yomen "O ölmedi," dedi. Vin duraksadı.

Yomen Vin'in şaşkınlığını fark edip "Hayır," dedi. "Ortadan kaybolduğundan beri onu ne gördüm ne de duydum. Ancak onun ölümüyle ilgili söylenenlere de inanmıyorum."

Vin "Öldü," dedi. "Bana güven."

Yomen "Korkarım size güvenmiyorum," dedi. "Bana o akşamdan bahsedin. Tam olarak neler olduğunu anlatın." Vin de kendinden isteneni yaptı. Tutsaklığından ve Sazed'le birlikte nasıl kaçtığından bahsetti. Lord Hükümdar ile dövüşme kararından ve bu konuda on birinci metale güvendiğinden bahsetti. Sisleri kullanma yeteneğinden bahsetmedi ama geriye kalan her şeyi açıkladı; buna Sazed'in Lord Hükümdar'ın Ferusimya ve Allomansi'yi birlikte zekice kullanarak ölümsüz olduğu yönündeki kuramını da ekledi.

Yomen de Vin'i dinledi. Konuşurken Yomen'e karşı olan saygısı artıyordu; adam sözünü kesmemişti. İnanmasa da Vin'in anlattıklarını duymak istiyordu. Bilgiyi olduğu kabul eden, onu sıradan bir araç gibi gören, ancak ona sıradan bir araçtan fazla güvenmeyen biriydi.

Vin "Bu yüzden," dedi, "O öldü. Onu kalbinden bizzat ben bıçakladım. Ona duyduğun inancın hayranlık uyandırıcı, ancak olanları değiştiremez."

Yoman sessizce duruyordu. Hâlâ bankta oturmakta olan yaşlı obligatörler ise bembeyaz olmuştu. Anlattıklarının sonunu hazırladığını biliyordu ama açık, doğrudan bir dürüstlüğün hilekârlıktan daha çok işine yarayacağını düşünüyordu. Genellikle böyle düşünürdü.

Hırsız çetelerinde büyümüş biri için garip bir görüş diye düşündü. *Harap*, Vin'in anlattıklarından sıkılmış olacak ki pencereden dışarı bakmak üzere uzaklaştı.

Yomen sonunda "Öğrenmem gereken," dedi, "Neden Lord Hükümdar'ın sizin kendisini öldürdüğünü sanmanızı gerekli gördüğünü anlamak."

Vin "Anlattıklarımı dinledin mi?" diye çıkıştı.

Yomen sakince "Dinledim," dedi. "Burada bir tutsak olduğunuzu unutma; ölüme çok yakın bir tutsak olduğunuzu."

Vin bir şeyler söyleyecek oldu ama bunu bastırdı.

Yomen "Söylediklerimi saçma mı buluyorsunuz?" diye sordu. "Kendi anlattıklarından daha mı saçma? Seni, tanrı olduğunu *bildiğim* birini öldürdüğünü iddia eden biri olarak görüyorum. Bunun onun iradesiyle gerçekleşmiş olması akla yatkın değil mi? Hâlâ orada, bizi izliyor, bekliyor..."

Demek hepsi bu yüzden, diye düşündü. *Benimle konuşmaya bu kadar istekli olduğu için beni yakaladı. Lord Hükümdar'ın hâlâ hayatta olduğuna inanıyor. Yalnızca tüm bu hikâyedeki yerimi anlamaya çalışıyor. Çaresizce beklediği kanıtı ona sunmamı istiyor.*

Harap "Neden skaa dinin bir parçası olman gerektiğini düşünmüyorsun, Vin?" diye fısıldadı.

Boşluğa baktığını Yomen'in anlamaması için *Harap*'a doğrudan bakmamaya çalışarak döndü.

Harap "Niye?" diye sordu. "Neden sana tapınmalarını istemiyorsun? Tüm o mutlu skaaların? Senden medet ummalarını?"

Yomen "Tüm bunların arkasına Lord Hükümdar *olmalı*," diye yorumladı. "Bu da dünyanın seni katili olarak görmesini istediği anlamına geliyor. Skaaların sana tapmasını istedi."

Harap "Niye?" diye tekrarladı. "Neden bu kadar rahatsızsın? Onlara umut *veremeyeceğini* bildiğin için mi? Yerini aldığın o adama ne diyorlar? Firari mi? *Muhafaza* ile ilgili bir kelime, sanırım..."

Yomen "Belki etkileyici bir biçimde dönmeyi planlıyor," dedi. "Seni yerinden indirip devirmek, kendisine duyulan inancın tek gerçek inanç olduğunu kanıtlamak için."

Harap, Vin'in zihnine, neden uymuyorsun, diye fısıldadı.

Yomen "Başka neden sana tapmalarını istesin ki?" diye sordu.

Vin, ellerini, düşüncelerini bastırırcasına başına götürerek "*Yanılıyorlar!*" diye çıkıştı. Suçluluğunu bastırmaya çalışıyordu.

Yomen duraksadı.

Vin "Benimle ilgili yanılıyorlar," dedi. "Bana tapmıyorlar ama olmam gerektiğini düşündükleri şeye tapıyorlar. Ama ben Firarinin Varisi değilim. Kelsier'in yaptığını yapmadım. O skaaları özgürleştirmişti."

Harap, "Sen onları fethettin," diye fısıldadı.

Vin başını kaldırıp "Evet," dedi. "Yanlış yerde arıyorsun, Yomen. Lord Hükümdar dönmeyecek."

"Size–"

Vin ayağa kalkıp "Hayır," dedi. "Hayır, dönmeyecek. Dönmesine de gerek yok. Yerine *ben* geçtim."

Elend Lord Hükümdar'a dönüşmekten endişe ediyordu ama Vin onun bu en-

dişesinin her zaman yersiz olduğunu düşünmüştü. Fetihler yapıp yeni bir imparatorluk kuran o değil, kendisi olmuştu. Diğer kralları dize getiren de Vin olmuştu.

Tıpkı Lord Hükümdar'ın yaptığı gibi. Bir kahraman ortaya çıkmış ve Lord Hükümdar onu öldürmüştü, ardından da Miraç Kuyusu'ndaki gücü almıştı. Vin Lord Hükümdar'ı öldürmüş, ardından aynı gücü almıştı. Evet, güçten vaz geçmişti ama aynı rolü üstlenmişti.

Hepsi anlaşılır olmuştu. Skaaların ona tapınmaları, kurtarıcıları olarak bakmaları çok yanlış geliyordu. Bir anda tüm olup bitendeki rolü anlaşılır bir hal almıştı.

"Ben Firarinin Varisi değilim, Yomen," dedi öfkeyle. "Ben Lord Hükümdar'ın Varisiyim." Başını hayır der gibi salladı.

"Beni esir aldığında, neden beni öldürmediğini düşündüm," dedi. "Düşman bir Sissoyluyu. Neden öldürüp bu işi bir an önce bitirmediğini düşündüm. Beni yargılamak istediğini iddia ediyordun ama buna inanmadım. Başka bir amacın olduğunu biliyordum. Şimdi de bunun ne olduğunu biliyorum." Yomen'in gözlerinin içine baktı. "Lord Hükümdar'ı öldürdüğüm için beni infaz etmeyi planladığını söylemiştin ama az önce onun hâlâ hayatta olduğunu düşündüğünü itiraf ettin. Lord Hükümdar'ın geri gelip beni yerimden edeceğini söyledin; bu yüzden tanrının planlarına müdahale etmek olacağı için beni öldüremezsin."

Yomen ona arkasını döndü.

Vin "Beni *öldüremezsin*," dedi. "İnancında benim yerimi anlayana dek öldüremezsin. Bu yüzden beni tutsak olarak tutmaya devam ediyorsun, bu yüzden benimle konuşmak için bu riski alıyorsun. Yalnızca benim verebileceğim bilgiye ihtiyacın var; bir çeşit yargılamayla benim ifademi dinlemek zorundasın çünkü o gece neler olduğunu dinlemek istiyorsun. Böylece tanrının hâlâ hayatta olduğuna ikna olabileceksin."

Yomen yanıtlamadı.

"Kabul et. Artık burada tehlikede değilim." Öne çıktı.

Yomen de hareketlendi. Adımlar bir anda serileşti; lehim yakmıyordu ya da bir savaşçının deneyimine sahip değildi ama *doğru* hareket ediyordu. Vin içgüdüsel olarak kendini sakındı ancak Yomen'in atiyumu onun bu hareketini sezmesini sağladı ve Vin'in düşünmesine bile fırsat vermeden onu yere fırlatmış, bir diziyle sırtına bastırarak onu yerde tutuyordu.

Usulca "Henüz sizi öldürmemiş olabilirim," dedi, "Fakat bu 'tehlikede olmadığınız' anlamına gelmez, Leydi Venture."

Vin homurdandı.

"Sizden bir şey istiyorum," dedi. "Konuştuklarımızdan fazlasını. Kocanıza ordularını çekmesini söylemenizi istiyorum."

Vin, yüzü taş zemine yapışmışken "Bunu neden yapayım?" diye sordu.

Yomen "Çünkü," dedi, "Benim zulamı istediğinizi söylerken bir yandan da iyi insanlar olduğunuzu öne sürüyorsunuz. Şimdi ise bu ambardaki erzakları akıllıca, halkımı doyurmak için kullanacağımı biliyorsunuz. Eğer Elend öne sürdüğün kadar

fedakâr ise savaşta, sırf siz erzakımızı çalıp kendi halkınızı doyurasınız diye, insanların canına kast edecek kadar bencilce davranmayacaktır."

Vin "Mahsul yetiştirebiliriz," dedi. Merkezi Salâhiyet'te yeterince gün ışığı varken burada yok. Elinizdeki tahıl yığınağı işinize yaramayacak!"

"Öyleyse benimle bunun için ticaret yapın."

"Bizimle konuşmuyorsun!"

Yomen, Vin'in sırtındaki dizini çekerek geriledi. Vin öfkeyle doğrulurken sırtını ovuşturuyordu. "O zuladaki erzaktan fazlası da var, Yomen," dedi. "Diğer dördü de elimizde. Lord Hükümdar buralarda ipuçları bırakmış. Tümünde bizi kurtarabilecek bir şey var."

Yomen güldü. "Onca zamandır aşağıdaydınız ve Lord Hükümdar'ın bıraktığı levhayı okumadınız mı?"

"Elbette okudum."

Yomen "Öyleyse bu zulalarda daha fazla bir şey olmadığını biliyorsunuz," dedi. "Hepsi planının bir parçası, doğru. Nedense planı herkesin onu ölü sanmasını da içeriyor. Bunlar bir yana, siz orada ne yazdığını biliyorsunuz. Bu yüzden, neden kenti benden almak istiyorsunuz?"

Neden kenti benden almak istiyorsunuz? Asıl neden Vin'in içini kemiriyordu. Elend bunu her zaman önemsiz bulmuştu; ama Vin için hep bir cazibesi vardı. Vin "Kenti neden almamız gerektiğini çok iyi biliyorsun," dedi. "O sende olduğu müddetçe burayı fethetme nedenimiz var."

Yomen "O mu?" diye sordu.

Harap merakla yaklaştı.

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Atiyum. Lord Hükümdar'ın kaynağı."

Yomen gülerek "Bu mu yani?" diye sordu. "Tüm bunların nedeni atiyum mu? Atiyumun bir kıymeti yok!"

Vin şaşırdı. "Kıymeti yok mu? Son İmparatorluk'taki en kıymetli hazine oydu."

Yomen "Öyle mi?" diye sordu. "Peki ya onu yakabilecek kaç kişi var? Küçük siyasi oyunları oynayacak ve Lord Hükümdar'dan ne kadar atiyum alabildiklerini göstererek güç uğruna çekişebilecek kaç tane soylu hane kaldı? Atiyum değeri bir imparatorluğun ekonomisine dayanır, Leydi Venture. Bir rezerv sisteminin kısıtlamaları ve metale değerini verecek olan bir üst sınıf olmadan atiyumun gerçek bir değeri yoktur." Yomen başını hayır dercesine salladı. "Aç bir adam için hangisi daha değerlidir; bir somun ekmek mi yoksa kullanamayacağı, yiyemeyeceği ya da satamayacağı bir kavanoz dolusu atiyum mu?"

Muhafızlara onu götürmelerini işaret etti. Elend'i ayağa kaldırdılar ve Yomen'in gözlerinin içine bakıp buna direnmeye çalıştı.

Yomen bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. "Bu metal yığınları, belki, sizi kontrol altında tutmaktan başka hiçbir işime yaramıyor. Hayır, asıl kaynak erzaktı. Lord Hükümdar tekrar onun hükümranlığını tesis etmeden önce gereken kaynakları bıraktı. Yalnızca benden ne yapmam gerektiğini anlamalıyım."

Askerle sonunda Vin'i uzaklaştırmayı başardılar.

Gündüz sislerine fazlaca odaklandığımıza şaşırmıyorum. Ama gün ışığından ve bitki yetiştirmekten anladığım kadarıyla mahsulümüzün gündüz sislerinden korktuğumuz kadar etkilenmediğini anladım. Yetiştirmek için fazlaca gün ışığına ihtiyaç duymayan bitkiler de rahatça bulabilirdik.

Doğru, sisler, içlerine karışan bazılarını da öldürüyordu ama bu bir tür olarak hayatta kalmamızı etkileyecek kadar büyük bir oran değildi. Asıl sorunumuz ise küldü. Havayı kaplayan duman, göğün altındaki her şeyi örten is taneleri, yanardağların patlamaları... Dünyayı öldürecek olanlar bunlardı.

61

HAM "ELEND!" DİYE SESLENDİ ve ona doğru koştu. "Geri döndün!" Elend arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce "Şaşırdın mı?" diye sordu.

Ham çabucak "Elbette hayır," diye yanıtladı. "Gözcüler yaklaştığını bildirmişti."

Elend, gelişim seni şaşırtmamış olabilir, ama hâlâ hayatta oluşum şaşırtmış, diye düşündü. *Kaçıp öldürüleceğimi mi sandın, yoksa gidip seni bir başına bırakacağımı mı düşündün?*

Elend buna daha fazla kafa yormak istemedi. Bu yüzden bir elini Ham'in omzuna atıp gülümserken kampa doğru döndü. Etrafındaki kül yığını nedeniyle yerin içine geçmiş gibi garip görünüyordu. Sanki bir metre kadar yerin içine batmış gibiydi. O kadar çok kül vardı ki...

Elend kararlılıkla, her şey için endişelenemem, diye düşündü. *Sadece güvenmeliyim. Kendime güvenmeli ve devam etmeliyim.*

Sis ruhunu ve yolculuğunun geri kalanını düşündü. Gerçekten de o şey Elend'e Fadrex'e saldırmamasını mı söylemişti yoksa Elend sis ruhunun hareketlerini yanlış mı yorumlamıştı? Metal şişeciklerini işaret ederken ne anlatmak istemişti?

Yanında, Ham yeni koloss ordusunu inceliyordu. Ordunun yanında diğer kolosslar duruyordu; hâlâ onun hâkimiyetindeydiler. Yaratıklara hâkim olmaya git-

tikçe alışsa da; yeniden onlara yakın olmak iyiydi. Kendisini daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

Ham usulca ıslak çaldı. "Yirmi sekiz bin tane mi?" diye sordu. "Ya da en azından gözcüler öyle diyor." Elend başıyla onayladı.

Ham "Grubun bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Bu kadar çoğuyla..."

Elend, toplamda otuz yedi bin, diye aklından geçirdi. *Fadrex'i almak için fazlasıyla yeter.*

Rampadan aşağı, kampa doğru yürümeye koyuldu. Yürüyüş boyunca lehime fazla ihtiyaç duymamış olmasına karşın yine de yorgundu. Umutla "Vin'den haber var mı?" diye sordu, ancak kaçabilmiş olsa çoktan kendisini bulmuş olacağını biliyordu.

Yürümeye başladıklarında Ham "Sen gittiğinde kente bir haberci gönderdik," dedi. "Yomen bir askerin gelip Vin'in hâlâ hayatta olduğunu görebileceğini söyledi, biz de senin adınla bunu onayladık; Yomen'in senin burada olduğunu sanmasının daha iyi olacağını düşündük."

Elend "Doğru düşünmüşsünüz," dedi.

Ham "O günden beri epey vakit geçti," dedi. "O zamandan beri ondan bir haber almadık." Elend "O hâlâ hayatta," dedi.

Ham başıyla onayladı. "Ben de öyle olduğuna inanıyorum."

Elend gülümsedi. Elend arkada bırakmış olduğu kolossları başıyla işaret ederek "Yalnızca inanç değil, Ham," dedi. "Vin esir düşmeden önce, bunlardan bazılarının hâkimiyetini ona vermiştim. Eğer ölmüş olsa, kontrolden çıkarlardı. Metalleri olsun ya da olmasın, hayatta olduğu sürece onlarla bağı kopmayacak."

Ham duraksadı. "Bunu... Bize daha önceden söyleyebilirdin, El."

Elend, "Biliyorum," diye yanıtladı. "Ne kadarına hükmettiğimi kolayca unutuyorum; hepsinin benim hâkimiyetimde olmadığını fark etmedim bile. Gözcüler yollayın; onları izlesinler. Eğer kontrolden çıkarlarsa onlara tekrar hükmedebilirim.

Ham başıyla onayladı. "Onlar aracılığıyla Vin'le iletişime geçebilir misin?"

Elend hayır dercesine başını salladı. Nasıl açıklayacaktı? Kolosslara hükmetmek ince bir iş değildi; zihinleri basit komutların dışındaki şeyleri kaldıramayacak kadar körelmişti. Onlara saldırmalarını, hareketsiz kalmalarını, takip etmelerini ya da bir şeyler taşımalarını emredebilirdi. Ama onları tam olarak yönlendiremez, bir mesaj iletmelerini ya da bir amacı nasıl gerçekleştireceklerini söyleyemezdi. Yalnızca "şunu yap" diyebilir ve onların buna girişmesini izleyebilirdi.

Ham endişeli bir sesle "Merkezi Salâhiyet'ten gözcü raporları geliyor, El," dedi. Elend ona baktı.

"Gözcülerimizin çoğu geri dönmedi. Demoux ve gönderdiğin adamlara ne olduğunu kimse bilmiyor; Luthadel'e ulaşmış olduklarını umuyoruz ama başkent zor durumda. Dönmeyi başarabilen gözcülerin getirdikleri haberler sinir bozucu. Geçen yıl fethettiğin kentlerin çoğunu kaybettik. İnsanlar aç ve pek çok köyde

ölüler dışında kimse yok. Luthadel'e kaçabilenler yolda, küllere gömülü halde cesetler bırakıyorlar."

Elend gözlerini kapattı. Ama Ham'in söyleyecekleri bitmemişti.

Ham, neredeyse fısıldayarak "Sallanan yerkabuğunun kentleri yuttuğuyla ilgili hikâyeler anlatılıyor," dedi. "Kral Lekal ve kentini yanardağların birinden taşan lavlar alıp götürmüş. Haftalardır Janerie'den haber almadık ve yanındakilerin hepsi yok olmuş gibi ayrıca Kuzey Salâhiyeti'ne de kargaşa hâkim. Tüm Güney Salâhiyeti'nin alevler içinde olduğu söyleniyor. Elend, ne yapacağız?"

Elend küllerin örtmediği patikada ilerlemeyi sürdürdü ardından da kampa girdi. Askerler etrafında toplanıyor, fısıldaşıyor ve ona bakıyorlardı. Ham'in sorusuna ne yanıt vereceğini bilmiyordu. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

"Onlara yardım edeceğiz, Ham," dedi. "Vazgeçmeyeceğiz."

Ham başıyla onaylarken bir nebze olsun kendine gelmiş görünüyordu. "Ancak, her şeyden önce üstünü değiştirmelisin..."

Elend üstündekilere baktı; koloss öldürmekten kanlanmış ve is lekeleriyle kaplı siyah üniformasının hâlâ üzerinde olduğunu hatırladı. Ortalıkta bu şekilde görünmesi kargaşaya yol açmıştı. *Beni yalnızca, temiz, beyaz giysilerle gördüler. Pek çoğu beni hiç savaşırken, kanlar içinde, isten kirlenmiş bir hâlde görmedi.*

Bunun neden kendisini rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Elend ileride yolun kenarında, yalnızca öğle yemeği için orada bekliyormuşçasına oturan sakallı birini görebiliyordu. Geçerken Cett ona baktı. "Daha fazla koloss mu?"

Elend başıyla onayladı.

Cett "Öyleyse saldıracağız, değil mi?" diye sordu. Elend durdu.

Görünüşe göre sis ruhu onun saldırmasını istemiyordu. Ama kendisinden neyi bilmesini ya da nasıl düşünmesini istediğini kestiremiyordu; ona güvenip güvenmemesi gerektiğini bile bilmiyordu. İmparatorluğunun geleceğini sislerin içindeki bir hayaletin muğlak hareketlerine dayandırabilir miydi?

O zulaya girmeliydi, kuşatmayı daha fazla sürdüremezdi. Ayrıca Vin'i güvenle geri getirmenin tek yolu saldırmak gibi görünüyordu. Yomen onu asla geri vermezdi; Elend ya oturup bekleyecek ya da savaşın kargaşasında Yomen'in onu bir zindana koyacağı umuduyla saldırmalıydı. Evet, saldırmak infaz edilmesi riskini de taşıyordu ama Yomen'in onu bir pazarlık aracı olarak kullanması da tehlikeliydi.

Kendine, zor kararları alan adam olmalıyım, dedi. *Vin'in bana baloda anlatmaya çalıştığı şey buydu; hem kral Elend hem de insan Elend olabilirim. Bu kolossları bir amaç uğruna aldım. Şimdi bunları kullanmam gerek.*

Elend "Askerleri bilgilendirin," dedi. "Ama içtima almayın. Sabah beklenmedik bir biçimde saldıracağız; öncelikle savunmalarını kolosslarla kıracağız. Ardından adamlar safları oluşturup saldırarak kontrolü ele geçirebilirler.

Vin'i kurtaracak, o mağaraya girecek ve erzakla birlikte Luthadel'e döneceğiz. Elimizden geldiğince hayatta kalacağız.

Rashek'in öldürdüğü adam olan Alendi'nin de bir Siskan; bir arayıcı olduğunu düşünüyorum. Ancak Allomansi o günlerde farklıydı ve çok daha az rastlanılan bir olguydu. Günümüzdeki Allomanserler Muhafaza'nın gücünün o ufak parçalarını yutmuş olanların soyundan geliyor. Soyluların temelini oluşturdular ve onu imparator bilenler ilk onlar oldu.

O az sayıdaki parçalar o kadar yoğundu ki on asır boyunca nesilden nesle aktarılabilirdi.

62

SAZED ODANIN DIŞARISINDA DİKİLMİŞ, içeriye bakıyordu. Spook yatağında, her tarafı sargı içinde yatıyordu. O olayı atlattığından beri uyanmamıştı ve Sazed uyanabileceğinden de şüpheliydi. Uyansa bile, yaşamının geri kalanını korkunç yaralar içinde geçirecekti.

Sazed, öyleyse bu bir şeyin kanıtı, diye düşündü. *Lehim yakmıyor.* Eğer Spook lehim yakabiliyor olsaydı, çok daha hızlı bir biçimde iyileşirdi. Sazed her ihtimale karşı bir lehim şişeceğini ona içirmişti ancak etki etmemişti. Çocuk gizemli bir biçimde bir hayduta dönüşmemişti.

Bu durum bir bakıma rahatlatıcıydı. Sazed'in dünyasının hâlâ açıklanabilir olduğu anlamına geliyordu.

Odada ise, kız –Beldre– Spook'un yanı başında oturuyordu. Her gün buraya gelip delikanlının yanında duruyordu. Hatta ağabeyi Quellion'un yanında durduğundan daha çok buradaydı. Yurttaş'ın kolu kırıktı ve başka bazı yaraları daha vardı ancak hayati bir tehlikesi yoktu. Urteau'yu Breeze yönetse de Quellion hâlâ yetkiliydi ve çok daha... Medeni birine dönüşmüştü. Elend ile bir ittifak düşünmeye gönüllü gibi görünüyordu.

Quellion'un bu kadar uyumlu olması Sazed'e garip geliyordu. Kentine girmişler, kargaşa çıkarmışlar ve neredeyse canını almışlardı. Neden şimdi onların barış

tekliflerini dinliyordu ki? Açık olmak gerekirse Sazed şüpheleniyordu. Zaman gösterecekti.

İçeride, Beldre hafifçe döndüğünde Sazed'in kapı eşiğinde olduğunu fark etti. Doğrulup gülümsedi. Sazed içeri girerken "Lütfen, Leydi Beldre," dedi. "Ayağa kalkmayın."

Sazed yaklaşırken kız tekrar oturdu. Sazed Spook'un sargılarına göz atıp genç adamın durumunu kontrol ediyor, bakırzihinlerinin içindeki tıbbi metinlerindeki notları karşılaştırıyordu. Beldre sessizce olup biteni izliyordu.

Sazed işi biter bitmez gitmeye koyuldu. Beldre ardından "Teşekkür ederim," dedi. Sazed durdu.

Beldre Spook'a baktı. "Acaba... Nasıl desem; durumu değişti mi?"

"Korkarım değişmedi, Leydi Beldre. İyileşmesine yönelik olarak hiçbir söz veremem." Kız cılız bir gülümseyişin ardından yaralı delikanlıya döndü. "Atlatacak," dedi.

Sazed anlamaya çalışıyordu.

Beldre "O yalnızca bir insan değil," dedi "O özel biri. Kardeşimi geri getirmek için ne yaptı bilmiyorum ama Quellion artık eski hâline; tüm bu delilik başlamadan önceki haline döndü. Tabii bir de kent var. İnsanlar yeniden umut dolu. Spook da bunu istiyordu."

Sazed, kızın gözlerine bakarken, umut, diye aklından geçirdi. *Onu gerçekten seviyor.*

Bir bakıma bu Sazed'e aptalca geliyordu. Delikanlıyı ne kadardır tanıyordu ki? Birkaç hafta mı? Bu kısa sürede Spook Beldre'in sevgisini kazanmakla kalmamış, tüm kent halkının da kahramanı olmuştu.

Sazed, oturup bekliyor ve iyileşeceğine umuyor, diye düşündü. *Ancak onu incelediğimde, aklıma ilk gelen delikanlının bir lehimkol olmadığına sevinişimdi.* Sazed gerçekten de bu kadar duygusuz birine mi dönüşmüştü? Daha iki yıl önce, ömrünün çoğunu onu cezalandırmakla geçirmiş bir kadına delice âşık olmaya gönüllüydü. Birlikte yalnızca birkaç kıymetli gün geçirdiği bir kadın.

Dönüp odadan çıktı.

Sazed el koydukları bir soylu köşkündeki odasına, yeni evlerine doğru yürüdü; bundan önce ise yanmış bir harabeydiler. Mağara duvarlarıyla çevirili uçsuz bucaksız raflardansa sıradan duvarlar ve basamaklar olması hoştu.

Masasında, kumaş kaplı kapağı islenmiş dosyası açık duruyordu. Solunda ve sağında birer istif kâğıt duruyordu. Sağdakinde ise yalnızca on yaprak vardı.

Sazed derin bir nefes alarak yaklaştı ve oturdu. Bitirme vakti gelmişti.

Son yaprağı da soldaki istife koyduğunda çoktan sabah olmuştu. Son on yaprağı gözden geçirirken aceleci davranmıştı ama bu esnada at binmek ya da başka işlerle uğraşmak zorunda kalmadığından tüm dikkatini önündeki işe verebilmişti. Her birine yeterli vakit ayırdığını düşünüyordu.

Yorgun hissettiğinden bir süre öylece oturdu; yorgunluğunun nedeni yalnızca

uykusuzluk değildi. Uyuşmuş hissediyordu. Görevi tamamlanmıştı. Bir yıllık bir çalışmanın ardından istifindeki her bir dini tek tek incelemişti. Bunların hepsini de elemişti.

Hepsinin bu kadar çok ortak özelliği olması garipti. Çoğu mutlak doğru olduğunu iddia edip diğer inançları gerçek olmamakla suçluyordu. Pek çoğu ölümden sonra yaşamdan bahsediyordu ama buna dair bir kanıt sunmuyordu. Çoğu bir tanrı ya da tanrılardan bahsediyorlardı ancak öğretileri bunları pek iyi temellendirmiyordu. Ayrıca her biri tutarsızlık ve mantıksal hatalarla doluydu.

Bir yandan sevgiyi öğütlerken öte yandan iman etmeyenlerin öldürülmesini söyleyen bir şeye insanlar nasıl inanırdı? İnsan kanıt olmadan inancına nasıl bahane bulurdu? Çok eskideki mucizeler ve harikalardan bahseden fakat böyle şeylerin bu devirde olmaması için özenle bahaneler sunan bir şeye gerçekten inanmasını nasıl beklerlerdi?

Tabii bir de yığının en tepesindeki kül tanesi vardı; Sazed'e göre her bir inanç bunu kanıtlamakta başarısız olmuştu. Tüm dinler inananların kutlu olduğunu söylüyordu. Fakat hiçbir din tanrılarının neden iman edenlerin Lord Hükümdar olarak bilinen Rashek adında bir kâfirce yakalanıp tutsak edilmesine, köleleştirilip öldürülmesine izin verdiğine yanıt vermiyordu.

Ters çevrilmiş sayfalar önünde dağ gibi yığılmış duruyordu. Bu doğrunun olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir inanç Tindwyl'i geri getirmeyecekti. Spook'un kararlılıkla öne sürdüğünün aksine insanları kollayan hiçbir şey yoktu. Sazed parmaklarını son yaprağın üzerinde gezdirdi ve sonunda uzun zamandır kontrol etmekte güçlük çektiği bunalımı fazlasıyla ağır gelmeye başladı. Bu dosya onun son savunmasıydı.

Acı doluydu. Kaybetmek böyle bir histi. Acı ve uyuşukluk; göğsünü bir dikenli tel sıkıştırırken buna karşı hiçbir şey yapamamak. Bir köşeye çöküp ağlamak ve kendini ölüme bırakmak istiyordu.

Hayır, diye düşündü. *Bir şey olmalı...*

Titreyen parmaklarıyla masanın altına uzanıp metalzihinleri sakladı torbasını aradı. Ancak bunlardan birini çıkarmak yerine büyük, kalın bir kitap çıkardı. Kitabı masanın üzerindeki dosyasının yanına koydu ardından rastgele bir sayfa açtı. İki farklı elden çıkmış yazılar vardı. Biri özenli ve akıcıydı. Kendi yazısıydı. Diğeri ise sade ve aceleciydi. Tindwyl'in el yazısı.

Parmaklarını sayfada gezdirdi. Bu kitabı Tindwyl ile birlikte derlemişlerdi; Çağların Kahramanı hakkında yazılanları, kehanetleri ve anlamları kayda geçmişlerdi. Sazed umursamayı bırakmadan önce.

Elini yumruk yaparken, bu yalan, diye düşündü. *Neden kendime yalan söylüyorum? Hâlâ umursuyorum. Asla umursamayı bırakmadım. Umursamayı bırakmış olsam aramaya devam etmezdim. Eğer bu kadar umursamıyor olsam ihanete uğramak bu kadar acı verici olmazdı.*

Kelsier bundan bahsetmişti. Ardından Vin de aynısını yapmıştı. Sazed benzer bir hisse kapılacağını hiç düşünmemişti. Onu, ihanete uğradığını düşünecek kadar

incitebilecek kim vardı ki? Diğer insanlar gibi değildi. Kibirden değil, kendisini bildiğinden böyle düşünüyordu. İnsanları belki biraz da fazlaca affediyordu. Kin güdecek tipte biri değildi.

Bu duygularla baş etmek zorunda olacağını hiç düşünmemişti. Bu yüzden kusurlu olduğunu kabul edemediği tek şey tarafından ihanete uğrayınca bu kadar hazırlıksız yakalanmıştı.

İnanamıyordu. Eğer buna inansaydı Tanrı'nın –ya da evrenin, ya da artık insanlığı her ne kolluyorsa– onun başarısız olduğu anlamına gelirdi. Hiçbir şeye olmadığına inanmak daha iyiydi. Öyleyse, dünyadaki tüm eksiklikler yalnızca şanssızlıktı. Onlarla ilgilenmeyen bir tanrı yüzünden değildi.

Sazed önündeki açık sayfalara şöyle bir baktı ve sayfalar arasından taşan bir kâğıt parçası gözüne ilişti. Çekip çıkardığında Vin'in kendisine vermiş olduğu, Kelsier'in karısının üzerinde taşıdığı çiçek resmini görünce şaşırdı. Kadın onu kendisine umut vermesi için kullanıyordu. Lord Hükümdar'ın gelişinden önce de bir dünya olduğunu hatırlatması için.

Başını yukarı kaldırdı. Tavan ahşaptı ancak pencereden yansıyan kızıl günışığı tavana yayılmıştı. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden beni böyle bırakıyorsun? Seninle ilgili her şeyi inceledim. Beş yüz farklı halkın ve mezhebin dinlerini öğrendim. İnsanlar senden vazgeçeli bin yıl olmuşken ben seni anlattım."

"Neden başkalarının inancı varken *beni* umutsuz bıraktın? Neden *beni* şüpheye düşürdün? Benim diğerlerine kıyasla daha emin olmam gerekmez mi? Bilgimin beni korumuş olması gerekmez mi?"

Ancak inancı onu daha hassas kılıyordu. Sazed, güven bu, diye düşündü. *Kendini başkasına teslim etmek. Seni incitme hakkını teslim etmek.* Metalzihinlerinden de bu yüzden vazgeçmişti. Dinleri tek tek inceleyip hatasız olanını bulmaya da bu yüzden karar vermişti. Onu yüzüstü bırakacak bir şey olmayacaktı.

Mantıklı gelmişti. Yanlış anlamaktansa, inanmamak daha iyiydi. Sazed başını öne eğdi. Neden göklerle konuştuğunu düşünüyordu ki? Orada hiçbir şey yoktu.

Hiç olmamıştı.

Dışarıda, koridorda konuşmalar duyuyordu. Breeze, "Aziz kuçukuçu," dedi Breeze, "Bir gün daha kalabilirsin."

TenSoon hırlayan sesiyle "Hayır," dedi. "Bir an önce Vin'i bulmalıyım."

Sazed, kandra bile, diye düşündü. *İnsan olmayan bir yaratık bile benden daha inançlı.*

Ama, nasıl anlayabilirler ki? Akmak üzere olan birer damla yaşı hissedip, gözlerini sımsıkı kapattı. İhanete uğramış bir inancın acısını kim nasıl anlayabilirdi? *İnanmıştı.* Ancak umuda en çok ihtiyaç duyduğu anda yalnızca boşlukla karşı karşıyaydı.

Kitabı aldı, dosyasını kapatıp yetersiz özetleri iki kapağın arasına kilitledi. Şömineye doğru döndü. Hepsini yakmak en iyisiydi.

İnanç... Geçmişten bir sesi hatırladı. Kelsier'in ölümünün ardından o korkunç günde Vin'e bir şeyler söylüyordu. *Kanımca, inanç yalnızca güzel zamanlar ve*

parlak günler için değildir. Başarısızlıktan sonra ona sahip çıkmazsan inancın, inanın ne anlamı olur ki?

Ne kadar da masumcaydı.

Kelsier, güvenip ihanete uğramak daha iyi, der gibi fısıldıyordu. Firari'nin sloganlarından biri buydu. *Sevip incinmek daha iyidir.*

Sazed önündeki kitabı aldı. Anlamsız geliyordu. İçinde yazılı olanlar *Harap* tarafından her an değiştirilebilirdi. Sazed öfkeyle, peki buna inanıyor muyum, diye düşündü. *Harap'a inanıyorum ama daha iyi bir şeyin varlığına inanmıyor muyum?*

Odada, elinde kitapla sessizce oturup dışarıda konuşmakta olan TenSoon ve Breeze'i dinledi. Kitap onun için bir simgeydi. Bir zamanlar olduğu kişiyi simgeliyordu. Başarısızlığı simgeliyordu. Başını tekrar yukarı çevirdi. Lütfen, diye içinden geçirdi. *İnanmak istiyorum. Gerçekten. Sadece... Sadece bir şeye ihtiyacım var. Anılardan ve gölgelerden biraz daha fazlasına. Gerçek bir şeye.*

Doğru bir şeye. Lütfen?

TenSoon "Elveda Teskinci," dedi. "Müjdeciye saygılarımı ilet." Ardından, Sazed Breeze'in uzaklaştığını duydu. TenSoon ise daha sessiz köpek adımlarıyla koridorda ilerlemişti.

Müjdeci... Sazed duraksadı. O *sözcük...*

Sazed ayağa kalktı, bir anlığına şaşkınlıktan hareketsiz kaldı. Ardından kapıyı hızla açıp koridora atıldı. Kapı duvara çarpıp Breeze'in irkilmesine sebep oldu. TenSoon koridorun sonunda, merdivenlerin başında durdu. Arkasını dönüp Sazed'e baktı.

Sazed "Bana ne dedin?" diye çıkıştı.

TenSoon "Müjdeci," dedi. "Sen, Leydi Vin'in Çağların Kahramanı olduğunu söyleyen kimse değil misin?

Öyleyse adın bu."

Sazed dizleri üzerine çöküp Tindwyl ile birlikte kaleme aldığı kitabı yere çaldı. Aradığı yeri bulmak için hızla sayfaları çevirdi; kendi elinden çıkmış bir sayfaya gelince durdu. Kutsal Tanık, Çağların Kahramanı'nın gelişini haber verecek peygamber olduğumu düşünüyordum, yazıyordu. Bunlar, ilk olarak Kahraman Alendi olarak bilinen Kwaan'ın sözleriydi. Sazed ve diğerleri, Çağların Kahramanı hakkındaki kehanetler hakkında bildikleri pek az şeyi asıl Terris dini hakkındaki tek ipucu olan bu yazıtlardan öğrenmişlerdi.

Breeze eğilip yazılanlara göz atarken "Bu nedir?" diye sordu. "Hmm, görünüşe göre yanlış terimi kullanmışsın, aziz kuçukuçu. 'Müjdeci' değil, 'Kutsal Tanık.'"

Sazed başını kaldırdı. "Bu *Harap*'ın değiştirdiği kısımlardan biri, Breeze," dedi. "Kaleme aldığımda farklı bir şey yazıyordu ama *Harap* beni ve Vin'i kehanetlerini gerçekleştirmek için kandırmak üzere değiştirdi. Skaalar bana kendi terimleri olan Kutsal Tanık demeye başlamışlardı. Bu yüzden *Harap*, kehanet gibi görünmesi ve beni işaret etmesi için Kwaan'ın yazdıklarını değiştirdi."

Breeze, çenesini kaşırken "Öyle mi?" diye sordu. "Önceden ne yazıyordu?"

Sazed soruyu duymazdan gelip TenSoon'un gözlerinin içine baktı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kadim Terris kehanetlerinin sözlerini nereden biliyorsun?"

TenSoon yere oturdu. "Bana garip geliyor, Terrisli. Tüm bunlarda bir tutarsızlık var; *kimsenin* görmediği bir sorun. Rashek ve Alendi ile Miraç Kuyusu'na giden tablacılara ne oldu?"

Rashek. Lord Hükümdar'a dönüşen adam.

Breeze doğruldu. Bastonunu sallayarak "Bu kolay, kandra," dedi. "Lord Hükümdar Khlennium tahtına oturduğunda güvendiği arkadaşlarını soylu yaptığını herkes bilir. Son İmparatorluk'un soylu sınıfının bu kadar kibirli olmasının nedeni de bu; hepsi Rashek'in iyi arkadaşlarının soyundan geliyorlardı.

TenSoon sessizce oturmaya devam etti.

Sazed şüpheyle, hayır, diye düşündü. "*Bu, bu olamaz!* O tablacıları soylu yapmış *olamaz*."

Breeze "Neden ki?" diye sordu.

Sazed ayağa kalkarken "Çünkü soylu sınıfı Allomansi gücünü elde etti," dedi. "Rashek'in arkadaşları Ferusimyacı'ydı.

Eğer onları soylu yapmışsa..."

TenSoon "Ona karşı gelemezlerdi," dedi. "Rashek gibi, aynı zamanda hem Allomanser hem de Ferusimyacı olmuş ve aynı güçleri elde etmiş olacaktı."

Sazed "Evet," dedi. "Ferusimya'yı Terris halkından çekip almak için on asır harcadı; tüm bunun nedeni ise bir gün hem Allomansi hem de Ferusimya gücüne sahip birinin doğabileceğinden korkuyor olmasıydı! Onunla birlikte Kuyu'ya giden arkadaşları tehlikeli kimselerdi çünkü güçlü Ferusimyacılardı ve Rashek'in Alendi'ye ne yapmış olduğunu biliyorlardı. Rashek onlara başka bir şey yapmış olmalı. Belki onları tecrit edecek, hatta öldürecek bir şey..."

TenSoon "Hayır," diye yanıtladı. "Onları öldürmedi. Siz Ata'ya bir canavar diyorsunuz ama o kötü biri değildi. Arkadaşlarını öldürmedi ancak onların güçlerinin kendisine karşı büyük bir tehdit olarak görüyordu. Bu yüzden; yaratılış gücü hâlâ elindeyken doğruca onların zihinlerine konuşarak onlara bir teklif sundu."

Breeze şaşırmış bir hâlde "Ne teklifi?" diye sordu.

TenSoon usulca "Ölümsüzlük," diye yanıtladı. "Ferusimya güçlerine karşılık. Bununla birlikte bir şeyden daha vazgeçtiler."

Sazed koridordaki o yaratığa; bir hayvan gibi görünen ama insan gibi düşünen o yaratığa baktı. Sazed "İnsanlıklarından vazgeçtiler," diye fısıldadı.

TenSoon başıyla onayladı.

Sazed öne çıkıp "Hayattalar mı?" diye sordu. "Lord Hükümdar'ın arkadaşları? Onunla birlikte Kuyu'ya giden Terrisliler?"

TenSoon "Onlara birinci nesil diyoruz," dedi. "Kandra halkının kurucuları. Ata, tüm Ferusimyacıları bir sishortlağına çevirip o türü başlattı. Ancak birkaç hemalurjik kazıkla arkadaşlarına tekrar bilinç verdi. İşini iyi yapmamışsın, Sırdaş. Ben gitmeden *çok* önce bunu benden öğrenmeni beklerdim."

Sazed, gözyaşları içinde, ne aptalım, diye düşündü. *Ne kadar aptalım.*

Breeze olup bitene anlam veremeyen bir ifadeyle "Ne?" diye sordu. "Neler oluyor? Sazed? Aziz dostum, neden bu kadar coştun? Bu yaratığın söyledikleri ne anlama geliyor?"

Sazed odasına dalıp aceleyle kıyafetlerini bavuluna tıkarken "Umut anlamına geliyor," dedi.

Breeze kafasını içeri uzatıp "Umut mu?" diye sordu.

Sazed arkaya, Breeze'in dikildiği yöne doğru baktı. Kandra ayaklanmış koridorda Breeze'in arkasında dikiliyordu. Sazed "Terris dini, Breeze," dedi. "Tarikatımın kuruluş sebebi, halkımın ömürleri boyunca bulmak için uğraştığı şey. Yaşıyor. Bozulabilen ya da değiştirilebilen metinlerde değil. Onu gerçekten yaşayanların zihinlerinde." *Terris inancı hâlâ yaşıyor mu?*

Listesine ekleyeceği bir din daha vardı. Görevi henüz tamamlanmamıştı.

TenSoon "Acele et, Sırdaş," dedi. "Herkes senin bu konularda kafa yormayı bıraktığını düşündüğü için sensiz gitmeye hazırlanıyordum. Ancak eğer geleceksen sana Anayurt'a giden yolu göstereceğim, Vin'i bulmak için gideceğim yolun üzerinde. Umuyorum ki ilk nesli benim ikna edemediğim konularda sen ikna etmeyi başaracaksın.

Sazed bavulunu hazırlamayı sürdürürken "Nedir?" diye sordu.

"Sonun geldiği gerçeğine."

Harap çetenin diğer üyelerine kazık saplamayı pek çok kez denedi. Olanlar insanlara hükmetmesini kolay gibi gösterse de, aslında bu kolay değildi.

Metali doğru zamanda doğru yere saplamak son derece zordu; Harap gibi kurnaz bir yaratık için bile. Örneğin hem Elend'i hem de Yomen'i kazıkla saplamak için çok uğraşmıştı. Elend her seferinde bundan kaçınmayı başarmıştı; tıpkı sondan bir önceki zulanın bulunduğu küçük köyün dışındaki arazide yaptığı gibi.

Yomen'e bir kere kazık saplamayı başarmıştı. Ancak Yomen Harap ona hâkim olmadan önce kazığı çıkarmıştı. Harap'ın mantıklı ve hareketlerini düşünerek gerçekleştirenlere kıyasla tutkulu ve atılgan kimseleri ele geçirmesi daha kolaydı.

63

VİN "NEDEN BENİ SEÇTİĞİNİ ANLAMIYORUM", dedi. "Bunun için bin yılın ve seçebileceğin yüz binlerce insan vardı. Seni serbest bırakmam için neden *beni* Miraç Kuyusu'na yönlendirdin?"

Hücresinde, karyolası üzerinde oturuyordu; vidalarını söktüğünden beri yatak yerde ayaksız olarak duruyordu. Yeni bir karyola istemişti. Ama bu isteği dikkate alınmadı.

Harap ona doğru döndü. Sık sık Reen'in bedenini kuşanmış bir hâlde geliyordu; Vin onun hâlâ bir böbürlenme içinde olduğunu düşünüyordu. Ancak çoğunlukla yaptığı gibi sorusunu duymazdan geldi. Sanki hücre duvarının ötesini görebiliyormuşçasına doğuya döndü.

"Keşke sen de görebilsen," dedi. "Kül yağmurları yoğun ve güzel, sanki gökyüzü parçalanmış da cansız bedeni kara taneler hâlinde yere düşüyor gibi. Sarsıntıyı hissediyor musun?"

Vin yanıtlamadı.

"Bu depremler dünyanın son can çekişleri," dedi. "Yaşlı bir adam gibi ölmek

üzereyken inliyor, son bilgelik laflarını etmek için çocuklarına sesleniyor. Yer parçalanıyor. Bunun çoğunu Lord Hükümdar yaptı. Dilersen onu suçlayabilirsin."

Vin doğruldu. Daha fazla soru sorarak dikkati üzerine çekmek yerine *Harap*'ın konuşmaya devam etmesine izin verdi. Bazı tavırlarının ne kadar da *insanca* olduğunu yine görüyordu.

Harap "Sorunları kendi başına çözebileceğini düşündü," diye devam etti. "Beni reddetti, biliyor musun?"

Vin, bu da tam bin yıl önce oldu, diye düşündü. *Alendi görevinde başarısız olalı bin yıl geçti; Rashek gücü ele geçirip Lord Hükümdar olalı bin yıl geçti. Sorumun yanıtının bir kısmı bu. Miraç Kuyusu'nun parlak sıvısı Harap'ı serbest bıraktığımda kalmamıştı. Rashek kullandıktan sonra da yok olmuş olmalı.*

Bin yıl. Kuyu'nun gücünü geri kazanması için geçen süre mi? Ama bu güç neyin nesiydi? Nereden geliyordu?

Harap "Lord Hükümdar dünyayı kurtarmadı," dedi. "Yalnızca yok oluşunu erteledi; böyle yaparak bana da yardımcı oldu. Sana dediğim gibi olması gereken de bu. İnsanlar dünyaya yardım ettiklerini sanıyorlarken aslında iyilikten çok kötülük yapıyorlar. Tıpkı senin gibi. Yardım etmeye çalıştın ama sonunda tüm yaptığın beni serbest bırakmaktı."

Harap Vin'e dönüp baktı ardından yüzünde babacan bir gülümseme belirdi. Vin tepki vermedi.

Harap "Yanardağlar," dedi "Solmakta olan doğa, umutsuz insanlar; bunlar Rashek'in eseri. "İnsanları kolosslara, kandralara ve Sorguculara dönüştürmek, hepsi onun..."

Vin "Ama ondan nefret ediyordun," dedi. "Seni serbest bırakmadı; bu yüzden bin yıl daha beklemek zorunda kaldın." *Harap* "Doğru," dedi. "Ama bin yıl çok uzun bir zaman değil. Hem de hiç. Ayrıca Rashek'e yardım etmeden duramazdım. Herkese yardım ediyorum çünkü benim gücüm bir araç; değişimin tek aracı."

Vin her şey sona eriyor, diye düşündü. *Gerçekten de sona eriyor. Burada oturup bekleyecek vaktim yok. Bir şeyler yapmalıyım.* Vin ayağa kalkıp hücrenin önüne doğru ilerlerken *Harap* ona bir baktı. Vin "Muhafızlar!" diye seslendi. Sesi kendi hücresinde yankılandı. "Muhafızlar!" diye tekrarladı.

Sonunda dışarıdan bir ses duyuldu. Kaba bir ses "Ne?" diye sordu. "Yomen'e anlaşmak istediğimi söyle."

Ardından bir sessizlik oldu.

Muhafız sonunda "Anlaşma mı?" diye sordu.

Vin "Evet," diyerek yanıtladı. "Ona vermek istediğim bir bilgi olduğunu söyle."

Muhafızların tepkisini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu çünkü yine bir sessizlik olmuştu. Adamın uzaklaştığını duyduğunu sanıyordu ama kalay olmadan emin olamazdı.

Ancak sonunda muhafız döndü. Kilit ve kapı açılırken *Harap* onu merakla izledi. Her zamanki gibi dışarıda bir grup asker bekliyordu.

"Bizimle gel."

Vin, Yomen'in kabul salonuna girerken adamdaki değişimi fark edip şaşırmıştı. Son karşılaştıklarından beri sanki uzun süredir uyumamış gibi bitkin görünüyordu.

Vin, ama o bir Sissoylu, diye düşündü şaşkınlıkla. *Bu da yorgun hissetmemek için lehim yakabilir demek.*

Bunu neden yapmıyor ki? Yoksa... Yakamıyor mu? Yoksa kullanabildiği yalnızca bir metal mi var?

Atiyum yakan bir Siskan olmadığını pek çok kez duymuştu. Ama git gide Lord Hükümdar'ın hâkimiyetini ve gücünü korumak için pek çok yanlış bilgi yaymış olduğunu da fark ediyordu. Kendisine *söylenen* doğrulara güvenmeyi bırakıp kendi bulduğu doğrulara odaklanmayı öğrenmek zorundaydı.

Vin etrafında muhafızlarla içeri girerken Yomen onu izledi. Adamın gözlerinde, bir oyun beklediğini okuyabiliyordu ama her zaman olduğu gibi ilk hamleyi Vin'den bekliyordu. Tehlikeye bu denli yaklaşmak onun tarzı gibi görünüyordu. Muhafızlar kapıya yönelip Vin'i odanın ortasında bir başına bıraktılar.

"Kelepçe yok mu?" diye sordu.

Yomen "Hayır," dedi. "Burada uzun kalacağınızı sanmıyorum. Muhafızlar bazı bilgiler teklif ettiğinizi söyledi."

"Ettim."

Yomen, ellerini arkasında birleştirmiş "Pekâlâ," dedi, "Bir numaradan şüphe ediyor olsalar bile sizi bana getirmelerini söyledim. Görünüşe göre bir anlaşma istediğiniz yönündeki taleplerinize inanmıyorlar. Doğrusu neden, merak ediyorum." Vin'e merakla döndü.

Vin "Bana bir soru sor," dedi. Yan tarafta ise *Harap* duvardan geçip haylaz, umursamaz bir adımla gelmişti.

Yomen "Pekâlâ," dedi. "Elend kolosslara nasıl hükmediyor?"

Vin "Allomansi," dedi. "Kolosslar üzerinde kullanılan duygusal Allomansi, Allomanser'in kolossa hükmetmesini sağlar."

Yomen "Bunu inandırıcı bulmuyorum," demekle yetindi. "Bu kadar kolay olsaydı sizden başkası da bunu keşfedebilirdi."

Vin "Allomanserler'in çoğu bunu başaramayacak kadar güçsüz," dedi. "Gücünü arttıran bir metal kullanman gerek."

"Böyle bir metal yok."

"Alüminyum diye bir şey duydun mu?"

Yomen duraksadı ama Vin gözlerinden, adamın bunu daha önce duyduğunu anlayabiliyordu. "Düralümin, alüminyumun Allomantik alaşımı," dedi. "Alüminyum diğer metallerin gücünü azaltırken düralümin arttırıyor. Düralümini çinko ve bakırla karıştırıp bir kolossun duygularını Çektiğinde senin olur."

Yomen, Vin'in söylediklerine yalan gözüyle bakmadı. Ancak *Harap* Vin'in etrafında daireler çizerek yürümeye başladı.

"Vin, Vin. Yine neler çeviriyorsun?" diye merakla sordu. "Onu küçük yemlerle kandırıp sonra oyuna mı getireceksin?"

Görünüşe göre Yomen de aynı sonuca varmıştı. "Söylediklerinizi ilgi çekici, İmparatoriçe, ama şu anki durumumuzda kanıtlanabilir değiller.

Bu yüzden–"

Vin ileri çıkıp "Bu zulalardan beş tane vardı," dedi. "Diğerlerini bulduk. Bulduklarımız bizi buraya getirdi."

Yomen başını hayır dercesine salladı. "Ve? Neden umurumda olsun ki?"

"Senin Lord Hükümdar'ın bu mağaralar için bir şey düşünmüştü; buradaki mağaradaki levhadan bunu anlayabilirsin. Dünyaya olup bitene karşı koyacak bir yol bulamadığını söylüyor; ama buna inanıyor musun? Beş levhada yazılanların altında başka bir anlam, gizli bir ipucu olduğunu düşünüyorum."

"Lord Hükümdar'ın sözlerini *umursadığınıza* inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu. "Siz, onun sözde katilinin?"

Vin "Lord Hükümdar umurumda değil," diye itiraf etti. "Ama Yomen, bu imparatorluk halkına olacakları umursadığıma inanmak zorundasın! Eğer Elend ya da benim hakkımda bir bilgin varsa; bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Yomen "Sizin Elend'iniz kendisini fazlasıyla önemli görüyor," dedi. "Pek çok kitap okumuş ancak öğrendiklerinin kendisini bir kral yapabileceğini sanıyor. Siz... Sizin hakkınızda ne düşüneceğimi henüz bilmiyorum." Gözlerinde, son buluşmalarında gördüğü nefretten bir iz vardı. "Lord Hükümdar'ı öldürdüğünüzü iddia ediyorsunuz. Ancak, o gerçekten ölmüş olamaz. Bir şekilde, tüm bu olup bitenin bir parçasısınız."

Vin, işte bu, diye düşündü. *Buradan devam edebilirim.* Vin "Buluşmamızı istedi," dedi. Buna inanmıyordu, ama Yomen inanacaktı.

Yomen şaşırmış gibiydi.

Vin "Göremiyor musun?" dedi. "Elend ve ben ilki Luthadel'in altında olan diğer zulaları keşfettik. Ardından buraya geldik. Burası, beş zulanın sonuncusuydu. Yolun sonu. Her nedense Lord Hükümdar bizim buraya gelmemizi istiyordu. Sana."

Yomen bir süre hareketsiz kaldı. Yan tarafta ise *Harap* ellerini alkışlar gibi çırpıyordu.

Yomen askerlerinden birine dönüp "Lellin'i getirin," dedi. "Haritalarını da getirmesini söyleyin."

Asker selam verip çıktı. Yomen, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifadeyle Vin'e döndü. "Bu karşılık bir şey olmayacak. Siz bana talep ettiğim bilgiyi vereceksiniz, ben de bununla ne yapacağıma karar vereceğim."

Vin "Tamam," dedi. "Ama sen kendin, benim tüm bunlarla bir ilişkim olduğunu söyledin. Hepsi birbiriyle ilişkili, Yomen. Sisler, kolosslar, sen, ben, zulalar, kül..."

Vin külden bahsedince Yomen ürkmüş gibiydi.

Vin "Kül git gide daha da yoğun yağıyor, değil mi?" diye sordu. "Sağanak halinde mi?" Yomen başıyla onayladı.

Vin "Biz hep sislerden endişe ediyorduk," dedi. "Ama sonumuzu getiren kül olacak. Gün ışığını kesecek, kentlerimizi gömecek, sokaklarımızı kaplayacak, tarlalarımızı boğacak..."

Yomen "Lord Hükümdar bunun olmasına izin vermeyecek," dedi.

"Peki ya gerçekten ölmüşse?"

Yomen Vin'in gözlerinin içine baktı. "Öyleyse hepimizin sonunu getirdiniz."

Sonunu... Vin, Lord Hükümdar'ı öldürmeden hemen önce o da benzer bir şey söylemişti. Vin, *Harap*'ın sırıtarak kendisine çevirdiği bakışları altında garip bir sessizlikle bekleyip ürperdi, ta ki bir kâtip elinde bazı rulo halinde haritalarla odaya girene dek.

Yomen haritalardan birini alıp adama eliyle gitmesini işaret etti. Haritayı masaya yayıp Vin'i eliyle yanına çağırdı. Vin yaklaşırken ondan uzaklaşmak için geri çekilerek "Gösterin," dedi.

Bir kalem alıp zulaların yerlerini işaretlemeye başladı. Luthadel. Satren. Vetitan. Urteau. Bulduğu beş zula da Merkezi Salâhiyet yakınlarındaydı; biri merkezdeydi, diğer dördü ise bunun etrafında bir dörtgen oluşturuyordu. Son çarpıyı ise Fadrex'in yanına attı.

Ardından, kalem hâlâ elindeyken bir şey fark etti. Haritada Fadrex etrafında pek çok maden var, diye düşündü. *Bölgede pek çok metal var.*

Yomen "Geri çekilin," dedi.

Vin geri çekildi. Yomen yaklaşıp haritayı gözden geçirdi. Vin sessizdi, düşünüyordu. *Elend'in kâtipleri zulaların bulundukları yerler arasında bir bağlantı keşfedememişti. İkisi büyük, ikisi ise küçük kentlerdeydi. Kimi kanalların yakınındayken kimisi değildi. Kâtipler ilişkileri tespit edecek kadar çok veri olmadığını söylemişlerdi.*

Yomen, Vin'in aklından geçenleri dillendirircesine "Bu tamamen rastgele görünüyor," dedi.

Kollarını göğsünde birleştirip "Bu konumları uydurmuyorum, Yomen," dedi. "Casusların Elend'in ordularını nerelere götürdüğünü ve nerelere elçiler gönderdiğini doğrulayabilir."

Yomen tekrar haritaya bakarken "Herkesin geniş casus ağı işletecek kadar kaynağı yok, İmparatoriçe," demekle yetindi. "Bir ilişki olmalı..."

Vin, Vetitan, diye düşündü. *Bundan bir önceki zulayı bulduğumuz yer. Orası da bir maden kentiydi. Urteau da öyle.*

Başını kaldırıp "Yomen?" dedi. "Mineral yataklarını gösteren bir haritan var mı?" Yomen dikkati dağılmışçasına "Elbette," dedi. "Ne de olsa biz Varlık Kantonu'yuz."

"Öyleyse getirt."

Yomen, Vin'in bu tavrının kendisine emir vermek olduğunu düşünüp bundan pek memnun olmadığını belli etti. Ancak kâtibine, Vin'in talebini yerine getirmesini işaret etti. İkinci harita ilkinin üzerine serildi ve Vin öne çıktı. Yomen derhal gerileyip ondan uzaklaştı.

Vin kalemi haritanın altından alırken, bir bürokrat için epey iyi içgüdüleri var, diye düşündü. Az önce haritada işaretlediği yerleri yeni harita üzerinden yeniden işaretledi. Her biriyle eli daha da titriyordu. Her zula kayalık bir bölgede, metal madenlerinin yakınlarındaydı. Luthadel'de bile zengin maden yatakları vardı. Efsaneye göre Lord Hükümdar'ın başkentini buraya kurmasının nedeni bölgedeki mineral yatakları ve özellikle de yeraltı sularıydı. Bu Allomanserler için çok daha iyiydi.

Yomen "Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu. Vin'in ne çizdiğini görmesine yetecek kadar yaklaştı. Vin "İlişki bu," dedi. "Ambarlarını metal kaynaklarının yakınlarına inşa etmiş."

"Ya da tamamen tesadüf."

Vin başını kaldırıp *Harap*'a bakarken "Hayır," dedi. "Hayır, metal demek Allomansi demek, Yomen. Bunlar arasında bir ilişki var."

Yomen eliyle Vin'e uzaklaşmasını işaret ederken haritaya doğru yaklaştı. Gülmemek için kendini zor tuttu. "İmparatorluğun iç kesimlerindeki en zengin madenlerin yakınlarını işaretlemişsiniz. Yalnızca benimle dalga geçmediğinize inanmamı değil, bunların zulaların yerlerini gösteren hayali 'kanıtlar' olduğunu da kabul etmemi bekliyorsunuz, öyle mi?"

Vin ona aldırış etmedi. *Metal. Kwaan'ın sözleri metale işlenmişti çünkü böylece güvende olacaklarını söylemişti. Güvende. Değiştirilmeye karşı güvende olacaklarını düşündük.*

Yoksa o okunmaya karşı güvende olacaklarını mı kast etmişti?

Lord Hükümdar haritalarını metal plakalar üzerine çizmişti.

Peki ya onları koruyan metallerden ötürü Harap bu zulaları bulamadıysa? O zaman kendisini bunlara götürecek birine ihtiyaç duyacaktı. Her birine uğrayacak, oradaki haritayı okuyup kendisini yönlendirecek birine...

Lord Hükümdar adına! Aynı hataları tekrarladık! Bizden tam olarak istediği şeyi yaptık. Bizi öldürmemesine şaşmamalı!

Ancak, utanç yerine Vin bu kez öfke ile doluyordu. Kozmik bilgelik edasıyla ortada dolaşan *Harap*'a baktı. Bilgin gözler, babacan tavrı ve tanrısal kibri ile oradaydı.

Vin dişlerini sıkarken, yine mi, diye düşündü. *Bu kez doğru yoldayım. Bu da onu kandırabilirim demek. Ama... Nedeni bilmeliyim. Neden zulalarla bu kadar ilgileniyordu? Bu savaşı kazanmadan önce ihtiyaç duyduğu ne? Bu kadar beklemesinin nedeni ne?*

Aniden bunların yanıtı Vin'e çok açık göründü. Hislerini gözden geçirirken zulaları aramasındaki temel nedenlerden birini Elend'in pek çok kez kabul etmediğini fark etti. Ancak Vin zulaların izinden gidip bu şeyi aramayı sürdürmüştü. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü bunun önemli olduğunu *hissediyordu.*

Bin yıldır imparatorluk ekonomisini götürmüş olan şey. Allomantik metallerin en güçlüsü.

Atiyum.

Neden Vin bu metale kafayı bu kadar takmıştı? Elend ve Yomen haklıydı; mevcut koşullarda atiyumun pek önemi yoktu. Ama hisleri bunu reddediyordu. Neden? *Harap* bunu istediği ve Vin'in onunla açıklanmaz bir ilişkisi olduğu için miydi?

Lord Hükümdar *Harap*'ın onun zihnini okuyamayacağını söylemişti. Ama duygularını etkileyebileceğini biliyordu. Olup biteni değerlendirdiği, onu kamçılayan bir değişim. Vin'i onun istediği şeyi aramaya yönelik bir güdü.

Kendisini etkileyen duygulara bakınca Vin *Harap*'ın planını, kendisini nasıl etkilemiş olduğunu, düşünme biçimini anlayabiliyordu. *Harap* atiyumu istiyordu! Vin ürpererek *Harap*'ı tam da istediği şeye getirdiğini fark etti. Vin, bu kadar kibirli olmasına şaşmamalı, diye düşündü. *Kazandığını düşünmesine şaşmamalı!*

Tanrı kadar güçlü bir kuvvet bir Allomantik metal gibi sıradan bir şeyle neden bu kadar ilgileniyordu ki? Bu soru vardığı sonuçtan kısa süreliğine şüphe duymasına yol açtı. Ama o anda, salonun kapıları açtı.

Kapının ardında ise bir Sorgucu yer alıyordu.

Yomen ve askerleri derhal birer dizleri üzerine çöktüler. Vin istemsizce bir adım geri gitti. Yaratık, pek çok benzeri gibi uzundu ve hâlâ Çöküş öncesi görevinin bir simgesi olan gri cübbeyi giyiyordu. Kel kafası pek çoğu siyah, bir tanesi ise sade kırmızı olan işlemeli dövmelerle doluydu. Ayrıca göz çukurlarını delip geçen kazıklar da vardı. Kazıklardan biri diğerinden daha derine saplanarak kazığın başı göz çukurunu ezmişti. Yüzünde zalim bir alaycılık olan bu yaratık bir zamanlar Vin'in tanıdığı biriydi.

Vin korkuyla "Marsh?" dedi.

Yomen ellerini uzatarak "Efendim," dedi. "Sonunda geldiniz! Haberciler gönderip aratırken–"

Marsh, öne atılırken kulak tırmalayıcı bir sesle "Sessizlik," dedi. "Ayağa kalk, obligatör."

Yomen aceleyle doğruldu. Marsh Vin'e baktı, hafifçe gülümsedi fakat ardından onu açıkça görmezden geldi. Ancak doğruca *Harap*'a baktı ve itaatkâr bir biçimde başıyla selamladı.

Vin ürperdi. Marsh'ın özellikleri, her ne kadar değişmiş de olsa, kardeşini hatırlatıyordu. Kelsier'i.

Marsh ileri çıkıp odanın diğer tarafındaki büyük bir pencereyi açarken "Sana saldırmak üzereler, obligatör," dedi. Vin pencereden kayalık yükseltiyi ve Elend'in ordusunun kanalın yanı başında kamp kurduğu yeri görebiliyordu.

Ancak kanal yoktu. Kayalık yükseltiler de yoktu. Her şey tekdüze bir karanlığın içindeydi. Kül, göğü bir kar fırtınası gibi alabildiğine doldurmuştu.

Vin, Lord Hükümdar adına, diye düşündü. *Çok daha kötüleşmiş!*

Yomen pencereye doğru ilerledi. "Saldıracaklar mı, efendim? Ama, daha kamplarını bile toplamamışlar!"

Sorgucu "Kolosslar beklenmeyen bir anda saldıracak," dedi. "Saf oluşturmalarına gerek yok; doğrudan saldırıya geçecekler."

Yomen bir anlığına hareketsiz kaldı, ardından askerlerine döndü. "Savunmayı güçlendirin. Adamları ön saflara aktarın!"

Askerler odadan hızla ayrıldılar. Vin sessiz kaldı. Marsh olarak bildiğim adam ölmüş, diye düşündü.

Sazed'i öldürmeye çalıştı, şimdi ise tamamıyla onlardan biri olmuş. Harap... Ona hâkim olmuş...

Zihninde bir fikir oluşmaya başladı.

Marsh "Çabuk, obligatör," dedi. "Buraya senin zavallı kentini korumak için gelmedim. Bu zulada bulduğun o şey için geldim."

Yomen şaşkınlıkla "Efendim?" dedi.

Sorgucu "Atiyumun, Yomen," dedi. "Onu bana ver. Saldırı başladığında atiyum burada olmamalı, kentin düşebilir. Onu güvenli bir yere götüreceğim."

Vin gözlerini kapattı.

Yomen sonunda "Efendim?" diyebildi. "Elbette ki sahip olduğum her şey sizindir. Ancak zulada atiyum yoktu. Yalnızca kendi topladığım yedi parça, Varlık Kantonu için rezerv olarak bulunduruyordum."

Vin gözlerini açtı. *"Ne?"*

Marsh "İmkânsız!" diye gürledi. "Ama daha önce kıza onun sende olduğunu söylemiştin."

Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi. "Yanlış yönlendirme, efendim. Bende yüklü miktarda atiyum olduğuna ikna olmuş görünüyordu, bu yüzden haklı olduğunu düşünmesine izin verdim.

"HAYIR!"

Bu ani çıkışla Vin yerinden sıçradı. Ancak Yomen irkilmemişti; bir saniye sonra Vin neden olduğunu anladı. Bağıran *Harap*'tı. Reen'in biçiminden kurtulup belirsiz bir biçim almıştı; silueti dışa doğru, oynaşan bir karanlık fırtınası gibi açılmıştı. Neredeyse sis gibiydi; yalnızca çok daha siyahtı.

Vin bu siyahlığı daha önce görmüştü. Luthadel'deki mağarada, Miraç Kuyusu'na giden yolda bu karanlığın içinden geçmişti.

Bir saniye sonra ise *Harap* geri gelmişti. Tekrar Reen'in siluetine bürünmüştü. Kollarını arkasında birleştirdi ve Vin'e bakmadı; sanki kontrolünü kaybetmemiş gibi davranıyordu. Ancak Vin, gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Öfkeyi. Vin ondan uzaklaşıp Marsh'a yaklaştı.

Marsh Vin'den uzaklaşıp Yomen'e "Seni ahmak!" diye bağırdı. "Seni aptal!"

Vin öfkeyle, kahretsin, diye içinden geçirdi.

Yomen şaşkınlık içinde "Ben..." dedi. "Efendim, neden atiyumu bu kadar önemsiyorsunuz? Allomanserler ve satın almaya hevesli hane siyasetçileri olmadan değersiz bir maden."

Marsh "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkıştı. Ardından gülümsedi. "Ama sonun geliyor. Evet, geliyor..."

Vin, dışarıda Elend'in ordusunun kampı toparladığını görebiliyordu. Yomen pencereye döndü ve Vin daha iyi bir görüşe sahip olmak için yaklaştı. Elend'in

insan ve koloss birlikleri toplanıyordu. Muhtemelen kentin savunmasının güçlendirildiğini görmüşler ve beklenmedik bir saldırı fırsatını kaçırdıklarını fark etmişlerdi.

Harap, Vin'in yanına gelip "Kenti yakıp yıkacak," dedi. "Elend iyi bir hizmetkâr, evladım. En iyilerinden. Onunla gurur duymalısın."

Yomen'in "Ne kadar da çok koloss..." diye fısıldadığını duydu. "Efendim, bu kadar çok sayıda bir orduya karşı koyma şansımız yok. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Marsh "Neden sana yardım edeyim ki?" diye sordu. "İhtiyacım olan şeyi bana veremedin."

Yomen "Ama sadık kaldım," dedi. "Diğer herkes Lord Hükümdar'ı yüzüstü bırakmışken ben ona hizmet etmeyi sürdürdüm."

Marsh gülerek "Lord Hükümdar öldü," dedi. "O da işe yaramaz bir hizmetkârdı." Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi.

Marsh, "Bırak bu kent kırk bin kolossun gazabıyla yansın," dedi.

Vin, kırk bin koloss, diye düşündü. Bir yerlerden, daha fazlasını bulmuştu. Saldırı mantıklı bir hareket gibi görünüyordu, sonunda kenti ele geçirerek Vin'e bu kargaşada belki de kaçma şansı sağlayabilirdi. Çok mantıklı ve çok zekiceydi. Bir anda, Vin bir şeyden emin oldu.

"Elend saldırmayacak," diye çıkıştı.

İkisi çelik, ikisi etten, ikisi ise cisimsiz, altı göz üzerine döndü.

"Elend bu kadar kolossu bu kente göndermeyecektir," dedi. "Seni korkutmaya çalışıyor, Yomen. Bunu göz ardı etmesen iyi edersin. Hâlâ bu yaratığa, bu Sorgucu'ya itaat edecek misin? Seni aşağılıyor. Ölmeni istiyor. Bunun yerine bize katıl."

Yomen ne düşüneceğini bilemiyordu.

Vin "Benimle birlikte ona karşı dövüşebilirsin," dedi. "Sen bir Allomanser'sin. Bu yaratıklar *yenilebilir*. Marsh gülümsedi. "Vin, senden idealizm duymak ne hoş."

Vin yaratığa dönerek "İdealizm mi? Bir Sorgucu'yu öldürebileceğimi sandığım için idealist olduğumu mu sanıyorsun? Bunu daha önce yaptığımı biliyorsun."

Marsh Vin'in sözlerini elinin tersiyle iter gibi yaptı. "Senin ahmakça tehditlerinden bahsetmiyorum. *Ondan* bahsediyorum." Başıyla dışarıdaki orduyu işaret etti. "Elend *Harap*'ın emrinde, tıpkı benim gibi; tıpkı senin gibi. Hepimiz karşı koyarız ama eninde sonunda hepimiz önünde diz çökeriz. Ancak o zaman yıkımdaki güzelliği anlarız."

Vin "Tanrın Elend'e hükmetmiyor," dedi. "Hükmettiğini söyleyip duruyor ama bu onu ancak yalancı kılar. Ya da, onu da bir tür idealist yapar."

Yomen şaşkınlık içinde olup biteni izliyordu.

Marsh, usul, hevesli bir sesle "Peki ya saldırırsa?" diye sordu. "Bu ne anlama gelecek, Vin? Ya kolosslarını kudurmuş bir hâlde, gerçekten ihtiyacı olduğunu *düşündüğü* şeyi elde edebilsin diye, öldürmeleri için kente salarsa?

Atiyum ve yiyecek onun saldırması için yeterli değildi... Ama sen? Bu seni

nasıl hissettirirdi? Sen onun için öldürdün. Neden Elend'in de senin için aynısını yapmayacağını düşünüyorsun?"

Vin gözlerini kapattı. Cett'in kulesine saldırdığı anın görüntüleri gözünde canlandı. Yanında Zane ile sebepsiz öldürdüğü anın görüntüleri. Yangın, ölüm ve çılgına dönmüş bir Allomanser'in görüntüleri.

Bir daha asla öyle saldırıp öldürmemişti.

Gözlerini açtı. Elend'in saldırmaması için ne neden vardı ki? Saldırmak çok daha mantıklıydı. Kenti kolaylıkla ele geçirebileceğini biliyordu. Ancak iyice kudurduklarında kolosslara hükmetmekte zorlanacağını da biliyordu...

Vin usulca "Elend saldırmayacak," dedi. "Çünkü o benden daha iyi biri."

Yomen, atiyumun kentte olduğunu –görünürde– onaylayana dek Harap'ın Sorgucularını Fadrex'e göndermemiş olmasını fark etmiş olabilirsiniz. Neden bunları zulanın yeri belirlenir belirlenmez göndermemişti? Emrindekilerin tüm bunların içindeki yeri neydi?

Harap'ın zihninde tüm insanlar onun emrindeydi, özellikle de doğrudan manipüle edebildikleri. Bir Sorgucu göndermemişti çünkü onlar başka görevleri yerine getirmekle meşguldüler. Bunun yerine zihninde bir Sorgucu'yla bire bir aynı olan birini göndermişti.

Yomen'e kazık saplamayı denemiş ve başarısız olmuştu, o zamana değin ise Elend'in ordusu gelmişti. Bu yüzden de zulayı araştırması, içinde gerçekten atiyum olup olmadığını öğrenmesi için başka birini kullanmıştı. Başlangıçta, Lord Hükümdar'ın bir oyun çevirmiş olabileceğinden korkarak kente fazla kaynak aktarmamıştı. Onun gibi, ben de hâlâ zulaların biraz da Harap'ın dikkatini dağıtıp onu oyalamak için yapılıp yapılmadığını merak ediyorum.

64

"...İŞTE TAM DA BU YÜZDEN o mesajı göndermelisin, Spook. Bu şeyin parçaları dört bir tarafa saçılmış durumda. Sende hiç kimsede olmayan bir ipucu var. Ona doğruca bana gönder."

Spook usul bir kafa hareketiyle onayladı; başı dönüyordu. Neredeydi? Neler oluyordu? Ayrıca neden her şey birden bu kadar acı veriyordu?

"Pekâlâ evlat. İyi iş çıkardın, Spook. Seninle gurur duyuyorum."

Tekrar başını sallamaya çalıştı ancak her şey bulanık ve karanlıktı. Öksürdüğünde uzakta birilerinin soluduğunu duydu. İnledi. Bazı yerleri sadece sızlarken vücudunun bazı yerleri ise yoğun bir acı içindeydi. Ancak bazı yerler ise...

Bazı yerleri hissetmesi *gerekirken* hissedemiyordu.

Yavaş yavaş bilinci açılırken, düş görüyordum, diye düşündü. *Neden uyuyordum ki? Gözcülük mü yapıyordum? Nöbete mi gitmeliyim? Dükkân...*

Gözlerini açtığında düşüncelerine bir son verdi. Önünde biri dikiliyordu. Bir yüz. Görmeyi umduğundan biraz daha çirkin bir yüz.

"Breeze" demeye çalıştıysa da sesi daha çok hırıltı gibi çıktı.

Breeze gözlerinde, pek görülmeyen yaşlarla, "İşte!" dedi. "Uyanıyor!"

Üzerinde bir yüz daha belirdi ve Spook gülümsedi. İşte beklediği yüz buydu. Beldre. Spook "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bir çift el dudaklarına bir şey yaklaştırdı; bir kırba. Sıvıyı yavaşça, dikkatle dudaklarının arasından döktüler. Öksürdü ancak yutabilmişti. Spook "Neden... Neden hareket edemiyorum?" diye sordu. Oynatabildiği tek şey sol kolu gibi görünüyordu.

Beldre, "Vücudunu alçılar ve sargılarla kaplı, Spook," dedi. "Sazed'in talimatı." Breeze "Yanıklar," dedi. "O kadar da kötü değiller ama..."

Spook "Yanıklar bin beter olsun," diye belli belirsiz söylendi. "Hayattayım. Bunu beklemiyordum." Breeze gülümseyerek Beldre'e baktı.

Ona doğruca gönder...

Spook "Sazed nerede?" diye sordu.

Beldre, yanaklarını usulca okşarken "Gerçekten dinlenmelisin," dedi. "Pek çok şey atlattın." Spook, "Sanırım epey bir kısmını da uyuyarak atlattım," dedi. "Sazed?"

Breeze "Gitti, sevgili evladım," dedi. "Vin'in kandrasıyla birlikte güneye gitti."

Vin.

Pat pat ayak seslerinin hemen ardından, Yüzbaşı Goradel'in yüzü diğer ikisinin yanında belirdi. Geniş çeneli askerin yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Gerçekten de Alevlerin Firarisi!"

Sende hiç kimsede olmayan bir ipucu var...

Spook "Kent nasıl?" diye sordu.

Beldre "Çoğunlukla güvende," dedi. "Kanallar suyla doldu ve ağabeyim itfaiye birlikleri örgütledi. Yanan binaların çoğunda kimse bulunmuyordu."

Goradel "Siz kurtardınız, lordum," dedi.

Gurur duyuyorum...

Spook "Kül yağmuru daha da yoğunlaştı, değil mi?" diye sordu.

Üçü de birbirine baktı. Endişeli yüzleri soruyu yanıtlamaya yetmişti.

Beldre "Kente pek çok mülteci geliyor," dedi. "Çevre kent ve köylerden, hatta Luthadel'den bile gelen var..."

Spook "Bir haber göndermem gerek," dedi. "Vin'e."

Breeze rahatlatmaya çalışırcasına "Pekâlâ," dedi. "Sen iyileşir iyileşmez bunu yapacağız."

Spook tavana bakarak "Beni dinle, Breeze," dedi, daha fazla kıpırdayamıyordu. "Bir şey bana ve Yurttaş'a hükmediyordu. Onu *gördüm*, Vin'in Miraç Kuyusu'nda serbest bıraktığı o şeyi. O şey bizi yok etmek için kül yağmurlarını arttırıyor. Kenti istiyordu ama onu savuşturabildik. Şimdi ise Vin'i uyarmam gerek."

Urteau'ya bunu yapmak için gönderilmişti. Bilgi toplamak ardından Vin ve

Elend'e iletmek için. Bu görevin ne kadar önemli olabileceğini şimdi anlamaya başlıyordu.

Breeze, "Evladım, şimdi bu oldukça zor," dedi. "Haber göndermek için elverişli koşullar yok."

Beldre "Biraz daha dinlen," dedi. "İyileştiğinde bunu düşünebiliriz." Spook öfkeyle dişlerini sıktı.

Bu haberi göndermelisin, Spook...

Goradel usulca "Ben iletirim," dedi.

Spook yana döndü. Bazen sade, açık sözlü tavrı ve iyi huylarıyla bu askeri gözden kaçırmak kolay olabiliyordu. Ancak sesindeki kararlılık Spook'u gülümsetti.

Goradel "Leydi Vin hayatımı kurtardı," dedi. "Firari'nin isyanının olduğu gece beni o kalabalığın ellerinde ölüme terk edebilirdi. Beni kendisi de öldürebilirdi. Ama benim neler yaşadığımı anlamak için çaba sarf etti ve beni taraf değiştirmeye ikna etti. Eğer bu bilgiye ihtiyacı varsa, ben de bunu ona *götüreceğim*, ya da bu uğurda öleceğim, Firari."

Spook başıyla onaylamaya çalıştı ancak başı sargılar yüzünden sabitlenmişti. Elini kıpırdattı. Çalışıyor gibiydi... En azından iş görecek kadar.

Goradel ile göz göze geldi. Spook "Cephaneliğe git ve ince bir metal levha dövdür," dedi. "Ardından, metali çizmek için kullanabileceğim bir şeyle birlikte geri gel. Sözlerim çeliğe işlenmeli ve onları dile getiremem."

Lord Hükümdar Kuyu'da gücü elinde tuttuğu ve elinden kayıp gittiğini hissettiği anlarda pek çok şeyi anladı. Ferusimya'nın gücünü anladı ve haklı olarak ondan korktu. Terris halkından tanıdığı pek çok kimse onu Kahraman olarak görmeyi reddedecekti; çünkü kehanetleri doğruca yerine getirmemişti. Onu, gönderdikleri Kahraman'ı öldüren bir sahtekâr olarak göreceklerdi. Aslında tam da buydu.

Sanırım yıllar boyunca Harap ustalıkla onu işlemiş ve kendi halkına korkunç şeyler yapmasını sağlamıştı. Ancak başlangıçta bu karar duygusal olmaktan çok mantıksal bir seçimdi, diye düşünüyorum. Sissoyluda büyük bir güç ortaya koymak üzereydi.

Sanırım Allomansi'yi gizli tutup Ferusimyacıları; asıl savaşçıları ve suikastçıları olarak kullanabilirdi. Ancak, yaptığı bu seçimde haklıydı. Güçlerinin doğası gereği Ferusimyacıların âlimliğe bir yatkınlığı vardır. Muhteşem hafızalarıyla asırlar boyunca kontrol edilmesi zor hâle gelebilirlerdi. Gerçekten de, baskı altında tutuldukları zaman bile kontrol edilmeleri zordu. Allomansi yalnızca eksiksiz, yeni bir yetenek sağlamakla kalmıyor aynı zamanda kralları da kendi tarafına çekebileceği mistik bir güç de sunuyordu.

65

ELEND KÜÇÜK BİR KAYALIĞIN ÜZERİNE ÇIKIP birliklerine şöyle bir baktı. Aşağıda kolosslar ilerliyor ve külde öncü koloss saldırısından sonra insanların kullanabileceği bir yol açıyordu.

Elend, birkaç adım ötesinde Ham ile birlikte bekliyordu.

Elend, beyaz giyiyorum, diye düşündü. *Saflığın rengi. İyi ve doğru olanı temsil etmeye çalışıyorum. Adamlarım için.*

Ham usulca "Bu savunmalar kolosslar için pek sorun olmayacaktır," dedi. "Kent surlarının tepesine sıçrayabilirler; oradaki kayalık yükseltilere tırmanabilirler."

Elend başıyla onayladı. İnsan askerlerin saldırmasına muhtemelen ihtiyaç ol-

mayacaktı. Yalnızca kolosslarıyla bile Elend'in sayısal üstünlüğü vardı ve Yomen'in askerleri de daha önce bu yaratıklara karşı savaşmamıştı.

Kolosslar yaklaşan savaşı seziyorlardı. Elend onların heyecanlandığını hissedebiliyordu. Ondan uzaklaşıp, saldırmaya hevesliydiler.

Bakışlarını aşağı çevirip "Ham," dedi. "Bu doğru mu?"

Ham omuz silkti. Çenesini kaşırken "Bu mantıklı bir hamle, El," dedi. "Vin'i kurtarmak için tek şansımız saldırmak. Ayrıca, kuşatmayı sürdüremeyiz; artık olmaz." Ham duraksadı, ardından başını salladı; sesi, her zamanki mantık problemlerinden birini düşünürkenki şüphecilikteydi. "Ama bir grup kolossu bir kentin üzerine salmak ahlaka aykırı gibi görünüyor. Yakıp yıkmaya başladıklarında onlara hükmedebilecek misin, emin değilim. Vin'i kurtarmak, bir masum çocuğun dahi ölüm olasılığına değer mi? Bilmiyorum. Ama yine de, onları imparatorluğumuza katarak daha çok çocuğu kurtaracağız..."

Elend, bunu Ham'e sormamalıydım, diye düşündü. *Hiçbir zaman basit bir yanıt vermedi.* Araziye, simsiyah bir örtü üzerindeki mavi bir leke olan koloss birliğine baktı. Kalay sayesinde Fadrex kentinin kayalıklarının üzerinde sinen adamları görebiliyordu.

Ham "Hayır," dedi.

Elend bakışlarını hayduta çevirdi.

Ham "Hayır," diye tekrar etti. "Saldırmamalıyız."

Elend garip bir şaşkınlıkla "Ham?" dedi. "Gerçekten bir *sonuca* mı vardın?" Ham başıyla onayladı. "Evet." Açıklamasını ya da akıl yürütme biçimini paylaşmadı.

Elend göğe baktı. *Vin olsa ne yapardı?* İlk içgüdüsü, onun saldıracağı yönündeydi. Ama sonra, Vin'i yıllar önce, Cett'in kulesine saldırdıktan sonra bulduğu hâlini hatırladı. Bir köşeye kıvrılmış ağlıyordu.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, bunu yapmazdı. Beni korumak için bunu yapmazdı. O daha akıllı.*

Kendisini de şaşırtarak "Ham," dedi. "Adamlara geri çekilmelerini ve kampı toparlamalarını söyle. Luthadel'e dönüyoruz."

Ham şaşkınlıkla arkasını döndü; sanki Elend'in de aynı sonuca varmış olmasını beklemiyor gibiydi. "Peki ya Vin?"

Elend "Bu kente saldırmayacağım, Ham," dedi. "Kendi iyilikleri için bile olsa bu insanların kentini fethetmeyeceğim. Vin'i kurtarmanın başka bir yolunu bulacağız."

Ham gülümsedi. "Cett delirecek."

Elend omuz silkti. "O kötürüm. Ne yapacak? Bizi ısıracak mı? Haydi bu kayadan inip Luthadel ile uğraşalım."

Asker "Lordum," dedi, "Geri çekiliyorlar."

Vin derin bir oh çekti. *Harap* yüzünde belirsiz bir ifade ve elleri arkasında öylece duruyordu. Marsh bir eli pençe gibi Yomen'in omuzunu kavramıştı; birlikte pencereden dışarıda olup biteni izliyorlardı.

Vin, *Harap* bir Sorgucu getirdi, diye düşündü. *Yomen'den gerçeği öğrenme çabalarımdan sıkılıp obligatörün itaat edeceği birini göndermeye karar vermiş olmalı.*

Harap sonunda "Bu çok garip," dedi.

Vin bir nefes aldı ardından bir riske girdi. Usulca "Anlamıyor musun?" diye sordu. *Harap* ona doğru döndü.

Vin gülümsedi. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Bu kez Marsh da dönmüştü.

Vin "Fark etmediğimi mi sandın?" diye sordu. "En başından beri atiyumun peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Her zulada peşimizden gelip duygularımı İtip beni, atiyumu senin için bulmaya zorladığını? Kendini fazlasıyla açık ettin. Biz bir kentin bir sonraki hedef olduğunu anladıktan *sonra* kolossların daima o kente yaklaşıyordu. Bizi tehdit etmek, daha hızlı hareket etmemizi sağlamak için hamle yapıyordun ama kolosslarını asla *fazla* hızlıca göndermedin. Mesele şu ki; biz en başından beri biliyorduk."

Harap "İmkânsız," diye fısıldadı.

Vin, "Hayır," dedi. "Oldukça mümkün. Atiyum bir metal, *Harap*. Sen onu göremiyorsun. Etrafta fazla metal olunca görüşün bozuluyor, öyle değil mi? Metal senin gücün, Sorguculari onunla yapıyorsun; ama o senin için ışık gibi kör edici. Atiyumu keşfettiğimizi asla görmedin. Sadece oyuna geldin."

Marsh Yomen'i bıraktı, ardından odayı boylu boyunca kat ederek Vin'i kollarından yakaladı. Sorgucu Vin'i kaldırıp sarsarken "*NEREDE?*" diye sordu.

Dikkatle kuşağına uzanırken Marsh'ın dikkatini dağıtmak için güldü. Ancak Marsh onu fazlaca salladığından parmakları aradığı şeye ulaşamamıştı.

Harap usulca "Atiyumun nerede olduğunu söyleyeceksin, evlat," dedi. "Bunu açıklamamış mıydım? Bana direnmenin bir anlamı yok. Belki kendini akıllı sanıyorsun ancak bu yalnızca olup biteni anlamadığını gösteriyor. Atiyumun ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Vin başını hayır anlamında salladı. "Seni gerçekten ona götüreceğimi mi düşündün?"

Marsh onu bir kez daha sarsınca Vin dişleri sıktı. Bunu bıraktığında Vin'in başı dönüyordu. Yan tarafta Yomen'in alnını çatmış, olup biteni izlediğini güç bela seçebilmişti. "Yomen," dedi. "Artık halkın güvende; sonunda Elend'in iyi bir adam olduğuna inanabilir misin?"

Marsh Vin'i kenara fırlattı. Yere çarpıp yuvarlandı.

Harap, yanı başında eğilirken "Ah, çocuğum," dedi. "Bana karşı koyamayacağını sana *kanıtlamak* zorunda mıyım?" Marsh arkasını dönüp "Yomen!" dedi. "Adamlarını hazırla. Saldırı emri vermeni istiyorum!" Yomen "Ne?" dedi. "Efendim, saldırı mı?"

Marsh "Evet," dedi. "Tüm askerlerinle Elend Venture'ın mevziisine saldırmanı istiyorum."

Yomen'in yüzü bembeyaz kesildi. "Savunmamızı geride bırakıp bir koloss ordusuna karşı mı hücuma kalkalım?" Marsh "Bu bir emirdir," dedi.

Yomen bir süre sessiz kaldı.

Vin, dizleri üzerinde sürünerek "Yomen..." dedi. "Seni manipüle ettiğini görmüyor musun?"

Yomen yanıtlamadı. Endişeli görünüyordu. *Onun böyle bir emri bile düşünebiliyor olmaya zorlayan neydi?*

Harap "Görüyorsun ya," diye fısıldadı. "Gücümü görüyorsun değil mi? İmanlarını bile nasıl manipüle ettiğimi görüyor musun?"

Yomen Vin'e arkasını dönüp askerlerine "Emri verin," dedi. "Saldırın. Onlara Lord Hükümdar'ın bizleri koruyacağını söyleyin."

Ham, kampta Elend'in yanında dikilirken "Pekâlâ," dedi. "Bunu beklemiyordum."

Elend usulca başını sallayıp adamların Fadrex kapısından akışını izledi. Kimileri iyice küle batmıştı, kimileri ise ilerleyebilmişti, ancak hücumları yavaş bir sürünmeye dönüşmüştü.

Elend surların üstünü işaret ederek "Kimileri geride kalıyor," dedi. Kalayı olmadığından Ham surların üzerindeki adamları göremiyor ancak Elend'in sözüne güveniyordu. Çevrelerinde ise Elend'in askerleri kampı toparlıyorlardı. Kolosslar hâlâ yerlerinde; kampı çevrelemiş bir hâlde sessizce bekliyorlardı.

"Yomen neyin peşinde?" diye sordu. "Koloss orduma karşı güçsüz bir kuvvet gönderiyor, neden?"

Bizim, Vetitan'da koloss kampına saldırarak yaptığımız gibi. Bu durum Elend'i oldukça rahatsız etti.

Elend "Geri çekilin," dedi. Ham şaşkınlıkla "Ne?" diye sordu.

Elend "Geri çekilme işaretini ver, dedim!" dedi. "Mevzilerinizi terk edin. Askerleri geri çekin!"

Sessiz emriyle, kolosslar kentten uzaklaşmaya başladı. Yomen'in askerleri ise hâlâ külde ilerlemekle meşguldüler. Ancak Elend'in kolossları, adamları için yolu temizliyordu. Böylelikle avantajlarını koruyabilirlerdi.

Ham "*Gördüğüm* en garip geri çekilme," dedi fakat emri iletmek için uzaklaştı.

Elend öfkeyle, bu kadar yeter, dedi. O *kentte neler olup bittiğini anlamanın vakti geldi.*

Yomen ağlıyordu. Küçük, sessiz yaşlar dökülüyordu. Sırtı pencereye dönük bir hâlde, dik duruyordu.

Vin, adamlarını ölüme göndermiş olmaktan korkuyor, diye düşündü. Vin yere düştüğü yerden topallayarak ona doğru yaklaştı. Marsh pencereden dışarıyı izliyordu. *Harap* merakla Vin'i izliyordu.

"Yomen," dedi.

Yomen ona doğru döndü. Yomen "Bu bir imtihan," dedi. "Sorgucular Lord Hükümdar'ın en kutsal rahipleridir. Söylenileni yapacağım ve Lord Hükümdar bu kenti ve adamlarımı koruyacak. Ondan sonra göreceksin."

Vin dişlerini sıktı. Arkasını dönüp Marsh'ın yanına dek zorlukla yürüdü. Pen-

cereden dışarı şöyle bir baktı ve Elend'in ordusunun Yomen'in askerleri önünde, geri çekildiğini görünce şaşırdı. Yomen'in kuvvetleri pek kararlı bir hücumla ilerlemiyorlardı. Güçlü düşmanlarının kaçıyor olmasından memnun gibi görünüyorlardı. Güneş nihayet batıyordu.

Marsh Elend'in geri çekilişinden pek hoşlanmamış gibiydi. Bu Vin'i gülümsetmek için yeterliydi; bu da Marsh'ın öfkeyle Vin'i yeniden tartaklamasına sebep oldu.

Marsh, eşit uzunlukta olmayan kazıklarının başları Vin'in burnunun dibindeyken "Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Vin kuşağına uzandı. *Biraz daha aşağıya...*

Harap, Vin'in yanına vararak "Benimle oynadığını ileri sürüyorsun, çocuğum," dedi. "Ama asıl oyuna gelen sensin. "Size hizmet eden kolosslar, güçlerini *benim* gücümden alıyorlar. Sonucunda benim işime yaramayacak olsa onlara hükmetmenize izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Vin ürperdi.

Oh, hayır...

Elend korkunç bir *yırtılma* hissiyle doldu. İç organlarının bir kısmı aniden ve kuvvetle çekiliyor gibiydi. Soluksuz kalıp Çelikitmeyi bıraktı. Külle kaplı gökyüzünden aşağı düşüp Fadrex'in dışında bir kayalığa dengesizce indi.

Soluk soluğaydı ve titriyordu.

Zonklayan başını ellerinin arasına alıp doğrulurken, bu da neyin nesiydi diye düşündü.

Ardından neler olup bittiğini anladı. Artık kolossları hissedemiyordu. Uzakta, dev mavi yaratıklar ilerlemeyi bıraktı. Ardından Elend'i korkutacak bir şey oldu ve hepsi arkalarını döndü.

Sonrasında ise, Elend'in adamlarına doğru hücuma kalktılar.

Marsh Vin'i tutuyordu. "Hemalurji *onun* gücü, Vin!" dedi. "Lord Hükümdar onu bilmeden kullandı! Ahmak! Ne zaman bir Sorgucu ya da bir koloss yapsa, düşmanı için bir hizmetkâr daha hazırlamış oluyordu! *Harap*, sonunda, özgür kaldığında kendisini bekleyen bir ordu olacağının bilinciyle, sabırla bekledi!"

Yomen bir başka penceredeydi. Sessizce iç çekip izliyordu. Obligatör "Adamlarımı kurtardın!" dedi. "Kolosslar kendi ordularına saldırıyorlar!"

Vin, sersem bir hâlde "Sonrasında ise senin adamlarının icabına bakacaklar, Yomen," dedi. "Kentini yok edecekler."

Harap "Sona eriyor," diye fısıldadı. "Her şey yerini bulmalı. Atiyum nerede? Son parça o."

Marsh Vin'i sarstı. Sonunda kuşağına erişti ve parmaklarını içine daldırdı. Kardeşi tarafından ve sokakta geçirdiği bir ömür boyunca eğitilmiş parmaklarını.

Bir hırsızın parmaklarını.

Harap, "Beni kandıramazsın, Vin," dedi. "Ben Tanrıyım."

Marsh, Vin'in bir kolunu serbest bırakıp elini yumruk yaparak, sanki ona vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Hareketlerindeki kuvvetten lehim yaktığı anlaşılıyordu. Tüm Sorgucular gibi o da bir Allomanser'di. Bu da metalleri üzerinde taşıdığı anlamına geliyordu. Vin elini kaldırdı ve Marsh'ın kuşağından çalmış olduğu metal şişeciğini kafasına dikti.

Marsh donakaldı ve *Harap* sessizleşti. Vin gülümsedi.

Karnında harlayan lehim onu tekrar hayata döndürdü. Marsh hamlesini tamamlamaya koyuldu ama Vin Sorgucu'nun diğer kolunu çekerek bundan kaçınmayı başardı ve adamın koluna asılmayı sürdürdü. Marsh güçlükle ayakta duruyordu ancak Vin'e döndüğünde bir elinde küpesinin olduğunu gördü.

Elindekini düralümin ile doğruca Sorgucu'nun alnına İtti. Küçük bir metal parçasıydı ancak çarparken bir damla kan çıkartarak Marsh'ın kafasını delip geçti ve diğer yandan çıktı.

Sorgucu yere devrildi ve Vin kendi İtişiyle diğer yöne doğru fırladı. Duvara çarpınca askerler kaçışıp bağrışarak silahlarını kaldırdılar. Yomen şaşırmış bir hâlde ona doğru döndü.

Vin "Yomen!" dedi. "Adamlarını geri çağır! Kentin savunmasını güçlendir!" Vin'in kaçışının kargaşasında *Harap* ortadan kaybolmuştu. Belki kolossların idaresini gözetmek üzere ayrılmıştı.

Yomen kararsız görünüyordu. "Ben... Hayır. İnancımı kaybetmeyeceğim. Güçlü olmalıyım."

Vin ayağa kalkarken dişlerini sıktı. Marsh'ın cansız bedeni üzerinden aşarken, bazen neredeyse Elend kadar sinir bozucu oluyor, diye düşündü. Marsh'ın kuşağını yoklayıp ikinci ve son şişeceğini de aldı. Bunu da içip düralüminin tükettiği metalleri geri kazandı.

Ardından pencere pervazının üzerine sıçradı. Etrafında sisler uçuşuyordu; güneş hâlâ gökteydi fakat sisler git gide daha erken çöküyordu. Dışarıda Elend'in kuvvetlerinin bir yandan hücum eden kolosslar tarafından bir yandan da saldırmayan ancak geri çekilmelerini engelleyen Yomen'in birliklerince kuşatıldığını görebiliyordu. Dışarı atlayıp çarpışmaya katılmak üzere atlayacak oldu, ancak bir şey fark etti.

Küçük bir grup kolossu. Görünüşe göre hem Elend'in hem de Yomen'in kuvvetlerince dikkate alınmayacak kadar ufak, bin kadar koloss. *Harap* bile onlara aldırış etmiyor gibi görünüyordu, çünkü sessiz bir taş yığını gibi, külün içerisinde kısmen gömülü halde duruyorlardı.

Vin'in kolossları. Elend'in ona vermiş olduğu, başlarında İnsan'ın bulunduğu kolosslar. Yüzünde sinsi bir gülüşle onlara ilerlemelerini emretti.

Yomen'in adamlarına saldırmalarını.

Pencerenin pervazından odaya geri sıçrarken "Sana bir daha söylüyorum, Yomen," dedi. "O kolosslar insanların hangi tarafta olduğuna bakmıyor; herkesi öldürecekler. Lord Hükümdar ölmüş olduğundan Sorgucular çıldırdı. Buradaki Sorgucu'nun ne dediğine kulak asmadın mı?"

Yomen düşünceli görünüyordu.

Vin öfkeyle "O bile Lord Hükümdar'ın ölmüş olduğunu itiraf etti, Yomen," dedi. "Övgüye değer bir imanın var.

Ancak bazen, *vazgeçip yoluna devam etmen* gerektiğini bilmek zorundasın!"

Askerlerden biri bir şey söyledi ve Yomen pencereye doğru döndü. Ardından küfretti. O anda Vin de bir şey hissetti. Bir şey kolosslarını çekiyordu. Kolosslar elinden alınırken bağırdı ancak olan olmuştu.

Yomen endişeli görünüyordu. Kolossların askerlerine saldırdığını görmüştü. Bir an sessizce Vin'in gözlerinin içine baktı. Sonunda, habercilerine dönüp "Kente dönün," diye bağırdı. "Ayrıca Venture'ın askerlerinin de içeri girmesine izin verin!"

Vin derin bir oh çekti. Ardından bir şey Vin'in bacağına yapıştı. Marsh dizlerine tırmanırken Vin büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Vin, Sorgucu'nun beynini yarıp geçmişti ancak Marsh'ın Sorguculara özgü iyileştirme gücü bunu bile halletmiş görünüyordu.

Marsh ayağa kalkarken "Ahmak," dedi. "Yomen bana sırt çevirse bile, onu öldürebilirim ve askerleri emrime girer. Onların Lord Hükümdar'a inanmalarını sağladı ve ben de bu inancı devraldım."

Vin derin bir nefes aldı, ardından Marsh'ın üzerinde düralümin ile güçlendirilmiş bir teskin uyguladı. Eğer koloss ve kandralar üzerinde işe yarıyorsa, Sorgucular üzerinde de yarayabilirdi.

Marsh sendeledi. Vin'in İtişi çok kısa bir an sürmüştü ama bu sürede bir şey hissetmişti. TenSoon'a ilk kez hükmetmeyi denediği ya da bir grup kolossu hâkimiyetine ilk kez aldığı anda hissettiğindeki gibi bir duvar.

İtti, bütün gücüyle, varlığıyla İtti. Bir güç patlamasıyla Marsh'ın bedenine hükmetmeye çok yaklaştı ancak başarılı olamadı. Marsh'ın zihnindeki duvar fazlasıyla güçlüydü ve Vin'in yalnızca bir şişecikten dolusu metali vardı. Duvar onu geri İtti. Çaresizlik içinde bağırdı.

Marsh hırıldayarak uzandı ve Vin'i boynundan yakaladı. Nefessiz kalan Vin'in gözleri, Marsh'ın büyüdüğünü görünce iyice açıldı. Güçleniyordu, tıpkı...

Bir Ferusimyacı, diye düşündü. *Başım gerçekten belada.*

Odadakiler bağrışıyordu ancak Vin onları duyamıyordu. Marsh'ın artık iyice irileşen eli boğazına yapışmış, sıkıyordu. Yalnızca harladığı lehim onu hayata bağlıyordu. Yıllar önce, bir başka Sorgucu'nun elinde kaldığı o güne dönüverdi. Lord Hükümdar'ın taht odasındaki o güne.

O gün, Vin'in hayatını bizzat Marsh kurtarmıştı. Şimdi ise onun tarafından boğazlanmakta olması kaderin garip bir cilvesiydi.

Henüz. Değil.

Sisler Vin'in etrafında oynaşmaya başladı.

Vin'i elinden bırakması da Marsh huzursuzlandı. Vin sislerden güç aldı.

Tekrar olmuştu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu, ama yine *olmuştu.* Tıpkı uzun zaman önce, Lord Hükümdar'ı öldürdüğü o gün yaptığı gibi sisleri içine çekti. Bir şekilde onları içine çekti ve sisleri bedenini inanılmaz bir Allomantik güç dalgasıyla kaplamak için kullandı.

Bu güçle, Marsh'ın duygularını *İtti*.

Marsh'ın zihnindeki duvar önce çatırdadı, ardından da paramparça oldu. Bir anlığına, Vin bir his yanılgısı yaşadı. Etrafı Marsh'ın gözlerinden görüyordu; gerçekten de onu *anladığını* hissediyordu. Yıkıma duyduğu aşkı ve kendisine karşı duyduğu nefreti. Onun aracılığıyla bir şeyin farkına vardı. Medenilik maskesi ardına saklanmış yıkıcı, nefret dolu bir şey.

Harap sislerle aynı şey *değildi*.

Marsh Vin'i yere bırakıp çığlığı bastı. Kızın garip güç patlaması sona ermişti ancak bunun bir önemi yoktu çünkü Marsh pencereden kaçmış ve kendisini sislere doğru İtmişti. Vin öksürerek doğruldu.

Yaptım. Yine sislerden güç aldım. Ama neden şimdi? Neden onca denemeden sonra şimdi oldu?

O an, buna kafa yorabilecek kadar vakti yoktu; kolosslar saldırırken uygun olmazdı. Şaşkınlık içindeki Yomen'e döndü. "Kente doğru geri çekilmeyi devam ettir!" dedi. "Yardım etmeye gidiyorum."

Elend çaresizce vuruşurken kolossları bir biri ardına yere seriyordu. Onun için bile zor ve tehlikeli bir işti. Kolosslara hükmedilemiyordu; yaratıkların duygularını ister İtsin, ister Çeksin, bir tanesine bile hâkim olamıyordu.

Bu durumda geriye kalan tek şey vuruşmaktı. Ayrıca, adamları çatışma için hazır değildi; onlara aceleyle kampı terk etmeleri yönünde emir vermişti.

Bir koloss kılıcını Elend'in başına fazlasıyla yakın bir biçimde savurdu. Elend bir sikke atıp kendisini havaya, savaşan adamlarının üzerinden kampa doğru fırlatırken küfretti. İlk mevzilerine çekilmeyi başarmışlardı; bu da savunma hattını küçük bir tepede kurabilecekleri ve küllerin içinde çarpışmak zorunda olmadıkları anlamına geliyordu. Sikkecilerinden bir grup –yalnızca on tane vardı– ana koloss grubuna doğru ardı ardına sikkeler savuruyordu ve okçular da benzer bir yaylım ateşiyle yaylarını geriyorlardı. Ana müdafaa hattı arkadan pusucularla destekleniyordu; bunlar koloss silahlarını çekip yaratıkların dengelerini bozuyor ve piyadelere daha rahat saldırma imkânı sağlıyorlardı. Haydutlar ikili üçlü gruplar halinde etrafta dolanıp zayıf noktalara destek sağlıyor ve takviye birlik görevi de görüyorlardı.

Tüm bunlara rağmen hâlâ tehlike altındaydılar. Elend'in ordusu bu kadar kolossa karşı Fadrex'ten daha dayanıklı olamazdı. Elend kısmi olarak bozulmuş olan kampın orta yerine indiğinde soluk soluğaydı ve üstü başı koloss kanıyla kaplıydı. Az ötede askerler bağırışlar arasında vuruşuyorlar ve Elend'in Allomanserler'inin yardımıyla kampın çevresini savunuyorlardı. Kolossların büyük bir kısmı kampın kuzey kesiminde kümelenmişti ancak Elend askerlerini, Yomen'in okçularının atış alanına girmeksizin Fadrex'e doğru daha fazla geriletemezdi.

Bir hizmetçi elinde bir kadeh su ile yetişirken Elend soluklanmaya çalıştı. Cett biraz ötede oturmuş savaş taktiklerini belirliyordu. Elend boş kadehi kenara fırlattı ve küçük bir masanın başında oturmuş olan generalin yanına vardı. Masada böl-

genin bir haritası vardı ancak üzerinde işaretleme yapılmamıştı. Kolosslar ve vuruşmalar o kadar yakındaydı ki, savaşın soyut bir haritasını tutmaya gerek yoktu.

Cett bir kadeh su içerken "O şeyleri orduya dâhil etmekten hiç hoşlanmamıştım," dedi. Ardında bir cerrahla bir hizmetçi geldi ve adam Elend'in kolunu sargılamaya başladı. O ana değin Elend kolunun kanamakta olduğunu fark etmemişti.

Cett "Pekâlâ," dedi, "en azından açlıktan değil de savaşırken öleceğiz!"

Elend bu söze gülerken kılıcını eline aldı. Gökyüzü neredeyse kararmıştı. Fazla vakitleri yoktu–

Cett'in önündeki masaya biri indi. Vin "Elend!" dedi. "Kente çekil. Yomen sizi içeri alacak."

Elend hareketlendi. "Vin!" Ardından gülümsedi. "Neden bu kadar geciktin?"

Vin "Bir Sorgucu ve karanlık bir tanrı beni biraz oyaladı," dedi. "Şimdi acele et. Ben gidip kolossları oyalamayı deneyeceğim."

Sorgucuların Harap'a karşı koyma şansları pek yoktu. Hemalurjiyle yaratılmış diğerlerine kıyasla çok daha fazla kazık taşıyorlardı ve bu da onları tamamen onun kontrolüne bırakıyordu.

Evet, bir Sorgucu'nun taşıyacağı kazıklar bedenindeyken Harap'a bir nebze bile olsun karşı koymak üstün bir iradeye sahip birinin yapabileceği bir şeydi.

66

SAZED GÖKTEKİ KÜLLERİN NE KADAR KARANLIK ya da etrafın ne kadar korkunç göründüğünü düşünmemeye çalıştı.

Eyeri üzerindeyken, ne kadar da ahmakmışım, diye düşündü. *Dünyanın bir şeye inanmaya ihtiyaç duyduğu an tam da şu an. Ben de bunu sağlamak için orada olamadım.*

Hayvan sırtında ilerlemekten her tarafı ağrıyordu ancak altında koşan hayvana hâlâ şaşırarak eyere tutunmayı sürdürdü. Sazed TenSoon ile birlikte güneye gitmeye karar verdiğinde, bu yolculuğu gerçekleştirebileceğini düşünmüyordu. Kül, kar fırtınası kadar yoğun yağıyordu ve pek çok yerde korkunç birikintiler oluşturmuştu. Sazed yolculuğun zorlu geçeceğini biliyordu ve bir kurt köpeği olarak çok daha hızlı yol alabilecek TenSoon'u yavaşlatmaktan çekinmişti.

TenSoon bu endişeyi değerlendirdi ve kendisine bir at bir de büyük bir domuz getirmelerini istedi. Öncelikle daha fazla kütle edinmek için domuzu sindirdi ardından pelte halindeki etini atın etrafına sararak onu da sindirdi. Bir saat içinde bedenini atın bir kopyası hâline getirmişti; ancak daha güçlü kaslara sahipti ve daha ağırdı. Sazed de o anda bu devasa, fazlasıyla güçlü yaratığa biniyordu.

O zamandan beri durmaksızın ilerliyorlardı. Neyse ki Sazed'in bir yıl kadar önce, Luthadel kuşatmasından sonra bir metalzihinde sakladığı bir uykusuzluk vardı. Bunu uykuya dalmamak için kullandı. TenSoon'un bir atın bedenini bu kadar iyi bir biçimde güçlendirebildiğine hâlâ şaşırıyordu. Normal bir atın ve bir insanın denemeye bile kalkışmayacağı kalınlıktaki kül tabakasında kolaylıkla iler-

liyordu. *Ahmakça davrandığım bir başka konu. Son birkaç günde, TenSoon'a güçleri hakkında sorular soruyorum. Daha bilmediğim neler var?*

Utancına rağmen Sazed onun yanında kendini huzurlu hissediyordu. Eğer dinlere inanmayı bıraktıktan sonra hâlâ onları öğretiyor olsaydı; gerçek bir ikiyüzlü olurdu. Tindwyl insanlara umut aşılamaya inanıyordu; bunun için yalan söylemek gerekse bile. Dini bu yönden işe yarar buluyordu; insanların daha iyi hissetmesini sağlayan yalanlar oldukları için.

Sazed olsa böyle davranamazdı; en azından bunu gerçekleştirdikten sonra eskisi gibi olamazdı. Ancak artık umudu vardı. Ne de olsa Çağların Kahramanı'ndan bahseden din Terris diniydi. Eğer herhangi bir dinde doğru bir şey varsa; bu dinde olmalıydı. Sazed ilk nesil kandralarla görüşüp neler bildiklerini öğrenmek istiyordu.

Ancak, gerçeği elde edersem bununla ne yapacağım?

Yanlarından geçip gittikleri ağaçlar yapraksızdı. Etraf en az bir metre kadar kül ile kaplıydı. Kandra bir tepeyi daha yerden kül kaldırıp engellere rağmen aşarken Sazed "Nasıl böyle koşmayı sürdürebiliyorsun?" diye sordu.

TenSoon "Halkım sishortlaklarından yaratılmadır," derken soluk soluğa bile değildi. "Lord Hükümdar Ferusimyacıları sishortlaklarına dönüştürdü ve onlar da gerçek bir tür gibi üremeye başladı. Bir sishortlağına bir kayra eklediğinde uyanıp kandraya dönüşür. Ben de böyle bir tanesiyim; Miraç'tan asırlar sonra yaratıldım, bir sishortlağı olarak doğdum ve kayram bana verildiğinde uyandım."

Sazed "Kayra mı?" diye sordu.

TenSoon "İki küçük metal kazık, Sırdaş," diye yanıtladı. "Bizler kolosslar ya da Sorgucular gibi yaratılırız. Ancak biz onlardan daha zeki yaratıklarız. Bizler, Lord Hükümdar'ın gücü azalırken, üçüncü ve son yaratılanlarız. "

Hayvan, bazı kuru ağaç dallarının altından geçerken Sazed yüzünde meraklı bir ifadeyle öne eğildi. "Sizin farkınız nedir?"

TenSoon "Diğer ikisine göre biz daha bağımsız bir iradeye sahibiz," dedi. "Bedenimizde yalnızca iki kazık var, diğerlerinde ise daha fazla.

Bir Allomanser bize hükmedebilir ancak özgür haldeyken, doğrudan *Harap*'ın hâkimiyetinde olmadıklarında bile onun nabız atışlarından etkilenen kolosslar ya da Sorguculara kıyasla daha bağımsız bir zihne sahibiz. Her iki türün de neden öldürmeye bu kadar hevesli olduğunu hiç düşündün mü?"

"Bütün bunlar, sırtına ben ve bütün yükümüzle birlikte bu kadar kül içinde nasıl koşabildiğini açıklamıyor."

TenSoon "Üzerimizdeki metal kazıklar bizi etkiliyor," dedi. "Ferusimya'nın sana güç ya da Allomansi'nin Vin'e güç vermesi gibi benim de kayram bana güç veriyor. Asla sona ermiyor ancak siz insanların yapacağı kadar büyük bir etkisi yok. Yine de, bedenimi dilediğim gibi şekillendirebilme yeteneğimle birlikte kayram bana büyük bir dayanıklılık sağlıyor."

Sazed sessizleşti. Dörtnala ilerlemeye devam ettiler. TenSoon "Fazla vaktimiz kalmadı," dedi.

Sazed "Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Ne yapabileceğimizi düşünüyorum."

TenSoon "Başarabileceğimiz tek zaman bu," dedi. "Tetikte, saldırmaya hazır olmalıyız. Çağların Kahramanı geldiğinde ona yardım etmeye hazır olmalıyız."

"Geldiğinde mi?"

TenSoon "Allomanserler'den oluşan bir orduyu Anayurt'a getirecek," dedi "Ve orada hepimizi, kandraları, insanları, kolossları ve Sorgucuları, kurtaracak."

Allomanserler'den oluşan bir ordu mu? "Öyleyse... Ben ne yapacağım?"

TenSoon külün için içindeki ilerleyişine ara verip "Kandraları durumun vahametine ikna etmelisin," dedi. "Çünkü... Yapmaya hazırlanmaları gereken bir şey var. Çok zor fakat gerekli bir şey. Halkım buna karşı çıkacaktır ama belki sen onlara yol gösterebilirsin."

Sazed başıyla onayladı ardından bacaklarını esnetmek için kandranın sırtından indi.

TenSoon at başını Sazed'e çevirirken "Burayı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Sazed "Hayır," dedi. "Kül yüzünden... Günlerdir yolumuzu tam takip edemedim."

"O yükseltinin ardında Terris halkının mülteci kamplarını kurdukları yeri bulacaksın."

Sazed şaşkınlıkla döndü. "Hathsin Madenleri mi?"

TenSoon başıyla onayladı. "Biz oraya Anayurt diyoruz." Sazed şaşkınlıkla "*Madenlere* mi?" diye sordu. "Ama..."

TenSoon "Şey, tam olarak Madenler değil," dedi. "Bu bölgenin tamamının altında mağaraların yer aldığını biliyorsun, değil mi?"

Sazed başıyla onayladı. Kelsier'in skaalardan oluşan ordusunu eğittiği yer buranın biraz kuzeyindeydi.

"Pekâlâ, o mağaralardan biri kandraların Anayurt dediği yer. Hathsin Madenleri'nin bitişiğinde, aslında kandra geçitlerinin birkaçı Madenler'e çıkıyor ve Madenler'de çalışan işçilerin Anayurt'a gelebilecekleri düşünülerek bu geçitler kapatıldı."

Sazed "Anayurt'unuzda atiyum yetişiyor mu?" diye sordu.

"Yetişmek mi? Hayır, yetişmiyor. Sanırım Anayurt'u Hathsin Madenleri'nden ayıran şey de bu. Her halükarda halkımın mağaralarına giden giriş tam orada."

Sazed arkasını dönüp hareketlendi. "Nerede?"

TenSoon kocaman başıyla işaret ederek "Külün içindeki şu çukur," dedi. "İyi şanslar, Sırdaş. Benim yapmam gereken başka işler var."

Sazed başıyla onayladı; bu kadar mesafeyi böylesi kısa bir sürede aldıklarına şaşırmıştı. Çantasını kandranın sırtından çözüp aldı. Kemikleri; kurt köpeğinin kemiklerini ve insanı andıran diğer kemikleri torbayı ise bırakmıştı. Muhtemelen TenSoon'un ihtiyaç duyduğunda kullanmak için yanında taşıdığı bir bedendi.

Dev at gitmek üzere hareketlendi. Sazed bir elini kaldırıp "Bekle!" dedi. TenSoon arkasını döndü.

Sazed "İyi şanslar," dedi. "Tanrımız seni korusun."

TenSoon atlara has garip bir biçimde gülümsedi, ardından küllerin içinde dörtnala uzaklaştı.

Sazed yerdeki oyuğa döndü. Ardından metalzihinler ve tek bir kitap içeren çantasını kaldırdı ve ilerledi. Külün içinde bu kadar kısa bir mesafe ilerlemek bile zordu. Çukura ulaştı ve derin bir nefes alıp külü eşelemeye başladı.

Çok geçmeden bir tünelden aşağı kaydı. Neyse ki tünel doğruca uzanıp gitmiyordu ve fazla bir mesafe düşmemişti. Etrafını saran mağara bir eğimle yarı çukur yarı mağara bir delikten dış dünyaya açılıyordu. Sazed mağaranın içinde ayaklandı, ardından çantasına uzanıp bir kalayzihin çıkardı. Metalzihinini kullanarak görüş duyusuna erişip onu güçlendirerek karanlıkta ilerledi.

Kalayzihin bir Allomanser'in kalay yaktığı kadar iyi çalışmıyordu; ya da aynı biçimde çalışmıyordu denebilir. Kişinin çok uzak mesafeleri görmesini sağlıyordu ancak ışığın az olduğu ortamlarda pek de işe yaramıyordu. Kalayzihini bile kâr etmeyen Sazed karanlıkta el yordamıyla ilerliyordu.

Ardından bir ışık gördü.

Bir ses "Dur!" dedi. "Ahitten dönen kim?"

Sazed ilerlemeyi sürdürdü. Bir miktar korkuyordu ancak diğer bir yandan da merakına yenik düşüyordu. Çok önemli bir şeyi biliyordu.

Kandralar insanları öldüremezlerdi.

Sazed ışığa doğru hareketlendi. Işık, bir sopanın tepesine yerleştirilen, bir çeşit parlak mantar ile kaplanmış, kavun büyüklüğündeki gözenekli bir maddeden geliyordu. Yolunun üzerinde iki kandra duruyordu. Giysileri olmadığından, ayrıca tenleri de yarı saydam olduğundan kolaylıkla seçilebiliyorlardı. Kayalardan oyma kemikler kuşanmış gibiydiler.

Sazed, bunu etkileyici buldu. *Kendi kemiklerini yapıyorlar. Bu, gerçekten de keşfedeceğim yeni bir kültür. Yepyeni bir toplum; sanat, din, âdetler, cinsler arası münasebetler...*

Bu Sazed'i o kadar heyecanlandırmıştı ki o an dünyanın sonunun geliyor olması bile önemsiz gibi görünmüştü. Odaklanması gerektiğini hatırladı. Öncelikle dinlerini incelemeliydi. Diğer şeyler ikincil öneme sahipti.

"Kandra, kimsin sen? Hangi kemikleri kuşanıyorsun?"

Sazed olabildiğince nazikçe "Sanırım, sizi şaşırtacağım," dedi. "Çünkü ben kandra değilim. "Adım Sazed, Terrisli bir Sırdaş'ım ve ilk nesil ile görüşmek üzere gönderildim."

İki kandra muhafız da hareketlendi.

Sazed "Benim geçmeme izin vermek zorunda değilsiniz," dedi. "Elbette, beni Anayurt'unuza götürmezseniz gidip dışarıdaki herkese buranın yerini söylemek durumunda kalacağım..."

Muhafızlar bakıştılar. Sonunda içlerinden biri konuştu: "Bizimle gel."

Kolosların da pek kurtulma şansı yoktu. Bedenlerindeki dört kazık ve körelen zihinsel güçleri onları yönetilmeye açık kılıyordu. Yalnızca iyice kudurduklarında bir çeşit otonomiye sahip oluyorlardı.

Sahip oldukları dört kazık aynı zamanda Allomanserler'in de kendilerine hükmetmelerini kolaylaştırıyordu. Zamanımızda bir kandraya hükmetmek için düralümin ile yapılmış bir İtme gerekiyordu. Ancak kolosslar sağlam bir İtme ile, özellikle de kudurdukları sırada, ele geçirilebilir.

67

ELEND VE VİN, FADREX KENTİNİN DUVARLARI ÜZERİNDE dikiliyorlardı. Orası, bir zamanlar gece göğünde izledikleri ateşleri barındıran kayalıktı; Vin hemen solunda bu ateşlerden birinin bırakmış olduğu kara lekeyi görebiliyordu.

Tekrar Elend'in kollarında olmak güzel bir histi. Sıcaklığı rahatlatıyordu, özellikle de Elend'in ordusunun eskiden kampladığı araziye doğru baktıklarında. Koloss ordusu büyüyordu. Kar fırtınasını andıran kül yağmurunda binlercesi sessizce bekliyordu. Her gün, yeni gelenlerle birlikte sayıları biraz daha artıyor ve muazzam bir güce dönüşüyorlardı.

Yomen öfkeyle "Neden saldırmıyorlar?" diye sordu. İkisinin yanında yalnızca o vardı; Ham ve Cett aşağıda ordunun hazırlıklarıyla ilgileniyorlardı. Kolosların kente saldırdıkları an savunmaya hazır olmaları gerekiyorlardı.

Vin "Bizi nasıl ezip geçeceğini görmemizi istiyor," dedi. Bir de; bekliyor, diye düşündü.

Son bilgiyi bekliyor.

Atiyum nerede?

Harap'ı kandırmıştı. Bunun yapılabileceğini göstermişti. Ancak hâlâ öfkeliydi. Yaşamının son birkaç yılın *Harap*'ın dokunuşlarıyla yönlendirmişti. Kendisini

zeki, akıllı ya da fedakâr olarak gördüğü her anda aslında onun istediğini yapıyor olduğunu yeni anlamıştı. Bu onu kızdırıyordu.

Ama bu konuda ne yapabilirdi?

Harap'ın hamlesini yapmasını sağlamalıyım, diye düşündü. *Harekete geçmeli, kendisini açık etmeli.*

Yomen'in taht odasındayken, bir anlığına muhteşem bir şey hissetmişti. Sislerden edindiği garip güçle birlikte Marsh üzerinden *Harap*'ın zihnine dokunmuş ve orada bir şey fark etmişti.

Korku. Bunu açık seçik hatırlıyordu. O anda, *Harap* ondan korkmuştu. Marsh'ın kaçmasının nedeni de buydu.

Her nasılsa, sislerin gücünü içine çekmiş ve daha sonra bunu muhteşem bir Allomantik güç olarak kullanmıştı. Bunu daha önce de, Lord Hükümdar ile onun sarayında dövüşürken yapmıştı. Neden bu güçten yalnızca, rastgele, beklenmedik zamanlarda faydalanabiliyordu? Aynı gücü daha sonra Zane'e karşı da kullanmak istemiş ancak başarısız olmuştu. Son birkaç günde, tıpkı Lord Hükümdar'ın ölümünün ardındaki günlerde olduğu gibi bunu onlarca kez denemişti. O güce bir nebze bile yaklaşamamıştı.

Gök gürlemesi gibiydi.

Muazzam bir deprem yeri yerinden oynatıyordu. Fadrex'i kuşatan kayalıklar parçalanıyor, kimi yerlerde kopup yuvarlanıyordu. Vin ancak lehimi sayesinde dengede durabiliyordu ve Yomen tam kayalıklardan düşmek üzereyken obligatörü cübbesinin önünden yakalamıştı. Ani deprem her yeri titretirken Elend Vin'in kolunu kavrayarak dengesini korumasına yardım etti. Kentin içinde bazı binalar yıkıldı.

Ardından her şey sakinleşti. Alnı ter içinde kalan Vin derin derin soluyordu; Yomen'in cübbesi ise hâlâ avuçlarındaydı. Elend'e baktı.

Kendi kendine küfrederken "Bu diğerlerinden çok daha kötüydü," diye söylendi.

Yomen ayağa kalkmaya çalışırken usulca "Sonumuz geldi," dedi. "Eğer dediklerin doğruysa, hem Lord Hükümdar artık ölü hem de tüm yaşamını karşı koymaya adadığı şey dünyayı yok etmek için geri geldi."

Elend kesin bir biçimde "Bu kadar dayandık," dedi. "Daha da dayanacağız. Depremler bize zarar verebilir ama kolosslara da zarar veriyor; bakarsan devrilen kayalıkların altında ezildiklerini görebilirsin.

Eğer işler burada kötüye giderse mağaraya çekilebiliriz."

Yomen "Peki ya orası bunun gibi depremlere dayanabilecek mi?" diye sordu.

"Buradaki binaların dayanabileceğinden daha fazlasına. Buradaki hiçbir bina depreme dayanıklı değil, ancak Lord Hükümdar'ı biraz tanıyorsam depremleri öngörüyordu ve bunları atlatabilecek, dayanıklı mağaraları seçti."

Bu sözler Yomen'i pek rahatlatmışa benzemiyordu ama Vin gülümsedi. Onu gülümseten Elend'in söylediklerinden çok bunları söyleyiş biçimiydi.

Onda bir şeyler değişmişti. Daha önce hiç görmediği kadar kendinden emindi. Onda, sarayda genç bir adamken sahip olduğu idealist tavırdan bir şeyler vardı, öte yandan halkına savaşta önderlik etmiş bir adamın da çetinliğine sahipti.

Sonunda dengeyi tutturmuştu. Üstelik garip bir şekilde bu geri çekilmeye karar verdiğinde olmuştu.

Elend daha yumuşak bir sesle, "Ancak haklı olduğu bir nokta var, Vin," dedi. "Sonraki adımımıza karar vermeliyiz. *Harap*'ın bizi burada yenmeyi planladığı açık, ancak en azından şimdilik geri çekildi. Peki ya şimdi ne yapacağız?"

Onu kandırmalıyız, diye düşündü. *Belki... Yomen'in bana uyguladığı stratejiyi denemeliyiz?*

Durup, bu fikri değerlendirdi. Parmaklarını küpesine götürdü. Marsh'ın kafasını delip geçtikten sonra bükülmüştü ancak bir demirci küpeyi kolaylıkla eski haline getirmişti.

Yomen'le ilk karşılaştığında obligatör ona küpesini vermişti. Bir Allomanser'e metal vermek garip bir hamle gibi görünmüştü. Ancak kontrol altındaki bir ortamda bu çok zekiceydi. Atiyum yakıp kendini koruyabildiği gerçeğini saklarken, Vin'in gizli metalleri olup olmadığını anlamasını sağlamıştı.

Daha sonra Vin'in saldırmasını sağlayıp planını açık etmişti, böylelikle obligatörün gücü elinde bulundurduğu bir konumda onu etkisiz hâle getirebilecekti. Vin bunu *Harap*'a yapabilir miydi?

Düşünceye bir başka düşünce karıştı. Sislerin ona yardım etmiş olduğu her iki zamanda da, mutlak bir çaresizlik içindeydi. Sanki onun ihtiyacına yanıt verir gibiydi. Bu yüzden kendisini ihtiyacının daha öncekilere kıyasla çok daha fazla olacağı bir konumda bulmasının bir yolu var mıydı? Bir tutam umut ve *Harap*'ı elini açık etmeye zorlama arzusuyla zihninde bir plan şekillendi.

Kendisini tehlikeye atacaktı. *Harap*'ın Sorgucularını getirmesini sağlayarak sislerin Vin'e yardım etmek *zorunda kalacakları* bir durum yaratacaktı. Eğer işe yaramazsa belki *Harap*'ın elini açık etmesine ve kendisi için kuruyor olabileceği tuzakları harekete geçirmek zorunda kalmasını sağlayabilirdi.

Büyük bir riskti ancak fazla zamanı kalmadığını hissediyordu. Vin bir an önce *bir şey* yapmadığı takdirde *Harap* galip gelecekti. Aklına yalnızca bu plan gelmişti. Ama bunu Elend'e açıklamadan nasıl yapabilirdi? Planından bahsedemezdi, aksi takdirde bunu *Harap*'a açık etmiş olabilirdi.

Elend'e, kendisinden daha iyi tanıdığını düşündüğü adama baktı. Elend, iki yanını birbirleriyle uzlaştırdığını açıklamaya gerek duymamıştı; Vin yalnızca ona bakıp bunu anlamıştı. Vin'in onun gibi birine planlarını anlatmasına gerçekten de gerek var mıydı? Belki... Vin "Elend," dedi, "Sanırım kenti kurtarmanın yalnızca bir yolu var."

Yavaşça "Peki nedir?" diye sordu. "Gidip *onu* almalıyım."

Elend anlamamış görünüyordu, ardından konuşmak üzere davrandı. Elend umutla onun gözlerinin içine baktı. Duraksadı. "Atiyumu mu?" diye tahminde bulundu.

Vin gülümsedi. "Evet. *Harap* onun bizde olduğunu biliyor. Biz kullanmasak bile onu bulacak. Ama buraya getirebilirsek, en azından savaşabiliriz."

Elend şaşkın bir ifadeyle, ama ona güvenerek "Burada daha güvende olacaktır," dedi. "Öylesi bir servet ile düşmanlarımız arasında bir ordu olmasını yeğlerim. Belki bazı yerel beyleri bize yardım etmeye ikna etmek için kullanabiliriz."

Vin'e basit bir numara gibi geliyordu. Ancak bunu Elend'in şaşkın ifadesini ve yalan söylediğini adamın gözlerinde görebildiği için anlıyordu. Birbirlerini anlıyordu. Yalnızca aşkın sağlayabileceği bir anlaşmaydı.

Vin, bunun *Harap*'ın asla anlayamayacağı bir şey olduğunu düşünüyordu.

Elend'e sıkıca sarılıp gözlerini kapatırken "Öyleyse, gitsem iyi olur," dedi. "Biliyorum."

Elend ona biraz daha sarılıp küllerin onun üzerine yağışını, teni ve yanakları üzerinde savruluşunu bir süre daha hissetti. Vin ise Elend'in kalp atışlarını kulağında duyabiliyordu. Doğrulup onu öptü. Sonunda geri çekildi ve metallerini yokladı. Göz göze geldiler ve Elend başıyla onayladı, ardından Vin at nalları toplamak üzere kente doğru atladı.

Biraz sonra Luthadel'e doğru, etrafında bir metal fırtınasıyla birlikte külle kaplı havayı yararak Luthadel'e doğru ilerliyordu. Elend kayalıklar üzerinde sessizce durmuş onun gidişini izliyordu.

Vin, sislerden güç aldığı andan itibaren belirmeyen *Harap*'ın kendisini dikkatle izlediğini bilerek, şimdi, diye düşündü. *Oynayalım, sen ve ben.*

Lord Hükümdar, Ferusimyacı arkadaşlarına onları sishortlaklarına dönüştürme planını önerdiğinde onların dünyadaki tüm Ferusimyacılar adına konuştuğunu kabul ediyordu. Arkadaşlarının hafızalarını ve zihinlerini geri kazanmaları için onları kandralara dönüştürse de; diğerleri bilinçsiz sishortlakları olarak kalmıştı. Bunlar üremiş, yaşayıp ölmüş ve başlı başına ayrı bir ırk olmuşlardı. İlk sishortlaklarının çocuklarından ise sonraki nesil kandraları yaratmıştı.

Ancak öğrendim ki, tanrılar bile hata yapabilirler. Lord Hükümdar Rashek yaşayan tüm Ferusimyacıları sishortlaklarına dönüştürdüğünü sanıyordu. Ancak, sağ bıraktığı Terrislilerdeki genetik kalıtımı hesaba katmamıştı. Bu yüzden, nadiren de olsa Ferusimyacılar doğmaya devam etti.

Bu hata ona çok pahalıya mal olmuştu, ancak dünyaya çok büyük şeyler kazandırmıştı.

68

SAZED YANINDA MUHAFIZLARIYLA şaşkınlıkla ilerliyordu. Art arda pek çok kandra görüyordu; her birinin bedeni bir öncekine göre daha ilginçti. Kimisi beyaz ahşaptan kemikleri ile uzun ve inceydi. Kimisi ise insanlara kıyasla daha kalın kemiklere sahip tıknaz kandralardı. Ancak hepsi genel olarak insan bedenini andırıyordu.

Eskiden insandılar, diye düşündü. *Ya da en azından ataları öyleydi.*

Mağaralar çok eski görünüyordu. Yollar aşınmış ve düzleşmişti, etrafta 'bina' namına bir şey olmasa da girişleri çeşitli örtülerle kapatılmış pek çok küçük mağaranın yanından geçmişti. Mantar ışığını barındıran lambalardan etrafındakilerin kemiklerine dek her yerde usta bir işçilik göze çarpıyordu. Soylu hanelerindeki ayrıntılı süslemelerden farklıydı; çünkü etraftaki taş işçiliklerinde ya da kemiklerde desenler, yapraklar ya da düğümler yoktu. Bunun yerine, her şey pürüzsüz kılınmış, köşeler yuvarlatılmış ve geniş çizgiler ve şekillere sahip olacak şekilde örülmüştü.

Kandralar ondan korkuyor gibiydiler. Sazed için farklı bir deneyim. Hayatı boyunca pek çok şey olmuştu; asi, hizmetkâr, arkadaş, âlim. Ancak daha önce kendisini hiç korkulacak bir kimse olarak görmemişti. Kandralar köşelere sinip onu gözlüyorlardı. Diğerleri şaşkınlıkla donakalıp Sazed'in yanlarından geçişini izliyorlardı. Görünüşe göre gelişinin haberi çabucak yayılmıştı, aksi takdirde herkes onun insan kemikleri kuşanmış bir kandra olduğunu düşünürdü.

Muhafızları onu büyük bir mağara duvarına yerleştirilmiş bir çelik kapıya götürdüler. Bir tanesi içeri girerken diğeri Sazed'in başında bekliyordu. Sazed kandranın omuzlarında parıldayan metal parçalarını fark etti. Her omuzunda birer tane olmak üzere kazıklara benziyorlardı.

Sazed, Sorgucu kazıklarına göre daha küçük, diye düşündü. *Ama yine de oldukça etkili. İlginç.*

Sazed "Kaçacak olsam ne yapardın?" diye sordu. Kandra irkildi. "Şey..."

Sazed "Tereddüt edişinden bir insanı yaralamanın ya da en azından öldürmenin yasak olduğu sonucunu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"İlk Ahde uyuyoruz."

Sazed "Ah," dedi. "Çok ilginç. Peki İlk Ahit'i kiminle yaptınız?"

"Ata'yla."

Sazed "Lord Hükümdar mı?" diye sordu. Kandra başıyla onayladı.

"Ne yazı ki o artık ölü. Böylece ahdiniz artık sona ermiş mi oluyor?" Kandra başka yöne dönerken "Bilmiyorum," dedi.

Öyleyse hepsinin karakteri TenSoon kadar güçlü değil, diye düşündü. *Basit bir av köpeği rolünü üstlenmişken bile onu etkileyici bulmuştum.*

Diğer asker geri geldi. "Benimle gel," dedi.

Sazed'i açık metal kapıdan geçirdiler. Kapının diğer tarafında bir metre kadar yükseklikte, büyük metal bir kaide vardı. Muhafızlar bu kaidenin üzerine çıkmadan, Sazed'i bir grup taştan kürsünün önüne getirdiler.

Kürsülerin çoğu boştu ancak, ikisinin arkasında parıldayan kemikleri olan kandralar duruyordu. Bu yaratıklar uzun ve zariftiler; ya da en azından uzun kemikler kuşanmışlardı.

Sazed, aristokratlar, diye düşündü. Kültür ya da tür ne olursa olsun bu sınıftan kişileri tespit etmenin çok kolay olduğunu öğrenmişti.

Sazed'in muhafızları ona kürsülerin önüne geçmesini işaret ettiler. Sazed buna aldırış etmeden odada daire çizmeye başladı. Beklediği gibi muhafızlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı; onu izliyorlardı ancak müdahale etmekten kaçınıyorlardı.

Sazed "Tüm salonu kaplayan metal bir plaka var," dedi. "Süs amaçlı mı yoksa bir işlevi var mı?"

Aristokrat kandralardan biri "Burada soruları biz sorarız, Terrisli!" dedi.

Sazed duraksayıp arkasını döndü. "Hayır," dedi. "Hayır, sormayacaksınız. Ben Terrisli Sırdaş Sazed'im. Ancak halkınız arasında başka bir adla tanınıyorum. Kutsal Müjdeci."

Diğer kandra lideri kıkırdadı. "Bir yabancı bunu ne bilir ki?"

Sazed "Yabancı mı?" diye sordu. "Sanırım inancınızı daha iyi öğrenmelisiniz." İlerlemeye başladı. "Ben Terrisliyim, sizin gibi. Evet, kökeninizi biliyorum. Nasıl yaratıldığınızı ve taşıdığınız mirası biliyorum."

Kürsülerin önüne gelince durdu. "Kahraman'ı bulduğum müjdesini getirdim. Onunla yaşadım, onunla birlikte çalıştım ve onu izledim. Lord Hükümdar'ı öldürürken kullandığı mızrağı ona ben verdim. Krallara hükmedişini, insanlar ve kolosslardan oluşan orduları yenişini gördüm. Bunu size, hazırlanasınız diye, müjdelemeye geldim."

Konuşmasını kesip onları izledi. "Çünkü son geldi," diye ekledi.

İki kandra bir süre sessiz kaldı. Sonra, bir tanesi titrek bir sesle "Git, diğerlerini de çağır," dedi.

Sazed gülümsedi. Muhafızlardan biri koşarak uzaklaşırken Sazed diğer askere döndü. "Bir masa ve bir sandalye rica edeceğim. Ayrıca, yazabileceğim bir şey de istiyorum."

Birkaç dakika sonra hepsi hazırdı. Kandraların sayısı dörtten yirminin üzerine çıkmıştı; on iki tanesi parıldayan kemiklere sahip aristokrat olanlardandı. Birkaçı Sazed için küçük bir masa getirmişlerdi ve soylu kandralar kendi aralarında gergin bir fısıldaşma içindelerken Sazed masasına oturdu.

Dikkatle çantasını masaya koydu ve metalzihinlerini çıkarmaya başladı. Küçük yüzükler, küpeler, yaka düğmeleri ve büyük bileklikler masayı çok geçmeden kaplamıştı. Kollarını sıvadı, ardından pazularına ve bileklerine birer tane olmak üzere bakırzihinlerini taktı. Sonunda çantasından kitabını çıkardı ve masaya koydu. Bazı kandralar ince metal levhalarla yaklaştı. Sazed merakla kandraların bu metal levhaları düzenleyerek yanına çelik bir kalem koymalarını izledi; muhtemelen yumuşak metal üzerine yazmaya yarıyordu. Kandra hizmetçileri eğilip selam vererek uzaklaştılar.

Sazed, metal kalemi alıp boğazını temizlerken, harika, diye düşündü. Kandra liderleri ona döndü.

Sazed "Sanırım," dedi, "Sizler birinci nesilsiniz, öyle mi?"

Kandralardan biri "Bizler ikinci nesiliz, Terrisli," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, öyleyse vaktinizi aldığım için özür dilerim. Üstlerinizi nerede bulabilirim?"

Kandra gülmemek için kendini tuttu. "Bizi burada topladın diye sana boyun eğdiğimizi düşünme. Kutsalımıza hakarette oldukça iyi olsan dahi ilk nesil ile konuşmanı gerektirecek bir neden göremiyorum."

Sazed şaşırdı. "Kutsalınıza hakaret mi?"

Kandra "Sen Müjdeci değilsin," dedi. "Bu dünyanın sonu değil."

Sazed "Yukarıdaki külü gördünüz mü?" diye sordu. "Yoksa bu mağaralara girişi o kadar iyi tıkadı ki kimse dışarı çıkıp dünyanın yok olmakta olduğunu göremedi mi?"

Diğer bir kandra "Çok uzun bir süredir yaşıyoruz, Terrisli," dedi. "Kül yağmurunun daha yoğun olduğu pek çok zaman gördük."

Sazed "Öyle mi?" diye sordu. "Peki Lord Hükümdar'ın da öldüğünü görmüş olabilir misiniz?"

Bazı kandralar bundan rahatsız olmuş gibi görünse de en öndeki kandra başını hayır dercesine salladı. "Seni TenSoon mu gönderdi?"

Sazed "Evet, o gönderdi," diye itiraf etti.

Kandra "Onun söylemiş olduklarından başka bir şey söylemezsin," dedi. "O bizi ikna edememişken bir yabancının bizin ikna edeceğini mi sanıyor?"

Sazed elindeki kalemiyle kitaba vururken "Belki benim hakkımdaki bir şeyi anlamıştır," dedi. "Sırdaşları bilir misin, kandra?"

Kandra "Adım KanPaar," dedi. "Ayrıca, evet; Sırdaşların neyle uğraşmakta olduğunu biliyorum; ya da en azından Ata öldürülmeden önce neyle uğraştığını."

Sazed "Öyleyse," dedi, "Belki her bir Sırdaş'ın bir uzmanlık alanı olduğunu da bilirsin. Bunun amacı, Lord Hükümdar devrildiğinde, bilgilerimizi insanlara öğretebilecek uzmanlara dönüşmekti."

KanPaar "Evet," dedi.

Sazed parmaklarını kitabının üzerinde gezdirirken "Pekâlâ," dedi. "Benim uzmanlık alanım da dindi. Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce kaç din olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Yüzlerce."

Sazed "Beş yüz altmış üçünü kayıt altına aldık," dedi. "Ancak bunlar arasında aynı dinin mezhepleri de yer alıyor. Daha düzenli bir sayımla üç yüz kadar olduğunu söyleyebiliriz."

KanPaar "Ve?" diye sordu.

Sazed "Bunlardan kaçının bugüne kadar gelebildiğini biliyor musun?" diye sordu. "Hiçbiri mi?"

Sazed bir parmağını kaldırırken "Bir," dedi. "Sizinkisi. Terris dini. İnandığınız dinin var olan tek din olmakla kalmayıp tam da bu günü önceden haber vermiş olması sence bir tesadüf mü?"

KanPaar güldü. "Yeni hiçbir şey söylemiyorsun. Diğerleri yalan iken benim dinim gerçek. Bu neyi açıklar?"

"Belki de sana haber getiren din kardeşlerini dinlemen gerektiğini." Sazed kitabının sayfalarını çevirmeye başladı. "En azından, bu kitabın ilginizi çekeceğini düşünüyorum çünkü Çağların Kahramanı ile ilgili bulabildiğim tüm bilgiyi içeriyor. Gerçek Terris dini hakkında pek bir şey bilmediğimden ikinci elden toplamak zorunda kaldım; hikâyelerden ve masallardan ve bu sürede yazılan metinlerden."

Sazed "Ne yazık ki," diye devam etti, "Bu metnin çoğu, *Harap* Kahraman'ı Miraç Kuyusu'na yönlendirip kendisini serbest bırakmaya ikna etmeye çalışırken değiştirildi. Bu yüzden onun etkisiyle epey bozulmuş durumda."

KanPaar "Peki bu beni neden ilgilendirsin?" diye sordu. "Daha az önce bilginin bozulmuş ve işe yaramaz olduğunu söyledin," dedi.

Sazed "İşe yaramaz mı?" diye sordu. "Hayır, kesinlikle işe yaramaz değil. Evet, bozulmuş. *Harap* tarafından değiştirilmiş. Dostum, burada *Harap*'ın yalanlarıyla dolu bir cilt var. Sizde ise asıl gerçeklerle dolu bir zihin var. Bunun dışında pek az şey biliyoruz. Ancak bunları karşılaştıracak ve *Harap*'ın tam olarak nereleri de-

ğiştirdiğini tespit edecek olursak, bu onun planını tam olarak açığa çıkarmaz mı? Sanırım en azından nereye yönelmemizi istemediğini gösterecektir."

Oda sessizleşti.

KanPaar sonunda "Pekâlâ, ben–"

Bir ses "Bu kadar yeter, KanPaar," dedi.

Sazed duraksayıp başını çevirdi. Ses kürsülerin arkasındaki kandralardan gelmemişti. Sazed odayı tarayıp kimin konuştuğunu anlamaya çalıştı.

Bir başka ses "İkinci nesiller, çıkabilirsiniz," dedi.

İkinci nesillerden biri şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Çıkabilir miyiz? Sizi bu yabancıyla baş başa mı bırakalım?" Seslerden biri "Soyumuzdan biri," dedi. "Bir Cihanelçisi. Onu dinleyeceğiz." Bir başkası "Bizi yalnız bırakın," dedi.

İkinci nesiller kürsülerinden ayrılıp şaşkınlıkla odayı terk ederlerken Sazed olup biteni anlamaya çalışıyordu. İki muhafız kapıları kapatıp, olup biteni dışarıdan izleyen kandraların görüşlerini engelledi. Sazed odada konuşan hayaletlerle baş başa kalmıştı.

Sazed bir takırtı duydu. Ses çelik kaplı salonda yankılandı ve arka tarafta bir kapı açıldı.

Kapıda Sazed'in birinci nesil olduğunu düşündüğü kandralar belirdi. Yaşlı görünüyorlardı. Kandra bedenleri sarkmıştı; kemik dallardan sarkan yarı saydam ağaç yosunları gibiydiler. Gördüğü kandralardan çok daha yaşlıydılar ve kamburdular; yürümekten çok sürünüyor gibiydiler.

Kolsuz cübbeler giyiyorlardı ama kıyafetler bu yaratıklar üzerinde garip duruyordu. Ayrıca yarı saydam bedenlerinin altında, normal, beyaz iskeletleri görünüyordu. Yaşlı yaratıklar ellerinde bastonlarla içeri girerken Sazed "İnsan kemikleri mi?" diye sordu.

İçlerinden biri yorgun bir fısıltıyla "Kendi kemiklerimiz," dedi. "Tüm bunlar olduğunda som beden oluşturma bilgi ya da becerisine sahip değildik, bu yüzden Lord Hükümdar bize onları geri verdiğinde asıl kemiklerimizi kullandık."

İlk neslin yalnızca on üyesi var gibi görünüyordu. Banklara oturdular. Sazed saygı göstergesi olarak masasını onların önüne çekti; dinleyicilerinin önündeki bir takdimci gibiydi.

Metal kalemini kaldırarak "Öyleyse," dedi. "Başlayalım, yapacak çok işimiz var."

Çağların Kahramanı ile ilgili ilk kehanetlerin nereden kaynaklandığı sorusu hâlâ baki. Harap'ın onları değiştirdiğini biliyorum ancak bunları ortaya atan Harap değildi. Bir Kahraman'ın gelip tüm insanlığın imparatoru olacağı fakat kendi halkı tarafından reddedileceğini ilk kim söylemişti? İlk kim dünyanın geleceğinin yükünü omuzlarında taşıyacağını ya da bozulmuş olanı onaracağını kim söylemişti?

Ayrıca kim onun bir kadın ya da bir adam olduğunu bilmeyelim diye böyle bir ad kullanmıştı?

69

MARSH BİR KÜL YIĞININDA DİZLERİ ÜZERİNE ÇÖKERKEN tüm varlığıyla kendisinden ve dünyadan nefret ediyordu. Kül durmaksızın yağıyor, sırtında birikip üzerini örtüyordu, ancak o yerinden kıpırdamadı.

Kenara atılmış, öylece beklemesi söylenmişti. Bahçede unutulan ve yavaşça karın üstünü örttüğü bir alet gibi.

Oradaydım, diye düşündü. *Vin ile birlikte. Ama... Onunla konuşamadım. Ona hiçbir şey söyleyemedim.*

Daha da kötüsü bunu yapmak istememişti. Onunla tüm konuşması boyunca bedeni ve zihni tamamen *Harap*'a ait olmuştu. Marsh karşı koyamamıştı, Vin'in kendisini öldürmesini sağlayabilecek hiçbir şey yapamamıştı.

Bir an hariç. Sona doğru, neredeyse kendisine hükmettiği o anda. Efendisinin, tanrısının, kendisinin, içinde bir şey gördüğü, ona umut veren o anda.

O an için, *Harap* ondan korkmuştu.

Ardından Marsh'ı kaçmaya, –Marsh'ın Elend Venture'ın çalmasına ve Fadrex'e getirmesini izin verilmesinin emredildiği– koloss ordusunu geride bırakmaya zorlamıştı. *Harap*'ın sonunda geri aldığı o orduyu.

Şimdi ise Marsh küllerin içinde bekliyordu.

Anlamı ne, diye düşündü. Efendisi bir şey istiyordu, bir şeye ihtiyacı vardı ve Vin'den korkuyordu. Bu iki şey Marsh'a umut veriyordu, ama ne yapabilirdi? *Harap*'ın zayıf olduğu anlarda dahi kontrolü ele geçirememişti.

Marsh'ın içindeki isyankâr yanı son ana kadar gizleyip bekleyerek, doğru anda arkasındaki kazığı çıkarıp kendisini öldürme planı giderek daha ahmakça geliyordu. Nasıl tüm bunları yapacak kadar uzun süreliğine kurtulmayı bekliyordu ki?

Ayağa kalk.

Emir sessizce gelmişti ve Marsh buna derhal uydu. *Harap* geri dönmüştü ve Marsh'ın bedenine hükmediyordu. Marsh güçlükle zihninin küçük bir kısmını kontrol etmeye devam ediyordu; ancak bunun tek nedeni *Harap*'ın başka bir şeye odaklanmış olmasıydı. Marsh sikkeler saçarak onları İtmeye, Vin'in at nallarını kullandığı gibi sikkeleri tekrar tekrar kullanmaya başladı. Çok daha fazla miktarda metalden oluşan at nalları daha iyi olabilirdi; çünkü her bir İtişi onu daha ileri taşırdı. Ama Marsh bunu sikkelerle de yapıyordu.

Göğü yararak yükseliyordu. Kızıl hava rahatsız ediciydi ve külle kaplıydı. Marsh, *Harap*'ın tüm kontrolü elinde bulundurmadığını fark etmesine sebep olmadan yıkımdaki güzelliği görmekten kaçınmaya çalışarak etrafa bakınıyordu.

Bu zordu.

Bir süre sonra –gece çöktükten sonra– *Harap* Marsh'ın yere inmesini emretti. Ardında uçuşan cübbesiyle çabucak yere, alçak bir tepenin üzerine indi. Kül beline dek yükseliyordu ve muhtemelen bir metre kadar külün üzerinde dikiliyordu.

Uzakta, tepenin aşağısında küllerin içinde kararlılıkla ilerleyen bir siluet fark etti. Adamın bir çantası vardı ve bitkin bir atı da yanında götürüyordu.

Marsh daha da yaklaşıp, bu da kim, diye düşündü. Adam bir asker gibi yapılıydı, köşeli, kelleşen bir kafası vardı ve sakalı birkaç günlüktü. Her kim idiyse etkileyici bir kararlılığı vardı. Pek az insan sislere çıkmaya cesaret ederdi ancak bu adam sislerde ilerlemekle kalmıyor aynı zamanda göğsüne dek gelen kül içinde ilerliyordu. Adamın üniforması da teni gibi karalanmıştı.

Koyu... İsli...

Güzel.

Marsh bir Çelikitmeyle tepeden sıçrayıp kül ve sisleri yararak atıldı. Aşağıdaki adam onun gelişini duymuş olacak ki dönerek endişeyle belindeki kılıca davrandı.

Marsh atın sırtına iniş yaptı. Hayvan inleyip şaha kalktı ve Marsh sıçrayarak hayvanın başına bastı ve küllerin üzerine indi. Asker dümdüz bir yol izlemişti ve yere inen Marsh dar, siyah bir koridordaymış gibiydi.

Adam kılıcını kınından çekti. At gergin bir hâlde kişneyip külü eşeliyordu.

Marsh gülümsedi ve obsidyen baltasını kınından çıkardı. Asker bir çarpışma için yer açmaya çalışarak geriledi. Marsh adamın gözlerindeki endişeyi, korku dolu bekleyişi görüyordu.

At tekrar kişnedi. Marsh olduğu yerde döndü ve hayvanın ön ayaklarını kesip atarak atın acıyla inlemesine sebep oldu. Arkada ise asker hareketlendi. Beklenmedik bir biçimde, kaçmak yerinde saldırdı.

Adam kılıcını Marsh'ın sırtına sapladı. Bir kazığa çarpıp yönünü değiştirse de Marsh'ı delip geçti. Marsh gülümseyerek döndü ve ayakta kalmak için iyileştirme gücüne erişti.

Adam hareketlenip Marsh'ın sırtındaki kazığı çıkarmak amacıyla uzandı. Ancak Marsh lehim yaktı ve adamın önünden çekilip, sırtındaki silahı çekip çıkardı.

Zihninin özgür olan kısmı, zorla ancak bir işe yaramayacak bir biçimde, tutup çıkarmasına izin vermeliydim, diye düşündü.

Marsh baltasını adamın kafasını koparmak niyetiyle savurdu; ancak asker külün içinde yuvarlanıp çizmesinden bir hançer çıkardı ve Marsh'ın dizinin kirişini kesmek üzere hamle yaptı. İyileştirme gücü olsun ya da olmasın Marsh'ı yere sabitleyecek akıllıca bir hamleydi.

Ancak Marsh hız gücüne erişti. Aniden, normal bir insandan birkaç kat daha hızlı hareket etmeye başladı ve kolaylıkla bu hamleden sıyrılıp askerin göğsüne bir tekme savurdu.

Kaburgaları çatırdayan adam inledi. Küle devrilip yuvarlandı ve öksürdü, dudaklarında kan vardı. Ardından küller içinde kalmış bir halde durdu. Güç bela cebine uzandı.

Marsh, bir hançer daha mı, diye düşündü. Ancak adam katlanmış bir levha çıkardı. Metal miydi?

Marsh o metal parçasını almak için ani ve karşı konulmaz bir arzu duydu. Asker ince levhayı ve üzerinde yazanları yok etmek için, metali eğip bükmeye çalıştı ancak Marsh bir çığlıkla baltasını indirip adamın elini kopardı. Marsh tekrar baltasını kaldırdı ve bu kez adamın kafasını kopardı.

Ancak durmadı, kudurmuş bir hâlde baltasını tekrar tekrar adamın bedenine sapladı. Zihninin bir köşesinde bu ölüme sevinen *Harap*'ı hissedebiliyordu; ancak çaresizlik de seziyordu. *Harap* Marsh'ın darbelerine bir son verip o metal levhayı almasını sağlamaya çalıştı ancak gözünü kan bürümüş bir hâldeyken Marsh'a hükmedilemiyordu. Tıpkı kolosslar gibi.

Hükmedilemiyor... İşte–

Harap kontrolü bir kez daha eline geçirince Marsh hareketsiz kaldı. Başını salladı; adamın kanı yüzünden çenesine süzülüp oradan da damlıyordu. Dönüp can çekişen ata baktı; hayvan sessiz geceyi yararcasına inliyordu. Marsh doğruldu ardından kopan kola uzanıp askerin can havliyle yok etmeye çalıştığı metal levhayı aldı.

Oku!

Bu emir Marsh'ın zihninde yankılandı. *Harap* çok nadiren doğrudan ona konuşuyordu; diğer zamanlar onu bir kukla gibi kullanıyordu.

Yüksek sesle oku!

Marsh buna şaşırarak mektubu yavaşça açıp zaman kazanmayı denedi. Neden *Harap* okumasını istiyordu? Yoksa... Onu okuyamıyor muydu? Ama bu çok saçmaydı. O kitaplardaki metinleri değiştirmişti.

Okuyabiliyordu. Öyleyse bunu önleyen metal miydi?

Metal levhayı açmıştı. Gerçekten de iç yüzeyine kazınmış sözcükler vardı. Marsh sözcükleri okumaya direnmeye çalıştı. Aslında kan damlayan baltasını küllerin içinden alıp kendi üzerinde kullanmak istiyordu. Ama bunu yapamıyordu. Mektubu bırakacak kadar bile özgür değildi. *Harap* İtip Çekerek Marsh'ın duygularını yönlendiriyor, sonunda onun...

Evet. Neden karşı koymakla uğraşıyordu ki? Neden tanrısıyla, efendisiyle, kendisiyle tartışacaktı? Marsh levhayı kaldırıp üzerindekileri karanlıkta daha iyi okumak için kalayını harladı.

"'Vin,'" dedi. "'Zihnim karışık. Bir yandan artık neyin gerçek olduğunu düşünüyorum. Ancak bir şey sürekli aklıma geliyor. Sana bir şey söylemeliyim. Bunun bir önemi var mı, bilmiyorum, ama yine de söylemeliyim."

"Savaştığımız şey gerçek. Onu gördüm. Beni ve Urteau halkını yok etmeye çalıştı. Beklemediğim bir yöntemle beni etkisi altına aldı. Metal. Bedenimdeki küçük bir metal parçasıyla. Bununla düşüncelerimi manipüle edebildi. Senin kolosslara yaptığın gibi bana tamamen hükmedemedi ama sanırım buna benzer bir şey yaptı. Belki de metal parçası yeterince büyük değildi. Bilmiyorum."

"Her halükarda, bana Kelsier biçiminde göründü. Burada, Urteau'daki krala da aynı şeyi yaptı.

Zeki. Kurnaz."

"Dikkatli ol, Vin. Bedeninde metal olan kimseye güvenme. Küçücük bir parça bile insanı yozlaştırmaya yeter. Spook."

Marsh *Harap*'ın hâkimiyeti altında üzerindekiler okunamaz hâle gelinceye dek metali eğip büktü. Ardından küllerin içine fırlatıp metali İterek havaya fırladı. Luthadel'e doğru gidiyordu.

Adam ve atın cesetleri ile mesajı yavaşça küllere gömülmek üzere geride bıraktı. Unutulmuş aletler gibi.

Anladığım kadarıyla Quellion kendi kazığını kendisi saplamıştı. Adamın akıl sağlığı en başından beri tam olarak yerinde değildi. Kelsier'in yolunda gitmek ve soyluları öldürmek yolundaki hevesi Harap tarafından desteklenmişti ama Quellion zaten bu güdülere sahipti. Coşkulu paranoyası zaman zaman deliliğin sınırlarına yaklaşıyordu ve Harap onu bu hayati önemdeki kazığı saplamaya teşvik edebilmişti.

Quellion'un kazığı tunçtandı ve bunu ele geçirdiği ilk Allomanserler'den birinden yapmıştı. Kazık onu bir arayıcıya dönüştürmüştü; bu da Urteau Kralı olarak bu kadar çok sayıda Allomanser'i bulup onları tehdit edebilmesini mümkün kılıyordu.

Buradan çıkarılacak sonuç ise dengesiz karakterlere sahip olan kimselerin, bedenlerine saplı bir kazık olmasa dahi Harap'tan daha kolay etkilendiğiydi. Zane de kazığını tam olarak böyle saplamıştı.

70

YOMEN "BUNUN NE İŞE YARADIĞINI hâlâ anlamıyorum," dedi, bir yandan da Elend ile birlikte Fadrex kapısından geçiyorlardı.

Elend bunu duymazlığa gelerek bir grup askeri eliyle selamladı. Yomen'in askerlerinden oluşan bir başka grup askerin yanında durup silahlarını denetledi. Cesaretlendirici birkaç şey söyleyip devam etti. Yomen Elend'in yanında tutsak edilmiş bir kral olarak değil de bir dengi olarak yürüyordu.

İkili zor bir anlaşmaya varmıştı ancak dışarıdaki koloss ordusu birlikte çalışmaları için gereken motivasyondan çok daha fazlasını sağlıyordu. İkisi arasında Elend'in ordusu daha kalabalıktı ancak aralarında fark fazla yoktu ve sürekli yeni katılanlarla birlikte koloss ordusu büyüdükçe birlikleri sayıca önemsiz kalmayı sürdürüyordu.

Adamlardan uzaklaştıklarında Yomen "Hıfzıssıhha üzerinde çalışmalıyız," dedi. "Bir ordu iki ilkeye dayanır; sağlık ve gıda. Bu ikisini sağlarsan galip gelirsin."

Elend, obligatör kralın neye atıf yaptığını anlayarak gülümsedi. Trentison'ın *Ölçülü Tedarik* adlı eseri. Birkaç yıl önce Yomen'e katılabilirdi hatta ikisi bir öğleden sonrayı Yomen'in sarayında liderlik felsefesi tartışarak geçirebilirlerdi. Ancak Elend son bir kaç yıl içinde, çalışmalarında öğrenemediği bazı şeyler öğrenmişti.

Ne yazık ki bunları Yomen'e açıklayamayacağı anlamına geliyordu; özellikle de tüm bu kargaşanın ortasında. Bunun yerine sokakta ilerlerlerken Yomen'i başıyla onaylamakla yetindi. "Dilerseniz revire geçebiliriz, Lord Yomen."

Yomen başıyla onayladı ve ikisi birlikte kentin bir başka bölümüne doğru yola koyuldular. Obligatör her konuya pratik ve mantıklı yaklaşıyordu. Sorunlar çabucak ve doğrudan çözülmeliydi. Ani yargılarda bulunmasına karşın kararlı biriydi.

Yürürlerken Elend görev başında olsun ya da olmasın tüm askerlere dikkat etmeye özen gösteriyordu. Onların selamlarını başıyla onaylıyor ve onlarla göz göze geliyordu. Pek çok asker, giderek daha da şiddetlenen depremlerin sebep olduğu hasarları onarmakla meşguldü. Belki yanılıyordu ama Elend, onların yanlarından geçtikten sonra askerlerin kendilerine olan güveninin arttığını düşünüyordu.

Bu esnada Yomen, Elend'in yaptıklarına anlam vermeksizin onu izliyordu. Obligatörün üzerinde hâlâ unvanının simgesi cübbe vardı, alnının ortasında ise krallığının simgesi olan küçük atiyum parçası bulunuyordu. Alnındaki dövmeler sanki atiyumun orada olacağı planlanarak tasarlanmış gibi, neredeyse ona doğru kıvrılıyordu.

Elend "Askerlere önderlik etmekten pek anlamıyorsun, değil mi Yomen?" diye sordu.

Obligatör bu soruya anlam veremedi. "Taktikler, tedarik hataları ve farklı noktalar arasında orduların idaresi konusunda senin öğrenebileceğinden fazlasını biliyorum."

Elend "Öyle mi?" diye sordu. "Öyleyse, Benniston'ın *Hareket Halindeki Ordular*'ını okudun, değil mi?"

"Farklı noktalar" ifadesi bunu belli ediyordu.

Yomen'in şaşkınlığı biraz daha arttı.

"Biz âlimlerin atladığı bir nokta da *duygunun* savaş üzerindeki etkisidir, Yomen. Bunlar her ne kadar gerekli olsa da savaş yalnızca gıda, ayakkabılar, temiz su ile ilgili değildir. Umut, cesaret ve yaşama iradesiyle ilgilidir. Askerler, ister doğruca savaşın içinde isterse de cephe gerisinde kuman ederek olsun, liderlerinin savaşta olacağını bilmek isterler.

Onu, kulenin birinde pencereden bakıp evrenin derinlikleri üzerine kafa yoran soyut bir kuvvet olarak düşünmezler."

Küllerden arınmış olmasına karşın perişan bir hâlde olan sokaklarda ilerlerliyorlarken Yomen sessizleşti. Kent sakinlerinin çoğu kolossların savunmayı aşması durumunda en son gelecekleri yer olan kentin arka kısımlarına çekilmişti. Binalar depremlerden dolayı tehlikeli olduğu için dışarıda kalıyorlardı.

Yomen sonunda, "Sen ilginç bir adamsın, Elend Venture," dedi. Elend "Ben bir piçim," dedi.

Yomen şaşırmış gibiydi.

Gülümseyerek "Birleşim olarak, mizaç ya da aile bağları anlamında değil," dedi. "Olmam gereken şeylerin bir birleşimiyim. Biraz âlim, biraz asi, biraz soylu, biraz Sissoylu ve biraz da asker. Bazen ben bile kendimi tanımıyorum. Tüm bu parçaları birleştirmekte çok zorlandım. Üstelik tam ben bunları bir arada götürmeye alışmışken dünya başıma yıkılıyor. Ah, işte geldik."

Yomen'in reviri eski bir Nezaret binasından bozmaydı ve bu Elend'e göre Yomen'in esnek davranmaya gönüllü olduğunun bir göstergesiydi. Yomen için dini yapılar yaralıların ve hastaların tedavi göreceği en iyi yerler olduğunu kabul etmeyeceği kadar kutsal değildi. İçeride hekimler kolosslarla ilk çarpışmalardan sağ kurtulanlarla ilgileniyorlardı. Yomen revirdeki bürokratlarla konuşmak üzere ayrıldı; görünüşe göre hastalanan adamların sayısından endişe duyuyordu. Elend en ciddi vakaların olduğu bölüme ilerleyerek hastaları ziyaret etmeye ve onları cesaretlendirmeye başladı.

Kendi ahmaklığı yüzünden yaralanmış bütün o askerlere bakmak zor bir işti. *Harap*'ın kolossları geri alabileceğini nasıl gözden kaçırmıştı? Şimdi çok mantıklı geliyordu. Ancak *Harap* elini iyi oynamıştı; Elend'i yanlış yönlendirerek kolosslara hükmedenin Sorgucular olduğunu sanmasını sağlamıştı. Kolosslara güvenilebileceğini sanmasını sağlamıştı.

Eğer ilk planladığım gibi kente kolosslarla saldırsaydım neler olabilirdi, diye düşündü. *Harap* Fadrex'i yerle bir edip kentteki herkesi öldürür *ardından* da kolossları Elend'in askerleri üzerine salardı. Şimdi ise mevziler Elend'in ve Yomen'in askerleri tarafından savunulunca, *Harap*'a saldırmadan önce kuvvetlerini toparlamasına yetecek kadar zaman kazandırmıştı.

Elend tek kolunu bir koloss kılıcına kaptırmış bir adamın yanı başına otururken bu kentin sonunu getirdim, diye düşündü.

Buna öfkeleniyordu. Doğru kararı vermiş olduğunu biliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse dışarıda kenti kuşatıp kazanmaktansa içeride neredeyse kazanması imkânsız bir konumda olmayı yeğlerdi. Çünkü kazanan tarafın her zaman haklı taraf olmadığını biliyordu.

Yine de halkını korumakta yetersiz kalması sürekli olarak aklına gelip sinirlerini bozuyordu. Yomen'in Fadrex'i yönetiyor olmasına karşın Elend kent sakinlerini de kendi halkı olarak görüyordu. Lord Hükümdar'ın tahtına oturmuş kendisine imparator demişti. Son İmparatorluk'un tamamı onun sorumluluğundaydı. İmparatorluk bir yana, tek bir kenti bile koruyamayan bir yönetici neye yarardı?

Revirin ön salonundaki bir karışıklık dikkatini çekti. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp askerlerle vedalaştı. Yomen'in olup biteni anlamak için çoktan gelmiş olduğu ön salona vardı. Bir kadın, kucağında istemsizce kasılan küçük bir çocukla gelmişti.

Hekimlerden biri öne atılıp çocuğu aldı. "Sismarazı mı?" diye sordu.

Kadın ağlayarak başını salladı. "Bugüne dek onu dışarı çıkarmamıştım. Biliyordum! Onu istediğini biliyordum! Lütfen..."

Hekim çocuğu bir yatağa götürürken Yomen başını hayır dercesine salladı. "Beni dinlemeliydin, kadın," dedi. "Kentteki herkesin sislere çıkması gerekiyordu. Şimdi ise çocuğun yaralı askerler için ihtiyacımız olan bir yatağa yatırılacak."

Kadın yaşlı gözlerde yere yığıldı. Yomen iç geçirdi, Elend ise adamın gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Yomen kalpsiz biri değildi, yalnızca pratikti. Ayrıca söylediklerinde haklıydı. Sisler hasta edebilir diye birini ömrü boyunca içeride tutmanın bir faydası yoktu.

Elend yataktaki çocuğa bakarken, sisler hasta edebilir, diye düşündü. Havalesi dinmişti ancak yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade vardı.

Çok acıyor gibi görünüyordu. Elend yalnızca bir kez hayatında böyle acı çekmişti.

Sismarazının ne olduğunu asla öğrenemedik, diye düşündü. Sis ruhu ona geri dönmemişti. Ama belki Yomen bir şeyler biliyordu.

Cerrahlarla görüşmekte olan Yomen'e yaklaşıp "Yomen," dedi. "Kentinizde sislerin sebep olduğu hastalığın nedenini tespit eden biri oldu mu?"

Yomen "Nedenini mi? diye sordu. "Hastalığın bir nedeni mi olması gerekiyor?"

Elend "Öncelikle bu yönü bile garip," dedi. "Nüfusun tam olarak yüzde on altısının bu hastalığa yakalandığını fark ettin mi? Tamı tamına yüzde on altı."

Yomen buna şaşırmak yerine omuz silkmekle yetindi. "Mantıklı." Elend "Mantıklı mı?" diye sordu.

Yomen bazı raporları gözden geçirirken "On altı güçlü bir sayıdır, Elend," dedi. "Örneğin, Lord Hükümdar'ın Miraç Kuyusu'na varması on altı gün sürmüştü. Din doktrininde fazlasıyla öne çıkan bir rakam."

Elend, elbette, diye düşündü. *Yomen doğadaki düzene şaşırmıyor çünkü bu doğayı düzenleyen bir tanrıya inanıyor.*

Elend hasta çocuğa bakarken "On altı..." dedi.

Yomen "İlk Sorgucuların sayısı," dedi "Her Kanton'un tüzüğündeki yönerge sayısı. Allomantik metallerin sayısı. Ayrıca–"

Elend Başını kaldırıp "Bir dakika," dedi. "Ne?" Yomen "Allomantik metaller," dedi.

"Yalnızca on dört tane Allomantik metal var."

Yomen başını hayır dercesine salladı. Leydi'nin alüminyumla eşleşen metalle ilgili olarak haklı olduğunu düşünürsek bildiğimiz on dört tane var. Ancak on dört güçlü bir sayı değil. Allomantik metaller ikili setler ve dörtlü gruplar halindedir. Görünüşe göre henüz keşfetmediğimiz iki tanesi daha var; böylece sayı on altıya ulaşıyor. İkiyle iki eşleşiyor. Dört fiziksel metal, dört zihinsel metal, dört arttırma metali ve dört zamansal metal.

On altı metal...

Elend tekrar çocuğa baktı. Acı. Elend böylesi acıyı bir kez; babası dövülmesini emrettiğinde yaşamıştı. Öleceğini sanana dek dövülmüştü. Kopma yaşayabilsin diye ölesiye dövülmüştü.

Allomanser olup olmadığı anlaşılsın diye dövülmüştü.

Elend şaşkınlıkla Lord Hükümdar adına, diye düşündü. Yomen'den uzaklaşarak revirin askerler bölümüne doğru koştu.

Elend "Burada kim sislerden dolayı hastalandı?" diye sordu. Yarılılar ona şaşkın gözlerle baktı.

"İçinizden hastalanan oldu mu?" diye sordu. "Sizi sislere çıkardığım zaman? Lütfen, bilmem gerek!"

Tek kolu kopan adam yavaşça sağlam kolunu kaldırdı. "Ben hastalandım, lordum. Üzgünüm. Bu yara muhtemelen bunun bir cezası–"

Elend adamın sözünü kesip onun yanına doğru hareketlendi ve metal şişeciğini çıkarttı. "Bunu iç," diye emretti.

Adam duraksadı, ardından kendisine söyleneni yaptı. Elend merakla, yatağın yanına eğilip bekledi. Kalbi hızla atıyordu. Sonunda "Pekâlâ?" dedi.

Asker "Lordum?" diye sordu. Elend "Bir şey hissediyor musun?" dedi.

Asker omuz silkti. "Yorgun, lordum?"

Elend gözlerini kapatıp iç geçirdi. Aptalcaydı. Asker aniden "Şey, biraz garip," dedi. Elend derhal gözlerini açtı.

Asker biraz dikkati dağılmış gibiydi, "Evet," dedi. "Ben... *Bunu* nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum." Elend tuncunu yakarak "Yak," dedi. "Eğer izin verirsen bedenin bunu yapacaktır."

Askerin yüzündeki ifade derinleşti ve şaşkınlıkla başını yana çevirdi. Ardından Allomantik güçle atmaya başladı.

Elend gözlerini kapatıp usulca nefes verdi.

Yomen Elend'in arkasında belirdi. "Neler oluyor?"

Elend gözlerini açmadan "Sisler asla düşmanımız değildi, Yomen," dedi. "Yardım etmeye çalışıyorlardı."

"Yardım mı? Nasıl? Ne demeye çalışıyorsun?"

Elend dönüp gözlerini açtı. "Bizi öldürmüyordu, Yomen. Bizi hasta da etmiyordu. Bizi Allomantik bir koparmanın eşiğine getiriyordu. Bize güç veriyor. Dövüşebilelim diye."

Bir ses aniden "Lordum!" dedi. Elend arkasını döndüğünde telaş halindeki bir asker odaya dalıyordu. "Lordlarım! Kolosslar saldırıyor! Kente hücuma kalktılar!"

Elend bir hareketlenme hissetti. *Harap. Az önce neyin farkına vardığımı biliyor; daha fazla birliği beklemektense şimdi saldırması gerektiğini biliyor.*

Çünkü sırrı biliyorum!

Elend "Yomen bu kentte bulabildiğin toz halindeki tüm metali topla!" diye bağırdı. "Lehim, kalay, çelik ve demir! Onları sislerin hasta ettiği herkes ver! Bu metalleri onlara içir!"

Yomen şaşkınlık içinde "Niye?" diye sordu.

Elend dönüp gülümsedi. "Çünkü onlar artık Allomanser. Bu kent herkesin sandığı kadar kolay düşmeyecek. Bana ihtiyacınız olursa, ön saflarda olacağım!"

On altı sayısının bir özelliği vardı. Öncelikle Muhafaza'nın insanlığa işaretiydi.

Muhafaza, Harap'ı tutsak etmeden önce dahi, gücünü yitirdikten sonra insanlık ile iletişime geçemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden Harap'ın değiştiremeyeceği ipuçları bıraktı. Evrenin temel yasalarına işaret eden ipuçları. Bu sayı olağanüstü bir şeylerin olduğunun ve yardımın geleceğinin bir işaretiydi.

Bunu anlamamız uzun sürmüş olabilir ama sonunda bu ipucunu kavradığımızda, ne kadar geç de olsa, çokça ihtiyaç duyduğumuz takviyeyi sağladı.

Sayının diğer özelliklerine gelince... Bunları araştırmaya devam ediyorum. Dünyanın ve evrenin işleyişiyle ilgili çok fazla şeye işaret ettiğini söylemek yeterli olacaktır.

71

SAZED KALEMİNİ METAL LEVHAYA VURURKEN yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Son bölüm ile bildiklerim arasında çok az fark var," dedi. "*Harap* küçük değişiklikler yapmış; belki de bu değişiklikleri fark etmemi önlemek için. Vin'in Çağların Kahramanı olduğunu anlamamı istediği ortada."

İlk neslin lideri Haddek "Vin'in onu serbest bırakmasını istiyordu," dedi. Yanındakiler onu başıyla onayladılar. İçlerinden biri "Belki o Kahraman değildi?" dedi.

Sazed olumsuzca başını salladı. "Kahraman'ın o olduğunu düşünüyorum. Bu kehanetler hâlâ ona atıfta bulunuyor; sizin bana ilettiğiniz, bozulmamış olanlar bile. Terris halkından ayrı birinden, insanların kralından, iki dünya arasına sıkışmış bir asiden bahsediyor. *Harap*, Vin'in gelip kendisini serbest bırakmasını istediği için onun seçilmiş kişi olduğunu *teyit etmiş* oldu."

Haddek hırıltıyı andıran sesiyle "Kahraman'ın hep bir erkek olacağını düşünmüştük," dedi.

Sazed "Diğerleri de öyle düşünüyordu," dedi. "Ama hiçbir kehanetin cinsiyete atıfta bulunmadığını siz kendiniz söylediniz. Bu kasıtlı olmalı; eski Terris dilinde

böylesi bir kullanım rastgele olamaz. Kahraman'ın dişi ya da erkek olduğunu bilemeyelim diye böyle bir yol seçilmişti."

Kadim Terrislilerden bazıları başlarıyla onayladılar. Parlayan taşların cılız mavi ışığı altında metal duvarları olan salonda oturmuş çalışıyorlardı. Sazed'in anladığı kadarıyla burası kandralar için kutsal bir yerdi.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kalemini metal levhaya vuruyordu. Canını sıkan neydi? *Tüm dünyanın geleceğini sırtlanacağımı söylüyorlar...* Uzun zaman önce Alendi'nin seyir defterinde kaleme almış olduğu günlüğünden kelimeler. İlk neslin söyledikleri bunun gerçek olduğunu doğruluyordu.

Vin'in yapacakları daha bitmemişti. Ancak Miraç Kuyusu'ndaki güç artık yoktu. Bitmişti. O olmadan nasıl karşı koyabilirdi? Sazed kadim kandralardan oluşan topluluğa baktı. "Miraç Kuyusu'ndaki güç *neydi?*"

Haddek, "Bundan biz bile emin değiliz, genç adam," dedi. "İnsan olarak yaşadığımız zamanlarda tanrılarımız çoktan bu dünyadan göçüp gitmiş ve Terris'i yalnızca Kahraman'a umut bağlamış bir halde bırakmışlardı."

Sazed "Bana şundan bahsedin," dedi. "Tanrılarınız nasıl bu dünyadan göçüp gitti?" İçlerinden biri "*Harap* ve *Muhafaza*," dedi. "Dünyamızı ve halkımızı onlar yarattı."

Haddek "İkisi de tek başına bir şey yaratamazdı," dedi. "Hayır, yaratamazlardı. Çünkü, bir şeyi muhafaza etmek onu yaratmak değildir; ayrıca yalnızca yok ederek de yaratamazsın."

Mitolojide sıkça rastlanan bir konuydu; Sazed incelediği onlarca dinde bununla karşılaşmıştı. Bazen kargaşa ve düzen, bazen de yıkım ve korunum adıyla dünyanın iki gücün mücadelesinden yaratılması. Bu onu biraz huzursuz etmişti. Kandraların kendisine anlattıklarında *yeni* bir şeyler keşfetmeyi umuyordu.

Ancak... Bir şeyin yaygın olması onu yanlış yapar mıydı? Yoksa, tüm bu mitolojilerin ortak ve gerçek bir çıkış noktası olabilir miydi?

Sazed "Onlar dünyayı yarattılar," dedi. "Sonra da terk edip gittiler mi?"

Haddek "Hemen değil," dedi. "Ama işin sırrı şurada, genç adam. İkisi bir anlaşma yapmışlardı. *Muhafaza* insanları, duyguya sahip canlıları yaratmak istiyordu. *Harap*'tan insanların yaratılmasına yardım edeceğine dair söz aldı."

Bir diğeri "Ama bir bedel karşılığında," diye fısıldadı. Sazed "Neyin karşılığında?" diye sordu.

Haddek "Karşılığında *Harap* bir gün dünyayı yok edebilecekti," diye yanıtladı. Salon sessizliğe büründü.

Haddek "Bu yüzden de ihanet etti," dedi. "*Muhafaza*, *Harap*'ı tutsak edebilmek, onun dünyayı yok etmesini önleyebilmek için kendini feda etti."

Sıkça görülen bir başka mitolojik tema; kendini feda eden tanrı. Bu, Sazed'in Firari Cemaati'nin oluşumunda gözlemlediği bir temaydı.

Ancak, bu kez konu kendi dinim, diye düşündü. Arkasına yaslanıp yüzünde kararsız bir ifadeyle nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. Her nedense gerçeğin *farklı* olacağını düşünmüştü. Âlim tarafı, inanca karşı arzusuyla tartışıyordu. Mitolojik klişelerle alabildiğine dolu bir şeye nasıl inanabilirdi?

Tüm bu yolu, gerçeğe erişmek için son bir şansa sahip olduğuna inanarak gelmişti. Ancak şimdi karşısında daha önce sahte inançlar olarak reddettiği dinlerle son derece benzeşen bir şey vardı.

Haddek "Rahatsız olmuş gibi görünüyorsun, evlat," dedi. "Söylediklerimiz seni bu kadar mı endişelendirdi?"

Sazed "Affedersiniz," dedi. "Bu Çağların Kahramanı ile ilgili bir mesele değil, kişisel bir şey," dedi. İçlerinden biri "Lütfen anlat," dedi.

Sazed, "Karışık bir mesele," dedi. "Bir süredir insanların dinlerini inceleyip hangi öğretilerin doğru olduğunu tespit etmeye çalışıyorum. Aradığım yanıtları sunacak bir din bulacağımdan şüphe etmeye başlamıştım. Ardından kendi dinimin hâlâ kandralarca sürdürüldüğünü öğrendim. Gerçeği bulmak ümidiyle buraya geldim."

Kandralardan biri "Gerçek bu," dedi.

Sazed çaresizliğine hâkim olamayarak "*Tüm* dinler bunu öğretiyor," dedi. "Ancak her birinde tutarsızlıklar, yanlış akıl yürütmeler ve kabul etmeyi olanaksız gördüğüm taleplere sahip."

Haddek "Sanırım," dedi, "Bulunamayacak bir şey arıyorsun, genç adam," dedi. Sazed "Gerçeği mi?" diye sordu.

Haddek "Hayır," diye yanıtladı. "İnananlarının imanını gerektirmeyen bir din."

Bir diğer kandra bunu başıyla onayladı. "Ata'ya ve İlk Ahit'e uyuyoruz ancak imanımız ona değil. Daha yüce bir şeye. *Muhafaza*'nın bu güne değin her şeyi planladığını ve onun koruma arzusunun *Harap*'ın yok etme arzusuna galip geleceğine güveniyoruz."

Sazed "Ama bilmiyorsunuz," dedi. "Yalnızca inandığında kanıtlar sunuluyor, fakat eğer inanırsan her şeyde bir kanıt bulabilirsin. Mantıksal bir çıkmaz."

Haddek "İmanın mantıkla ilgisi yoktur, evlat," dedi. "Belki de sorunun budur. İncelediğin şeyleri, bizim Kahraman'ın herkesi kurtaracağını kanıtlayabileceğimizden daha açık bir biçimde çürütemezsin; sadece inanmalı ve *Muhafaza*'nın bize öğrettiği şeyleri kabul etmeliyiz."

Bu Sazed için yeterli değildi. Ancak şimdilik bunu geride bırakmaya karar verdi. Henüz Terris dini ile ilgili tüm verilere sahip değildi. Belki hepsini edinirse bunu çözebilirdi.

Sazed "*Harap*'ın zindanından bahsettiniz," dedi. "Bunun Leydi Vin'in kullandığı güçle ilgisinden bahsedin."

Haddek "Tanrıların insanlar gibi bedenleri yoktur," dedi. "Onlar... Kuvvetlerdir. Güçlerdir. *Muhafaza*'nın bedeni yok oldu ancak gücünü geride bıraktı."

Sazed "Bir sıvı birikintisi biçiminde mi?" diye sordu. İlk neslin üyeleri başlarıyla onayladılar.

Sazed "Peki ya dışarıdaki kara duman?" diye sordu.

Haddek "*Harap*," dedi. "Tutsaklığı sırasınca bekleyip izliyordu."

Sazed anlamaya çalışıyordu. "Dumanın mağarası Miraç Kuyusu'ndan çok daha büyüktü. Neden böyle bir fark var? Neden *Harap* daha güçlüydü?"

Haddek gülecek gibi oldu. "İkisinin de güçleri eşitti, genç adam. Onlar kuvvettiler, insan değil. Tek bir gücün iki yönü. Sikkenin bir yüzü diğerinden daha mı güçlü? Çevrelerindeki dünyayı eşit derecede İtiyorlardı."

Bir diğeri "Ancak," diye ekledi, "*Muhafaza*'nın insanoğlunu yaratmak, için içinde *Harap*'tan çok *Muhafaza*'nın olduğu bir şey yaratmak için kendisinden fazlasıyla fedakârlık ettiğiyle ilgili bir hikâye var.

Ancak her birinde çok küçük bir miktardı. Ufacık, gözden kaçan bir miktar... Ancak uzun, uzun bir süre sonra..."

Sazed "Öyleyse boyutları niye farklı?" diye sordu.

Haddek "Anlamıyorsun, genç adam," dedi. "O havuzdaki güç *Muhafaza* değildi."

"Ama daha az önce–"

Haddek, "Açıkçası, o *Muhafaza*'nın bir *parçasıydı*," diye devam etti. "Ama o bir kuvvetti; etkisi her yerdeydi. Belki bir kısmı o havuzda toplanmıştı. Geri kalan kısmı ise, başka yerde ve her yerde."

Bir başka kandra "Ama *Harap*'ın zihni orada toplanmıştı," dedi. "Bu yüzden gücü de oradaydı. En azından *Muhafaza*'nın oradaki gücünden çok daha fazlaydı."

Bir başkası gülerek "Ama tamamı değildi," dedi.

Sazed başını çevirdi. "Tamamı değil miydi? Sanırım o da dünyaya yayılmıştı, öyle değil mi?" Haddek "Bir bakıma," dedi.

Bir başka kandra "Artık İlk Ahit'teki şeylerden bahsediyoruz," diye uyardı.

Haddek duraksadı, ardından dönüp Sazed'in gözlerinin içine baktı. "Eğer bu adamın dedikleri doğruysa, *Harap* serbest kalmış demektir. Bu da bedenini almaya gelecek demektir. Gücünü."

Sazed ürperdi. "Burada mı?" diye usulca sordu.

Haddek başıyla onayladı. "Onu biz toplayacaktık; Lord Hükümdar ona İlk Ahit adını vermişti; dünyadaki görevimiz buydu."

Bir başka kandra "Diğer çocukların bir amacı vardı," diye ekledi. "Kolosslar savaşmak için yaratılmışlardı. Sorgucular rahip olmak için yaratılmışlardı. Bizim görevimiz ise farklıydı."

Haddek "O gücü toplamak," dedi. "Ve korumak. Saklamak. Elimizde tutmak. Çünkü Ata, *Harap*'ın bir gün serbest kalacağını biliyordu. Serbest kalır kalmaz da kendi bedeninin peşine düşecekti."

Yaşlı kandralardan oluşan grup Sazed'in arkasına baktı. Sazed şaşkınlıkla kandraların baktığı yöne doğru baktı. İlk nesil kandralar metal platforma doğru bakıyorlardı.

Sazed yavaşça ayağa kalkıp taş zemin boyunca yürüdü. Platform genişti; çapı altı metre kadar vardı ancak çok yüksek değildi. Üzerine çıktığında, kandralardan biri soluğunu tuttu. Ancak hiçbiri onu durdurmadı.

Daire biçimindeki platformun ortasında bir bağlantı noktası ve tam merkezinde ise bir sikke boyutu kadar bir delik vardı. Sazed delikten içeri baktı ancak bir şey görmek için fazlasıyla karanlıktı.

Geri çekildi.

Masanın üzerindeki metalzihinlerine bakarken, biraz olsun kalmış olmalı, diye düşündü. O *yüzüğü, metalzihinlerimden vazgeçmeden birkaç ay önce doldurmuştum.*

Hızla hareketlenip masadan küçük bir lehim yüzük aldı. Yüzüğü takıp bakışlarını ilk nesil kandralara çevirdi. Onun izin bekler bakışlarından kaçındılar.

Haddek, "Yapman gerekeni yap, evlat," derken yıllanmış sesi salonda yankılanıyordu. "İstesek de seni durduramayız."

Sazed platforma döndü, ardından bir yıl kadar önce lehimzihininde depolamış olduğu güce erişti. Bedeni hızla normale kıyasla birkaç kat daha güçlendi ve cübbesi dar gelmeye başladı. Kaslı elleri ile eğilip zemindeki diskin bir yanını tutup zemine yüklenerek ittirdi.

Hareket ederken taşa sürtünüyor ve büyük bir çukuru açığa çıkarıyordu. Aşağıda bir şeyler parıldıyordu.

Sazed donakaldı; lehimzihinini çıkarırken gücü azaldı ve bedeni de eski haline döndü. Cübbesi tekrar bol geliyordu. Salon sessizdi. Sazed yarı kapalı çukura ve aşağıda gizli olan muazzam külçe yığınına baktı.

Haddek usul bir sesle "Biz buna güven diyoruz," dedi. "Ata'nın bize saklamamız için verdikleri."

Atiyum. Binlerce, binlerce külçe atiyum. Sazed soluğunu tuttu. "Lord Hükümdar'ın atiyum zulası... Hep buradaymış."

Haddek "Atiyumun çoğu Hathsin Madenleri'nden dışarı çıkarılmadı," dedi. "Çalışanlar arasında her daim obligatörler vardı; ama hiç Sorgucu bulunmazdı. Çünkü Ata onların bozulabileceğini biliyordu. Obliagatörler kristalleri gizlice, bu amaçla inşa edilmiş metal bir odanın içinde kırarak atiyumu alıyorlardı. Sonra, soylu aile, ellerinde hiç atiyum olmadığını bilmeksizin boş kristalleri Luthadel'e götürüyordu.

Lord Hükümdar'ın eline geçen ve soylu kesime dağıttığı atiyum obligatörlerce getiriliyordu. Atiyumu Nezaret bütçesi olarak gizliyorlar ve sikke yığınları arasına gizliyorlardı, böylelikle *Harap* yeni rahiplerle dolu konvoylarda Luthadel'e taşınırken atiyumu fark edemiyordu."

Sazed şaşırmış bir hâlde öylece kaldı. *En başından beri burada... Kelsier'in ordusunu topladığı mağaralardan az ötede.*

Luthadel'in yakınlarında, yıllar boyu korumasız bir hâlde.

Ancak çok iyi gizlenmiş.

Sazed başını kaldırıp "Siz atiyum için çalıştınız," dedi. "Kandra Ahitlerinin ödemeleri atiyum olarak yapılıyordu." Haddek başıyla onayladı. "Bulabildiğimiz kadarını toplamakla görevliydik. Bizim elimize geçmeyenleri ise Sissoylular yakıyordu.

Bazı haneler küçük stoklar yapıyorlardı ancak Ata'nın vergileri ve ücretleri atiyumun çoğunun kendisine dönmesini sağlıyordu. Sonunda ise neredeyse tüm atiyum burada birikti."

Sazed başını öne eğdi. Ne büyük bir servet, diye düşündü. *Ne büyük bir güç*

Atiyum diğer metallere hiç uymamıştı. Her biri, alüminyum ve düralümin bile madenlerden çıkarılabilir ya da doğal süreçlerle elde edilebilirdi. Ancak atiyum yalnızca tek bir yerden geliyordu ve ortaya çıkışı da gizemli ve garipti. Gücü kişinin Allomansi ya da Ferusimya ile yapamadığı şeyleri yapmasını sağlıyordu.

Kişinin geleceği görmesini sağlıyordu. İnsanlara özgü bir şey değildi. Daha çok tanrılara özgüydü.

Sıradan bir metalden öteydi. Yoğun, toplu bir güçtü. *Harap*'ın istediği güç. Delice istediği bir güç.

TenSoon tepenin üzerine doğru atıldı. At bedenini kuşandığına memnundu, çünkü bu kadar yüksek bir kül birikintisinin içinde bir kurt köpeği bedeniyle hareket edemezdi.

Olduğu yerde bile kül çok şiddetli yağıyor ve görüşünü kısıtlıyordu. Öfkeyle, bu hızla asla Fadrex'e varamayacağım, diye düşündü. Kendini zorlasa bile bu dev atın bedeniyle Anayurt'tan uzaklaşmak için fazlasıyla yavaş kalıyordu.

Sonunda tepenin üzerine ulaştığında at burnundan hızlı hızlı soluyordu. Tepenin üzerinde şaşkınlıkla donakaldı. Önünde gördüğü her yer alev alev yanıyordu.

Luthadel'e en yakın yanardağ olan Tyrian biraz ötede zirvesinin bir kısmı büyük bir patlamayla parçalanmış bir hâldeydi. Alevler havayı bile yalayıp yakıyor gibiydi ve TenSoon'un önünde uzanan düzlük lavla kaplıydı. Koyu, parlak bir kırmızıydı. Uzaktan bile yüzüne çarpan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bir süre küllerin içinde öylece dikilip bir zamanlar köyler, ormanlar ve yollar ile dolu olan manzaraya baktı. Hepsi gitmiş, yanmıştı. Uzakta bir yerde toprak çatlamış ve açılan yarıktan lav fışkırıyordu.

Çaresizlikle içinden, İlk Ahit adına, diyebildi. Güneye doğru yolunu değiştirip sanki Luthadel'den doğruca gelmiş gibi Fadrex'e devam edebilirdi ama her nedense bunun için fazla istekli değildi.

Çok geçti.

Evet on altı metal var. Lord Hükümdar'ın bunların hepsini bilmiyor olduğunu sanıyorum. Gerçekten de bunlardan zulalardaki metal levhalarda bahsetmiş olması en azından bazılarından haberdar olduğunu gösterir.

Bunları insanlara daha önce söylememiş olmasının bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Belki de insanları Sissoyluya dönüştüren Muhafaza'nın bedenine ait o tek parçayı saklamış olduğu gibi kendisine bir avantaj sağlamak için bunları açık etmemişti.

Ya da belki de insanoğlunun bildiği on metal ile yeterince güce sahip olduğunu düşünüyordu. Bazı şeyleri asla öğrenemeyeceğiz. Bir yanım hâlâ yaptıklarının talihsiz olduğunu düşünüyor. Lord Hükümdar'ın bin yıllık iktidarında, kaç kişi, yalnızca metaller bilinmediği için doğmuş, Allomantik kopma yaşamış ve asla Siskan olduklarını öğrenemeden ölmüştü?

Elbette bu sonunda bize bir avantaj da sağladı. Kullanabilir hâle gelmeden önce düralümin yakabilen bir Allomanser bulup öldürmeleri gerektiği için Harap Sorgucularına düralümin gücü vermekte zorlanmıştı. Ayrıca düralümin yakabilen Siskanlardan hiçbiri güçlerinden haberdar olmadığı için bunları yakmamışlar ve kendilerini Harap'a açık etmemişlerdi. Bu da, Sorguculların bir Sissoyludan düralümin gücünü edindikleri birkaç özel durum dışında buna çoğunun sahip olmaması anlamına geliyordu. Bu da genellikle israf anlamına geliyordu çünkü kişi bir Sissoyluyu hemalurji yoluyla öldürecek olursa on altı güçten yalnızca birini alabilir ve diğerlerini yitirmiş olurdu. Harap bunları ele geçirip tüm güçlerine erişmenin çok daha iyi olacağına karar vermişti.

72

VİN LUTHADEL'E VARMADAN HEMEN ÖNCE yağmur yağmaya başladı. Sessiz, soğuk bir yağmur çiseliyor ve geceyi ıslatıyor ancak sisi dağıtmıyordu.

Tuncunu harladı. Uzakta bir yerlerde, Allomanserler'i sezebiliyordu. Sissoylular. Onun peşindeydiler. En az bir düzinesi, bulunduğu yere doğru geliyorlardı.

Kent duvarına inip yalınayak bir halde taşlar üzerinde hızla ilerledi. Altında, bu hâliyle bile Luthadel uçsuz bucaksız uzanıyordu. Lord Hükümdar tarafından bin yıl önce kurulmuş olan bu kent Miraç Kuyusu'nun üzerine inşa edilmişti. On asırlık hükümranlığında Luthadel büyümüş ve tüm imparatorluktaki en önemli ve en kalabalık yer haline dönüşmüştü.

Şimdi ise ölüyordu.

Vin doğrulup koca kente baktı. Binaların alev aldığı noktalarda yer yer alevler yükseliyordu. Alevler yağmura rağmen parlayıp çeşitli arka mahalleleri ve sokakları geceleyin yanan devire ateşleri gibi aydınlatıyordu. Yangınların ışığı altında kentin harabeye döndüğün görebiliyordu. Kasabanın büyük bir kısmı harap bir haldeydi; binalar yanmış ya da yıkılmıştı. Sokaklarda ürkütücü bir boşluk vardı; kimse yangınları söndürmeye çalışmıyor ve kimse suyollarının etrafında toplanmamıştı.

Bir zamanlar yüz binlercesine ev sahipliği eden başkent boş görünüyordu. Rüzgâr Vin'in yağmurda ıslanmış saçını savururken ürperdi. Sisler her zamanki gibi ondan Allomantik gücü nedeniyle uzak duruyorlardı. Dünyadaki en büyük kentte yapyalnızdı.

Hayır. Yalnız değildi. *Harap*'ın emrindekilerin yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Atiyuma gittiğini sanmalarını sağlayıp onları peşine takmıştı. Karşı koyabileceğinden çok daha fazla sayıdaydılar. Sonu gelmişti.

Mesele de buydu.

Duvardan sıçrayıp sis, külü ve yağmuru yararak ilerledi. Sispelerinini işlevselliğinden çok nostaljik bir öğe olarak kuşanmıştı. Her zaman giydiği pelerindi; Kelsier'in ilk geceki eğitiminde kendisine vermiş olduğu pelerin.

Bir binanın tepesine indi, ardından tekrar sıçrayıp kentin üzerine doğru süzüldü. Bu gece yağmur yağıyor olması ilahi bir işaret miydi yoksa uğursuzca mıydı, bilemiyordu. Kredik Shaw'ı ziyaret ettiğinde de yağmurlu bir geceydi. Bir yanı hâlâ o gece ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu.

Sokağa indi, ardından doğruldu; saçaklı sispelerini etrafını sarıp kollarını ve göğsünü gizledi. Sessizce durmuş, Bin Kuleli Tepe'ye, Kredik Shaw'a bakıyordu. Lord Hükümdar'ın sarayına, Miraç Kuyusu'nun olduğu yere.

Bina düzinelerce kule, kubbe ve çıkıntılarla kaplı çeşitli bölümlerin bir araya gelmesiyle oluşmuş bir yapıydı. Birleşimin korkunç simetrisi kül ve sislerin de varlığıyla daha da ürkünç bir hâl almıştı. Lord Hükümdar'ın ölümünden beri bina boştu. Kapılar kırılmıştı ve duvarlardaki kırık pencereleri seçebiliyordu. Kredik Shaw bir zamanlar hükmettiği kent kadar ölüydü.

Yanı başında bir siluet belirdi. *Harap* "Burası mı?" dedi. "Beni buraya mı getirdin? Burayı aradık."

Vin sessiz kalıp kulelere bakmayı sürdürdü. Karanlık bir gökyüzüne uzanan kara metal parmaklar. *Harap* "Sorgucularım geliyor," diye fısıldadı.

Vin, ona bakmaksızın "Kendini göstermemeliydin," dedi. "Ben atiyumu alana dek beklemeliydin. Şimdi ise almayacağım."

Harap babacan sesiyle "Ah, artık onun *sende* olduğuna inanmıyorum. Çocuğum... Çocuğum. Başlangıçta sana inandım, gerçekten de, güçlerimi toplayıp seninle yüzleşmeye hazırdım. Ancak buraya geldiğinde beni yanlış yönlendirdiğini anlamıştım."

Vin sesi yağmura karışırken usulca "Bundan emin değilsin," dedi. Sessizlik. *Harap* sonunda "Hayır," dedi.

"Öyleyse beni konuşturmayı denemek zorundasın," diye fısıldadı.

"*Denemek* mi? Üzerine salabileceğim kuvvetlerin farkında mısın, çocuğum? Sahip olduğum gücün, temsil ettiğin yıkımın farkında mısın? Ben yerle bir olan dağlarım. Ben dağ gibi yükselen dalgalarım. Ben denizler gibi boşalan fırtınalarım. Ben *sonum*."

Vin yağan yağmura doğru bakmayı sürdürdü. Planından şüphe duymuyordu; ona göre bir şey değildi. Ne yapması gerektiğine karar vermişti. *Harap*'ın tuzağını açık etme vakti gelmişti.

Manipüle edilmekten bıkmıştı.

Vin "Asla elde edemeyeceksin," dedi. "Ben hayattayken asla."

Harap ilkel bir öfkeyle, yok etmek *zorunda* olan bir şeyin öfkesiyle haykırdı. Ardından gözden kayboldu. Yıldırım çaktı ve ışığı sisler üzerinde dalga yayıldı. Kara yağmur içinde Vin'e doğru yaklaşan cübbeli siluetleri aydınlattı. Etrafını sarıyorlardı.

Vin az ilerideki, yıkık bir binaya doğru dönerek bir siluetin yıkıntılar üzerine tırmanışını izledi. Artık yalnızca yıldız ışığıyla aydınlanan siluetin göğsü çıplaktı; kaburgaları belirgin ve kasları gergindi. Yağmur tenine düşüp göğsünden fırlayan kazıklardan damlıyordu. Göğüs kafesindeki her boşluktan bir kazık fırlamıştı. Göz çukurlarında da kazıklar çakılıydı; bir tanesi kafatasına iyice saplanmış ve göz çukurunu ezmişti.

Sıradan Sorguculardа dokuz kazık olurdu. Elend ile birlikte öldürmüş olduğunda ise on tane vardı. Marsh'ta yirmiye yakın var gibi görünüyordu. Usulca gülümsedi.

Ardından dövüş başladı.

Vin pelerinini savurup saçaklarındaki suyu etrafa saçtı, ardından da kendisini ileri doğru İtti. On üç Sorgucu gece göğünü yararak Vin'e doğru atıldı. Vin üzerine savrulan balta yağmurundan sıyrılıp düralümin yakarak iki Sorgucu'yu İtti. Yaratıklar kazıklarından geriye fırladılar ve Vin yana doğru aniden fırladı.

Bir başka Sorgucu'nun göğsüne ayaklarıyla vurdu. Vin Sorgucu'nun gözlerindeki kazıklardan birini kavradığında etrafa küle bulanmış su saçıldı. Ardından Vin, harladığı lehimle kendisini geriye İtti.

Fırlayınca kazığı da yerinden söküp aldı. Sorgucu çığlık attı ancak ölmemişti. Başının bir yanında koca bir delikle Vin'e doğru bakıp tısladı. Görünüşe göre Sorgucu'nun gözündeki kazıklardan birini çıkarmak onu öldürmek için yeterli değildi.

Vin, zihninde *Harap*'ın gülüşünü duyabiliyordu.

Kazığını sökmüş olduğu Sorgucu Vin'e doğru uzandı ve Vin kendisini Kredik Shaw'ın metal kulelerinden birine doğru çekti. Havada süzülürken metal şişeciklerinden birini kafasına dikerek çelik stokunu tazeledi.

Kara cübbeler kuşanmış bir düzeni siluet yağan yağmurun içinden peşine düştü. Marsh, aşağıda kalıp izlemeyi tercih etmişti.

Vin dişlerini sıktı, ardından iki hançer çıkarttı ve kendisini aşağıya, doğruca Sorguculara doğru İtti. Onların arasından geçerek muhtemelen uzaklaşmasını bekleyen Sorgucuları şaşırtmıştı. Doğruca gözünden kazığını çıkarmış olduğu yaratığa doğru atılıp onu havada döndürdü ve hançerlerini göğsüne sapladı. Sorgucu dişlerini sıkıp güldü, ardından da Vin'i iki kolundan yakaladı ve tekmeleyerek yere yuvarladı.

Yağmurla birlikte yere çarptı.

Vin sert bir düşüş yaşamıştı ama ayakları üzerinde inmeyi başarabilmişti. Sorgucu ise yola sırtüstü düşmüştü, Vin'in hançerleri ise hâlâ göğsündeydi. Ama kolaylıkla doğrulup hançerleri bir kenara fırlattı; taşlara çarpan silahlar ise paramparça oldu.

Ardından hızla hareketlendi. Fazlaca hızlıydı. Vin sisle örtülü yağmur içinde kendisine doğru gelen Sorgucu gırtlağına davrandığında düşünmeye bile vakit bulamamıştı.

Boğuşurken, daha önce bu kadar hızlı birini görmüştüm, diye düşündü. *Yalnızca Sorgucularda değil. Sazed'de görmüştüm. Bu Ferusimyasal bir güç. Tıpkı Marsh'ın az önce kullandığı güç gibi.*

Yeni kazıkların nedeni de buydu. Diğer Sorgucularda Marsh'taki kadar kazık yoktu ancak bazı yeni güçlere sahip oldukları açıktı. Güç. Hız. Bu yaratıklardan her biri, neredeyse Lord Hükümdar gücündeydi.

Harap, görüyor musun, diye sordu.

Vin, düralümin ile güçlendirilmiş bir İtmeyle Sorgucu'nun elinden kurtulurken bağırıyordu. Bunun sonrasında Sorgucu'nun tırnakları boğazını kanatmıştı ve sırılsıklam sokakta ileri atılmak için sonuncu metal şişeciğindekileri de içip çelik stokunu tazelemek zorunda kaldı.

Ferusimyasal stoklar tükenir, diye düşündü. *Allomanserler bile hata yapar. Kazanabilirim.*

Ancak bir eli yerde, bileğine kadar soğuk su içindeyken duraklayıp soluklandığında titriyordu. Kelsier bir Sorgucu'yla dövüşürken zorlanmıştı. On üç tanesiyle birden dövüşerek ne yaptığını sanıyordu?

Sırılsıklam cübbeleri içindeki siluetler etrafına indiler. Vin Sorgucular dan birinin göğsüne bir tekme savurdu, ardından bir diğerinden uzaklaşmak için kendisini diğer yöne doğru çekti. Yoldaki taşlar üzerinde yuvarlandı; rakibinin dizlerine lehimle kuvvetlendirilmiş bir çift tekme savurmak üzere kalkarken neredeyse bir obsidyen balta kafasını uçuruyordu.

Kemikler çatırdadı. Sorgucu bir çığlıkla yere devrildi. Vin tek eliyle yerden destek alıp doğruldu, ardından kendisini yukarıdaki metal kulelere doğru çe-

kerek üzerine gelen baltalardan sıyrılmak için kendisini üç metre kadar havaya fırlattı.

Tekrar yere inip az önce hakladığı Sorgucu'nun baltasını kaptı. Kaldırdığı silahtan etrafa su savrulurken üzerine doğru gelen bir saldırıyı önledi. Üstü başı suyla karışan isten dolayı kirlenmişti.

Harap, karşı koyamazsın, Vin, dedi. *Her bir darbe bana yardımcı olmaktan başka bir işe yaramıyor. Ben Harap'ım.*

Vin çığlık atıp gözü kara bir saldırıyla ileri atılıp bir Sorgucu'yu omuzluyla devirdi, ardından da baltasını bir başkasına doğru savurdu. İnleyip saldırdılar ancak Vin rakiplerinden bir an önce davranıp saldırılarından kaçınmayı bildi. Devirdiği Sorgucu ayağa kalktığında dizleri iyileşmişti. Gülümsüyordu.

Fark etmediği bir darbe Vin'in omzuna indi ve tökezlemesine sebep oldu. Sırtından süzülen sıcak kanı hissedebiliyordu ancak lehim acısını köreltti. Yana doğru fırlayıp tekrar doğruldu ve baltasına davrandı.

Sorgucular üzerine doğru geldi. Marsh yüzüne düşen yağmurun altında sessizce izliyordu; bedenindeki kazıklar Kredik Shaw'un kuleleri gibi yükseliyordu. Dövüşe katılmadı.

Vin inledi, ardından kendisini tekrar gökyüzüne doğru çekti. Düşmanlarının önüne doğru fırladı ve kulelerin metallerini çapa olarak kullanıp birinden diğerine doğru fırladı. On iki Sorgucu bir kuzgun sürüsü gibi, cübbeleri arkalarında dalgalanarak, farklı rotalardan Vin'in peşinden gittiler. Vin, yağmura karşın etrafında oynaşmayı sürdüren sisleri yararak ileri atıldı.

Sorgucular dan biri Vin'in sıçradığı kulenin önüne indi. Vin yere inerken baltasını bir çığlıkla birlikte savurdu ancak yaratık bu darbeden kurtulup kendisini İtmiş ardından hemen geri Çekmişti. Vin Sorgucu'nun ayaklarını tekmeleyip rakibiyle birlikte gece karanlığında yuvarlanıyordu. Düşerlerken Sorgucu'nun cübbesine asıldı.

Yaratık dişlerini sıkmış, gülümseyerek başını yukarı kaldırdı ve insanüstü bir darbeyle Vin'in elindeki baltayı düşürdü. Bedeni büyümeye, gücüne erişen bir Ferusimyacı'nın sıra dışı boyutlarına ulaşmaya başladı. Vin'e bakarak güldü ve onu boynundan yakaladı.

Yere düşerlerken Vin kendisini ve Sorgucu'yu bir nebze kenara doğru Çekmişti; ancak rakibi bunu fark etmedi.

Alt kesimdeki kazıklardan birine çarptılar ve metal Sorgucu'nun beklemediği bir biçimde yaratığın göğsünü delip geçti. Vin kendisini kurtarıp yana çekildi fakat rakibinin başını kavrayıp ağırlığıyla onu kuleye doğru Çekti. Kazık Sorgucu'nun bedenini delip geçerken o yönde bakmadı ancak yere ulaştığında elinde yalnızca bir kafa vardı. Yerinden çıkmış bir kazık aşağıdaki isli su birikintilerinden birine düştü ve Vin cansız yaratığın kafasını bir kenara fırlattı.

Marsh öfke dolu bir çığlık attı. Vin'in etrafında dört Sorgucu daha belirdi. Birini tekmeledi ancak Ferusimya'yla güçlendirilmiş bir hızda hareket ederek Vin'in ayağını yakaladı. Bir başkası ise Vin'i kolundan kavrayıp yana savurdu. Bir çığlık

basıp tekme savurarak kendini kurtarmayı başardı ancak bu kez hem Allomantik hem de Ferusimyasal bir güçle takviye edilmiş üçüncü bir Sorgucu onu yakaladı. Ardından diğer üçü de pençe gibi elleriyle onu tuttular.

Vin derin bir nefes alıp kalayını söndürdü. Ardından düralümin, çelik ve lehim yaktı. Ani bir güç dalgasıyla dışa doğru İttiğinde Sorgucular kazıklarından tutulup atılmışçasına fırladılar. Döne döne yere düştüklerinde söyleniyorlardı.

Vin de yoldaki taşların üzerine indi. Aniden sırtındaki ve boğazındaki acı dayanılmaz bir hâl almıştı. Odaklanmak için kalayını harladı ancak yine de doğrulurken başı döndü ve sendeledi. Bir çırpıda tüm o lehimini tüketmişti.

Kaçmak üzere hareketlendi ancak bir siluetin yolunda dikilmekte olduğunu gördü. Gökte bir başka yıldırım çakıp sisleri aydınlatırken Marsh sessiz kalmıştı.

Vin'in lehimi tükenmişti. Bir başkasını öldürebilecek bir yarası vardı ve kanıyordu. Çaresizdi.

Pekâlâ. Marsh kendisini tokatlarken, şimdi, diye içinden geçirdi. Sorgucu'nun darbesi Vin'i yere devirmişti. Hiçbir şey olmadı.

Vin, sislerin gücünden faydalanmaya çalışırken, haydi ama, diye düşündü. Marsh gecenin içinde karanlık bir siluet olarak belirince Vin'in içi dehşetle doldu. *Lütfen!*

Sisler kendisine her yardım ettiğinde çaresiz bir durum içindeydi. Ne kadar olasılıksız da görünse planı buydu: kendisini daha önce hiç girmediği kadar büyük bir belanın içine sokmak ardından da sislerin yardım edeceğine güvenmek. Daha önce iki kez yardım etmişlerdi.

Marsh Vin'in yanı başına çöktü. Yorgun zihninde görüntüler şimşek gibi çakıyordu.

Camon indirmek üzere koca elini kaldırıyordu. Yanı derin bir yarayla sızlarken kuytu bir köşeye çökmüştü ve yağmurdaydı. Hasting Hanesi'nin üzerindelerken Zane ona doğru dönüyordu ve bir elinden usulca kan damlıyordu.

Vin kaygan, soğuk taşlar üzerinde sürünerek ilerlemeye çalıştı ama bedeni işlemiyordu. Zorlukla hareket ediyordu. Marsh yumruğunu bacağına indirip kemiğini kırdığında Vin şaşkınlık ve acıyla bağırdı. Darbenin acısını hafifletecek lehimi yoktu. Marsh'ın kazıklarından birini kavramak üzere doğrulmaya çalıştı ancak Sorgucu Vin'i kırık bacağından yakaladı ve o da bacağından tüm bedenine yayılan bir acı dalgasıyla çığlık attı.

Harap, nazikçe, şimdi başlıyoruz, dedi. *Atiyum nerede, Vin? Onunla ilgili ne biliyorsun?*

Vin sislere uzanırken "Lütfen..." diye fısıldadı. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Ancak buna bir yanıt alamadı. Bir zamanlar etrafında oynaşan sisler şimdi ondan uzaklaşıyordu. Tıpkı son bir yıl boyunca yapmış oldukları gibi. Ağlıyor ve onlara erişmeye çalışıyordu ama sisler uzaklaşıyordu. Bir vebalı gibi ondan uzaklaşıyorlardı.

Sisler Sorguculara da böyle davranıyordu.

Gecenin karanlığında, siluetler ayaklanıp etrafını sardılar. Marsh Vin'i onlara

doğru İtti ardından koluna uzandı. Daha acısını hissedemeden kemiğinin kırıldığını duydu. Ancak acısı geldi ve çığlığı bastı.

İşkence görmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Sokaklar nazik değildi ancak son birkaç yılda, geçmişte yaşadıklarının çoğunu bastırabilmişti. Bir Sissoylu olmuştu. Güçlüydü. Korunuyordu.

Acıyla başı dönerken, ancak bu kez değil, diye düşündü. *Bu kez Sazed yardımıma gelmeyecek. Kelsier beni kurtarmayacak. Sisler bile beni terk etti. Yapayalnızım.*

Dişleri takırdamaya başladı ve Marsh diğer kolunu da kaldırdı. Yüzünde belirsiz bir ifadeyle, kazık çakılı gözlerini Vin'e çevirdi. Ardından diğer kolunu da kırdı.

Vin acıdan çok dehşeti hissederek çığlık attı.

Marsh, kulağında Vin'in tatlı çığlığıyla onu izledi. Gülümsedi, ardından Vin'in sağlam bacağına uzandı. Eğer *Harap* Marsh'ı dizginlemiyor olsaydı, onu öldürebilirdi. Bağlarına karşı gelip ona daha fazla zarar vermek istiyordu.

İçinde küçük bir kısım ise, hayır, diyordu.

Güzel bir gecenin işareti olarak yağmur yağıyordu. Luthadel kenti en iyi cenaze süslemeleri içinde, dumanı tüter bir haldeydi; yağmura karşın bazı yerleri hâlâ alev alev yanıyordu. Ölümü ve isyanı görmek için geç kalmamış olmayı o kadar istiyordu ki. Yeni birini öldürmeye karşı duyduğu tutku dolu sevgiyle gülümsedi.

Hayır, diye düşündü.

Bir şekilde, sonun çok yakında olduğunu biliyordu. Ayakları altındaki yer sallandı ve işine devam edip Vin'in diğer bacağını da kırmadan önce bir eliyle dengesini sağlamak zorunda kaldı. Son gün gelmişti. Dünya bu geceyi atlatamayacaktı. Tamamen kudurmuş bir hâlde, Vin'in bedenini paçalarken güçlükle kontrol ediliyordu. Keyifle güldü.

HAYIR!

Marsh uyandı. Elleri kendisine emredileni yapsa da zihni isyan ediyordu. Külü, yağmuru, kanı ve isi olduğu gibi kucaklıyordu; aynı zamanda bundan tiksiniyordu. Vin ölmek üzereydi.

Parmaklarını teker teker kırarken, Kelsier ona kızı gibi davranıyordu, diye düşündü. Vin çığlık atıyordu. *Mare ile asla sahip olamadığı kızı.*

Vazgeçtim. Tıpkı isyandan vazgeçtiğim gibi.

Hayatının büyük utancıydı. Çöküşten yıllar önce, skaa isyanın liderliğini yapmıştı. Ama pes etmişti. Çekilmiş ve grubun liderliğinden vazgeçmişti. Üstelik bunu isyan, Kelsier'in yardımıyla Son İmparatorluk'u nihayet devirmeden yalnızca bir yıl önce yapmıştı. Lideri Marsh'tı, ancak bundan vazgeçmişti Zaferden hemen önce.

Vin'in diğer elindeki parmakları da kırarken, hayır, diye düşündü. *Bu kez değil. Artık vazgeçmek yok!*

Eli Vin'in köprücük kemiğine doğru hareketlendi. Bu esnada onu gördü. Vin'in kulağında parıldayan küçük bir metal parçası. Küpesi. Bir keresinde bunu Marsh'a anlatmıştı.

Vin'in sesi geçmişten gelip, hatırlamıyorum, diye fısıldamıştı. Marsh'ın Renoux Köşkü'nde sessiz bir verandada Vin ile oturup Kelsier'in aşağıda, Marsh'ın Çelik Rahiplik saflarına sızmadan hemen önce bir karavanı düzenleyişini izliyorlardı.

Vin deli annesinden bahsetmişti. Vin, Reen bir gün eve döndüğünde annemi kanlar içinde bulmuş, demişti. *Kız kardeşimi öldürmüştü. Ancak bana dokunmamıştı; bir küpe vermekle yetinmişti.*

Bedeninde metal olan kimseye güvenme. Spook'un mektubu. *Küçücük bir parça bile insanı yozlaştırmaya yeter. Küçücük bir parça.*

Daha da yakından baktıkça; eğik ve ufalanmış da olsa, kümenin neredeyse küçücük bir kazığa benzediğini fark etti.

Düşünmedi. *Harap*'a tepki verecek zamanı tanımadı. Çağların Kahramanı'nı öldürmenin heyecanıyla *Harap*'ın hâkimiyeti her zamankinden daha zayıftı. Marsh, sahip olduğu tüm iradeyle uzandı.

Ardından küpeyi Vin'in kulağından çekip aldı.

Vin'in gözleri açıldı.

Üzerine kül ve yağmur yağıyordu. Bedeni acıyla kavruluyordu ve *Harap*'ın talepleri kulaklarında hâlâ çığlık çığlığa yankılanıyordu.

Ama artık o ses yoktu. Sözü yarıda kesilmişti.

Ne?

Sisler birden ona döndü. Hala usulca yanmakta olan kalayının Allomansi'sini sezerek etrafını kuşatmışlardı. Eskiden olduğu gibi Vin'in etrafında, dostça, oyunbaz bir biçimde kıvrılıyorlardı.

Ölüyordu. Biliyordu. Marsh kemiklerini kırmıştı ve görünüşe göre sabırsızlanıyordu. Marsh, kafasını ellerinin arasına alıp çığlık attı. Ardından eğilip yerdeki su birikintisinin içinden baltasını aldı. Vin istese de kaçamazdı.

Neyse ki, acısı soluyordu. Diğer her şey gibi. Karanlıktı.

Sislere son bir kez daha erişmeye çalışıp, lütfen, diye içinden geçirdi. Aniden çok tanıdık gelmeye başlamışlardı. Bu hissi daha önce nerede yaşamıştı? Onları nereden hatırlıyordu?

Zihninde bir ses, elbette ki Miraç Kuyusu'ndan, diye fısıldadı. *Ne de olsa, aynı güç. Elend'e verdiğin metalde katı halde. Yaktığın havuzda sıvı halde. Havada, geceye mahkûm bir buhar halinde. Seni gizliyor. Koruyor.*

Sana güç veriyor!

Vin bir nefes aldı ve ardından nefesi kesildi; aldığı solukla sisler içine dolmuştu. Aniden içine dolup ona güç veren sisler sayesinde içi ısınmıştı. Tüm bedeni metal gibi yanıyordu ve acı bir anda yok olup gitmişti.

Marsh baltasını Vin'in kafasına doğru savurduğunda etrafa su saçıyordu. Vin, Sorgucu'yu kolundan yakaladı.

Sorgucular ve bakırbulutlarını yarma yeteneklerinden bahsettim. Söylediğim gibi, Sorgucuların dönüşümlerinden önce arayıcı olduğu düşünülürse bu kolaylıkla anlaşılır bir hâl alır; çünkü böylelikle tunçları iki kat güçlü demektir.

Bakırbulutlarını yarabilen biriyle ilgili en az bir vaka vardır. Ancak onun durumu biraz daha farklıydı. Doğuştan bir Sissoyluydu ve kız kardeşi de bir arayıcıydı. O kardeşin ölümü ve kardeşini öldürmek için kullanılan hemalurjik kazık aracılığıyla bu gücün aktarılması onu sıradan bir Sissoyluya göre tunç yakmada iki kat güçlü kılmıştı. Bu da onun daha zayıf Allomanserler'in bakırbulutlarının ötesini görmesini sağlıyordu.

73

SİSLER DEĞİŞMİŞTİ.

TenSoon başını kaldırdı. Önünde, doğuya uzanan yolunu kesen lavla kaplı alana doğru yorgun ve uyuşuk bir hâlde bakarak uzanıyordu. Kasları uyuşmuştu; kendisini fazlasıyla zorladığının bir göstergesiydi. Kudret Kayrası'nın bile bir sınırı vardı.

At bedenini zorlayarak ayağa kalktı; gece vakti etrafına bakındı. Ardında sonsuz külle kaplı bir alan vardı; tepeye tırmanırken ardında bıraktığı izler bile silinmek üzereydi. Önünde ise lav kaynıyordu. Ancak bir şeyler farklı görünüyordu. Neydi?

Sisler etrafta süzülüyor ve oynaşıyordu. Genellikle sislerin düzensiz bir hâli olurdu. Bir kısmı bir yöne süzülürken diğer kısımları ise başka yönlere doğru savrulurdu. Genellikle akımlar oluşurdu ancak bunlar asla birbirleriyle ahenk içinde olmazlardı. Sıklıkla rüzgâra kapılırlardı, ancak bu gece rüzgâr da yoktu.

Fakat sisler tek bir yöne doğru hareketleniyor gibiydi. Bunu fark eder etmez TenSoon tanık olduğu en tuhaf manzaralardan biriyle karşı karşıya olduğunu düşündü. Oynaşıp kıvrılmak yerine sisler görünüşe göre birlikte, belirli bir yöne doğru hareket ediyorlardı. Etrafından dolanıyorlardı ve kendisini, kocaman, cisimsiz bir nehirdeki bir taş gibi hissetti.

Sisler Luthadel'e doğru gidiyordu. Umudunu biraz olsun yeşerterek, belki de çok geç kalmamışımdır, diye düşündü. Üzerindeki uyuşukluğu attı ve geldiği yoldan dörtnala geri döndü.

"Breeze, gel de şuna bir bak."

Breeze gözlerini ovuşturarak Allrianne'ın geceliğiyle camdan dışarı baktığı tarafa baktı. Geçti; fazlasıyla geçti. Uyuyor olması gerekirdi.

Dönüp masasına ve üzerinde çalışmakta olduğu antlaşmaya baktı. Sazed ya da Elend'in yazması gereken türden bir şeydi, Breeze'in değil. "Biliyorsun ya," dedi, "Kelsier'e kendimi önemli bir şeyin başında bulmak istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Krallıkları ve kentleri yönetmek ahmakların işidir, hırsızların değil! Uygun bir gelir sağlamak için yönetim fazlasıyla yetersiz."

Allrianne, adamın duyguların açıktan açığa çekerek ısrarla "Breezeciğim," dedi.

Adam iç çekip doğruldu. "Pekâlâ," diye homurdandı. Aklından, gerçekten de, diye geçiriyordu. *Kelsier'in küçük çetesindeki tüm değerli insanlar içinde neden bir kenti yönetmek bana düşüyor?*

Pencerenin başındaki Allrianne'ın yanına varıp dışarı baktı. "Tam olarak ne görmem gerekiyor, canım? Çünkü hiçbir şey..."

Sözünü tamamlayamadı ve yüzünde gördüklerine anlam veremediğini gösteren bir ifade vardı. Yanında, Allrianne elini onun kolun atmıştı ve dışarıda gördüklerinden o da endişelenmiş gibiydi.

"Pekâlâ, işte bu garip," dedi. Sisler dışarıda hareketlenmiş, bir nehir gibi akıyordu ve görünüşe göre giderek hızlanıyordu da.

Odanın kapısı hızla açıldı. Breeze irkildi ve Allrianne küçük bir çığlık attı. Arkalarını döndüklerinde Spook kapı ağzında, sargılarla kaplı bir hâlde dikiliyordu.

Kapı kasasının çökmesini önlemek istercesine eliyle tutarken "Adamlarını topla," dedi. "Gitmemiz gerek."

Breeze "Evladım," dedi. Allrianne, Breeze'in koluna girdi ve onu sıkıca kolundan kavradı. "Evladım neler oluyor?

Bu saatte yatakta olmalıydın!"

Spook birden fazlasıyla otoriter bir tonda "Adamlarını topla, Breeze!" dedi. "Onları zulaya götür. Hepsini içeri topla! Hem de bir an önce! Fazla vaktimiz yok!"

Ham, alnını silerken "Bundan ne anlıyorsun?" diye sordu. Çok geçmeden, kan sildiği kesikten tekrar taşıp yüzünden yanağına süzüldü.

Elend sırtını pürüzlü kayalık çıkıntıya yaslarken derin derin soluyarak başını hayır der gibi salladı. Gözlerini kapattı, lehimine rağmen bedeni yorgunlukla titriyordu. "Şu anda sisler pek de umurumda değil, Ham," diye fısıldadı. "Kafamı bile toparlayamıyorum."

Ham katıldığını belli edercesine homurdandı. Çevrelerinde askerler bitmek bilmez koloss akınlarına karşı savaşıyorlar ve çığlık çığlığa ölüyorlardı. Yaratıklardan bazılarını Fadrex'e uzanan, kayalık ve dar bir geçitte kıstırmışlardı ancak asıl

muharebe kenti çevreleyen kayalıkların üzerinde oluyordu. Dışarıda beklemekten sıkılan çok sayıda koloss yanlardan saldırmak üzere tırmanmaya başlamıştı.

Tehlikeli bir savaş alanıydı ve Elend'in sıklıkla tüm dikkatini buna vermesi gerekiyordu. Epeyce kalabalık bir Allomanser grubuna sahiptiler ancak bunlar genellikle deneyimsizdi ve o güne dek güçlerinden bile haberdar değillerdi. Elend tek başına bir takviye birlikti savunma hattı boyunca gidip geliyor ve Cett aşağıda taktikleri yönlendirirken o gereken yerlere destek sağlıyordu.

Çığlıklar artıyordu. Ölümler de. Kayalara, metale ve ete çarpan metal sesleri de artıyordu. Elend öfkeyle, neden, diye düşündü. *Neden onları koruyamıyorum?* Derin bir soluk alıp ayaklanırken lehimini harladı.

Başının üzerinde sisler sanki görünmez bir kuvvetçe çekiliyormuşçasına hareket ediyordu. Bir anlığına yorgun da olsa öylece hareketsiz kaldı.

Biri "Lord Venture!" diye bağırdı. Elend arkasını dönüp sesin geldiği yöne doğru baktı. Genç bir haberci, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde kayalık çıkıntıya tırmanmıştı.

Elend endişeyle, yo, hayır, diye aklından geçirdi.

Genç adam Elend'in önünde güçlükle dururken "Geri çekiliyorlar, lordum!" dedi. Ham doğrulup "Ne?" diye sordu.

"Doğru, lordum. Kentin girişlerinden geri çekildiler! Gidiyorlar."

Elend derhal bir sikke atıp havaya fırladı. Çevresinde, sis oynaşıyor, milyonlarca iplik doğuya doğru çekiliyor gibiydi. Aşağıda, kolossların iri, karanlık siluetlerinin gece göğünde koşarak uzaklaştıklarını görüyordu.

Bir kayalığa inerken, ne kadar da çoklar, diye aklından geçirdi. *Onları asla yenemezdik. Alllomanserlerle bile.*

Ama gidiyorlardı. İnsanüstü bir hızda uzaklaşıyorlardı. Luthadel'e doğru gidiyorlardı.

Vin bir fırtına gibi dövüşüyor, gece göğünde Sorgucuları birer birer fırlatırken yağmur sularını etrafa saçıyordu.

Hayatta olmaması gerekirdi. Lehimini tüketmişti ancak metalin daha öncekine kıyasla hiç yanmadığı kadar gür bir biçimde harladığını hissetmişti. Sanki içinde kızıl bir güneş yanıyordu ve damarlarında erimiş bir hâlde dolanıyordu.

Her Çelikitmesi ya da Demirçekmesi sanki düralüminle güçlendirilmiş gibi çarpıyordu. Ancak metal rezervleri hiç tükenmiyordu. Aksine, daha da güçleniyordu. Genişliyordu. Neler olup bittiğinden emin değildi. Ancak *bildiği* bir şey vardı.

Bir anda, on iki Sorgucu'yla baş etmek o kadar da imkânsız görünmemeye başlamıştı.

Bağırıp bir Sorgucu'yu kenara fırlattı ve ardından üzerine doğru gelen bir çift baltadan sıyrıldı. Eğildi, ardından zıplayarak yağmur boyunca bir kavis çizdi ve Vin'in yeniden hayata döndükten sonra kendisini fırlatmış olduğu yerde öylece kalakalmış olan Marsh'ın yanına indi.

Sorgucu sonunda başını kaldırıp ona odaklandı ve Vin bir yumruk savururken söylenip bundan kaçınmaya çalıştı.

Yumruğu yerdeki taşları parçalayarak kirli yağmur suyunu etrafa sıçratmış; yüzüne ve suratına gelerek teninde yer yer isli lekeler bırakmıştı.

Başını kaldırıp Marsh'a baktı. Bağrı çıplak bir hâlde, göğsünde parıldayan kazıklarıyla dikiliyordu.

Vin gülümsedi, ardından kendisine arkadan yaklaşmakta olan Sorguculara doğru döndü. Bağırdı ve üzerine doğru savrulan bir baltadan sakındı. Bu yaratıklar ona hızlı mı gelmişti? Sınırsız lehimi sayesinde sisler kadar hızlı hareket edebiliyor gibiydi. Hafifçe. Hızlıca.

Sınırsızca.

Vin kendinden geçmiş bir hâlde saldırırken gökyüzünde bir fırtına kopuyor gibiydi. Sorguculardan birinin yüzüne bir yumruk savurup yaratığın geriye fırlamasını sağlarken kolunun etrafında sislerden bir girdap oluşmuştu. Devrilen Sorgucu'nun baltasını yakalarken sisler önünde oynaşıyordu, ardından elindeki silahla bir diğer Sorgucu'nun kolunu kopardı. Daha sonra baltayı yaratığın boynuna indirip kafasını koparırak, hareketlerinin hızıyla diğer bir Sorgucu'yu şaşırtmıştı.

İkisi öldü.

Tekrar saldırdılar. Geri sıçrayıp kendisini yukarıdaki kulelere doğru Çekti. Ardından kuzgun sürüsü de hareketlendi; pelerinleri gecenin ıslak karanlığında dalgalanıyordu. Kuleye önce ayakları temas etmişti, ardından kendisini yukarı fırlatıp bir Sorgucu'nun kazıklarını İtti; yeni gücüyle bunu yapmak oldukça kolaydı. Seçtiği av diğer Sorgucular dan önce yukarı doğru fırladı.

Vin onu aşağıya atlayıp onu havada yakaladı. Gözlerinin yerinde çakılı olan kazıklardan kavrayıp onları İtti ve yeni gücüyle yerlerinden söküp aldı. Yaratığı tekmeledi ve bu kez de göğsündeki kazıkları İtti.

Havaya doğru fırladı ve ardında, yağmuru yararak baş aşağı yere düşen bir ceset bıraktı; başında, gözlerinin olması gereken yerde iki koca delik vardı. Kazıklardan bazıları çıkarıldığında hayatta kalabilirlerdi; ancak diğerlerinin çıkarılması ise ölümcül bir etkiye sahipti. Göz yuvalarına çakılı iki kazığı çıkarmak onları öldürmek için yeterli görünüyordu.

Üç etti.

Sorgucular Vin'in İtmiş olduğu kuleye basıp onun peşinden gittiler. Vin gülümsedi, ardından elindeki kazıkları fırlattı ve kazığı Sorguculardan birinin göğsüne sapladı. Ardından bunu İtti. Talihsiz Sorgucu hızla yere düştü ve düz bir çatıya o kadar sert çarptı ki bedenindeki bazı kazıklar yerlerinde çıkıp fırladı. Parıldayarak havada savruldular, ardından yerde hareketsiz yatan cesedin yanına düştüler.

Dört.

Vin göğe doğru fırlarken sispelerini ardında uçuşuyordu. Peşinde hâlen sekiz Sorgucu vardı. Bağırıp, inişe geçerken ellerini yaratıklara doğru kaldırdı. Ardından *İtti.*

Yeni elde ettiği güçlerin ne kadar kuvvetli olduğunun farkına varmamıştı. Görünüşe göre düralümine benzer bir düzeydeydi ve bir Sorgucu'nun bedenindeki

kazıklara etki edebiliyordu. Karşı konulmaz İtişi tüm Sorguculari, sanki bir yere çarpmışlar gibi aşağı doğru fırlatmış. Aslında İtişi doğruca altındaki metal kuleye de çarpmıştı.

Kuleyi yere sabitleyen taş yapı dağıldı, kule aşağı devrilirken etrafa parçalar ve toz saçıyordu. Vin de yukarı doğru fırlamıştı.

Hem de çok büyük bir hızla.

Gökyüzünde, ardında sislerde bir iz bırakarak ilerledi, İtişinin gücü bu ani hızlanma yüzünden sisle güçlenmiş bedenini bile zorluyordu.

Ardından tekrar belirdi. Açık havaya, sanki denizden fırlayan bir balık gibi girmişti. Altında sisler geceyi sanki dev bir beyaz battaniye gibi örtüyordu. Etrafında yalnızca açık hava vardı. Garip ve ürkütücüydü. Altında ise yalnızca Allomanserler'in görebildiği milyonlarca yıldız ölülerin gözleri gibi ona bakıyordu.

Hızı yavaşladı ve altında beyazlık ve üstünde ışık ile usulca döndü. Bulutu aşana dek ardında sislerden bir iz bırakmış olduğunu fark etti. Bu onu tekrar aşağı indirmeye hazır bir ip gibi uzanıyordu. Aslında sislerin tamamı dev bir döngü içinde usulca dönüyor gibiydi. Beyaz bir girdap.

Girdabın merkezi ise tam altındaydı.

Tekrar inişe geçti. Sislerin içinden geçip onları peşinden sürüklüyor, içine çekiyordu. Düşerken bile etrafında, muazzam, imparatorluğa yayılan bir spiralde toplandıklarını hissedebiliyordu. Kendini onlara açtı ve etrafındaki sis girdabı giderek daha da şiddetli bir hâl aldı.

Kısa bir süre sonra Luthadel aşağıda, dünyada dev bir kara şerit gibi belirdi. Kredik Shaw ve kendisini işaret ediyor gibi görünen kulelerine doğru alçalmayı sürdürdü.

Sorgucular hâlâ oradaydılar, kuleler arasında düz bir çatının üzerinde göğe baktıklarını görebiliyordu. Bekliyorlardı. Marsh dışında sekiz taneydiler. Bir tanesi, Vin'in son İtişi sonrasında yakınlarda bir kazığa oturtulmuş hâlde duruyordu; görünüşe göre çarpmanın şiddeti merkezi kazığı sırtından söküp atmıştı.

Vin Sorgucularda az öteye inerken, beş, diye düşündü.

Tek bir İtişle kendisini o kadar uzağa fırlatmıştı ki sislerin bile üzerine çıkmıştı, peki ya dışa doğru İtecek olursa ne olacaktı?

Sorgucular üzerine atılırken sessizce bekledi. Yaratıkların hareketlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Vin'e her ne oluyorsa, görünüşe göre *Harap*, bu tamamlanmadan önce onu öldürmek için tüm Sorgucularını riske atmayı göze alıyordu. Sisler ona doğru geliyor, giderek daha da hızlanıyor ve sanki bir giderden akan su gibi onda toplanıyordu.

Sorgucular ona yetişmek üzereyken tekrar dışa doğru İterek bütün gücüyle metalleri kendisinden uzağa fırlatırken bedenini de lehim harlayarak güçlendirdi. Taşlar çatırdadı. Sorgucular bağırıştı.

Kredik Shaw patladı.

Kuleler temellerinden kopup devrildi. Kapılar yerlerinden söküldü. Pencereler paramparça oldu. Taş bloklar etrafa saçıldı ve metalleri yerlerinden fırlayınca tüm

yapı paramparça oldu. İterken büyük bir çığlık attı; ayaklarının altında yer sarsıldı. Her şey, içinde metal cevheri olan taş ve kayalar bile etrafa fırlamıştı.

Nefesini tutup İtişini kesti. Bir nefes çekip yağmurun yüzüne çarpışını hissetti. Lord Hükümdar'ın sarayı yıkılmış, Vin'in bulunduğu noktadan başlayarak etrafa sanki bir krater çarpmışçasına yıkılarak harabeye dönmüştü.

Yıkıntıların arasında yüzü kanlı bir Sorgucu belirdi. Yüzünde kazıklarından birinin olması gereken yerden kan boşalıyordu. Vin bir elini kaldırıp Çekti ve dengesini sağlamaya çalıştı. Sorgucu'nun başı öne doğru fırladı ve göz çukuruna çakılı diğer kazık da yerinden fırladı. Öne devrildi ve Vin kazığı yakalayıp kendisine doğru koşmakta olan bir başka Sorgucu'ya doğru İtti. Tekrar kendisine doğru İtmek için bir elini kaldırdı.

Kazığı ileri gönderip Sorgucu'nun İtişini hızlı bir karşı İtişle dengeledi. Sorgucu geriye doğru fırladı ve bir duvardan geriye kalan bir yığına çarptı. Kazık ise suda akıntıya inat yüzen bir balık gibi ilerlemeye devam etti. Sorgucu'nun kafasına saplanıp yüzünü paramparça ederek yaratığın başını granite çiviledi.

Altı ve yedi.

Vin, dört bir yanında sislerle yıkıntıların arasında ilerledi. Başının üzerinde sisler fırıl fırıl dönüyor merkezinde Vin'in olduğu bir hortum oluşturuyorlardı. Bir kasırgayı andırıyordu ancak hiç hava akımı yoktu. Yalnızca sanki havaya çizilmiş gibi duran sisler vardı. Dönüyor, kıvrılıyor ve onun sessiz komutlarına uyuyordu.

Yıkıntının altında ezilmiş olan bir Sorgucu cesedinin üzerinden aştı; yaratığın ölmüş olduğundan emin olmak için tekmeleyip kafasını öteye fırlattı.

Sekiz.

Üç Sorgucu birden üzerine atıldı. Bir çığlıkla devrilmiş bir kuleyi Çekti. Neredeyse bir bina büyüklüğündeki koca metal parçası havalanıp Vin'in bir hareketliyle dönmeye başladı. Bunu bir sopa gibi Sorgucuların üzerine savurarak yaratıkları ezdi. Arkasını dönüp demirden, dev kaideyi cansız bedenlerinin üzerinde bırakarak uzaklaştı.

Dokuz. On. On bir.

Fırtına patlak verdi, ancak sisler etrafta kalmaya devam ediyordu. Vin harap olmuş binada ilerleyip hareket halindeki Allomantik mavi çizgiler ararken yağmur dindi. Korkuyla titreyen birini buldu ve kocaman bir mermer diski alıp fırlattı. Taşın altında ezilen Sorgucu homurdandı, yaratığa doğru uzandığında elinden sislerin taştığını gördü. Sisler yalnızca onun etrafında oynaşmıyordu, tenindeki gözeneklerden dışarı taşıyordu. Soluk verdi ve gözünün önünde bir tutam sis belirdi ve hemen ardından daha büyük bir girdaba karıştı.

Sorgucu'yu kavrayıp Çekti. Ferusimyasal güçlerini kullandığı için yaratığın derisi iyileşmeye başlamıştı ve karşı koymaya çalışırken bir yandan da güçleniyordu. Yine de Ferusimya'nın sağladığı muazzam güç bile Vin'e karşı pek etkili değildi. Sorgucu'nun göz çukurlarındaki kazıkları çekip çıkardı ve kenara fırlatarak cesedi yıkıntılar arasında bıraktı.

On iki.

Son Sorgucu'yu ise yağmur sularının biriktiği bir çukura sığınmış hâlde buldu. Marsh'tı. Vücudu harap bir haldeydi ve yanına saplı kazıklardan biri yerinde değildi. Kazığın eskiden durduğu yerden kan sızıyordu ancak görünüşe göre bu onu öldürmek için yeterli değildi. Yüzünde sert bir ifadeyle, gözlerinin yerini alan kazıkları Vin'e çevirdi.

Vin durdu, derin derin soluyarak yağmur suyunun kollarından aşağı süzülüp parmak uçlarından damlayışını hissetti. İçi hâlâ alev alevdi ve başını yukarı kaldırıp tepesinde dönen sis girdabına baktı. Büyük bir kuvvetle dönüyor, dönüyordu. Bedeninden geçip giden tüm bu enerjiyi algılamakta zorlanıyordu.

Bakışlarını tekrar aşağı çevirdi.

Bu Marsh değil, diye düşündü. *Kelsier'in kardeşi öleli çok oldu. Bu başka bir şey. Harap.*

Sis son bir şiddetle dönmeye başladı; dairesel hareketi giderek daha hızlanıyor ve çizdiği daireler git gide daralıyordu. Ardından son sis filizleri de aşağıya Vin'in bedenine doğru çekildi.

Sisler gitmişti. Gökte yıldızlar parıldıyordu ve havada kül taneleri uçuşuyordu. Gece manzarası, sessizliği, karanlığı ve berraklığı içinde ürperticiydi. Geceleri, sıradan bir insana kıyasla çok daha uzağı görmesini sağlayan kalayla bile sisler her zaman görünür olmuşlardı. Şimdi ise geceyi sisler olmadan görmek... Yanlıştı.

Vin titremeye başladı. İçindeki alevin giderek daha da şiddetlendiğini hissedip derin bir nefes çekti. Hiç bilmediği bir Allomansi'ydi. Sanki onu hiç anlamamış gibiydi. Bu güç metallerden, basit İtme ve Çekmeden çok daha büyüktü. Muazzam ve uçsuz bucaksızdı. İnsanların kullandığı ancak asla anlayamadıkları bir güçtü.

Gözlerini zorlukla açtı. Tek bir Sorgucu kalmıştı. Onları Luthadel'e doğru çekmiş, kendilerini açık etmeye zorlamış ve kendisinden çok daha güçlü biri için tuzak kurmuştu. Sisler de buna karşılık vermişti.

Buraya yapmaya geldiği şeyi yerine getirmenin vakti gelmişti.

Vin dizleri üzerine çökerken Marsh ona bakmakla yetindi. Titreyen ellerle Marsh'ın göz yuvalarındaki kazıklardan birine uzandı.

Marsh'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Metalzihnindeki iyileştirme gücünün çoğunu kullanmıştı, geriye kalan kısım ise işini görmezdi. Metalzihinlere depolanmış iyileştirme gücü zamanla işliyordu. Küçük bir miktar iyileşmeyi hızla uygulayabilir ya da yavaşça fakat tamamen iyileşebilirdi. Her halükarda, Vin kazıkları yerinden söker sökmez ölecekti.

İlk kazığı kavradığında, sonunda, diye içinden geçirdi. *Her ne yaptıysam... İşe yaradı. Bir şekilde.*

Marsh *Harap*'ın öfkesini, efendisinin hatasının farkına varışını hissetti. Sonunda, Marsh önemliydi. Sonunda Marsh vazgeçmemişti. Mare'i gururlandırmıştı.

Vin kazığı çekip çıkardı. Acıdı, hem de çok acıdı; Marsh'ın mümkün olacağını düşündüğünden bile çok. Vin diğer kazığa doğru uzanırken acı ve mutlulukla karışık bir çığlık attı.

Vin tereddüt ediyordu. Marsh ise hevesle bekliyordu. Vin titredi, öksürüp iki büklüm oldu. Dişlerini sıkıp Marsh'a doğru uzandı. Parmakları kazığın üzerindeydi.

Ardından, Vin ortadan kayboldu.

Geride, genç bir kadının sisten bir siluetini bırakmıştı. Bir süre sonra bu da ortadan kayboldu ve Marsh bir sarayın yıkıntıları arasında, başında büyük bir acı ve ağrıyla ve bedeni pis ve sırılsıklam bir hâlde külle kaplı, bir başına kalmıştı.

Bir keresinde Harap'a neden kendisini seçmiş olduğunu sormuştu. Temel yanıtı basitti. Kişiliği, tavrı ya da Allomansi becerisi ile ilgili değildi.

Hemalurjik bir kazığı hak edebilecek konumda bulabildiği tek çocuk oydu. Bu kazıkla tunçla takviye edilmiş güçler elde edecek, hu da Vin'in Miraç Kuyusu'nun yerini sezmesini sağlayacaktı. Deli bir annesi, arayıcı bir kız kardeşi vardı ve kendisi de bir Sissoyluydu. Harap'ın ihtiyaç duyduğu bileşenler tam olarak bunlardı.

Elbette, başka nedenler de vardı. Ama bunları Harap bile bilmiyordu.

74

GÜN AĞARDIĞINDA ORTALIKTA SİS YOKTU.

Elend Fadrex'in önündeki kayalık yükseltilerin tepesinde durmuş ufka bakıyordu. Bedeni savaşmaktan yorgun düşmüş olsa da, kolundaki yara sızlasa da, bir anlık dikkatsizliği yüzünden bir kolossun yumruğunun geldiği göğsü ağrısa da, bir gecelik bir dinlenmenin ardından çok daha iyi hissediyordu. Göğsündeki bu ezik sıradan birini sakatlayabilirdi.

Kentin önü koloss cesetleriyle doluydu, özellikle de Fadrex'e uzanan koridorda kümelenmişlerdi. Her yer ölüm ve kuru kan kokuyordu. Koloss cesetleriyle maviye boyanmış arazide yer yer daha açık lekeler vardı; bunlar insan cesetleriydi ve Elend'in kabul edebileceğinden çok daha fazlaydılar. Yine de, Fadrex kurtulmuştu; bunu son anda binlerce Allomanser'in savaşa dâhil olması ve kolossların sonunda geri çekilmesi sebep olmuştu.

Elend, kolossların neden geri çekildiklerini düşünüyordu; bundan memnundu ancak anlayamıyordu. *Belki de daha önemlisi; nereye gidiyorlar?*

Elend kayalık üzerindeki ayak seslerini duyup döndüğünde Yomen'in, yanına gelmek üzere kabaca yontulmuş merdivenlerden tırmandığını gördü; obligatör usulca soluyordu, cübbesi ise tertemizdi. Kimse ondan savaşmasını beklememişti. Ne de olsa bir savaşçı değil bir âlimdi.

Elend acı acı gülümserken, tıpkı benim gibi, diye düşündü. Yomen "Sisler gitti," dedi. Elend başıyla onayladı. "Gündüz de, gece de."

"Sisler ortadan kaybolduğunda skaalar binalara saklandı. Bir kısmı hâlâ evlerinden çıkmayı reddediyor. Asırlardır sisler yüzünden geceleri dışarı çıkmaya korkarlardı. Şimdi sisler ortadan kayboluyor ve bunu o kadar sıra dışı buluyorlar ki tekrar saklanıyorlar."

Elend dönüp uzaklara baktı. Sisler gitmişti, ama kül yağmuru devam ediyordu. Üstelik tüm şiddetiyle. Gece öldürülenlerin yerdeki cesetleri neredeyse külle tamamen kaplanmıştı.

Yomen alnını silerken "Güneş hep bu kadar sıcak mıydı?" diye sordu.

Elend gerçekten de havanın ilk kez sıcak olduğunu fark edip kaşlarını çattı. Sabahın erken saatleriydi ancak öğle vakti gibiydi.

Bir şeyler hâlâ ters gidiyor, diye düşündü. *Hem de çok ters. Hatta daha kötü.* Kül, havayı boğuyor rüzgârda savrulup her şeyin üzerini örtüyordu. Kül yağmuru arttıkça güneş ışığının kesilerek havanın daha *soğuk* olması gerekmiyor muydu? Elend "Birkaç ekip kur, Yomen," dedi. "Aşağıdaki cesetler arasında yaralıları arasınlar. Ardından herkesi toplayıp ambar olarak kullanılan mağaraya indirin. Askerlere... Bir şey için hazır beklemelerini söyleyin. Ne olduğunu bilmiyorum."

Yomen ne düşüneceğini bilemiyordu. "Bana yardım etmek üzere burada olmayacakmış gibi konuşuyorsun." Elend doğuya döndü. "Olmayacağım."

Vin hâlâ orada bir yerlerdeydi. Atiyumla ilgili olarak Vin'in söylemiş olduklarını neden söylediğini anlamıyordu ama ona güveniyordu. Belki *Harap*'ı yalanlarla oyalamayı planlamıştı. Elend her nedense Fadrex halkının yaşamlarını ona borçlu olduklarını düşünüyordu. Kolossları uzaklaştırmıştı; bunu Elend'in tahmin bile edemediği bir yol, bir yöntem ile yapmıştı.

Gülümseyerek, hep bir âlim olmadığından yakınıyor, diye düşündü. *Ama bunun tek nedeni eğitim almamış olması. Saraydaki günlerimde tanıdığım "dâhilerin" yarısından iki kat daha zeki.*

Onu yalnız bırakamazdı. Vin'i bulması gerekiyordu. Sonrasında ise ne yapacaklarını bilmiyordu. Belki Sazed'i arayabilirlerdi. Her halükarda, Elend'in Fadrex'te yapabileceği başka bir şey yoktu. Merdivenlerden aşağı inip Ham ve Cett'i bulmak üzere hareketlendi. Ancak Yomen onu omzundan yakaladı.

Elend döndü.

Yomen "Senin hakkında yanıldım, Venture," dedi. "Söylediğim şeyleri hak etmiyorsun."

Elend "Adamlarım kendi kolosslarınca kuşatıldığında bizi kentine aldın," dedi. "Benim hakkında *ne* söylediğin umurumda değil. Bana göre iyi bir adamsın."

Yomen, "Ancak Lord Hükümdar konusunda yanılıyorsun," dedi. "Hepimize yol gösteriyor." Elend gülümsemekle yetindi.

Yomen elini alnına götürürken "İnanmıyor olman beni rahatsız etmiyor," dedi. "Bir şey öğrendim. Lord Hükümdar inananları kullandığı kadar inanmayanları da kullanıyor. Hepimiz planının bir parçasıyız. İşte."

Yomen alnındaki atiyum parçasını çekip aldı. "Son parçam. Belki ihtiyacın olur." Elend kendisine uzatılan metal parçasını alıp parmakları arasında gezdirdi. Hiç atiyum yakmamıştı. Yıllardır, ailesi madenlerden çıkarılışıyla ilgilenmişti; Elend bir Sissoylu olduğunda eline geçmiş olan miktarı ya harcamış ya da yakması için Vin'e vermişti.

"Nasıl başardın, Yomen," diye sordu. "Bir Allomanser gibi görünmeyi nasıl başardın?"

"Ben bir Allomanser'im, Venture."

Elend, "Bir Sissoylu değilsin," dedi.

Yomen "Hayır," dedi. "Kâhinim; atiyum yakan bir Siskanım."

Elend başıyla onayladı. Bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ama artık *herhangi* bir konudaki varsayımlara güvenmek pek zordu.

"Lord Hükümdar senin bu gücünden haberdar mıydı?" Yomen gülümsedi. "Bazı sırları gizlemek için epey uğraştı."

Atiyum yakan Siskanlar, diye düşündü. Bu da, başkaları da olduğu anlamına geliyor; altın Siskanları, elektrum Siskanları... Ancak düşününce bazılarını –örneğin, alüminyum Siskanları ya da düralümin Siskanları– bulmanın imkânsız olacağı sonucuna vardı çünkü başka metaller yakmadan kendi metallerini kullanamazlardı.

Yomen arkasını dönerken "Atiyum insanların Allomantik güçleri olup olmadığını anlamakta kullanmak için fazlasıyla değerliydi," dedi. "Bu gücün pek de işe yarar olduğunu düşünmüyorum. Kişi ne kadar sık hem atiyuma hem de bunu bir anda kullanma arzusuna sahip olabilir ki? O parçayı alıp git ve karını bul."

Elend bir an hareketsiz kaldı, ardından atiyum parçasını cebine attı ve Ham'e bazı talimatlar vermek üzere merdivenlerden aşağı indi. Birkaç dakika sonra aşağıda hızla ilerliyor, Vin'in kendisine öğrettiği gibi at nallarıyla olabildiğince hızlı bir biçimde ilerliyordu.

Kişinin bedenine saplanan her hemalurjik kazık Harap'ın onu etkileme gücünü biraz daha arttırır. Ancak bu hükmedilen kişinin zihinsel dayanıklılığı ile dengelenir.

Pek çok durumda, –kazığın boyutuna ve ne zamandır kişinin bedeninde olduğuna göre değişmek suretiyle– tek bir kazık Harap'a kişi üzerinde asgari güçleri kazanmasına yeterlidir. Onlara görünebilir, düşüncelerini çarpıtarak bazı sıra dışılıkları görmezden gelmelerini sağlayabilir; örneğin basit bir küpeye sahip olma ve onu takma arzusu gibi.

75

SAZED NOTLARINI TOPLAYIP ince metal levhaları dikkatle istifledi. *Harap*'ın yazılanların içeriğini değiştirmesini, hatta belki de okumasını önlemekte, işe yarasa da, Sazed metal plakaları biraz sinir bozucu buluyordu. Levhalar kolayca çiziliyordu; üstelik katlanamıyor ya da ciltlenemiyorlardı.

Yaşlı kandralar ona kalacak bir yer vermişlerdi ve burası bir mağara için oldukça rahattı. Görünüşe göre kandralar da insanların yaşantısından; battaniye, yastık ve yataklardan, hoşlanıyorlardı. Kimileri kıyafet bile giyiyordu ancak giyinmeyi reddedenler som bedenleri için üreme organları oluşturmamışlardı. Bu da âlimlere özgü pek çok soru akla getiriyordu. Sishortlaklarını kandralara dönüştürerek ürüyorlardı, öyleyse üreme organları gereksizdi. Ancak kandralar kendilerini cinsiyetlere göre tanımlıyorlardı; her biri 'dişi' ya da 'erkekti'. Öyleyse bunu nasıl anlıyorlardı? Rastgele mi seçiyorlardı yoksa bir sishortlağı yerine bir insan olarak doğmuş olsalar da hangi cinsiyete olacaklarını biliyorlar mıydı?

Kandra toplumunu inceleyecek daha fazla vakti olsun istedi. Şimdiye değin, Anayurt'ta tüm yaptığı Çağların Kahramanı ve Terris dini hakkında yeni şeyler öğrenmekten ibaretti. Keşfettikleri hakkında bir sayfaya not almıştı ve bu sayfa metal levha istifinin üzerinde duruyordu. Şaşırtıcı ve hatta iç karartıcı bir biçimde dosyasındaki diğer sayfalarla benzerdi.

Terris dini beklediği gibi bilgi ve âlimliğe odaklanmıştı. Cihanelçileri, –Sırdaşlara böyle diyorlardı– bilgi aktaran kadın ve erkeklerden oluşan kutsal kimselerdi; ancak bunlar aynı zamanda tanrıları Terr hakkında da yazı yazarlardı. Kadim Terris dilinde bu sözcük "muhafaza etmek" anlamına geliyordu. Dinin başlıca odak noktalarından biri de *Muhafaza*'nın –ya da Terr'in– *Harap* ile nasıl bir etkileşime girdiği üzerineydi; bunlar arasında *Muhafaza*'nın varisi olarak görülen Çağların Kahramanı ile ilgili kehanetler de vardı.

Ancak kehanetlerin dışında Cihanelçileri halklarına ölçülülük, iman ve anlayışı da öğretirlerdi. Öğretilerinin temelini oluşturan bir ilkeyi; yapmanın yıkmaktan daha iyi olduğunu da öğretmişlerdi. Elbette ki, ayinler, törenler, dine giriş törenleri ve gelenekler vardı. Ayrıca, adaklar ve ahlak ilkeleri gerektiren bazı başka dini liderler de vardı. Hepsi hoş görünmekle birlikte pek özgün sayılmazdı. Bilgeliğin odak noktası olması bile Sazed'in incelemiş olduğu dinler arasında bir düzine kadarında mevcuttu.

Her nedense bu onun canını sıkıyordu. Sadece başka bir dindi.

Başka ne bekliyordu ki? Bir tanrının varlığını kesinlikle kanıtlayan çarpıcı bir öğreti mi? Bir ahmak gibi hissediyordu. Üstelik, ihanete uğramış gibiydi. Büyük bir beklenti ve coşkuyla tüm imparatorluğu boydan boya bunun için mi geçip gelmişti? Kendilerini kurtarmasını umduğu şey bu muydu? Bunlar bir yığın sözcükten ibaretti. Dosyasındaki pek çoğu gibi hoş sözlerdi ancak ikna edici sayılmazlardı. Sırf kendi halkının dini diye bunlara inanması mı gerekiyordu?

Tindwyl'in hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir söz yoktu. İnsanlar neden bu dine ya da herhangi bir başkasına inanmışlardı? Çaresizlik içinde Sazed metalzihinlerine dalıp zihnine bazı yazmaları aktardı. Sırdaşların keşfettikleri metinler; âlimlerin, bir zamanlar inanılmış olanları bir araya getirmekte kullandığı, günlükler, mektuplar ve diğer kaynaklar. Bunları taradı, üzerinde kafa yordu ve bunları okudu.

Bu insanlara, dinlerini kabul etmekte bu kadar cazip gelen neydi? Yalnızca toplumlarının bir parçası olduğu için, gelenek olduğu için mi inanıyorlardı? Yaşamlarını okuyup kendisini onların sıradan insanlar olduklarına, inançlarını hiçbir zaman gerçekten sorgulamamış olduklarına ikna etmeye çalıştı. Mantıklı ve zeki davranmış olsalardı elbette ki kusurları ve tutarsızlıkları görmüş olurlardı.

Sazed gözlerini kapatıp, zihninde günlükler ve mektuplardan edindiği sayısız bilgiyle bulmayı umduğu şeyi aramaya koyuldu.

Ancak vakit ilerledikçe aradığını bulamadı. İnsanlar ona ahmak kimseler gibi gelmiyordu. Bununla uğraşırken bir şey açıklığa kavuştu. İnançlı kimselerin sözcükleri ve hisleri hakkında bir şey.

Öncesinde Sazed öğretileri incelemişti. Şimdi ise kendisini inanmış olanları ya da onlar hakkında bulabildiklerini incelerken buldu. Zihninde, sözcükleri tekrar tekrar okurken bir şeyi fark etmeye başladı. İncelemiş olduğu inançlar, buna inanmış olan insanlardan ayrı tutulamazdı. Soyut olarak bakıldığında bu dinler eskiydi. Ancak insanların yazdıklarını okuduğunda –gerçekten okuduğunda– bazı benzerlikler görmeye başladı.

Neden inanıyorlardı? Çünkü mucizelere tanık olmuşlardı. Birinin şans eseri olarak değerlendirdiği bir olayı, iman sahibi biri bir işaret olarak kabul ediyordu. Sevdiği birinin hastalıktan kurtulması, şanslı bir iş, eski bir arkadaşla buluşma fırsatı. İnsanları inançlı kulan şey büyük öğretiler ya da idealler değil gibi görünüyordu. Çevrelerinde yer alan, sıradan ve büyülü şeylerdi.

Sazed, loş kandra mağarasında otururken, Spook ne demişti, diye düşündü. *İman güvenle ilgilidir. Birinin seni izlediğine güvenmek. O an her şey kötü görünse de, sonunda, birinin her şeyi düzelteceğine.*

Görünüşe göre, inanmak için önce bunu *istemek* gerekiyordu. Sazed'in ikilemde kaldığı bir konuydu. Birinin, bir şeyin kendisini imana gelmeye zorlamasını istiyordu. Kendisine sunulan kanıtlar sayesinde inanmak istiyordu.

Ancak şimdi zihnini doldurmakta olan inançlı kimselerin yazdıkları çoktan kanıtları görmüş olduğunu öne sürüyordu. Çaresiz bir anında bir yanıt almamış mıydı? Vaz geçmek üzereyken TenSoon konuşmuştu. Sazed bir işaret için yakarmış ve bunu almıştı.

Şans mıydı? İlahi bir güç müydü?

Görünüşe göre sonunda buna karar verecek olan kendisiydi. Mektupları ve günlükleri metalzihinine geri gönderirken onlardan geriye kalan anıyı ise silmişti; ancak kendisinde uyandırdığı hisleri saklıyordu. Peki hangisi olacaktı? İnançlı biri mi yoksa bir kuşkucu mu? O anda ne biri ne de öbürü ahmakça bir seçenek gibi geldi.

İnanmak istiyorum, diye düşündü. *Bu yüzden aramakla bunca vakit geçirdim. Her ikisine birden sahip olamam. Karar vermek zorundayım.*

Hangisi olacaktı? Birkaç dakika boyunca durup düşündü, hissetti ve en önemlisi hatırladı.

Sazed, yardım arıyordum, diye düşündü. *Bir yanıt da aldım.*

Sazed gülümsedi ve her şey biraz daha aydınlık göründü. Gitmeye hazırlanırken ayaklanıp düşüncelerini toparlamaya çalışırken, Breeze haklıydı, diye düşündü. *Ben bir ateist olamam.*

Ona az önce olmuş olanlar karşısında bu düşünce fazlasıyla ciddiyetsiz geliyordu. Metal levhalarını alıp ilk nesillerin yanına gitmeye hazırlanırken, küçük mağarasının dışında, az önce vermiş olduğu önemli karardan bihaber bir hâlde kandraların geçip gittiğini gördü.

Ama görünüşe göre işler genellikle böyle yürüyordu. Bazı önemli kararlar savaş alanında ya da bir toplantı salonunda alınırdı. Ancak bazıları ise sessizce, başkalarından uzakta alınırdı. Bu durum Sazed için kararları daha önemsiz kılmıyordu. İnanacaktı. İnkârını haksız çıkaracak bir biçimde kanıtlandığı için değil. İnanmayı seçtiği için.

Tıpkı Vin'in de çeteye inanıp güvenmeye karar verdiği gibi, diye düşündü. Bunun nedeni de Kelsier'in ona öğretmiş olduklarıydı. Sazed, kandra liderleriyle buluşmak üzere taştan tünelden dışarı çıkarken, bana da öğrettiklerin oldu, Firari, diye düşündü. *Teşekkür ederim.*

Sazed, ilk neslin üyeleriyle görüşeceği bir başka günün daha olmasının verdiği hevesle mağara koridorlarında ilerledi. Dinlerinin çoğunu ele almış olduğundan İlk Ahit hakkında biraz daha bilgi toplamak istiyordu.

Bildiği kadarıyla Lord Hükümdar dışında bu metni okumuş tek insan kendisiydi. İlk nesildeki bireyler Ahit metnini barındıran metale diğer kandralara kıyasla daha az saygı duyuyorlardı. Bu onu şaşırtmıştı.

Sazed bir köşeden dönerken, elbette, bir bakıma mantıklı, diye düşündü. *İlk neslin üyeleri için Lord Hükümdar bir arkadaştı. O dağa onunla birlikte tırmandıklarını hatırlıyorlardı; liderleriydi ancak bir tanrı değildi.* Tıpkı Kelsier'i dini bir figür olarak görmekte zorlanan çete üyeleri gibi.

Aklı düşüncelerle dolu bir hâlde metal kapıları ardında değin açık olan Güvenağılı'na girdi. Ancak içeri girer girmez duraksadı. İlk nesil, her zamanki gibi localarında bekliyorlardı. Sazed kapıları kapatana değin aşağı inmediler. Ancak gariptir ki, ikinci nesiller kürsülerinin başında kandralardan oluşan kalabalığa hitap ediyorlardı; benzer bir grup insana göre çok daha sakin durmalarına karşın genel bir gerginlik havası da seziliyordu.

Genç kandralardan biri "...ne demek, KanPaar?" diye soruyordu. "Lütfen, kafamız karıştı. İlk nesle sor."

İkinci neslin lideri olan KanPaar "Bunu zaten konuştuk," dedi. "Telaşa gerek yok. İnsanlar gibi bir araya toplaşıp dedikodu yapıyorsunuz, şu halinize bir bakın!"

Sazed, Güvenağılı'nın kapısının dışarısında toplanmış olan genç kandralardan birine yaklaştı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Bu endişenin sebebi nedir?"

Dişi olduğuna kanaat getirdiği kandra "Sisler, kutsal Cihanelçisi," diye yanıtladı. Sazed "Onlara ne olmuş?" diye sordu. "Gündüzleri giderek daha uzun kalıyor olmaları mı?" Kandra "Hayır," diye yanıtladı. "*Yok olmuş* olmaları."

Sazed şaşırdı. "*Ne?*"

Kandra başıyla onayladı. "Bu sabaha dek kimse fark etmedi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve bir muhafız çıkışlardan birini denetlemeye gitmişti. Gece olmasına karşın dışarıda hiç sis olmadığını söyledi. Diğerleri de dışarı çıktılar. Hepsi aynı fikirde."

KanPaar salondakilere "Bu basit bir mesele," dedi. "Dün gece yağmur yağdığını biliyoruz ve bazen yağmur sisleri bir süreliğine dağıtır. Yarın döneceklerdir."

Kandralardan biri, "Ama şimdi yağmur yağmıyor," dedi. "TarKavv devriyeye çıktığında da yağmıyordu. Aylardan beri sabahları sis oluyordu. Şimdi nerede?"

KanPaar elini sallayarak "Bah," dedi. "Sisler sabahları da çökmeye başlayınca endişelenmiştin, şimdi ise sisler kalktı diye mi endişeleniyorsun? Bizler *kandrayız*. Bizler sonsuzuz; her şey ve herkes gittiğinde biz kalırız. Gürültücü kalabalıklar hâlinde bir araya gelmeyiz. İşinizin başına dönün. Bu korkulacak bir şey değil."

Bir ses "Hayır," diye fısıldadı. Başlar sesin geldiği yöne çevrildi ve tüm kalabalık sessizleşti.

İlk neslin lideri Haddek gizli locasından "Hayır," diye fısıldadı. "Bu önemli.

Yanılmışız, KanPaar. Hem de çok, çok yanılmışız. Güvenağılı'nı boşaltın. Yalnızca Sırdaş kalsın. Ayrıca haber salın. Karar günü gelmiş olabilir."

Bu sözler kandraları daha da huzursuzlaştırmış gibiydi. Sazed şaşkınlıkla donup kaldı; normalde sakin bu yaratıkların böyle bir tepki verdiğini hiç görmemişti. Kendilerine söyleneni yaptılar –kandralar bunu çok iyi yapıyorlardı– ve salonu terk ettiler, ancak fısıltılar ve tartışmalar sürdü. En son, aşağılanmış bir edayla ikinci nesil çıktı. Sazed onlar salonu terk ederken KanPaar'ın söylediklerini düşündü.

Bizler sonsuzuz; her şey ve herkes gittiğinde biz kalırız. Bir anda, kandralar Sazed'e daha mantıklı gelmeye başladı. Ölümsüz olduklarından dış dünyayı görmezden gelmek ne kadar da kolaydı. O kadar çok sorunu, badireyi, karışıklığı ve isyanı atlatmışlardı ki dışarıda olan her şey önemsiz görünmüş olmalıydı.

Aslında o kadar önemsizdi ki kendi dinlerinin kehanetleri gerçekleşmeye başladığında bunları bile görmezden gelmek mümkün olmuştu. Sonunda salon boşaldı ve beşinci neslin iri yarı iki üyesi kapıları dışarıdan kapatarak Sazed'i salonda bir başına bıraktı. İlk neslin üyeleri gizli basamaklarından aşağı inip Güvenağılı'nın zeminine gelirlerken Sazed sabırla bekleyip masasındaki notlarını düzenledi.

Soydaşları yerlerini alırken Haddek, "Söyle, Sırdaş," dedi, "Bu olaydan ne sonuç çıkarıyorsun?" Sazed "Sislerin çekilmesinden mi?" diye sordu. "Olağanüstü bir durum gibi görünüyor, ancak bunun için belirli bir neden sunamam."

Haddek diğerlerine dönüp "Bunun nedeni sana açıklamadığımız bazı şeylerin olması," dedi. Oldukça endişeli görünüyorlardı. "İlk Ahit ve kandraların verdiği sözlerle ilgili şeyler."

Sazed bir metal levha hazırladı. "Lütfen devam edin."

Haddek "Senden, bunları kaydetmemeni istemek zorundayım," dedi.

Sazed, duraksadı, ardından kalemini masaya bıraktı. "Pekâlâ, ancak sizi uyarmalıyım. Metalzihinler olmadan bile, bir Sırdaş'ın hafızası epey güçlüdür."

İçlerinden bir diğeri "Bunu önleyemeyiz," dedi. "Fikrine ihtiyacımız var, Sırdaş. Dışarıdan gelen bir yabancı olarak." Bir diğeri "Bir evladımız olarak," diye fısıldadı.

Haddek, "Ata bizi yarattığında," dedi. "Bize bir sorumluluk verdi. İlk Ahit'ten farklı bir şey."

Bir diğeri, "Onun için bu neredeyse sonradan aklına gelmiş bir şeydi," diye ekledi. "Bir kez bahsetmiş olmasına karşın, bunun çok önemli olduğunu ima etmişti."

Haddek "Bize söz verdirdi," dedi. "Her birimize. Bir gün, kayralarımızı çıkarmamız gerekebileceğini söyledi."

Bir diğeri "Bedenlerimizden çıkarmamız gerekebilir," diye ekledi. Haddek "Kendimizi öldürmemiz," dedi.

Salon sessizliğe büründü.

Sazed "Bunun sizi öldüreceğinden emin misiniz?" diye sordu.

Haddek "Bizi tekrar sishortlağına dönüştürür," dedi. "Bu da temelde aynı şey."

Bir başkası "Ata bize bunu yapmak zorunda kalacağımızı söylemişti," dedi. "Bununla ilgili başka bir ihtimal yok. Diğer kandraların da bu sorumluluktan haberdar olduğundan emin olmamız gerektiğini söyledi."

Haddek "Biz buna Karar," diyoruz. "Her kandra doğduğunda bu kendisine söylenir. İlk nesil buyurduğunda kayrasını çıkarma sorumluğu vardır; buna yemin etmiştir. Şimdiye dek bu sorumluluğun yerine getirilmesini hiç istemedik."

Sazed düşünceli bir hâlde "Ama şimdi bunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Anlamıyorum. Yalnızca sisler yüzünden mi?"

Haddek "Sisler *Muhafaza*'nın bedeni, Sırdaş," dedi. "Bu büyük bir olay."

Bir başkası "Çocuklarımızın sabahtan beri bunu konuştuklarını duyuyoruz," dedi. "Bu da bizi endişelendiriyor. Sislerin neyi temsil ettiğini bilmiyorlar ancak öneminin farkındalar."

Bir başkası "Rashek, bize anlayacağımızı söylemişti," dedi. "Bize 'Kayralarınızı çıkarmanız gereken gün gelecek ve o gün bunu yapmanız gerektiğini anlayacaksınız.' dedi."

Haddek başıyla onayladı. "Anlayacağımızı söylemişti. Biz de... Fazlasıyla endişeliyiz."

Bir diğeri "Tüm halkımızın ölüm emrini nasıl verebiliriz?" diye sordu. "Karar beni her zaman endişelendirmişti."

Haddek dönüp "Rashek geleceği gördü," dedi. "*Muhafaza*'nın gücü ondaydı ve bunu kullandı. Bunu yapmış olan tek kişi o! Sırdaş'ın bahsettiği şu kız bile gücü *kullanmadı*. Yalnızca Rashek! Ata."

Bir diğeri, "Öyleyse sisler nerede?" diye sordu.

İçerisi yeniden sessizleşti. Sazed elinde kalemiyle, hiçbir şey yazmadan öylece oturuyordu. Öne doğru eğildi. "Sisler *Muhafaza*'nın bedeni mi?"

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Şimdi de ortadan mı kayboldu?" Tekrar başlarıyla onayladılar.

"Öyleyse bu da, *Muhafaza*'nın döndüğü anlamına gelmiyor mu?"

Haddek "Bu imkânsız," dedi. "*Muhafaza*'nın gücü duruyor, çünkü güç yok edilemez. Ancak zihni neredeyse tamamen yok edilmişti; çünkü *Harap*'ı tutsak etmek için böyle bir fedakârlıkta bulunmuştu."

Bir başkası "Kıymık duruyor," dedi. "Kendinin bir gölgesi."

Haddek "Evet," dedi. "Ama bu *Muhafaza* değil, yalnızca bir görüntü, bir kalıntı. Artık *Harap* kaçmış olduğuna göre bunun bile yok edilmiş olduğunu varsayabiliriz."

Bir diğeri "Bence dahası," dedi. "Biz–"

Sazed ellerini kaldırıp dikkatlerini üzerine çekti. "Eğer *Muhafaza* dönmediyse, belki de bir başkası bu mücadelede kullanmak üzere onun gücünü edinmiş olamaz mı? Öğretileriniz bunun olacağını söylemiyor mu? Parçalanmış olacağının tekrar bir araya gelmesi gerektiğini öğretmiyor mu?"

Sessizlik.

Haddek "Belki," dedi.

Sazed heyecanla, Vin, diye düşündü. *Çağların Kahramanı olmak bu demek! İnanmakta haklıyım!*

O bizi kurtarabilir!

Sazed bir metal levha alıp düşüncelerini not etmeye başladı. Ancak tam bu sırada Güvenağılı'nın kapıları açıldı.

Sazed yazmayı bırakıp neler olup bittiğini anlamak üzere döndü. Kaya kemikli bir grup beşinci nesil, peşlerinden uzun ince ikinci nesillerle birlikte salona daldılar. Dışarıdaki koridorda önceki kalabalıktan eser yoktu.

KanPaar sinsice, eliyle işaret ederek "Onları alın" dedi. Haddek "Neler oluyor?" diye çıkıştı.

Sazed elinde kalemiyle oturmaya devam etti. İkinci nesillerin hâl ve davranışlarındaki gerginliği ve aciliyeti anlayabiliyordu. Kimileri korkmuştu, kimileri ise kararlıydı. Beşinci nesiller çabucak öne çıktı; hareketleri Kudret Kayrası'yla güçlendirilmişti.

Haddek "KanPaar!" dedi. "Neler oluyor?"

Sazed yavaşça ayağa kalktı. Beşinci nesilden dört kişi, ellerinde çekiçlerle Sazed'in etrafını sardı.

Sazed "Bu bir darbe," dedi.

KanPaar ilk nesildekilere "Artık siz önderlik edemiyorsunuz," dedi. "Topraklarımızı yabancılarla kirletip devrimcilerin söylediklerinin kandra bilgeliğini lekelemesine izin vererek burada sahip olduklarımızı yok edeceksiniz."

Haddek "Şimdi bunun sırası değil, KanPaar," dedi. Bu esnada birini neslin üyeleri itilip kakılıyordu.

KanPaar öfkeyle "Sırası değil mi?" diye sordu. "Karar'dan bahsediyorsunuz! Bunun ne kadar büyük bir paniğe yol açtığından haberiniz var mı? Sahip olduğumuz *her şeyi* yok edeceksiniz."

Sazed sakince KanPaar'a dönüp baktı. Öfkeli sesine karşın kandranın yarı saydam dudaklarında bir gülümseme vardı.

Sazed, ilk nesil diğerlerine daha fazlasını söyleyip ikinci nesilleri gereksiz kılmadan önce harekete geçmesi gerekiyordu, diye düşündü. *KanPaar onları bir yere tıkıp ardından localara kuklalar yerleştirebilirdi.*

Sazed lehimzihinine uzandı. Beşinci nesillerden biri olağanüstü bir hızla lehimzihini kaptı ve iki tanesi de Sazed'i kollarından yakaladı. Karşı koymaya çalıştı ancak kandralarda insanüstü bir güç vardı.

Haddek "KanPaar!" diye bağırdı. İlk nesil kandranın sesi beklenmedik bir biçimde yüksekti. "Sen ikinci nesilsin. Bana itaat etmek senin görevin. Sizi biz yarattık!"

KanPaar ona aldırış etmeksizin kandralarına birinci nesilleri yakalamalarını emretti. Diğer ikinci nesiller ise KanPaar'ın arkasında toplanmış, yaptıkları şey karşısında şaşkın ve endişeli görünüyorlardı.

Haddek "Karar vakti gelmiş olabilir!" dedi. Beşinci nesillerden biri ağzını tıkarken "Bir an önce–" diyebildi.

KanPaar başını hayır der gibi sallarken "Tam da bu nedenle önderliği üstlenmeliyim," dedi. "Sen fazlasıyla dengesizsin, bunak. Halkımın geleceğini, keyfi bir sebepten kendilerini öldürmelerini emreden birine emanet edemem."

Sazed kandranın gözlerinin içine bakarken "Değişimden korkuyorsun," dedi.

KanPaar "İstikrarsızlıktan korkuyorum," dedi. "Kandra halkının kararlı ve değişmez bir önderliğe sahip olmasını sağlayacağım."

Sazed "Pek çok devrimci ile aynı şeyleri öne sürüyorsun," dedi. "Endişeni de anlıyorum. Ancak bunu *yapmamalısın*. Kendi kehanetleriniz gerçekleşiyor. Şimdi anlıyorum! Kandralar üzerine düşeni yapmazsa, istemeden de olsa her şeyin sonunu getirebilirsin. Araştırmalarıma devam edeyim; gerekirse bizi bu salona kilitle, ama–"

KanPaar dönüp "Ağzını kapatın," dedi.

Sazed ağzı bağlanırken karşı koymaya çalıştı, ardından Güvenağılı'ndan çıkarıldı; atiyumu, bir tanırının bedenini, hainlerin eline bırakmıştı.

Her zaman Allomanserler'in sisleri yarabilme yeteneğini merak etmişimdir. Kalay yakarak bir Allomanser geceleri sislere bakarak daha uzağı görebilir. Sıradan biri için bu mantıklı bir ilişki görülebilir; ne de olsa kalay duyuları keskinleştirir.

Ancak mantıklı bir zihin bu yetenekte anlaşılmaz bir yön bulacaktır. Kalay nasıl kişinin sislerin ötesini görmesini sağlar? Bir engel olarak sisler, kişinin görme yetisiyle ilişkisizdir. Önlerinde bir duvar olduğunda hem uzağı göremeyen âlim, hem de yakını göremeyen gözcü aynı görme sorununu yaşar.

Öyleyse bu ilk ipucumuz olmuş olabilir. Allomanserler sislerin ötesini görebiliyordu çünkü sisler Allomansi ile aynı güçten meydana geliyordu. Kalay yakarak ona ayak uydurduklarında Allomanser neredeyse sislerle bütünleşiyordu. Bu yüzden sisler onun gözüne daha saydam görünüyordu.

76

VİN... SÜZÜLÜYORDU. Uyumuyordu ama uyanık gibi de hissetmiyordu. Kafası karışmıştı, emin değildi. Hâlâ Kredik Shaw'ın harap avlusunda mıydı? Elend ile birlikte kanal botunun kamarasında mı uyuyordu? Kuşatma altındaki Luthadel'de, sarayın odalarından birinde miydi? Yeni dâhil olduğu garip çetenin anlayışlılığı karşısında şaşkın ve endişeli bir hâlde Clubs'ın dükkânında mıydı?

Arka sokaklardan birine sinmiş, sırtı Reen'in dayağı yüzünden sızlarken ağlıyor muydu?

Etrafını elleriyle yoklayıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kolları ve bacakları işlemiyor gibiydi. Aslında onlara tam olarak hâkim olamıyordu. Ancak süzüldükçe görüşü netleşiyordu. Luthadel'deydi. Sorguculari öldürmüştü.

Neden hiçbir şey hissedemiyordu? Uzanıp dizleri üzerinde doğrulmayı denedi ancak yer garip bir şekilde uzakta gibiydi. Önünde ise kolları yoktu. Süzülmeyi sürdürdü.

Öldüm, diye düşündü.

Bunu düşünürken biraz daha uyanmıştı. Görebiliyordu ancak görüşü çok bulanıktı ve sanki çarpık gösteren bir camın ardından bakıyormuş gibiydi. İçinde kıpır kıpır bir güç hissediyordu. Uzuvlara benzemeyen ancak her nasılsa daha kapsamlı bir güç.

Dönmeyi başardığında karşısında kentin geniş bir manzarası vardı. Dönüşü esnasında karanlık bir şeyle burun buruna geldi.

Ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu. Aynı anda hem uzak hem de yakın geliyordu. Onu, asıl dünyada görebileceğinden çok daha ayrıntılı olarak görebiliyordu ancak dokunamıyordu. İçgüdüsel olarak onun ne olduğunu anladı.

Harap artık Reen gibi görünmüyordu. Bunun yerine büyük, hareketli bir kara duman biçimini almıştı. Bedeni olmayan, ancak sıradan bir insandan çok daha büyük bir bilince sahip bir şey.

Vin düşüncelerini zihninde şekillendirirken, ben de buna dönüştüm, diye düşündü.

Harap, "Vin," dedi. Sesi Reen'in sesi değildi, bunun yerine daha boğuktu. Allomantik bir titreşim gibi Vin'in içinde hissettiği bir titreşimdi.

Harap, "Tanrılığa hoş geldin," dedi.

Vin sessiz kaldı, neler yapabileceğini görebilmek üzere gücünü sınamaya koyuldu. Anlayış onun için kolay bir şey gibi görünüyordu. Miraç Kuyusu'ndaki gücü almadan önceki gibiydi. Anında öğreniyordu. Ancak bu kez güç o kadar muazzamdı ki ve anlayışı o kadar kuvvetliydi ki, zihnini şaşkına çeviriyordu. Neyse ki zihni genişliyor ve Vin büyüyordu.

Uyanıyordu.

İçindeki gücün, varlığının odağının, yalnızca bir merkez olduğunun bilinciyle kentin üzerinde yükseldi. Tüm dünyaya yayılan bir güç odağı. Dilediği herhangi bir yerde olabilirdi. Gerçekten de bir yanı aynı anda her yerdeydi. Dünyayı bir bütün olarak görebiliyordu ve dünya ölmek üzereydi.

Titremelerini ve canının çıkmak üzere olduğunu gördü. Gezegendeki bitki yaşamının çoğu çoktan ölmüştü. Hayvanlar çabucak ölecekti; hayatta kalanlar ise artık küllerle kaplı olan bitkileri yiyebilenlerdi.

İnsanlar da çok geçmeden onları izleyecekti, ancak Vin insanların şaşırtıcı bir miktarının zulalara ulaşmış olduğunu görüp şaşırdı.

Vin, sonunda Lord Hükümdar'ın amacını anlayıp, zula değil, diye düşündü. *Sığınak. Bu kadar büyük olmalarının nedeni bu. İnsanların saklanması için birer kale. Bekleyip, biraz daha hayatta kalmak için.*

Bunu çözmeliydi. İçi güçle doluydu. Uzanıp yanardağları dindirdi. Onları teskin etti, yatıştırdı, kül ve lav saçma yeteneklerini köreltti. Ardından göklere uzanıp, tıpkı kirli bir pencereyi silen bir hizmetçi gibi dumanı ve karanlığı atmosferden sildi. Tüm bunları çok kısa bir sürede yapmıştı; aşağıdaki dünyada beş dakikadan fazla geçmemişti.

Toprak derhal yanmaya başladı.

Güneş son derece güçlüydü; kül ve dumanın toprağı nasıl da koruduğunu fark etmemişti. Bir çığlık atıp dünyayı hızla çevirdi; böylelikle güneş diğer tarafa geç-

ti. Karanlık çöktü. Bunu yapar yapmaz aşağıda fırtınalar kopmaya başladı. Hava olayları bu hareketten etkilenmişti ve denizlerde muazzam büyüklükte dalgalar oluştu. Kıyıya yönelip pek çok kenti yıkımın eşiğine taşıyordu.

Vin tekrar bir çığlık atıp dalgaları durdurmak üzere uzandı. Bir şey onu engelledi.

Bir kahkaha işitti. Havada dönüp, *Harap*'ın sürekli değişen, dalgalı bir fırtına bulutu gibi oturduğunu gördü.

"Vin, Vin," dedi. *"Lord Hükümdar'a ne kadar da benzediğinin farkında mısın? Gücü ilk kez eline geçirdiğinde her şeyi çözmeye çalıştı. İnsanların tüm sorunlarını."*

Vin, *Harap*'ın bu söylediklerini gördü. Her şeyi bilme yetisi yoktu; geçmişin tamamını göremezdi. Ancak sahip olduğu gücün geçmişini *görebiliyordu.* Rashek'in bu gücü ele geçirdiği anı, çaresizlik içinde gezegeni doğru bir yörüngeye oturtmaya çalışmasını görebiliyordu. Ancak gezegeni fazlasıyla uzağa çekip soğuyup donmasına sebep olmuştu. Ardından geri çekmişti fakat o andaki gücü hâkim olabileceğinden fazlasıyla muazzam ve korkunçtu. Bu yüzden, dünya tekrar ısınmıştı. Tüm yaşam son bulacaktı.

Yanardağlar yaratıp atmosferi tıkamış ve güneşi kızıla çevirmişti. Böylelikle gezegeni kurtarmış ancak aynı zamanda sonunu da hazırlamıştı.

Harap, "Çok acelecisin," dedi. *"Bu güç hayla bile edemeyeceğin kadar uzun bir süredir bende. Doğru bir biçimde kullanmak ise dikkat ve özen gerektirir.*

Tabii yalnızca yok etmek istiyorsan, başka."

Vin'in hissedebildiği bir güçle uzandı. Nasıl ve neden olduğunu bilmeksizin, aniden onu engelledi. Vin gücünü onunkine doğru savurdu ve *Harap* hareket edemez halde duraksadı.

Aşağıda dev dalgalar kıyıya vurdu. Hâlâ insanlar vardı. Kolosslardan saklanmış olan, mahsulleri öldüğünde denizden yakaladıkları balıklarla hayatta kalan insanlar. Vin onların acısını ve korkusunu hissetti; ardından onları korumak üzere uzanırken haykırdı.

Tekrar engellenmişti.

Dev dalgalar köyleri yerle bir ederken *Harap*, "Çaresizliğin ne demek olduğunu artık biliyorsun," dedi. *Elend ne demişti? Her İtme için bir Çekme vardır. Havaya bir şey fırlatırsan yere düşecektir. Karşıtlık.*

Harap varsa, Muhafaza var. Kadim zaman! Sonsuzluk! Ne zaman İtsem, sen geri İtiyorsun. Ölüyken bile beni durdurdun çünkü bizler kuvvetiz. Hiçbir şey yapamam! Sen de hiçbir şey yapamazsın! Denge! Varlığımızın laneti.

Aşağıda insanlar ezilir, suya kapılıp sürüklenir ve boğulurken Vin acı çekiyordu. Lütfen, dedi.

Lütfen onları kurtarmama izin ver.

Harap, "Neden?" diye sordu. *"Sana daha önce ne demiştim? Yaptığın her şey bana hizmet ediyor. Nezaketen seni durduruyorum. Çünkü onlara elini uzatsan bile, muhafaza ettiğinden fazlasını yok edeceksin.*

Bu her zaman böyledir."

Vin bekledi, çığlıkları duyabiliyordu. Ancak zihninin bir köşesinde, –artık muazzam bir zihne sahipti ve pek çok düşünceyi barındırabiliyordu– *Harap*'ın söylediklerini düşünüyordu.

Söyledikleri doğru değildi. Her şeyin yok olduğunu söylemişti ancak dengeden şikâyet ediyordu. Yalnızca daha fazla yıkıma sebep olacağı konusunda uyarmıştı ancak kendisini nezaketen durduracağına inanamıyordu. *Harap* onun yok etmesini istiyordu.

Her ikisi birden olamazdı. Kendisinin *Harap*'ın karşıtı olduğunu biliyordu. Eğer *Harap* kendisini durdurmamış olsaydı o insanları *kurtarabilirdi*. Evet, henüz bunu gerçekleştirebilecek titizliğe sahip değildi. Ancak bu gücünün değil Vin'in hatasıydı. Daha fazlasını öğrenip Lord Hükümdar gibi gücü daha iyi kullanır hâle gelmesini önlemek için onu durdurmak zorundaydı.

Ondan uzaklaşıp Luthadel'e doğru hareketlendi. Algısı genişlemeyi sürdürüyordu ancak gördüğü bir şey aklını karıştırmıştı. Yerde, fener gibi parlayan ışıklar vardı. Yaklaşıp bunların ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak tıpkı parlak bir lambaya doğruca bakıp ışık kaynağını görmenin zor olduğu gibi, bu gücün kaynağını seçmek de zordu.

Luthadel'e vardığında anladı. Harabeye dönmüş saraydan büyük bir parıltı yükseliyordu. Işığın çoğu belli belirsiz bir biçimde...

Kuleleri andırıyordu. Metal. Parıldayan gücün kaynağı da *bu. Haklıydım.* Metal güç demek ve *Harap* da bu yüzden çeliğe yazılanları okuyamıyor. Vin, ışıl ışıl parıldayan bir kuleye arkasını döndü. Her zamanki gibi *Harap* orada, kendisini izliyordu.

Harap, "Muhafaza sizi yaratmak istediğini söylediğinde şaşırmıştım," dedi. Sesinde meraklı bir hâl vardı. *"Diğer yaşamda ise doğanın kanunları geçerliydi. Dengeliydi. Ama Muhafaza... Özellikle dengelenmemiş bir şey yaratmak istiyordu. Kimi zaman muhafaza eden, kimi zaman ise harap eden bir şey. Daha önce görmüş olduğumuz biçimde bir şey. Merak uyandırıyordu.*

Sizi yaratmak için kendisinden bu kadar fedakârlık etmesini garip buluyorum. Sırf bu dünyaya insanları yerleştirebilmek için kendisini zayıf kılıp nihayetinde bana dünyayı yok etme gücünü veriyordu? Diğerlerinin beni tutsak etmek için ölmesine fedakârlık olarak gördüklerini biliyorum ama bu bir fedakârlık değildi. Bunu çok daha önce yapmıştı.

Evet, bana ihanet etmeye, beni tutsak etmeye çalıştı. Ama beni durduramadı. Yalnızca yavaşlattı. Engel oldu. Geciktirdi. Sizi yarattığımız günden beri bir dengesizlik hâkim. Ben daha güçlüydüm. O da bunu biliyordu."

Vin'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ya da artık bir bedeni olmasa da yüzünün böyle bir şekil aldığını hissediyordu. Sözleri...

Vin, daha güçlü olduğunu söylüyor, diye düşündü. *Ancak güçlerimiz denk. Yine mi yalan söylüyor?*

Hayır... Yalan söylemiyordu. Giderek genişleyen zihniyle geçmişe baktığında,

Harap'ın söylediği her şeye *inandığını* gördü. Gerçekten de Vin'in her yaptığının kendisine yardım ettiğini düşünüyordu. Dünyayı yıkımın gözünden görüyordu.

Kendisinden daha güçlü olduğu yalan değildi. Ancak o an için güçleri denkti. Bu da...

Bir yerlerde, *Harap*'ın bir parçası daha olmalı, diye düşündü. *Muhafaza*, insanları yaratmak için kendinin bir kısmından vazgeçtiğinden dolayı daha güçsüzdü. *Harap'ın zindanını güçlendirmek için kullandığı zihni değil de gücünün asıl kısmı.*

Daha önce şüphelenmiş olduğu şeyden artık emindi. *Harap*'ın gücü bir yerlerde toplanmış ve *Muhafaza* tarafından saklanmıştı. *Atiyum. Harap daha güçlüydü.* Ya da, son parçasına da kavuştuğunda daha güçlü olacaktı. Öyleyse tamamen yok edebilirdi; artık denk olmayacaklardı.

Çaresizlik içinde sağa sola döndü; tüm dünyaya, ince filizleri olan parlak, beyaz bir aura gibi yayıldı. Hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki, diye düşündü.

Zihninin böylesine genişlerken bunu kabul etmek garipti. Ancak bilgisizliği artık bir insanınki gibi değildi. Deneyimsizliğinden kaynaklanıyordu. *Harap* ona kıyasla çok öndeydi. Kendi yönlendirmesi olmaksızın hareket edebilen hizmetkârlar yaratmıştı, bu yüzden Vin onları durduramazdı.

Dünyada kurguladığı planını görebiliyordu. Bin yıl önce kurnazca Lord Hükümdar'ı etkilediğini gördü. Rashek *Muhafaza*'nın gücüne sahipken bile *Harap* onun kulağına fısıldayarak onu hemalurjiyi anlamaya yönlendirmişti. Rashek de buna itaat edip, farkında olmadan zamanı gelince devralabilsin diye *Harap* için köleler –ordular– yarattı.

Vin Luthadel'e yönelen kolossları görebiliyordu.

Harap yaklaşarak, "Hakkını vermeliyim Vin," dedi. *"Sorgucularımı yok ettin. En azından bir tanesi hariç, hepsini. Onları yaratmak çok zordu.* Ben..."

Ona odaklanmayı bıraktı, en azından zihninin büyük bir kısmını *Harap*'tan uzaklaştırdı. Dikkatini çeken başka bir şey vardı. Bir şey Luthadel'e doğru gidiyor, ışık mızrakları üzerinde uçuyordu.

Elend.

Geriye dönüp bakıyorum da, sisler, Allomansi ve Miraç Kuyusu arasındaki bağlantıyı görmüş olmalıydık. Allomanserler'in görüşleri sisleri yarabiliyordu ayrıca sislerin herhangi türden bir Allomantik güç kullanan bir kişinin etrafında oynaştığı da bir gerçekti.

Daha açık bir işaret ise bir hemalurjistin yeteneklerini kullandığında sisleri İtmesiydi. Kişi Harap'a yaklaştıkça, onun etkisi altına girdikçe ve kazıklarını daha uzun süre bedeninde taşıdıkça, sisler daha da uzaklaşıyordu.

77

ELEND KREDIK SHAW'DAN GERİYE KALAN HARABE içinde, bu yıkımı düşünmekten uyuşan beyniyle dikiliyordu.

İmkânsız görünüyordu. Böylesi kocaman, muhteşem bir binayı nasıl bir güç yerle bir etmiş olabilirdi? Binaları parçalayıp bunları birkaç sokak öteye fırlatıp böylesi bir yıkıma ne sebep olmuş olabilirdi? Ayrıca, yıkımın kaynağı, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın gücünün merkezi olmuş olan bu yerdeydi.

Elend enkazdan bazı yıkıntıları yerinden kaldırarak krateri andıran bir şeyin merkezine doğru yaklaşıyordu. Karanlık gecede etrafına bakınıp devrilmiş bloklara ve kulelere bakıyordu.

Usulca, "Lord Hükümdar adına..." demekten kendini alamadı. Miraç Kuyusu'nda bir şey mi olmuştu?

Patlamış mıydı?

Elend dönüp kente baktı. Boş görünüyordu. Son İmparatorluk'taki en büyük kent, yönetimin merkezi, Luthadel. Bomboş. Kentin çoğu harabeye dönmüştü; üçte biri yanmıştı ve Kredik Shaw sanki bir tanrının yumruğu altında ezilmişçesine dümdüz olmuştu.

Elend yere bir sikke atıp havaya, ilk hedefi olan kentin kuzeydoğusuna doğru fırladı. Vin'i bulma umuduyla Luthadel'e gelmişti ama Tyrian Dağı çevresindeki düzlükleri kaplayan büyük lav tabakasının etrafından dolaşmak için yolunu güneye

doğru değiştirmek zorunda kalmıştı. O manzara ve Luthadel'in harap hali Elend'i fazlasıyla rahatsız etmişti.

Vin neredeydi?

Binadan binaya sıçradı. Her sıçrayışında yerden kül kaldırıyordu. Bir şeyler oluyordu. Küller yavaşça ortadan kayboluyordu; hatta kül yağmuru büyük oranda durmuştu. Bu iyiydi, ancak kısa bir süre önce güneşin büyük bir şiddetle parıldamış olduğunu da hatırladı. Bu kısa sürede sıcaklık o kadar yakıcıydı ki, yüzü hâlâ acıyordu.

Güneş... Düşmüştü. Bir saniyeden az bir sürede ufuk çizgisinin altına inmiş ve Elend'in ayakları altında yer aniden sallanmıştı. Bir yanı, delirmeye başladığını düşünüyordu. Ancak vaktin geceye döndüğünü inkâr edemezdi, bedeni –ve kentte rastladığı saat kulelerinden biri– bile öğleden sonra olması gerektiğini söylüyordu.

Bir binaya inmiş, ardından kırık bir kapı kolunu İterek tekrar sıçramıştı. Karanlıkta, açık havada ilerlerken ürperdi. Geceydi, yıldızlar tepesinde rahatsız edercesine parıldıyordu ve etrafta sis yoktu. Vin sislerin onu koruyacağını söylemişti. Sisler çekildiğine göre onu şimdi kim koruyacaktı?

Venture Hanesine, sarayına yöneldi. Binadan geriye yalnızca yanmış duvarlar kalmıştı. Avluya inip evine, içinde büyüdüğü yere bakıp yıkımı anlamlandırmaya çalıştı. Kendi armasını taşıyan, kahverengi üniformalı birkaç muhafızın cesedi yerde çürümekteydi. Her şey hareketsizdi.

Öfkeyle, burada neler olmuş, diye düşündü. Binadan geriye kalanları dolaştı ancak hiçbir ipucu bulamadı. Her şey küle dönmüştü. Üst kattaki yıkık bir pencereden çıktı ardından, arka bahçede bir şey görüp duraksadı.

Yere indi. Orada, külle kaplanmasına izin vermemiş olduğu bir güneşliğin altında, yıkıntılar arasında bir beyefendi kıyafeti içinde cansız yatan bir beden buldu. Cesedi döndürdüğünde karnına saplanmış olan kılıcı ve duruşundan bunun bir intihar olduğunu anladı. Cesedin parmakları hâlâ kılıcın kabzasını tutuyordu. Tanıdık gelen yüzü görünce, Penrod, diye düşündü. Ölüydü, görünüşe göre de intihar etmişti.

Gölgeliğin zemininde kalemle karalanmış bir şey fark etti. Elend, eliyle külleri temizlemeye çalışırken harfleri de dağıtmıştı. Neyse ki, hâlâ okunabiliyordu. Üzgünüm, yazıyordu. *Bir şey beni... Kenti ele geçirdi. Yalnızca bazı zamanlar kendimdeyim. Daha fazla yıkıma sebep olmaktansa kendimi öldürmek daha iyi. Halkını Terris Salâhiyeti'nde ara.*

Elend kuzeye döndü. Terris mi? Orası, sığınmak için çok garip bir yerdi. Eğer kentteki halk kaçmışsa neden sislerin en zayıf olduğu yer olan Merkezi Salâhiyet'i terk etmişlerdi?

Yazılanları gözden geçirdi.

Bir ses, *Harap*, diye fısıldamış gibi geldi. *Yalanlar...*

Harap yazılanları değiştirebilirdi. Penrod'un yazdıklarına güvenilemezdi. Elend ona sessiz bir veda ederek yaşlı devlet adamını gömebilecek kadar vakti olmasını içinden geçirdi; ardından bir sikke fırlatıp kendisini havaya doğru İtti.

Luthadel halkı *bir yerlere* gitmişti. Eğer *Harap* onları öldürmenin bir yolunu bulmuş olsa, Elend daha fazla cesede rastlardı. Eğer arayacak olsa, kentte hâlâ saklanmakta olan birilerini muhtemelen bulabileceğini düşünüyordu. Muhtemelen sislerin çekilmiş olması, ve gündüzden geceye ani değişim onları saklanmaya itmişti. Belki Kredik Shaw'un altındaki mağaraya saklanmışlardı. Elend sarayın karşı karşıya kalmış olduğu yıkımı düşünüp oraya gitmemiş olmalarını umdu. Eğer orda birileri varsa, içeride mahsur kalmışlardı.

Rüzgâr, batı, diye fısıldıyor gibiydi. *Madenler...*

Harap metinleri genellikle asıl hâline göre çok küçük bir değişiklik yapıyor, diye düşündü. *Öyleyse... Muhtemelen oradakilerin çoğunu Penrod, halkımı nerede bulacağıma anlatmaya çalışmak için yazdı. Harap onların Terris Salâhiyeti'ne gittiğini sanmamı istiyor; peki ya Penrod aslında onların Terrislilere gittiğini yazmışsa?*

Mantıklıydı. Eğer Luthadel'den kaçmış olsa, oraya giderdi; orada zaten yerleşik bir grup mülteci vardı; hayvanları, mahsulleri ve yiyecekleri olan bir grup.

Elend batıya yönelip kentten ayrıldı; her Allomantik sıçrayışıyla pelerini ardından dalgalanıyordu.

Aniden, *Harap*'ın öfkesi Vin'e daha da mantıklı gelmeye başlamıştı. Tüm varlığın gücü elindeymiş gibi hissediyordu. Ancak Elend'e birkaç kelime iletmek bile tüm gücünü gerektirmişti.

Söylediklerini işitip işitmediğinden bile emin değildi. Ancak Vin Elend'i o kadar iyi tanıyordu ki, bir bağ hissetti. *Harap*'ın onu önlemeye yönelik çabalarına karşın bir yanının, Elend'in bir yanına erişebildiğini düşünüyordu. Belki *Harap*'ın Sorgucuları ve taraftarları ile iletişim kurduğuna benzer bir biçimde.

Yine de, neredeyse güçsüz bir konumda oluşu sinir bozucuydu.

Harap, "Denge," diye çıkıştı. *"Beni tutsak eden dengeydi. Muhafaza'nın fedakârlığı; daha güçlü olan tarafımı alıp onu gizlemiş ve beni kendisiyle tekrar eşit kılmış olmasıydı. Bir süreliğine.*

Yalnızca bir süreliğine. Peki zaman bizim için nedir, Vin? Hiçbir şey."

Atiyumun bir tanrının bedeninin bir parçası olması bunu okuyanlara garip gelebilir. Ancak "beden" ile kast ettiğimiz genellikle "güçtür." Zihnim genişledikçe nesnelerin ve enerjilerin aynı şeylerden oluştuğunu ve bir biçimden diğer biçime dönüşebileceklerini anladım. Tanrılık gücünün dünyanın fiziksel biçiminde görünür olması bana tamamen mantıklı geliyor. Harap ve Muhafaza belirsiz ve soyut değillerdi. Varlığın bütününü oluşturan parçalardı. Bir bakıma dünyadaki her nesne onların gücünden meydana gelmişti.

Öyleyse atiyum tek yönlü bir nesneydi. Örneğin, bir kayanın olduğu gibi yarısı Harap, diğer yarısı ise Muhafaza değil de tamamen Harap'tan oluşan bir nesneydi. Hathsin Madenleri, Muhafaza tarafından Harap'a ihaneti ve onu tutsak etmesi sırasında onun bedeninden çaldıklarını gizlemek için oluşturulmuştu. Kelsier o kristalleri parçalayarak Madenleri gerçekten yok etmemişti, çünkü onlar eninde sonunda –birkaç yüzyılda– yeniden oluşacaklar ve atiyum sağlamaya devam edeceklerdi çünkü orası Harap'ın tutsak bedeninin doğal bir çıktısıydı.

İnsanlar atiyum yaktıklarında Harap'ın gücünü kullanıyorlardı; belki de bu yüzden atiyum insanları oldukça becerikli ölüm makinelerine dönüştürüyordu. Ancak bu gücü tüketmiyorlar, yalnızca kullanıyorlardı. Bir atiyum külçesi harcandığında güç tekrar Madenler'e dönüp tekrar bütünleşmeye başlardı; tıpkı Miraç Kuyusu'ndaki gücün kullanıldıktan sonra geri gelmesi gibi.

78

SAZED, BU ŞÜPHESİZ Kİ bulunduğum en garip zindan, diye düşündü.

Tabii ki bundan önce yalnızca bir kez tutsak edilmişti. Yine de yaşamında pek çok zindan görmüştü ve görmedikleri hakkında ise yazılanları okumuştu. Pek çoğu kafesi andırıyordu. Ancak bu yalnızca yerdeki bir çukurdan ve bu çukurun üstünü örten demir bir ızgaradan ibaretti. Sazed içeride eğilip büzüştü, metalzihinleri elinden alınmıştı ve bacakları ağrıyordu.

Muhtemelen bir kandraya göre yapılmış, diye düşündü. *Muhtemelen kemikleri olmayan bir kandra için?* Kemiksiz bir kandra nasıl görünüyordu? Bir lapa yığını gibi mi? Yoksa kaslardan bir yığın mı?

Her halükarda bu zindan bir insan için yapılmamıştı; özellikle de Sazed gibi uzun biri için. Güçlükle kıpırdayabiliyordu. Uzanıp metal ızgarayı itmeyi denedi ancak sağlamdı. Büyük bir kilit onu iyice sabitliyordu.

Ne kadardır bu çukurda olduğundan emin değildi. Saatler miydi? Belki de günlerdir oradaydı. Ona hâlâ yiyecek bir şey vermemişlerdi fakat üçüncü nesilden biri üzerine biraz su dökmüştü. Sazed hâlâ kurumamıştı ve susuzluğunu gidermek için cübbesini emmek zorunda kalmıştı.

Bu aptalca, diye düşündü. Bunu hücrede geçirdiği sürece pek çok kez düşünmüştü. *Dünya sona eriyor ve ben bir hücreye mi kapatıldım?* Son Sırdaş'tı, Müjdeci'ydi. Yukarıda, olup bitenleri kayıt altına alıyor olmalıydı.

Çünkü doğruyu söylemek gerekirse dünyanın sona ermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bir şeylerin, belki de *Muhafaza*'nın insanlığı koruyup kolladığını kabul etmişti. Terris dinine uymakta giderek artan bir kararlılığı vardı; ancak bunun nedeni bu inancın mükemmel olması değil; inanıp umutlu olmayı tercih etmesiydi.

Kahraman gerçekti. Sazed buna inanıyordu. Ve ona güveniyordu.

Kelsier'le birlikte yaşamış ve ona yardım etmişti. Ortaya çıktığı yıllarda Firari Cemaati'nin yükselişini kaleme almıştı. Hatta Tindwyl ile birlikte Çağların Kahramanı'nı araştırmış ve Vin'in kehanetlerde bahsedilen kişi olduğunun müjdesini kendisi vermişti. Ama kısa bir süre önce Vin'e inanmaya başlamıştı. Belki de bunun nedeni mucizelere tanık olan biri olmaya karar vermiş olmasıydı. Ya da belki yaklaşan sonun iç karartan korkusuydu. Belki de gerginlik ve huzursuzluktu. Her ne olursa olsun, kargaşadan huzuru çekip çıkarmayı bilmişti.

Gelecekti. Dünyayı muhafaza edecekti. Ancak Sazed'in yardım etmeye hazırlıklı olması gerekiyordu. Bu da kaçması anlamına geliyordu.

Metal ızgaraya baktı. Kilidi çeliktendi, ızgaranın kendisi ise demirdi. Tereddütle uzanıp parmaklıklara dokundu ve ağırlığının bir kısmını demire verdi.

Bununla birlikte bedeni hafifleyiverdi. Ferusimya'da, demir fiziksel ağırlığı barındırırdı ve ızgara Ferusimyasal yükü taşıyacak kadar saftı. Izgarayı bir metalzihin olarak kullanma fikrine öncelikle içgüdüsel olarak karşı çıkmıştı; taşınabilir değildi, ayrıca kaçması gerekirse, sakladığı tüm gücü geride bırakmak zorunda kalacaktı. Ancak bu çukurda oturup beklemekten de bir fayda gelmeyecekti.

Diğer eliyle uzanıp çelik kilide bir parmağıyla dokundu. Ardından onu da bedenindeki hız ile doldurdu. Bir anda hâlsiz düşmüştü; sanki her hareketi, hatta soluk alışı bile, zorlaşmış gibiydi. Her hareketiyle sanki yoğun bir maddeyi itmek zorundaymış gibiydi.

Öylece kaldı. Metalzihinleri doldurduğunda bir tür transa geçmeyi öğrenmişti. Sıklıkla pek çoğunu birden doldurur ve bunun sonucunda zayıf, güçsüz yavaş ve uyuşuk hissederdi. Mümkün olduğunca kendisini öylece bırakmak daha iyi geliyordu.

Meditasyonun ne kadar sürdüğünden emin değildi. Zaman zaman bir muhafız

gelip üzerine su atıyordu. Sesler duyduğunda Sazed toparlanıp uyuyormuş gibi yapıyordu. Ama muhafız gider gitmez tekrar uzanıp metalzihinlerini doldurmayı sürdürüyordu.

Biraz daha zaman geçti. Ardından sesler duydu. Sazed tekrar toparlandı ve üzerine suyun boca edilmesini bekledi.

Bir ses "Seni halkımı kurtarmak için gönderdiğimde," diye homurdandı, "Kast ettiğim tam olarak bu değildi." Sazed gözlerini açıp yukarı baktı ve ızgaranın öte yanında tanıdık bir köpeğin yüzünü gördüğüne şaşırdı.

Sazed "TenSoon, sen misin?" diye sordu.

Kandra homurdanıp geri çekildi. Bir kandra daha belirince Sazed canlandı. Ahşaptan, uzun ince, neredeyse insana benzemeyen zarif bir som bedeni vardı. Elinde ise bazı anahtarlar vardı.

TenSoon, köpek sesiyle "Çabuk, MeLaan," dedi. Görünüşe göre kurt köpeği hâline geri dönmüştü; bu da mantıklı bir seçimdi. Anayurt'un kimi zaman dar ve dik olan tünellerinde bir at olarak ilerlemek zor olurdu.

Dişi kandra kilidi açtı, ardından da kapağı kaldırdı. Sazed hevesle yukarı tırmandı. Odada, garip som bedenler kuşanmış birkaç kandra daha vardı. Köşede, gardiyan elleri ve ağzı bağlı bir hâldeydi.

TenSoon "Anayurt'a girerken görüldüm, Terrisli," dedi. "Bu yüzden az vaktimiz var. Burada ne oldu? MeLaan bana senin tutsak edilmenden bahsetti; KanPaar ilk neslin senin tutuklanmanı emrettiğini söyledi. Onları kızdıracak ne yaptın?

Sazed uyuşmuş olan bacaklarını hareket ettirirken "Onlar değil," dedi. "İkinci nesildi. İlk nesilleri rehin aldılar ve yönetimi onlardan almayı planlıyorlar."

MeLaan'ın şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Asla yapmazlar!"

Sazed doğrulurken "Yaptılar," dedi. "İlk nesillerin hayatından endişe ediyorum. KanPaar insan olduğumdan ötürü beni öldürmekten çekinmiş olabilir. Ancak ilk nesiller..."

MeLaan "Ama," dedi, "İkinci nesiller kandradır. Böyle bir şey yapmazlar. Biz öyle bir halk değiliz."

TenSoon ve Sazed bakıştılar. Sazed, her toplumda kuralları çiğneyenler vardır, evladım, diye düşündü. *Özellikle de söz konusu güç olunca.*

TenSoon "Birinci nesilleri bulmalıyız," dedi. "Güvenağılı'nı da geri almalıyız." Diğer kandralardan biri "Seninle birlikte savaşacağız, TenSoon," dedi.

Bir diğeri "Sonunda onları deviriyoruz!" dedi. "İkinci nesilleri ve insanlara hizmet etmemiz gerektiğindeki ısrarlarını!"

Sazed bunu anlayamadı. Bu çatışmanın insanlarla ne ilgisi olabilirdi ki? Ancak diğerlerinin TenSoon'u nasıl gördüğünü fark etti. Köpeğin bedeni, diye düşündü. *Onlar için, TenSoon büyük bir devrimci; bunun tek nedeni de Vin'in ona yapmasını söylediği bir şey.*

TenSoon tekrara Sazed'le göz göze geldi, bir şeyler söylemek üzere dudaklarında bir hareketlenme oldu. Ancak duraksadı. Köpek kulakları doğrulurken "Geliyorlar," dedi.

Sazed endişeyle arkasını döndüğünde hücresinin bulunduğu salona uzanan koridorun taştan duvarlarında beliren gölgeleri fark etti.

Salon, zemininde beş–altı zindan bulunan küçük bir yerdi. Başka bir girişi yoktu.

Cesur sözlerine karşın TenSoon'un yanındakiler derhal ürküp duvara doğru çekildiler. Çekişmeye, özellikle kendi türleriyle bir çekişmeye alışık olmadıkları ortadaydı. TenSoon'da ise onlardaki ürkeklik yoktu. Beşincilerden bir grup içeri girer girmez ileri atılıp omzunu birinin göğsüne doğru savurdu, bir yandan da havlayıp bir diğerini pençeliyordu.

Sazed gülümseyerek, benim Terris toplumuna uyamadığım gibi, kendi toplumuna uyum sağlayamayan bir kandra var, diye düşündü. Geri çekilip hücrelerden birinin parmaklıklarının üzerine çıktı ve çıplak ayaklarıyla metalin üzerine bastı.

Beşinci nesiller TenSoon'la dövüşmekte zorlanıyorlardı ne de olsa kandra Vin ile birlikte çalışmıştı ve köpek bedeninde oldukça rahattı. Hareket halindeydi ve onları yere deviriyordu. Ancak beş kişiydiler ve TenSoon tek başına karşı koyuyordu. Geri çekilmek zorunda kaldı.

Sazed, bedenindeki yaralar o istediği anda kapanıyor, diye düşündü. *Muhafızlar bu yüzden genellikle çekiç kuşanıyor olmalılar.*

Bu da kandralara karşı nasıl mücadele edileceğini açıkça gösteriyordu. TenSoon Sazed'in yanına geriledi. Köpek "Özür dilerim," diye hırıldadı.

"Bu pek kurtarma sayılmaz."

Beşinci nesiller etraflarını sararken Sazed gülümseyerek "O, bilmem ki," dedi. "Sanırım, bu kadar çabuk pes etmene gerek yoktu."

Beşinciler saldırıya geçti ve Sazed yalın ayaklarının altındaki ızgaranın emirine erişti. Bir anda bedeni normale kıyasla birkaç kat ağırlaştı ve bir kandra muhafızını kollarından yakaladı.

Ardından tüm ağırlığıyla üzerine çöktü

Sazed her zaman bir savaşçı olmadığından bahsederdi. Ancak bunu ne kadar söylerse söylesin zorla dövüşmek durumunda kalması bu bahanenin artık geçersiz olduğunu düşünmesine yol açıyordu. Gerçek şu ki, son birkaç yılda, hayal bile edebileceğinden çok daha fazla muharebeye katılmış ve bunlardan sağ kurtulmuştu.

Her halükarda, bazı temel hareketleri biliyordu; Ferusimya gücü ve kendisinden beklenmedik bir hamle yapacak olması onun için yeterliydi. Metaldeki ağırlığa erişmesi bedeninin ve kemiklerinin yoğunluğunu arttırmış ve kendisini askerin üzerine bırakırken yaralanmasını önlemişti. Birlikte ızgaranın üzerine düştüklerinde Sazed bir çatırtı duyup bundan memnun oldu; artmış olan ağırlığı muhafız kandranın kemiklerini kırmıştı. Taştan som bedenleri vardı ancak bu bile yeterli değildi.

Sazed metalzihini serbest bıraktı, ardından onu doldurarak bedenini son derece hafif kıldı. Ayağıyla çelik kilide dokundu ve hıza erişti. Bir anda bir insana göre çok daha hızlıydı. Diğer dört muhafız şaşkınlıkla kendisine doğru dönerken ayaklandı.

Demirzihinini doldurmayı bırakıp normal ağırlığını geri kazandı, ardından büyük bir hızla etkisiz hâle getirdiği askerin baltasına uzandı. Takviyeli bir gücü yoktu ancak hızlıydı. Çekici kandralardan birinin omuzuna indirerek darbesinin etkisini güçlendirmek için ağırlığını arttırdı.

Kandranın kemikleri parçalandı. Sazed ayağını kilitten çekip geriye kalan tüm hıza erişti. Eğilip kendi etrafında dönerek çekicini ona doğru ellerindeki çekiçlerle saldırmakta olan iki kandranın dizlerine indirdi.

Çığlıklar atarak yere devrilirlerken Sazed'in hızı tükendi.

Doğruldu. TenSoon geriye kalan son muhafızın üzerine çıkmış, onu zapt ediyordu. Altındaki tutsak korkudan büzüşürken TenSoon "Bir âlim olduğunu sanıyordum," dedi.

Sazed elindeki çekici fırlattı. "Öyleyim," dedi. "Vin olsa bu zindandan günler öncesinde kurtulmuş olurdu. Şimdi bunlarla ilgilenmemiz gerek..." Eliyle, kırık kemikleri yüzünden hareket edemeyen beşinci nesilleri gösterdi.

TenSoon başıyla onayladı. Arkadaşlarından bazılarına, kendisine yardım etmelerini işaret etti. TenSoon'un zapt etmiş olduğu tutsağı tereddütle tutuyorlardı, ancak hareket etmesini önleyecek kadar çok kişiydiler.

TenSoon tutsak kandraya "Ne yaptın FhorKood?" dedi. Sazed diğer beşinci nesilleri gözlüyordu ve kaçmaya çalışan birine bir darbe daha indirip kemiklerini kırmak zorunda kalmıştı.

FhorKood tükürdü. "Pislik üçüncü nesil," diye söylendi.

TenSoon, gülümseyerek "Bu kez hain sizsiniz," dedi. "KanPaar bana Ahitbozan diyor, sonra da ilk nesli deviriyor, öyle mi? Eğer dünya sona eriyor olmasaydı bunu daha keyif verici bulabilirdim.

Şimdi, konuş!"

Sazed bir şey fark edip duraksadı. Zemindeki diğer hücreler doluydu. Eğildiğinde içeride gördüğü kaslar bir yerden tanıdık geliyordu. Renkleri ve şekilleri biraz bozuktu. Sanki duvar yosunu gibiydi.

Doğrulup "TenSoon!" dedi. "Belki birinci nesiller hâlâ hayattadır. Buraya gel."

TenSoon yaklaştı ardından çukurun içine bakıp köpek dudaklarında düşünceli bir ifade oluştu. "MeLaan! Anahtarlar!" Kandra aceleyle gelip ızgaranın kilidini açtı. Sazed şaşkınlıkla çukurda, birbirinden farklı renklerde birkaç grup kas olduğunu fark etti.

TenSoon doğrulurken "Kemiklere ihtiyacımız var," dedi.

MeLaan başıyla onaylayıp hızla odadan ayrıldı. Sazed TenSoon ile göz göze geldi.

TenSoon usulca "Bu hücrelerdeki diğer kandraları öldürmüş olmalılar," dedi. "Sonsuza dek hapsedilmiş hainler. Benim kaderim de bu olacaktı. Her halükarda zekice; herkes bu hücrelerde uğursuz suçluların yer aldığını sanıyor. Beşinci nesillerin onları beslemesi garip görünmeyecekti ve kasların renklerini görebilecek kadar yakından bakmadıkça hiç kimse hücrelerdekilerin birinci nesiller olduğunu anlamayacaktı.

Sazed "Gitmeliyiz," dedi. "KanPaar'ı bulmalıyız."

TenSoon hayır der gibi başını salladı. "İlk nesiller söylediklerimizi desteklemeden pek yol kat edemeyiz, Terrisli. Git ve biraz daha Ferusimya depola. İhtiyacımız olabilir."

TenSoon sözünü tamamlayıp hareketlendi ve tutsak muhafızın yanında eğildi. "İki seçeneğin var, FhorKood," dedi. "Ya o kemiklerden vazgeçersin, ya da tıpkı OreSeur'a yaptığım gibi bedenini sindirip seni öldürürüm."

Sazed merakla olup biteni izledi. Tutsak kandra TenSoon'dan ürküyor gibi görünüyordu. Beşinci neslin bedeni eridi ve granit kemiklerden sürünerek uzaklaştı. TenSoon gülümsedi.

Sazed "Bu ne için?" diye sordu.

TenSoon "Zane'in bana öğrettiği bir şey dedi. Köpek bedeni erimeye ve tüyleri dökülmeye başlıyordu. "Kimse bir *kandranın* sahte olacağını düşünmez. Birkaç dakika içinde buradaki FhorKood ikinci nesillerin yanına dönüp hain TenSoon'un yakalandığını bildirecek. Sanırım, ilk nesillerin iyileşmesine olanak tanıyacak kadar oyalayabilirim; beden kuşanmaları bana kıyasla çok daha uzun sürecektir."

Sazed başıyla onayladı. Kısa bir süre sonra MeLaan büyük bir torba kemikle geri geldi ve inanılmaz bir hızla FhorKood'un bedenini yeniden oluşturmuş olan TenSoon yapması gerekenleri gerçekleştirmek üzere oradan ayrıldı.

Ardından Sazed eğildi, kilidi çıkardı ve metalzihin olarak kullanmak üzere eline aldı; diğer elinde ise ağırlık depolamak üzere demir bir çekiç vardı. Orada öylece oturmak garip bir hisli, ancak birinci nesiller bedenlerini yeniden oluşturmak için birkaç saate ihtiyaç duyuyordu.

Sazed, gerçekten bir telaşa gerek yok, diye düşündü. *Birinci nesiller burada; ihtiyacım olan onlar. Onlara sorular sormaya, istediklerimi öğrenmeye devam edebilirim. TenSoon KanPaar'ı oyalayacaktır.* Birkaç saat daha ikinci nesillerin idarede olması sorun olmaz.

Ne yapabilirler ki?

Sislerin kendilerini barındıracak yeni bir yer aradıklarını düşünüyorum. Yönlendirecek bir bilinç. Bu konuda hâlâ bir karara varabilmiş değilim. Neden yaratma ve yok etme için kullanılan güç onu idare edecek bir zihne ihtiyaç duyuyor? Yine de, yeteneklerinin emrinde, muğlak bir iradesi var gibi görünüyor. Onu yönlendirecek bir bilinç olmaksızın, hiçbir şey yaratılamaz ya da yok edilemez. Muhafaza'nın gücü istikrarı güçlendirme eğilimi yeterli değilmiş gibi. Eğer hiçbir şey değişmezse, hiçbir şey var olmaz.

Bu da Muhafaza ve Harap'ın zihinlerinde kimlerin veya nelerin olduğunu düşündürüyor.

Her ne olursa olsun Muhafaza'nın gücü olan sisler tüm bunlar yaşanmadan önce barınacak yeni birini seçmişlerdi. Ancak bu kişi derhal Harap tarafından ele geçirilmiş ve bir piyon gibi kullanılmıştı. Ona gizli bir hemalurjik kazık vererek sislerin dilediği gibi ona yerleşmesini de önleyeceğini biliyor olmalıydı.

Üç kez sislerin gücünden yararlanmıştı, öyleyse bu üçü sefer de küpesini takmıyordu. Lord Hükümdar'la dövüşürken, Allomansi küpeyi çıkarıp atmıştı. Fadrex'te Marsh ile dövüşürken küpeyi bir silah olarak kullanmıştı. Sonuncusunda ise Marsh küpeyi çekip koparmış ve onu serbest bırakarak, Muhafaza'dan geriye kalan son tutamın da yok olmasıyla çaresizce barınacak bir yer arayan sislerin sonunda içine dolmasına olanak tanımıştı.

79

BİR ŞEYLER DEĞİŞTİ.

Vin dünya hakkında fikir yürütmeyi bırakıp doğruldu. Önemli bir şey oluyordu. Hemen neler olup bittiğini anlayacak kadar deneyimli değildi ancak *Harap*'ın aniden ortadan kaybolduğunu anlamıştı.

O da peşinden gitti. Hız sorun değildi. Aslında ona hareket ediyormuş gibi bile gelmiyordu. "Peşinden gitmişti" çünkü bilincini, *Harap*'ın kendi bilincini odaklamış olduğu yöne bir anda kaydırmayı zihni böyle yorumluyordu.

Bölgeyi tanıdı. Hathsin Madenleri ya da yakınlarında bir yer. Zihninin bir kısmının daha önce fark etmiş olduğu gibi Madenler büyük bir mülteci kampına dönüşmüştü; oradaki insanlar Terris halkının özenle biriktirmiş olduğu kaynakları hızla tüketiyorlardı. Bir yanı gülümsedi. Terrisliler mallarını karşılıksız veriyorlar, Luthadel'den kaçıp gelenlere yardım ediyorlardı. Lord Hükümdar Terrislileri uysal olmak üzere yetiştirmişti. Ancak mükemmel hizmetkârlar yaratırken bunun son sürülerini dahi açlık çeken kimselere verecek olan düşünceli, nazik insanlar olacaklarını da düşünmüş müydü?

Fark etmiş olduğu şeyin Terrisliler ya da misafirleriyle ilgisi yoktu. Yaklaşırken görmüştü. Parıldayan bir şey. Güneşten bile daha güçlü bir şey. Odaklandı ancak zorlukla seçebiliyordu. Bu kadar muazzam bir biçimde parıldayan şey neydi?

Bir ses "Bunu al," dedi. "İnsanları bul ve silah ve kaynak karşılığına takas et."

İkinci bir ses "Evet, Lord KanPaar," dedi. Bu parlayan bölgenin merkezinden geliyorlardı. Madenler'in yanında, mültecilerden yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı.

Vin, ani bir korkuyla, hayır, diye düşündü.

KanPaar "Ahmak birinci nesiller bu serveti fazlasıyla uzun süredir saklıyorlar," dedi. "Bu servetle, insanlara uşaklık değil efendilik edebiliriz."

İkinci bir ses "Bir şeyi değiştirmek istemediğimizi sanıyordum?" dedi.

"Ah, değiştirmeyeceğiz. En azından kısa sürede. Şimdilik, yalnızca bu küçük miktarın satılması gerekiyor..."

Vin yeni ve genişlemiş zihniyle, yer altında saklı, diye çıkarımda bulundu. *Büyük miktardaki metal yatakları nedeniyle parıldayan bir yerde. Harap atiyumun nerede olduğunu asla anlayamazdı.*

Lord Hükümdar'ın stratejilerindeki derinlik onu şaşırtmıştı. Böylesi büyük bir sırrı bin yıl saklayarak, atiyumu güvenilir ellerde tutmuştu. Obligatörlerin yalnızca metal levhalar kullanarak haberleşerek Madenler'de yapılacaklar hakkında talimatlar verişini düşündü. Tam olarak nereye gittiğini ve neyin taşındığını gizlemek adına altın ve sikkelerin arasına karıştırılmış atiyumu Madenler'den çıkaran karavanları düşündü.

Lord Hükümdar, insanlık için neler yaptığımı bilmiyorsun, demişti.

Vin, bilmiyormuşum, diye düşündü. *Teşekkür ederim.*

Harap'ın gücüyle coştuğunu hissedip onu engelledi. Ama bir güç filizinin *Harap*'ı aşıp Elend'e ulaşmasını sağladığında, *Harap* da çok küçük bir miktarını aktarmayı başarmıştı. Konuştuğu kişi hemalurji ile bozulmuş olduğundan bu kadarı bile yeterliydi. Omuzlarındaki kazıklar *Harap*'ın gücünden faydalanıyordu ve bu da onun kazıkları bedeninde taşıyan kimseyle konuşmasına olanak tanıyordu.

Algıları sonunda atiyumun parlaklığını aşıp yerin hemen altındaki bir mağarada yarı saydam bedene sahip bir yaratığı görünce Vin, bir kandra, diye düşündü. Bir başka kandra, küçük bir kese atiyumla yakınlardaki bir delikten çıkıyordu.

Harap KanPaar adlı kandrayı hâkimiyeti altına aldı. Metal kazıkları kendisini ele veren yaratık kaskatı kesildi.

Harap KanPaar'a, "Söyle," dedi. Vin bu sözlerin kandranın bedeninde titreştiğini hissediyordu. "*Orada ne kadar atiyum var?*"

KanPaar "Ne... Sen kimsin?" dedi. "Neden kafamdasın?"

Ses, "Ben tanrıyım," dedi. "*Sen de benimsin.*

Hepiniz benimsiniz."

Elend Hathsin Madenleri'ne indiğinde yerdeki külleri havalandırdı. Garip bir şekilde, askerlerinden bazıları orada muhafızlık yapıyordu. Ellerinde mızraklarla gergin bir biçimde atıldılar ve Elend'i görünce donakaldılar.

Adamlardan biri şaşkınlıkla "Lord Venture?" diye bildi.

Elend "Seni tanıyorum," dedi. "Fadrex'teki ordumdan."

Diğer bir asker "Bizi geri gönderdiniz, lordum," dedi. "General Demoux ile birlikte. Luthadel'de Lord Penrod'a yardım etmek için."

Elend, yıldızlarla kaplı gece göğüne şöyle bir baktı. Luthadel'den Madenler'e gelinceye dek bir süre geçmişti. Eğer zaman şimdi normal olarak akışını sürdürüyorsa, gecenin yarısı çoktan geride kalmıştı. Güneş tekrar doğduğunda ne olacaktı?

Elend "Çabuk," dedi. "Bu kampın liderleriyle görüşmem gerek."

İlk neslin dönüşü Sazed'in beklediği gibi incelikle tamamlanmıştı. Artık daha büyük bedenler kuşanmış olan yaşlı kandralarda nesillerine özgü renkler ve yaşlı derileri seçilebiliyordu. Sıradan kandraların onları tanıyamayacağından çekiniyordu. Ancak kandraların uzun yaşamlarını hesaba katmamıştı. İlk nesiller her asırda bir kez bile görünseler, kandraların çoğu onları birkaç kez görmüş oluyordu.

İlk nesiller ana kandra salonuna doğru hareketlenip diğerlerini şaşırtırken Sazed gülümsedi. KanPaar'ın ihanet edip kendilerini tutsak ettiğini söylediler ve kandraları toplantıya çağırdılar. Sazed MeLaan ve diğerleriyle geride kalmayı tercih ediyor ve planlarını gözden geçiriyordu.

Tanıdık bir kandranın yandan yaklaştığını fark etti.

TenSoon hâlâ beşinci nesillerden birinin bedeni içerisinde "Sırdaş," dedi. "Dikkatli olmalıyız. Garip şeyler oluyor."

Sazed "Ne gibi?" diye sordu. Ardından TenSoon ona saldırdı.

Sazed şaşırdı ve bu şaşkınlığı ona pahalıya mal oldu. TenSoon ya da artık her kimse, ellerini Sazed'in gırtlağına dolamış ve onu boğmaya başlamıştı. Geriye yuvarlanıp çevredeki kandraların dikkatlerini çektiler. Sazed'e saldıran, kaya kemikli bu kandra Sazed'ten daha ağırdı ve kolaylıkla onun üzerine çıkmıştı. Elleri ise hâlâ Sazed'in gırtlağındaydı.

MeLaan dehşet içinde "TenSoon?" dedi.

Sazed, o değil, diye düşündü. O *olamaz*...

Saldırgan dişlerini sıkarken "Sırdaş," dedi. "Bir şeyler çok yanlış."

Bana mı anlatıyorsun! Sazed cübbesinin cebindeki metalzihin olarak kullandığı kilide uzanmaya uğraşırken soluk almaya çalışıyordu.

Kandra "Boğazını sıkmamak için kendimi zor tutuyorum," dedi. "Bir şey bana hükmediyor. Seni öldürmemi istiyor."

Sazed, bu konuda epey beceriklisin, diye içinden geçirdi. TenSoon "Üzgünüm," dedi.

Birinci nesiller ikisinin etrafında toplanmıştı. Sazed güçlükle odaklanabiliyordu, çok daha güçlü ve ağır bir rakibe karşı panik tüm bedenini kaplamıştı. Sonunda çelikzihinini eline alabildi ancak kandra onu sıkı sıkıya kavramışken hızın pek işine yaramayacağını fark etti.

Birincilerin lideri Haddek "Öyleyse vakit geldi," dedi. Birinci nesillerden bir başkasının titremeye başladığını Sazed güçlükle fark etti. Etraftakiler bağrışıyordu fakat Sazed'in gözlerinde zonklayan kan neler söylediklerini anlamasına engel oluyordu.

Haddek, nefessiz kalan Sazed'e arkasını döndü. Ardından gür bir sesle bir şeyler söyleyerek bağırdı. "Karar günü geldi!"

Sazed'in üzerindeki TenSoon kasıldı. Kandranın içinde bir şeyler karşı koyuyor gibiydi; gelenek ve eğitimle geçen bir ömür dış bir gücün hâkimiyetine karşı mücadele veriyordu. TenSoon bir elini Sazed'in gırtlağından çekti, ancak diğer eliyle onu boğmaya devam etti. Ardından, serbest kalan eliyle omzuna uzandı.

Sazed'in gözleri karardı.

Kandralar daima özlerinde Muhafaza olduğunu, kolosslar ve Sorgucuların ise özlerinde Harap'ın olduğunu söylerlerdi. Ancak kandralar, tıpkı diğerleri gibi hemalurjik kazıklara sahiptiler. Öyleyse bu iddiaları basit bir yanılgı mıydı?

Hayır, sanmıyorum. Lord Hükümdar tarafından casus olmaları için yaratılmışlardı. Böyle şeyleri dile getirdiklerinde çoğumuz, başkalarının kılığına girebildiklerinden ötürü onları kendi yönetimi için çalışan casuslar olarak planladığını düşünmüştük. Gerçekten de bu amaçla kullanılmışlardı.

Ama varlıklarının çok daha büyük bir önemi olduğunu görüyorum. Lord Hükümdar'ın çift taraflı çalışan casuslarıydı; hemalurjik kazıkları vardı ancak Harap onlara hâkim olduğunda kazıklarını çıkaracaklarına güveniliyordu, bunu öğrenmişlerdi ve buna söz vermişlerdi. Harap'ın zafer anında, kandraları ele geçirmenin kolay olduğunu düşündüğü bir anda; büyük bir çoğunluğu bir anda taraf değiştirip Harap'ın ödülünü ele geçirmesini engellediler.

Ne de olsa özlerinde Muhafaza vardı.

80

DEMOUX "TERRİSLİ BURADA iyi bir iş çıkardı, lordum," dedi.

Elend elleri arkasında, kampın gece sessizliği içinde yürürken başıyla onayladı. Fadrex'ten ayrılmadan önce üzerini değişip yeni bir beyaz üniforma giyebildiğine seviniyordu. Olması gerektiği gibi, giyimi dikkat çekiyordu. İnsanlar onu görünce bile umutla doluyor gibiydiler. Yaşamları kargaşanın içine sürüklenmişti; liderlerinin bu durumdan haberdar olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Demoux "Gördüğün gibi, kamp muazzam bir büyüklükte," dedi. "Artık burada yüz binlerce insan yaşıyor. Terrisliler olmasaydı mültecilerin hayatta kalabileceğinden emin olamazdım. Bu haliyle, hastalığı asgari düzeyde tutmayı, kampa temiz içme suyu getirecek ekipler kurmayı ve battaniye ile yiyecek dağıtmayı organize etmeyi başardılar."

Demoux Elend'e bakıp duraksadı. General usulca "Ancak yiyecek tükeniyor," dedi. Görünüşe göre Penrod'un ölmüş olduğunu ve Luthadel'in nüfusunun çoğunun Madenler'e geldiğini öğrendiğinde yardım için adamlarını orada tutmaya karar vermişti.

Bir başka kamp ateşinin yanından geçerlerken insanlar ayağa kalktı. Elend ve generalini umutla izliyorlardı. Bu kamp ateşinin başında genç bir Terrisli kadın yaklaşıp Elend'e sıcak çay verince Demoux durakladı. Kadının gözleri Demoux'ya şefkatle bakıyordu, general de ona adıyla hitap ederek teşekkür etti. Terris halkı Demoux'ya iyi davranıyordu; mültecileri bir düzene sokmakta yardım etmek üzere askerlerini getirmesinden minnet duyuyorlardı.

Halkın böyle zamanlarda liderliğe ve düzene ihtiyacı vardı. Elend usulca "Luthadel'den ayrılmamalıydım," dedi.

Demoux hemen yanıtlamadı. İkisi çaylarını bitirince yanlarında tamamı Demoux'nun adamlarından oluşan on kadar şeref kıtasıyla birlikte yürümeye devam ettiler. General Elend'e birkaç haberci göndermişti. Haberciler ise ulaşamamıştı. Belki lavla kaplı arazileri aşamamışlardı. Belki de Elend'in Luthadel'den gelirken karşılaştığı koloss ordusuna rastlamışlardı.

Elend, o kolosslar, diye düşündü. *Fadrex'ten püskürttüklerimizin yanı sıra daha fazlası da doğruca bu yöne geliyor. Burada, Fadrex'tekinden bile daha fazla insan var. Ayrıca kenti koruyan surlar ya da askerler yok.*

Elend kamp ateşleri arasında karanlıkta kalmış bir noktada duraklayıp usulca "Luthadel'de neler olduğunu bulabildin mi, Demoux?" diye sordu. Etrafta, geceyi örten sisler olmadan dışarıda dolaşmak çok garip geliyordu. Çok daha uzağı görüyordu, ancak garip bir şekilde gece eskisi kadar aydınlık gelmiyordu.

Demoux usulca "Penrod, lordum. Delirdiğini söylüyorlar. Soylular arasında, hatta kendi ordusunda bile hainler bulmaya başlamış. Kenti bölmüş ve onu haneler arasındaki bir savaşa dönüştürmüş. Neredeyse askerlerin tümü birbirlerini öldürmüş ve kentin yarısı yanıp kül olmuş. Halkın büyük bir çoğunluğu kaçmış fakat koruma namına pek bir şeyleri yok. Kendinden emin bir grup eşkıya tüm grubu talan edecektir."

Elend sessiz kaldı. Öfkeyle, haneler arası savaş, diye düşündü. *Harap, bizim yöntemlerimizi bize karşı kullanıyor. Bu, Kelsier'in kenti ele geçirirken kullandığı yöntem.*

Demoux tereddütle "Lordum..." dedi. Elend, "Söyle," dedi.

Demoux "Beni ve adamlarımı geri göndermekte haklıydınız," dedi. "Bunun arkasında Firari var, lordum. Bir nedenden dolayı bizi burada istiyordu."

Elend, generalin dediklerini anlamaya çalışıyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?

Demoux, "Bu insanlar," dedi, "Onlar Kelsier yüzünden Luthadel'den kaçtılar. Kentte bir grup askere, ardından da bir grup insana görünmüş. Onlara felaket için hazırlanmalarını ve insanları kentten uzaklaştırmalarını söylemiş. Bu kadar insanın kaçabilmesinin nedeni de bu. O iki asker ve arkadaşları erzakları hazırlatmış ve buraya gelmeyi akıl etmişler."

Elend'in şaşkınlığı artmıştı. Ancak bu garip hikâyeyi bile reddetmeden önce düşünmesini gerektirecek kadar çok şey yaşamıştı. "O adamları getirin," dedi.

Demoux başıyla onayladı, ardından bir askere eliyle işaret etti.

Elend, Demoux ve adamlarının sislerden hastalandığını hatırlayarak "Ayrıca," dedi, "Burada Allomantik metallere sahip birileri var mı, bir araştırın. Onları askerlerine ver ve bu metalleri içmelerini sağla."

Demoux şaşırmış bir ifadeyle dönerken "Lordum?" dedi.

Elend "Uzun hikâye, Demoux," dedi. "Tanrımız, ya da artık her kimse, seni ve adamlarını Allomanserler'e dönüştürdü. Adamlarını yakabildikleri metallere göre gruplandır. Tüm sikkecilere, haydutlara ve Teskincilere ihtiyacımız olacak."

Sazed'in gözleri açıldı, inleyerek başını salladı. Ne kadardır baygındı? Görüşü netleşirken, muhtemelen çok uzun bir süre değil, diye düşündü. Soluk alamadığından bayılmıştı. Bu türden bir baygınlık genellikle kısa sürerdi.

Tabii, uyanabildiğini düşünürsek.

Öksürüp boğazını ovuşturuyor ve bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu; neyse ki ben kendime gelebildim, diye düşündü. Kandra mağarası fenerlerin mavi fosforlu ışığıyla aydınlanıyordu. Bu ışığın altında, etrafında garip bir şeyler olduğunu görebiliyordu.

Sishortlakları. Kandraların kuzenleri; geceleri avlanıp cesetlerle beslenen leşçiller. Kas, et ve kemikten oluşan yığınlar Sazed'in etrafında dolanıyorlardı; ancak bu kemikler garip, sıra dışı biçimlerde kaynamışlardı. Garip açılardan sallanan ayaklar, kollarla birleşen kafalar. Bacak olarak kullanılan kaburgalar.

Ancak bu kemikler gerçek kemikten değil de, taştan, metalden ya da ahşaptandı. Sazed kandra halkından geri kalanlara bakarken ağırbaşlı bir hâlde doğruldu. Zemine yayılmış hâlde, dev, yarı saydam sümüklü böcekler gibi oynaşan sishortlaklarının üst üste binmiş kütleleri arasında sökülüp atılmış kazıklar vardı. Kandra kayraları. Onlara bilinç kazandıran şeyler.

Yapmışlardı. Sözlerine bağlı kalmışlar ve *Harap*'ın eline düşmektense kazıklarını çıkarmışlardı. Sazed onlara acıyarak, şaşkınlıkla ve saygıyla baktı.

Atiyum, diye düşündü. *Bunu, Harap'ın atiyumu ele geçirmesini önlemek için yaptılar. Onu korumalıyım!*

Ana salondan uzaklaşıp Güvenağılı'na doğru giderken yavaş yavaş kendine geliyordu. Ancak yaklaşınca, bazı sesler duyup duraksadı. Köşeden başını uzatıp koridora ve oradan kapısı açık olan Güvenağılı'na baktı. İçeride, yirmi kadar kandra atiyumun üzerindeki metal plakayı itmeye çalışıyorlardı.

Elbette hepsi sishortlağına dönüşmedi, diye düşündü. Bazıları ilk nesli duyamayacak bir yerdiydiler, ya da kazıklarını çıkartacak cesaretleri yoktu. Aslında, bunu düşündükçe pek çoğunun ilk neslin bu emrine *uymuş* olmasından etkilenmişti.

Sazed içerideki çalışmaları yönlendiren KanPaar'ı kolaylıkla tanıdı. Kandralar atiyumu alacak ve onu *Harap*'a teslim edeceklerdi. Sazed onları durdurmak zo-

rundaydı. Ama yalnızca küçük bir metalzihine sahip Sazed'e karşı yirmi kişiydiler. Bu Sazed'e pek olası gibi gelmiyordu.

Ancak daha sonra Sazed Güvenağılı'nın dışarısında duran bir şey fark etti. Sazed'in onu fark etmiş olması dışında pek bir önemi olmayan basit, kumaştan bir torba. Yıllardır metalzihinlerini onun içinde taşıyordu.

Sazed'i yakaladıktan sonra torbayı oraya atmış olmalıydılar. Yaklaşık beş metre kadar ötesinde, Güvenağılı'nın girişinin tam yanında duruyordu.

Diğer salonda, KanPaar yukarıya, doğruca Sazed'in olduğu yere bakıyordu. *Harap* onu fark etmişti. Vin düşünmek için duraksamadı. Cebine uzanıp metal kilidi avcuna aldı ve içindekilere erişti.

Koridorda insanüstü bir hızla ilerleyip torbasını kaptığında kandralar bağrışmaya başladı.

Sazed torbayı açtı ve içinde pek çok bileklik, yüzük ve kolluk vardı. Torbayı ters çevirip kıymetli metalzihinleri yere döktü ve içlerinden iki tanesini aldı. Ardından, yine büyük bir hızla, yana doğru hareketlendi.

Çelikzihini tükenmişti. Almış olduğu yüzüklerden biri lehimdendi. Lehimzihindeki güce erişince bir anda büyüdü. Ardından Güvenağılı'nın kapılarını kapatıp kandraları içeride mahsur bırakırken şaşkınlıkla yükselen çığlıklarını duyabiliyordu. Ardından diğer yüzüğe erişti; demir yüzüğe. Kat kat daha ağır bir hâl alarak kendisini âdeta bir kapı tamponuna çevirerek Güvenağılı'nın dev metal kapılarını tuttu.

Oyalama taktiğiydi. Kapılara dayanmış bir halde dikilirken metalzihinleri büyük bir hızla boşalıyordu. Luthadel kuşatmasında taktığı, onunla bütünleşmiş olan yüzüklerdi. Kuşatmanın ardından, Ferusimya'yı bıraktıktan sonra onları yeniden doldurmuştu. Bu fazla uzun sürmeyecekti. Kandralar kapıyı açıp çıktıklarında ne yapacaktı. Çaresizce kapının açılmasını engelleyecek bir şeyler aradı ancak etrafta işe yarar hiçbir şey göremiyordu. Ayrıca, kapıyı bir anlığına bile bırakacak olsa, içerideki kandralar kaçacaktı.

Daha önce olduğu gibi, kendisini dinlemekte olan şeyin bir mucize lütfedeceğini umarak "Lütfen," diye fısıldadı. "Yardıma ihtiyacım olacak..."

Rittle adında bir asker, "Yemin ederim oydu, lordum," dedi. "Kelsier'in ölümünden beri Firari Cemaati'ne iman etmiş biriyim, lordum. Benimle konuşup beni isyana ikna etti. Mağaraları ziyaret ettiğinde ve Lord Demoux'yu onuru için dövüştürdüğünde oradaydım. Kelsier'i babamı tanıdığım gibi tanırım. O Firari'ydi."

Elend diğer askere döndüğünde, o da onaylarcasına başını salladı. "Ben onu tanımıyordum, lordum," dedi. "Ancak söylenenlere uyuyordu. Sanırım, gerçekten de oydu."

Elend, Demoux'ya döndü, o da başıyla onayladı. "Lord Kelsier'i büyük bir doğrulukla tarif ettiler, lordum. Bizi kolluyor."

Elend...

Bir haberci gelip Demoux'ya bir şeyler fısıldadı. Gece karanlıktı ve meşale ışığı altında Elend Kelsier'i görmüş olan askerleri incelemeye koyuldu. Pek güvenilir

tanıklar gibi görünmüyorlardı; Elend sefer çıktığında geride bıraktıkları en iyi askerleri değildi. Yine de, Firari'yi gören başkaları da vardı. Elend onlarla konuşmak istiyordu.

Başını hayır der gibi salladı. Peki ya Vin nerelerdeydi?

Elend...

Demoux, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona dokunarak "Lordum," dedi. Elend iki askeri gönderdi. Doğru ya da değil, onlara minnettardı; çünkü hazırlıklarıyla pek çok hayat kurtarmışlardı.

Demoux yüzünde, gece ayazıyla oynaşan meşale alevinin aydınlığında "Gözcü raporları, lordum," dedi. "Gördüğünüz kolosslar bu tarafa doğru geliyor. Hızla hareket ediyorlar. Gözcüler onları uzakta, bir tepenin üzerinde yaklaşırken görmüşler. Gece sona ermeden burada olabilirler."

Elend usulca söylendi.

Elend...

Yüzünü buruşturdu. Neden adını rüzgârda duyup duruyordu? Dönüp karanlığa doğru baktı. Bir şey onu çekiyor, yönlendiriyor ve ona fısıldıyordu. Buna aldırmamaya çalışıp Demoux'ya döndü. Ancak hâlâ orada, kalbindeydi.

Gel...

Vin'in sesine benziyordu.

Elend meşaleyi eline alıp bir külpelerinini omuzlarına atıp dizlerine dek iliklerken "Bir şeref kıtası topla," dedi. Ardından karanlığa döndü.

Demoux, "Lordum?" dedi.

Elend karanlığa karışırken "Yalnızca dediğimi yap!" dedi. Demoux birkaç askerler çağırıp, aceleyle onun peşinden gitti.

Elend beline dek gelen külün içinde üniformasını pelerinin içinde temiz tutmayı umarak ilerlerken, ne yapıyorum, diye düşündü. *Rüyaları mı kovalıyorum? Belki deliriyorumdur.*

Zihninde bir şey görebiliyordu. İçinde delik olan bir yamaç. Yoksa bir anı mıydı? Daha önce bu tarafa gelmiş miydi? Demoux ve askerler endişeli ifadelerle sessizce onu izliyorlardı.

Elend ilerlemeyi sürdü. Neredeyse–

Durdu. Yamaç oradaydı. Çevreden ayırt edilebilecek gibi değildi, ancak ona uzanan izler vardı. Elend yüzünde bir merak ile, kalın kül tabakası içinde ilerleyip izlerin sona erdiği yere doğru yoluna devam etti. Orada, yerde, aşağı uzanan bir delik buldu.

Bir mağara, diye düşündü. *Belki de halkımın saklanması için bir mağaradır?*

Ancak bunun için yeterince büyük gibi görünmüyordu. Yine de Kelsier'in isyanları için kullandığı mağaralar on bin askeri barındıracak kadar genişti. Merakla, Elend deliğin içine baktı, ardından pelerinini çıkarıp dik eğiminden aşağı indi. Demoux ve adamları merakla peşinden geldiler.

Tünel biraz daha ileriye uzanıyordu ve Elend diğer taraftan ışık geldiğine şaşırmıştı. Derhal lehimini harlayıp hazırlandı. Meşalesini bir kenara attı, ardından

kalay yakıp görüşünü arttırdı. Tepeleri mavi bir ışıkla parıldayan bazı değnekler görebiliyordu. Taştan yapılmışa benziyorlardı.

Bu da ne demek oluyor?

Demoux ve adamlarının peşinden gelmesini işaret ederek hızla ilerledi. Tünel büyük bir mağara çıktı. Elend durdu. Ambar olarak kullanılan mağaralar kadar büyüktü. Belki de daha büyüktü. Aşağıda bir şeyler hareket ediyordu.

Şaşkınlıkla, sishortlakları, diye düşündü. *Burada mı saklanıyorlar? Yeraltındaki deliklerde?*

Bir sikke atıp loş mağarada süzülerek Demoux ve diğerlerinden biraz uzaktaki taş zemine indi. Sishortlakları daha önce görmüş oldukları kadar büyük değildi. Peki ya neden kemik yerine kaya ve ahşap kullanıyorlardı.

Bir ses duydu. Bunu kalayla güçlendirilmiş kulaklarına borçluydu, ama ses bir sishortlağının çıkaracağı türden bir sese pek benzemiyordu. Taşa sürtünen metal. Demoux'ya aceleyle işaret etti, ardından yandaki bir koridorda dikkatle ilerledi.

Koridorun sonuna gelince ise şaşkınlıkla durakladı. İki kanatlı bir metal kapının önünde tanıdık bir sima durmuş, homurdanarak kapıları kapalı tutmaya çalışıyordu.

Elend doğrularak "*Sazed*?" diye seslendi.

Sazed başını çevirip Elend'i gördü ve buna o kadar şaşırmış olacaktı ki kapıları tutmayı bıraktı. Kapının kanatları açılarak Terrisliyi bir kenara fırlattılar; içeriden ise bir grup sinirli ve yarı saydam kandra fırladı.

Sazed "Majesteleri," dedi. "Kaçmalarına izin vermeyin!"

Demoux ve askerleri Elend'in peşinden hareketlendi. Elend, bu ya Sazed ya da onun kemiklerini yemiş olan bir kandra. Ani bir karar verdi. Kulağındaki sese güvenmişti. Bunun da Sazed olduğuna güvenecekti.

Kandralar Demoux'nun askerlerini aşmaya çalışıyorlardı. Ancak kandralar pek iyi savaşçılar sayılmazlardı ve silahları metaldi. Elend ve Demoux iki dakika kadar bir sürede kandraları bastırıp, kemiklerini kırmışlar ve kendilerini iyileştirip kaçmalarını önlemişlerdi.

Ardından Elend, doğrulup üzerini silkelemiş olan Sazed'in yanına vardı. "Beni nasıl buldunuz, majesteleri?"

Elend "Açıkçası ben de bilmiyorum," dedi. "Sazed, burası da neresi?"

Sazed "Kandraların Anayurt dediği yer, majesteleri," dedi. "Ayrıca Lord Hükümdar'ın atiyumunu sakladığı yer."

Elend buna şüpheyle yaklaştı ve ardından Sazed'in parmağıyla işaret ettiği yöne baktı. Kapıların ardında bir salon ve yerde ise bir çukur vardı.

Elend, harika, diye düşündü. *Bunu ancak buluyoruz.*

Sazed "Bu sizi pek heyecanlandırmış gibi görünmüyor, majesteleri," dedi. "Krallar, ordular, Sissoylular, hatta Kelsier'in kendisi bile bu zulayı yıllardır arıyordu."

Elend, "Hiçbir kıymeti yok," dedi. "Halkını açlık çekiyor ve metal yiyemez. Ancak bu mağara... İşe yarabilir.

Ne düşünüyorsun, Demoux?"

"Eğer bunun gibi başka salonlar da varsa, lordum, halkımızın büyük bir kısmını barındırabilir."

Sazed "Dört büyük mağara var," dedi. "Ayrıca, bildiğim dört de giriş var."

Elend Demoux'ya döndü. Asker çoktan adamlarına emir vermeye başlamıştı. Elend, sıcaklığı hatırlayıp, güneş doğmadan önce insanları buraya almak zorundayız, diye düşündü. *Ya da en azından, kolosslar varmadan önce.*

Bunun ardından neler olup biteceğini o da bilmiyordu. Şimdilik Elend'in tek bir hedefi vardı. Hayatta kalmak.

Kopma her zaman için Allomansi'nin karanlık yüzü olmuştu. Kişinin genetik yeteneği onu potansiyel bir Allomanser yapabilirdi, ancak gücün açığa çıkması için bedenin sıra dışı bir travma yaşaması gerekiyordu. Elend yediği dayağın ne kadar korkunç olduğunu anlatsa da, zamanımızda kişideki Allomantik güçleri açığa çıkarmak eskiye göre daha kolaydı çünkü Lord Hükümdar tarafından soylulara verilen külçeler aracılığıyla Muhafaza'nın gücünü insan soyuna karıştırmıştık.

Muhafaza sisleri hazırladığında Harap'ın zindanından kaçacağından korkuyordu. O zamanlar, Miraç'tan önce sisler insanları zamanımızda olduğu gibi kopartmaya başlamıştı ama sislerin bu eylemi kişideki Allomansi'yi uyandırmanın pek çok yolundan yalnızca biriydi; çünkü genetik özellikler basit bir dayakla ortaya çıkarılamayacak kadar derinlerdeydi. O zamanki sisler elbette yalnızca Siskanlar yaratıyordu; Lord Hükümdar külçeleri kullanana dek Sissoylu yoktu.

Allomanserler'in kopma süreci kimilerinin –özellikle de çok genç ve yaşlı olanların– ölümüne yol açtığından insanlar sislerin amacını yanlış yorumladılar Muhafaza'nın arzu ettiği bu değildi ancak bilincinin çoğunu Harap'ın zindanı için feda etmişti ve belirli bir yönlendirme olmaksızın sisler yapabildiklerinin en iyisini yapmak zorundaydılar.

Her zamanki kurnazlığıyla Harap, sislerin bunu yapmasına engel olamayacağını biliyordu. Ancak kendisinden beklenmeyeni yaparak onları teşvik etti. Böylelikle de onların güçlenmesine yardımcı oldu. Bu da dünyadaki bitkilerin sonunu getirdi ve Zifir olarak bilinen tehlikeyi yarattı.

81

VİN YÜZÜNDE BİR GÜLÜMSEMEYLE *Harap*'a döndü. Oynaşan kara sis bulutu rahatsız olmuş gibiydi.

Harap, havada yükselerek; "Tek bir köleni etkileyebiliyorsun," diye çıkıştı. Vin onu izleyerek Merkezi Salâhiyet'in üzerini kapladı. Aşağıda Demoux'nun askerle-

rinin aceleyle kampa gelip insanları uyandırarak kaçış için organize ettiğini görebiliyordu. Kimileri küllerdeki izleri takip ederek mağaraların güvenliğine sığınmaya başlamıştı bile.

Güneşi hissedebiliyordu ve gezegenin güvenli olmak için yıldıza fazlasıyla yakın olduğunu biliyordu. Ancak başka bir şey yapamazdı. Hem *Harap* onu durdururdu, hem de gücünü tam olarak anlamıyordu. Lord Hükümdar'ın hissetmiş olduğu gibi hissediyordu; kudretli ancak beceriksiz. Dünyayı yerinden oynatmayı deneyecek olsa, işleri daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmış olmazdı.

Ama bir şey başarmıştı. *Harap*, kolosslarını son sürat ileri sürmüştü ancak Madenler'e varmalarına hâlâ birkaç saat vardı. Bu süre insanların mağaralara inmeleri için yeterliydi.

Harap, onun ne düşündüğünü belki de ukala tavrını sezmiş olacaktı. Keyifle, "Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu. "*Yalnızca birkaç kandrayı durdurmayı başardın diye mi? Onlar, Lord Hükümdar'ın benim için yarattığı köleler arasında hep en zayıfları olmuşlardır. Onları göz ardı etmek bende bir alışkanlığa dönüştü. Her halükarda, Vin, gerçekten beni yendiğini düşünüyor olamazsın.*"

Vin insanların mağaraların güvenliğine kaçışını izlerken bekliyordu. Askerler insanları gruplara ayırıp farklı girişlerden içeri gönderiyorlardı. Büyük bir çoğunluğu mağaralar girdiğinde bile morali bozulmaya başladı. Elend'e erişebilmişti ve o an için büyük bir başarıymış gibi görünse de oyalama taktiğinden başka bir şey olmadığını görebiliyordu.

Harap, "Koloss orduma hiç göz attın mı Vin?" diye sordu. "*Onları senin halkından yaptım. Yüz binlercesini bir araya getirdim.*"

Vin odaklanıp, hızla saydı. Doğru söylüyordu.

Harap, "Bu her an üzerine salabileceğim bir kuvvet," dedi. "*Pek çoğu Dış Salâhiyetlerdeydi ama onları iç kesimlere, Luthadel'e doğru getiriyorum. Sana daha ne kadar anlatmam gerekecek, Vin? Kazanamazsın. Asla kazanamazdın.* Yalnızca seninle oynuyordum."

Vin *Harap*'ın yalanlarına aldırış etmeden geri çekildi. Onunla oynamıyordu, *Muhafaza*'nın bırakmış olduğu sırları, Lord Hükümdar'ın saklamış olduğu sırları keşfetmeye çalışıyordu.

Yine de, *Harap*'ın sonunda topladığı ordunun büyüklüğü ürkütücüydü. Mağaralara sığınabilen insanlara kıyasla çok daha fazla koloss vardı. Böyle bir kuvvetle, *Harap* iyice tahkim edilmiş bir mevziiye dahi saldırabilirdi. Ayrıca, Vin'in gördüğü kadarıyla Elend'in savaş eğitimi almış bin kadar adamı bile yoktu.

Tüm bunların yanında güneş ve yakıcı sıcaklığı, dünyadaki mahsullerin ölmüş olması, suyun küllerle kirlenmiş olması vardı... Durdurmuş olduğu lav akıntıları bile tekrar akmaya başlamıştı; yanardağları tıkamış olması bile geçici bir çözümdü. Üstelik de kötü bir geçici çözümdü. Yanardağlar artık lav püskürtemediğinden toprakta büyük yarıklar oluşuyor ve dünyanın alevli kanı olan magma buralardan fışkırıyordu.

Vin, o kadar gerideyiz ki, diye düşündü. *Harap bunu asırlardır planlıyordu. Zekice davrandığımızı düşündüğümüzde bile onun oyununa geldik. Orada açlıktan öleceklerse halkımı yer altına saklamak neden?*

Koloss ordusunu izlerken kabaran ve oynaşan *Harap*'a döndü. Sahip olduğu güce uymayacak bir öfkeyle doldu. Bu öfke onu rahatsız ediyordu ancak ondan kurtulmadı.

Önündeki bu şey; Vin'in tanıdığı, sevdiği her şeyi yok edecekti. Sevgiyi anlayamazdı. Yalnızca yok etmek için vardı. O anda önceki kararını değiştirdi. *Harap*'ı bundan böyle bir erkek olarak düşünmeyecekti. Yaratığa insani bir özellik yüklemek fazlasıyla saygı duymak olurdu.

Öfkeyle dolup izlemekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüzden saldırdı.

Bunu nasıl yaptığından bile emin değildi. *Harap*'a doğru atılıp gücünü onun gücüne karşı kullanmıştı. Güçleri arasında bir çakışma, enerjilerin çarpışması vardı ve bu tanrısal bedenini acıtıyordu. *Harap* çığlık attı, ve onunla karışmış olan Vin, *Harap*'ın düşüncelerini öğrendi.

Harap şaşırmıştı. *Muhafaza*'nın saldırabileceğini düşünmemişti. Vin'in hamlesi büyük bir yıkıma sebep olmuştu. *Harap* buna nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu ancak kendini savunma içgüdüsüyle gücünü Vin'in gücüne karşı savurdu. Özlükleri çarpışarak çözülmenin eşiğine geldi. Sonunda yaralı ve başarısız bir hâlde Vin geri çekildi.

Güçleri fazlasıyla eşitti. Zıt ancak benzerdi. Allomansi gibi.

Harap, "Karşıtlık," diye fısıldadı. *"Denge. Ondan nefret etmeyi öğreneceksin, ancak korkarım Muhafaza bunu hiç yapamamıştı."*

Elend elinde bir parça atiyum yuvarlarken "Pekâlâ, şimdi *bu* bir tanrının bedeni mi?" diye sordu. Yomen'in kendisine vermiş olduğu parçayı da diğerinin yanına getirdi.

Sazed "Evet, majesteleri," diye yanıtladı. Terrisli hevesli görünüyordu. Durumlarının ne kadar da tehlikeli olduğunu anlamıyor muydu? Demoux'nun gözcülerinden geri dönebilenler kolossların yalnızca birkaç dakika uzaklıkta olduğunu bildirmişti. Elend birliklerini Anayurt'un kapılarına göndermişti, ama Sazed'in *Harap* hakkında söylediklerini hesaba katınca kolossların halkının yerini bulamayacağına dair umudu çok azdı.

Sazed "*Harap* atiyumu almaya gelecektir," diye açıkladı. Güvenağılı diye bilinen metal kaplı mağarada, kandraların son bin yıldır atiyumu biriktirip sakladıkları yerde dikiliyorlardı. "Atiyum onun bir parçası. Bunca zamandır onu arıyordu."

Elend elindeki atiyum parçasını geri verirken "Bu da yüz binlerce kolossun gırtlağımıza yapışması anlamına geliyor, Sazed," dedi. "Ona istediğini verelim derim."

Sazed'in beti benzi attı. "Verelim mi? Majesteleri, saygısızlık etmek istemem ama bu dünyanın sonu demek olur. Derhal. Bundan eminim."

Elend, harika, diye düşündü.

Sazed "Her şey yoluna girecek, Elend" dedi.

Elend şaşkınlıkla Terrisliye baktı; cübbesinin içinde huzurla duruyordu.

Sazed "Vin gelecektir," diye açıkladı. "O Çağların Kahramanı, halkını kurtarmak için gelecektir. Tüm bunların ne kadar mükemmel olduğunu anlamıyor musun? Hepsi ayarlanmış, planlanmış. Buraya gelişin, beni buluşun, tam şu anda... Halkını bu mağaralara saklayışın... Hepsi birbirini tamamlıyor. Gelecek."

Elend, tekrar inanç sahibi olması için ilginç bir zaman, diye düşündü. Yomen'in verdiği atiyumu parmakları arasında yuvarlarken düşündü. Salonun dışından gelen fısıltıları duyabiliyordu. İnsanlar, Terrisli vekilharçlar, skaa liderleri, hatta bazı askerler bile durmuş dinliyorlardı. Elend seslerindeki endişeyi duyabiliyordu. Yaklaşan orduyu duymuşlardı. Elend olup bitenleri izlerken Demoux dikkatle adamlarını kalabalığın arasından ilerletip salona girmişti.

General "Askerler yerleştirildi, lordum," dedi. Elend "Kaç kişiyiz? diye sordu.

Demoux'nun yüzünde karamsar bir ifade oluştu. "Benimle birlikte gelen iki yüz seksen kişi," dedi. "Ayrıca kentten de beş yüz kişi de var. Kandralardan kalanları ya da askerlerimizin fazladan silahlarını verdiğimiz yüz kadar sivil de var. Ayrıca, bu mağaraların savunmamız gereken dört girişi var."

Elend gözlerini kapattı. Sazed "Gelecek," dedi.

Demoux Elend'i kenara çekip "Lordum," dedi. "Bu hiç iyi değil."

Elend usulca solurken "Biliyorum," dedi. "Adamlara metalleri verdin mi?"

Demoux sessizce "Bulabildiğimizi verdik," dedi. "İnsanlar Luthadel'den kaçarken metal tozu getirmeyi akıl etmediler. Allomanser olan birkaç soylu bulduk ancak onlar da ya bakırbulutçular ya da arayıcılardı."

Elend başıyla onayladı. İşe yarayan Allomanserler'i rüşvetle ya da zorla ordusuna dâhil etmişti.

Demoux "Bu metalleri askerlerime verdik," dedi. "Ama hiçbiri yakamadı. Allomanserler'imiz olsa bile, bu mevziiyi tutamayız, lordum! Bu kadar askerle, bu denli fazla kolossa karşı yapamayız. Dar girişler nedeniyle onları biraz oyalayacağız. Ama... Şey..."

Elend çaresizlik içinde "Farkındayım, Demoux," dedi. "Ama başka önerin var mı?" Demoux sessiz kaldı. "Sizin bir planınız olduğunu düşünüyordum, lordum."

Elend "Benim de yok," dedi.

Demoux ümitsiz görünüyordu. "Öyleyse öleceğiz."

Elend "Peki ya inanç, Demoux?" diye sordu.

"Firari'ye inanıyorum, lordum. Ama... Pekâlâ, bu durum epey kötü görünüyor. O kolossları tespit ettiğimizden beri celladın karşısında sırasını bekleyen bir gibi hissediyorum. Belki Firari bizim buradan kurtulmamızı istemiyordur. Bazen, insanların ölmesi gerekir."

Elend öfkeyle arkasını dönüp avucundaki atiyum parçasını sıkıyordu. Aynı sorundu; her zaman yaşadığı sorundu. Luthadel kuşatmasında da başarısız olmuştu; kenti Vin'in koruması gerekmişti. Fadrex'te de başarısız olmuştu; yalnızca kolossların dağılması durumu kurtarmıştı.

Bir yöneticinin temel görevi halkını korumaktı. Özellikle bu alanda Elend sürekli olarak başarısız olduğunu düşünüyordu. *İşe yaramazım.*

Elend öfkeyle, neden yapamıyorum, diye düşündü. *Yiyecek sağlamak adına bir yılımı ambarları arayarak geçirdim ve sonunda ise halkım aç bir hâlde kapana kısılmış durumda. Tüm o süreyi, halkımın güvenini sağlamak için kullanacağım umuduyla, atiyum arayarak geçirdim ve bulduğumda bunun için çok geçti.*

Çok geç...

Durup zemindeki metal levhaya baktı.

Yıllardır atiyumu aramak...

Demoux'nun askerlerine verdiği metallerden hiçbiri işe yaramamıştı. Elend Demoux'nun grubunun Urteau'daki diğer sisdüşkünleri gibi olduğu varsayımıyla hareket etmişti; hepsinin birer Siskan olduğunu düşünmüştü. Ancak Demoux'nun grubunda farklı bir şeyler vardı. Hepsi, diğerlerine kıyasla çok daha uzun süre hasta yatmışlardı.

Elend ileri atılıp Sazed'in yanından sıyrıldı ve bir avuç dolusu atiyum aldı. Hiç kimsenin daha önce sahip olmadığı kadar büyük bir servetti. Az bulunurluğundan dolayı değerliydi. Alım gücünden ötürü değerliydi. Allomantik özelliğinden dolayı değerliydi.

Doğrulup "Demoux" diye seslenirken bir parçayı generale doğru attı. "Şunu yut."

Demoux şaşırdı. "Lordum?" Elend "Yut," dedi.

Demoux denileni yaptı. Bir an öylece kaldı.

Elend, iki yüz seksen kişi, diye düşündü. *Hastalananlar arasında en uzun süre hasta yatan oldukları için ordudan uzaklaştırıldılar. On altı gün.*

İki yüz seksen kişi. Hastalananların on altı da biri. Allomantik metallerin on altısından biri.

Yomen atiyum yakan Siskan diye bir şey olduğunu kanıtlamıştı. Eğer Elend'in dikkati bu kadar dağılmamış olsaydı bu bağlantıyı daha önceden de düşünebilirdi. Eğer hastalananların on altıda biri en uzun süre hasta yatanları oluşturuyorsa bu da on altı yetenek arasından en güçlüsünü kazanmış oldukları anlamına gelmiyor muydu?

Demoux gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde başını kaldırdı. Elend gülümsüyordu.

Vin mağaranın üzerinde, yaklaşan kolossları endişeyle izliyordu. Çoktan kudurmuşlardı; *Harap*'ın üzerlerindeki hâkimiyeti son derece güçlüydü. Yüz binlercesi vardı. Kıyım başlamak üzereydi.

Yaklaştıklarında Vin *Harap*'ın üzerine atılırken bir çığlık atmış ve gücünü onu yok etmek üzere yönlendirmeye çalışmıştı. Daha önce olduğu gibi geri püskürtülmüştü. Aşağıda az sonra gerçekleşecek olan kıyımı düşündüğünde çığlık atmak istedi. Kıyıdaki dalgaların sebep olduğu ölümlerden de daha beter olacaktı.

Çünkü bu insanları tanıyordu. Seviyordu.

Girişe doğru döndü. İzlemek istemiyordu ancak başka bir şey de yapamıyordu. Her yerdeydi. Uzaklaşsa dahi ölümleri hissedecekti; onu ürpertip ağlatıyordu.

Mağaranın içinde tanıdık bir sesin yankılandığını duydu. "Bugün sizden ölmenizi istiyorum." Vin alçalıp kulak kesildi; ancak kayalıklardaki metaller yüzünden mağaranın içini göremiyordu. Ancak duyabiliyordu. Eğer gözleri olsaydı, ağlıyor olacağını biliyordu.

Elend "Sizden ölmenizi istiyorum," dedi. Sesi yankılanıyordu. "Cesur olmanızı da. İnancınızı, onurunuzu, gücünüzü ve tutkunuzu istiyorum. Çünkü bugün, birlikte ölüme yürüyoruz. Sizden bunu kucaklamanızı istemiyorum. Buna, iyi, adil ya da muhteşem diyerek sizi aşağılamayacağım. Ama şunu bilin."

"Savaştığınız her an, mağaradakiler için bir lütuftur. Vuruştuğumuz her an binlerce insanın bir saniye daha fazla soluk alması demektir. Kılıcınızın her darbesi, devirdiğiniz her koloss, aldığınız her nefes bir zaferdir! Bir insan bir an daha fazla korunmuş demektir; uzamış bir yaşam demektir; bir düşmanın daha çaresiz kalması demektir!"

Kısa bir an duraksadı.

Elend mağarada yankılanan gür sesiyle, "Sonunda, bizi öldürecekler," dedi. "Ama önce; bizden *korkacaklar*!" Sözlerini bitirince adamlar hep bir ağızdan bağırdı ve Vin'in genişleyen zihni iki yüz elli kadar farklı ses duyabiliyordu. Adamların ayrılıp mağaranın farklı girişlerine doğru yöneldiklerini duydu. Bir an sonrasında ise kendisine yakın taraftaki girişte biri belirdi.

Beyazlar içinde bir siluet, uçuşan bembeyaz peleriniyle küllere çıktı. Bir elinde bir kılıç tutuyordu.

Ona seslenmeye çalıştı. *Elend! Hayır! Geri dön! Saldırmak delilik olur! Öleceksin!*

Elend adımlarıyla kara külleri havalandırarak dalga dalga gelen kolossları; mavi derili ve kızıl gözlü sonsuz bir ölüm denizini izlerken dik duruyordu. Pek çoğunda kılıç vardı, diğerleri ise ellerinde kayalar ya da sopalarla geliyordu. Elend önlerinde küçücük beyaz bir leke; sonsuz bir mavilikteki tek bir noktaydı.

Kılıcını havaya kaldırıp saldırdı.

ELEND!

Aniden, Elend'den ışıl ışıl bir enerji yayıldı; o kadar parlaktı ki Vin soluğunu tuttu. İlk kolossa doğruca atılmış, yaratığın savurduğu kılıçtan kaçınıp tek bir darbeyle kolossun kafasını uçurmuştu. Ardından uzaklaşmak yerine yana doğru dönmüş ve silahını savurmuştu. Bir başka koloss daha yere devrildi. Etrafında üç kılıç birden savruluyordu, ancak hepsinden kaçınmayı başarmıştı. Elend yana doğru eğilirken silahını bir kolossun karnına sapladı; ardından kafasını başka bir darbeden son anda kurtarırken kılıcını döndürerek başka bir kolossun kolunu kopardı.

Hâlâ Allomantik bir İtmeyle uzaklaşmamıştı. Vin donakaldı; bir başka kolossu daha öldürüşünü, ardından da bir diğerinin kafasını tek bir hamlede kesip atışını izledi. Elend, Vin'in daha önce hiç görmediği bir zarafetle hareket ediyordu; her zaman daha iyi savaşçı olan kendisiydi, fakat bu kez Vin'den daha iyi görünüyordu. Sanki daha önceden çalışılmış bir gösteri dövüşündeymiş gibi üzerine savrulan kılıçlardan birer birer kurtuluyor ve havayı yararak inen kılıcının ucundaki yaratıklar tek tek yere devriliyordu.

Elend'in üniformasını giymekte olan bir grup asker mağara girişinden çıkıp hücuma kalktı. Bir ışık dalgası gibi bedenleri güçle doluydu. Onlar da koloss saflarına dalıp inanılmaz bir kesinlik ve keskinlikle saldırıyorlardı. Vin izlerken bir tanesi bile yaralanmamıştı. İnanılmaz bir beceri ve şansla dövüşüyorlardı; kolossların her darbesi geç ya da isabetsiz kalıyordu. Işık saçan adamların etrafında koloss cesetleri birikmeye başladı.

Her nasıl yaptıysa, Elend atiyum yakabilen bir orduyu bir araya getirmişti.

Elend bir tanrıydı.

Daha önce hiç atiyum yakmamıştı ve metalle olan ilk deneyimi onu şaşkın bırakmıştı. Çevresindeki tüm kolosslar atiyum gölgeler yayıyorlardı; onlardan önce hareket eden şekiller Elend'e yaratıkların tam olarak ne yapacaklarını gösteriyordu. Yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa geleceği görebiliyordu. Muharebede tam da ihtiyaç duyulan şeydi.

Atiyumun zihnini güçlendirerek yeni edindiği tüm bilgileri okuyup kullanabilmesini sağladığını hissedebiliyordu. Düşünmek zaman almıyordu. Kolları kendiliğinden hareket ediyor, kılıcını mutlak bir kesinlikle savuruyordu.

Hayalet şekillerden oluşan bir bulutun ortasında dönüyor, yaratıklara saldırıyordu ve sanki tekrar sislerin içindeymiş gibi hissediyordu. Hiçbir koloss ona karşı koyamazdı. Enerjiyle dolup taştığını hissediyordu. Bir süreliğine yenilmez olmuştu. O kadar çok atiyum parçayı yutmuştu ki kusacak gibi oldu. Tüm tarihi boyunca atiyum insanların saklayıp biriktirmek zorunda oldukları bir şey olmuştu. Bu metali yakmak o kadar büyük bir şeydi ki yalnızca çok nadiren ve gerçekten gerektiğinde kullanılıyordu.

Elend'in tüm bunları dert etmesine gerek yoktu. İstediği kadar yakıyordu. Bu da onu kolosslar için bir felakete dönüştürmüştü; imkânsız sıyrılmalar ve kesin darbelerden oluşan bir hortum gibi her zaman rakiplerden birkaç adım öndeydi. Düşmanlarını bir bir deviriyordu. Ardından atiyumunun azaldığını hissettiğinde yerdeki bir kılıcı İterek geriye, girişe doğru fırladı. Orada, suyla birlikte bir başka atiyum dolu keseyle Sazed bekliyordu.

Elend parçaları hızla yuttu ardından da muharebeye döndü.

Harap öfkeyle dönüp duruyor ve bu kıyımı durdurmaya çalışıyordu. Ancak bu kez dengeyi sağlayan kuvvet Vin'di. *Harap*'ın Elend'i ve diğerlerini yok etmeye yönelik her adımını engellemiş ve onu kontrol altında tutmuştu.

Vin, senin bir ahmak mı olduğuna yoksa bazı şeyleri yalnızca varoluş biçiminden dolayı mı düşünemediğine karar veremiyorum, diye düşündü.

Harap Vin'e doğru atılıp tıpkı onun yapmış olduğu gibi karşıt gücünü yok etmeye çalışırken çığlık attı. Ancak güçleri eşitti. *Harap* geri çekilmek zorunda kaldı.

Vin, "Yaşam," dedi. *"Bir şey yaratmanın tek nedeninin onu yok edebilmek olduğunu söylemiştin."*

Elend'in üzerinde durup onun vuruşmasını izledi. Kolossların ölümünün Vin'e acı vermesi gerekiyordu. Ancak, ölümü düşünmüyordu.

Belki de *Muhafaza*'nın gücünün etkisiydi ama yalnızca umut bile imkânsız görünürken mücadele eden, dövüşen bir adam görüyordu. Ölümü değil yaşamı görüyordu. İnancı görüyordu.

"Büyümelerini görelim diye yaratırız, *Harap*," dedi. "*Sevdiklerimizin büyüdüğünü görmekten mutlu olalım diye. Yenilmez olduğunu söylemiştin; ancak her şey parçalanır. Her şer Harap olur. Ama sana karşı mücadele eden bazı şeyler vardır; ironik olan şu ki; sen bunları anlayamazsın bile. Sevgi. Yaşam. Büyüme.*

Bir insanın yaşamı, ölümünün yarattığı kargaşadan daha fazlasıdır. Duygu, Harap. Senin yenilgin işte bu."

Sazed mağara girişinden endişeyle olup biteni izliyordu. Etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Luthadel'deki Firari Cemaati'nin lideri Garv. Terris vekilharçlarının önde gelen ismi Harathdal. Kent yönetiminden, Parlamento'nun hayatta kalan üyelerinden biri Lord Dedri Vasting. Demoux'nun Hathsin Madenleri'nde geçirdiği kısa süre içerisinde âşık olduğu genç kadın Aslydin. Kalabalığın önüne geçip izleyecek kadar önemli ya da inançlı daha niceleri.

Garv "O nerede, Terrisli Üstat?" diye sordu.

Sazed, bir eli kayalık duvara yaslanmış bir hâlde "Gelecek," dedi. Adamlar sessizleşti. Atiyum kuvveti olmayan askerler onlarla birlikte gergin bir bekleyiş içindeydiler, Elend'in saldırısının başarısızlıkla sonuçlanması durumunda sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı.

Sazed, gelmek zorunda, diye düşündü. Her şey onun gelişini işaret ediyor. "Kahraman gelecek," diye tekrarladı.

Elend bir darbede iki kafa birden koparıp kolossları yere devirdi. Kılıcını savurup bir kolu kopardı, ardından da silahını bir başka kolossun boynuna sapladı. Yaratığın gelişini görmemişti ancak zihni, asıl saldırıdan önce atiyum gölgesini görmüş ve bunu yorumlamıştı.

Mavi cesetlerden oluşan bir yığının üzerindeydi. Bir kez bile tökezlemedi. Atiyum sayesinde her adımı sağlam basıyor, kılıcını her savuruşunda vuruyordu; zihni ise keskindi. İrice bir kolossu devirip geri çekildi ve bir süreliğine duraksadı.

Güneş doğu ufkunda beliriyordu. Sıcaklık artmaya başlamıştı.

Saatlerde savaşıyorlardı ancak koloss ordusunun sonu yok gibi görünüyordu. Elend bir başka kolossu daha yere devirdi ama hareketleri kontrolsüzleşmeye başlıyordu. Atiyum zihni güçlendiriyordu, bedeni değil ve devam etmek için lehiminin gücüne güvenmek durumundaydı. Atiyum yakarken yorulacağını, hatta bitkin düşeceğini kim düşünebilirdi ki? Hiç kimse Elend'in yakmış olduğu kadar atiyum tüketmemişti.

Ama devam etmek zorundaydı. Atiyumu bitiyordu. Mağaranın girişine döndüğünde atiyum gücüne sahip askerlerinden birinin kanlar içinde yere devrildiğini gördü.

Üzerinden bir atiyum gölgesi geçerken dönüp küfretti. Bunun peşinden gelen silahtan eğilerek kaçındı ve yaratığın kolunu kopardı. Onun ardından gelenin ise kafasını uçurdu ve bir diğerinin de bacaklarını kesti. Muharebenin büyük bir bölümünde Allomantik sıçrayışları ya da saldırıları kullanmamış, bilindik yöntemlerle kılıç kullanmakla yetinmişti. Ancak kolları yoruluyordu ve savaş alanını idare etmek için kolossları kendinden uzağa İtmek zorunda kalmaya başlamıştı. İçindeki atiyum, yaşam, kaynağı azalıyordu. Atiyum çabucak yanıyordu.

Bir başkası daha çığlık attı. Bir başka asker daha öldü.

Elend mağaraya doğru gerilemeye başladı. O kadar *çok* koloss vardı ki... İki yüz seksen kişiden oluşan birliği binlercesini öldürmüştü ama yine de kolosslar için bu önemsizdi. Sonsuz bir kararlılıkla gelen vahşi bir dalga gibi saldırmaya devam ediyorlardı; yalnızca Anayurt'a girişleri koruyan atiyum Siskanlarından oluşan küçük gruplarca karşı konuluyorlardı.

Bir başka adam daha öldü. Atiyumları bitiyordu.

Elend kılıcını etrafında döndürüp sıradan bir muharebede işe yaramaması gereken bir hamleyle üç kolossu birden devirirken çığlık attı. Çelik harladı ve diğerlerini kendinden uzaklaştırmak üzere İtti.

İçimde bir tanrının bedeni yanıyor, diye düşündü. Daha çok adamı ölüp yere devrilirken dişlerini sıkıp saldırdı. Kollarını, bacaklarını ve kafalarını kestiği kolosslardan bir yığın oluşmuştu. Silahını göğüslerine, boyunlarına ve karınlarına saplıyordu. Üzerindekiler çoktan beyazdan kızıla dönmüş bir hâlde, bir başına dövüşmeyi sürdürdü.

Ardında bir şeyler hareketlendi ve dönüp kılıcını kaldırarak atiyumun kendisini yönlendirmesine izin verdi. Ancak emin olamayarak durakladı. Ardındaki yaratık bir koloss değildi. Siyah bir cübbe içinde, göz çukurlarından biri oyuk ve kanar bir hâldeydi, diğerinde ise kafatasına dek çakılmış olan bir kazık vardı. Elend adamın boş göz çukurunun içini, yaratığın kafasını ve arkasını görebiliyordu.

Marsh. Etrafında atiyum gölgelerinden oluşan bir bulut vardı; o da atiyum yakıyordu ve Elend'in atiyumundan etkilenmiyordu.

İnsan, koloss askerlerini tünele yönlendirdi. Önlerine çıkan herkesi öldürüyorlardı.

Kimileri girişte direnmişti. Uzun süre dövüşmüşlerdi. Var güçleriyle karşı koymuşlardı. Şimdi ise ölüydüler. Bir şey İnsan'ı ileriye taşıyordu. Daha önce kendisine hâkim olmuş olanlardan çok daha güçlü bir şey.

Siyah saçlı küçük kadından bile daha güçlü bir şey. Bu şey daha güçlüydü. Bu şey *Harap*'tı. İnsan bunu biliyordu.

Ancak karşı koyamıyordu. Yalnızca öldürebiliyordu. Bir başkasını daha yere devirdi.

İnsan, diğer küçük insanlarla dolu büyük bir salona girdi. Ona hükmeden *Harap* İnsan'ı uzaklaştırmış ve onları öldürmesini önlemişti. Bunun nedeni *Harap*'ın onları öldürmek istememesi değildi. Sadece başka bir şeye duyduğu istek *daha fazlaydı*.

İnsan ileri atıldı. Yıkılan kayalar ve taşlar arasından ilerledi. Ağlaşıp bağıran insanları kenara itti. Diğer kolosslar da peşinden geliyordu. O anda, kendine ait tüm arzulardan azadeydi. Yalnızca tüm benliğini kaplayan muazzam bir arzu vardı...

Küçük bir odaya girme arzusu. Oradaydı. Önünde. İnsan kapıları açtı. Bu odaya girerken *Harap* keyifle bağırdı. İçeride *Harap*'ın istediği şey vardı.

Marsh öne çıkıp Elend'in kılıcını İterken "Bil bakalım ne buldum?" diye homurdandı. Silah adamın ellerinden fırlayıp uzaklaştı. "Atiyum. Bir kandra satmak üzere götürüyordu. Ahmak yaratık." Elend söylenip üzerine doğru savrulan bir koloss silahından sıyrıldı ve belinde asılı olan obsidyen hançerini kınından çekip çıkardı.

Marsh öne atıldı. Atiyumları biten askerler bağırıyor, söyleniyor ve ölüp gidiyordu. Elend'in askerleri yenik düşüyordu. Girişi koruyan son adamı da ölünce çığlıklar azalıp son buldu. Diğerlerinin de pek fazla dayanacağını sanmıyordu.

Elend'in atiyumu onu saldıran kolosslara karşı uyararak saldırılardan sıyrılmasını son anda sağlamıştı ancak hançerle onları kolayca öldüremiyordu. Kolosslar Elend'in tüm dikkatini üzerlerine çekmişken Marsh obsidyen bir baltayla saldırdı. Silah savrulurken Elend kaçınmayı başardı ama dengesini yitirdi.

Elend doğrulmayı denedi ancak metalleri tükeniyordu; üstelik yalnızca atiyumu değil tüm metalleri tükeniyordu. Demir, çelik, lehim. Atiyumu olduğundan onlara pek dikkat etmemişti ama çok uzun süredir dövüşüyordu. Eğer Marsh'ta atiyum varsa, eşittiler; ve temel metalleri olmaksızın Elend ölürdü.

Sorgucu'nun bir hamlesi Elend'i uzaklaşmak için lehim harlamaya zorlamıştı. Atiyumunun yardımıyla üç kolossu kolayca yere devirmişti ancak Marsh'a karşı bunun etkisiz oluşu ciddi bir sorundu. Sorgucu, koloss cesetlerine basarak Elend'e doğru ilerledi; kafasındaki tek kazıktan gökte fazlasıyla parlak olan güneşin ışığı yansıyordu.

Elend'in lehimi tükendi.

Marsh hırıltılı bir sesle "Beni yenemezsin, Elend Venture," dedi. "Karını öldürdük. Seni de ben öldüreceğim."

Vin. Elend buna inanmadı. Vin gelecek, diye düşündü. Bizi kurtaracak. İnanç. O anda hissetmek için fazlasıyla garip bir duyguydu. Marsh silahını savurdu.

Bir anda Elend'in içinde lehim ve demir harladı. Bu garip durumu değerlendirecek vakti yoktu; yalnızca harekete geçip az ötede, yere saplı bir hâlde durmakta olan kılıcını çekti. Fırlayıp havada süzülen kılıcı yakaladı ve fazlasıyla hızlı bir hareketle Marsh'ın baltasını engelledi. Elend'in bedeni güçle ve muazzam bir biçimde nabız gibi atıyordu. İçgüdüsel olarak ileri atılıp Marsh'ı külle kaplı arazide gerilemeye zorladı. Bir anlığına kolosslar Elend'den korkmuşçasına geri çekildiler. Ya da şaşırmışçasına.

Marsh Elend'in kılıcını çekmek üzere elini kaldırdı ancak hiçbir şey olmadı. Sanki bir şey hamlesini savuşturuyor gibiydi. Elend çığlık atıp ileri atıldı ve Marsh'ı parlak silahıyla geriletti. Obsidyen baltasıyla saldırıları engellerken Sorgucu şaşkınlık içindeydi; hareketleri ise Allomansi'yle açıklanamayacak kadar hızlıy-

dı. Ancak Elend onu mavi cesetler üzerinden kızıl bir gökte küller uçuşurken geri çekilmeye zorladı.

Elend'in içine büyük bir huzur doldu. İçindeki metallerin yanıp tükenmiş olması gerektiğini bilmesine rağmen Allomansi'si iyice harlamıştı. Yalnızca atiyum kalmıştı ve bu metalin garip gücü ona diğer metalleri vermemişti, veremezdi de. Ama bunun bir önemi yoktu. Bir anlığına daha büyük bir şey onu kollamıştı. Başını kaldırıp güneşe doğru baktı.

Çok kısa bir süreliğine tam üzerinde dev bir siluet gördü. Bembeyaz, değişken ve parlak bir sima. Başını arkaya atmış bir halde ellerini Elend'in omuzlarına koymuştu; beyaz saçları havada dalgalanıyordu ve sisler ardında göğe açılmış kanatlar gibi dalgalanıyordu.

Gülümseyerek, Vin, diye düşündü.

Elend Marsh'a baktı ve Sorgucu'nun bir çığlıkla atılıp bir elinde baltasıyla, ardından muazzam ve kapkara bir pelerini andıran bir şeyle saldırdığını gördü. Marsh bir elini, sanki olmayan gözlerini Elend'in önünde, havada oluşan görüntüden saklamak istercesine yüzüne götürmüştü.

Elend midesindeki son atiyumu da körükleyip tüketti. İki eliyle kılıcını kaldırıp Marsh'ın yaklaşmasını bekledi. Sorgucu daha güçlüydü ve daha iyi bir savaşçıydı. Marsh ayrıca hem Allomantik hem de Ferusimyasal güçlere sahipti; bu da onu Lord Hükümdar gibi güçlü yapıyordu. Bu Elend'in kazanabileceği bir dövüş değildi. Bir kılıçla bunu yapamazdı.

Marsh yaklaştı ve Elend yıllar önce Luthadel'deki o meydanda Lord Hükümdar'la yüzleştiğinde Kelsier'in neler hissetmiş olduğunu anladı. Marsh baltasını savurdu, karşılığında Elend kılıcını kaldırdı ve saldırmaya hazırlandı.

Ardından Elend atiyumuyla birlikte düralümin yaktı. Görüş, ses, güç, kuvvet, şan ve hız!

Göğsünden ışık huzmeleri gibi mavi çizgiler saçılıyordu. Ama bunların hepsini gölgede bırakan başka bir şey vardı. Atiyum ve düralümin. Çok kısa süren bu anda, Elend zihnini uyuşturmaya yetecek kadar çok bilgiyi hissetmişti. Tüm bu bilgi zihnine dolarken çevresindeki her şey bembeyaz oldu.

Bu görme, metalleriyle birlikte solarken "Şimdi anlıyorum," diye fısıldadı. Savaş alanı geri gelmişti. Orada ayaktaydı ve kılıcı Marsh'ın boyuna saplanmıştı. Marsh'ın sırtında, kürek kemiklerinin arasındaki kazığın başına takılmıştı.

Marsh'ın baltası ise Elend'in göğsünü yarmıştı.

Vin'in ona vermiş olduğu tayf metaller Elend'in içinde yanarak onu tekrar hayata döndürmüştü. Bu metaller acıyı dindirmişti. Ancak ne kadar harlanırsa harlansın lehimin yapabileceklerinin de bir sınırı vardı. Marsh baltasını çekip çıkardı ve Elend kanlar içinde geriye doğru devrilirken kılıcını bıraktı. Marsh kılıcı boynundan çekip çıkardı ve yara Ferusimya sayesinde iyileşip yok oldu.

Elend yere düşüp koloss cesetlerinden oluşan bir yığının üzerine yuvarlandı. Lehimi olmasa çoktan ölmüş olurdu. Marsh yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru sokuldu. Boş olan göz çukurunun etrafı dövmelerle kaplıydı; bunlar Marsh'ın üst-

lenmiş olduklarının işaretiydi. Son İmparatorluk'u devirmek için ödemiş olduğu bedel.

Marsh Elend'i gırtlağından kaldırıp çekti. Yaratık "Askerlerin öldü, Elend Venture," dedi. "Kolosslarımız ise kandra mağaralarını yakıp yıkıyor. Metallerin yok. Kaybettin."

Elend hayatının boş bir bardaktan süzülen son damlalar gibi sona ermek üzere olduğunu hissetti. Bunu daha önce, Miraç Kuyusu'nda yaşamıştı. O zaman da ölmüş olması gerekirdi ve dehşet içinde kalmıştı. Ancak bu kez garip bir şekilde öyle hissetmiyordu. Pişmanlık duymuyordu. Yalnızca memnundu.

Elend bakışlarını Sorgucuya çevirdi. Vin, ışıldayan bir tayf gibi hâlâ ikisinin üzerindeydi. Elend "Kaybettim, öyle mi?" diye fısıldadı. "Biz kazandık, Marsh."

Marsh, umursamaz bir edayla "Ah, öyle mi?" diye sordu.

İnsan mağaradaki salonun ortasındaki çukurun yanı başında dikiliyordu. Harap'ın bedeninin bulunduğu yer. Zafer yeri.

İnsan şaşkınlık içinde öylece dururken bir grup koloss ona yaklaştı; görünüşe göre onların da kafası karışmıştı. Çukur bomboştu.

Elend, dudaklarında kanla "Atiyum," diye fısıldadı. "Atiyum nerede, Marsh? Dövüşecek gücü nereden aldığımızı sanıyorsun? Buraya o atiyumu almaya mı geldin? Ama bitti. Şimdi gidip efendine bunu anlat! Adamlarımla tüm o kolossları öldürmeyi düşündüğümü mü sanıyorsun? On binlercesi var. Amaç bu değildi."

Elend'in gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı. "*Harap*'ın bedeni artık yok, Marsh. Hepsini yaktık, diğerleri ve ben. Beni öldürebilirsin, ama buraya uğruna geldiğin şeyi *asla* elde edemeyeceksin. İşte bu yüzden biz kazandık."

Marsh öfke dolu bir çığlık atarak Elend'in gerçeği söylemesini istedi, ancak Elend bunu çoktan dile getirmişti. Diğerlerinin ölümü atiyumlarının tükendiği anlamına geliyordu. Adamları, Elend'in emretmiş olduğu gibi atiyumları bitip son raddesine dek yakmışlardı.

Tanrının bedeni. Tanrının gücü. Elend bir anlığına bunlara sahip olmuştu. Daha da önemlisi, bunu yok etmişti. Bunun, halkını koruyacağını düşünüyordu.

İçinde Vin'in dokunuşunun verdiği huzuru hissederken, artık her şey senin elinde, diye düşündü. *Yapabileceğimi yaptım.*

Obligatör baltasını kaldırırken karşı gelircesine tekrar Marsh'a gülümsedi.

Silah Elend'in kafasını kesip kopardı.

Harap öfkeden kudurup etrafta dolanıyordu. Vin sakince duruyor Elend'in başsız bedeninin mavi cesetlerden oluşan yığının üzerine devrilişini izliyordu.

Harap, "Hoşuna gitti mi?" diye bağırdı. "*Onu öldürdüm! Sevdiğin her şeyi harabeye çevirdim! Onu senden aldım!*"

Vin Elend'in bedeni üzerine gelip aşağı baktı. Ruhani parmaklarıyla uzanıp Elend'in başına dokunurken onun Allomantik güçlerini arttırmak için kendi kuvvetini kullanmış olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ne yapmış olduğunu

bilmiyordu. Belki, *Harap*'ın kolosslara hükmederken yaptığının bir benzeriydi. Bunun bir karşıtıydı. Özgürleştirici. Dingin.

Elend ölmüştü. Bunu biliyordu; yapabileceği hiçbir şey olmadığını da. Evet, bu ona acı veriyordu ancak beklediği türden bir acı değildi. Elend'in yüzünü okşarken onu uzun bir zaman önce bırakmıştım, diye düşündü. *Miraç Kuyusu'nda.* Allomansi onu bana yalnızca bir süreliğine geri verdi.

Daha önce, onun ölmüş olduğunu düşünürken hissettikleri gibi acı ya da dehşet hissetmedi. Bu kez yalnızca huzurluydu. Son birkaç yıl bir lütuf, bir uzatma gibi olmuştu. Elend'in bir başına olmasına, kendisini dilediğince riske atmasına hatta belki ölüme gitmesine izin vermişti. Onu her zaman sevecekti. Ama o artık yok diye iş görmeyecek değildi.

Belki de tam tersi olacaktı. *Harap* onun tam üzerinde süzülüyor ona hakaretler ediyor ve diğerlerini de nasıl öldüreceğini söylüyordu. Sazed. Breeze. Ham. Spook.

Çeteden geriye ne kadar da az kişi kaldı, diye düşündü. *Kelsier öleli epey oldu. Dockson ve Clubs da Luthadel Muharebesi'nde öldürüldüler. Yeden askerleriyle birlikte öldü. OreSeur Zane'in emriyle öldürüldü. Marsh, Sorgucu oldu. Bize katılan diğerleri de artık ölü. Tindwyl, TenSoon, Elend...*

Harap tüm bu fedakârlıkların boşa çıkmasına izin vereceğini mi sanıyordu? Gücünü toplayıp yükseldi. Dağa önce yapmış olduğu gibi, kuvvetini *Harap*'ınkine karşı kullandı. Ancak bu kez farklıydı. *Harap* karşı koyduğunda geri çekilmedi. Kendisini muhafaza etmedi. Daha da yüklendi.

Bu çatışma tanrısal bedeninin acıyla titremesine sebep oldu. Sıcak ve soğuğun bir araya gelmesi, iki kayanın birbirine vurulup toza dönüşmesine benzer bir acıydı. Biçimleri güçle dalgalanıp titreşti.

Vin daha da yüklendi.

Acısına karşın neredeyse bağırarak, *Muhafaza* seni asla yok edemezdi, diye düşündü. *Seni ancak koruyabilirdi. Bu yüzden insanları yaratması gerekti. En başından beri, Harap, bu da planın bir parçasıydı!*

Yalnızca bilinç sahibi bir yaşam oluşturabilsin diye kendisinin bir bölümünden vazgeçip zayıf düşmedi. Özünde hem Harap hem de Muhafaza olan bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hem koruyan hem de yok edebilen bir şeye. Korumak için yok edebilecek bir şeye.

Biz alabilelim diye gücünü Kuyu'ya ve sislere bıraktı. En başından beri bunun olmasını planlıyordu. Bunun senin planın olduğunu mu sanıyorsun? Bu, onun planıydı. En başından beri onun...

Harap çığlık attı. Ancak Vin yüklenmeyi sürdürdü.

Vin, "Seni öldürebilecek olan şeyi kendin yarattın, *Harap*," dedi. "*Şimdi de son hatanı yaptın. Elend'i öldürmemeliydin.*

Görüyorsun ya; yaşamaya devam etmek için elimdeki tek neden oydu."

Zıtların çatışması onu parçalasa da Vin geri çekilmedi. Vin'in kuvveti *Harap*'ın gücüyle tamamen birbirine karışırken dehşetle çığlık attı.

Artık şekillenip *Muhafaza*'nınkiyle bütünleşmiş olan bilinci *Harap*'ınkine dokunmak üzere hareketlendi. İkisi de pes etmiyordu. Büyük bir güç patlamasıyla Vin dünyaya veda etti ve ardından *Harap*'ı kendisiyle birlikte tamuya çekti.

Zihinler, sıcak bir gündeki sis gibi bir anda yok oluverdi.

Vin ölünce, sonun gelmesi uzun sürmedi. Buna hazırlıklı değildik; ama Lord Hükümdar'ın tüm planladıkları bile bizi buna hazırlayamazdı. İnsan kendisini dünyanın sonuna nasıl hazırlardı?

82

MAĞARANIN GİRİŞİNDE SAZED endişeyle olup biteni izliyordu. Dışarıda kolosslar deliye dönmüş bir halde etrafta dolaşıyordu; şaşkın görünüyorlardı. Sazed ile birlikte olup biteni izleyenlerin çoğu kaçmıştı. Askerlerin bile çoğu mağaralara çekilirken beklediği için ona aptal demişlerdi. Yalnızca atiyumu bitince mağarayı dönmeyi başarabilmiş olan General Demoux geride, mağaradan birkaç adım ötede kalmıştı. Adamın üstü başı kan içindeydi, kolu sargılıydı, bacağı ise ezilmişti. Usulca öksürürken Asyldin'in sargı bezi alıp dönmesini bekliyordu.

Dışarıda, güneş gökyüzünde yükseliyordu. Sıcaklık inanılmaz düzeydeydi ve bir fırını andırıyordu. Sazed'in arkasında, mağaradan acı çığlıklar yükseldi. Kolosslar içerideydi.

Sazed "Gelecek," diye fısıldadı.

Elend'in cansız bedenini görebiliyordu. Koloss cesetlerinden oluşan yığının üzerine devrilmişti. Kolosslar ve külden oluşan mavi-siyahlık üzerinde beliren bir beyaz-kırmızıydı.

Sazed ısrarla "Vin gelecek," dedi.

Demoux sersemlemiş görünüyordu. Fazlasıyla kan kaybetmişti. Geriye doğru devrilip gözlerini kapadı. Kolosslar mağaranın ağzına doğru hareketlenmeye başlasalar da, önceki kudurmuşlukları ya da yönelmişliklerinden eser yoktu.

Sazed "Kahraman gelecek!" dedi.

Dışarda sanki sislerdenmişçesine bir şey belirdi, ardından Elend'in cesedinin yanındaki bedenler arasına devrildi. Hemen ardından ise ikinci bir siluet hareketsizce devrildi.

Sazed, işte diye düşünüp mağaradan fırladı. Birkaç kolossu geride bıraktı. Ya-

ratıklar ona saldırmıştı ancak Sazed metalzihinlerini kuşanmıştı. Önemli bir şeyleri kaydetmesi gerekebilir diye bakırzihinlerini yanına almış olması gerektiğini düşündü. Luthadel kuşatmasında dövüşmek için kullanmış olduğu on yüzüğünü takmıştı; çünkü onlara ihtiyacı olabileceğini biliyordu.

Çelik olana erişip koloss saldırılarından sıyrıldı. Şaşkınlıkla birbirlerine bakmakta olan kolosslar arasından hızla geçerek cesetlerin üzerine tırmandı ve Elend'in üzerinde cansız yatmakta olduğu beyaz pelerine doğru hareketlendi. Cesedi orada başsız bir biçimde uzanıyordu.

Küçük bedeni yanı başında uzanıyordu. Sazed dizleri üzerine çöküp Vin'i omuzlarından kavradı. Yanı başında, cansız kolossların üzerinde bir başka ceset daha vardı. Kızıl saçları, Sazed'in tanımadığı bir adama aitti, ancak Sazed buna aldırış etmedi.

Çünkü Vin hareket etmiyordu.

Nabzını yoklarken, hayır, diye düşündü. Atmıyordu. Gözleri kapalıydı. Huzurlu ancak fazlasıyla ölü görünüyordu.

Vin'in bedenini sarsarken "Bu olamaz!" diye bağırdı. Birkaç koloss ona doğru geliyordu.

Başını yukarı kaldırdı. Güneş yükseliyordu. Sıcaktan nefes almak bile zorlaşıyordu. Teninin yandığını hissetti. Güneş tepeye ulaştığında etraf alev alacak kadar sıcak olacaktı.

"Böyle mi sona erecek?" diye göklere haykırdı. "Kahramanın öldü! *Harap*'ın gücü zayıf düşmüş olabilir, koloss ordusunu yitirmiş olabilir ama *yine de dünyanın sonu gelecek!*"

Kül bitkileri öldürmüştü. Güneş ise geride kalan her şeyi yakacaktı. Yiyecek hiçbir şey yoktu. Sazed gözlerini kırpınca yaşlar süzüldü ancak damlalar yüzünde kuruyuverdi.

"Bizi böyle mi bırakıyorsun?" diye fısıldadı.

Ardından bir şey hissetti. Başını eğdi. Vin'in bedeninden hafif bir duman yükseliyordu. Ancak bunun nedeni sıcak değildi. Bir şey sızdırıyor gibiydi... Hayır, bir şeyle bağlantılıydı. Gördüğü, oynaşan sisler muazzam bir beyaz ışığa uzanıyordu. Sazed bunu güçlükle görebiliyordu.

Uzanıp sislere dokunduğunda müthiş bir güç hissetti. Bir istikrar gücü. Yan tarafta, tanıyamadığı cesetten de bir şeyler sızıyordu. Kapkara bir duman. Sazed diğer elini uzatıp dumana dokundu ve farklı ve daha vahşi bir güç hissetti. Değişimin gücü.

Şaşkınlık içinde cesetlerin arasında dizleri üzerine çöktü. Olup biteni şimdi anlamaya başlamıştı.

Kehanetler hiçbir zaman cinsiyet belirtmemişti, diye düşündü. *Böylelikle bir adamdan ya da kadından bahsediyor olabileceklerini düşündük. Yoksa... Ne biri ne de öbürü olan bir Kahraman'dan bahsettikleri için miydi?*

Doğruldu. Tepedeki güneşin gücü, kendisini çevreleyen ikiz karşıt güçlerin yanında önemsiz kalıyordu.

Sazed, Kahraman halkı tarafından reddedilmiş biri olacak, diye düşündü. *Ancak onları kurtaracak. Savaşsa dahi bir savaşçı olmayacak. Sonunda bir kral olacaksa da, kral olarak doğmayacaktı.*

Başını tekrar göğe çevirdi.

En başından beri planladığın bu muydu?

Gücün tadını aldı ancak korkup geri çekildi. Böyle bir şeyi nasıl kullanabilirdi? Yalnızca bir insandı... Dokunduğu güçleri gördüğü kısa sürede onları kullanma umudunun olmadığını biliyordu. Eğitime sahip değildi.

Göğe uzanıp çatlak dudaklarıyla "Bunu yapamam," dedi. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dünyayı eski hâline getiremem; hiç görmedim. Eğer gücü ben alırsam Lord Hükümdar'ın yaptığını yapacak ve uğraşlarım sonucunda işleri yalnızca daha kötüye sürükleyeceğim. Ben sıradan biriyim."

Kolosslar yanmanın verdiği acıyla çığlık atıyordu. Sıcaklık dayanılmazdı ve Sazed'in çevresinde ağaçlar çatırdayıp alev almaya başlamıştı. İkiz güçlere dokunması onu hayatta tutmuştu; bunu biliyordu; ancak onları nasıl alacağını bilmiyordu.

Göklere uzanarak "Ben Kahraman değilim," diye fısıldadı.

Kollarında altın rengi parıltılar belirdi. Kollarındaki bakırzihinler güneşin ışığını yansıtıyordu. Çok uzun bir süredir onunla birlikteydiler; yoldaşı olmuşlardı. Bilgisiydiler.

Bilgisi...

Kehanet sözcükleri kesindi, diye düşündü. *Kahraman'ın... Kahraman'ın geleceğin dünyasını kollarında taşıyacağını söylüyorlardı.*

Omuzlarında değil. Ellerinde değil. Kollarında.

Unutulmuş tanrılar adına!

Kollarını ikiz sislere daldırdı ve kendisine sunulan güçleri kabul etti. Onları içine çekerek bedenine dolarak yaktıklarını hissetti. Eti ve kemikleri buharlaştı ancak bu sırada bakırzihinlerine erişip bunların tüm içeriğini genişleyen bilincine aktardı.

Artık boş olan bakırzihinler parmaklarından kurtularak Vin'in, Elend'in ve *Harap*'ın cansız bedenleri yanındaki mavi koloss cesetlerinin üzerine düştü. Sazed gözlerini dünyalar kadar açarak tüm yaratılışı kapsayan gücü özümsedi.

Kahraman'ın dünyayı kurtarma gücü olacak. Ancak dünyayı yok etme gücü de olacak.

Asla anlamadık. Yalnızca Muhafaza'nın gücüne sahip olmayacaktı. Harap'ın gücüne de ihtiyaç duyacaktı.

Güçler birbirlerinin karşıtıydı. Onları özümserken birbirlerini yok etmek üzereydiler. Ancak onları kullanmayı bilen tek kişi olduğundan, güçleri birbirlerinden ayrı tutabiliyordu. Dilerse birbirlerini yok etmeden birbirlerine dokunabilirlerdi. Çünkü bu iki güç her şeyi yaratmakta kullanılmıştı. Eğer dövüşürlerse yok ederlerdi. Eğer birlikte kullanılırlarsa yaratırlardı.

İçinde büyük bir kavrayış kabarıyordu. Bin yıl boyunca Sırdaşlar insanlığı bilgisini toplamış ve bunları bakırzihinlerinde depolamışlardı. Bunları Sırdaş'tan

Sırdaş'a aktarmışlardı ve her biri bu bilgilerin tamamına sahipti; böylelikle gerektiğinde bunları aktarabilecekti. Sazed hepsine sahipti.

Bir aşkınlık anında her şeyi anladı. Şablonları, ipuçlarını, sırları gördü. İnsanoğlu var olduğundan beri inanıp tapınıyordu ve bu inançlar içinde Sazed ihtiyacı olan yanıtları bulmuştu. İnsanlığın tüm dinlerinde, *Harap*'tan saklanmış olan değerli sırlar.

Bennet olarak bilinen bir halk vardı. Haritacılığı ciddi bir görev olarak görmüşlerdi; bir keresinde Sazed bu dinden Kelsier'e bahsetmişti. Ayrıntılı haritaları ve taslakları sayesinde Sazed dünyanın eskiden nasıl göründüğünü keşfetmişti. Güçlerini kıtaları ve nehirleri, adaları ve kıyıları, dağları ve nehirleri eski haline getirmek için kullandı.

Nelazan olarak bilinen bir halk vardı. Yıldızlara tapmışlar onlara tanrıları olan Trell'in kendilerini izleyen Bin Gözü demişlerdi. Sazed, bu dini çeteyle ilk kez saçlarını kestirmekte olan, tutsak hâldeki genç Vin'e anlattığını hatırlıyordu. Nelazanlardan, Sırdaşlar yıldız haritalarını almışlar ve âlimler, Miraç'tan sonra doğruluklarını yitirmiş olduklarından bunları işe yaramaz olarak görse de bu yıldız haritalarını kayda geçirmişlerdi. Ancak bu yıldız haritalarından ve haritasını çıkardıkları güneş sistemindeki diğer gezegenlerin hareketlerinden Sazed dünyanın tam olarak hangi yörüngede olması gerektiğini tespit edebilmişti. Gezegeni eski yerine koydu; Lord Hükümdar'ın daha önce yapmış olduğu gibi fazla uğraşmadı çünkü doğru konumu tespit edebileceği bir koordinat sistemine sahipti.

Ölüme tapmış olan, Canzi adında bir halk vardı; bunlar insan bedeni hakkında ayrıntılı bilgiler sağlamışlardı. Sazed, Kelsier hâlâ hayattayken, Vin'in eski çetesinin gizlendiği yerdeki bedenlere bu dualardan birini sunmuştu. Canzilerin bedenle ilgili öğretilerinden Sazed insanoğlunun, ya Lord Hükümdar'ın müdahalesiyle ya da evrimle, fizyolojisinin değişerek kül solumaya ve külde hayatta kalan bitkileri yemeye uyum sağladığına kanaat getirdi. Bir güç dalgasıyla, insanların bedenlerini eski hâline çevirdi; herkes aynı kalırken bin yıldır ölmekte olan bir dünyada yaşamanın yol açtığı sorunları çözdü. Lord Hükümdar'ın kandraları yaratırken yapmış olduğu gibi insanları değiştirip onlarla oynamadı; çünkü Sazed kendisine rehberlik edecek bilgiye sahipti.

Başka şeyler de öğrendi. Onlarca sır. Bir din hayvanlara tapıyordu ve Sazed dünyada yaşamış olan canlıların nasıl olması *gerektiğine* dair bilgileri bu dinden resimler, açıklamalar ve atıflar aracılığıyla edinmişti. Ardından bunları eski hâline getirdi. Clubs ölmeden önce ona anlatmış olduğu Dadradah dininden renkler ve tonları öğrendi. Sazed'in öğretmiş olduğu son dindi; renkler ve doğa ile ilgili şiirlerinden bitkileri, gökyüzünü ve toprakları eski haline getirebildi. Her dinde bir ipucu vardı; çünkü insanların inançları onlara inananların umutlarını, sevgilerini, dileklerini ve yaşamlarını barındırıyordu.

Son olarak Sazed Kelsier'in eşi Mare'in dini olan Larstaların dinini inceledi. Bu dinin rahipleri meditasyon esnasında şiirlerini yazmışlardı. Bu şiirlerden ve Mare'in Kelsier'e vermiş olduğu ve onun da Vin'e verdiği, ardından Vin'den

Sazed'e geçmiş olan kâğıt parçasından dünyada bir zamanlar bulunan güzel şeyleri öğrendi.

Bir zamanlar üzerlerinde çiçekleri barındıran bitkilere bu güzellikleri geri kazandırdı.

Güç içinde dalgalanıp dünyayı yeniden oluştururken, dosyamdaki dinler o kadar da işe yaramaz değilmiş, diye düşündü. *Hem de hiç biri. Hepsi doğru değildi.*

Ama hepsinde doğrudan bir parça vardı.

Sazed dünyanın üzerinde gezinip olması gerektiğini düşündüğü değişiklikleri yaptı. Yer kabuğunu yeniden oluştururken, yerlerini değiştirse de, mağaralara dokunmayarak insanların saklanma yerlerini korudu. Sonunda, işi bitince usulca bir soluk verdi. Ancak içindeki güç, beklediğinin aksine yok olmamıştı.

Rashek ve Vin Miraç Kuyusu'nda yalnızca gücün küçük bir kısmına dokunmuşlardı, diye düşündü. *Bende ise daha fazlası var.* Sonsuz bir şey.

Harap ve *Muhafaza* ölmüştü ve güçleri birleşmişti. Aslında, birlikte olmaları gerekiyordu. Nasıl ayrılmışlardı? Belki bir gün, bu sorunun yanıtını keşfedecekti.

Tanrıları kalmadığına göre dünyayı kollayacak, onu koruyacak biri olmalıydı. Sazed, Çağların Kahramanı sözünü o ana dek anlamamıştı. Gelmesi için çağlar boyu beklenen bir Kahraman değildi.

Çağlar boyunca var olacak bir Kahraman'dı. İnsanlığı tüm yaşamlar ve zamanlar boyunca muhafaza edecek olan bir Kahraman. Ne *Muhafaza* ne de *Harap*, ama her ikisi birden.

Tanrı.

Vin özeldi.

Muhafaza belirttiğim gibi onu çok erken bir yaşta seçmişti. Sanırım onu gücünü devralmak üzere yetiştiriyordu. Ancak Muhafaza'nın zihni o noktada çok zayıftı ve sis ruhu olarak bildiğimiz şey kadar kalmıştı.

Onu bu kızı seçmeye iten neydi? Bir Sissoylu olması mıydı? Allomantik kopmayı yaşamının başlarında yaşayarak güçleri annesinin onu doğururken çektiği büyük acılar içindeyken güçlerine kavuşmuş olmasından mıydı?

En başından beri Vin Allomansi'de sıra dışı bir yeteneğe ve güce sahipti. Henüz bir çocukken, o küpeyi takmadığı zamanlarda sislerin bir kısmını içine çekmiş olduğunu düşünüyorum. Kelsier ile çalışmaya başladığında Muhafaza Vin'in o küpeyi takmasına büyük oranda son vermişti, ancak çeteye katılmadan önce kısa bir süreliğine tekrar takmıştı. Ardından onun önerisiyle küpesini çıkarmamıştı.

Başka kimse ise sislerin gücüne erişemiyordu. Buna karar verdim. Neden sisler bir başkasının değil de Vin'in erişimine açıktı? Sanırım Miraç Kuyusu'na dokunana kadar tüm sisleri içinde toplayamazdı. En başından beri uyumlayıcı bir güç olduğunu düşünüyorum. Bir kez dokunulduğunda kişinin bedenini sisleri kabul edecek biçimde değiştiren bir şey.

Ancak gücün Kuyu'ya dönüşünün atışlarını duymaya bile başlamadan bir yıl önce, Lord Hükümdar'ı alt ederken Muhafaza'nın gücünün küçük bir kısmından faydalanmıştı.

Bunun altında yatan çok daha büyük bir gizem var. Belki zihnim büyüyüp genişlemeye alıştıkça bunu da çözeceğim. Belki güçleri neden benim alabildiğimi de anlayacağım. Şimdilik yalnızca güce benden önce sahip olan kadından bahsetmek istiyorum.

Ona dokunanlar arasında, gücü en çok hak edenin Vin olduğunu düşünüyorum.

1

SONDEYİŞ

SPOOK KÂBUSTAN UYANDI, ardından doğruldu. Çevresindeki mağara karanlıktı, içeriyi yalnızca mumlar ve lambalar aydınlatıyordu.

Ayağa kalkıp gerindi. Çevresinde insanlar şaşkınlıkla soluklarını tutuyorlardı. Onların yanından geçip arkadaşlarını aramaya koyuldu. Mağara tıka basa doluydu; Urteau'dan kaçıp saklanmaya gönüllü olan herkesi barındırıyordu. Böyle olunca Spook'un kıpırdanan, öksüren ve konuşan insanlar arasından ilerlemesi zor oluyordu. Yürürken fısıltılar giderek daha da gürültülü bir hâl aldı ve insanlar ayaklanıp onun peşinden gelmeye başladılar.

Beldre üzerinde beyaz bir elbiseyle ona koştu. Merakla "Spook?" diye seslendi. "Ne... Ne oldu?"

Yalnızca gülümseyip kolunu genç kıza doladı. Birlikte mağaranın çıkışına yöneldiler. Breeze bir masada oturuyordu; elbette; herkes taş zeminde otururken onda mobilya vardı. Spook ona gülümsedi ve Teskinci bir kaşını kaldırdı.

Şarabından bir yudum alırken "İyi görünüyorsun, evladım," dedi. Spook "Öyle de diyebilirsin," dedi.

Beldre Breeze'e "Tüm söyleyeceğin bu mu?" dedi. "Ona bir bak. İyileşti!"

Breeze omuzlarını silkti, kadehini masaya koyup ayağa kalktı. "Canım, son zamanlarda gerçekleşen pek çok garip olayı düşününce, Spook'un görünüşü bunlar yanında önemsiz kalıyor. Basit bir iyileşme mi? Bana soracak olursan sıradan bile."

Breeze gülümseyerek Spook'un gözlerinin içine baktı. Spook "Öyleyse, gidelim mi?" dedi.

Breeze omuz silkti. "Neden olmasın? Ne bulacağımızı düşünüyorsun?"

Spook mağaranın dışındaki giriş kısmına geçerken "Emin değilim," diye itiraf etti. Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Beldre endişeyle "Spook," dedi. "Gözcülerin ne dediğini biliyorsun. Tüm kentin güneşin sıcaklığıyla yanıyordu..."

Spook başını kaldırıp kapağın aralıklarından sızan ışığa baktı. Gülümsedi, ardından kapağı kaldırdı.

Dışarıda bir kent yoktu. Yalnızca otlarla kaplı bir alan vardı. Yeşil otlarla. Spook bu garip manzaraya şaşkınlıkla baktı, ardından yumuşak toprakta ilerleyerek Breeze'e yol verdi. Teskinci başını çıkarttı ardından, gördüklerini anlamlandırmaya çalışırcasına kafasını çevirdi. Spook'un yanına tırmanırken "İşte *bu* görülmeye değer," dedi.

Spook otların arasında ayağa kalktı. Kasıklarına dek geliyordu. Yeşil. Bitkiler için çok garip bir renkti.

Breeze elini gözlerine siper ederken "Gökyüzü..." dedi. "Mavi. Kül ya da dumandan eser yok. Çok garip. Gerçekten çok garip. Bu karışıklığın Vin'le bir ilgisi olduğuna bahse girerim. O kız işleri asla doğru *yapamazdı*."

Spook ardından soluğu kesilen birini duydu ve dönüp baktığında Beldre'in mağaradan çıktığını gördüğü. Ayağa kalkmasına yardımcı oldu, ardından sessiz bir şaşkınlıkla yüksek otların arasında ilerlediler. Tepedeki güneş parlaktı ancak rahatsız edecek kadar sıcak değildi.

Beldre, Spook'un kolunu tutarken "Kente ne oldu?" diye sordu.

Başını hayır der gibi salladı. Ancak sonra bir ses duydu. Döndüğünde ufukta

bir hareketlilik gördü. Yanında Beldre ile ilerledi, Breeze ise aşağıdaki Allrianne'e gelip olup bitenleri görmesi için sesleniyordu.

Beldre sonunda Spook'un görmüş olduğunu görerek "Onlar... İnsanlar mı?" diye sordu. Uzaktaki insanlar da onları gördüler ve yaklaşır yaklaşmaz Spook gülümseyip bir tanesine el salladı.

Ham "Spook?" diye seslendi. "Evlat, bu sen misin?"

Spook ve Beldre hızla ilerledi. Ham diğerleriyle birlikteydi, ve arkalarında Spook otla kaplı çayırın zemininde bir başka kapak daha görebiliyordu. Kimisi Elend'in üniformasını giymiş olan tanımadığı insanlar dışarı çıkıyordu. Ham her zamanki yeleği ve pantolonuyla koşup Spook'u kucakladı.

Ham Spook'u bırakırken "Burada ne işin var?" diye sordu.

Spook "Bilmiyorum," dedi. "En son Urteau'daydım." Ham gökyüzüne baktı. "Ben de Fadrex'teydim! Neler oldu?"

Spook başını salladı. "Eskiden bildiğimiz yerler artık bir şey ifade ediyor mu, emin değilim, Ham..."

Ham başıyla onayladı, ardından eliyle bir şey işaret eden bir askerin gösterdiği yöne baktı. Biraz ötede, başka bir delikten bir grup insan daha çıkıyordu.

Spook ve Ham ilerlediler; en azından Ham diğer grupta birini görene dek. Spook Ham'in Luthadel'de olan karısını zorlukla tanımıştı. Haydut heyecanla bağırdı, ardından ailesini kucaklamak üzere atıldı.

Spook bir delikten diğerine koştu. Görünüşe göre, kimileri kalabalık, kimileri ise o kadar dolu olmayan altı tane vardı. Bir tanesi ise farklıydı. Diğerleri gibi bir kapağı yoktu, bunun yerine eğimli bir mağara girişiydi. Orada, General Demoux'yu, kolunda alımlı bir Terrisli kadınla küçük bir grupla konuşurken buldu.

"Bayılıp ayılıyordum," diyordu, "Ama onu gördüm. Firari'yi. O olmalı; gökyüzünde süzülüp ışıldıyordu. Havada ışık dalgaları yayılıyordu ve yer sallandı, dönüp hareket ediyordu. O geldi. Tıpkı Sazed'in geleceğini söylediği gibi."

Spook "Sazed mi?" diye sorunca Demoux onu fark etti. "O nerede?"

Demoux hayır der gibi başını salladı. "Bilmiyorum, Lord Spook." Ardından duraksadı. "Sahi, siz nereden geliyorsunuz?"

Spook soruyu duymazlığa geldi. Açıklıklar ve delikler bir düzen içerisindeydi. Spook gür otlar arasında, peşinde Beldre iler yürüyerek bu düzenin tam ortasına ilerledi. Rüzgâr usulca esiyor, otları dalgalandırıyordu. Ham ve Breeze ona yetişmek üzere hareketlendi; şimdiden önemsiz bir konuda tartışmaya başlamışlardı bile. Ham bir eliyle çocuğunu tutuyordu, diğerini ise karısının omzuna atmıştı.

Spook otlarda renkli bir nokta görür görmez donakaldı. Bir elini kaldırıp diğerlerini uyardı, ardından daha sessiz olmaya çalışarak ilerledi. Orada, otların ortasında... Bir şeylerden bir öbek vardı. Topraktan biten, üzerlerinde parlak renkli yaprakları olan rengârenk bir şeyler. Ters duran çanlara benziyorlardı, uzun sapları vardı ve tepelerindeki taç yaprakları güneşe doğru açılmıştı. Sanki ışığa, onu içme hevesiyle uzanmış gibiydiler.

Beldre, "Çok güzel..." diye fısıldadı.

Spook ilerleyip bitkiler arasında dolaştı. Vin'in taşıdığı resmi hatırlayarak, çiçek, diye düşündü. *Kelsier'in hayali sonunda gerçekleşti.*

Çiçeklerin ortasında ise iki kişi buldu. Vin'in üzerinde her zamanki gibi sispelerini, gömleği ve pantolonu vardı. Elend ise peleriniyle birlikte parlak, bembeyaz bir üniforma giymişti. Çiçeklerin arasında yatmış, el ele tutuşuyorlardı.

İkisi de ölmüştü.

Spook dizleri üzerine çöktüğünde Ham ve Breeze'in haykırışlarını duydu. Bedenleri inceleyip hayatta olup olmadıklarını kontrol ettiler, ancak Spook başka bir şeye, neredeyse otların arasına gizlenmiş olan bir şeye baktı. Yerden büyük deri bir kitap aldı.

Açıp ilk sayfasını okudu.

İncelikli, zarif bir el yazısıyla, ne yazık ki ben Çağların Kahramanı'yım, yazıyordu. Spook el yazını hatırladığını düşündü. Sayfaları çevirirken aralarından bir parça kâğıt düştü. Spook kâğıdı yerden aldı; bir yüzünde az önce aklına gelen resim; bir çiçeğin soluk bir çizimi vardı. Diğer tarafında ise, kitaptakiyle aynı elden çıktığı belli olan bir not vardı.

Spook, yazıyordu. *Onları geri getirmeye çalıştım ancak görünüşe göre bedenleri onarmak ruhları geri getirmiyor. Umuyorum ki zamanla bunda daha iyi olacağım. Ancak, arkadaşlarımızla konuştuğuma emin olabilirsin; onlar oldukları yerde mutlular. Sanırım dinlenmeyi hak ediyorlar.*

Kitapta dünyanın ölümüne ve yeniden doğuşuna dek uzanan olayların kısa bir kaydı ile birlikte tarih, felsefe, son zamanlarda olup bitenlerin ilmi yönüyle ilgili olarak kaleme aldıklarım yer alıyor. Sağına bakacak olursan otların arasında çok daha büyük bir kitap yığını göreceksin. Bunlar, kelimesi kelimesine, metalzihinimde yer alan tüm bilgileri içeriyor. Bu bilgilerin unutulmasına izin verme.

Sanırım yeniden inşa etmek zor, ama muhtemelen Lord Hükümdar'ın idaresi altında yaşamaktan ya da Harap'ın dünyayı yok etme girişiminden sağ kurtulmaktan daha kolay olacaktır. Sanırım mağaralara sığınan insanların sayısı seni şaşırtacaktır. Rashek bugün için çok iyi hazırlık yapmıştı. Harap'ın elinden çok çekmişti fakat özünde iyi niyetleri olan iyi biriydi.

İyi iş çıkardın. Sonunda, Yüzbaşı Goradel ile gönderdiğin haberin hepimizi kurtardığını bil. İlerleyen yıllarda insanlar senin liderliğine ihtiyaç duyacak. Muhtemelen sana danışacaklardır. Bizzat orada olup sana yardım edemiyor olduğum için üzgünüm, ama... Buralarda olduğumu unutma.

Seni bir Sissoylu yaptım ve bu kadar kalay harlayarak bedenine verdiğin hasarı giderdim. Umarım sorun olmaz. Aslında bu Kelsier'in isteğiydi. Bunu ondan bir veda armağanı olarak kabul et.

Benim için onlara göz kulak ol.

NOT: Hâlâ kimsenin bilmediği iki metal daha var. Biraz araştırıp bunların ne olduğunu bulmak ilgini çekebilir. Sanırım ilgini çekecektir.

Spook başını kaldırıp garip bir biçimde boş ve mavi gökyüzüne baktı. Belde gelip yanı başına çöktü ve elindeki kâğıda bakıp yüzünde anlamadığını gösteren bir ifadeyle ona döndü.

"Tedirgin görünüyorsun," dedi.

Spook başını hayır dercesine salladı. Kâğıdı katlayıp cebine koyarken "Hayır," dedi. "Hayır, tedirgin değilim. Aslında her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Sonunda."

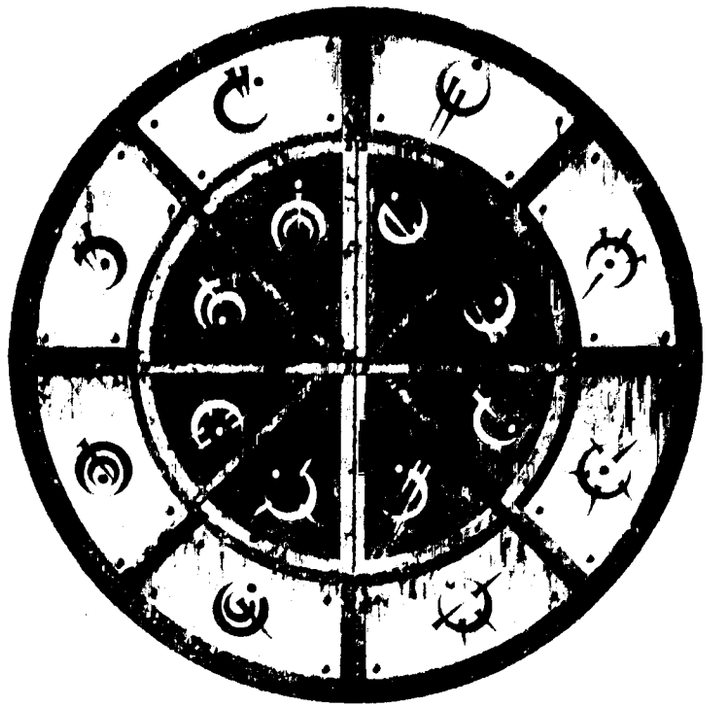
ARS ARCANUM

1. Metal Referans Tablosu

2. İsimler ve Terimler

3. Önceki kitapların özetleri

Ayrıca kitabın bölümler, silinmiş sahneler ve Sissoylu dünyasıyla ilgili kapsamlı bilgilerin yanısıra son derece aktif bir blogu da www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar	İnsanların kuvvetini çalar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar	Allomantik fiziksel güçleri çalar
Kalay	Duyuları güçlendirir	Duyuları depolar	İnsanların duyularını çalar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar	Ferusimyasal fiziksel güçleri çalar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar	Ferusimyasal akli özelliği çalar

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ	HEMALURJİ GÜCÜ
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar	İnsanların duygusal dayanıklılığını çalar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar	İnsanların akli dayanıklılığını çalar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar	Allomantik akli güçleri çalar
Alüminyum	Allomanserler'in rezervlerini yok eder	Bilinmiyor	Allomantik artırılmış güçleri çalar
Duralümin	Sıradaki yakılacak metali artırır	Bilinmiyor	Bilinmiyor
Atiyum	Diğer kişilerin geleceğini gösterir	Yaş depolar	Allomantik geçici güçleri çalar
Malatiyum	Diğer kişilerin geçmişini gösterir	Bilinmiyor	*Bilinmiyor*
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar	*Bilinmiyor*
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor	*Bilinmiyor*

İSİMLER VE TERİMLER

ALENDİ: Bin yıl önce, Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce dünyayı fetheden kişi. Vin Lord Hükümdar'ın sarayında onun günlüğünü buldu ve ilk olarak onun Lord Hükümdar olmuş olduğunu düşündü. Hizmetçisi Rashek'in Alendi'yi öldürüp yerine geçtiğini daha sonra öğrendi. Alandi Terrisli bir âlim olan ve Alendi'nin Çağların Kahramanı olabileceğini düşünen Kwaan'ın dostu ve öğrencisiydi.

ALLOMANSİ: Kişinin metalleri vücudun içinde yakarak özel beceriler kazanmasını sağlayan mistik ve kalıtsal bir güç.

ALLOMANTİK METALLER: Sekiz temel Allomantik metal vardır. Bunlar bir temel metal ve onun alaşımı olmak üzere çiftler hâlinde olur. Ayrıca içsel (kalay, lehim, bakır, tunç) ve dışsal (demir, çelik, çinko, pirinç) metaller olarak dörtlü iki gruba da ayrılabilirler. Uzun bir süre altın ve atiyum ile birlikte sekiz temel metal olmak üzere yalnızca on Allomantik metalin olduğu düşünülüyordu. Ancak altın ve atiyumun alaşımlarının keşfedilmesi metallerin sayısını on ikiye çıkarmıştır. Alüminyum ve düralüminin keşfiyle bu sayı on dörde çıkmıştır.

ALLOMANTİK TİTREŞİM: Metal yakmakta olan bir Allomanser'in yaydığı sinyal. Sadece tunç yakmakta olan bir kişi Allomantik titreşimleri "duyabilir".

ALLRİANNE: Lord Ashweather Cett'in tek kızı. Breeze ile bir ilişkisi var.

ALÜMİNYUM: Bir zamanlar yalnızca Çelik Sorgucularca bilinen bu metal yakıldığında bir Allomanser'in diğer tüm metal rezervlerini tüketir.

ÇAPA (ALLOMANTİK): Çelik ya da demir yakan bir Allomanser'in İtme ya da Çekmelerinde kullandığı bir metal parçası.

(LORD HÜKÜMDAR'IN) MİRACI: Rashek Miraç Kuyusu'ndaki gücü alıp Lord Hükümdar olduğunda yaşananları anlatmak için kullanılan terim. Ayrıca, gücü ele geçirip benzer bir şey yaptığından dolayı zaman zaman Vin için de kullanılır. Ancak o bunu kullanmak yerine serbest bırakmıştır.

MİRAÇ KUYUSU: Tarihsel olarak büyük bir gücün bulunduğu yer olan Miraç Kuyusu, kehanetlerde Çağların Kahramanı'nın Zifir'i alt etmek için ihtiyaç duyduğu gücü edinmek üzere gideceği yer olarak belirtilir. Vin onun yerinin Luthadel'de, Kredik Shaw'da olduğunu buldu. (Ancak uzunca bir süre Terris Dağlarında olduğu düşünülüyordu.) Erzaklar ile dolu büyük bir mağaranın derinliklerindeydi. (Ayrıca bkz. Ambar)

KÜL YAĞMURU: Son İmparatorluk'taki yanardağlar yüzünden sıklıkla gökten yağan külü tanımlamak için kullanılan bir terim.

YANARDAĞLAR: Miraç sırasında Son İmparatorluk'ta belirmiş olan yedi tane büyük kül saçan yanardağ. Magmadan ziyade genel olarak kül püskürtürler.

ASHWEATHER: Lord Cett'in adı.

ATİYUM: Eskiden Hathsin Madenleri'ndan elde edilen garip bir metal. Yerin altındaki mağaralardaki kristal ceplerin içinde oluşan küçük jeotlar hâlinde toplanırdı.

BELDRE: Quellion'un kızkardeşi.

KAYRA, KANDRA: Lord Hükümdar tarafından her kandraya dört güçten biri verilmişti. Bunlar Kudret Kayrası, Varoluş Kayrası, Farkındalık Kayrası ve Dirayet Kayrası'ydı.

ALTIN SİKKE: İmparatorluk darphanesinin bastığı altın sikkenin halk arasındaki adı. Bu ad sikkenin üzerindeki Lord Hükümdar'ın sarayı Kredik Shaw'ın resmi bulunur.

BREEZE: Kelsier'in çetesinden bir Teskinci, artık ise Elend'in önde gelen danışmanlarından biri. Çetenin çoğu tarafından, diğerleri gibi yarı-skaa olduğu düşünülmektedir, ama aslında gençliğinde yeraltına saklanmak zorunda kalmış soylu ebeveynlere sahip biridir. Allrianne Cett ile bir ilişkisi vardır.

TUNÇTİTREŞİM: Allomantik titreşimin bir başka adı.

YAKMAK (ALLOMANSİ): Bir Allomanser midesindeki metalleri kullandığında ya da harcadığında bunları "yakmış" olur. İlk önce bir metali genellikle bir alkol karışımı içinde içmeleri, ardından da metin gücüne erişebilmek için Allomantik olarak vücutlarının içinde katalize etmeleri gereklidir.

ALEVDİYAR: Son İmparatorluk'un uçlarındaki çöller.

CAMON: Vin'in eski çetebaşı. Onu sıklıkla döven biri olan Camon Kelsier tarafından kovulmuştur. Sorgucular tarafından öldürülmüştür.

KANTON: Çelik Nezâret'in içinde bir bölüm.

CETT: Lord Ashweather Cett Luthadel kuşatmasında Merkezi Salâhiyet'e saldırmıştır. Straff Venture'un kenti ve kentteki atiyumu ele geçireceğinden endişe duymuştur ve bu esnada kendi yurdunda isyanlar baş göstermiştir. Fadrex'ten bir ordu ile kaçmış ve başkent için tehlikeli bir hamle yapmıştır. Kuşatma sonunda Elend'in kuvvetlerine katılarak Vin'e Straff Venture ile olan mücadelesinde yardım etmiş ve Elend'in danışmanlarından biri olmuştur. "Kral" Cett olarak bilinmesine karşın toprakları hâlâ isyandadır ve yönettiği bir ülke yoktur. (Ayrıca bkz. Yomen)

CHANNEREL NEHRİ: Luthadel'in içinden geçen nehir.

YURTTAŞ: Quellion'un unvanı. (Ayrıca bkz. Quellion)

CLADENT: Clubs'ın asıl adı.

KLİP: Son İmparatorluk'ta bakır imparatorluk sikkesi için kullanılan lakap. Genellikle Sissoylular ve Sikkeciler tarafından sıçramak ve saldırmak için kullanılır.

CLUBS: Kelsier'in çetesinden bir Dumancı, Spook'un amcası, eskiden Elend'in ordularında bir generaldi. Clubs, Luthadel kuşatmasında kolosslarca öldürülmüştür.

SİKKECİ: Çelik yakabilen bir Siskan.

ÇÖKÜŞ: Lord Hükümdar'ın ölümü ve Son İmparatorluk'un yıkılışı için kullanılan bir terim.

SERAN KABİNESİ: Sazed ve Marsh'ın Kwaan'ın son sözlerini buldukları Sorgucu üssü.

BAKIRBULUT: Bakır yakan bir kişi tarafından oluşturulan görünmez, engelleyici alan. Bir Allomanser bir bakırbulutunun içinde metal yakarsa, Allomantik titreşimleri tunç yakan kişilerden gizlenmiş olur. "Bakırbulutu" terimi ayrıca bir Dumancı'yı (bakır yakabilen bir Siskan) ifade etmek için de kullanılır.

ZİFİR: Lord Hükümdar'ın ve Son İmparatorluk'un ortaya çıkmasının kısa bir süre öncesinde dünyayı tehdit eden gizemli canavar ya da kuvvet. Lord Hükümdar, Miraç ile onu yendiğini öne sürmüştür ancak daha sonrasında Zifir'in sisler olduğu ve Lord Hükümdar'ın onu engellemek dışında bir şey yapmadığı anlaşılır. Zifir tekrar saldırmakta, sisler gündüzleri de giderek daha uzun süre kalmakta ve mahsullerin yetişmesine izin vermemektedir.

GENERAL DEMOUX: Elend'in ordusunda Firari'ye olan inancıyla bilinen bir subay.

DOCKSON: Kelsier'in eski sağ kolu, çetenin asıl üyelerinden biri. Luthadel kuşatmasında öldürüldü.

SALÂHİYET (SON İMPARATORLUK): Son İmparatorluk'un bir eyaletine verilen ad. Luthadel Merkezi Salâhiyet'tedir. Bunu çevreleyen dört salâhiyete İç Salâhiyetler denilir ve Son İmparatorluk'taki nüfusun ve kültürün büyük bir kısmını içerir. Çöküş'ten sonra Son İmparatorluk parçalanmış ve farklı krallar iktidara gelerek çeşitli salâhiyetlerin liderliğini ele geçirmeye çalışmışlar, sonuç olarak her bir salâhiyeti kendi başına bir krallığa dönüştürmüşlerdir. Şimdi ise Elend, Merkezi Salâhiyet'i, Kuzey Salâhiyeti'nin büyük bir bölümü ile Doğu ve Batı Salâhiyet'lerinin bazı kısımlarını yönetmektedir.

DOX: Dockson'ın lakabı.

DÜRALÜMİN: Alüminyumun Allomantik alaşımı olan düralümin alüminyum, bakır, manganez ve magnezyumun karışımından oluşur. Bir Allomanser düralümin yaktığında sonrasında yakacağı metal ya da metallere patlayıcı bir güç kazanır; bunu karşılığında ise Allomanser'in bünyesindeki o metal rezervi bir kerede tükenir.

ELEND VENTURE: Yeni İmparatorluk'un imparatoru, Vin Venture'un kocası, bir Sissoylu ve bir âlim.

SÖNDÜRMEK (ALLOMANTİK): Allomantik bir metali yakmaya son vermek.

FADREX: Batı Salâhiyet'te, sağlam tahkim edilmiş, mütevazı büyüklükte bir kent. Bir zamanlar Ashweather Cett'in anavatanı ve başkenti. olan Fadrex Varlık Kantonu için önemli bir depolama ve dağıtım merkeziydi. Cett kenti terk edince Lord Yomen olarak bilinen bir obligatörce ele geçirildi.

FATREN: Fats olarak da bilinir. Vetitan kentini yöneten skaa.

LORD FEDRE: Lord Hükümdar'ın hükümranlığının sekizinci asrında yaşamış, düzenbaz bir soylu. Kedilere ve kanallara olan düşkünlüğüyle bilinir.

FELT: Bir zamanlar Straff'in casuslarından biri iken Luthadel'in düşüşü sırasında Straff'in çalışanlarının pek çoğu gibi terk edilmiştir. Bunun yerine Elend'e sadakatini sunmuştur ve şimdi ise Elend'in ordusunda subay olarak görev yapmaktadır.

SON İMPARATORLUK: Lord Hükümdar tarafından kurulmuş olan imparatorluk. İsmi kendisinin ölümsüz olması gerçeğine dayanarak, bunun dünyanın göreceği en son imparatorluk olacağını, hiçbir zaman yıkılmayacağını ya da sona ermeyeceği düşüncesiyle koymuştur.

HARLAMAK (ALLOMANTİK): Allomantik bir metalden biraz daha fazla güç almak adına daha hızlı yanmasını sağlamak.

NESİLLER: Kandra halkı yaratıldıkları zamana göre nesillere ayrılır. İlk nesil ilk kandralardan oluşur ve hâlâ hayattadır. Onları izleyen her asırda Lord Hükümdar bir başka grup kandranın daha yaratılmasına izin vermişti; bu yeni yaratılanlara ise, ikinci nesil, sonrakilere ise üçüncü nesil denmiş ve bu böyle devam etmiştir.

GNEORNDIN: Ashweather Cett'in tek oğlu.

YÜZBAŞI GORADEL: Eskiden Luthadel Garnizonu'nda bir asker olan Goradel, Vin'in gizlice içeri sızmaya ve Lord Hükümdar'ı öldürmeye karar verdiği gece sarayı koruyordu. Vin onu taraf değiştirmeye ikna etti ve o da daha sonra Elend'i onu kurtarmaya çalışması için saraya getirdi. Şimdi ise Elend'in ordusunda bir subay.

HADDEK: İlk nesil kandraların lideri.

HAM: Kelsier'in çetesinde bir haydut, şimdi ise Elend'in ordusunda general. Felsefi bulmacalardan keyif alması ve hava nasıl olursa olsun yalnızca bir yelek giymesiyle bilinir.

HAMMOND: Ham'in asıl adı.

HATHSİN: Bkz. Hathsin Madenleri.

SİSKIRAN: Allomantik ya da Ferusimyasal gücü olmayan, Allomanserler ile dövüşüp onları öldürmek üzere eğitilmiş asker.

ÇAĞLARIN KAHRAMANI: Terris halkının kehanetlerde geçen kurtarıcısı. Geleceği ve Miraç Kuyusu'ndaki gücü alacağı, ondan sonra da dünyayı Zifir'den kurtarmak için gücü serbest bırakacak kadar özverili olacağı söylenmiştir. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu düşünülmüştü ama o arayışını görevini tamamlayamadan önce öldürüldü. Vin onun yolunu izleyip ondan ileri gitti ve gücü ele geçirdi, ardından da ondan vazgeçti. Ancak kehanetlerin yanlış olduğu; Harap adında bir kuvvetin tutsaklıktan kurtulmak için kurduğu bir düzen olduğu ortaya çıktı. (Ayrıca bkz. Harap)

HOID: Henüz çözülememiş bir gizem.

ANAYURT: Kandraların gizli yurtları olarak kullandıkları mağaralar kompleksi. Artık ölü olan Lord Hükümdar dışında hiçbir insan tarafından bilinmemektedir. Ahitlere hizmet eden kandraların belirli bir süre Anayurt'ta dinlenmelerine izin verilir.

ÇELİK SORGUCU: Lord Hükümdar'a hizmet eden bir grup garip rahip. Kafalarında göz soketlerini delip geçen kazıklar çakılıdır ancak yaşamayı sürdürürler. Ona fanatik derecede bağlıydılar ve genellikle Allomantik güçleri olan skaaları avlamak ve öldürmek için kullanılırlardı. Hemalurji aracılığıyla bir Sissoylunun tüm yeteneklerine sahiptiler, bunun yanı sıra yine hemalurji ile elde ettikleri başka güçleri de vardı.

DEMİRGÖZ: Marsh'ın bir Sorgucu'ya dönüşmeden önce, çetedeki lakabı.

DEMİRÇEKME: Allomantik olarak demir yakarken bir metali çekmek. Bu çekme metal cisme bir kuvvet uygulayarak onu doğrudan Allomanser'e doğru çeker. Eğer çapa olarak da bilinen metal nesne Allomanser'den daha ağır ise, Allomanser'in kendisi metale doğru çekilecektir.

KRAL JANARLE: Bir zamanların Straff Venture'ın en yetkili ikinci komutanı olan Janarle Elend Venture'a bağlılık yemini etmeye zorlanmıştı. Şimdi ise Kuzey Salâhiyeti'ni Elend'in adına yönetmektedir.

JASTES LEKAL: Lekal Hanesinin vârisi, Elend'in eski arkadaşlarından biri. Elend ve Jastes sık sık Telden'le birlikte siyaset ve felsefe tartışırlardı. Jastes bir koloss ordusu topladı ve Straff ile Cett kuşatmayı başladığına Lutahdel'e doğru hücuma geçti, ardından yaratıkların hâkimiyetini kaybetti. Elend, sebep olduğu yıkım ve ölümlerden ötürü Jastes'i infaz etti.

KANDRA: Ölü bir insanın vücudunu sindirebilen, sonra ise bu vücudu kendi etini kullanarak yeniden oluşturabilen bir yaratık ırkı. Sishortlaklarının akrabaları olan kandraların bedenlerinde hiç kemik yoktu bu yüzden taklit ettikleri kişinin kemiklerini alıp kullanırlar. Doğal birer casus olan kandralar insanoğluna Ahitler üzerinden hizmet ederler; bunların karşılığında ise atiyum alırlar. Kandralar ölümsüzdür. (Ayrıca bkz. Anayurt ve Nesiller)

KANPAAR: İkinci nesil kandraların en önde geleni.

SIRDAŞ (TERRİS): Genellikle bir Ferusimyacı için kullanılan diğer bir terimdir.

Aslında Sırdaşlar kendilerini Miraç'tan önce var olmuş olan bütün bilgileri ve dinleri keşfetmeye, sonra da ezberlemeye adamış Ferusimyacılardan oluşan bir örgüttür. Lord Hükümdar Ferusimyacıları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış, onları gizli kalmaya zorlamıştır. Çöküş'ten sonra bilgilerini öğretmeye ve yaymaya başlamışlardır. Ancak Luthadel kuşatması sırasında Sorgucular tarafından saldırıya uğramışlardır. Sazed dışında hepsinin öldüğü kabul edilmektedir.

KELL: Kelsier'in lakabı.

KELSİER: Son İmparatorluk'taki en meşhur çetebaşı olan Kelsier, bir skaa ayaklanması çıkarmış ve Lord Hükümdar'ı devirmiş, ancak bunu yaparken öldürülmüştür. Bir Sissoyluydu ve Vin'in hocasıydı. Ölümü, Firari Cemaati olarak bilinen dinin başlangıcına sebep olmuştur.

KHLENNIUM: Son İmparatorluk'un ortaya çıkışından önce var olmuş olan kadim bir krallık. Alendi'nin anavatanıydı.

KOLOSS: Lord Hükümdar tarafından, Miraç sırasında yaratılmış, sonra da dünyayı fethetmek için kullanılmış olan yabani bir savaşçı ırkı.

KREDİK SHAW: Lord Hükümdar'ın Luthadel'deki sarayı. Eski Terris dilinde "Bin Kuleli Tepe" anlamına gelir.

KWAAN: Çöküş'ten önce yaşamış Terrisli bir âlim. Bir Cihanelçisi'ydi ve Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu yanılgısına kapılan ilk kişiydi. Daha sonra fikrini değiştirip Rashek'i onu durdurmak üzere görevlendirerek eski dostuna ihanet etti.

LADRIAN: Breeze'in asıl adı.

KRAL LEKAL: Jastes Lekal'in uzak bir akrabası olan Kral Audil Lekal, Luthadel kuşatmasından sonra Jastes'in krallığını devraldı. Zamanla krallığın büyük bir bölümünü haydut ve koloss istilalarında kaybetti. SAHİBİNİSİZ: Spook'un asıl adı.

LLAMAS, SİSSOYLU: Brandon'un üç Sissoylu kitabının yazımına yardımcı olup tavsiyelerde bulunan önceki yazma grubu. Sissoylu Llamas türlü bitkileri çiğneyip süper-llaman güçlerine sahip olur. Nereye bakacağınızı biliyorsanız, tişörtleri web sitesinde bulabilirsiniz.

LORD HÜKÜMDAR: Bin yıl boyunca Son İmparatorluk'u yönetmiş olan imparator. Bir zamanlar adı Rashek'ti ve Alendi tarafından kiralanmış olan Terrisli

bir hizmetkârdı. Ancak Alendi'yi öldürdü, onun yerine Miraç Kuyusu'na gitti ve orada da gücü alarak Miraç'a çıktı. En sonunda Vin tarafından öldürüldü, ancak canını vermeden önce Vin'i korkunç bir hata yaptığı konusunda uyardı.

SİLKECİ: Demir yakabilen bir Siskan.

LUTHADEL: Son İmparatorluk'un başkenti ve dünyanın en büyük şehri. Luthadel kumaş fabrikaları, demirhaneleri ve muhteşem soylu haneleriyle tanınır. Luthadel kuşatmasında kolosslarca neredeyse yok edilmişti, şimdi ise Elend'e tabi krallardan biri olan Penrod tarafından yönetilmektedir.

MALATİYUM: Çoğu zaman On Birinci Metal olarak adlandırılmış olan, Kelsier'in keşfettiği metal. Kimse bunu nereden bulduğunu ya da neden Lord Hükümdar'ı öldürmek için kullanılabileceğini düşündüğünü bilmiyor. Atiyum ve altının bir alaşımıdır. Malatiyum

Ancak gerçekten de en sonunda Vin'in imparatoru yenmek için ihtiyaç duyduğu ipucunu bir Allomanser'in bir başkasının geçmişini görmesini sağladığını bulmasını sağlamıştır.

MARE: Kelsier'in karısı, Hathsin Madenleri'nde ölmeden önce skaa isyanında aktif bir rol üstlenmiş, Sazed'in arkadaşı.

MELAAN: Yedinci nesil bir kandra. TenSoon tarafından eğitilip "yetiştirilmiştir."

METALZİHİN: Bir Ferusimyacı tarafından bir tür depo olarak kullanılan metal parçası, içine belli özellikler doldurulur ve daha sonra geri alınabilir. Metalzihinler hammaddeleri olan metallere göre adlandırılır: kalayzihin, çelikzihin, vb.

SİS: Son İmparatorluk'un üzerine her gece çöken garip, daimi sis. Sıradan bir pustan daha yoğundur ve sanki canlıymış gibi girdaplanarak etrafta döner. Vin, Miraç Kuyusu'ndaki gücü almadan hemen önce sisler değişti ve sislere karışan kimseleri rastgele olarak öldürmeye başladı.

SİSSOYLU: Allomantik metallerin tümünü yakabilen bir Allomanser.

SİSPELERİNİ: Pek çok Sissoylu tarafından konumlarının işareti olarak kullanılan bir giysi. Tepelerinden birbirine dikilmiş düzinelerce kalın kumaş şeridinden oluşur ve püsküller omuzlardan aşağıya doğru yayılarak açılır.

SİSKAN: Yalnızca tek bir metali yakabilen bir Allomanser. Sissoylulara kıyasla

çok daha yaygındırlar. (Not: Allomansi'de, bir Allomanser'in ya yalnızca tek bir gücü vardır, ya da tüm güçlere sahiptir. İkisinin dışında iki ya da üçüne sahip olan kimse yoktur.) Lord Hükümdar ve rahipleri her zaman, sekiz Allomantik metale bağlı olarak yalnızca sekiz tür Siskan olduğunu öğretmişlerdir.

SİSMARAZI: Sislere çıkan insanların yakalandığı garip hastalığa verilen ad. Sislere çıkanların çoğuna bir şey olmasa da, belirli bir azınlık hastalanıp nöbet geçirir. Hastalık birkaç gün ya da hafta sürebilir ve bazen ölümcüldür. Ancak kişinin sismarazına karşı bağışıklık kazanması için sislere bir kere karışması yeterlidir. Bu hastalığın nasıl ortaya çıktığını kimse bilmemektedir ancak bununla ilgili ilk duyumlar Vin'in Miraç Kuyusu'daki gücü almasından hemen önce başlamıştır.

SİSHORTLAĞI: Kandra halkının bilinç sahibi olmayan bir akrabası. Sishortlakları geceleri dolaşan, buldukları cesetleri yiyen ve onların iskeletlerini kendi vücutları şekillendirmek kullanan kemiksiz et topaklarıdır.

Kandralar "doğmamışlar" olarak adlandırdıkları sishortlaklarından yaratılırlar.

YENİ İMPARATORLUK: Luthadel kuşatmasından sonra Cett ve Straff'tan yönetimi alan Elend tarafından ülkesine verilen ad. Şu anda Merkezi Salâhiyet'i, Kuzey Salâhiyeti'nin büyük bir bölümü ile Doğu ve Batı Salâhiyet'lerinin bazı kısımlarını içermektedir.

NOORDEN: Luthadel'de kalarak Elend'e hizmet etmeyi seçen az sayıdaki obligatörden biri.

OBLİGATÖR: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfının bir üyesi. Ancak obligatörler sadece din görevlileri değildi, onlar devletinin bürokratları ve hatta bir casus ağıydı. Bir obligatör tarafından şahit olunmamış bir yazılı ya da sözlü bir anlaşma, kanuni ya da ahlaki açıdan bağlayıcı kabul edilmezdi.

ORESEUR: Kelsier tarafından görevlendirilmiş olan bir kandra. Eskiden Vin'in amcası Lord Renoux rolünü oynardı. Vin'e yaklaşmak üzere onun kılığına giren TenSoon tarafından öldürüldü.

LEYDİ PATRESEN Düzelticliğiyle tanınan Fadrex'li bir soylu kadın.

FERSON PENROD: Çöküş'ten sonra Luthadel'de kalan önde gelen asillerden birisi. Penrod' tahtı ele geçirmeye uğraşmış ve demokratik bir süreçle tahtı Elend'den almayı başarmıştır. Daha sonra Elend'i imparatoru olarak kabul etmiştir ve Luthadel'i yönetmektedir.

LEHİMKOL: Bir Haydut için kullanılan diğer terim, lehim yakabilen bir Siskan.

HATHSİN MADENLERİ: Son İmparatorluk'ta atiyum üreten tek yer olan bir mağaralar ağı. Lord Hükümdar burada mahkûmları çalıştırırdı. Kelsier ölümünden kısa bir süre önce Madenler'i atiyum üretemez hâle getirdi. Şimdi ise Terrisli mültecilerin sığınağı.

MUHAFAZA: Kadim bir Terris tanrısı, Muhafaza Harap'ın karşıtı ve istikrar, durağanlık ve süreklilik kuvveti. Harap'ı Miraç Kuyusu'na tutsak etmek için zihinsel gücünün çoğunu feda etmiştir.

İTMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; demir ile metalleri ya da çinko ile insanların duygularını itmek.

ÇEKMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; çelik ile metalleri ya da pirinç ile insanların duygularını çekmek.

QUELLİON: Urteau'nun yöneticisi olan Quellion kendisini Firari'nin gerçek takipçisi olarak görmekte ve Kelsier'in soyluları devirip onları infaz etme emrine uymaya çalışmaktadır. Kız kardeşi Beldre'dir.

RASHEK: Miraç'tan önce Terrisli bir hamal olan Rashek, Alendi tarafından ona Miraç Kuyusu'na olan yolculuğunda yardım etmesi için kiralanmıştı. Rashek'in Alendi'yle arası hiç iyi olmamıştı ve en sonunda onu öldürdü. Kuyu'daki gücü kendisine aldı ve Lord Hükümdar hâline geldi.

REEN: Vin'in üvey ağabeyi, onu koruyan ve bir hırsız olarak eğiten kişi. Reen gaddar ve acımasızdı ama Vin'i deli annesinden kurtarmış, sonra da çocukluğu boyunca onu korumuştu. Vin'in yerini söylemeyi reddedince Sorgucular tarafından öldürülmüştü. Bazen Vin hafızasında Vin'in öğrettiklerini duyar, Vin'in zihninin vahşi tarafını temsil etmektedir.

BIRAKMAK (FERUSİMTASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalzihine erişmeyi bırakarak bu güçten daha fazla çekmemesi.

LORD RENOUX: Kelsier'in öldürdüğü soylu. Arından OreSeur adlı kandrayı, Renoux'nun yerine geçmesi için kiralamıştır. Çöküş'ten önce Vin onun yeğeni Valette Renoux rolünü üstlenmiştir.

KÖRÜKLEMEK (ALLOMANTİK:) Bir Allomanser'in çinko yakıp kişinin duygularını iterek onları coşturması.

KÖRÜKÇÜ (ALLOMANTİK:) Çinko yakabilen bir Siskan.

HARAP: Kadim bir Terris tanrısı olan Harap yıkımın, düzensizliğin ve dünyadaki çürümenin kuvvetidir. Bir amanlar Miraç Kuyusu'nda tutsak edilmiş olan Harap Vin tarafından kazayla serbest bırakılır. Harap'ın gücü henüz tamamlanmamıştır ve dünyayı çoğunlukla kurnazca, uşaklarının kulaklarına fısıldayıp belgelerde yazılanları değiştirerek etkilemektedir. Metal üzerine yazılmış olan yazıları değiştiremez.

SATREN: Bir zulanın bulunduğu bir doğu kenti.

SAZE: Sazed'in çetedeki lakabı.

SAZED: Kelsier'in çetesine halkının isteklerine karşı çıkarak katılmış olan Terrisli bir Sırdaş. Tindwyl ile bir ilişkisi vardı ve kadının ölümü onu uzun süreli bir bunalıma soktu. Şimdi Elend'in imparatorluğunda büyükelçi olarak görev yapıyor. Elend, kendisi ve Vin'in ölmesi durumunda tahta Sazed'in geçeceğini belirtmiştir.

ARAYICI (ALLOMANTİK:) Tunç yakabilen bir Siskan.

SHANE LARIEL: Elend'in önceki nişanlısı ve bir Siskan. Vin tarafından öldürülmüştür.

LUTHADEL KUŞATMASI: Ashweather Cett, Straff Venture ve Jastes Lekal tarafından Merkezi Salâhiyet'e yapılan ve bir ay süren saldırı. Jastes'in koloss ordusunun hâkimiyetini yitirmesi ve yaratıkların Luthadel'e saldırmasıyla son bulmuştur. Vin koloss ordusunu durdurmuş ve yaratıkları Straff'a karşı saldırıya geçmek için kullanmıştır. Son anda Cett taraf değiştirerek ona katılmıştır.

SKAA: Son İmparatorluk'un köylü sınıfı. Bir zamanlar farklı ırklardan ve milletler vardı ama imparatorluğun bin yıllık ömrü boyunca Lord Hükümdar, insanlardaki her türlü kültürel kimliği ortadan kaldırmak için çok uğraştı ve en sonunda tek, homojen bir köle işçi ırkı yaratmayı başardı. Elend Luthadel'i ele geçirince onları özgür bıraktı. Şimdi pek çoğu Firari Cemaati'nin bir üyesi.

SLOWSWIFT: Fadrex'teki bir soylunun lakabı. Ünlü bir hikâyeciye çok benzemektedir.

DUMANCI (ALLOMANTİK): Bakır yakabilen bir Siskan. Ayrıca bakırbulut olarak da bilinir.

TESKİN ETMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in pirinç yakıp kişinin duygularını çekerek onları yatıştırması.

TESKİNCİ: Pirinç yakabilen bir Siskan.

SPOOK: Kelsier'in çetesinden bir kalaygöz. Çetenin en genç üyesi olan Spook Lord Hükümdar devrildiğinde yalnızca on beş yaşındaydı. Clubs'ın yeğenidir ve bir zamanlar anlaşılması zor sokak ağzıyla konuşmasıyla bilinir. Çetenin diğer üyelerinin talimatı üzerine kentin düşüşünden önce Luthadel'den kaçmış fakat bu yüzden kendisini suçlu hissetmiştir. Şimdi ise Elend'e bir gözcü ve casus olarak hizmet etmektedir ve Urteau'da isyancılar hakkında bilgi toplamaktadır.

ÇELİK NEZARET: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfı, küçük bir sayıda Çelik Sorgucu ve obligatör denilen büyük bir rahip kitlesinden oluşurdu. Çelik Nezaret sadece dinsel bir örgütlenme değil, aynı zamanda Son İmparatorluk'un idari yapısını da oluşturuyordu.

AMBAR: Lord Hükümdar bazı şehirlerin altına gizlenmiş beş adet erzak zulası bırakmıştı. Her birinde, bir sonraki ambarın yerini gösteren ve Lord Hükümdar'dan bazı tavsiyeler içeren metal levhalar vardı. İlk mağaranın Luthadel'in altında olduğu keşfedilmişti.

STRAFF VENTURE: Elend'in babası, eskiden Kuzey Salâhiyeti'nin kralıydı. Luthadel kuşatmasının kilit anında Vin tarafından öldürüldü.

SOKAKOLUĞU: Urteau'daki çukur sokaklara verilen adı. Bu sokaklar aslında kurutulmuş olan kanallardır. Onları doldurmak yerine kent halkı bu olukların zeminini kullanmaktadır.

HATHSİN FİRARİSİ: Hathsin Madenleri'ndeki hapishane kamplarından kaçtığı bilinen tek mahkûm olduğu için Kelsier'e takılmış olan bir isim.

SİNOD (TERRİS): Bir zamanlar Terris Sırdaşlarının liderleri olan sinodların tamamı Sorgucular tarafından alınıp götürülmüşlerdir. Hepsinin ölmüş olduğu düşünülmektedir.

ERİŞMEK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalzihinlerindeki gücü çekmesi. Allomanserler tarafından kullanılan "yakmak" teriminin benzeridir.

TATHINGDWEN: Bir zamanlar Terris Salâhiyeti'nin başkenti olan Tathingdwen Sırdaşlara yapılan saldırı sırasında yakılmıştır.

TELDEN: Elend'in siyaset ve felsefe konuştuğu, eski arkadaşlarından biridir. Çapkın ve züppe biri olarak bilinir.

TENSOON: Bir zamanlar Straff Venture'ın kandrası olan TenSoon Vin'i izlemesi için Zane'e kiralanmıştı. TenSoon OreSeur'u öldürdü ve onun yerine geçerek Vin'in yoldaşıymış gibi davrandı. Tüm insanlara karşı nefret beslemesine karşın ondan hoşlandı ve sonunda Vin'e yardım etmek için Ahdini bozdu ve Zane'e ihanet etti. Bu eyleminin karşılığında halkının kendisine vereceği cezayı kabullenmek için Anayurt'a döndü. Varoluş Kayrası'nın yanı sıra, OreSeur'dan çaldığı Kudret Kayrası'na da sahiptir.

TERRİS: Son İmparatorluk'un kuzey ucunda olan Salâhiyet. Belki de Lord Hükümdar'ın vatanına karşı duyduğu sevginin bir göstergesi olarak hâlâ bölgesindeki eski krallığın ismini taşıyan tek salâhiyettir. (Ancak daha sonraları mevcut Terris Salâhiyeti'nin eski krallığın olduğu yer olmadığı öğrenilmiştir.) Terris halkı bir yıl önceki Sorgucu saldırısından sonra anavatanlarını terk ederek Merkezi Salâhiyet'e sığındılar ve Elend de onları kabul etti. Şimdi ise Hathsin Madenleri'ni çevreleyen vadileri mesken tutmuş durumdalar.

HAYDUT (ALLOMANTİK): Lehim yakabilen bir Siskan.

TINDWYL: Terrisli bir Sırdaş ve Sinod'un bir üyesi. Bir zamanlar Sazed ile ilişkisi olan Tindwyl Luthadel kuşatmasında öldürüldü. Liderlik konusunda Elend'in başöğretmenlerinden biriydi.

KALAYGÖZ: Kalay yakabilen bir Siskan.

GÜVENAĞILI: Kandra Anayurt'undaki en kutsal mekân. TYRİAN DAĞI: Yanardağlar arasında Luthadel'e en yakın olanı. DOĞMAMIŞLAR: Bkz. sishortlağı:

URTEAU: Kuzey Salâhiyet'in başkenti ve Venture Hanesinin eskiden bulunduğu yer. Şimdi isyan etmiş olan bu kent Yurttaş Quellion adlı bir adam tarafından yönetilmektedir. Burada ayrıca ambarlardan biri bulunmaktadır.

VALETTE RENOUX: Vin'in Çöküş'ten önceki günlerde soylu cemiyetine sızmak için kullanmış olduğu kimlik.

VEDLEW: Terris halkının yaşlılarından biri.

MİRAÇ KUYUSU: Bkz. Miraç.

WELLEN: Wells olarak da bilinir. Cett'in, Luthadel kuşatması sırasında yanında getirdiği askerlerinden biri. Vin ve Zaten Cett'in mevziisine saldırdıklarında gece gözcüsü olan askerlerden hayatta kalan tek kişi Wells'tir.

CİHANELÇİLERİ: Çöküşten önce Terrisli âlim Ferusimyacılardan oluşan bir tarikat. Daha sonraki Sırdaşlar Tarikatı Cihanelçileri'ni temel almıştı.

YEDEN: Kelsier'in çetesinin ve skaa isyanının bir üyesi. Lord Hükümdar'a karşı yürütülen mücadelede öldürüldü.

LORD ARADAN YOMEN: Urteau'da siyasi olarak Cett'e muhalif olan bir obligatör. Varlık Kantonu'nun bir üyesi olan Yomen, Cett Luthadel kuşatmasına katılmak üzere kentten ayrılınca Fadrex'te ve Cett'in krallığında hâkimiyeti eline aldı.

ÖNCEKİ KİTAPLARIN ÖZETLERİ

BİRİNCİ KİTAP

SİSSOYLU: Son İmparatorluk, Lord Hükümdar olarak bilinen güçlü bir ölümsüz tarafından yönetilmekte olan Son İmparatorluk'un dünyasının ilk kitabıdır. Bin yıl önce Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve iddialara göre sadece Zifir olarak bilinen güçlü bir kuvveti ya da yaratığı yenmişti.

Lord Hükümdar bilinen dünyayı fethetti ve Son İmparatorluk'u kurdu. Bin yıl boyunca iktidarda kalarak dünyada var olan bütün krallıkların, kültürlerin, dinlerin ve dillerin kökünü kazıdı. Yerlerine ise kendi sistemini kurdu. Bazı insanlara köle ya da köylü benzeri bir anlamı olan "skaa" denildi. Diğer insanlara da soylular denildi ve bunların büyük bir kısmı da Lord Hükümdar'ı yıllarca süren fetihleri boyunca desteklemiş olan kişilerin soyundan gelenlerdi. Söylenene göre Lord Hükümdar vahşi kolossların aksine güçlü suikastçılar ve akıllı savaşçılar kılmak amacıyla onları Allomansi'nin gücünü vermişti ve imparatorluğunu kurmak ve sürdürmek için onları iyi kullanmıştı.

Skaaların ve soyluların birbirleriyle evlenmeleri yasaklanmıştı. Lord Hükümdar'ın bin yıllık hükümranlığı boyunca, skaalar pek çok isyan çıkarmış ama hiçbirisi başarılı olamamıştı.

En sonunda Kelsier diye bilinen melez bir Sissoylu Lord Hükümdar'a meydan okumaya karar verdi. Bir zamanlar son İmparatorluk'taki en meşhur hırsız olan Kelsier, gözü pek planlarıyla bilinirdi. Ancak bu planlar en sonunda onun yakalanmasıyla sonuçlandı ve Lord Hükümdar'ın Hathsin Madenleri'ndeki ölüm kampına gönderildi.

Kimsenin Hathsin Madenleri'nden canlı çıkamadığı söylenmişti; ama Kelsier tam da bunu yaptı. Bu süre zarfında Sissoylulara özgü güçleri kazandı ve kurtulmayı başararak Hathsin Firarisi unvanını kazandı. Bu noktada, eski bencil yöntem-

lerine sırtını döndü ve o güne kadarki en cüretkâr planını denemeye karar verdi: Son İmparatorluk'u devirmek.

Amacına ulaşmasına yardım etmeleri için çoğu melez Siskanlardan oluşan bir hırsız ekibi topladı. Bu arada, Vin adında genç bir melez Sissoylu kızı da çetesine almıştı. Vin güçlerinin farkında değildi ve yaptıklarını devam ettirebilecek birinin olmasını sağlamak amacıyla eğitmek üzere kızı çeteye dâhil etmişti.

Kelsier'in çetesi yavaş yavaş gizli bir skaa ordusu topladı. İşlerin ilerlemesine karşın çetedekiler Kelsier'in yeni bir Lord Hükümdar olmaya hazırlanıyor olduğundan korkuyorlardı. Kelsier kendisini skaaların arasında bir efsaneye dönüştürmeye, âdeta onlar için dinsel bir karakter hâline gelmeye çalışıyordu. Bu arada acımasız ağabeyi tarafından sokaklarda büyütülmüş olan Vin, hayatında ilk kez birilerine güvenmeye başlıyordu. Bunlar olurken, Vin de Kelsier'e ve onun davasına inanmaya başladı.

Allomantik güçlerinde ustalaşmadan önce dahi, Vin soyluların arasında bir casus olarak kullanılacaktı ve onların arasına sızması, baloları ve partilerine taşralı genç bir leydi olan "Valette Renoux" rolünü oynayarak katılması için eğitildi.

Bu baloların ilkinde genç, idealist ve hanesinin varisi olan bir soyluyla; Elend Venture'la karşılaştı. Sonraları Vin'e bütün soyluların kötü şöhretlerini hak etmediklerini gösterdi ve ikili Kelsier'in bütün çabalarına karşın birbirlerine âşık oldu.

Çete ayrıca görünüşe göre Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından Miraç'tan önce yazılmış bir günlük keşfetti. Bu kitap zorbanın farklı bir yönünü gösteriyordu: tam olarak kavrayamamasına karşın Zifir'e karşı halkını korumak için elinden geleni yapmaya çalışan melankolik ve yorgun bir adamı betimliyordu.

Sonunda, Kelsier'in planının sadece orduyu kullanarak imparatorluğu devirmeye çalışmaktan çok daha geniş çaplı olduğu ortaya çıkmıştı. Asker toplamak için o kadar fazla çabayı kısmen de kendisi hakkında söylentiler yaymak için bir bahanesi olsun diye harcamıştı. Ayrıca orduyu çetesine liderlik ve ikna becerileri kazandırmak için de kullanmıştı. Planının gerçek kapsamı ancak kendi hayatını son derece gözle görülür bir şekilde feda ederek, kendisini skaaların gözünde bir şehide dönüştürüp, en sonunda onları ayaklanarak Lord Hükümdar'ı devirmeye ikna ettiği zaman gözler önüne serilmişti.

Kelsier'in çete üyelerinden birinin, Valette'in amcası "Lord Renoux" rolünü oynamakta olan adamın, OreSeur adındaki bir kandra olduğu ortaya çıktı. OreSeur Kelsier'in şeklini aldı, sonra da Kelsier'in dirildiği söylentisini yaymak için skaalara görünerek onları cesaretlendirdi. Bundan sonra ise ahdi Vin'e geçti.

Lord Hükümdar'ı öldüren Vin olmuştu. Vin onun bir tanrı ya da hatta ölümsüz bile olmadığını keşfetti; Lord Hükümdar sadece aynı anda hem Allomantik, hem de Ferusimyasal güçleri kullanarak hayatını ve güçlerini arttırmanın bir yolunu bulmuştu. O günlükteki kahraman değildi; Lord Hükümdar aslında o adamın hizmetkârı, epey güçlü bir Ferusimyacı'ydı. Yine de, Allomansi'de Vin'den çok daha güçlüydü. Vin onunla dövüşürken bir şekilde sisleri içine çekip, metaller yerine onları yaktı. Bunun nasıl ya da neden olduğunu hâlâ bilmiyor. Bu güçle

ve onun gerçek doğası hakkındaki bilgisiyle, Vin Lord Hükümdar'ı yenmeyi ve öldürmeyi başardı.

Son İmparatorluk kaosa sürüklendi. Elend Venture Luthadel'in kontrolünü ele geçirdi ve Kelsier'in çetesini önemli idari görevlere atadı.

İKİNCİ KİTAP

Parçalanan krallık Elend'in liderliğinde bir yıl daha varlığını sürdürebilmiştir. Elend bir Parlamento toplayıp buna büyük yetkiler vermiştir. Elend liderlik kuramlarında uzman olsa da, uygulamada deneyimsizdir. Parlamento'nun bazı üyeleri güç için mücadele ederken ordusunda istikrarsızlık baş göstermiştir.

Lord Hükümdar'ın atiyum zulasıyla ilgili söylentiler, imparatorluktaki en büyük kent olan Luthadel ile bir araya geldiğinde bazı güç avcılarını Merkezi Salâhiyet'e çekmişti. Bunlardan en kötüsü ise Elend'in babası Straff Venture idi. Straff Luthadel'e hatırı sayılır bir orduyla ilerlemiş ve yanında Sissoylu oğlu Zane'i de gizlice getirmişti. Neyse ki, Breeze Ashweather Cett liderliğindeki ikinci bir orduyu da kente doğru yola çıkmaya razı etmişti. Birbirleriyle karşılaştıklarına şaşıran zorbalar kente saldıramayacaklarını, çünkü aksi takdirde diğer orduya karşı savunmasız kalacaklarını fark etmişlerdi. Bu yüzden bir kenti kuşatıp Elend'den çok birbirlerinin varlığından endişe ediyorlardı.

Bu sıralarda Tindwyl adında bir Sırdaş Luthadel'e gelmişti. Sazed onu gelip Elend'e daha iyi bir kral olmasında yardımcı olması için davet etmişti. Tindwyl onunla birlikte çalışarak idealizmini bir nebze gerçekçilik ile dengelemeyi öğretmişti. Elend çeteyi Straff ve Cett'i birbirine düşürmekte yardımcı olmaya ikna etmişti; asıl hedefi ise birbirleriyle savaşmalarını sağlamaktı. Elend iki işgalci ordularını karşılıklı olarak zayıflatacak olursa, üçü arasında en küçük kuvvet olan kendi ordusu geride kalanları mağlup edebilirdi. Straff ve Cett ile görüşerek onları manipüle etmeyi denedi. Ancak bu hamleleri esnasında Parlamento'daki bir grup onu kendi kaleme almış olduğu bir kanun ile devirmeyi başarmıştı.

Elend kenti geri almak için ordusunu kullanmayı reddetti; Tindwyl ve çetedekiler ise bu kararın fazlasıyla idealist olduğunu düşünüyordu. Bunun yerine siyasi bir oyun oynayarak Parlamento'yu kendisini tekrar başa geçirmeye ikna etmeye kadar verdi.

Tüm bunlar olurken Vin de kendi sorunlarıyla boğuşuyordu. Geceleri belirip kendisini izleyen gizemli bir "sis ruhu" keşfetmişti.

Günlüğün yazarı Alendi'nin de Miraç Kuyusu'na varmadan önce benzer şeyler yaşamış olduğunu fark etti. Ayrıca Vin tunç yaktığında garip atışlar duymaya başlamıştı.

Vin'in Elend ve onun gözündeki değeriyle ilgili hisleri çalkantılı bir dönemden geçiyordu. Onu seviyordu ancak ikisinin birbirleri için uygun olmadıklarını düşünüyordu. Kendisinin fazlasıyla vahşi olduğunu siyaset için uygun olmadığını böylelikle de iyi bir eş olamayacağını düşünüyordu. Bunun yanı sıra Straff'ın Sissoylu oğlu ve Elend'in üvey kardeşi olan ve aynı zamanda çoğu akşam Vin'le tartışan Zane

onun aklını çeliyor ve Elend ile arasına bir engel koyuyordu. Vin, Elend'in emriyle her zaman yanında olup ona göz kulak olacak olan kandra OreSeur'a güvenmeye başlamıştı. Başta birbirlerinden hoşlanmamış olmalarına karşın arkadaş olmuşlardı.

Bu sırada Sazed, gezilerinde çok önemli bir bulgu elde etmiş olarak Luthadel'e dönmüştü. Öncelikle sisler gündüzleri de belirmeye başlamıştı. Dahası, sisler insanları bir şekilde hasta edip öldürüyordu. Bir de; Jastes Lekal'in emrindeki büyük bir koloss ordusu Luthadel'e doğru ilerliyordu. Sazed bunları araştırmaya koyulurken bir yandan da Marsh ile seyahat ederken güneyde keşfetmiş olduğu tuhaf bir yazıtı çevirmeye başlamıştı. Bu yazıtın bin yıl kadar önce Alendi, Rashek ve Terris kehanetlerini bilen bir âlimin ölmeden önce kaleme aldığı son sözler olduğu ortaya çıkmıştı. Sazed isyankâr yanını doğru bulmayan, ancak kendisine karşı hisler besleyen Tindwyl ile yakınlaşmaya başladı.

Elend'in Parlamento'daki planları başarısız oldu ve Elend yerine kral olarak Ferson Penrod'u seçildi. Ancak gariptir ki Elend'in görevden azledilmesi onun bir kral ve bir lider olmanın ne demek olduğunu anlamasına yardımcı oldu. Tindwyl'in kendisine öğretmekte olduklarını adalet felsefesiyle birleştirmeye ve artık tahtta oturmuyor olsa da etkileyici bir lidere dönüşmeye başladı. Ancak kentin sorunları Jastes Lekal'in kolosslarının gelişiyle daha da arttı. Cani yaratıklara kısmi olarak hükmettiği çok geçmeden açığa çıktı.

Sonunda Zane Vin'e Cett'in Luthadel'deki üssüne saldırmasını söyledi. (Cett tahtı ele geçirmek maksadıyla kente girmişti.) Zane ile Vin karşılarına çıkanları öldürerek hanenin en üst katına geldiklerinde, Vin sebep olduğu yıkımın ve ölümün tetiklemesiyle kriz yaşadı. Cett'i öldürmeden bırakıp oradan uzaklaştı. Çok geçmeden Zane zihnindeki garip seslerden akıl sağlığını yitirmiş bir hâlde Vin'e saldırdı. Vin ve Zane dövüşürken OreSeur kendisinin TenSoon adlı başka bir kandra olarak casusluk yaptığını ve gerçek OreSeur'u öldürüp onun yerine geçtiğini itiraf etti. Atiyuma sahip olmasına karşın Vin Zane'i öldürmeyi başardı, ardından da Elend'in yanına gitti. Duygusal sorunları hafifleyen Vin Sazed'i, kendisini Elend ile evlendirmeye ikna etti.

Suikasttan kıl payı kurtulmuş olan Cett Luthadel'den çıktı ve ordularını kuşatmadan çekti. Elend'in Jastes'i çekilmeye zorlama girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Dışarıda Straff geri çekilecek olursa kolossların muhtemelen saldırıp kenti yok edeceğini anladı; böylelikle yaratıklar muharebeden yorulmuş bir hâldeyken Straff saldırabilir ve kenti hâkimiyetine alabilirdi.

Çete üyelerinin çoğu bunun gerçekleşeceğini anlamışlardı. Sazed, çete üyelerini Vin ve Elend'e yalan söyleyerek kentin güvende olacağını söylemeye ve onları Miraç Kuyusu'nu aramak üzere kuzeye göndermeye ikna etmişti. Bu plan işe yaradı. Vin ve Elend yanlarında Spook'la birlikte kenti terk edince kolosslar da kente saldırdı. Kentin ordusu iyi bir savunma ortaya koymuş, Sazed'in kendisi de büyük bir azimle kentin kapılarından birini savunmuştu. Muharebe esnasında Clubs, Dockson ve Tindwyl öldürülmüştü. Spook'tan kandırılmış olduklarını öğrenen Vin, kolosslar her şeyi yok etmek üzereyken kente dönmüştü.

Kolosslarda, TenSoon/OreSeur adlı kandra tarafından kendisine açıklanan Allomantik bir zayıflıktan faydalanarak bir zamanlar Lord Hükümdar'ın yaptığı gibi kolossları hâkimiyeti altına aldı. Ardından kolossları Straff'ın ordusuna saldırmak için kullandı ve son anda ona Cett de destek verdi. Straff'ın ölmesiyle Vin Penrod, Cett ve Straff'ın yardımcı başkomutanını imparator Elend'e bağlılık yemini etmeye zorladı.

Kent kurtulmuştu. Ancak Vin zihninde garip atışlar hissetmeye devam ediyordu. Çağların Kahramanı'nın Alendi değil de kendisi olduğuna ikna olmuştu. Çok geçmeden Miraç Kuyusu'nun kuzey dağlarında değil de Luthadel'in altında olduğunu anladı. Elend ile birlikte bunu araştırarak Kredik Shaw'un altında erzakla dolu büyük ve gizli bir mağara olduğunu keşfetti. Bu mağaranın ötesinde ise kara bir dumanla dolu bir başka mağara vardı. Bunun da ötesinde ise güçle parıldayan bir havuz vardı.

Miraç Kuyusu.

Yukarıda ise Sazed hâlâ Tindwyl'in ölümünün üzüntüsünü yaşıyordu. Kendisini çalışmaya vermiş ve kehanetlerde büyük bir yanlışlık olduğunu fark etmişti. Vin ve Elend'in Kuyu'daki gücü almalarını önlemek üzere peşlerinden gitmiş ancak Marsh tarafından yolu kesilmişti. İkisi dövüşürlerken Vin gücü almış ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Sis ruhu Elend'i bıçaklasa da Vin Kuyu'nun gücünü onu iyileştirmek için kullanmamıştı. Bunun yerine, kehanetlerde sislerin dünyayı ele geçirmesini önlemek için yapması gereken şey olduğu işaret edileni yaparak onu serbest bıraktı.

Yanlış yapmıştı. Miraç Kuyusu'nun yakınlarında tutsak edilmiş karanlık bir güç kehanetleri değiştirmiş ve Vin'in, serbest kalması için gereken şeyi yapmasını sağlamıştı. Bu karanlık güç özgür kalmış ve Vin yapmış olduklarının dehşetiyle yüzleşmişti. Ancak sis ruhu Elend'i bir Sissoyluyla dönüştürerek onun hayatını kurtarmayı başarmıştı.

Kitap, Vin ve Elend'i, Luthadel'i kurtarmış fakat korkunç bir kuvveti de dünyaya salmışlarken, kent surlarının üzerinde bırakıp sona ermişti. Tindwyl'in ölümüyle yıkılan Sazed imanının işe yaramaz olduğu sonucuna varmıştı. Spook Clubs'ı kentte ölüme terk etmenin verdiği suçlulukla yanıp tutuşurken Breeze ve Ham kolosslara karşı verdikleri çaresiz mücadelenin duygusal yaralarını taşıyorlardı. Tüm bunlara ek olarak Sazed'in belirtmiş olduğu gibi sisler değişmişti. Artık sislere çıkanlar ölüyordu.

Ancak Elend yeni imparatorluğunu güçlendirmekte ve Vin ile birlikte serbest bıraktığı şeye karşı mücadele etmekte kararlıydı. Vin ona ne yapacaklarını ve bunu nasıl yapacaklarını sorduğunda tek bir yanıt vermişti: Hayatta kalacaklardı. Ne olursa olsun.

Tüm bunların üzerinden bir yıl geçti.

Bir zamanlar, dünyayı kurtarmak için bir kahraman ortaya çıkmıştı. Gizemli bir kalıtıma sahip, diyarların üstüne çöken karanlığa karşı cesurca meydan okuyan bir genç adam.

Yenik düştü.

O zamandan bu yana bin yıl geçti ve dünya, Lord Hükümdar olarak bilinen ölümsüz imparator tarafından yönetilen, kül ve sisten oluşan bir çölden başka bir şey değil. Üstelik bin yıldır bütün ayaklanmalar ağır bir hüsranla sonuçlandı.

Gecenin sahibi sisler.
Dünyanın sahibi ise Lord Hükümdar.

Ancak her nasılsa umut ölmüyor. İmparatorluğun ve hatta Lord Hükümdar'ın bile sonunu getirmenin hayalini kurmaya cesaret edebilen bir umut. Planlanmakta olan yeni bir tür isyan var; tarihin en büyük soygununun etrafında inşa edilmekte olan bir isyan, dâhi bir hırsızın kurnazlığına ve beklenmedik bir kahramanın, bir sokak çocuğunun kararlılığına dayanan bir isyan.

Kötülük alt edildi; savaş ise henüz başlıyor.

İmkânsızı başardılar ve acımasız iktidarı bin yıl boyunca devam eden Tanrı benzeri varlığı ortadan kaldırdılar. Bu toprakların en kudretli Sissoylusu hâline gelen Vin ve ona âşık olan genç, idealist bir soylu olan Elend Venture, şimdi yıkık bir imparatorluğun külleri üzerine sağlam, yeni bir toplum inşa etmek zorunda.

Üç farklı ordunun kuşatması altında kaldıkları sırada, Vin ve Elend bu zorlu amaç için çalışmaya başlayalı çok kısa bir zaman olmuştu. Kuşatmanın demir yumruğu geride kalan her günle birlikte giderek daha da kapanırken, kadim bir efsane bir umut ışığı sunmaya başladı onlara. Efsanede bahsedilen Miraç Kuyusu'nun ne tür bir güç bahşettiği belli değil, hatta bu kuyunun gerçekten de var olup olmadığını bile kimse bilmiyor.

Belki de Lord Hükümdar'ı alt etmek işin en kolay tarafıydı. Lord Hükümdar'ın yıkılışı sonrasında ortaya çıkan gelişmelere rağmen hayatta kalabilmek hiç de kolay olmayabilir.

Dört bir yanı saran ölümcül sislerin, giderek artan kesif kül yağışlarının ve asla olmadığı kadar şiddetli bir şekilde yaşanan depremlerin yeniden ortaya çıkmasının ardından, Vin ve Elend, Lord Hükümdar'ı öldürmenin iyi bir fikir olduğundan artık o kadar da emin değiller.

Çok uzun zaman önce, dünyayı yaratan iki ana varlıktan biri olan Harap'a her şeyi yok etmesini mümkün kılacak nihai bir güç vadedilmişti. Oyuna gelen Vin, Harap'ın Miraç Kuyusu'ndan kurtulmasına neden olmuştu ve şimdi, Harap bu gücü kullanmaya niyetli.

Lord Hükümdar yok edildi...
Yoksa bu bir hata mıydı?

Sissoylu üçlemesinin son kitabı, ilk iki cildin muştuladığı her şeyi sunuyor okuyucusuna. Kökleri dizinin önceki kitaplarında bulunan bağlantılar netleşiyor, sık sık rastladığımız gizemler birer birer aydınlığa kavuşuyor ve taşlar âdeta tek tek oturuyor yerlerine. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, *Çağların Kahramanı* nefes kesici sürprizlere gebe.

Çağların Kahramanı, bugüne kadar benzerini okumadığınız özgünlükte ve cesurca kaleme alınmış bir final kitabı.

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-5069-45-2

9 786055 069452

₺35